

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ÇIKAR VE TUTKU...

KADIN

ÖFKE VE İNTİKAM...

SERİ

KADINLAR NİÇİN
ÖLDÜRÜR?

KATİLLER

2. BASKI

ithaki

PETER
VRONSKY

m

Peter Vronsky: Kanada vatandaşı olan Peter Vronsky, gazeteci ve belgesel yapımcısıdır. Yapımları PBS, Discovery Channel, CNN ve çeşitli uluslararası kanallarda gösterilmiştir. Kriminoloji ve askeri tarih başlıca ilgi alanıdır. İngilizce, Rusça ve İtalyanca bilmektedir. Halen üniversitelerde ders vermekte olan Vronsky, seri cinayetler üzerine çalışmalarını sürdürmektedir.

Kadın Seri Katiller
Peter Vronsky

Orijinal Adı: *Female Serial Killers*

İthaki Yayınları - 1119

Redaksiyon: İşıl Şahin
Son Okuma: Özgür Çakır - Neslihan Ünsal
Kapak Uygulama: Şükrü Karakoç
Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: İthaki Yayınları
2. Baskı, Mart 2018, İstanbul

ISBN: 978-605-375-573-9

Sertifika No: 11407

©Peter Vronsky, 2007
Türkçe Çeviri © Yavuz Alogan, 2016
© İthaki, 2016

Bu eserin tüm hakları Kayı Ajans aracılığıyla satın alınmıştır.
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

İthaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin tescilli markasıdır.
Caferaga Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 330 93 08 – 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
editor@ithaki.com.tr – www.ithaki.com.tr – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Gümüşsuyu Cad. Topkapı Center, Odin İş Merkezi No: 403/2 Topkapı-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97
Sertifika No: 40200

PETER VRONSKY

KADIN SERİ KATİLLER

Kadınlar Nasıl ve Neden Katil Olurlar?

**Çeviren
Yavuz Alogan**

*Genç ve yaşlı, yaşayan ya da ölü, suçlu
ya da masum erkeklere ve kadınlara.
Bütün kurbanlara.*

İÇİNDEKİLER

Giriş	1

SERİ SPARTASİZM

Kadın Saldırganlığı Siyasetleri

Birinci Bölüm	35

Kadın Seri Katillerin Psikopatolojisi ve Kısa Tarihi

1 DIŞIL CANAVARIN DOĞASI.....	37

Kadın Canavarların Psikopatolojisi

2 GÜÇ, KAZANÇ VE ARZU ARAYIŞ	76

Kadın Seri Katillerin Kısa Tarihi

İkinci Bölüm.....	153

Yirminci Yüzyılda Kadın Seri Katillere ve

Suç Ortaklarına İlişkin Seçilmiş Vaka Araştırmaları

3 AILEEN WUORNOS KÜLTÜ VE MERAKI	155

Postmodern Kadın Seri Katil

4 ARKADAŞ VE YAKIN İLİŞKİ CİNAYETLERİ	203

Kara Dullar ve Kazanç Katilleri

5 ÖLDÜRECEK KADAR SEVMEK.....	274

Seri Katil Anneler, Ölüm Melekleri ve Diğer Cani Bakıcılar

6 SEKS, ÖLÜM VE VIDEO KAYDI.....	331

Bir Seri Katilin Suç Ortağı Olan Kadınlar

7 NAZİ FAHİŞELER VE MANSON'IN KATİL KIZLARI.....	423

Kadın Misyonerlik Kültünün Seri Katiller Yaratması

Sonuç.....	487

YIRTICI KADINI TANIMAK

Kadın Seri Katil Profili

Son Söz.....	494

Ek.....	495

Kaynakça	500

Notlar.....	508

GİRİŞ

SERİ SPARTASİZM

Kadın Saldırganlığı Siyasetleri

Bir görevle 1200 m. feet yükseklikte uçan bir askeri helikopterin arka koltuğunda saldıran seri katilin adını biliyor musunuz? Ya da on bir yaşında iki kişiyi öldürenin adını? Ya da Kaliforniya valisiyle dans ve ahbablık edeni? Bazıları üç kadının, Genene Jones, Mary Bell ve Dorothea Puente isimlerini hatırlayacaktır. Fakat çoğumuz kadın seri katillerin varlığından tamamen habersizdir. Canavar lezbiyen fahişe Aileen Wuornos, hakkında film yapıldığı için bunun istinasıdır. Ted Bundy, John Wayne Gacy ve Boston Boğazlayan'ı namıyla tanınan Jeffrey Dahmer, Sam'in Oğlu, Yeşir Irmak Katili ve BTK'ye hepimiz aşınayken, birkaç kadın seri katilin ismini vermemiz istense Aileen'den sonrasını söyleyemeyiz. Peki diğerleri?

Evet, onlardan pek çok var. Yaklaşık olarak her altı seri katilden birisi kadındır.¹

Geçmişteki ihmalkârlığımın bir telâfisi olarak Aileen, Genene ve Mary'nin ve onların bir yığın seri katil kız kardeşinin üzerindeki örtüyü kaldırıyorum. Sayıları çok fazla.

Teşhis edilmelerinden ve tutuklanmalarından önce onlardan ikisiyle kısa süre ve tesadüfen karşılaşmamın (biriyle 1990'da Moskova'daki St. Basil Katedrali'nin hemen arkasında ve diğeriyle on bir yıl önce New York City'de bir otel lobi-sinde) ardından erkek seri katiller hakkında yazmaya başladım.² Karşılaştığım sırada onların seri katil olduklarını bilmiyordum. Onların kim olduklarını, aylar ve yıllar sonra neler yaptıklarını ancak basında yer alan haberlerden öğrendim ve bu beni yabancılaştırdı. Belki başkalarıyla da karşılaşmıştım. Bilemiyordum. Herhangi bir şey bir kez gerçekleşebilir; bunu

anlarım ve şaşırtıcı değildir. Fakat ben iki kez karşılaşmıştım. İki kez karşılaşmak, bir kez karşılaşmaktan tamamen farklıdır. Bu durum günümüzde yaşamakta olduğumuz hayatın istatistiksel olasılıkları üzerine çeşitli düşünceleri esinliyordu. Herhangi birimizin en azından bir kez bir otobüste ya da trende bir seri katilin hemen karşısında bilmeden oturmamızdaki ya da kalabalık bir caddede onun yanından geçip gidişimizdeki, onun yanı başına arabamızı park edip aynı yerden alışveriş yapışımızdaki ya da bir kuyrukta birlikte bekleyişimizdeki tuhaflığı düşündüm.

“Benim” iki seri katilimin de gösterdiği gibi, görelî olarak göreneksel heteroseksüel erkek orta sınıf bir ortamda yaşıyordum. Bu ortamın parçalanarak yol kenarına atılmış ya da seri katillerin pis işlerini gerçekleştirdikleri küflü bir bodruma, kasvetli bir tavan arasına bırakılmış yapayalnız bir cesetten uzak olduğuna inanıyordum. Rastlantı sonucu gerçekleşen karşılaşmalarımın benim potansiyel bir kurban olduğumu göstermediğini de biraz kibirli bir tutumla düşünüyordum, zira seri katilin tercih ettiği kategori içinde değildim. Ne genç ve yalnız bir kadındım ne de geceleri çalışan biri, bir sokak fahişesiydim; çok eşli bir oyunbaz ya da cinsiyeti ne olursa olsun bir çocuk da değildim.

New York’ta, fahişelerin dolaştığı karışık bir bölgede ilk seri katilimle karşılaştıktan sonra, kendimi rahatlıkla ait olmadığım bir mekânda bir seri katilin av sahasında “dolaşan” ve bir canavara “rastgelen” biri olarak tanımladım.

Fakat bu konuda yanılmıştım. Kentin sorunlu yakasında geriye doğru kaçamak bakışlar atarak erkeksi bir tehdit beklemek yerine, içinde rahatça yatağıma yatıp uyuduğum, bana ait olan evin yakınlarında bir tehdit beklemem gerekiyordu. Eğer beyaz, heteroseksüel, orta yaşlı bir erkek katledilmişse, katili büyük olasılıkla onu tanıyan ve onunla yakın ilişkisi olan bir kadındır. Seri ölüm, işi olan ve bir apartman dairesinde yaşayan yalnız, orta sınıf erkeklerin ya da seks düşkünü yaşlı ve

dul çiftçilerin başına geldiği zaman, mutlaka öpücüklerle ve şefkatle gelir.

Fakat sokakta yürürken yanımdan geçip gittiğini hayal ettiğim bütün seri katiller hep erkekti. Kadınlar ise tıpkı kurbanları gibi paranoid radarımın kapsama alanı dışında kalıyorlardı. Seri katilleri erkek, kurbanlarını ise kadın olarak düşünmeye koşullanmıştım.

Bu sadece bir erkek bakış açısı değildir. Kadınlar da yakın zamana kadar böyle hissediyorlardı. Bir başka kadının varlığı, bir yabancı da olsa pek çok kadının yabancı bir erkekle başbaşa kalma korkularını etkisiz kılar. İçgüdüsel olarak kadınlardan bir tehdit gelmeyeceğine ilişkin inancımız her iki toplumsal cinsiyeti de yanıltmaktadır.

KADIN SERİ KATİLLER: NE KADAR?

ABD’de yaklaşık her altı seri katilden biri kadındır; tekil fail ya da suç ortağı olarak davranır. 1800 ile 1995 yılları arasında saptanan toplam 400 seri katilin yaklaşık %16’sı, toplamda 62’si kadındı.³ Ezici olmasa da bu önemli bir sayıdır: Bu 62 kadın, 400 ile 600 arasında erkek, kadın ve çocuk kurbanı öldürmüştür. Sadece üç kadın seri katil –Genene Jones, Belle Gunness ve Jane Toppan– 200 kadar cinayetin faili olarak görülebilmektedir. Başka ülkelerden alınan vakaları kapsayan bir diğer inceleme, bilinen 86 kadın seri katilin isimlerine yer vermektedir.⁴ Bu kitabın sonundaki ekte bilinen 140 kadın seri katil ve kurbanlarının sayısı listelenmektedir. Daha şaşırtıcı olan, ABD’deki kadın seri katillerin dörtte üçünün 1952’den beri ve yarısının da 1975’ten beri görülmeleridir!⁵

Buna rağmen bir kadın seri katil nosyonu her nasılsa popüler korku bilincimize ya da hayal gücümüzün yol açtığı kaygılar alanına erkek seri katillerde olduğu kadar tehdit edici biçimde girmemiştir. Kadın seri katillerin çoğumuz için neredeyse komik ya da insanı güldüren bir yanı vardır. Erkek seri katillere taktığımız isimleri (Karındaşen Jack, Boston Canava-

rı, Gece Avcısı, Batakhane Hızarı, Yatak Odası Saldırganı, Köle Efendisi) kadın seri katillere verilen isimlerle (Bayan Mavi Sakal, Kıkırdayan Büyükanne, Yalnız Kalpler Katili, Ölüm Nine-si) kıyaslayın. Kadın katilleri yeterince ciddiye almıyoruz.

Açıklama bölümünde kadın seri katillerin kimleri, nerede öldüreceğine dair düşüncelerimiz yer almaktadır. Pek çok kadın seri katil, cinayeti evde işlemekte, kurbanları da çoğu kez aile üyeleri ya da yakın arkadaşlar, kocalar, âşıklar ve çocuklar olmaktadır. İnsanın barındığı mekân her zaman en güvenli yer olmaz. Buna rağmen kaçımız, kendi annemizi bir seri katil olarak hayal edebilmişizdir?

Bakım hizmeti veren kişiler olarak gerçekleştirdikleri mesleki faaliyet sırasında cinayet işleyen kadınlar da vardır. Bunlar, hemşireler, bebek bakıcıları, tıp görevlileri, yemek yapanlar ve güvenilir sosyal hizmet çalışanlarıdır. Hemşireler kendi çalışma ortamlarında, mensup oldukları yerde öldürürler; insanların hayatla ölüm arasındaki cephe hattında bulundukları yerde. Elllerinde kateter ve şırınga olan ölüm meleği hemşirelerden kimse kuşkulalmaz; kurbanlarının ölümü tıbbi bir olay olarak görülür.

Fakat popüler hayal gücümüzde seri katilin yüzü yoktur, ama erkektir, bagajında halat ve selobant bulunan arabasının direksiyonunda, karanlıklar içinde pusu kurar. Seksi, sakın, beyaz eldivenli elleriyle bizden kan alan hemşirenin, Büyükbaba'nın şen şakrak bakıcısının, ekmeğimizi dilimleyen sempatik kızın, makasla saç kesen mini eteklinin ya da karşımızda içkisini yudumlarken gözlerimizin içine bakan kadının arkasında ne olduğunu düşünmeyi ihmal ederiz.

CANAVAR - HUZURSUZ KATİL

Günümüzde sinemanın her şeyi böylesine değiştirebilmesi şaşırtıcıdır. Kadın seri katillere ilişkin kolektif farkındalığımız yakınlarda gösterime giren, başrollerini Charlize Theron ve Christina Ricci'nin oynadığı 2003 yapımı *Monster* adlı filme,

yanı sıra pek çok belgesele ve televizyon haberine teşekkür borçludur. Bunların hepsi yedi adamı öldürmekten sanık Floridalı bir karayolu fahişesine, Aileen Wuornos'a ilişkindir. Açılan davayla ilgili pek çok yorum Wuornos'un "Amerika'nın ilk kadın seri katili" olduğunu öne sürdü. Oysa bu gerçek değildi; onun yaklaşık elli yedinci olması daha muhtemeldi.

Wuornos belki de Amerika'nın ilk kez kitle medyasında ün kazanan kadın seri katiliydi; 2002 yılında zehirli iğneyle öldürülmeden önce, pek çok gazete, TV mülakatına ve belgesel film yapımcısına konu oldu. Wuornos'u böylesine benzersiz kılan, bir erkek seri katil gibi görünmesiydi. Hiç tanımadığı insanları arabada tabancayla öldürüyor ve cesetlerini kalabalık yerlere bırakıyordu.

Çoğumuzun kadın seri katiller hakkında inandığı bir şey, onların genellikle zehir kullanma eğiliminde oldukları ya da kurbanlarının onları tanıdığı ya da onlarla ilişkili olduğudur. Erkek seri katiller yabancıları izler ve avlarlar; kadınlar ise yakınlarına tuzak kurup onları zehirlerler; onları kendi mekânlarında ya da kurbanla paylaştıkları mekânlarda öldürürler. Bir kadın seri katil hakkında gerçekten on yıllarca süren popüler anlayış, kocalarını ya da âşıklarını çıkar gereği öldürdükleri şeklindedir. Onlar için hazır bir isim de bulmuşuzdur: Kara Dul.

Her nedense, Kara Dul'u geçmişin, çok eski bir zamanın; zehirlerin köşe başında satıldığı, evliliğin genellikle yasal bir işlevinin olduğu, kimliklerin yeterince kayıt altına alınmadığı dönemin bir yarattığı olarak hayal ederim. Kadın cazibeli, ayartıcı olabilir, hemen evlenebilir, her türlü tedbiri alarak öldürebilir ve dikkati çekmeden ortadan kaybolabilir. Günümüzde, Kara Dul görüldüğü zaman, onun Sharon Stone, Kathleen Turner ya da Linda Fiorentino kılığında Hollywood filmlerinde olduğunu düşünürüz. Öldürmek amacıyla seks yapmak, ürpertici!

Nadiren gördüğümüz şey, yırtıcı cinsellikle yüklü Ted Bundy/Yeşil Irmak Katili tarzında görülebilir cesetlerle kaygı

verici bir iz bırakan kadın fail tipidir. Wuornos buna en yakın kişidir. O “huzursuz katil” idi. Kurbanlarının yataklarında ya da beşiklerinde son nefeslerini verdikleri ya da tedbirli bir tutumla arka bahçeye gömüldükleri tipik kadın seri katillerin aksine, Wuornos kurbanlarının cesetlerini Florida’nın eyaletlerarası karayolundaki konaklama tesislerine ya da yola bırakıyordu. Disney Dünyası’na giden yolda cesetler! Ve tarihsel olarak kendi kurbanlarını bir eş, sevgili, bebek bakıcısı, hemşire ya da pansiyoncu olarak öldüren çoğu seri kadın katilin aksine Wuornos, otostopçu, motorcu ya da karayolu fahişesi müşterisi dışında kalan kurbanlarıyla nadiren ilişki kurmuştu. Bu da ironik biçimde pek çok seri erkek katilin kadın kurbanlarını öldürme tarzına uygun düşüyordu.

Ne var ki Wuornos, sadece lezbiyen olduğu için değil, özel *tipte* bir lezbiyen olduğu için de *gerçek* seri katillere ilişkin algımızı bozar. O, güzel, kadınsı *L Word* dudak boyalı-lezbiyen değil; erkeksi, iri yarı, sarhoş, kalın kafalı, tipik biçimde erkek şiddetiyle özdeşleşen bir tipti. Bir seri katil olarak Wuornos’un şiddetini, yolunu şaşırmış bir kadınsallıktan çok, abartılı bir erkeksilikle ilişkilendirmek daha kolaydır.

KADIN ŞİDDETİNİN DOĞASI

Wuornos algısal sorunumuzun özünü açığa vurur: Şiddet neredeyse evrensel olarak erkekle ve erkeksilikle birleştirilir. Onun erkek fiziğinde var olduğu, testosteronun bir işlevi olduğu düşünülüyordu. Erkekler şiddete başvururlar; kadınlar ve çocuklar bunun acısını çekerler.

Kadınlar şiddete başvurdıklarında yapılan yegâne açıklama, bunun istemsiz, savunma amaçlı ya da akıl hastalığının ya da kadın fizyonomisiyle bağlantılı olarak hormonal dengesizliğin sonucu olduğudur: Doğum sonrası depresyon, premenstrual sendrom ve menapoz, adı geçen sanıklar için belirtilmiştir. Kadınlar genellikle “dışavurumcu” şiddet işleyebilecek yetenekte algılanmışlardır: Ani öfkenin ya da korkunun de-

netlenememesi, genellikle uzun süreli erkek tacizinin bir sonucu, Ezilmiş Kadın Sendromu ya da Ezilmiş Eş Sendromu. Genellikle kadınların önceden düşünmeden, kasıtsız cinayet işlediklerine inanılmıştır.

Ne var ki “araçsal” şiddet, bir amaçla öldürme –siyasi güç, tecavüz, sadistik haz, soygun ya da başka bir temel haz için– erkeğin alanında kalır. En önemlisi, her erkek, savaşçı formunda potansiyel bir katildir ve aşağılayıcı, ahlakdışı ve aykırı nedenlerle, içsel olarak fiziksel ve sosyalleşmiş öldürme yeteneklerini kötüye kullandıkları zaman bir katil haline gelirler. Erkek yok etmek için oluşmuş ve buna programlanmış-ken, kadın yuva kurar, yaratır ve besler. Öykü böylece devam edip gider.

Tarih, elbette araçsal olarak şiddet kullanan kadınlarla doludur: Valeria Messalina, Kraliçe Boadicea, Genç Agrippina, Lucrezia Borgia, Büyük Katerina, Birinci Elizabeth, Bayan Mao, Golda Maier, Margaret Thatcher. Bu kadınların bazıları seri katil olarak nitelendirilir; çoğu sayısız durumda seri olarak öldürmüş, işkence yapmış ya da siyasi iktidar, yurtseverlik, intikam ya da maddi hırs ve şehvet adına bunları ve bazen daha da fazlasını, erkek çağdaşları kadar acımasız ve saplantılı biçimde yapmıştır.

Fakat bu kadınların çoğu kültür, yüzyıl ve sınıf bakımından modern Batılı kadından uzaktır; –Laundromat’daki refah annelerinden, alışveriş merkezinde top oynayan annelere ve çocuksuz olanlara kadar. İmparatoriçeler ya da yüksek rahibeler olarak onların genel toplumsal cinsiyet ayrımının ötesinde oldukları öne sürülebilir; onlar kendi siyasi devletlerinin dışavurumları olan ilahi iktidarın varisleriydiler. Ancak pek çok seri katilin cinayetleri kopyalama girişimine yol açan şey, tam da ölümcül biçimde ilahi olan iktidardır: Hayat ve ölüm üzerindeki iktidar. Hemen her zaman cinayet iktidara ilişkindir. Fakat sonunda, kadınsılığı çıkardığımızda, geriye kalan tek şey potansiyel canidir.

KADIN SALDIRGANLIĞI ARAŞTIRMASI

Kadın şiddetini gerçekten anlamıyoruz çünkü bu konu ancak yakın zamanda dikkatimizi çekmeye başladı. İnsan saldırganlığına ilişkin 1974'te yayımlanan 314 bilimsel araştırmanın sadece 8'i kadınların ya da genç kızların şiddetine ayrılmıştır.⁶ Fakat bu ABD'de kadın seri katil sıklığının 1975'te önceki yirmi yıla kıyasla dramatik biçimde ikiye katlanmasından ve 1995'te bir kez daha katlanmasından önce idi!⁷

Oransal olarak 1976-2002'den itibaren yirmi beş yıllık dönemde seri katiller arasında kadınlar oransal olarak (%16) toplam cinayet saldırılarına karışan kadınlardan (%11.4) daha fazlaydı.⁸ Genelde, kadınların şiddet kullanımı önemli ölçüde artmıştır. 1987'de ABD'de saldırı ve soygundan tutuklanan kadınların oranı 1978'den bu yana %17.6 arttı. New York City gibi bazı yörelerde artış çok daha dramatikti: Saldırı için %47 ve soygun için %75.8. Daha yakın zamanlarda, 1992 ile 1996 arasında, şiddet suçlarından tutuklanan kadınların oranı %22.8 oranında arttı.⁹

SERİ AHLÂK BOZUKLUĞUNUN DERİNLİKLERİ

Seri cinayet, ister erkek ister kadın tarafından gerçekleştirilmiş olsun, daima kriminal ahlâksızlık alanında kendine ait özel bir köşede durmuştur. Çoğumuz öldürmeyi anlayabiliriz, başkasının hayatına kastedecek ölçüde kıskançlık, korku, umutsuzluk, öfke, hatta hasedi hayal edebiliriz. Çoğu katil öldürmek üzere olduğunu bilmez; fiili, planlı ya da kasıtlı değildir. Pek çoğu samimi ve derin biçimde pişman olur, adaleti yanıltmaya kalkışmaz ve işlediği suçu nadiren tekrarlar. Ne var ki seri katiller sıradan katilden her bakımdan farklıdır.

Seri katiller cinayeti işlemeyen çok önce öldürmeye kastetdiklerini sıklıkla fark eder. Bazıları yıllarca bunun fantezisini yapar, cinayeti dikkatle planlar. Seri katiller ilk cinayeti işledikten ve bunun yol açtığı her türlü duyguyu “soğuttuktan” sonra sinik biçimde daha fazla cinayet işlemeye hazırlanır ya

da –bazılarının öne sürdüğü gibi– tekrar tekrar öldürmeye zorlanırlar. (Öldürmeye bağımlı olurlar.) Pişmanlık ya da vicdan azabı yoktur ya da bunlar davranış değişikliğine yol açacak ölçüde değildir. Çoğu, eylemlerini dikkatle değerlendirir, bir sonraki cinayet için plan geliştirir ve buna her türlü kaygıyı ortadan kaldıracak kadar uzun süre devam eder. Tekrar tekrar öldürme isteği ya da arzusu kötülük alanı içinde yer alan bir şeydir, akılcı ve bilimsel bir tutumla açıklanamaz. Toplumumuz erkek kötülüğünü az çok değerlendirebilir, fakat kadın kötülüğü ancak hayal edilebilir.

FEMİNİZM VE KADIN SERİ KATİL

Bir kadın yakını tarafından öldürülen kişi, karakteristik biçimde orta yaşlı bir erkek ise suçlayıcı olan feminizmdir. Sorun, 1950’den bu yana kadın seri katillerin sürekli artışına ilişkin anlayışımızın, “ikinci dalga” denilen yeni bir feminizmin konuya ilişkin çözümlemesiyle çarpıtılmış olmasıdır. Bu radikal feminizm bir tür “spartasizm” eğilimindedir; kadın suçluluğunu “patriyarka”nın elinde köleleşmekten ve ezilmekten özgürleşme arzusuyla açıklar.

Kadın cinayetlerinin feminist tarihçisi Ann Jones şöyle der: “Kadın suçluluğuna dikkati çekme akımı kulakları sağır edecek şekilde her feminizm dalgasının ardından gelir ve kuşkusuz bizler özgür insanların tehlikeli olmadıkları gerçeğini anlayana kadar bu durum devam edecektir.”¹⁰ Bu sözlerle işlenen suçun aslında bir köle isyanı olduğunu söylemektedir.

Feminizmin birinci dalgası “özgürleşme”yi ve kadınların belirli ve özgül yasal ve anayasal mücadele parametreleri içinde eşitliğini savunuyordu: Oy verme hakkı, eşit işe eşit ücret hakkı, aile hukukunda eşitlik, iş bulma, eşit statü, eşit fırsat vs.

İlk dalga feministler (“liberal feministler” deniyordu) kadın suçluluğunun artışını kadınların erkeklerle eşit derecede özgür olmaları nosyonuyla açıklamışlardı. Nitekim Freda Adler’in *Sisters in Crime*’ı, 1975’te artan kadın şiddetini güç kazanma bağlamında yorumladı. İşte, sporda, sanat ve bilimde

olduğu gibi, suç hiyerarşisi içinde de kadın, bir suçlu olarak ikinci planda kalmakla yetinmiyordu. Adler'e göre kadınlar, erkeklerle onların şartları içinde ve onların kurallarıyla rekabet etmeye hazırdı. Bu da ister istemez erkekler kadar saldırgan ve şiddetli olmak anlamına geliyordu. Bu yaklaşım "özgürleşme hipotezi" olarak biliniyordu.

Ne var ki Adler'in kitabı çıktığı sırada, Vietnam Savaşı dönemine özgü düzen karşıtı özgürleşmecî feminizm kuşağı zayıflamaktaydı. Üstelik muhafazakârların kadın eşitliğine muhalefetlerinde Adler'in tezini keyifli bir tutumla benimsemeleri, onun özgürleşme hipotezini oluşum halindeki yeni feminizme yabancılaştırdı. Hatta Adler feminist hareketin daha genç bazı radikalleri tarafından tehlikeli bulundu, çünkü eseri diğer aile içi ve toplumsal hastalıklarla birlikte kadın şiddetindeki artıştan ötürü feminizmi suçlayan muhafazakârlar tarafından hevesle alıntılanıyordu.

Feministlerin daha radikal ikinci dalgası kadınların ve kadınlığın biyokültürel bir erkek "fallosentrik heteropatriyarka" ya da "fallokratik devlet" komplosuyla daha karanlık biçimde derinlemesine kurban edilişi üzerinde odaklanarak oluştu. Bu feminizm okuluna göre, erkekler günümüzde kolektif olarak sosyalleşmelerine yol açan şeyden başka bir şeye dönüşene kadar kadınlar ezilmeye devam edecektir.

Bu ikinci dalga feminizm basit kadın erkek eşitliği nosyonunu reddederek, birinci dalga feminizme özgü bir önermeyle bütün kadınların erkekler gibi olmak istediklerini iddia etti. Onlarla aynı fırsatlara sahip olmak, onların dünyasına girmek, onların kurallarıyla oynamak ve onlarla eşit olmak istiyorlardı. Bunun bütün Afrika kökenli Amerikalılar'ın beyaz olmak istemelerine ve buna ihtiyaç duymalarına, bunu da açıkça dile getirmelerine benzediğini savundular. İkinci dalga feministler kendilerini bireyler olarak görmüyorlardı; kadınlara benzersiz bir kolektif kadınlık kültürü içinde özgürleşme, boyun eğdirci ve baskıcı erkek hegemonyasının yıkılmasına çalışırken kendi kimliklerini oluşturma çağrısında bulunuyorlardı.

İkinci dalga feminizme göre kadınlar kurban, erkekler ise kolektif olarak baskıcıdır ve kadınların saldırganlığı onların zalimle herhangi bir biçimde eşitlenme özlemiyle açıklanmalıdır.

Kadın şiddetinin kadınlara yönelik sistematik erkek saldırganlığına karşı özsavunma olduğu öne sürüldü. Bu özgürleştirici bir saldırganlıktı. Kadın katil, kurban, kurban da saldırganla dönüştürüldü. Bir feministin dediği gibi, “Kadınlar öldürürler. Ve onların güduları olağan biçimde çok özgül bir koşullar setine atfedilebilir. Bu koşulları belirleyen, medya haberleriyle meşrulaştırılan Amerikan ekonomi ve mülk sahipliği ilkeleridir... Amerika’da kadınlar çok özgül bir öldürme yönelimine sahip görülürler. Dürtüler, sosyal, siyasal ve hukuksal alanlarda düğümlenebilir ya da tekrarlanabilir, fakat temel sorun hemen her zaman hayatı sürdürme sorunudur.”¹¹

Patricia Pearson’ın kadın şiddetine ilişkin son araştırmasında özetlediği gibi, “1980’lerde yumruk sıkamak artık bir onur madalyası değildi; terapistin bürosunda ağlamak daha prestijliydi. Bu nedenle kadınlar suç gibi antisosyal ve açıktan saldırgan bir şey yapmak istemiyorlardı. Kadınlar kötülükte erkeklerle eşit tutulmuyorlar, erkeklerin kurbanı olarak gösteriliyorlardı.”¹²

1975’ten önce kadın saldırganlığını ve şiddetini araştırma alanındaki boşluk, kısa süre içinde yeni feminist çözümlemeye kapatıldı. Bu çözümleme, temelde bütün kadınların “heteropatriyarka” ve onun “fallosentrik” kurumlarına sistematik biçimde kurban edildiklerini öne sürüyordu. Ortak amaç, kadınların işledikleri suçları “fallokrasi”nin elinde uzun süreli bir tecavüz ve hırpalanma komplosuna karşı bir özsavunma, bir isyan eylemi olarak açıklamaktı. Bu vizyon 1970’lerin ortasında eğitilmiş genç kadınlar arasında tutkulu bir ilgi yarattı. 1975’te Susan Brownmiller’in *Against Our Will*’i ve sonraki yıl Del Martin’in *Battered Wives*’i çok satanlar listesine girdi. The Burning Bed/Hırpalanan Kadın Sendromu içti haline gele-

rek, kadın eşlerin kurbanları derin uykuda olsa bile kocalarını “özsavunma” amacıyla nasıl öldürebildiklerini açıkladı. Amerikan Sivil Haklar Birliği, “Ölüm hücrelerine konulan çoğu kadın tacizkâr bir kocayı öldürmüştür,” diyerek devreye girdi.¹³ Bu doğru olabilir miydi?

ÖLÜM HÜCRESİNDEKİ KADINLARA İLİŞKİN BİRKAÇ MASAL

ABD’de idamların 1977’de yeniden başlamasından sonra 2005 yılına kadar toplam altmış üç kadına ölüm cezası verilmiştir.^{*} Bu cezaların on biri infaz edilmiştir. (1977’den önce idam edilen son kadın, 1962’de Kaliforniya’da canlı canlı gömüldüğü hamile gelinini, tasarlayarak öldürdüğü için gaz odasına gönderilen Elizabeth Duncan idi.) İdam edilen on bir kadının vaka tarihlerini burada kısaca vereceğiz. Yargı sizin.

- İlk idam 1984’te oldu. Kuzey Carolina’da yaşayan elli iki yaşındaki Margie Velma Barfield, sadece kocasını arsenikle zehirleyip öldürmekle kalmayan, bakıcı olarak yanlarında çalıştığı iki yaşlı erkekle bir yaşlı kadını, nişanlısını ve kendi annesini çeşitli zamanlarda öldürmüş bir büyükanneydi. Toplam altı kurban, belki bir yedincisi, sigarasını dikkatsizce içtiği için çıktığını iddia ettiği bir yangında ölen birinci kocası. (Velma’ya daha sonra döneceğiz.)
- İkinci olarak, 1998 yılında Teksas’ta 37 yaşındaki Karla Fay Tucker idam edildi. Karla ve erkek arkadaşı, yüksek dozda uyuşturucu alarak arkadaşları Jerry Lynn Dean’in evine gittiler ve onun motosikletinin anahtarını çalma girişiminde bulundular. Erkek arkadaşı kafasına bir çekiç vurarak Dean’i bayılttı, Tucker da evde bulduğu bir kazmayla hırıltılı soluklarını kesmek için onun işini bitirdi. Mahkemede durumu şu sözlerle açıkladı: “Onun gürültüsünü kesmek istedim.” Daha sonra yatakta bir battaniyenin altına sakla-

* Adalet Bakanlığı, Adalet İstatistikleri Bürosu, Ölüm Cezası İstatistikleri, <http://www.ojp.usdoj.gov/bjs/cp.htm>

nan 32 yaşındaki Deborah Thornton'ı fark etti ve öldürene kadar ona kazmayla vurdu, sonunda kazmayı kadının cansız vücuduna saplanmış olarak bıraktı. Polisin gizli ses kaydında Tucker'ın baltayı iki kurbanın üzerine her indirişinde orgazm olduğu şeklindeki sözleri işitiliyordu.

Aynı yıl içinde Florida eyaletinde, iyi iş yapan bir güzellik salonunun sahibesi, Corvette'le dolaşan 54 yaşındaki Judias "Judy" Buenoano, kocasını arsenikle zehirlediği için idam edildi. Yetkililer bu cinayeti ancak, Buenoano'nun erkek arkadaşını arabasına bomba koyarak öldürme girişiminde bulunduğu için tutuklanmasından sonra fark ettiler ve sanığın geçmişindeki bir cinayeti daha açığa çıkardılar. Buenoano 19 yaşındaki engelli oğlunu da öldürmüştü. Buenoano ilk girişiminde oğlunu zehirlemeye çalışmış, ancak öldürmeyi başaramamış, sadece onun ağır metal bacak destekleri takmasına yol açacak şekilde kısmi felç geçirmesine neden olmuştu. Bunun üzerine onu bir tekne gezisine çıkarmış, suya iterek çocuğun boğulmasını sağlamış ve olaya kaza süsü vererek sigorta tazminatı talep etmişti. Buenoano, kocası ve oğlu ile Colorado'daki erkek arkadaşının ölümü üzerine sigorta şirketinden toplam 240.000 dolar almıştı. Fakat Florida'da ölüme mahkûm edilmesiyle birlikte, Colorado yetkilileri takibatı bırakmışlardı.

Dördüncü kadın, beşinci kocası, Dallas itfaiye teşkilatı yüzbaşısı Jimmy Don Beets'i vurarak öldürdüğü için 2000 yılında Teksas'ta idam edilen büyük büyükanne Betty Lou Beets idi. Cesedi evlerinin avlusuna gömdükten ve kocasına ait tekneyi içine kalp haplarını koyarak akıntıya bıraktıktan sonra, kocasının kaybolduğunu bildirdi. Daha sonra hayat sigortası tazminatı ve itfaiyecinin emekli maaşı için başvuru yaptı. Polisin bir arama emri çıkararak adamın cesedinin, çimenlerin altında olduğunu keşfetmesi için gerekli delilleri toplaması tam iki yıl sürdü. Araştırma sırasında polis aynı şekilde kaybolan öteki kocanın

cesedini Jimmy'nin öldürülmesi için kullanılan 38'lik tabancayla vurulmuş olarak garajın zeminine gömülmüş halde buldu. Duruşma sırasında Beets, kocasından dayak yediğini ve kendisini savunurken onu öldürdüğünü iddia etti. Idamdan hemen önce Uluslararası Af Örgütü, Beets'i "hayatı boyunca aile içi şiddete ve cinsel saldırganlığa maruz kalan kişi" olarak betimledi ve şu iddiada bulundu: "Mahkûmiyetinden sonra, önde gelen Psikolog Lenore Walker, Bayan Beets'e hem Dayak Yiyen Kadın Sendromu," hem de Post-Travmatik Stres Bozukluğu" teşhisi koydu.¹⁴ Uluslararası Af Örgütü garaj zemininde bulunan öteki kocanın cesedinden hiç söz etmedi.

- Aynı yıl içinde Arkansas eyaleti, iki çocuğunu, 5 yaşındaki Justin Thomas ile 2 yaşındaki Shelby Alexis'i öldürdüğü için beşinci kadını, 28 yaşındaki Christina Marie Riggs'i idam etti. Riggs, çocuklarına önce sakinleştirici vererek, daha sonra potasyum klorid enjekte ederek öldürmeye teşebbüs etmiş, başaramayınca onları yastıkla boğmuştu. Daha sonra intihar etmeye çalıştıysa da başaramadı. Riggs kendi ölüm cezasını infaz etme çabasını sürdürdü.
- Kırk bir yaşındaki Wanda Jean Allen ölüm cezasına çarptırılan altıncı kadın oldu. Lezbiyen sevgilisini öldürdüğü için 2001 yılında Oklahoma eyaletinde zehirli iğneyle cezası infaz edildi. Allen, çocukluk arkadaşı olan bir başka kadını tartışma sırasında öldürdüğü için yargılanmış ve hüküm giymişti. 1983'te serbest bırakıldıktan beş yıl sonra, bu kez sevgilisi Gloria Leathers'i karnından vurarak öldürdü. 1977'de idam cezası uygulaması yeniden başladıktan sonra ABD'de idam edilen ilk siyah kadındı.
- Oklahoma, 2001'de yedinci kadının, 40 yaşındaki Marilyn Kay Plantz'ın cezasını infaz etti. 300.000 dolarlık hayat sigortası elde etmek için genç arkadaşı Clifford Bryson ile arkadaşı Clint McKimble'ı, kocası Jim'i öldürmeleri için kiralamıştı. Jim gece işinden eve dönerken Bryson ve McKimble tarafından pusuya düşürülmüş, Plantz yan odada uyku tak-

lidi yaparken onu beyzbol sopalarıyla dövmüşlerdi. Kocasının yardım çılgınlıklarına aldırmayan Plantz yatağından çıkıp gelmiş ve onlara kocasını trafik kazası süsü verecek şekilde arabasının içinde yakmalarını emretmişti. Yarı baygın kurbanlarını ıssız bir yere götüren gençler, onu ve arabasını benzine bulayıp ateşe vermişlerdi. McKimble soruşturma sırasında itirafta bulundu ve ömür boyu hapis cezası aldı. Plantz ve Bryson ise birlikte yargılandı. Bryson'ın idam cezası 2000'de infaz edildi.

- 21 yaşındaki Cindy Bailee adındaki bir kadını öldürmekten, sanık 61 yaşındaki sekizinci kadın Lois Nadean Smith'in cezası 2001 yılında infaz edildi. Savcının betimlemesine göre, "Bailee, Smith'in oğlu Greg'in eski kız arkadaşıydı. Smith, oğlu ve bir diğer kadınla birlikte Bailee'yi cinayet sabahı erken saatlerde Tahlequah'taki bir motelden aldı. Arabayla motelden uzaklaştıktan sonra Smith, Greg Smith'in öldürülmesi için plan yaptığına dair dedikodular hakkında Bailee'yle hesaplaşmaya girişti. Bailee bu suçlamayı reddetti. Smith, Bailee'nin boğazını sıktı ve arabayı Ganz'daki eski kocasının evine doğru sürerken onu gırtlığından bıçakladı. Eve geldiklerinde Smith, Bailee'yi bir televizyon koltuğuna oturmaya zorladı, bir tabancanın kabzasıyla yüzüne vurdu ve sonunda birkaç el ateş etti. Bailee koltuktan yere düştü. Oğlu, silahı yeniden doldururken, Smith gülüyor ve Bailee'nin üzerinde zıplıyordu. Nihayet Bailee'nin göğsüne dört, başının arka kısmına iki el ateş etti."¹⁵ (Bir annenin oğluna olan sevgisi sınır tanımaz.)
- 2002 yılında Alabama'da muhtemelen son kez elektrikli sandalyede idam edilen dokuzuncu kadın, eski bir Yavru Kurt annesi, İnsanlık Derneği gönüllüsü ve Kütüphane Dostları Derneği başkanı, sağcı bir yurtsever hareketiyle bağlantısı olan 54 yaşındaki Lynda Lyon Block idi. Dokuz yaşındaki oğlu ve yurtsever hareketin bir militanı olan erkek arkadaşı George Sibley'le seyahat ediyordu. O sırada eski kocasıyla bir gayrimenkul anlaşmazlığı nedeniyle

tartışırken onu bıçakladığı için suçlu bulunmuş, aranıyor-
du. Hem Block, hem de Sibley silahlıydı. Block'un telefon
edebilmesi için Opelika bölgesindeki Alışveriş Merkezi'nin
park yerinde durdular. O sırada oradan geçen biri, çiftin
arabadan çıktığını gördü ve çocukla ilgilendi. Gene o sıra-
da Opelika Polis Merkezi'nden Roger Motley karakol için
alışveriş yapmış, arabasına dönüyordu. Çift dikkatini çekti
ve onlara yaklaşarak Sibley'in ehliyetini görmek istedi. Sib-
ley ehliyetini göstereceği yerde silahını çekti ve ikisi arasın-
da silahlı çatışma başladı. Lynda Block telefonu bırakarak
Montley'e doğru koştu ve 9 mm'lik Glock tabancasıyla onu
vurdu. Yaralı polis arabasına doğru yerde sürünürken ona
birkaç el daha ateş etti. Opelika'daki bütçe kısıtlaması ne-
deniyle, Motley çelik yelegini bir hafta kadar önce işe yeni
başlayan bir polise vermişti. Block daha sonra arkadaşla-
rına ve kendisini destekleyenlere yazdığı bir mektupta,
Motley'i "kötü polis" olarak betimleyecekti. Karısını dövü-
yordu ve bu konuda resmi şikâyetler olmuştu. Kendisine
karşı bir komplo düzenlendiğini de söylüyordu. Motley'in
sicil kayıtlarına ulaşması engellenmişti. Motley'in dosya-
sında herhangi bir kötü davranış kaydı yoktu. Karısı da ko-
casının gayet nazik ve sakin bir adam olduğunu söylüyor-
du. Block'un ortağı 2005 yılında cinayetdeki rolü nedeniyle
idam edildi.

- İdam edilen onuncu kadın, 2002 yılında Florida eyaleti ta-
rafından yedi seri cinayet nedeniyle ölüm cezasına çarptı-
rılan Aileen Wuornos idi. Aileen Wuornos vakası kötü bir
şöhrete sahiptir ve ileride ayrıntılı olarak ele alınacaktır.
- Nihayet on birinci kadın 25 kalibrelik tabancasıyla koca-
sını ve iki çocuğunu, 7 yaşındaki Alton ile 21 aylık kızı
Farrah'ı öldürdüğü için verilen ölüm cezası 2005 yılında
Teksas'ta infaz edilen 40 yaşındaki Frances Newton idi.
Newton onların hayatları karşılığında 100.000 dolarlık
sigorta tazminatı almaya çalıştı. İdam edilen on bir kadın
içinde siyah olan ikinci kadındı.

Yukarıdaki vakalarda kurbanların çoğu taciz uyguladığı farz edilen kocalar değil çocuklar, başka kadınlar ya da masum erkeklerdi. Bu on bir vakanın dördü, belki de beşi, bir seri katili içeriyordu ve en az altıda dördü uzak geçmişte kaldığını düşündüğümüz ya da filmlerde gördüğümüz maddiyatçı Kara Dul tipindeydi. Bu vakaların üçünde, erkek kurbanın, katilleri taciz etmiş olduğu iddiası savunma tarafından başarısız biçimde öne sürüldü.

Aslında, ABD'deki bilinen kadın seri katillerin yarısından fazlası (%53'ü) tarihsel olarak en az bir yetişkin kadını öldürmüş, %32'sinin kurbanları arasında ise en az bir kız çocuğu yer almıştır.¹⁶

Yine de kadın cinayetlerini "savunma amaçlı" olarak yorumlama ya da siyasi bir bağlama yerleştirme yönünde ısrarlı bir eğilim vardır. Mesela, elli kadın cinayetini ele alan bir araştırma, kadınlar için cinayetin "bir kendini savunma davranışı" olduğunu belirtmektedir.¹⁷ Ancak bu vakaların sadece on sekizi kurbanın tacizine ilişkin bir bulgu içeriyordu. Diğer otuz iki vakada öldürülenler, kadınlar, çocuklar ve masum erkeklerdi. Raporun yazarları çoğunluk hakkında, sanki bu vakalar hiç yokmuş gibi esrarengiz biçimde sessiz kalmışlardır.¹⁸

Yeni feminist retorikğin en yüksek noktası olan 1980'lerin sonu ve 1990'ların başında, kadınların seri katil olmayacakları iddia edildi. Bazıları şöyle diyordu: "Sadece erkekler... zorlayıcı, yalnız gezen avcılardır; öldürme şehvetine, ancak cinayetle çıkış bulan cinsel bir arzuya kapılırlar."¹⁹

Bir diğer feminist eleştirmen, Jane Caputi, seri cinayet çözümlemesinde toplumsal cinsiyetten arınmış bir dil kullanılmasına karşı çıktı, çünkü bu yaklaşım "işkence eden, öldüren ve parçalayan "insanlar" erkeklerken, kurbanların çoğunlukla kadınlar, kızlar ve daha az bir ölçüde genç erkekler olması nedeniyle, gerçekte neler olup bittiğini belirsizleştirmektedir."²⁰

Caputi, "Bu hiyerarşik çizgilerin gösterdiği gibi, bunlar cinsel olarak politik anlamlı suçlar, tıpkı linç olaylarının beyaz üstünlüğünü temel alması gibi, bir erkek üstünlüğünü temel alan suçlardır," diyerek görüşünü açıklar.²¹

Ann Jones da toplumsal cinsiyeti dikkate almayan “ev içi şiddet” terimine karşı çıkarak şöyle der: “Bazı akademik araştırmacıların bu terimi kullanmalarını yadırgıyorum; dayak yiyen bütün eşlerin kadın oldukları gerçeğini gözden kaçırıyolar.”²² “Amerika’nın kadın katillerinin tarihi” olarak betimlediği *Women Who Kill* (Öldüren Kadınlar) başlıklı kitabına yazdığı önsözde, “Bu kitap, insanlara aktarmak istediğim izlenimi, erkeklerin kadınları sindirdiği izlenimini uyandırabilirse...” demektedir.²³

Jones’un tarihine göre, “Bazı kadınları feminizme iten aynı toplumsal ve yasal yoksunluklar diğerlerini cinayete itmektedir ...Toplum hem feminist hem de katil olandan korkar, çünkü her biri, kendi tarzında, toplumun yerleşik sınırlarını test etmektedir. Feministlerin ve katillerin uyandırdıkları ilginin zaman zaman çakışması şaşırtıcı değildir...”²⁴

Gerçekten mi? Gerçekten öyle mi?

Kadın suçluluğu ve özgür insanların tehlikeli olmadığına ilişkin Jones’un görüşlerini yukarıdaki yaklaşımla birlikte düşünün.* Özgürlük gibi soylu bir amaçla öldürmenin, suçluluğu ortadan kaldıracabileceği nasıl öne sürülebilir? *Femfaşizm* sözcüğü ne anlama gelmektedir? Ya da basit biçimde belirtmek gerekirse, Ann Jones’un dediği gibi, “Öldüren kadınların öyküsü kadın öyküsüdür.”²⁵

İkinci dalga feministler kadınlara karşı cinsel şiddeti, “patriyarka”nın bir dışavurumu ve seri katilleri de onun araçları olarak görürler. Bir feminist teorisyenin belirttiği gibi, erkek seri katil patriyarkal devletin bir martiri olurken kadın seri katil diye bir şey mevcut değildir.

Amerika Birleşik Devletleri’nin mühründe yer alan küçültülmüş kartal ikonunun, ulusun vahşi doğaya tecavüzünü ifade etmesi gibi, patriyarkal kültür içinde kadının yaygın biçimde

* Her feminizm dalgasını, kadın suçluluğa ilişkin bir ilgi dalgası izlemiştir ve bu durum bizler, özgür insanların tehlikeli olmadıkları gerçeğini kavrayana kadar elbette devam edecektir.”

kartallaştırılması da –cinsel cinayet, pornografi, jinekoloji ve cinsel ilişkide zorunlu görülen “misyoner pozisyonu”nda– onların sürekli ve sistematik biçimde cezalandırılması noktasını ifade eder.²⁶

Politikleşmiş terimler “seri cinayet” teriminin yerine geçiyor ve saldırganın özellikle erkek, kurbanın ise kadın olduğunu ima ediyor: “jenosid,”²⁷ “fallik terörizm,”²⁸ ve “kadın katli.”²⁹

Fakat 1990’da uzun süreli karayolu cinayetleriyle Aileen Wuornos ortaya çıktı; aralarında bir evangelist papazın, bir çocuk tacizi müfettişinin, kızının mezuniyet törenine giden bir adamın ve bir yedek polisin bulunduğu orta yaşlı ve yaşlı yedi erkeği öldürmüştü. Feminizmin bu noktada durması gerekiyordu. Durdu da: Aileen Wuornos’un verdiği özgürlük savaşının arkasında sağlam biçimde durdu.

Lezbiyen şiddetiyle ilgilenen bir feminist teorisyen, yazdığı kitabı “Aileen Wuornos’a ve her ne araçla olursa olsun kendilerini savundukları için aşağılanan, patolojileştirilen ve katledilen bütün kadınlara” ithaf etti. Şöyle diyordu: “Aileen Wuornos’un öyküsü gayet sıradan, en kötü kâbuslarını erotikleştiren paranoid bir erkek fantezileri kültürü içinde gerçekleşen gayet sıradan bir olay. Ancak bu kez fantezinin sınırı aştığı söylenebilir. Ortaya çıkan şey tam bir halüsinasyon.”³⁰

Seri katiller “patriyarkal devlet”in martirleriyse, bu durumda Aileen Wuornos da ikinci dalga feminizmin bir martiridir. Yedi kurbanını katleden ve soyan Wuornos’un savunması, her birinin ona tecavüz etmeye çalıştıkları şeklindeydi. Duruşmada dediği gibi, “Herkes kendini savunma hakkına sahiptir. Benim yaptığım da budur. Çok fazla şiddet, şiddet içeren tecavüz ve hayatımı kurtarmak için yalvarmak zorunda kaldığım başka olaylar oldu.”

Dateline’a verdiği bir televizyon mülakatında Wuornos, vahim biçimde şöyle diyordu: “Burada ailelere yönelik bir mesaj var: Bana borçlusunuz. Kocalarınız, Mallory ve Carskaddon, şiddet kullanarak bana tecavüz ettiler. Ve diğer beşi de buna

teşebbüs etti ve ben kazanmak için bir savaş vermek zorunda kaldım. Siz bana borçlusunuz, ben size borçlu değilim.”

Feminist çözümleme (ve bunun tek suçlusu onlar değildi) zaman zaman güvenilir olmayan ve şişirilmiş istatistiklerden alıntılar yaparak seri cinayet alanını yanlış biçimde sundu. Bazıları, kurbanlarının çoğu kadın olmak üzere, yılda yaklaşık 5000 seri cinayet işlendiğini iddia etti.³¹ Bu gülünç bir sayıdır, fakat günümüzde bile, sadece feministler tarafından değil, başkaları tarafından da alıntılanmaktadır.³² ABD’de 1800 ile 1995 arasında geçen 195 yıllık dönemde bilinen *bütün seri katil kurbanlarının* azami toplamı 3860 kadardır.³³ 5000 yıl önce-sine gitmek uzun sürer! Diğer feminist bilim insanları, kadın katillerin masum insanları, kadınları ve çocukları hesaplı, sınık ve vahşi biçimde nasıl katlettiklerine ilişkin açıklamalarla karşı karşıya geldiklerinde sessiz kalmakla yetinmektedir.

Şunu belirtmek isterim ki, bunların hiçbiri kadınların, yakınları olan erkekler tarafından olağanüstü yüksek öldürülme sıklığının feminist bir efsane olduğunu göstermez. ABD’de 1976 ile 2004 arasında yaşanan yakın dönemde katledilen bütün kadınların %30.1’lik toplamı şimdi ya da geçmişte yakın oldukları kişiler tarafından öldürülmüştür. Bu oran bütün erkek cinayet kurbanları için %5.3 kadardı.³⁴ Sorun, feministlerin erkek katilleri ve onların kurbanlarını nasıl resmettikleri değil, onların kadın katil ve *onun* kurbanlarına ilişkin çözümlemeleridir. Feministlerin bu konuda bize yaptıkları açıklamaları değerlendiriyoruz, çünkü üniversitelerin kadın araştırmaları bölümlerinde onlar bizim düşündüğümüzden daha fazlasını düşünmek durumundadır. Öyle mi? Görünüşe bakılırsa öyle değil, çünkü bizi fena halde yanılttıkları görü-lüyor. İnsan, “Öldüren kadınların öyküsü kadın öyküsüdür,” sözünden ister istemez fazlasını bekliyor.

Kurban olarak kadın katil kültürü, şimdi yükselmekte olan yeni feministler kuşağı (yakınlarda çıkan bir terimle post-feministler) –9/11 binyıl sonrası dalga– arasında eleştiriden uzak değildir. Bu vahşi yeni seslerden bazıları, kadın katiller

medyada, adalet sisteminde ya da feminist söylemde değişmez biçimde kurban olarak yorumlandığında, kadınların aslında insan olma özgürlüklerinden yoksun bırakıldıklarını öne sürmektedir. Belinda Morrissey şöyle demektedir:

Mesela bir kadın, erkek partnerini öldürürse ve onun kendisine aşırı tacizde bulunduğunu kanıtlayabilirse, kazanabildiği hak kendisini aktif biçimde savunma hakkı olarak değil, sadece partnerinin kurbanı olarak görülme hakkıdır. Bu da kadının kendi sorumluluğunun yanı sıra, partnerinin şiddet eylemlerinden de sorumlu tutulması anlamına gelir; başka deyişle, erkeğin kendi katlinden sorumlu olduğu düşünülür... Nihayetinde saldırgana karşı kendini savunma eylemini gerçekleştiren ve onun üstesinden gelmeyi başaran hırpalanmış kadına üstlenmemesi gereken bir rol verilmiş olmaktadır. Böylece kadın kazanmak için onca çaba harcadığı fail olma ve kendi kaderini belirleme konumunu kesinlikle kaybetmektedir.³⁵

Bu arada Morrissey'in yayıncısı, kitabın tezini şu sözlerle betimlemedi: "Feminist teorisyenler işkence, tecavüz ve cinayet suçlarında kadın fail olma imkânını reddederek, iyi niyetle de olsa, kadınların insan olma özgürlüğünü fiilen inkâr etmektedir." Bu görüş geleceğin ürkütücü feminizm dalgasını belki de şimdiden temsil etmektedir.

O halde lütfen hepimiz için biraz özgürlük ve insanlık!

İkinci dalga feminizm genel olarak bir kurban profili-ne kolayca uymayan kadın katilleri ya göz ardı etme ya da açıkça yeniden sınıflandırma eğilimindedir. Mesela, Aileen Wuornos'un bir seri katil olma olasılığı, "Devlet onun bir seri katil olduğunu söylüyor," iddiasında bulunan politik savunucuları tarafından bir kalemde göz ardı edilmektedir. Şöyle demektedirler: "Bir seri katilin cinsel uyarılma nedeniyle güç dengesizliğinin kesin olduğu koşullarda öldüren biri olarak tanımlandığı dikkate alındığında, bu suçlamanın akla uygun olmadığı görülmektedir."³⁶

Feminist yorumcu Lynda Hart bize Wuornos'un "orta yaşlı yedi beyaz adamı öldürdüğü için" ölüm hücrelerinde olduğunu, bu sanki her şeyi açıklıyormuş gibi hatırlatmaktadır. Hart'a göre:

Wuornos, erkeksi imgenin "gerçekleşen düşü"dür; onun eylemleri gerçek ile fantazmagorik [aynen!] arasındaki sınırın aşılmasını oluşturmaktadır. Wuornos, fallokratik sembolizmi muhafaza eden bu engeli parçalayarak, gerçekleşen bir "imkânsız-gerçek" haline gelmiştir. Ve onun işte bu yüzden ölüm cezasına çarptırıldığını öne sürüyorum.³⁷

KADIN SERİ KATİLİ SAVUNMAK

Seri katilin kabul edilmiş tek bir tanımı yoktur. Kadın ya da erkek olabilir. Konuyla ilgilenen uzmanların sayısı kadar çok tanım vardır. Bu tanımlar şunları içerir:

- Otuz günden fazla bir dönem içinde en az üç kişiyi öldüren biri.³⁸
- Fail ile kurban arasında hiçbir ilişkinin ya da maddi bir kazanımın olmadığı, farklı yerlerde ve farklı zamanlarda, ortak özellikleri olan kurbanlarla işlenen en az iki fantezi yönelimli zorlanımlı cinayet.³⁹
- Tek başına ya da başkasıyla birlikte hareket eden bir kişi belirli bir zaman dilimi içinde, her bir cinayet arasında bir aralık kalacak şekilde birden fazla cinayet işlediği zaman gerçekleşen birbirinden ayrı iki ya da daha fazla öldürme olayı.⁴⁰
- Zamana yayılmış olarak, ayrı olaylarda, sivil bir bağlamda saldırganın seçtiği cinayet faaliyetiyle işlenen üç ya da daha fazla kurbanın taammüden öldürülmesi.⁴¹
- Zaman içinde en az on cinayet işleyen [kişi]. Cinayetler şiddet içerir, vahşice işlenir, ama aynı zamanda ritüel şeklindedir –bunun seri katil için özel bir anlamı vardır.⁴²

- Cinayetler arasında duygusal bir soğukkanlılık içinde olan iki ya da daha fazla kurbanı öldürenler.”

Erkek seri katillerin sadece cinsel amaçlarla ve sadece yabancıları öldürdükleri görüşü çoktan geçerliliğini kaybetmiştir. Seri katiller güç, kâr, inanç ve siyaset için de öldürür ve bazıları arkadaşlarını, komşularını ve aile fertlerini de öldürürler. Ve kadın seri katiller de erkeklerle aynı amaçlarla öldürürler.

Herhangi bir nedenle farklı zamanlarda iki ya da daha fazla insanın öldürülmesi seri cinayettir ve seri katili tanımlar. Bu, seri cinayet çözümlemesine ilişkin en son mutabakatı temsil eder: Cinayetin özellikle cinsel dürtülerle ve zorunlu olarak fantezi-yönelimli olması ya da sadece yabancıları hedef alması gerekmez. Örgütlü suçun kiralık katillerini –kurbanlarını seçmedikleri için seri katil tanımından en uzun süre dışlananlar– ve sadece ideoloji ya da askeri disiplinle yönlendirildikleri düşünüldüğü için soykırım katillerini kapsar. Fakat son çözümlemede hem kiralık katilin hem de savaş suçunun psikopatolojisi, aramızdaki bazı “sıradan” seri katillerinkine benzer.

Bu kitapta tarihleri anlatılan kadınların çoğu en yeni ve basit tanımla seri katildir; arada “soğuma” dönemlerinin olduğu, farklı zamanlarda iki ya da daha fazla kurban. Bunlar tekrar tekrar öldürmeye karar vermeden önce öldürmeyi düşünen katildir.

SERİ KADIN KATİLLERİN SINIFLANDIRILMASI: FBI’A GÖRE KLASİK ÖRGÜTLÜ OLAN/OLMAYAN AYRIMI

Seri katillerin sınıflandırılması günümüzde iyice evrimleşmiş bir sistem içinde gelişmektedir. Kadın seri katiller çoğu kez erkek seri katil profil sistemine uyabilir. En temel düzeyde seri katiller, örgütlü, örgütsüz ya da *karma* olarak kategorileştirilir. Bu ayırım FBI Davranış Bilimleri Birimi’nin seri katilin

ardında bıraktığı suç sahnesinin değerlendirilmesi temelinde bir soruşturma aracı olarak gelişti.

Örgütlü katiller, kurbanlarını dikkatle seçme ve izleme eğilimi gösterir. Cinayeti planlarlar, sahneye bir silahla ve önlemler alarak çıkarlar, genellikle kurbanı başka bir yere götürürler, cesedi ve bulguları dikkatle yok ederler. Örgütsüz seri katiller ise genellikle kendiliğinden hareket ederler, kurbanı ansızın saldırırlar ve arkalarında karışık bir suç sahnesi bırakırlar. Sıklıkla hemen oracıkta buldukları silahları kullanırlar. Kurbanı gizlemeden bırakırlar, arkalarında adli tıp açısından çok değerli bulgular kalır. Örgütsüz saldırganın psikopatolojisi zaman zaman klinik akıl hastalığı teşhis edilir.

Bu iki seri katil kategorisinin her biri belirli kişilik ve karakter özellikleri taşır, örgütlü katiller daha zeki ve çekici olabilirler, evleri düzenlidir. Kurbanlarını tuzaga düşürmek için cazibelerini kullanırlar. Şık ve bakımlı otomobilleri, evleri barkları vardır ve gelirleri yüksektir. Örgütsüz katiller daha az zeki, daha az sosyaldirler, savrukturlar. Kurbanın üstesinden gelmek için zor kullanırlar. Arabaları sıradan, hayatları dağınıktır, kötü apartman dairelerinde yaşarlar, eğitimlerini tamamlamamışlardır ve kesintili olarak çalışırlar.

Kadın seri katiller daha sık olarak tanıdıklarını ya da yakınlarını öldürdükleri için sosyalleşmiş örgütlü profile uymaları daha olasıdır. Kaba güç kullanmaktan çok, kurnazca öldürürler. Fakat aralarında, daha sonra göreceğimiz gibi bazı farklılıklar da vardır.

FBI üçüncü bir seri katil kategorisi tanımlar. Bu kategorideki seri katiller, diğer iki kategoriye uymazlar ve her iki kategoriyi tanımlayan özellikler gösterirler. Bazı yorumcular bu kategoriyi anlamsız bulurlar ve FBI'nın örgütlü/örgütsüz profil sistemindeki zayıflığın bir belirtisi olarak görürler.

Neredeyse bütün kadın seri katiller, bu sistem kullanılarak, *karma* kategori içinde sınıflandırılabilir. Örgütlü katiller olarak kadınlar dikkatle planlama yapar ve kurbanlarını öl-

dürecekleri âni seçer, kullanacakları silahı önceden hazırlar. Bu silah genellikle zehirdir. Bulguları gizlerler. Aynı zamanda çoğu kurbanını tanır ve örgütsüz seri katilin bir özelliği olarak cesedi suç mahallinde bırakır. Ancak nadir durumlarda seri kadın katiller cesedi taşır ve gizler. Ne yazık ki FBI'ın *karma* kategorisi bir seri katilin doğasının saptanması bakımından en az tatmin edici kategoridir.

SERİ KADIN KATİLLER İÇİN DAHA YENİ SINIFLANDIRMA SİSTEMLERİ

Soruşturma konuları üzerinde daha az odaklanan kriminologlar, seri katilleri bir kez oluştuktan sonra geçerli olan dürtüye göre kategorileştirme eğilimindedir. Bu yaklaşımda, bir dürtü olarak haz nosyonu, seri katil sınıflandırmasının bütün yelpazesinde temel alınır. Kriminoloji alanında seri cinayetlerin özellikle cinsel dürtülerle işlenip işlenmediğine dair bir tartışma vardır. Bu tartışma haz kaynaklı öldürmeyle ya da erkek seri katillerin sadistçe cinsel edimleriyle nadiren nitelenen suçları işleyen kadın seri katiller için geçerlidir. Seri katillere ilişkin sınıflandırma yelpazesi içinde dürtü bir sorundur: “Adam vurmak için tutulan” bir çete seri katil midir? Bir soykırım faili ya da terörist, bir tür seri katil sayılabilir mi? Kriminologlar, Ronald ve Stephen Holmes’a göre, aslında bunların *hepsi* seri katildir. Holmes’un seri katiller sınıflandırması kesinlikle haz dürtüsünü temel alır: Ödül ya da kazanım, ister maddi ister duygusal olsun, cinayet işlerken seri katillerin aradıkları şey midir?”

Seri katiller dört temel kategori ve üç alt kategori içinde sınıflandırılabilirler:

- Güç Düşkünü
- Vizyoner
- Misyoner

- Hedonist
 - hedonist-şehvet
 - hedonist-konfor
 - hedonist-heyecan

Bu kategorilerin sadece birinde seks seri katilin temel dürtüsüdür: *Güç düşkünü katiller*. Bunlar, kurbanın üzerinde güç ve denetim kurmaktan cinsel haz alır ve tamamen cinsellikle yüklü cinayetler işler.

Üç alt *hedonist* katil kategorisindeki, *hedonist-şehvet* cinayetinde seks daha az olmakla birlikte yine de önemli bir dürtüdür. Bu vakalarda katil cesetleri parçalamaktan, onların kanını içmekten ve etini yemekten cinsel haz alır. Öldürme eyleminin kendisi haz kaynağı değildir, sadece amaca götüren araçtır. Bu katil tiplerinin kurbanlarını öldürmeyi arzulamaları da şart değildir, sadece kurbanın cesedini ve onun bazı parçalarını elde etmek isterler. Annesi dahil sekiz kadın kurbanı öldüren, parçalayan ve parçalanmış vücut bölümleriyle seks yapan Edmund Kemper tipik bir hedonist-şehvet katilidir. Şu açıklamada bulunmuştur: “Bu kadar sakın konuştuğum için kusura bakmayın, fakat sahip olma ihtiyacı duyduğum şey bir insan için çok özel bir deneyim ve ona kendi istediğim tarzda sahip olmak isterim: Onları insan cesetlerinden çıkarıp edinmek zorundayım.” Kemper, işlediği cinayetleri insan bedenlerinden “bebekler yapmak” olarak tanımlıyordu.⁴⁵

Bir kadın hedonist-şehvet seri katil vakası kaydedilmemiştir. Ancak bunun iki istisnası vardır: Kadın kanıyla banyo yaptığı söylenen Transilvanyalı Rönesans Çağı Kontes'i Elizabeth Báthory (1560-1615); diğeri ise 1980'lerin ortasında Teksas'ta ortaya çıkan bir vaka olabilir. İki kadın ve iki erkeği öldüren seri katil Ricky Green'in karısı Sharon, bir rahibin kızıydı; tecavüz ve parçalama eylemlerine katılmış, iki kadın kurbanın cesetlerini bir çekiçe ezmiş, daha sonra katiller birbirinin bedenine kurbanların sıcak kanını bulayıp seks yapmıştır. Sharon Green suçu kabullenmiş, fakat bunu “dövülen eş” olarak

tecavüz-cinayet olayına katılmak zorunda bırakıldığı için yaptığı iddia etmiştir. Ricky'ye ölüm cezası verildi; Sharon ise on yıl sonra şartlı tahliye edilmiş ve 12 Kasım 1991 günü *The Oprah Winfrey Show*'da konuk olarak boy göstermiştir.⁴⁶

Transilvanyalı Kontes Elizabeth Báthory vakasında, kanla banyo yapma dürtüsü de ileride göreceğimiz gibi çok anlamlıdır. Cinsel haz almaktan çok, bu yöntemin teninin gençliğini koruduğuna inandığı söylenir.

Böylece, feminist analistler kadın seri katil olmadığını ısrarla belirttikleri zaman, aslında kastettikleri şey, güç düşkünü ya da hedonist-şehvet tipine uygun kadın seri katillerin olmadığıdır. Ne var ki, göreceğimiz gibi, bu iddialarda bulundukları 1980'lerden ve 1990'lardan bu yana durum değişmiştir.

Güç düşkünü katiller ve hedonist-şehvet katilleri kategorilerinin ötesinde, çeşitli seri katil kategorileri ve alt kategorileri vardır. Bunların öldürme dürtüleri cinsel dürtülerle yönlendirilmez. (Bu durum, işledikleri cinayetlerde cinsel edimlerin zorunlu olarak var olmadığı anlamına gelmese de.)

Vizyoner katiller, öldürmek için görüntülerle ya da seslerle yönlendirilir. Bu kişiler genellikle klinik ya da adli olarak hasta kabul edilir. Organik beyin bozukluklarından ve halüsinasyonlardan mustariptirler ve çoğu kez aşırı derecede örgütsüz saldırgan tipindedirler. Nadir görülürler ve genellikle kısa süre içinde yakayı ele verirler.

Misyoner katiller, onları öldürmeye yönelten politik, ahlâki, etik ya da diğer kavramsal dürtülere sahiptir. Bu katiller, yok etmeleri, toplumdan ayırmaları ya da cezalandırmaları gereken belirli bir kurban tipini hedef alır. Hedefleri, evsiz insanlar, kürtaj yapan hekimler, yaşlılar, eşcinseller ya da belirli bir ırka mensup olanlardır.

Hedonist-heyecan katilleri, bir kurbanı kaçırma, işkence etme ve öldürme eyleminde sınırları aşmaktan haz alır. Tecavüz çoğu kez bu cinayetlerin bir özelliğidir, fakat cinsel dürtüden çok bir saldırganlık ifadesidir.

Hedonist-konfor katilleri, kurbanın ölümünden maddi kazanç sağlamak için cinayet işler. *Hedonist-konfor* katili, kuşkusuz, geçmişte kadın seri katillerle en sık özdeşleştirdiğimiz kategoridir. Stereotipik kadın seri katil, kadınsı cazibesini erkek kurbanı yaklaşmak için kullanan, onun malı mülkü üzerinde denetim kuran ve sonra onu öldüren, daha sonra başka bir kurbanı yönelen bir *Kara Dul* tipi olmaya devam eder.

Yakınlarda yeni bir sınıflandırma sistemi önerisi Michigan Eyalet Cezaevi psikologu ve Kriminolog Richard Walter ile aralarında Ted Bundy, Atlanta Çocuk Katilleri ve Yeşil Irmak Cinayetleri'nin de bulunduğu elli seri cinayet soruşturmasının deneyimli uzmanı Dr. Robert Keppel'den geldi. Onların sistemi daha çok seri ya da tekil cinsel katillerin sınıflandırılmasına odaklandı ve FBI'ın 1980'lerde Roy Hazelwood ve Dr. Ann Burgess tarafından geliştirilen tecavüzcü sınıflandırmasından esinlendi.⁴⁷ Keppel ve Walter soruşturma amacıyla cinsel seri katilleri dört kategoriye ayırarak sınıflandırdı:

- Dürtüsü kadın ya da erkek kurban üzerinde erkeksi güç uygulamak olan *güç-kanıtlama* kategorisi
- Kurbanların "tatmin" olmalarını ya da onların diğer sevgililerinden "daha iyi" olduklarını kabul etmelerini sağlama ya çalışan *güç tatmini* kategorisi.
- Katile karşı kusuru olan bir kadından ya da onu temsil eden birinden intikam alma ya da ona misillemede bulunma ihtiyacı duyan *öfke-misilleme* kategorisi.
- Başlıca dürtüsü cinsel haz temin etmek için erkek ya da kadın kurbanı acı vermek, ona şiddet uygulamak olan *öfke-tahrik* kategorisi.

Ne var ki betimlenen bütün bu profiller erkek psikopatolojisi üzerinde odaklanır ve bununla tanımlanır. Daha özgül olarak kadın seri katilleri ele almaya çalışan daha yeni bir kategoriler seti vardır:

- Geleneksel olarak kocalarını, âşıkalarını ya da başka yakın-

larını maddi kazanç ya da diğer güdülerle öldüren *Kara Dullar*.

- Bakımını yaptıkları hastaları ya da çocukları, çeşitli güdülerle, bazen kazanç sağlamak için ama bazen de açıklanamayan nedenlerle öldüren ölüm melekleri.
- Karizmatik bir lider tarafından öldürmeye yönlendirilen kült müritleri; Manson Ailesi'nin kadınları bu kadın katil kategorisinin en yüksek profilli örneğidir.
- Kocalarının ya da âşıklarının başlattıkları cinayetlere katılan yardımcı ortaklar.
- Partnerleri tarafından işlenen tecavüz ve cinayetlere coşkuyla katılan yoksun sadistik partnerler.
- Hayatlarında daha önce kendilerine tacizde bulunan birilerini hatırlatan belirli bir kurban tipini öldürme dürtüsü duyan patlayıcı intikamcılar; Aileen Wuornos bu kategorinin en olası adayıdır.
- Maddi kazanç için yabancıları öldüren kazanç yırtıcıları; Aileen Wuornos bu kategoriye de kolayca uyabilir.
- Belirli bir kurban tipini sistematik biçimde hedef alarak başarı ya da rahatlık sağlamayı amaçlayan politik ya da sosyal bir gündeme sahip olan misyonerler; engelli çocukların ve yetişkinlerin tıbbi yöntemlerle öldürülmesine katkıda bulunan Nazi hemşireler.
- Kadın saldırganın politikada ya da kendi kişisel hayatında bir tür denetim ve güç sağlamayı amaçladığı güç arayıcılar
- *Vekil katillerin Munchausen sendromu*; annelerin ve bakıcıların sempati ve ilgi toplamak için seri halinde çocuklarını ya da hemşirelerin hastalarını öldürdükleri, tanımlanması zor bir kategori.⁴⁸

Kadın seri katilleri sınıflandırmanın bir diğer yöntemi, onların kişilik tipleriyle yapılabilir. Bir araştırmada Kaliforniya'da hem seri hem de tekil cinayetten hüküm giyen kadınların altı davranışsal kişilik tipi saptandı:

- Genel olarak istikrarlı görülen, iyi bir şöhreti olan, katı din-dar olabilen, fakat tacizci olan ve şiddet kullanan, ölümle sonuçlanacak şekilde partnerleriyle işbirliği yapma eğilimi gösteren *mazoşist* kadın saldırganlar.
- *Açıktan düşmanca şiddet uygulayan* kadınlar, duygusal olarak dengesiz, dürtüsel ve şiddete yatkındır. Geçmişlerinde sıklıkla saldırı vardır, cinayet planı yapmazlar, ancak yaşadıkları öfke patlamaları kasıtsız biçimde ölümle sonuçlanabilir.
- Örtülü düşman kadın katiller, öfkelerini baskılar ve onu gizlice, kendi çocuklarını ya da öldürme mesafesinde bulunan kırılgan kurbanlarını hedef alarak dışavururlar.
- *Yetersiz* kadın katiller, pek az başa çıkma becerilerine, sınırlı bir zekâyâ ve düşük özdeğer duygusuna sahiptir. Başlıca kaygıları, zaman zaman cinayet ya da cinsel saldırılara katılarak partnerlerini memnun etmektir.
- *Psikotik* saldırganlar klinik olarak hastadır. Vizyoner seri katillere benzer biçimde sesler ve halüsinasyonlarla öldürmeye yönelirler.
- *Amoral* saldırganlar hiçbir kişisel ya da maddi kazanç olmadan, önceden tasarlayarak cinayet işler. *Psikopat* ya da *sosyopat* –akıl hastalığından çok kişilik bozukluğu– olarak tanımlanabilirler. Çoğu seri katilin, kadın ya da erkek, sosyopat ya da Antisosyal Kişilik Bozukluğu’ndan (ASKB) mustarip olduğu teşhis edilebilir.⁴⁹

Ancak kurban/saldırgan ilişkisi üzerinde odaklanan bir diğer araştırma kadın katilleri şu şekilde kategorileştirir:

- Kendilerini ya da başkalarını korumak için şiddet kullanan *alfa* kadınlar. Bunlar bir tacizci olan kurbanlarına karşı öz-savunma vakalarıdır.
- Kıskançlık ve kin gibi duygularla öldürmeye kışkırtılan ya da dürtüsel bir cinayetle sonuçlanacak şekilde kendi kurban olma hallerini bir ölçüde kışkırtan *beta* kadınlar.

- Kendi kurbanlarını aldatmak için cinselliği kullanan ve onlardan duygusal olarak kopan, kurbanlarını soğukkanlı bir tutumla ve çoğu kez kişisel maddi kazanç için öldüren *omega* kadınlar.⁵⁰

Bütün bu farklı kategoriler birbirini dışlayabilir ya da bir-biriyle örtüşebilir. Ne bir seri katilin tek bir tanımı ne de kadın ya da erkek seri katilleri kategorileştiren tek bir evrensel sistem vardır. Ne var ki bir şey açıktır: Tanımların ve kategorilerin geniş yelpazesi bir kadın seri katiller fenomenini göreneksel düşünceye kıyasla çok daha kapsamlı ve farklı biçimde yansıtır.

KADIN SERİ KATİLLERİN GENEL KARAKTERİSTİK ÖZELLİKLERİ

Kadın seri katiller hakkında topluca bazı genel gözlemler yapılabilir. İstatistiklere başvurmak gerekirse, kadın seri katiller hakkında erkeklere kıyasla daha çok veri vardır. Ortalama erkek seri katil tutuklanmadan önce yaklaşık dört yıllık bir dönemde öldürürken, kadın seri katil durana kadar bunun iki katı süre içinde öldürür: Sekiz yıldan biraz fazla.⁵¹ Bazı kadın seri katillerin otuz yıldan fazla bir süre boyunca öldürdükleri bilinmektedir.

Bu kısmen bir kadının çok uzun süre şiddet uygulayabileceğini kabul etme konusunda yaşadığımız ortak duraksamanın ve kadınların genellikle ölümlerin doğal ve sahnede yer alan kadınların profesyonel kabul edildiği ev ya da hastane gibi yerlerde cinayet işlemelerinin sonucudur. Kadın seri katiller genç kadınların ya da ergenlerin cesetlerini insan topluluklarında kaygı yaratacak şekilde yol kenarlarına bırakmaz. Bu nedenle “sessiz katiller” olarak betimlenen bu kadınların işledikleri suçların açığa çıkarılması yıllarca gecikebilir.

Kadın seri katillerin faaliyetlerini uzun süre sürdürmelerinin bir diğer yönü, daha çok toplumsal cinsiyet temelinde olabilmesidir. Erkek seri katillerin, özellikle cinsel yönelimli olanların, kırk yaşı aştıklarında sönümlendikleri ya da yavaşladıkları görülür.

Oysa kadın seri katiller söz konusu olduğunda, ellili ve altmışlı yaşlarda hâlâ faal olan kadın vakaları bulmak olağandışı değildir, hatta bu yaşlardaki kadınlar öldürme kariyerinin zirvesinde olabilir. Dorothea Puente, 1988'de dokuz erkek ve kadını öldürmekle suçlandığında, 60 yaşında ve faaliyetinin zirvesindeydi. Puente, cezaevinde hâlâ güçlüdür: Yemek tariflerinden oluşan bir derleme yakınlarda yayımlanmıştır.

Nancy "Nannie" Doss 1954'te kocasını zehirlediği için tutuklandığında 50 yaşındaydı. Soruşturmayı yürüten polis yirmi sekiz yıl süren uzun bir kariyeri açığa çıkardı. Bu süre içinde Doss, bilindiği kadarıyla, fare arseniği emdirilmiş erik kurusuyla dört farklı eyalette dört kocasını, annesini, dört kızından ikisini, bir kayınvalidesini ve diğer aile fertlerini öldüren bir büyükanne seri katil idi.

73 yaşındaki Olga Rutterschmidt ile 75 yaşındaki yakın arkadaşı Helen Golay hakkında, maddi kazanç sağlama amacıyla dolandırıcılık yaparak, Kasım 1999'da 73 yaşındaki Paul Vados'u ve Haziran 2005'te Keneth McDavid'i katlettikleri için iki cinayet ve iki dolandırıcılık davası açıldı. On yıllar önce bir sağlıklı yaşam kulübünde tanışan bu kadınlar, bir sigorta hilesiyle 2.3 milyon dolar edinmek için tezgâh kurmakla suçlanıyordu. Bu tezgâhta evsiz adamlar kaza süsü verilerek arabayla çığnemek suretiyle öldürülmüşlerdi.⁵² Kara komedi türünün bir örneği olan *Arsenic and Old Lace* filmi sandığımız kadar klişe değildir.

Kadın seri katillerin yaklaşık %68'i tek başına faaliyet gösterirken, diğer %32'si genellikle başat bir erkek partnerle birlikte öldürür. Ancak kendi erkek partnerlerine ve hepsi kadınlardan oluşan öldürme ekiplerine hükmeden kadın vakaları da vardır. Kadın-erkek seri katil ortaklığında kadınlar en sık biçimde tecavüz ve sadece erkek seri katillerin gerçekleştirebildikleri cinsel cinayetlerin suç ortağı olarak saptanır. Kadın seri katil partnerler tek başlarına benzersiz bir kategori oluşturur. Bu karmaşık fenomen elinizdeki kitabın ayrı bir bölümünde araştırılacaktır.

Kurban seçimi bakımından, kadın seri katillerin esas olarak

aile fertlerini ve tanıdıklarını öldürmelerini bekleriz. Bu yaklaşım yakın zamana kadar geçerliydi, fakat günümüzde yabancılar da aile ya da tanıdık kurbanların yanı sıra kadın seri katiller için marjinal olarak tercih edilen kurbanlardır.⁵³ Saldırgan-kurban ilişki oranının belirgin biçimde tanımlanmasındaki sorun, tıpkı erkek seri katiller gibi, pek çok kadının da yabancılar/aile ya da tanıdıklar/yabancılar ve benzerlerinden oluşan bir karışımı öldürmeleridir.

Bu kitap farklı durumlarda çeşitli dürtülerle en az iki kez öldüren geniş bir kadın katiller kategorisinin farklı tarihlerini araştırıyor. Aslında onların hepsi seri katildir, çünkü her biri birini öldürdükten sonra tekrar öldürmeyi düşünmüş ve seçmiştir.

Katillerin dürtüleri ve psikolojisi hem değişiktir hem de çeşitli kategoriler arasında ortak özellikler vardır. Mümkün olduğu ölçüde saldırganlara atfedilen çeşitli psikopatolojileri ve onların çocukluk tarihlerini de araştıracağız. Erkek seri katiller gibi, kadın katillerin de doğuştan katil olmaları ya da bu özelliği daha sonra kazanmaları muhtemeldir, ancak kadın saldırganlardaki olası genetik ve psikolojik işaretler erkek seri katillerdeki kadar kapsamlı biçimde araştırılmamıştır.

Kadınlık kültü ve kültürü, erkek seri katiller için geçerli olmayan bir tarzda bu çözümlemenin merkezinde yer almıştır. Kadın seri katiller sadece bizim sıradan iyi ve kötü standartlarımıza ters düşmekle kalmaz, aynı zamanda toplumsal cinsiyet rolüne ve kimliğine ilişkin temel algımızı ve nihayet kapsamlı insanlık anlayışımızı da geçersiz kılar. Erkek seri katillerin anlaşılmasında geçerli olan siyasi bakış, kadın katillerin çözülmesinde geçerli değildir. Erkek seri katillerin erkeksiliğin en kötü özelliklerini doğruladığı görülürken, kadınlardaki sorun o kadar açık değildir. Kadın seri katiller,

kadınsılığı geçersiz mi kılmaktadır, yoksa ondaki en kötü özelliği mi doğrulamaktadır? Kadın seri katiller sorununa tek başına siyasi ya da toplumsal cinsiyet bağlamında değil, içinde yer aldığı insanlık alanı bağlamında yaklaşmak gerekir.

BİRİNCİ BÖLÜM

Kadın Seri Katillerin Psikopatolojisi ve Kısa Tarihi

GENÇ AGRIPPINA, VALERIA MESSALINA,
ELIZABETH BÁTHORY, LA TOFANIA,
MARIE DE BRINVILLIERS, JANE SCOTT,
ELIZABETH ECCLES, SARAH DAZELY, ELIZA JOYCE,
SARAH FREEMAN, MARY ANN MILNER,
SARAH CHESHAM, MARY MAY, MARY EMILY CAGE,
CATHERINE WILSON, MARY ANN COTTON,
CATHERINE FLANNAGAN, MARGARET HIGGINS,
KATE BENDER, PATTY CANNON, LYDIA SHERMAN,
SARAH JANE ROBINSON, JANE TOPPAN

DİŞİL CANAVARIN DOĞASI

Kadın Canavarların Psikopatolojisi

Nasıl ve neden? Kadınlar nasıl seri katil olur ve neden öldürür? Yanıtı kolaydır. Erkek seri katillerle aynı sebepten öldürebilirler; güç için, denetim için, cinsel şehvetle, kazanç için, heyecan duymak için, özdeğer edinmek için, intikam ve delilik nedeniyle.

Fakat dikkati çeken bazı farklılıklar vardır. Erkek seri katiller genellikle kaçırır, bir yere kapatır, tecavüz eder, öfkelerini ve denetim arzularını ifade etmek için parçalar; kadın seri katiller ise olağan biçimde düpedüz öldürür, yol boyunca parçalamak ya da bir ısırık için durmak yoktur. Olay yerinde ve anında fotoğraf çekmek, mastürbasyon ya da cesetle seks yoktur.* Kadın seri katil sadece işini yapar ve öldürür. Bu anlamda o fantezi yönelimli erkek canavarlardan sınırsız biçimde daha amansızdır.

KADIN SERİ KATİLLER NEDEN ERKEKLERDEN DAHA AMANSIZDIRLAR?

Erkek seri katiller zaman zaman bazı kurbanlarını öldürmekten vazgeçebilir, çünkü cinayet her zaman fantezilerinin merkezinde yer almaz. Onların fantezisi, cinayetin zorunlu bir parçasını oluşturmadığı fiziksel ve cinsel saldırıyla kurbanlarına hükmedebilmektir. Saldırganlıkları zamanla tükendiğinde, kurban ölü ya da canlı olarak saldırıyanın ilgi alanından çıkar. Kurban fiziksel saldırıya rağmen hayatta kalırsa, fail arkasında

* Cinsel nedenlerle öldüren erkekler üzerinde yapılan bir FBI araştırması- na göre tecavüz, kurbanın ölümünden sonra %42, ölümünden önce %56 oranında gerçekleşmişti. (Diğer %2'de cinayetin cinsel nedenlerle işlenmiş olmasına rağmen tecavüz yoktu.)

bir tecavüz ya da saldırı tanığı bırakmamak için öldürebiliyordu. Saldırgan, kurbanını utanç nedeniyle de öldürebilir. Ya da hiç öldürmez. Bazıları da merhamet göstermenin gücüyle sarhoş olabilir.

Mesela 1970'lerin sonunda Richard Cottingham, otel ve motel odalarında, uyuşturucu verip saatlerce işkence ettiği sokak fahişelerinin dehşet verici biçimde parçalanmış cesetlerini bırakıyor, bazı kurbanlarının başlarını ve ellerini kesiyordu.¹ Böyle manyak bir katilin elinden kim kurtulabilir? Bazı kadınlar bunu başardı, bir yol kıyısında ya da bir otel odasının zemininde, çürükler içinde, hırpalanmış ama canlı olarak kendilerine geldi. Peki neden? Onlar saldırı sırasında ölmedikleri için onları öldürmüyordu. Bu kadar basit. Onları öldürmeye kalkışmadı, sadece işkence etti ve aşağıladı. Fakat işini bitirdiğinde onların ölü ya da diri olması fark etmiyordu, onun için bir çöp kadar anlamsızdılar artık. Bazılarını ölü, bazıları canlı olarak bir yere atıveriyordu. Bazıları olay sırasında ölüyordu; dayanacak kadar güçlü değildiler, sıska sokak kızları genellikle kola ve cipsle besleniyordu. Parçaladığı kişileri haz almak için değil, kimliklerini kaybetmek için parçalıyor, başlarını ve ellerini hatıra olsun diye değil, soruşturmayı zorlaştırmak için kesiyordu. Öldürmeyi seçtiklerini ise arkasında tanık bırakmak için öldürüyordu. Onun için bu haz verici değil, sadece zorunlu bir işlemdi.

Bazı kurbanlar zaman zaman, erkek seri katilin katarsisten sonra ilgisinin azalması ya da belirsiz ve ani bir pişmanlığa kapılması sayesinde hayatta kalır. Bazı durumlarda da kurbanın söylediği bir söz ya da yaptığı bir hareket faili öldürme niyetinden caydırır. Erkek seri katiller hakkında yazarken, hayatta kalan kurbanların değerlendirmeleri ve katillerin yaptıkları açıklamalar temelinde bir seri katilin elinden sağ kurtulma şansının nasıl artırılabileceğine ilişkin son bir bölüm yazdım. Kadın seri katiller için böyle bir bölüm yazılamaz.

Doğuştan şanslı olanlar dışında kurbanların hiçbirisi kadın seri katillerin elinden kurtulamamıştır. Kadın katiller bir kez

öldürmeye karar verdiklerinde fikirlerini değiştirmez ve fantezi niteliğinde işkence ritüeline nadiren kapılır; doğrudan öldürür. (Zehir kullanan kadın seri katillerin, kurbanlarını zehir dozunu ayarlayarak zamana yayılmış biçimde öldürdükleri bilirse de, bunun sebepleri asla kesin olarak belirlenmemiştir.)

Kadın seri katiller, bir erkek ortakları olmadığı taktirde nadiren kurbanlarını kaçıırır ya da onlara tecavüz eder. Kadın seri katiller, nadiren hedonist şehvet nedeniyle kurbanlarının cesedini ya da bazı vücut parçalarını saklamak için öldürür. Kurbanlarını öldürmeden önce asla onları yakalamaz, bağlamaz, kapatmaz ve onlara işkence etmezler. Kadın seri katillerin hazzı kurbanın ölümüyle başlar ve çoğu kez günler, haftalar hatta aylarca devam eder. Pek çok seri katil için öldürmek sadece fantezilerinin sonucu ya da fantezinin bir işleviyken, kadınlar öldürmek için öldürür. Onların ifade tarzı budur.

Erkek seri katillerin belirli bir kurbanı öldürmeme sebeplerinden biri, onlara dair öğrenmiş oldukları bir şeydir. Bu şey failin algısında kurbanın kişileştirilmesini tetikler ve onların öldürme arzularını saptırır. Bu fenomen erkek seri katillerin yabancıları hedef alma eğilimini yansıtır. Onları nesneleştirirler, kendi ölümcül fantezilerini onlara dayatırlar. Fakat kurbanlarının kim olduğunu bir biçimde anlamaları halinde fantezi kesintiye uğrayabilir.

FBI'nın davranış bilimcilerine göre, bir seri katilin saldırısından sağ çıkmamanın en iyi yolu onlarla konuşmaya çalışmak, bir kişi olarak sizi tanımalarını sağlamak, seri katilin sizi kendi kurbanı olarak yorumlama çabasını boşa çıkarmaktır.

Bunların hiçbirisi tipik bir kadın seri katilin kurbanına çare olmaz. Birincisi, kadın katil muhtemelen kurbanını yakından tanımaktadır: Katil onlarla çalışmakta, yaşamakta ya da uyumaktadır. Onların kim olduklarını zaten bilmektedir. Burada kurban fantezisi yoktur.

İkincisi, kurbanların tehlike içinde olduklarını bilmele-ri olası değildir, çünkü kadın katil, kurbanla ilişkisini örtülü

olarak kurar; hemşireler hastalarını, anneler çocuklarını, eşler kocalarını, ev sahipleri kiracılarını öldürür. Böylece saldırı sosyal ve mesleki ilişkiler içinde gerçekleşirken, araçlar genellikle zehir, aşırı dozda ilaç ya da ani boğma gibi gizli girişimlerdir. Katil görünmezdir ve ceset, yol kıyısında ya da boş bir mezarda değil genellikle ait olduğu yerde bulunur.

Nihayet, kadın seri katiller işkence ya da ritüelle uğraşmadıkları, doğrudan öldürme eylemine giriştikleri için kurban, tehlike içinde olduğunu anlasa bile nadiren tepki gösterecek ölçüde kuşkuya kapılır. Bir eşin, sevgilinin, annenin ya da kız evladın onları öldürebileceği kimin aklına gelir? Aileen Wuornos'u farklı kılan budur: Yabancıları hedef alıyor ve onları neredeyse karşılaşır karşılaşmaz öldürüyordu.

Bazı kadın seri katillerin yanında, öldürülene kadar öldürüleceğinizi bilemezsiniz. Yaşınıza göre kendinizi fazla hasta ve zayıf hissedebilirsiniz, ertesi akşam ansızın konuşamaz ve kımıldayamaz hale gelirsiniz ve gece iyice çöktüğünde rahatlamak için sızlanan sesinizin dışında hiçbir sesin duyulmadığı kapalı bir kapının ardında, karanlığın içinde ölürsünüz. Her şey gayet doğal görünür, hiç kimse öldürüldüğünüzden kuşkulananmayacaktır. İki yere telefon edilir, üç saat sonra bir ambulans gelip cesedinizi alıp götürür ve sabah olduğunda tahnit işlemi yapılır.

KADIN İMZASI TAŞIYAN CİNAYET

“İmza” MO’nun, yani *modus operandi*’nin (icra tarzı) ya da cinayet işlerken kullanılan yöntemin zıddıdır. Profil uzmanları suç sahnesi özelliklerini imza ve MO arasında dikkatle ayırır.

MO, seri katilin suçu gerçekleştirmek için yapma ihtiyacı duyduğu şeydir: bir tamirci pozu takınmak, bir pencereyi açık bırakmak, bir otostopçuyu arabaya almak, esir almak için silah kullanmak, maske takmak, bulguları temizlemek, kolayca yok etmek için belki cesedi parçalara ayırmak, bulguları yok

etmek için yangın çıkarmak. MO genellikle değişir; zamanla gelişir, çünkü seri katil aynı zamanda bir öğrenme süreci içindedir. Seri katiller zaman içinde taktiklerini geliştirme ihtiyacı duyar, çünkü tekrar tekrar cinayet işledikleri için yakalanma olasılıkları artar. Aynı zamanda, kendi fantezileri ile gerçeklik arasındaki, yoğun fantezi hazzı ile gerçekliği hissetmenin yarattığı hoşnutsuzluk arasındaki dar alana bağlılıkla da yönlendirilir. Eylemleri ile arzuları arasında asla tatmin edici bir köprü kuramazlar. Tekrar yapmak ama bu kez daha iyi yapmak isterler. Bütün bu nedenlerden ötürü, seri katiller hem ihtiyaç hem arzu hem pragmatizm hem delilikle ateşlenen fantezi yönelimli öldürme makineleridir.

Seri cinayet belirli tipte bir stüdyo disiplini gerektirir. Ve bazıları bu disiplini başından itibaren gösterebilir, fakat erkekler bunu genellikle dört yıl sürdürebilir. Dört yıl genellikle bir evliliği, işi ya da ortaklığı başarılı biçimde sürdürme ihtimalinin yüksek olduğu bir süredir, özellikle seri cinayet gibi zorlu işlerde. Dolayısıyla MO cinayetten cinayete değişim ve gelişme gerektirir, bu da dört yıl devam etme şansını artırır.

İmza MO'nun zıddıdır, yani failin cinayeti tamamlamak için yapma ihtiyacı duymadığı şeydir; mesela, direnmeyen bir kurbanı bağlamak, işbirliği yapan bir kurbanı işkence yapmak, cesedi belirli bir biçimde bırakmak, cesedi taşımayı kolaylaştırmaktan başka amaçlarla parçalamak, hatıra olarak bir şey almak, kasıtlı olarak arkada bir mesaj ya da ipucu bırakmak. MO cinayetin nasıl işlendiğini tanımlarken, imza genellikle cinayetin *neden* işlendiğini ortaya koyan anahtardır ve yıllar içinde nadiren değişir.

Öte yanda, kadın seri katil genellikle ardında hep aynı basit imzayı bırakır; gerçek cinayet. Zaman zaman cinayetin kendisi, kadın seri katilin Kara Dul ya da Ölüm Meleği gibi kategorileştirmelere yol açan MO'sunun parçası olarak yanlış yorumlanır. Cinayet başka hedeflere ulaşmanın bir yöntemi olarak görülür. Kazanç genellikle en çok zikredilen dürtüdür. Ancak daha sıkı bir inceleme, bu türden hedeflere ulaşmak için cinayet işlemenin hiçbir şekilde gerekmediğini ortaya ko-

yar. Birini öldürmek yerine daha kolay ve daha güvenli çalma yöntemleri vardır. O halde neden öldürmek?

Bu, yanıtı kolaylaştıran bir soru değildir. Çünkü, öldürmeden çalmak “daha kolay” dediğimizde, insan hayatına farklı bir değer biçmiş oluruz. Bir kadın seri katil için bir insanın hayatı kullanılmış bir peçete kadar değerlidir. Onlar için öldürmek aslında *daha kolaydır*. Maddi kazanç için hedonist konfor insan hayatının bedeline ağır basar.

Fakat pek çoğu öldürür, çünkü bu en çok yapmak istedikleri şeydir.

Öldürme hazzına –güç duygusu kazanma– ilişkindir bu. Maddi kazanç sağlamak denetim şöleninde küçük bir çerez, küçük bir ek tatmin, katilin midesinde minik bir lokma gibidir.

Cinayetin sigara ya da birkaç kuruş için işlenmesinin nedeni budur.

Aslında pek çok Kara Dul basit maddi kazançtan daha karmaşık dürtülerle öldürür; öfke ya da denetim ihtiyacı çoğu kez maddi kazanç arzusunun yerini alır.

Ne var ki bunların hiçbirisi, özellikle suç sahnesi analiziyle kadın seri katilleri profillemeye yardımcı olmaz, zira çoğu kez analiz edilecek bir suç sahnesi yoktur. Sahne yoktur, çünkü hiç kimse bir suçun işlendiğini bilmez. Kadın katil bir “meçhul fail” –FBI’nın profil jargonunda bilinmeyen özne– olarak nadiren açığa çıkar, çünkü o çoğu kez zaten bilinmektedir ve kurbanla bir biçimde ilişkilidir. Yani, ancak bir kurbanın var olduğu anlaşılırsa olay açıklanabilir, uzun vadede bu rastlantılara bağlıdır.

ERKEK VE KADIN SERİ KATİLLER İNCELEMESİ

1979 ile 1983 arasında Davranış Bilimi Birimi’nden (DBB) FBI ajanları, 29’u seri katil olan 36 hüküm giymiş erkek seks katiliyle cezaevlerinde samimi ve ayrıntılı mülakatlar yaptı.² Mahkûmlar erken çocukluk anılarından, işledikleri suçlara ve dürtülerine ilişkin en dehşet verici ayrıntılara kadar kapsamlı biçimde sorgulandı.

Katillerin aileleri, arkadaşları ve tanıdıkları da hayatta kalan kurbanların yanı sıra, kapsamlı biçimde sorgulandı. DBB, hayatını kaybeden 118 kurbanla ilişkin de ayrıntılı bir araştırma yaptı; meslekleri, hayat tarzları, istatistiksel veriler, katilleriyle karşılaştıkları yerler, otopsi raporları ve cesetlerin bulunma koşulları.

Kadın seri katiller için yapılmış bu türden bir inceleme yoktur. Buna en yakın örnek, cezaevindeki 26 kadın çoklu cinayet sanığıyla görüşen ve yedisinin işbirliğini sağlayan Dr. Deborah Schurman-Kauflin'in benzer bir araştırma çabasıdır.¹ Kadınların yedisi seri katil değildi, en az biri, daha fazla da olabilir, tek bir gecede beş kurbanı işkence yapan ve onları öldüren kitle katiliydi. Erkek ve kadın seri katiller arasında dikkati çekebilecek önemli bir fark, kadınların suçlarından ve hayatlarından söz etmeye fazla istekli olmamaları, buna karşılık erkeklerin gayet konuşkan ve anlatmaya hevesli olmalarıdır.

Schurman-Kauflin araştırmasına göre yedi fail, toplam 36 kurbanı öldürdü –katil başına ortalama 5.14 kurban. Bu oran, FBI araştırmasında 29 seri katilin ortalaması olan 3.8 kurbandan çok daha yüksektir. (FBI araştırmasında diğer 7 failin her birinin bir kurbanı öldürdüğü göz önünde tutulmalıdır.)

Kaliforniya Eyalet Üniversitesi Fresno'da Eric Hickey'in yaptığı bir araştırma konuya ilişkin belki de en kapsamlı istatistiksel araştırmadır. Bu araştırmada 1800-1995 yılları arasında ABD'de görülen seri katillerle ilgili veriler çözümlenmektedir. Hickey, 2613 ile 3807 arasında değişen bir kurban dizisine sahip 337 erkek seri katil saptadı: Düşük ve yüksek tahminlere göre katil başına düşen kurban oranı sırasıyla ortalama %7.8 ile 11.3 arasındaydı.⁴ Aynı araştırmada 62 kadın seri katile atfedilen toplam kurban dizisi 417 ile 584 arasında bulundu ki kurban oranı sırasıyla 6.7 ile 9.4 kadardı.⁵ Kadın seri katiller için saptanan ortalama kurbanlara ilişkin en yüksek tahmin, erkekler için yapılan en düşük tahminin üzerindedir.

Fakat kadın seri katiller hakkında ne kadar az şey bildiği-

mizi gösteren, 14 kadın seri katil hakkında yapılan bir baş-
ka veri araştırması 62 potansiyel kurban saptadı: Fail başına
ortalama 4.4.⁶ (Fakat kadınlar fiilen 27 kurbanı öldürmekten
hüküm giydi. Seri cinayet soruşturmalarında, özellikle birden
fazla davaya konu olan suçlarla ilgili olarak seri saldırgan, işle-
diği bilinen bütün cinayetler için yargılanmamıştır. Bu durum
istatistiksel çözümlemeyi karmaşık hale getirir.)

ORTALAMA YAŞ

İlk cinayetini işlediğinde erkek seri katilin ortalama yaşı
27.5'tir.⁷ Bu veri ergenlikte görülen akut psikopatinin başlan-
gıcıyla ve saldırganın yalnızlık hali, ergenlik, ilköğrenlik ve yir-
mili yaşların başında, saldırgan cinsel fantezilerin gelişmesiyle
tutarlıdır.

B. T. Keeney ve K. Heide, kadın seri katillerle yaptıkları
araştırmada kadınlar için ortalama öldürmeye başlama yaşını
32.9 olarak saptadı; en genç saldırgan 19 ve en yaşlı olan 53
yaşındaydı.⁸ Schurman-Kauflin 17 yaşından 58 yaşına kadar
saldırganların ortalama yaş dizisi için 32.5 olan benzer bir
ortalama saptadı.⁹ Demek ki kadınlar muhtemelen daha geç
bir yaşta öldürmeye başlıyor ve orta yaşın ötesinde öldürmeyi
sürdürüyor. Bazı kadınlar altmışlarında, hatta yetmişlerinde
öldürüyor. Erkek seri katiller kırkın üzerinde bir yaşta nadi-
ren öldürüyor. Bu durum orta yaşlarda psikopatinin görülür
biçimde azalan etkileriyle ilişkilendirilmiştir. Orta yaş erkek
katili yatıştırırken, menapozun kadını cinayet eylemine yön-
lendirdiği görülmektedir.

Fakat kadın seri katillerin yaşlarını saptadığımızda, İngil-
tere'deki on bir yaşındaki Mary Bell gibi bir anormallikle de
karşılaşıyoruz. 1968 yılının Mayıs ayında, küçük Mary terk
edilmiş bir binada tuzağa düşürdüğü dört yaşında bir oğlan
çocuğunu boğdu. Oğlanın cesedi aynı gün bulundu, fakat po-
lis ölümün kaza sonucu gerçekleştiği sonucuna vardı. Ertesi

gün Mary on bir yaşında bir kızı boğma girişiminde bulundu, fakat kızın babası çocuğu evin dışına çıkardığı için girişim yarım kaldı. Baba, Mary'nin kızını gerçekten boğmaya çalıştığını anlamadı. Kimse küçük kızdan kuşkulandı.

Mary, boğduğu çocuğun evine gidip kapıyı çaldı ve onu görmek istediğini söyledi. Çocuğun anne ve babası Mary'ye onun öldüğünü söylediklerinde, şu yanıtı verdi: "Onun öldüğünü elbette biliyorum. Onu tabutunun içinde görmek istedim."

Dokuz hafta sonra, bir başka kızın eşliğinde Mary üç yaşında bir oğlan çocuğunu, boğazına kırık bir makas parçası saplayarak boğazladı ve onu makasla kastre etme girişimi başarısızlığa uğrayınca, karnına adının baş harfi olan "M"yi kazıdı. Çocuğun cesedi boş bir araziye bırakılmış beton blokların arasında bulundu. Mary öteki çocuğu cinayeti işlemekle suçladığında, kuşku uyandırdı. Gece yatağından kaldırılıp polis sorgusuna götürülen on bir yaşındaki çocuk soruları yanıtlamayı küstah bir tavırla reddetti ve sorgudan önce bir avukatla görüşmek istediğini söyleyerek dedektifleri şaşırttı.

Mary Bell, vakayı inceleyen İngiliz jürisi tarafından "eksik cezai sorumluluk"la hüküm giydi. 1969'da psikiyatrik tedavinin yanı sıra belirli bir süre gözetim altında tutulmasına karar verildi.

Mary Bell'in annesi psikiyatrik tedavi görmüştü. Mary'yi doğurduğunda on yedi yaşındaydı. Mary'yi sık sık akrabalarının yanma bırakan, bir keresinde de onu evlatlık verme girişiminde bulunan bir fahişeydi. 1998'de yazar Gitta Sereny'nin yaptığı bir mülakatta, artık yetişkin bir insan olan Mary Bell, çocukken annesinin onu müşterilerine oral seks yapmaya zorladığını iddia etti.

Mary üstün zekâlı ve manipülatif olarak betimlendi. Bir kadın polise insanlara iğne saplayabilen bir hemşire olmak istediğini söyledi. "İnsanları acıtmayı seviyorum." Yargılandığı sırada şöyle dedi: "Ben bir yargıç olsaydım ve bunu yapan on

bir yaşında bir çocuk olsaydı ona on sekiz ay verirdim. Öldürmek kötü bir şey değil. Nasıl olsa hepimiz öleceğiz.”¹⁰

Mary Bell 1980’de yirmi üç yaşında serbest kaldı ve 1984’te bir kızı oldu. Onu kendi yanında tutmak için yetkililerle mücadele etti ve görünüşe bakılırsa onu sevgi dolu bir anne olarak büyüttü. Günümüzde İngiliz mahkemesinin aldığı bir karar uyarınca gizli kimlikle yaşıyor. Basınla konuşması, kendi kimliğini ve kızınıninkini açıklaması yasak. Tarihte bilinen en genç seri katil olmaya devam ediyor.

KURBAN SEÇİMİ

Kurban seçimi erkek ve kadın seri katiller için farklıdır. Tarihsel olarak erkek seri katillerin en az %70’i sadece yabancıları katlederken, diğer %16’sı hem yabancıları hem de tanıdıklarını ya da aile fertlerini öldürür. Erkek cinayetlerinin sadece %8’i tanıdıkları, %3’ü ise aileyi kapsıyor.¹¹

Buna karşılık kadın seri katiller arasında sadece aile fertlerini öldürenlerin oranı %34, sadece tanıdıklarını öldürenlerin oranı ise %19’dur. Kadın seri katillerin %32’si en az bir yabancı öldürdü ve sadece yabancılar, kadın seri katillerin %24’ü tarafından hedef alındı. Bütün kadın seri katillerin %50’si en az bir aile ferdini, %35’i ise en az bir tanıdığını öldürdü.¹² Bu oranlar kadın seri katillerin *tarihsel olarak* yakınlarını ya da tanıdıklarını hedef alma eğiliminde olduklarını doğrulamaktadır.

Ancak kadın seri katil için yabancı olan kurbanların oranı 1975’ten beri artmıştır ve yabancılar artık kadın seri katiller için marjinal olarak *en fazla tercih edilen kategoridir*: Kurbanların toplamda %24 ile %30 kadarı yabancı, buna karşılık %25’i aileden, %11 ile 15’i ise tanıdıklardan oluşmaktadır.¹³

Kurban tipinin seçilmesi açısından, erkek seri katiller hem yabancı hem de tanıdık cinayetlerinde öncelikle genç ve yalnız kadınları seçmekte, sonraki tercihler şöyle sıralanmaktadır: Erkek çocuklar, kız çocuklar, gezginler, genç ve yalnız er-

kekler. Kadın seri katiller için tarihsel olarak kocalar ve kendi çocukları kurban seçiminde önceliklidir; onları arkadaşlar, erkek talipler, üvey akrabalar, anneler, hastanelerdeki hastalar ya da bakımevleri ve kiracılar izlemektedir.

Tablo 1: Sadece Tek Bir Kurban Tipini Öldüren Saldırganların Oranı (1800-1995)

Kurban	Erkek Seri Katiller	Kadın Seri Katiller
Çocuk	4	19
Ergen	6	0
Yetişkin	43	32
Yaşlı	3	13
Kadın	40	10
Erkek	22	18
Her ikisi	37	66

Tablo 2: En Az Bir Kurban Tipini Öldüren Saldırganların Oranı (1800-1995)

Kurban	Erkek Seri Katiller	Kadın Seri Katiller
Çocuk	21	39
Ergen	45	8
Yetişkin	82	60
Yaşlı	16	29
Kadın	78	53
Erkek	58	61

Esas olarak, erkek seri katillerin genç yetişkin kadınları kurban seçme eğiliminde olduklarını, kadınların ise hem kadın hem de erkek yetişkinleri öldürme eğiliminde olduklarını, erkeklere ve çocuklara da marjinal bir tercih gösterdiklerini görüyoruz. Kadın seri katil aynı zamanda erkek katilin aksine çoğu kez yaşlı kurbanları tercih etmektedir.

CİNAYET MEKÂNI

Erkek seri katillerin sadece %10'u "mekân tercihli"dir – seri cinayet kurbanlarının %16'sı ile 19 kadarı götürüldükleri ya da bulundukları belirli bir yerde öldürüldü. Kadın seri katillerin ise %32'si "mekân tercihli"dir: Mesela, evlerinde ya da bir sağlık-bakım kurumunda öldürürler. Kurbanlar ya aldatılarak ya da rastlantıyla kadın seri katillere gitmişlerdir. Bu durumda olan kurbanların %42 olduğu hesaplandı. Mekân tercihli kadın katil başına ortalama kurban sayısı en yüksek düzeyde, 9 ile 13 arasındaydı.¹⁴

Aynı kentin ya da eyaletin farklı mekânlarında öldüren yerel kadın seri katiller daha büyük bir saldırgan oranını, toplamın %45'ini, ancak kurbanların daha azını, %33 ile 35'ini kapsıyordu. Bu katiller aynı zamanda daha düşük bir kurban ortalamasına sahiptir; her birine 6 ile 8 kurban düşüyordu. (Yerel erkek seri katiller %45 ile 48 oranında kurban için, toplamın %55'ini temsil ediyordu.)

Göçebe ya da seyahat eden kadın seri katiller saldırganların % 23'ünden azını temsil ediyordu; kurbanlarının oranı %23 ile 24 arasındaydı, fakat her birine ortalama olarak 7 ile 10 arasında daha yüksek bir öldürme oranı düşüyordu. (Göçmen erkekler, erkek seri katillerin %35'ini oluşturuyordu ve bütün kurbanların %36'sı ile 37'sini öldürmüştü.)

SİLAH SEÇİMİ

Kadın seri katillerin en fazla seçtikleri öldürme yöntemi, hazırlanan yiyecek ve içeceklerin en sık görülen kaynağı olan zehirdir. Kadınların en azından %45'i zaman zaman, %35'i ise sadece zehir kullandı. Ateşli silah kullanan kadın seri katillerin oranı %20 kadardı; sopa kullananların ve boğarak öldürenlerin oranı %16; bıçaklayanları %11, suda boğanların ise %5 kadardı. Sadece boğanların oranı %11; sadece vuranların oranı %8; sadece bıçaklayanların oranı %2 kadardır. Bütün bu yöntemlerin bir kombinasyonu kadın seri katillerin %33'ü tarafından kullanıldı.

Erkeklerin güç, silah, ip, zincir, ağız bantı ve diğer kısıtlayıcı formları kullanmaları ile kadınların çaresiz ya da kuşkuya kapılmayan kurbanlar –çocuklar, yaşlılar, hastalar– için tercih ettiği, zehir, ilaç, kurban uyurken ya da baygınken boğmak gibi yöntemler kıyaslandığında en belirgin olan aradaki tezattı.

KADIN SERİ KATİLLER İLE TEKİL KADIN KATİLLER KIYASLAMASI

Kadın seri katiller ile sadece bir kez öldüren “sıradan” kadın katiller arasında belirgin farklılıklar vardır.

Hapsedilen bütün kadın katiller üzerine yapılan bir araştırmada, ortalama %77’sinin suç işlediği sırada işsiz olduğu, %65’inin Afrika kökenli Amerikalı olduğu ve %76’sının çocuk sahibi olduğu saptandı. Yaş ortalamaları 27 idi.¹⁵ Ortalama kadın katil gençtir, yoksuldur ve çoğu kez kişilerarası şiddetin daha sık ve yıldırma kültürünün yaygın olduğu sokak kültürünün parçası olan bir sosyoekonomik ortamda öldürür.

Kadın seri katillere ilişkin istatistikler önemli ölçüde farklıdır: Bunların %95’i beyazdı, ortalama yaşları 30’du ve sadece %8’i işsizken, %10’u meslek sahibi, %5’i kalifiye işçi, %15’i yarı kalifiye, %10’u vasıfsız, %11’i ise kendi işinde çalışan ya da işyeri sahibiydi (ve %41’i bilinmiyordu).¹⁶ Kişilerarası şiddetin daha az görüldüğü daha yüksek sosyoekonomik sınıftan olanların öldürme eylemlerinin ardında bir tür psikopatoloji olduğu görülür. Genellikle orta sınıfa mensup bu kadın seri katiller, sokak baskısı olmaksızın cinayetlerini dikkatle düşünüyor ve planlıyorlardı.

Kadın seri katillerin görünürdeki dürtüleri tekil kadın katilinkinden önemli ölçüde farklıdır. Bu araştırmada yer alan kadın seri katillerin ortalama %74’ünün en azından kısmen kişisel maddi kazanımla güdülendiği, üzüntü veren orta sınıf özelemleri olduğu, ama aynı zamanda öldürdükten sonra malına mülküne el koyarak kurbanlarını denetim altına alma arzusunun davranışsal bir ürünü oldukları görülmüyordu.¹⁷

ERKEK VE KADIN SERİ KATİLLERİN ÇOCUKLUK DÖNEMLERİNİN KIYASLANMASI

FBI araştırması, erkek cinsel ve seri katillerinin genellikle istikrarsız aile geçmişleri olduğunu, bebeklik bağlarının çoğu kez kesintiye uğradığını saptadı. Katillerin sadece %57'sinin doğum sırasında hem annesi hem de babası vardı ve %47'sinin babası, çocuk on iki yaşına gelmeden önce evi terk etmişti. Vakaların %60'ında ebeveyn olarak dominant anne bildirildi ve %44'ünün anneye olumsuz ilişkileri vardı. Babayla ya da erkek baba figürüyle olumsuz bir ilişki, hüküm giyen erkek seks katillerinin %72'si için bildirildi.

Çocukluk dönemleriyle ilgili veriler, Keeney-Heide araştırmasında yer alan on kadın seri katilin %40'ı akraba olmayan kişiler tarafından evlat edinilmiş, %40'ı bazı akrabaların ve akraba olmayanların oluşturduğu geleneksel olmayan evlerde ve sadece %20'si 18 yaşına kadar her iki biyolojik ebeveyn tarafından geleneksel aile yapısı içinde yetiştirilmişti.¹⁸

Ana babanın geçmişi de çocuğun geleceğinde önemli bir rol oynuyordu. Bir Wahsington Tıp Okulu araştırmasında, suç kaydı olan ana babaların biyolojik çocuklarının, yetişkin olduklarında suç niteliğinde eylemlerde bulunmalarının dört kat daha olası olduğu saptandı – yasalara saygılı kişiler tarafından evlat edinilmiş olsalar bile! FBI araştırması, erkek saldırganların %50'sinin suç geçmişi olan ana babaların çocuğu olduklarını, %53'ünün ise psikiyatrik geçmişi olan ailelerden geldiklerini gösterdi.¹⁹

Schurman-Kauflin'in araştırması kadın çoklu katillerin %71'inin uyuşturucu ve alkol bağımlılığı geçmişi olan ailelerden geldiğini gösterdi. Ne var ki sadece %14'ünün suç ya da psikiyatrik geçmişi olan ana babaları vardı. Fakat bu araştırma sadece yedi kadından birini temsil eder, dolayısıyla bu veriden güvenilir bir oran çıkarmak imkânsızdır.

ÇOCUKLUK TRAVMASI

Pek çok erkek seri katil gerçekten travmatik bir çocukluk geçirmişti: %42'sinin fiziksel tacize uğradığı, %74'ünün psikolojik, %43'ünün ise cinsel tacize uğradığı bildirildi. "Cinsel bakımdan stresli olaylar"ın seks katillerinin %73'ü için geçerli olduğu, %73'ü ise ilk tecavüz fantezilerinin on iki ile on dört yaş arasında başladığını kabul ettiği bildirildi.

Keeney-Heide araştırmasında kadın çoklu katillerin %100'ünün (7/7) çocukluk döneminde, %71'inin ise ergenlik döneminde fiziksel, psikolojik ve cinsel tacize uğradığı bildirildi. Dört kadın (%57) akraba olmayanların, ikisi ise (%29) akrabaların tecavüzüne uğradığını bildirdi. Araştırma sekiz kadın seri katil için veri topladı; kadınların beşi (%63) cinsel tacize uğradığını bildirdi. Dört kadın vakasında bu taciz 18 yaşımdan önce gerçekleşmişti; dördü de fiziksel tacize uğradığını (%50), ikisi ise kendi aile ortamında cinsel tacize ya da şiddete tanık olduğunu bildirdi (%25).

MACDONALD ÜÇLÜSÜ: HAYVANLARA EZİYET, KUNDAKLAMA, YATAĞA İŞEME

Hayvanlara eziyet, yangın çıkarma ve yatağa işeme davranışsal bir settir (Macdonald üçlüsü denir). Bu set en sık biçimde seri katillerin çocukluk tarihleriyle özdeşlenir. Bir çocukta bu üç davranışın birlikte görülmesi çocuğun gelecekte şiddet kullanma olasılığının yüksek olabileceğini gösteren bir belirtidir. Seri katillerin en yaygın çocukluk özelliklerinden biri hayvanlara işkence edilmesi ve onların öldürülmesidir. FBI araştırması erkek deneklerin %36'sının çocukluk döneminde hayvanlara eziyet ettiklerini, %46'sının ise aynı şeyi ergenlik dönemlerinde yaptıklarını gösterdi.

Kadın seri katillerde bu üçlüye ilişkin çocukluk tarihi araştırmaları bulunmamaktadır, fakat Schurman-Kauflin araştırması kadın deneklerde hayvanlara eziyet eylemlerini bildirmektedir. İki kadın kedileri asmış, biri onları suda boğmuş,

ikisi boğazlamış, biri de bıçakla bir kedinin bağırsaklarını deşmişti. Araştırmada yer alan bir diğer kadın, annesinin küçük teriyerini taşla öldürmüştür.

KIZLARDA SALDIRGANLIĞIN DOĞASI

Kadınlarda çocukluk ve ergenlik dönemlerinde klasik davranışsal üçlünün dışavurumunu göremeyişimizin nedenlerinden biri, kadın saldırganlığının genç kızlarda farklı bir form alması ve bunun yetişkinlikte de devam etmesidir. Kadınlar genellikle başkaları aracılığıyla saldırganlık sergiler. Bunu, başkalarını bir şiddet eylemine yönlendirerek ya da çevre koşullarını kurbanın zarar görebileceği şekilde düzenleyerek yaparlar.

Gerek ilkel gerekse modern çeşitli toplumlarda kadın şiddetinin oluşmasına ilişkin yeni araştırmalar, okul öncesi kızların erkek kardeşleri kadar şiddete yatkın olduklarını göstermektedir. Hedeflerine ulaşmak için başkalarını itip kakarlar ve fiziksel güç kullanırlar. Fakat on ya da on bir yaşına geldiklerinde fiziksel saldırganlıklarının azaldığı görülür.

Bu saptama o yaştaki kadınların artık saldırgan olmadıkları anlamına gelmez, sadece saldırganlıklarının erkeklerinkinden farklı bir biçim aldığını gösterir. Erkeklerde başkalarının yanında saldırganlık sergilemek cesaret gösterisi sayılırken, kadın saldırganlık yerine henüz edinmekte olduğu dil ve sosyal becerilerini kullanmaya başlar. Kadınlar gözlerine kestirdikleri kurbanı zarar vermek için başkalarını saldırtarak ya da bir biçimde sosyal ortamı kullanarak dolaylı ya da “maskelenmiş” saldırganlık kullanmaya başlar.²⁰ Dedikodu yapmak, aşağılayıcı notlar yazmak, bir kurbanı gruptan dışlamak, nefret küllüpleri ya da yakın zamanda internette nefret siteleri kurmak ergen kadın saldırganlığının örnekleridir ve bu formlar zaman zaman ciddi fiziksel etkiler yaratabilir.

Antropolog Ilsa Glazer, hem Zambiya hem de İsrail’de kadın liderlerin kendilerinden üst konumdaki hırslı kadınları ik-

tidar konumundan uzaklaştırmak için dedikodu çıkardıklarını ve onları günah keçisi haline getirmeye çalıştıklarını gözlemledi. Kadınların sıklıkla babaları ya da erkek kardeşleri tarafından “aile şerefini savunmak” için öldürüldükleri Filistin’de Glazer, yakınlarda yaptığı bir araştırmada, öldürmenin kadınların suçlayıcı dedikodularıyla erkekleri harekete geçirmeleri üzerine gerçekleştiğini saptadı.²¹ Kuzey Amerika’daki gençlik çetelerinde, kızlar zaman zaman erkek arkadaşlarını şiddet eylemlerine zorlayan, kasıtlı biçimde hesaplanmış “kötüleme” edimleriyle şiddeti kışkırtır. Bu türden bulgular daha uzun vadeli bir kadın “maskeli suçluluğu” nosyonuna işaret eder. Burada bir saldırgan olarak kadın, doğrudan şiddete katılmaktan çok, onu başlatan ve esinleyen olarak algılanır.²²

KADIN SERİ KATİLLERDE OBEZİTE, YALNIZLIK VE FANTEZİLER

Schurman-Kauflin mülakat yaptığı kadın saldırganların %100’ünde çocukluk obezitesi ve %43’ünde ergen aknesi olduğunu bildirdi. Günümüzde obezite çok yaygındır, ancak yetişme dönemindeki kadınlarda akneyle birlikte obezite daha ağır sosyal tecride katkıda bulunuyordu.

Ve sosyal tecrit –yalnızlık– seri katillerin en ortak çocukluk dönemi özelliğidir. Kadın ya da erkek fark etmez. Oyun arkadaşlarından ve akranlarından tecrit olan geleceğin seri katilleri, özdeğer yoksunluğuyla çok yakından bağlantılı, şiddet içeren intikam ve hükmetme fantezilerine doğru çekilmeye başlar. Ve fantezi anahtar bir faktör olarak görülür. FBI’ın erkek cinsel katiller araştırması, onların, kendi hayatlarındaki aşırı taciz deneyimlerine savunmacı-tepkisel bir yanıt olarak öldürdükleri anlayışını geçersiz kıldı. FBI analistlerini uğraştıran konu, mülakat yaptıkları bütün seri katillerin çocukluk döneminde ağır tacize uğramamış olmalarıydı. FBI seri katillerin çocukluk döneminde giderek şiddetini artıran bir fanteziler döngüsü içinde katil olmaya “programlanmış” ya da koşullanmış oldukları sonucuna vardı. Seri katillerin ergenlik ve

yetişkinlik dönemlerine de uzanan en ortak çocukluk özelliği gündüz rüyaları ve zorlanımlı mastürbasyondur. Araştırmada tanımlandığı gibi gündüz rüyası “dikkati bir görevden saptıran bilişsel bir etkinlik”tir. Fantezi, gündüz rüyası sürecinde yer alan, zaman zaman imgeler ya da sadece duygular olarak ifade edilen, büyük uğraş gerektiren bir faaliyet olarak tanımlanır.²³ Araştırmada saldırganların %82’sinin çocukluk dönemlerinde gündüz rüyası yaşadıkları saptandı. Kendisiyle mülakat yapılanların %82’si zorlanımlı mastürbasyon yaşadıklarını (muhtemelen gündüz rüyaları eşliğinde) bildiriyordu.²⁴ Saldırganlar ergenlik dönemine ve daha sonra yetişkinlik evresine ulaştıklarında, gündüz rüyaları ve zorlanımlı mastürbasyonda sadece %1 oranında azalma oluyordu.

Fanteziler kaygı ya da korkuyu azaltmaya hizmet eder. Tazice uğrayan bir çocuk anlaşılır biçimde saldırganlık fantezileri geliştirebilir. Bu fantezilerde çocuk bir güç ve araç geliştirir, böylelikle kendisine acı veren kişiyi yok edebilir. Fakat bu fantezilerin tetiklediği şeyin olağanüstü tacizkâr ya da şiddet içeren bir olay olması gerekmez; ana baba boşanması, aile hastalığı ya da bir arkadaş tarafından reddedilme gibi görece yaygın olaylar bir çocuğa denetim kaybı duygusu, kaygı ve korku verebilir ve stresle başa çıkma yöntemi olarak saldırganlık fantezilerinin ateşlenmesiyle sonuçlanabilir.

Ancak bu noktada, seri katillerin çocukluk dönemlerinde dikkati çeken başka etkenler de olabilir. Başkalarıyla bağlarından ve ilişkiden yoksun olan çocuk, fanteziyi içselleştirecek ve fantezi ile gerçeklik arasındaki sınır belirsizleşecektir. Özel bir dünyada yaşayan çocuk fanteziyi tekrarlamaya ve geliştirmeye başlayarak, fantezi ile gerçeklik arasındaki mesafeyi daraltarak rahatlayabilir. FBI araştırmasında kendileriyle mülakat yapılan katillerin %71’i çocukluk döneminde tecrit duygusu yaşadıklarını bildirdi. Ergenliğe geçme döneminde tecrit duygusunun deneklerin %77’sinde arttığı görülmektedir.²⁵ Böylelikle artan sosyal tecrit ancak insanlarla yüzleşmenin yerine

fantezilere bağlanmayı teşvik eder. Schurman-Kauflin kadın deneklerin %100'ünün çocukluklarında, ergenliklerinde ve yetişkinliklerinde başkalarından tecrit olduklarını hatırladıklarını ve yalnız geçirdikleri zamanları şiddet fantezileriyle doldurduklarını bildirdi.

Bireyin kişilik gelişimi fantezi hayatına ve toplumsal etkileşimden çok, bu hayatın temalarına bağlı hale gelir. Çocuğun fantezi dünyasında edindiği toptan kaçış ve denetim, özellikle hayatında sürekli bir gerilim varsa, bağlılık haline gelir.

Belirli bir fantezinin şiddet, intikam ya da cinayet içermesi halinde, bunlar bağlılığın parçası haline gelir ve mastürbasyonla birleştiği zaman fantezinin cinsel bütünleyicisi geliştirilir. Bu süreç derinlere kök salan bir koşullanma formudur. Burada fantezileştirilen düşüncelerin orgazmla tekrar tekrar birleşmesi, belirli bir cinsel uyarılma özelliğinin edinilmesiyle sonuçlanır. Şiddet ve cinsel dürtü genellikle gizli tutulan bir cinayet saplantısıyla birleşmiştir. FBI araştırmasında ismi açıklanmayan bir katil şöyle der: "Kimse benim sorunumun ne olduğunu bulma zahmetine katlanmadı ve hiç kimse fantezi dünyasını bilmiyordu."

Kadın seri katillerin fantezi hayatı hakkında az sayıda veriye sahibiz ve kadın ergenlerde fantezi ile mastürbasyon arasındaki ilişkiye dair çok daha az araştırma var. Bununla birlikte, Schurman-Kauflin'in araştırmasında yedi kadın, çocukluk dönemlerinde cinayet fantezisi geliştirdiklerini bildirdiler. Araştırma, fantezinin kadın katilin çocukluk döneminin kritik bir parçası olduğunu ve bunun sadece sosyal tecritten kaynaklanmadığını, ona katkıda da bulunduğunu gösterir. Schurman-Kauflin'e göre, deneklerin en az biri başkalarına yönelik cinayet fantezilerinin uygunsuzluğunun farkında olduğunu ve bu nedenle kendisini sosyal ilişkilerden tecrit ettiğini bildirdi.²⁶ Elbette bu, kadın seri katillerin hayal gücünün dışındaki doğasını doğrular: Onlar fantezilerinin taşıdığı niteliğin gayet iyi farkındadır.

Schurman-Kauflin, kadınların çoğunun başka insanların öldürülmesine ilişkin ilk basit ve belirsiz fantezilerini açıkladıklarını bildirir. Bu fanteziler özgül bir öldürme yöntemini kapsıyordu. Kadınların beşi kurbanlarını boğma ya da boğazlama, biri ateşli silahla vurma fantezileri olduğunu, bir denegin ise özel fantezilerini tartışmayı reddettiğini bildirdi. Bu fantezilerin erken evrelerinde, saptanabilir hiçbir kişi yer almıyordu. Fantezi kurbanlar genel hatlarıyla saptanıyordu; çocuklar, erkekler, yaşlılar, kadınlar vb. Ancak bu belirsiz fantezilerle geçen ayların ardından, kadınlar belirli bir birey, özellikle de tanıdıkları biri üzerinde sabitlenmeye başladıklarını bildirdi.²⁷

Kadınlar öldürmeye yaklaştıkça, daha ayrıntılı ve geliştirilmiş fanteziler ortaya çıkar. Fantezi nihayet, cinayetin açığa çıkarılmaması ve bulguların yok edilmesini sağlama yöntemleriyle birleştirilir. Fantezi giderek şiddet yönelimli, ayrıntılı, tekrarlayan ve zorlayıcı hale gelir ve evreler halinde bir plan oluşturulur. Fanteziyi daha fazla geliştirme imkânı kalmadığı zaman, saldırgan bir sonraki aşamaya, cinayet fantezilerini gerçekleştirme aşamasına geçer.

Araştırmada yer alan kadınların bazıları adli patolojide, soruşturma yordamlarında ve kriminal psikolojide dikkatli bir incelemeye alındı. Kadınlar çoklu cinayetlerinin başarılı olması halinde, özdeğer duygularında bir artış olduğunu hissetmişlerdi: Kimsenin yapamadığı bir şeyi yapıyorlardı.

Nihayet, bütün seri katiller için tipik bir örüntü olarak, gündelik hayatlarının sorunları başarılı bir cinayetin hemen sonrasında deneyimledikleri bir coşkunluk haliyle gözden kayboluyordu. Daha sonra yine depresyona ve tecrit haline dönüyorlar ve teselli bulmak için fantezilere sığınıyorlardı. Ve sonra öldürme çevrimi yeniden başlıyordu.

Schurman-Kauflin araştırması sorunsaldır; sadece yedi denegi kapsar ve bunlar her bir denek için %14 gibi devasa bir oranla yüzdeler sayıyı çarpıtır. Ayrıca, deneklerin hiçbirisi seri

katil değildi; daha fazlası değilse, en azından biri kitlesel bir katildi ki, bu seri cinayetten çok intihara benzeyen tamamen farklı bir psikolojik dinamiği kapsar.

Keeney-Heide araştırması da kadın saldırganlara ilişkin verileri sicillere ve medya haberlerine dayandırdığı için tartışmalıdır. Ne var ki kadın seri katillere ilişkin bu araştırmalar elimizde bulunanların en iyileridir ve FBI'nın kendi ajanlarını kullanarak yirmi dokuz erkek seri katille yaptığı kapsamlı mülakatlar kadınlar için hiçbir yaklaşım içermez.

Kadın ve erkek araştırmaları arasındaki bu orantısızlığa rağmen, toplumsal cinsiyet sorunları kadın seri katillere ilişkin anlayışımızı bütünüyle belirsizleştirmemelidir. Bazı önemli farklılıklar olsa da, kadın seri katillerin psikopatolojisinin büyük bölümü erkek katillerinkine benzer. Erkekler hakkında bildiklerimiz genellikle kadın seri katilleri anlama çabasına da uygulanabilir.

SERİ KATİLLERİN OLUŞUMU

Seri katillerin büyük çoğunluğunun genellikle fiziksel ve cinsel taciz biçiminde travmatik çocukluk dönemleri geçirdiklerini biliyoruz. Bu durum erkeklerin yanı sıra kadınlar için de geçerlidir (erkeklerin kadın partnerleri dışında). Bu gözlem, seri katili tanımlamayı amaçlamaz; çocukların birçoğu tacize uğrasa da seri katil olmaz. Burada önemli olan, tacize uğrayan çocukların seri katilin oluşmasını kolaylaştıran psikolojik durumlar, özellikle aşağıda daha ayrıntılı olarak tartışılacak bir psikopati geliştirebilmeleridir.

Kaotik ve istikrarsız aile hayatı geçmişi seri katillerin çoğunda ortaktır. Çoğu seri katil sıklıkla ana babanın uyuşturucu ve alkol bağımlılığı ve suçluluk geçmişi olan dağılmış evlerden çıkar.

Bağımlılıkla birlikte, bir bebeğin annesine ve hatta babasına fiziksel ve duygusal bağlılığının erken kesilmesi de hayat boyu davranış bozukluklarıyla sonuçlanabilir. Görünüşte

sevgi dolu ve istikrarlı ailelerin içinde büyüyen, yine de seri katil olan, evlat edinilmiş çocuk vakaları da vardır. Onarılmaz hasar, çocuğun bebekken evlat edinilmesinden önce gerçekleşmiştir. Fakat yine, bu faktörlerin hiçbirisi bir seri katilin zihinsel durumunu tek başına açıklamaz, çünkü evlat edinilmiş ama katil olmayan yüz binlerce çocuk vardır.

Beyin yaralanmaları, şiddet içeren davranış örüntülerine yol açabilir ve pek çok seri katilin, çocukluk döneminde ya da öldürmeye başlamadan önce gerçekleşen yaralanmalarla ilgili bir tarihi vardır. Fakat yine bu tek başına onların cinayet davranışının sebebi değildir; sıklıkla başka davranış sorunları görülür. Baş yaralanmaları olan çoğu insan katil olmaz.

Seri katillerde depresyon ya da zorlanımlı davranışla birlikte anılan monoamin oksidaz (MAO) ve serotonin gibi kimyasalların anormal düzeyde olduğu görülmüştür. Seri katillerde görülen diğer biyokimyasallar ya da psikolojik koşullar kortikal aşırı uyarılmayı, EEG anormalliklerini,²⁸ fazladan bir Y kromozomunu ve yüksek kriptopirelölü –“gizli coşturucu yağ” (ya da salgı)– içerir. Ağır zihinsel işlev bozukluklarında görülen nadir bir biyokimyasal belirteç, kimyasal yapısı LSD'ye benzer insan yapımı maddeleri andıran doğal bir organik insan metabolitidir.²⁹

Beyin hasarıyla sonuçlanan konjenital genetik bir anormallik tipinin pek çok seri katilde yaygın olabileceğini gösteren bulgular da vardır. Bir araştırmada seri katillerde yirmi üç fiziksel anormallik bulundu. Bu özellikler arasında şunlar yer alır: Soğan biçiminde parmak uçları, taranarak düzleştirilemeyen ince ya da elektrik teli tipinde saç, halkalar şeklinde saç biçimi, normal bir dizilime uymayan baş çevresi, kusurlu kulak yapısı, kıvrık beşinci parmak, yüksek damak, enine avuç içi çizgisi, ikinci ayak parmağından daha uzun ya da ikinci ayak parmağına eşit uzunlukta üçüncü ayak parmağı ve diş ya da deri dokusunda anormallikler.³⁰

* 47x44 - (fazladan-Y bozukluğu)

Nihayet yalnızlık, eşlere bağlı kalamama, sosyal reddedilme ve şiddet fantezileriyle seyreden tecrit durumu da çoğu seri katilin çocukluk dönemlerini niteler. Yine, tavuk-yumurta ikilemi şeklinde bir sorun vardır: Hangisi önce gelir? Akranlar tarafından reddedilme mi davranış bozukluklarına yol açar, yoksa bozukluklar mı akranlar tarafından reddedilmeye yol açar? Ya da her ikisinin bir çevrimi mi? Yine, bütün yalnız çocuklar seri katil olmaz, bazıları sonunda sadece onlar hakkında kitap yazar.

Yaygın biçimde kabul gören teori, kaotik ya da taciz vakası olan çocukluk, ana baba figürlerine ve akranlara kesin-tili bağlılık ile cinayet davranışını tetikleyebilen biyokimyasal faktörler arasında hassas bir dengenin varlığıdır. Sağlıklı sosyal faktörler aksi halde kriminal davranış sergileyecek olan biyokimyasal olarak istikrarsız bireye müdahale edebilir; öte yanda, sağlıklı biyokimya, karmaşık bir çocukluk dönemine rağmen kişiyi büyüdüğünde bir katil olmaktan koruyabilir.

Şiddete yönelen saldırganlar, bütün unsurlar ya da unsurların çoğu dengesizleştiği zaman ortaya çıkar. Bu teori, zor çocukluk dönemi geçiren bazı çocukların neden seri katil olmadıklarını ya da kafa yaralanması olan herkesin neden suç işlemediğini açıklamak için bir yere kadar yararlıdır. Bu aynı zamanda bize, ortaya çıkan seri katillerin tipine ya da profiline ilişkin ipuçları da verir. Bu tıpkı bir ses sisteminde bas ve tiz ayarlaması gibidir. Bazı seri katiller özgüvenli ve yüksek düzeyde organizedir; diğerleri aşırı derecede utangaç ve kaotiktir. Yukarıda betimlenen çocukluk faktörlerinin çeşitli derecelerde bileşimi sadece bir seri katil üretmez, aynı zamanda kişinin ne türden bir seri katil olduğunu da belirler.

ÇEŞİTLİ KATİLLERİN TEŞHİSİ: PSİKOPATİ VE ASKB

Kadın ve erkek seri katillerin büyük bir çoğunluğu psikopattır. Psikopatiye-bazıları ikisinin farklı bozukluklar olduğunu iddia etse de- yakın zamanlarda antisosyal kişilik bozuklu-

ğu (ASKB) denilmiştir. “Psikopat” resmi bir psikiyatrik teşhis terimi değil, popüler ve polislerce kullanılan bir terimdir. Ve DSM-IV’te (teşhis sınıflandırma kataloğu) yer almaz.

Psikopati, sıklıkla delüzyonel, paranoid olan ve şizofreni gibi organik bir beyin hastalığından mustarip olan psikotikle karıştırılmamalıdır. Psikotik seri katiller son derecede nadirdir, çünkü psikoz bir seri katil kariyerinin uzun süre devam etmesine imkân vermez. Psikotikler klinik ve yasal olarak hastadırlar ve genellikle başkalarından çok kendileri için tehlike oluşturur. Psikotik kendi durumunun ya da sergilediği davranışların gerçekliğini fark etmez ve kafasının içindeki seslerle ve halüsinasyonlarla yönlendirilir. Bu semptomlar zaman zaman ilaçlarla kontrol altına alınabilir. Psikotik, cinayetler arasında seri katil için gerekli olan “sağlık maskesi” –normallik görüntüsü– denilen şeyi nadiren muhafaza edebilir.

PSIKOPAT: Psikopat, tamamen farklı bir varlıktır. Psikopatlar keskin biçimde gerçekliğin farkındadır. Yaptıklarının zararlı doğasının tam olarak farkındadırlar, ancak bunu umursamazlar. Psikopatlarda hastalığa en yakın olan şey onların fantezilerini gerçekleştirme zorlanımlarına direnememeleridir. Fakat bu fanteziler delüzyon niteliğinde değildir. Seri katiller saplandıkları fantezilerin suç niteliğinde olduğunun mükemmel biçimde farkındadır.

Psikopatlar esas olarak normal bir duygu dizilimi hissetme yeteneğinde değildir, fakat dahası da vardır: Psikopatlar çeşitli dönemlerde bu duyguları *uyarabilme* yeteneğine sahiptir. Gayet ikna edici biçimde sempati, aşk, bağlılık ve şefkat gösterisinde bulunurlar. Buna “sağlık maskesi” denir. Psikopatlar başkalarının yararına uyarılmış duygular repertuarı denebilecek şeyi öğrenirken, kendileri ya hiçbir şey hissetmezler ya da tamamen zıt duygular yaşarlar. Bu nokta kadın seri katilleri anlamak bakımından önemlidir çünkü çoğu, yakın ilişki içinde göründükleri kişileri öldürür. Kadın için bu yakınlık bütünüyle uyarılabilir.

Psikopatinin benzersiz doğası günümüzde en az üç yüzyıldır bilinmektedir. 1700'lerin sonunda Fransa'da, "modern psikiyatrinin babası" olarak kabul edilen Philippe Pinel, bazı hastalarının, akıl dışı ve zararlı olduklarını fark ettikleri halde dürtüsel, yıkıcı eylemlerde bulunduklarını kaydetti. Bu hastaların akıl yürütme yeteneklerinde kusur görülüyordu ve Pinel bu bozukluğa, *manie sans delire* (delirium olmayan hastalık) dedi.

SAĞLIK SORUNU

Ceza yargılamasında bir savunma olarak hastalık nosyonunun geçmişi Ortaçağ'a kadar uzanır fakat modern hukuk alanında ilk kez İngiltere'de 1843'te M'Naghten Kuralı'yla birlikte resmileştirilmiştir. Bu kural adını, cinayetle suçlanan, fakat akıl hastalığı nedeniyle suçlu bulunmayan ve bir akıl hastanesine kapatılan Daniel M'Naghten'den alıyordu. Günümüzde ABD dahil olmak üzere pek çok Batı ülkesinde mahkemelerde akıl hastalığını tanımlamak için kullanılır. Hastalık temelinde başarılı bir savunma sağlayan kural şöyledir:

Eylemin gerçekleşme anında, suçlanan tarafın bir akıl hastalığından kaynaklanan bir mantık kusuruyla, yaptığı eylemin doğasını ve niteliğini anlamaksızın ya da anlasa bile yaptığı şeyin yanlış olduğunu bilmeksizin davrandığı kesin biçimde kanıtlanmalıdır.³¹

M'Naghten Kuralı, gerçekleştirdiği "eylemin doğası ve niteliği"nin tam olarak farkında olan psikopatları belirgin biçimde tanımlamaz. Bununla birlikte mahkemeler, psikopatların öldürmek için "dayanılmaz bir dürtü"den mustarip oldukları tezini temel alan savunmada akıl hastalığı gerekçesini eskiden kabul ediyordu. On dokuzuncu yüzyılda psikopati "ahlâk hastalığı" ya da "ahlâki embesillik" olarak tanımlandı ve bu tanım akıl hastalığı mazeretinin gerekçesini oluşturdu.

1970'lerde ABD'deki jüriler artan seri katil sayısı karşısında, "dayanılmaz dürtü"yü akıl hastalığı mazereti olarak reddetmeye başladı. Seri katillerin psikiyatrik tedavi görmek üzere kapalı tutuldukları yerlerden salıverilebileceklerinden korkuluyordu. 1984'te, John Hinckley'in Başkan Ronald Reagan'ı silahla vurma teşebbüsünden akıl hastalığı nedeniyle beraat etmesinden sonra Kongre, Akıl Hastalığı Savunması Reform Yasa Tasarısı'nı onayladı. Sonuç olarak, akıl hastalığı mazaretinin gerekçesi olarak "dayanılmaz dürtü" yasadan çıkarıldı.

Bu mazeretin öne sürüldüğü son büyük seri cinayet duruşması 1992'de yapıldı. Dava sanığı Jeffrey Dahmer on beş erkeği ve oğlan çocuğunu öldürmekle suçlanıyordu. Bazı vücut parçalarını buzdolabına koydu ve zaman zaman onları yedi. Kurbanlarının kafataslarından mihraplar yaptı, cesetlerden arta kalanları yatak odasında depoladığı çelik asit varillerinde eritti. Hâlâ yaşayan kurbanlarının kafatasını delip içine asit enjekte ederek onları seks zombilerine dönüştürmeye çalıştı. İnsan, doğal olarak, bu adam deli değilse nedir, diye düşünür. Avukatı da tam olarak bu tezi sunmaya çalıştı. Fakat faydası olmadı.

Modern zamanlarda bildiğimiz kadın seri katillerin hiçbirisi Jeffrey Dahmer'inki kadar dehşet verici bir davranışa henüz yaklaşamamıştır. Eylemleri ne kadar dehşet verici ve "hastalıklı" görünürse görünsün, kadın ya da erkek seri katil vakalarında akıl hastalığı mazereti nadiren öne sürülmüştür. Ne var ki bazı kadın seri katiller Şiddete Maruz Kalan Kadın Sendromu'ndan mustarip oldukları mazeretiyle cezalarını azaltmaya çalışmışlardır.

PSİKOPATIN DOĞASI

Bizim modern psikopat tanımımız, Georgia'da psikiyatri profesörü olan, ulaştığı sonuçları 1941'de, günümüzde hâlâ incelenen *The Mask of Sanity* başlıklı bir kitapta yayımlayan Hervey Cleckley'nin araştırmasından doğar. Cleckley'e göre

psikopat, esas olarak grandiyöz, kibirli, duyarsız, yüzeysel ve manipülatiftir. Psikopatlar genellikle ani tepki verir; kolayca sıkılır; başkalarıyla güçlü duygusal bağlar kuramaz; empatiden, suçluluk duygusundan ve vicdandan yoksundur; sorumsuz biçimde, dürtüsel tarzda, çoğu kez sosyal ve hukuksal normları ihlal edecek şekilde davranır.

Eserinin ilk baskılarında Cleckley, psikopatinin aslında, teknik olarak kanıtlanamayan bir dış sağlam işlev yüzeyiyle –sağlık maskesi– gizlenen ve ancak davranışla dışa vurulan bir psikoz formu olduğunu öne sürdü. 1950’lerde bu görüşe karşı çıkıldı, çünkü, bir yorumcuya, Richard Jenkins’e göre:

Bir psikoz büyük bir zihinsel bozukluktur. Psikopatik bir kişilik bozukluğu değil, daha çok çevresinde gelişen bir savunmalar setiyle birlikte bir kişilik kusuru gösterir. Bu kusur insan kişiliğinin en merkezi unsuruyla ilişkilendirilir; Sosyal doğasıyla. Psikopat basit biçimde temel olarak asosyal ya da antisosyal bir bireydir; asla homo domesticus’un gelişmiş doğasını kazanmamıştır.³²

1952’de Amerikan Psikiyatri Derneği’nin teşhis rehberi psikopati terimini “sosyopatik kişilik” terimiyle değiştirdi ve psikopata gayriresmi olarak *sosyopat* denildi. O sırada *psikopat* ve *sosyopat* tanımının başlıca sorunlarından biri, suç niteliğindeki davranışı ve terimin hukuk sistemi içinde kullanımını değerlendirmemesiydi. Bu terimlerin tanımları altında, sadece seri katiller ve seks saldırganları değil, şirket yöneticileri, hekimler, yargıçlar, politikacılar, film yıldızları ve toplumun “başarılı” görünen diğer pek çok üyesi kolayca toplanabiliyordu. Cleckley bu sorunu kabul ediyordu:

En ağır ve bariz biçimde sakatlanmış psikopat teknik bir sağlık görüntüsü verir, sıklıkla yüksek entelektüel yeteneklere sahiptir ve çoğu kez mesleki faaliyetlerde kısa, bazıları için uzun sürelerle başarılı olur. Zaman zaman ilk bakışta toplulu-

ğun başarılı üyeleri, yetenekli avukatlar, yöneticiler ya da hekimler olarak görünmelerine rağmen, ne kendi yaptıklarında tatmin bulma ya da yaptıkları işi tamamlama anlamında başarılı oldukları görülür, ne de öykünün tamamı bilindiğinde, bunu sıradan bir faaliyet olarak sürdürdükleri. Sıradan faaliyette ortalama insanda ahlâki ya da düzgün olanı değil neyin asosyal bir tipi, hatta suç niteliğinde faaliyeti içerebileceğini saptamamız gerekir...³³

Bozukluğun tanımlanmasında görülen bu mutabakat eksikliği 1990'larda bu kez başka bir terimin benimsenmesine yol açtı; *antisosyal kişilik bozukluğu* (ASKB). Bu, psikopati dediğimiz şeyin şimdiki "resmi" psikiyatrik tanımıdır. *Standart Diagnostic and Statistical Manual of Mental Disorders - IV. Baskı* (DSM-IV)'da bu kavram şu belirtilerle tanımlanır:

A. Her zaman hissedilen, başkalarının haklarını umursamama ve ihlal etme örüntüsü, en azından şu üç özelliğin bulunmasına göre 15 yaşından itibaren görülür:

1. Yasalara saygılı olarak sosyal normlara uyma başarısızlığı.
2. Tekrarlayan yalan söyleme, takma isimler kullanma ya da başkalarını kişisel çıkar veya haz için yönlendirmeyeyle seyreden hilekârlık
3. Dürtüsellik ya da geleceğe ilişkin plan yapamama
4. Asabiyet ve saldırganlık
5. Kendisinin ya da başkalarının güvenliğini hiçe sayan dikkatsizlik
6. İş davranışını sürdürme ya da mali yükümlülükleri yerine getirme konusunda tekrarlayan başarısızlıkla görülen sürekli sorumsuzluk
7. Zarar verme, kötü muamele, çalma davranışlarına kayıtsızlık ya da bunları akla uydurmayla görülen vicdan yoksunluğu

B. Kişi en az 18 yaşındadır.

C. Davranış özellikle şizofrenik ya da manik epizod sırasında gerçekleşmez.

D. On beş yaşından önce başlayan davranış bozukluğu bulgulara sahiptir.³⁴

PSİKOPATİ VE ASKB TANIMINDA SORUNLAR

Bazı psikiyatrlar ASKB teşhisinin fazla davranışsal temelli olduğunu ve dirençli kişilik özelliklerini ihmal ettiğini öne sürer. Psikiyatri alanında, ASKB'nin aslında bazı psikopatların bozukluğun kendisinden –başka deyişle bir psikopati sendromundan– mustarip olmadıklarını öne süren bir grup vardır. 1970'lerde ve 1980'lerde, Kanadalı psikolog Robert Hare, Cleckley'nin *Sağlık Maskesi*'ne geri döndü ve bütün psikopatlarla ASKB teşhisi konamayacağını, ASKB teşhisi konulan herkesin de psikopat olmadığını saptadı.

Hare, psikopatiyi ASKB'den ayırmak ve kapsamlı biçimde psikiyatri testinde kullanmak için farklı tipte bir teşhis testi geliştirdi. Psikopati Kontrol Testi (PCL-R) olarak bilinen bu test –Hare'a göre– psikopatların doğru yanıtları öğrenerek manipüle edebildikleri sorulara verilen yanıtların puanlanmasına değil, bir terapistin derleyebileceği, öznenin işbirliği sağlanmaksızın puanlayabileceği gözlemlenebilir faktörler üzerinde odaklanan bir puanlama matrisine dayanır.

PCL-R, psikopatinin varlığını şu türden ölçütler temelinde puanlar: Akıcı konuşma ya da yüzeysel cazibe, grandiyöz benlik duygusu, patolojik yalan söyleme, gözetleme ya da manipüle etme özelliği, vicdan ya da suçluluk duygusu yoksunluğu, sıkı duygulanım, duyarsızlık ya da empati yoksunluğu, kendi eylemlerinin sorumluluğunu üstlenmeme, sürekli uyarılma ihtiyacı, sıkılma eğilimi, parazit hayat tarzı, yetersiz davranış denetimi, erken davranış sorunları, uzun vadeli gerçekçi hedeflerin yokluğu, dürtüsellik, sorumsuzluk, çocukluk suçluluğu, şartlı tahliyenin geri alınması, rasgele cinsel ilişki,

pek çok kısa süreli ilişki ve suç işleme becerisi. Bu faktör di-
zileri 3 maddeli bir ölçeğe göre puanlanır (0= uygun değil; 1=
bir ölçüde uygun; 2= kesinlikle uygun). Otuz ya da daha fazla
puan bir psikopati teşhis eder.

Hare, suçluların yaklaşık %50-80 kadarının *DSM-IV* öl-
çütlerine göre ASKB olarak teşhis edilebileceğini, fakat aynı
deneklerin sadece %15-30 kadarının PCL-R testiyle psikopat
olarak puanlanabileceğini keşfetti.³⁹ ASKB ile psikopati arasın-
daki farklılık, bozukluğun tanımından çok semptomların teş-
hisindedir. ASKB için *DSM-IV* tanımı, Hare'a göre, ölçüt olarak
kriminal davranışın varlığına ve uygunsuz kişilerarası eylem-
lere çok bağlıdır; öte yanda, PCL-R testi ölçütleri, kişilerarası
davranış ve kriminal tarih üzerinde odaklanmaktan çok sürekli
kişilik özelliklerini kapsayacak şekilde genişletir. Gelecekte bu-
nun nereye gideceği görülecek, fakat günümüzde PCL-R özgül
olarak kriminal saldırganlar için adli tıp versiyonlarında dikka-
te alınabilecek şekilde psikopatinin teşhis aracıdır.

PSİKOPATİYE SEBEP OLAN NEDİR?

Bir bebeğin annesine olan fiziksel bağıllığının kesintiye
uğramasının ya da çocukluk travmasının –tipik olarak fizik-
sel ya da cinsel taciz– “savaş ya da kaç” şeklindeki temel bir
hayvan içgüdüsünü tetikleyebileceğine inanılır. Savaşamayan
çocuğun savaşmak için gereken öfkeyi depoladığı, yönlendir-
diği ya da baskıladığı ve ayrılık acısından ve/ya da travmadan
duygusal olarak ayrılmak ya da hissizleşmek suretiyle kaçma
yöntemine başvurduğu açıktır.

İnsan zihni, duygusal yansızlığı kendi seçimine bağlı olarak
acıp kapayamaz; zihin, fanteziden yukarıda betimlenen diğer
kişilik özelliklerine kadar dizilen çok sayıda farklı savunma
mekanizmasıyla öznenin kişiliğine sürekli biçimde bağlanmış
hale gelir. Psikopatin zihni, bazı duygular bir daha asla iyile-
şemeyecek ve geri gelmeyecek şekilde, tıpkı kol ve bacakların
ampute edilmesi gibi, sürekli olarak yeniden yapılır. Bugü-

ne kadar psikopati için bulunmuş hiçbir “tedavi” yoktur. Olan tek şey, orta yaşlı psikopatların –en azından erkek olanların– bozukluklarının fazla davranışsal olmayan yönlerini “dışa vurma” eğiliminde olmalarıdır.

Bununla birlikte, orta yaşta daha sık öldüren kadınlar 44 yaşından sonra tam tersine ASKB teşhis testlerinde nadiren puan alır. Bu da, onları öldürmeye yönlendiren şeyin psikopatik durumları değilse ne olduğuna dair yanıtlanmamış sorulara yol açar.

Psikopatinin gelişmesi, gelişim psikologu John Bowlby tarafından 1950’lerde geliştirilen bağlanma teorisiyle ilişkilidir. II. Dünya Savaşı sırasında İngiltere’de birincil bakıcılarından ansızın ayrılmanın çocuklar üzerindeki etkilerini gözlemleyen Bowlby, huzursuz çocuklarla ilgilenen psikiyatrinin çocukların gerçek hayat deneyimleri üzerinde odaklanmak yerine, onların fantezilerini aşırı biçimde vurguladığı kanaatine vardı. Bowlby’a göre, “küçük çocuğun anne sevgisine olan açlığı yiyecek açlığı kadar büyüktür.”³⁶ Bowlby, bir çocuğun sağlıklı gelişiminin bütünüyle onun ilksel bakıcılarına ulaşma güvenine bağımlı olduğunu öne sürdü. Bu ulaşımın kesintiye uğraması halinde, çocuk ayrılığa duygusal olarak katlanmak için kendisine yardımcı olabilecek ve onun yetişkin olarak başkalarıyla bağ kurma ve normal bir duygusal yelpaze geliştirme yeteneğinde onarılmaz hasara neden olabilen savunma mekanizmaları geliştirir.

1970’lerde bebekler üzerinde “Yabancı Durum” olarak bilinen deneyler yapıldı. Bu durumda, ilksel bakıcılar bebeklerden ayrılıyor ve yerlerini yabancılara bırakıyordu. Bebeklerin tepkileri ölçüldü ve ayırt edici biçimde farklı üç bağlanma örüntüsü görüldü:

1. Güvenlik (%63): Bebekler ayrılık nedeniyle kaygılıydı, yenden birleşme üzerine rahatlamaya çalıştılar ve bakıcıları ortaya çıktığında istikrar kazandılar.

2. Güvensizlik/Sakınganlık (%21): Bu bebekler ayrılık üzerine pek az kaygı belirtisi gösterdi ya da hiç göstermedi, yeniden birleşme halinde temas kurmaya çalışmadılar, dikkatlerini oyuncaklar ya da başka nesneler üzerinde topladılar ve dikkatlerini bakıcılarından uzaklaştırdılar.
3. Kaygı/Kararsızlık (%16): Bu bebekler ayrılık öncesinde kaygılıydı ve diğerlerinden daha fazla ağladı.¹⁷

Güvensizlik/Sakınganlık kategorisindeki bebekler sorun kurar. Bu bebekler, ne yeniden birleştiklerinde ilksel bakıcılarına olan bağılıklarını yeniden kurar, ne de herhangi bir başkasına bağılılık geliştirir. Nesneler ya da kendileri üzerinde odaklanırlar, başkalarıyla ancak gelişigüzel sosyalleşebilirler. Bazıları bunu teorileştirerek, bu bebeklerin bağlanmayı bir düşmanlık işareti olarak yorumladıklarını ve duygusal bakımdan kendilerine yakın olanlara yönelik savunmacı bir “önleyici saldırganlık” geliştirdiklerini belirtti.

Bu bebekler ergenliğe ve yetişkinliğe kadar hiçbir empati, hiçbir bağılılık duygusu olmaksızın büyür ve ailenin, akranların, komşuların, okulun, çalışanların ya da toplumun onların davranışlarını nasıl yargılayabileceklerini umursamaz ve vicdan azabı duymaz. Yine tek başına ele alındığında bu, ne bir seri katilin oluşmasına atfedilebilir ne de psikopatinin oluşmasını kesin olarak sağlar, ancak başka koşullarla birleştiği zaman önemli bir faktör haline gelir. Ana baba bağılılığı kesintiye uğrayan, *artı*, fiziksel ya da cinsel taciz, *artı*, akranlar tarafından reddedilme, *artı*, muhtemel bir biyokimyasal dengesizlik, *artı*, baş yaralanması ya da bunların bir kısmının farklı yoğunluklarda birleşmesi canavar bir seri katili ortaya çıkarabilir. (Sorunu daha da karmaşık hale getirecek şekilde DSM-IV bir de Tepkisel Bağılılık Bozukluğu (TBB) sunar ki bu da, “5 yaşından önce [olan] ve ağır biçimde patolojik bakımla birleşen çoğu bağlamda dikkat çekici biçimde dengesiz ve gelişimsel bakımdan uygunsuz sosyal ilişkilenme”yle nitelen-

dirilir.)³⁸ Ancak psikopatiye varmak için bir adım daha vardır: Bir tür çocukluk psikopatolojisi.

Bilmediğimiz şey, psikopati ya da seri katiller için “kırmızı çizgi”nin nerede olduğudur, zira bir kez daha belirtmek gerekirse, bütün psikopatlar seri katil değildir ve travma ya da ayrılık yaşayan bütün çocuklar psikopatik olmaz. Doğum öncesi ve sonrası hormonlar, doğum öncesi alkol zehirlenmesi, nörotransmitter eksilmesi ve baş travması dahil psikopatinin gelişmesi için dikkate alınması gereken pek çok başka neden vardır, ancak bu teorilerin hiçbirinin zamanın bu noktasında kesin biçimde sonuçlandırılmamıştır.³⁹

Dolayısıyla, tek başına çocukluk döneminde yaşanan taciz ve travma, sonunda seri katiller yaratmaz; bunlar psikopat üretebilir ve bazı psikopatlar seri katil olarak davranabilir, diğerleri ise Kongre’ye seçilebilir. Bir seri katili oluşturma yolu uzun ve dolambaçlıdır. Bu yol pek çok ara duraklardan, konaklamalardan geçerek nihai güzergâha sapar. Bütün psikopatlar buraya varmaz, fakat varanlar görülmemiş biçimde ölümcüldür.

KADIN PSİKOPAT VE ASKB

Kadın psikopatın bazı ayırt edici özellikleri vardır. Birincisi, ABD’de ASKB yaklaşık olarak nüfusun 0.5’inde, her iki yüz kişiden birinde teşhis edilebilir.⁴⁰ Onların hepsi seri katil olsalardı başımız ciddi biçimde derde girerdi. Buna rağmen, onları bir iş için seçebiliriz, onlar için çalışabiliriz, onları avukat olarak tutabiliriz, onların filmlerini izleyebiliriz, müziklerini dinleyebiliriz ya da kitaplarını okuyabiliriz. Toplumumuz için hiçbir olumsuz belirti vermeyebilirler.

Ne var ki ASKB oranı kadınlar için önemli ölçüde daha düşüktür: %2 ya da beş yüzde bir. Erkeklerde bu oran dört kat daha fazladır: %0.8 ya da yüz yirmi beşte bir. 1960’larda ASKB teşhisi konulan denekler üzerinde yapılan araştırmalar, kadınların oğlanlara kıyasla çocukluğun daha geç başlangıç dö-

neminde davranış sorunları sergileme eğiliminde olduklarını, fakat cinsel bakımdan sapkın davranışları daha sık sergilediklerini gösteriyordu.⁴¹ Kundaklama, hayvanlara eziyet, fiziksel saldırganlık ve zorbalık kızlar arasında erkeklere kıyasla daha azdı. (Schurman-Kauflin'in aksini iddia ederek, araştırmadaki en az yedi kadın saldırganın çocukluk ve ergenlik dönemlerinde hayvanları öldürdüklerini bildirmesine rağmen). Yine burada bir algılama sorunu vardır: Kadınlarda saldırganlık raddardan kaçır, çünkü onlar erken saldırganlığı sosyal ve sözel formlarda ifade etme eğilimindedir. Günümüzde pek az kişi kızların fiziksel zorbalık uyguladıklarını inkâr eder. Kız öğren-cilerin zorbalığı bu günlerde muazzam bir gençlik sorunu oluşturmaktadır. Geçmişte, kadınlar akranları arasında bir saldırganlık formu olarak dedikoduya ve sosyal dışlamaya başvurma eğilimindeydi, fakat günümüzde bu ifade sıklıkla göreneksel fiziksel şiddetin başlangıç evresini oluşturmaktadır.

1997'de Britanya Kolombiyası'nda on dört yaşındaki Reena Virk'in yedi kız ve bir oğlan tarafından öldürölmesi, ergen kadın şiddetinin günümüzde sergileyebileceğı özelliğın göstergesidir. Kızlar tanıdıkları Virk'i dövdü, saçlarını ateşe verme girişiminde bulunmadan önce onu sigarayla yaktılar. Kızların çoğunun ilgi kaybına uğrayarak ayrılmalardan sonra Virk dayacağın ilk faslından sağ çıktı, fakat daha sonra geride kalan bir oğlan ve kızın ikinci kez saldırısına uğradı. Anlaşıldığı kadarıyla kendi aralarında konuşmayan bu ikisi, onu tekrar dövdü ve başını derenin içinde tutarak boğdu. Çocuklar sessiz kalmaya ant içti ve cinayet ancak Virk'in cesedi sekiz gün sonra bulunduğunda açığa çıktı. Virk'i asıl öldüren on beş yaşındaki çocuk ömür boyu hapis cezasına mahkûm edildi, fakat kız olanı, Kelly Marie Ellard'ın cezası temyizden döndü. Ellard davanın yeniden açılmasını beklerken, bir diğeri suç ortağı kızla birlikte, 58 yaşındaki bir kadını dövmekle suçlandı.⁴²

Yeniden yapılan duruşmada tanıklar Ellard'ın, Virk'in "işini bitirme" konusunda nasıl atıp tuttuğunu, arkadaşlarına cina-

yet sahnesini göstermek için nasıl turlar düzenlediğini anlattı. Temyiz davanın yeniden görülmesine karar verdi. Üçüncü duruşma nihayet 2005 yılında Ellard'ın hayat boyu hapis cezası almasıyla sonuçlandı. İlk dayak iddiasında suçlu bulunan kızların ikisi Virk'in kızlardan birinin telefon defterini çaldığını, kızın arkadaşlarını arayarak onun hakkında çirkin dedikodular yaydığını iddia etti. O kız Virk'in alnında sigara söndürmüştü.

Toplumsal cinsiyet tipi, kadınların psikopatlar olarak etiketlenmesinde hâlâ önemli bir rol oynamaktadır. Kadınlar geleneksel olarak besleyici ve pasif olarak algılanıyor ve onları tehlikeli saldırganlar olarak tanımlamanın tipik kadın kavramsallaştırmasıyla çeliştiği öne sürülüyor. Ayrıca, birini psikopat olarak teşhis etmek onu, tedavi edilemez, tehlikeli, hayat boyu kriminal davranışla tanımlayan ahlâki olarak kınanması gereken bir kategoriye sokarak mahkûm etmek anlamına gelmektedir.

Toplumsal cinsiyet önyargısı çoğu kez kadınlarda Histriyonik Kişilik Bozukluğu (HKB) denilen bir başka davranış bozukluğunun teşhis edilmesine yol açar. Bu teşhis beş ya da daha fazla semptomu kapsar:

- a) Dikkatlerin merkezinde olmadığı durumlarda rahatsızlık hissetmek
- b) Başkalarıyla çoğu kez uygun olmayan cinsel ayartı ya da kışkırtıcı davranışla nitelendirilen etkileşim
- c) Duyguların hızlı değişimi ve sığ biçimde ifade edilmesi
- d) Dikkati kendi üzerine çekmek için sürekli biçimde fiziksel görünümün kullanılması
- e) Aşırı biçimde izlenimci ve ayrıntıdan yoksun konuşma tarzı.
- f) Dramatik tutumlar sergilemek, teatral davranış ve abartılı duygu ifadesi
- g) Kolay etkilenmek, yani kolayca başkalarının ve koşulların etkisinde kalmak
- h) İlişkilerin gerçekte olduğundan daha samimi olduğunu düşünmek

1978'de 175 profesyonel akıl sağlığı uzmanının yer aldığı bir deney yapıldı. Uzmanlara karma ASKB ve HKB semptomları içeren hipotetik vaka tarihleri verildi. Terapistlere hastanın kadın olduğu söylendiğinde, uzmanlar vakaların %22'sini ASKB, %76'sını ise HKB olarak teşhis etme eğilimi gösterdi. Ne var ki terapistlere hastaların erkek olduğu söylenen vakalarda aynı semptomlar vakaların %41'i için ASKB ve %49'unda HKB olarak teşhis edildi. (Terapistlere bundan başka altı olası teşhis seçeneği daha sunuldu.)⁴³

Açıktır ki akıl sağlığı uzmanları aynı semptomlar setini erkeklerde psikopatiye, fakat kadınlarda histeriye atfediyorlardı. Feministler, makul sebeplerle, kadınlara ilişkin zihinsel teşhisin bütünüyle sosyal olarak yorumlanan bir kadınlık stereotiplemesiyle ilişkili olduğunu öne sürer. ("Nemfomani"yi hatırlayın mesela? Psikiyatrik bozukluklar katalogunda uzun süre yer almaz, onun yerine "seks bağımlılığı" etiketi kullanılır ve kadınlarla erkekler için eşit olarak geçerli görülür.)

ASKB teşhisi konulan eşit sayıda erkek ve kadın grupları kapsayan bir araştırma, öznelerdeki belirli sosyal özellikleri ortaya koydu.⁴⁴ Evlenme eğilimi gösteren ASKB'li kadınlarda boşanma, ortalama popölasyondan ve ASKB'li olan erkeklerden daha yüksektir. ASKB'li kadınların sosyal güvenlikden yararlanma oranları ASKB'li olmayan kadınlara kıyasla dört kat fazladır. Onların daha az eğitimli, işsiz ve kiralık evlerde yaşıyor olmaları ASKB olmayan kadınlara kıyasla daha olasıdır. ASKB olan hem erkeklerin hem de kadınların on beş yaşına kadar ana babaları tarafından yetiştirilmiş olmamaları daha olasıdır. Ancak bir başka araştırmada, babayla teması olmayan erkeklerde ve anneye teması olmayan kadınlarda ASKB olasılığının arttığı saptandı.⁴⁵ ASKB'li kadınların yaygın biçimde ilişki sorunları yaşadıkları, bunu iş sorunları, şiddet ve yalan söylemenin izlediği bulundu.⁴⁶

ASKB teşhisi konulan kadınlar (ve erkekler) aynı zamanda doğrudan ASKB'yle bağlantılı olmayan ilişki sorunları yaşama eğilimindedir. Hem erkeklerde hem de kadınlarda intihar girişimi oranları daha yüksektir. ASKB'li kadınların, olmayanlara kıyasla alkol ve madde bağımlısı olma olasılığı on kat fazlaydı. (ASKB'li erkekler için bu olasılık üç kat fazlaydı.)⁴⁷ ASKB'li olan erkeklerin aksine, bu bozukluktan mustarip olan kadınların, olmayan kadınlara kıyasla depresyona yakalanmaları daha olasıydı. ASKB'li kadınların fobilerinin olması da ASKB'li olmayan kadınlara kıyasla daha olasıydı ki bu durum psikopatların duygusal hissizlik nedeniyle –en azından kadınlarda– kaygılı ya da korkulu olmalarının daha az olası olduğuna dair erken anlayışla çelişir.⁴⁸

Psikopati ile erkek katiller arasındaki ilişki kapsamlı biçimde araştırılmıştır. Cinayet nedeniyle cezaevine konulan erkeklerde psikopatik semptomlar başka suçlar işleyenlere kıyasla daha yüksektir.⁴⁹ ABD'de psikopati ile kadınların işledikleri cinayetler arasındaki ilişkiye dair kapsamlı araştırmalar yoktur. Yakınlarda Finlandiya'dan gelen bir araştırma vardır. Fin kadınlarının genel popülasyonu ile kıyaslandığında, cinayetlerdeki ASKB yaygınlığı %12.6'dır. Ortalama popülasyon için bu oran %0.2 kadardır.⁵⁰ Ne var ki Fin araştırmasının yazarı, bu durumun şiddet oranının görece düşük olduğu ülkeler için geçerli olduğu, ABD için geçerli olmayacağı uyarısında bulunmaktadır.

Zamanın bu noktasında psikopati ile ASKB arasındaki ilişkiye dair kesin bir bilgiye sahip değiliz. Biri diğerinin semptomu mudur, yoksa bunlar aynı şeye farklı teşhis yöntemleri midir? Sonuç olarak psikiyatride varılan mutabakat kuantum fiziğindeki sicim teorisi kadar belirsizdir.

ÖZET

- Erkekler ve kadınlar tarafından işlenen seri cinayet en sık olarak sadece güçle ilişkilidir. Seri katillerin aradıkları en yaygın haz tipi, iktidar ve kurbanlarını denetim altına alma –hayat ve ölümün son noktası– duygusudur. Sadist duygularla güç düşkünlüğüne dayalı ya da güç kanıtlayıcı cinsel cinayet, erkek saldırganların en geniş kategorisini oluşturur; yaklaşık 2500 seks cinayeti sanığının %38'i olarak bulunmuştur.⁵¹
- Sizin ve benim hayal ettiğimiz cinsel tatmin, bu saldırgan tiplerinin cinsel saldırılarını yönlendiren temel dürtü değildir. Kurban üzerinde güç temel dürtüdür. Cinsel hırpalama saldırganın kurbanı aşağılamasını ve ona hükmetmesini sağlayan pek çok araçtan sadece bir tanesidir. Bu kısmen faillerin zaman zaman neden tecavüz sırasında boşalmadıklarını açıklar, (ve gerçeklik muhtemelen asla fantezi kadar tatmin edici değildir.)
- Bazı seri katiller için cinayet, onların fantezilerinin bir parçası değildir. Esas olarak kurban üzerinde denetim kurmak, ona sahip olmak ve onu aşağılamak için uyguladıkları şiddeti tırmandırma bakımından öldürmek talidir. Cinayet zaman zaman saldırganın sonradan aklına gelen bir düşünce ya da tamamen unuttuğu bir şey olabilir çünkü güç düşkünlü birey, saldırı fiili bir kez tamamlandığında kurbanı yönelik ilgisini kaybeder. Kurbanın ölü ya da canlı olmasını umursamaz.
- Bütün bunlar kadın seri katillerin hangi dürtülerle hareket ettiklerini anlama konusunda bir sorunu temsil eder. Cinayetin her seri katilin en büyük fantezisi olduğunu cinsel arzuyu düşünme tarzımızın da her tecavüzcü için geçerli olduğunu varsayarsak yanılırız. Bazı durumlarda bu olur, ama hepsini kapsamaz. Burada güç, anahtardır. Kadın saldırganların dürtülerinin erkeklerinkinden tamamen farklı olduğunu çünkü kadınların bir saldırganlık ve denetim ara-

cı olarak nadiren cinsel saldırıda bulunduklarını varsaydık. Hatta sırf bu nedenle kadınları seri katiller olarak nitelendirmekte duraksadık. Bu sınırlı düşünce tarzı günümüzde seri katilin adli çözümünü daha az etkilemektedir. Kadın katillerin erkek katillerle aynı nedenlerin çoğu yüzünden öldürebildiklerini anlamaya başlıyoruz.

- En muhtemel senaryo, benzer dürtülerin hem kadınlar hem de erkekler için uygulanabileceğidir fakat *ifade tarzı* farklıdır. Nitekim güç düşkünü erkekler kendi hükmetme fantezilerini cinayetle sonuçlanabilen ya da sonuçlanmayan cinsel saldırı aracılığıyla ifade edebilirken, kadın saldırganların çoğu “dışavurumcu” cinsel bileşeni pas geçerek, doğrudan cinayete ve hırsızlığa yönelir. Erkek güç düşkünü katil, tecavüz ve fiziksel şiddet yoluyla hükmetmekten haz alır; kadın saldırgan, kurbanı fiilen öldürmekten ve onların varlıklarını ele geçirmekten haz alır. Erkek güç düşkünü seri katiller kurbanı bağlama, kapatma ve ona fiziksel olarak saldırma ihtiyacı duyarken, kadın uzaktan zehirle ya da manipüle ederek ya da bunları para karşılığında başkalarına yaptıırarak öldürmekle tatmin olur. Kadın için daha fazla haz verici olan, *süreçten çok sonuç*tur. Sürece ilgi duymayan kadın fail, cinayetin kendisi dışında pek az görünür imza bırakma eğilimindedir.

GÜÇ, KAZANÇ VE ARZU ARAYIŞI

Kadın Seri Katillerin Kısa Tarihi

Hatalı biçimde seri katillerin modernitenin bir belirtisi, henüz sanayileşmiş bir kent toplumunun ürünü olduğunu düşündük. Bu toplumların yüzü olmayan kalabalıklardan oluşan kitlesi, hasta ve kayıp kişileri en ilkel ve karanlık cinayet dürtülerini zayıf ve kolayca harcanabilir kişilere anonim biçimde uygulamaya çağırıyordu. Yeni doğan kitle medyasının şehvetle bildirdiği her vahşet seri canavarlar ve onların kurbanlarından oluşan, giderek yükselen bir dalganın doymak bilmez hayal gücünü besliyordu.

Seri cinayet aslında, yazılı tarihin başlangıcından bu yana, hem kentlerde hem de kırdan ve sanayi çağından çok önce de var olmuştur. Farklı zamanlarda toplumun farklı kesimlerinde yükseldi ve yatıştı. Seri katillerin en erken izlerini bulmak için tarihe baktığımızda, onları eski dünya despotları, diktatörler, imparatorlar ve aristokratlar arasında buluruz. Bu kişiler tebaaları üzerinde sözcüğün tam anlamıyla hayat ve ölüm kudretine sahipti. Bu tam da günümüzde pek çok seri katilin kurbanlarına hükmetme fantezilerine uygun düşmektedir.

Geçmişin sıradan insanları seri cinayet işledi mi? Ortalama insanlar bizim kolayca sağladığımız şeyleri yapmak için olağanüstü bir meşguliyet içindeydi: Yiyecek bulma, barınak yapma, veba ve diğer hastalıklardan kaçınma, borç ve vergi ödeme, düşmanlarla, yağmacılarla ve köle tacirleriyle savaşma. Cinsel fantezili zorlanımlı cinayet fantezilerini gerçekleştirecek zamanları yoktu belki. Sadece aristokrasi böyle bir zamana sahip olabilirdi.

Sıradan insanlar arasında seri katiller var idiyse, bu ne bildirilmiş ne de kayıtlara geçmiştir. Yakın zamana dek tarih ge-

nellikle seçkinler tarafından seçkinler hakkında ve seçkinler için yazıldı ve sadece prenslikler, krallıklar, imparatorluklar ve zenginler hakkındaydı. Sıradan insanlar hasat ve vergi günleri dışında kayıt dışıydı.

Elbette sıradan insanlar seri cinayet işledi ve bu vakalar elbette canavarlar formunda kolektif hayal gücümüze işlendi: Yırtan, parçalayan, insan eti yiyen kurt adamlar; kurbanlarını ısırın, boğan ve kanını içen vampirler. Seri katillerin gerçekten işledikleri tüyler ürpertici suçlara ilişkin, gerçekten doğru olan az sayıda dehşet öyküsü vardır. Ve bu olaylar o dönemde ne kadar anlaşılmaz olursa olsun, günümüzde bile aynı şekilde açıklanır: Canavarların anlaşılması mümkün olmayan eylemleri olarak. Modern seri katil aslında bizim seküler canavarımızdır.

Canavarlarımıza yapabildiğimiz zaman belirli isimler ve insan kimlikleri, yapamadığımızda da bireysel takma isimler vermeye on sekizinci ve on dokuzuncu yüzyıllarda başladık. Karındeşen Jack'in 1880'lerde Londra'da ortaya çıkması rastlantı değildir. Popüler kitle medyasının romanlar, el kitapları, reklam metinleri ve nihayet gazeteler biçiminde yükselmesiyle sonuçlanan ucuz baskı tekniğiyle birlikte canavarlar, karanlık ormanlarda kükreyen hayvan benzeri gizemli yaratıklar olarak değil, gerçek insanlar olarak teşhis edilmeye başladı.

Karındeşen Jack, kendisinden önce ve sonra, göreceğimiz üzere çoğu kadın olan pek çok benzeri olmasına rağmen, aslında Sanayi Çağı'nın kalıcı üne sahip olan ilk seri katilidir.¹

Yaklaşık bir yüzyıl boyunca Karındeşen Jack popüler seri katil anlayışımızı biçimlendirdi. Bu durum, 1970'lere, Ted Bundy'nin yeni çağa seri cinayeti getirmesine kadar sürdü. O, ilk postmodern seri katildi: Yakışıklı, melek yüzlü, kapı komşusu bir lise öğrencisini andıran, asla seri katil olamayacak biri. Bizler gibi biriydi! (Onun tam tersi olan Aileen Wuornos bizim postmodern kadın seri katilimizdir. Bir sonraki bölümde nasıl olduğunu göreceğiz.)

TARİHİN ERKEN DÖNEMLERİNDE KADIN SERİ KATİLLER

Kadın seri katillere ilişkin en erken değerlendirmeler kaçınılmaz biçimde bizi aristokrasinin saflarına götürür. Elimizde bazı tarihi kayıtlar var.

Cani tiranların isimleri gayet aşınadır: Caligula, Korkunç Ivan, Hunlar'ın Attila'sı, Kazıklı Voyvoda, Hitler, Stalin, Pol Pot, Pinochet, Saddam Hüseyin. Bizim için pek o kadar aşına olmayanlar ise onların kadın eşdeğerleridir. Onların var olmadıklarına inanıyorduk. Onlar var olmayabiliyordu, çünkü (hatırlıyor musunuz?) kadınların sadece duygusal olarak yönlendirilen “dışavurumcu” şiddet yeteneğine sahip olabildiklerini düşünüyorduk.

İncil, Batı kültürel ruhunun en iç dehlizlerinin en iyi yansımasıdır. Orada Salome'yi buluruz. O, annesinin Kral Herod'la “zina sayılan” evliliğini lanetlemesine misilleme olarak Yahya Peygamber'in başını kesen kadın katildir. Salome figürü, dışavurumcu kadın şiddeti kültürümüzde derinlere kök salmış anlayışın tipik bir örneğidir.² Salome fazla duygusal olduğu için Yahya başını kaybetti.

Fakat tarihsel kayıtlara yakından bir bakış, dikkatle planlanan “yapıcı” şiddet eylemlerine ilişkin pek çok örnekte kadınlar tarafından işlenen farklı cinayet türlerini gösterir. Kadınlar, erkek benzerlerinin yanıp tutuştukları, hâkimiyet, güç ve servet gibi hedeflere soğukkanlı bir tutumla ulaşmaya çalışıyordu. Kraliçeler ve imparatoriçeler, sapkın psikopatolojisiyle ya da sadece kendi çağlarının ürünü olmakla nasıl lekelenirdi?

Eğer İncil'de Batı uygarlığının ruhunu buluyorsak, Roma İmparatorluğu'nda da onun omurgasını buluruz. Erken kadın seri katilleri aramak için Roma'dan daha uygun bir yer yoktur.

ÖLÜM İMPARATORLUĞU:

KADİM DÜNYADA KADIN SERİ CİNAYETİ

Yaklaşık iki yüzyıl önce, Roma imparatorları Caligula ve Neron, İsa'nın ölümünü izleyen yıllarda (yaklaşık MS 33) hü-

küm sürdü. Caligula ve Neron, çöküş evresindeki Emperyal Roma'nın yüksek deliliğini temsil eder. Onlar güç ve eğlence uğruna yabancıların yanı sıra, kendi aile fertleriyle evlenen, onlara tecavüz eden ve katleden, kana susamış psikopat hükümdarlardı.

Seri katillerin yetiştiği ve yükseldiği bereketli bir sera isterseniz, Emperyal Roma sarayından daha mükemmeli bulamazsınız. Kişisel gücü ve devletin siyasi gücünü sürdürmek için uygulanan acımasızlık ve vahşet gelenekleri bir yana, Roma kültürü de Britanya'dan Kuzey Afrika'ya kadar uzanan devasa imparatorluk topraklarına dağılmış yaklaşık iki yüz stadyum benzeri arenaya ücretle giren seyircilere ve misafirlere sergilenen popüler eğlence niteliğinde seri ölümü kutsuyordu. Roma'da 70.000 kişinin oturarak seyredebileceği genişlikte bir Süper Katliam Kâsesi olan Kolezyum, sabırsız kalabalıklar için en seyirlik ve en korkunç ölüm gösterilerini sahnelemek için birbiriyle rekabet eden tesislerin en büyüğüydü. Profesyonel savaşçılar ve köleler –gladyatör– gün boyunca dövüşüp birbirlerini öldürürken, öğle arasında bir yandan yemek yiyen seyirciler çaresiz mahkûmlara yapılan vahşi işkenceleri ve idamları izleyerek eğleniyordu.³ Hristiyanlar bu öğle arası vahşetin kurbanlarıydı. Kalabalıkların eğlenmesi için insanlar öldürülmeden önce egzotik hayvanlara parçalanıyordu.

Bu oyunlarda kadınların varlığı –kurban olanların dışında– zaman zaman ortaya çıkan bir kadın gladyatöre yapılan birkaç nadir göndermeyle ve katliamın uyardığı müşterilere Kolezyum'un kemerleri altında kendini satan fahişe betimlemeleriyle sınırlıdır. Kadın seyirciler hakkında sayılarının çokluğu dışında pek az şey biliyoruz.

Fakat Sezarlar'ın emperyal sarayındaki iktidar koridorlarında kadınların varlığı tarihsel kayıtlarda daha büyük bir önemle yer alır. Onların isimlerini ve öykülerini biliyoruz. Bazılarının Roma sikkelerinde ve heykellerinde yer alan yüzlerini hâlâ görebiliyoruz.

Genç Agrippina - Zehir İmparatoriçesi

Roma sikkelerinde iktidar kararlılığı ve şehvetini belki de en iyi açığa vuran portre, esmer ve güzel, saçları bukleli Genç Agrippina'ya aittir. O, “Zehir İmparatoriçesi”dir. Peşe gelen üç Roma imparatorundan Caligula'nın kız kardeşi, Cladius'un karısı ve Neron'un annesidir.

Bazı yerlerde kendisinden “dişi kurt” olarak söz edilen Agrippina, MS 15 ya da 16 yılında Rhine'da dünyaya geldi. Bir Romalı general olan babası o sırada barbar Germanik kabilelerin ayaklanmasını vahşi biçimde bastırıyordu. (*Gladiator* filminde kabaca portrelendiği gibi.) Agrippina'nın ailesinde Roma kraliyetine mensup bazı süperstarlar vardı: Mark Anthony'nin büyük büyük torunu ve Sezar Anthony'nin torunuydu. Roma İmparatorluğu'nu yöneten küçük bir ensest iktidar eliti içinde doğdu. O çevrenin tekil mensupları, sonsuz bir rüşvet, komplo ve birbirine ihanet çevrimi içinde zirveye çıkan yolda saplantılı biçimde eziyet ediyor ve cinayet işliyordu.

Agrippina üç yaşındayken, babası senatoda ve yurttaşlar arasında kazandığı şöhretten duyulan korku dışında hiçbir sebep olmaksızın İmparator Tiberius tarafından katledildi. Sonraki yıllarda Agrippina, kız ve erkek kardeşleriyle birlikte çeşitli emperyal mekânlarda yaşadı, annesinin katledilen kocasının intikamını almak için yaptığı komplolara tanık oldu. Nihayet Agrippina on yedi yaşına geldiğinde, annesi ve iki ağabeyi, İmparator Tiberius'a komplo yaptıkları için öldürüldü. Agrippina'nın bütün ailesini katlettikten sonra Tiberius'ın, gençliğinde kendisine o rahatsız edici Caligula adı takılan en küçük ağabeyi evlat edinmesi ve sonunda varis olarak ataması dikkate değer.

Kız kardeşi gibi Caligula da Almanya'da, babasının askeri kampında büyüdü, çocukluğu Romalı askerler arasında zırhlı giysiler içinde geçti. Bu durum ona Caligula takma adını kazandırdı (gerçek adı Gaius idi). Caligula “küçük çizmeler” anlamına gelir. Romalı lejyonerler tarafından bir tür şans getiren

maskot olarak benimsendi. Çocukluğunda Pagan kabilelere karşı Almanya'da düzenlenen Roma seferinin vahşetine tanık oldu. Bir ayaklanma sırasında rehin alındı, babası, annesi ve iki erkek kardeşi öldürüldüğü halde kendisi hayatta kaldı. Daha sonra, acımasız Tiberius'un sarayında, ana babasını ve erkek kardeşlerini öldüren adam tarafından evlat edinilen Caligula, kendini sınırsız bir cinsel sadizme kaptırdı; mahkûmlara yapılan işkenceleri ve infaz sahnelerini saplantılı biçimde izliyor, kılık değiştirerek erkek ve kadın kurbanlarına tecavüz ediyordu.

Ruhsal durumu sürekli değişen yozlaşmış bir kumarbaz ve biseksüel olan Caligula sonunda cinsel saldırganlığını üç kız kardeşine, Julia, Drusilla ve Agrippina'ya yöneltti. Onlara zorla mı tecavüz ettiği ya da onların mı dengesiz ama geleceği parlak ağabeyleriyle kendi istekleriyle ensest ilişkiye girdikleri belli değildir. Fakat bu ensest ilişkileri İmparator Tiberius'un dikkatini çektiğinde, kız kardeşler skandalı örtbas etmek için hemen evlendirildi. Ensest onların yozlaşmış Roma duyarlılıkları için bile kabul edilemezdi.

Agrippina kendisinden yirmi beş yaş büyük bir aristokratla evlendirildi ve bir oğlu oldu. Oğlana hemen öldürülen erkek kardeşlerinden birinin adını verdi: Neron. Bu kişi efsaneye göre "Roma yanarken lir çalan" geleceğin kötü şöhretli imparatoru olacaktı.

MS 37 yılında Tiberius öldü ve deli Caligula onun yerine geçti. En gözde kız kardeşi Drusilla'yı hemen metres olarak saraya aldı ve Agrippina'yla yeniden enseste başladı. Görünüşü kurtarmak için Drusilla, Caligula'nın siyasi müttefiki ve muhtemelen erkek sevgilisi Lepidus'la evlendirildi. Caligula'nın üç kız kardeşi –Agrippina, Julia ve Drusilla– emperyal tanrı statüsüne yükseltildi ve Caligula'nın saltanatı sırasında portreleri görülmemiş biçimde Roma sikkelerinde yer aldı.

Drusilla MS 38 yılında hummaya yakalanarak öldüğünde Agrippina, Caligula'nın gözde sevgilisi olarak onun yerini

aldı. Artık oğlu Neron'un imparatorluğun başına geçeceğini umuyordu. Fakat Caligula bunu reddederek Agrippina'nın umudunu kırdı. O sırada yirmi iki yaşında olan Agrippina'nın cinayet kariyeri işte bu noktadan sonra mayalanmaya başladı. Dürtüsü, Romalı tarihçi Tacitus'un sözleriyle *spes dominatio-nis*, yani "iktidar arzusu [hükmetme umudu]" idi.

Erkek kardeşi tarafından reddedilmesi üzerine Agrippina dul eniştesi Lepidus'a yöneldi ve ona Caligula'yı öldürmesine yardımcı olması şartıyla evlenme teklif etti. (Agrippina'nın ilk kocası, belki de onun yardımıyla hastalanıp ölmüştü.) Caligula komployu fark etti ve Lepidus'ı idam ederek Agrippina'yı sürgüne gönderdi. Agrippina'nın oğlu Neron uzaklaştırıldı, onun baldızı ve rakibesi Domita Lepida'nın bakımına verildi. Agrippina on sekiz ay, cinayetleri rahatsız edici hale gelen Caligula'nın, dehşet içindeki saray mensupları tarafından MS 41 yılında katledilene kadar sürgünde kaldı.

Senato, Caligula'nın (ve Agrippina'nın) elli yaşındaki amcası Claudius'u imparator seçti. Robert Graves'in *Ben, Claudius*, Tanrı Claudius adlı tarihi romanıyla ve 1970'de BBC-PBS'nin televizyon dizisi sayesinde şöhret kazandı. Claudius olgundu, zeki ve babacandı fakat peltek konuştuğu için aptal olduğu düşünülüyor ve önemsenmiyordu. (bu durum sayesinde Roma sarayında hayatta kalabildi.)

Agrippina ve Valeria Messalina - Ergen Katil

Claudius'un, Agrippina'nın on beş yaşındaki baldızının kızı Valeria Messalina'yla evlenmesi, nazik amcası sayesinde sürgünden kurtulan genç kadını hayal kırıklığına uğrattı. Messalina hemen ertesi yıl bir erkek çocuk doğurdu: Britannicus. Talih Agrippina'nın yüzüne gülmüş ve onun Roma'ya dönmesini sağlamış, fakat Britannicus'un doğmasıyla birlikte oğlu Neron'un imparator olma şansı tamamen ortadan kalkmıştı.

Ergen Messalina, Agrippina'nın bir benzeriydi. Zeki, acıma-

sız ve manipülatifti; Agrippina'yı ve onun kız kardeşi Julia'yı patolojik biçimde kıskanıyordu. Agrippina'nın, kız kardeşi Julia'yı Claudius'u baştan çıkarmaya ikna etmesi durumu daha da kötüleştirdi. Komployu haber alan Messalina, Claudius'u ikna ederek Julia'nın sürgüne gönderilmesini sağladı ve onu gizlice öldürttü. Onu bu tehlikeli oyuna Agrippina'nın yönlendirdiğini iddia edenler vardır. Julia'nın ölümüyle birlikte Agrippina katledilen babasının hayatta kalan tek çocuğu oldu.

Ergen Messalina, Claudius'un emperyal eşi olarak bir terör çağını başlattı. Önemli bir Roma senatörüne ait dillere destan bahçelere göz diktiğinde, Claudius'u senatörün ona karşı bir komplo kurduğu konusunda ikna etti. Senatör intihara zorlandı ve bahçeler kamulaştırılarak Messalina'nın mülkiyetine verildi.

Messalina'nın pek çok aşığı oldu, ilişkiden sıkıldıkça onların her birini ihanetle ya da devletin parasını çalmakla suçladı. Sadece âşıklarını değil, onların kurbanlarla yaptığı konuşmalara tanık olan dostlarını da ölüme gönderdi. Bu genç ve güzel kadının büyülediği Claudius onun iftiralarına körlemesine inanıyordu. Yedi yıllık bir dönemde, on beş ile yirmi iki yaş arasında olan Messalina düzinelerce saray mensubunu katletti. Bu kişilerin çoğu psikopat Caligula'ya rağmen hayatta kalmayı başarmıştı; Messalina'nın zorlamalarıyla yok olup gitti. Öldürülmelerinin yegâne sebebi, onun gizli âşıklarının arkadaşı ya da yaptığı kötülüklere bir biçimde tanık olmalarıydı.

Dehşete kapılan saray mensupları hem Messalina'yı hem de Claudius'u öldürmek için komplolara giriştiklerinde ilk vuran Messalina oldu. Roma aristokrasisini bir cinayet dalgası sardı, öldürülenlerin malına mülküne el konuldu. Claudius'un üzerinde tam bir denetim kuran Messalina ölüm listeleri hazırlamakla kalmadı, yurttaşlık hakkı, iş sözleşmeleri ve resmi atama gibi imparatorluk imkânlarını kendisine en yüksek teklifte bulunanlara sattı.

Bu arada Agrippina yeniden evlendi, Messalina'nın sefa-

hatını gözlemliyor ve ölümünde kendisinin de bir rol oynadığı kız kardeşinin sürgünde katledilişinin intikamını almak için dikkatle fırsat kolluyordu. Nihayet, Messalina yirmi iki yaşına geldiğinde fazla ileri gitti. MS 49 yılında Claudius'un uzaklarda olduğu bir sırada bir salon dolusu davetlinin içinde âşıklarından biriyle şaka niteliğinde bir evlilik töreni düzenledi. Bunun üzerine Agrippina hemen harekete geçerek Claudius'un danışmanlarını bu ağır aşağılamanın dayanılmaz olduğu konusunda İmparator'u ikna etmeye yönlendirdi. Claudius, düğüne katılanları ölüme gönderirken, Messalina'nın kaderi konusunda duraksadı. Bu duraksama, kalbi kırık Claudius'un onun cezasını hafifletmesine fırsat bırakmayan bir danışmanın Messalina'nın cezasını infaz etmesine kadar sürdü.

Bunun üzerine Agrippina harekete geçerek, dul Claudius'u baştan çıkardı. İmparator'un danışmanları arasında onu kendisiyle evlenmeye ikna edecek müttetikleri vardı. Elbette sorunlardan biri Agrippina'nın yakınlarda yeniden evlenmiş olmasıydı fakat kocası kısa süre içinde esrarengiz biçimde ölünce bu sorun ortadan kalkmış oldu. Diğer sorun, Claudius'un öz amcası olmasıydı, fakat Agrippa ensest niteliğindeki ilişkinin onaylanması için Senato'dan bir karar çıkartmayı başardı.

Agrippina tören arabası içinde muzaffer bir tavırla Roma'ya girdiğinde otuz üç yaşındaydı. Ünlü ve efsanevi bir Romalı komutanın kızı, imparatorların kız kardeşi, karısı ve onların gelecekteki annesiydi. Agrippina vahşi biçimde zehirli bir otoriteyi Messalina'nın küçük cinayet komplolarının çok ötesine geçecek şekilde kullandı. İlk ölen, Messalina'nın infazından sonra Claudius'la evlenme konusunda rakip gibi görünen Caligula'nın son karısı oldu. Agrippina onu büyücülükle ve devlete karşı faaliyetlerde bulunmakla suçladı. Claudius'u ikna ederek Senato'nun kadına ait mal ve mülkün müsadere edilmesi için karar almasını ve onun sürgüne gönderilmesini sağladı. Kadın, sürüldüğü yerde Agrippina'nın ajanları tarafından gizlice intihara zorlandı.

Agrippina bunun ardından hemen baldızına, Messalina'nın

annesi Domita Lepida'ya dönerek, onu, güvendiği bütün hizmetkârları, yardımcıları ve müttefikleriyle birlikte ya idam ettirdi ya da gizlice öldürttü. Lepida'yla uzaktan yakından ilişkisi olan herkes, öldürülmediyse de, saraydan sürüldü.

Agrippina'nın hedefi genç oğlu Neron'un bir sonraki imparator olarak iktidarı ele geçirmesiydi. Neron'un emperyal saraydaki konumunu güçlendirmek için onu Claudius'un Messalina'dan olma kızı Octavia'yla evlendirmeye çalıştı. Sorun, çocuk Octavia'nın henüz evlenmiş olmasıydı, fakat bu Agrippina'yı durdurmadı. Octavia'nın kocasını kız kardeşiyle encest ilişkiye girmekle (ironik biçimde bir zamanlar kendi kardeşi Caligula'yla yaptığı gibi) suçladı ve sürgüne gönderilmesini sağladı.

Neron, Octavia'yla nişanlanır nişanlanmaz, Claudius'u en büyük oğlu, dolayısıyla tahtın varisi olarak onu evlat edinmeye zorladı. Elbette burada bir sorun vardı, çünkü yasal olarak Neron ile Octavia bu durumda kardeş olacaktı ve görünüşte yine bir encest durumu ortaya çıkacaktı. Agrippina, Octavia'nın bir başka aile tarafından evlat edinilmesini sağlayarak sorunu çözdü.

Agrippina muazzam bir servet ve güç biriktirdi, arabada ve tribünlerde Claudius'u yanı başında oturuyordu. Tasasız Claudius daha çok vergi toplamaktan liman ve su kemeri inşaatlarına kadar Roma İmparatorluğu'nun çeşitli faaliyetlerinin ayrıntılarıyla meşguldü. Sonunda yönetim, siyaset ve güvenlik meselelerini, kendisine ve rejime yönelik her potansiyel muhalifi acımasızca katleden Agrippina'ya devretmeye razı oldu.

MS 54 yılında Claudius'un öz oğlu Britannicus on iki yaşındaydı ve Roma geleneklerine göre yetişkinlik dönemine yaklaşıyordu. Claudius artık 64 yaşındaydı ve sağlık sorunları vardı. Britannicus ergenlik çağına gelir gelmez onu varis olarak ilan etmeye karar verdiğine inanılır. Agrippina'nın hâkimiyetinden bıkmış gibiydi, hatta onu boşamayı ve Neron'u evlatlıktan reddetmeyi düşünüyordu. Neron ise, hakkında yapılan değerlen-

dirmelere bakılırsa, sadece şarkı söylemek ve temsil yapmakla ilgilenen genç bir hödüktü.

Pek çok Roma tarihçisi, Agrippina'nın bu noktada Claudius'u bizzat hazırladığı, içine baldıran otu, bildircin otu ya da porsuk ağacından elde edilmiş bir doz belladon alkaloidi kattığı mantar yemekleriyle zehirlediğine inanır. Roma tarihçisi Suetonius'a göre, Claudius önce konuşma yeteneğini kaybetti, daha sonra komaya girdi. Fakat sonra uyandı, kusarak midesini boşalttı. Bunun üzerine Agrippina onu "iyileşmesi için" zehirli un çorbasıyla besledi ya da zehirli mantar kalıntılarından arındırmak için bağırsaklarını temizlemek amacıyla ona lavman yaparak bir doz zehir daha verdi. Her ne yaptıysa işe yaradı, Claudius ertesi sabah öldü ve kısa süre sonra Neron İmparator ilan edildi.

Böylece Agrippina öz oğlunun imparator olmasıyla birlikte gücünün zirvesine ulaşmış oldu. Kendisine Augusta -İmparatoriçe- unvanı verildi ve portresi Neron'unkiyle birlikte sik-kelerin üzerinde yer aldı. Ağabeyi Caligula iktidardayken de aynı şeyi yapmıştı.

Canilerle dolu o emperyal mekânlarda büyüyen bir çocuğun psikolojisi kolayca tahmin edilebilir. Neron tam olarak Agrippina'nın psikopatik iktidar dürtüsünün ürünüydü. İktidar hırsı yoktu, sadece aktör ya da şarkıcı olmak istiyordu fakat bunu başaramayınca emperyal kudretin verdiği güçle karanlık dürtülerini tatmin etmeye girişti. Hem oğlanlara hem de kızlara tecavüz etti, muazzam miktarda para harcıyordu. Neron'un düzenlediği halka açık gösteriler vahşetin ve kan dökmenin düzeyini yükseltti. Bu kez Roma'da ortaya çıkan yeni bir dinin mensuplarını, Hristiyanları hedef aldı. Katrana bulanarak meşale gibi ateşe verilen Hristiyanlara yapılan işkencelerin halka sergilendiği görülmemiş bir gece programı tasarladı.

Eski bir köle kızla ilişki kurarak Agrippina'yı gücendirdi. Agrippina bunu kendisine ve oğlunun Octavia'yla yapmasını sağladığı evliliğe yönelik bir saygısızlık olarak gördü. Bunun

üzerine Neron, Agrippina'nın yakın ilişki içinde olduğu, belki de o sırada sevgilisi olan Pallus'u sürgüne gönderdi. Tipik bir "seni ben yarattım, ben yok ederim" şeklindeki iktidar çatışması içinde Agrippina, Neron'u iktidardan almakla ve yerine Claudius'un öz oğlu Britannicus'u geçirmekle tehdit etti. Agrippina'dan geliyorsa bu boş bir tehdit sayılamazdı. Ayrıca tam da o sırada kendisi on dört yaşındaki talihsiz Britannicus'a ansızın aşırı bir ilgi göstermeye başladı.

Neron önce şaşırdı. Britannicus'u zehirledi, sonra Pallus'u katledip Agrippina'ya yönelerek onun bütün unvanlarını geri aldı ve imparatorluk sarayına girmesini yasakladı. Agrippina karşı saldırıya geçerek ona karşı bir saray darbesi düzenlediyse de komplo açığa çıkarıldı. Agrippina ikna gücü ve önceden kurduğu ittifaklar sayesinde kendi oğlu tarafından sürgüne gönderilmekten ya da öldürülmekten kurtulmayı başardı.

Çıldıran, dengesini iyice kaybeden Agrippina bu kez eski iktidar-ensest yolunu tutmaya çalıştı. Neron'u ayartmaya çalıştı fakat ordunun bu türden bir davranışı hoş karşılamayacağı konusunda Neron'u uyaran yakın danışmanları tarafından engellendi. Bunun üzerine Neron annesini öldürmeye karar verdi.

Neron görünüşe bakılırsa Agrippina'yı zehirlemek için üç girişimde bulundu ancak annesinin bu sanattaki yeteneği sayesinde başarısızlığa uğradı. Bunun üzerine onu tatil yapmakta olduğu bir adaya uzlaşmak için çağırdı ve açık suda dağılacak şekilde imal edilmiş bir tekne gönderdi. Agrippina kıyıya kadar yüzerek hayatta kalmayı başarmakla kalmadı, "imparatorun annesi" olduğunu söyleyerek kendisini kurtarmasını istediği bir kadını kürekçilerden birine öldürttü. Agrippina, en iyi stratejinin oğlunun kendisini öldürmek için yaptığı girişimlerin farkında değilmiş gibi davranmak olduğuna karar verdi. Neron'a bir mektup göndererek, tekne "kazası" sırasında tanrılar sayesinde kurtulduğunu, oğlunun elbette kendisini ziyaret etmek isteyeceğini, fakat bunu yapmak için onun çektiği çileden kurtulmasını beklemesi gerektiğini bildirdi.

Hikâyenin devamında Neron beklemek yerine intihar süsü vererek onu öldürmeleri için askerlerini gönderdi. Ayrıntılar bilinmemektedir, fakat canavar Agrippina kırk dört yaşında doğurduğu ve büyüttüğü bir canavarın elinde, ardında pek çok cinayet kurbanı bırakarak ölüp gitti. Neron'a öldüğünden emin olmak için annesinin cesedinin dikkatle elden geçirildiği bildirildi.

Kesinlikle içinde yetiştikleri ortam ve koşullar Agrippina ve Messalina'nın cinayet kariyerlerini biçimlendirdi. Öldürebilecekleri için öldürdüler ve bunu nasıl yapacaklarını örneklerle bakarak öğrendiler. Cinayet sadece onların iktidar arzularını tatmin etmekle kalmadı, onların duygusal ve maddi ihtiyaçlarını da karşıladı. Dönüşümlü biçimde yaratıcı ve dışavurumcu şiddet uyguladılar. Vicdan azabı duymuş olsalar da tarihsel kayıtlarda bu konuda hiçbir iz yoktur.

Agrippina ve Messalina'nın tarihin sonraki dönemlerinde pek çok kadın hükümdara örnek oldukları düşünülebilir. Rusya'nın Büyük Katerina'sı, İngiltere'nin I. Elizabeth'i muhaliflerini işkence ve cinayetle acımasız biçimde ezdi. "Kanlı Mary" Tudor, Katolik dinini yeniden İngiltere'ye getirmeye çalışırken, yüzlerce Protestanı diri diri yaktı. 1830 ile 1860 arasında, Madagaskar'ın Kraliçesi Ranavalona, adayı Hristiyanlardan temizleme seferi sırasında, misyonerleri ve binlerce yerli dönmeyi uçurumlardan atarak, kafalarını keserek, diri diri yakarak ya da kaynamış su dolu çukurların içinde haşlayarak öldürdü. Bayan Mao, Çin'deki "yeniden eğitim kampları"nda kendi hizbine potansiyel muhalif olan yüksek görevlilerin tecrit edilmesini ve öldürülmesini planladı.

Fakat bu emperyal seri katilleri genellikle farklı bir çağın, siyasi iktidar tarafından güdülenen ürünleri olarak göz ardı ederiz. Onların cinayetleri modern seri katillerde bulduğumuz

cinsel boyuttan yoksundur. Klasik olarak modern seri katile en uygun düşen ilk kadın Elizabeth Báthory'dir – kadın Drakula.

Elizabeth Báthory: Kanlı Kontesin Gerçek Öyküsü

Günümüzde herkes on yedinci yüzyılın Transilvanyalı vampiri, seri katil, Kanlı Kontes, Kadın Drakula Elizabeth Báthory'nin öyküsünü işitmiştir.

Bir keresinde Elizabeth'in ilk "gerçek" seri katil olduğu söylendi. Siyasi ya da kişisel iktidar uğruna değil, sadece sadistik, cinsel, hedonistik şehvetle öldürüyordu. Kurbanları rakipleri değil, genellikle emrindeki köylü kızlar ya da küçük, düşkün aristokrat ailelerin kızlarıydı. Elizabeth Báthory, dört yüz yıl sonrasındaki gibi başat bir erkek ortağı olmayan, bilinen ilk kadın cinsel sadist seri katil olması nedeniyle özeldir. Onun bir benzerini asla görmedik.

Teninin güzelliğini beslediği inancıyla ergen hizmetçi kızların kanıyla banyo yaptığı söyleniyordu. Toplam 650 kızı, en vahşi ve kaba biçimde işkence ederek öldürmekle suçlandı.

Kontes Elizabeth'in gençlik portreleri, yüksek bir alından geriye doğru bırakılmış kuzgun siyahı saçları, buğulu, zeki bakışlı badem gözleri ve duyarlı, biraz somurtkan dudakları olan güzel bir kadını gösterir. Ancak ağzında zalim bir kıvrım vardır ve yüzü, altta yatan öfkeye ihanet eden bir hırçınlığı yansıtır.

Elizabeth, Kutsal Roma İmparatorluğu'nun doğu bölgelerinde, güçlü ve zengin Báthory ailesinin içinde 1560 yılında dünyaya geldi. Günümüzde Kutsal Roma İmparatorluğu'nun bu kesimi, Macaristan, Avusturya, eski Çekoslovakya, Romanya, diğer Balkan ülkeleri, Almanya ve Polonya'nın bazı bölgelerini kapsıyordu. Báthory ailesinin iktidarda olduğu bölge ise

Macaristan ve Romanya sınır bölgesinde yer alıyor ve oraya Transilvanya (Drakula'sıyla ünlüydü ve göreğimiz gibi bu bir rastlantı değildi) deniliyordu.

Dönemin aristokrasi geleneğinin bir gereği olarak, on bir yaşındaki Elizabeth on beş yaşına geldiğinde evlendirilmek üzere, kendisinden beş yaş büyük Ferenc Nadasdy adında küçük bir Macar kontuyla nişanlandı. Evlenmeden bir yıl önce Elizabeth, müstakbel kayınvalidesinin mülkünde bir oğlan çocuğuyla "at oyunu" oynarken hamile kaldı. Uzak bir yerde çocuk doğduktan ve yöredeki bir aileye verildikten sonra Elizabeth, nihayet 1575'te kararlaştırıldığı gibi, Kont Nadasdy'le evlendirildi.

Mutlu bir evlilikti, fakat Elizabeth'in kocası güneyde Türklerle yıllarca savaşmak üzere uzaklaştı ve orada bir savaşçı olarak ün kazandı. Çift, Prag, Viyana ve diğer kentlerde geniş bir şatolar, kırsal çiftlik evleri ve saraylar şebekesine hükmediyordu. Kendi kırsal mülklerinde ve şatolarının duvarları arasında hizmetkârları ve köylüleri üzerinde hayat ve ölüm yetkisine sahiplerdir. Ergen Elizabeth aile hizmetkârlarını disipline etme konusunda aşırı vahşet uygulamak gibi bir şöhret geliştirdi.

Elizabeth, yetkisini çoğu köylü kızı olan hizmetkârları üzerinde en dehşet verici, sadist yöntemlerle ve ölümle sonuçlanan işkenceler uygulayarak kullandı. Onların genital organlarını mumla yakıyor, onları öldürecek şekilde ısıtıyor; kendi elleriyle ağızlarını parçalıyor, onları kızdırılmış metal çubuklar ve çivilerle dağlıyor; kamçılarla, sopalarla ya da demir çubuklarla dövüyor; onları kesiyor ve bıçaklıyor; çıplak olarak karların içine koyuyor ve üzerlerine soğuk su döküyor; kaynar suda haşlayarak derilerini soyuyor; onları içine koyduğu çivili fiçileri, dışarı kan sızana kadar sallayıp yuvarlıyor; onları sarımsak presinin içine sokup eziyordu.

Muhtemelen 650 kız ve genç kadın otuz beş yıllık süreçte öldürüldü. Elizabeth'in 1610 yılında, elli yaşındayken

tutuklanmasından önceki on yıl içinde ölenlerin sayısı 37 ile 51 arasındaydı. Artık sadece köylü kızları değil, doğuştan soylu olanları da öldürmeye başlamıştı. Bu durum onun düşüşüne yol açtı.

1610 yılının Noel tatilinde Elizabeth'in şatosu basıldığında, avludaki otlakta ve kulenin altındaki bodrumda kızların parçalanmış cesetlerinin bulunduğu söylendi. Tutuklamak için gelenler odalara girdiklerinde, efsaneye göre, Elizabeth önündeki kızın parçalanmış cesedini çiğnerken bulundu. Macar yetkililer, Elizabeth'in hayatının geri kalan kısmını bir şatonun sadece yiyecek vermek için açılmış bir deliği olan odasında geçirmesini emretti. Elli dört yaşında öldüğünde efsanevi vahşi güzelliğini hâlâ koruyordu. Ne var ki Elizabeth Báthory'nin gerçek öyküsü daha karmaşık, ancak ayrıntılarda dehşet vericiydi.

Seri Cinayet Tarihinde Báthory'nin Sarayı

Elizabeth Báthory gibi bir kadın seri katil yoktur çünkü o –hangisine inanacağınıza bağlı olarak– ya kanla banyo yapan hedonist bir şehvetli katildi ya da genç kadınlara işkence yapmaktan hoşlanan aşırı derecede sadist güç düşkünü bir çılgındı. Özellikle yakın zamanlarda bu türden pek çok kadın seri katil olmuştur fakat onların neredeyse hepsi başat erkek ortaklar tarafından yönlendirilmiştir. Elizabeth böyle değildi. Kendi cinayetlerine kocası uzaktayken başladı. Kocasının eve döndüğü dönemlerde ondan savaş sırasında kullanılan yeni işkence teknikleri öğrendi ve 1604'te kocasının ölümünden sonra, güçlü yaşlı kadınlardan ve bir erkek hizmetkârdan oluşan bir grubu komuta etti. Bu ekip, köylü kızları hizmet etmek üzere, sonunda öldürülecekleri şatoya getiriyordu. Yıllar içinde yüzlerce kız bu şekilde kayboldu.

Elizabeth tarihsel süreç içinde premodern bir seri katil olarak da yer almaktadır. 1440 yılında Fransa'da yüzlerce erkek çocuğu işkenceyle öldürdüğü ve cesetlerine tecavüz ettiği için

idam edilen, Elizabeth'in selefi Gilles de Rais –“Mavi Sakal”– da kendi hane halkı içinde yer alan hizmetkârıyla suç ortaklığı kurmuştu.⁵ Elizabeth, Ortaçağ'ın aristokrat seri katiller dünyası ile 1888'de yeni bir seri katiller çağını başlatan Karindeşen Jack'in sanayiye dayalı modernite çağı arasında bir yerde durmaktadır. 1440'ta Gilles de Rais ile 1888'de Karindeşen Jack arasında halkın bilincinde ya da hayal gücünde önemli bir yer tutan seri katil görmüyoruz. Elizabeth Báthory bunun istisnasıdır.

Báthory'nin çağı ile Karindeşen Jack'in çağı arasındaki temel farklılık önemlidir. Báthory tamamen farklı bir uygarlıktan, çoğu insanın cahil olduğu ve kırsal kesimde tecrit olarak yaşadığı kadim bir tarım dünyasından geliyordu. Karindeşen Jack ise insanların kent merkezlerinde yaşadığı ucuz, mekanik olarak basılan kitle medyasını okudukları Sanayi Çağı'na mensuptu. Karindeşen Jack'in o sırada dünya basınının başkenti sayılan Londra'da ün kazanması rastlantı değildir. Seri katillerin varlığına dair bilgimiz, okur-yazarlık, ucuz gazete ve hızlı baskı teknikleri kadar, kriminolojik, psikopatolojik ya da sosyal fenomenlerden gelmektedir.

Elizabeth Báthory hakkında bildiklerimiz asla yeterli değildir çünkü o 1611'de uzak bir Slovakya kasabasında gizlice yargılandı ve güçlü ailesi, kayıtları hemen mühürledi. Bu konuda bilgi verecek ne gazete ne kitap ne de yazılı metin vardı. Hükümdar ailelerin hiçbiri akrabalarına ilişkin dehşet verici suçlamaların ayrıntılarıyla kamuoyuna aktarılmasını istemedi. Elizabeth'in mülklerinin hükümdar tarafından müsadere edilmesini ya da hükümdarın aileye olan borçlarının ertelenmesini de istemediler. Elizabeth'in duruşmada boy göstermesine de izin verilmedi. Halkın önünde infaz yerine, duvarlar arasında, uzak şatolardan birinin bir odasında tutuldu. Hizmetkârları ve suç ortakları celladın kütüğünü boylarken, Kontes 1615 yazında yerde ölü bulunana kadar tuğlalarla kaplı bir alanda gözlerden uzak tutuldu.

Aile, Elizabeth'in ölümünden sonra onun mülkünü paylaştı, işlediği suçların ve duruşmanın ayrıntıları devlet kayıtlarından silindi. İddianame, duruşma tutanakları ve yargılama kapalı arşivlerde gizlendi. Adı unutturuldu. Kan içen kadın vampire ait efsaneler ve halk öyküleri Transilvanya dağlarında anlatıldı. Bütün bunlar iki yüzyıl sonra Bram Stoker gibi yazarlar tarafından derlendi, *Drakula* formunda yeni bir hayat kazandı. Bu öyküyü esinleyen kişi, bir başka Transilvanyalı despot, "Kazıklı" Voyvoda ya da Drakula'dan (Elizabeth onun evlilik yoluyla uzaktan akrabası oluyordu) başkası değildi.

Kan Banyosu

Bir Cizvit âlim olan Peder Laszlo Turoczy, 1720 yılında, Elizabeth'in ölümünden yüz yıl sonra duruşma kayıtlarını bulana kadar, Elizabeth Báthory sadece anonim bir canavar olarak kaldı. Turoczy, efsanevi kadın vampiri ismi, kimliği, tarihi olan bir insan formuna dönüştürdü ve Latince yayımlanan bir kitapta onun suçlarını ayrıntılı biçimde betimledi.⁶

1796'da Michael Wagener, *Articles on Philosophical Anthropology* başlıklı bir kitapta cilt bakımı için Elizebeth'in sözde kan banyosu yapma öyküsünü ilk kez anlattı. Buna göre bir hizmetçisi Elizabeth'in kuaföründe saç biçiminin uygun olmadığını söylediğinde kontes ona öyle sert vurmuştu ki kızın burnundan fışkıran kan Elizabeth'in yüzüne gelmişti. Wagener'e göre, Elizabeth yüzüne bulaşan kanı silerken, cildinin daha parlak göründüğünü keşfetti. O andan itibaren bütün vücudunu kanla yıkayacaktı.⁷

Ne var ki ayrıntılar kaynağa bağlı olarak farklılaşıyordu. En genel versiyona göre, Elizabeth'in hizmetçisinin kanı kontesinin eline bulaşmıştı. Ayrıca Elizabeth'in kan banyosunun yenileyici gücüne inanmasından önce, kızların bakire ya da aristokrat kökenli olmaları gerekiyordu. Hangi öykü doğrudu?

1970'lerde Boston Üniversitesi'nde profesör ve Fullbright bilim adamı Raymond T. McNally, meslektaş Radu

Florescu'yla birlikte, zor ulaşılan Macar ve Romen arşivlerine (iki ülke hâlâ Demir Perde gerisindeydi) girene kadar gerçek anlaşılmadı. Bilim insanları devasa bir popüler kitap yazdı: *In Search of Dracula*. Kitap, takma adı Drakula (“şeytan” ya da “Ejderha”) olan Transilvanyalı Prens Kazıklı Voyvoda'nın, Bram Stoker'in kendi kurgusal vampirine “Drakula” ismi vererek onu Transilvanya'da bir şatoya yerleştirme kararını esinleyen tarihi karakterin öyküsünü anlatıyordu.

In Search of Dracula'nın başarısının ardından, McNally Transilvanya arşivlerine geri döndü ve bu kez Elizabeth Bthory'nin zgn duruşma belgelerini keşfetti.* 1983'e kadar Kanlı Kontes'in hangi suçlardan yargılandığına dair daha kesin bir ipucu elde edemedik ve kan banyosu ilk düşen efsane oldu. Mahkeme kayıtlarının hiçbirinde kan banyosundan söz edilmiyordu. Bu iddia on sekizinci yüzyılda yazarların derlediğı yerel söylenti ve folklordan ibaretti. Bununla birlikte, bu efsanenin kök salmasına ilişkin muhtemel açıklama Elizabeth'in içinde bulunduğı karanlığa işaret eder: Kan banyosu yaptığı düşünülüyordu çünkü kurbanlarına işkence yaparken üzerine kan bulaşıyor ve sanki kan banyosu yapmış gibi görünüyordu.

Tutuklanması

Elizabeth'in 1610'da tutuklanmasına yol açan olaylar, Janos Ponikensz adında Ltherci bir din adamının Slovakya'daki Cachtice (Csjtthe) köyünde bir kiliseye atanmasıyla başladı. Dul Elizabeth köye yukarıdan bakan bir şatoda yaşıyordu. Papaz Janos yakınlarda ölen eski papazın yerine gönderilmişti. Seyahati sırasında tıpkı bir korku filmi gibi, Cachtice'ye yaklaştıkça köylülerin vampirlerden ve genç kadınların parçalanmasından, şatoda da bazı şeytani işlerin döndüğünden kendi aralarında fısıldaşarak söz ettiklerini işitti.

Janos köye iyice yaklaşığında sarp bir yamacın üzerinde, vreye yükseklerden bakan kasvetli şatoyu gördü. Köye girdiğinde bir gerilim hissetti. İnsanlar somurtkan ve korkmuş

gibiydi, sokaklarda ve tarlalarda çok az genç kadın vardı. Şato-
toya çıkan yoldan yamacı tırmanan Janos, Kontes Báthory'ye
rapor verdi. Kontes elli yaşındaydı ve yakın zamanda bir has-
talık geçirmişti fakat efsanevi güzelliği hâlâ yerli yerindeydi.
Gayet nazikti, fakat hizmetkârlarda hissedilen olağandışı bir
gerilim Janos'un dikkatini çekti. Avluda çok az hareket vardı,
şatonun bazı yerleri terk edilmiş gibiydi. Ortalık sessizdi.

Janos, sefeinin bıraktığı kilise kayıtlarını incelerken, te-
penin üzerindeki şatoda yaşanan dehşet verici olaylara iliş-
kin şifreli bir not keşfetti. Kontesin yanında çalışırken ölen
genç kadınların isimlerinin yer aldığı uzun listeler buldu. Ön-
ceki papaz bu kadınları ancak geceleri gömmüştü, bu arada
açıklanamayan ölüm nedenleri üzerine tuhaf şeyler işiterek
şaşırmıştı. Bir not, rahibin bir gece içinde dokuz kadını şato
duvarlarının yakınındaki bir yeraltı mezarına gömdüğünü
gösteriyordu. Kabrin anahtarlarını bulan Janos, yeraltı meza-
rını keşfetmek için yola çıktı. Kilidini anahtarla açtığı mezar
bölmesinin kapısını ittiğinde çürümüş ceset kokusu aldı. Kas-
vetli odada Janos gelişigüzel bir köşeye atılmış dokuz sanduka
gördü. Daha sonra verdiği ifadeye göre, kapakları çivilenerek
kapatılmamıştı. Sandukaları ardı sıra açan Janos gördüğü genç
kadın cesetleri karşısında dehşete kapıldı. Hepsi parçalanmış,
bazıları kısmen yakılmış; cesetler, kuru, siyah, kabuklanmış
kanla kaplanmıştı. Janos bazı cesetlerde insan ısırığına benze-
yen, etin ısırılarak koparılmasıyla açılmış izlenimi veren de-
rin yaralar gördü. Bu kadınların doğal nedenlerle, hastalıktan
ötürü ya da hayvanlar veya insan olmayan canavarlar tarafın-
dan parçalandıkları için ölmedikleri gayet açıktı. Isırık izleri-
nin insana ait olduğu görülüyordu. Kurbanlara vahşi biçimde
işkence edilmişti.

Papaz Janos yazdığı raporu bir kuryeyle eyalet başkentini-
deki kilise yetkililerine gönderdi. Kurye kısa süre sonra yeni
haberlerle geri döndü. Kontes'in muhafızları yolunu kes-
miş ve raporu elinden almışlardı. Kontes'in raporu okuduğu

düşüncesiyle dehşete kapılan Janos köyden kaçmaya karar verdi. Kontes'in muhafızları onun da yolunu kesti ve kiliseye geri dönmesini emretti. İki yüz elli yıl sonra Bram Stoker, *Dracula*'da, Transilvanya'ya iş seyahati yapan ve kendisini şatosadaki vampirin zindanında bulan İngiliz emlak komisyoncusu Jonathan Harker karakterini tanıttı. Papaz Janos aslında Jonathan Harker idi ve bir kadın canavar tarafından dehşet verici bir şatonun eteklerindeki kiliseye kapatılmıştı.

Durum tehlikeli bir hâl almaya başlıyordu. Janos başına gelecekleri beklerken olanlar hakkında köylülerden bazı ayrıntılı bilgiler almaya başladı. Selefî yıllarca bilinmeyen sebeplerle ölen genç kadınların cesetlerini gizlice gömmüş ve günün birinde ceset sayısı aşırı biçimde artınca onları gömmeyi reddetmişti. Bölgede gelişigüzel atılmış cesetler bulunuyordu. Parçalanmış dört ceset bir tahıl silosunda, birkaçı şatonun yanı başındaki kanalda, diğerleri mısır tarlasında bulunmuştu. Ağaç kesenler ormanın içlerinde yeni kazılmış kitle mezarları bulmuşlardı. Bütün cesetler dehşet verici biçimde işkenceye uğramış ve parçalanmıştı. Janos, büyük bir kederle Elizabeth'in şatosunda yaşanan dehşeti keşfeden ilk kişi olmadığını anladı.

İhbar mektupları ve şikâyetler yıllarca Kraliyet yetkilileri tarafından dosyalanmıştı. Kızlarını Elizabeth'in şatolarına çalışmaları için gönderen sayısız ana baba, kontesin kızlarının kaybolması hakkında yeterli açıklama yapmadığını bildiren resmi şikâyetlerde bulunmuştu. Elizabeth'in çalışanları arasında köylü kızların vahşi işkencelerle öldürüldüklerine dair haberler on yıllardır ortalıkta dolaşıp duruyor, fakat kimse bu söylentilerle ilgilenmiyordu. 1600'lü yıllarda çalışanları öldürecek derecede disipline sokma çabası aşırı derecede vahşi ve uygunsuz bir davranış olarak algılanıyor ama yine de aristokratın yetki alanı içinde yer alıyordu. Fakat aristokrat ailelerden de Elizabeth Báthory'nin hizmetindeyken kaybolan kızlarına ilişkin ihbarlar geldiğine dair bilgiler sızmaya başladı. Bunlar göz ardı edilemezdi.

Tutuklanmasından bir yıl kadar önce, zayıflama evresinde olan küçük soylu ailelere mensup yirmi beş genç kadın Elizabeth'in şatosuna davet edildi. Bu küçük aristokrat ailelerin bazıları kızlarını onun yanına gönderdikleri için mutluydu. Kızlarının kontesin yanında çalışmalarını kendi aileleri için bir prestij imkânı olarak görüyorlardı. Fakat kızlar orada kalırken, kaybolmaya başladı. Kaygılanan aileler kızlarının kaderini araştırmaya başladıklarında, Elizabeth, intiharın hiçbir iz bırakmayan mezarlara hemen defnedilmeyi gerektirdiğini söyleyerek açıklama yapmayı reddetti. Çoklu ölümleri salgın hastalıkla açıklıyor ve hastalık kurbanlarının panik çıkmasını diye gizlice gömüldüklerini söylüyordu.

Papaz Janos sonunda yetkililere gizlice bir mektup ulaştırmayı başardığında, travmatik paranoyanın derinliklerinde yaşıyordu artık. 1970'lerde Profesör McNally Macar arşivlerinde Janos'a ait, Elizabeth'in gece yarısı evine altı görünmez kedi ve köpeği nasıl saldırttığını anlatan, üstlerine hitaben yazılmış bir mektup buldu. Papaz, saldırıyı püskürtmek için "Benden uzak olun şeytanlar!" diye bağııyordu. Fakat hizmetkârlarının hiçbir hayvanları göremiyordu. "Görebildiğiniz kadarıyla bu," diyordu Janos, "şeytanın işi."

Köylü ailelerden gelen şikâyetler genellikle göz ardı edilirken, soylu ailelerin kayıp kızlarına ilişkin raporlar o dönemde Bratislava'da (başkent Budapeşte o sırada Türk işgali altındaydı) yer alan Macar parlamentosu tarafından soruşturuldu. 1610 yılı boyunca parlamento müfettişleri hem soylu hem de sıradan sayısız tanıkla görüşerek kontes hakkında bilgi topladı. 27 Aralık 1610'da Papaz Janos'un gizlice gönderdiği acil raporlardan hareketle ve dört genç kadın cesedinin köylülerin gözü önünde kale duvarından aşağıya atıldığına ilişkin haberler üzerine parlamento Elizabeth'in üstü olan Prens George Thurzo'ya Cachtice'ye gidilerek Elizabeth'in şatosunda ve çiftlik evinde arama yapılmasını ve kontesin tutuklanmasını emretti.

Noel döneminde kontes çiftlik evinde kutlamalar yaparken, 29 Aralık gecesi hizmetkârlardan birinin, Doricza adında Rednek'in Hırvatistan şehrinden bir genç kızın bir armut çaldığı anlaşıldı. Öfkelenen Elizabeth kızın çamaşırhaneye götürülerek giysilerinin çıkarılmasını ve bağlanmasını emretti. Elizabeth ve kadın hizmetkârları Doricza'yı sopayla öldüresiye dövmeye başladı. Elizabeth'in aşırı derecede kana bulandığı, elbiselerini değiştirmek zorunda kaldığı söylendi. Doricza güçlü bir kızdı, dayakla ölmedi. Gecenin geç saatlerinde Elizabeth kızı dövmekten yorgun düştü ve kadın hizmetkârlarından biri sonunda kızı bir makasla öldürdü. Kızın cesedi sürüklenerek dışarı çıkarıldı ve ertesi sabah sergilenmek üzere avlu kapısına bırakıldı. Aşağı yukarı aynı sıralarda iki günlük Bratislava seyahatinin ardından Prens Thurzo adamlarıyla birlikte eve ulaştı ve hizmetkârlara geri çekilmelerini emretti. Grup avluya girdiğinde, öldürülen kızın kanlar içinde, dövülmüş ve hâlâ sıcak cesediyle karşılaştı. Yapılan araştırma çiftlik evinde daha vahşi biçimde öldürülmüş diğer iki kızın cesedini açığa çıkardı. Tepedeki şatoda yapılan ayrıntılı araştırma kulenin dibinde gizlenmiş çok sayıda çürümekte olan cesedi açığa çıkardı. Bunlar Papaz Janos'un daha önce gömmeyi reddettiği cesetlerdi.

Elizabeth Báthory, Cachtice'deki şatosuna kapatıldı, fakat dört hizmetkârı –üç kıdemli kadın ve bir genç erkek hizmetkâr– Thurzo tarafından kendi iktidarının merkezi olan, yakınlardaki daha büyük Slovak şehri Bytca'ya götürülerek sorgulandı ve cinayetlere suç ortaklığı yapmakla suçlandı. Elizabeth Báthory'nin yargılanma öyküsü komplolarla doludur.

Yargılanması

Prens Thurzo, Báthory'nin güçlü ailesiyle evlilik yoluyla akrabaydı. Aile parlamentoda yapılan müzakereleri biliyordu. (Kendisini yasaların üstünde gören Elizabeth gibi.) Elizabeth'in cinayet işlediği ya da cadılık yaptığı –kan banyo-

su bunu kanıtlıyordu– anlaşılırsa, ailenin şöhretinin yanı sıra kaybedeceği çok şey vardı. Bu koşullarda Elizabeth ölüm cezasına çarptırılırsa, Macar kraliyeti onun malına ve mülküne el koyacaktı.

Bu arada Macar kralı, Elizabeth'in kocası hayattayken ondan borç almıştı ve borç onun dul eşine intikal etmişti. İdam edilmesi halinde krallığın borcu onun hayattaki aile fertlerine aktarılmayıp iptal edilecekti. Prens Thurzo, Lord Palatine unvanını taşıdığı için kendi prenslik bölgesinde kralın yargılama yetkilerini kullanma hakkına sahipti. Thurzo yargılama yetkisini Elizabeth'in mülklerinin ve borçlarının hayatta kalan bütün akrabalarına intikal etmesini sağlayacak şekilde kullandı. Bu yüzden Macaristan'da, özellikle yirminci yüzyılın milliyetçi dönemlerinde, Elizabeth'in tamamen masum olduğuna ve servetine el koymak için düzenlenen bir aile komplosuna kurban gittiğine dair geniş bir yazın üretildi. Fakat mahkeme tutanaklarının, tanık ifadelerinin, Thurzo'nun mektuplarının ve diğer arşiv kayıtlarının 1970'lerde açığa çıkarılması sayesinde, Elizabeth Báthory'nin gerçek öyküsü günümüzde daha iyi bilinmektedir.

Elizabeth'in tutuklanması ve iddia konusu olan suçları o sırada pek bilinmiyordu. O dönemde bir papazın tuttuğu, çeşitli olaylara ilişkin ayrıntılı betimlemeler içeren notlarda sadece şu kayıt yer alır: “29 Aralık 1610. Elizabeth Báthory, öfkeye kapılarak kadın hizmetkârlarından bazılarını öldürdüğü için kulede dört duvarın arasına konuldu.”

Gizli duruşma 2 Ocak 1611 günü Thurzo'nun Bytca'daki mahkeme binasında, Báthory'nin tutuklanmasını izleyen üç gün içinde başladı. Bütün mahkeme yetkilileri ve jüri üyeleri Prens Thurzo'ya sadakatle bağlıydı. Görünüşe bakılırsa plan, parlamentonun tatilde olduğu bir sırada onun mülklerine el konulmamasını ve alacaklarının iptal edilmemesini sağlamak için bir oldu bittiyle kontesi hemen ömür boyu hapis cezasına (in *perpetuis carceribus*– “sürekli tutukluluk”) çarptırmaktan ibaretti.

Kontes'in Cachtice'de kilit altında tutulduğu sırada, hizmetkârlarının dördü, olayı tam olarak aydınlatmak için Bytca'da işkenceli sorguya alındı. Engizisyonun geliştirdiği yöntem kullanılarak –tarihte ilk kez ilişkisel verilerin bu davada kullanıldığı söylenir– aynı sorular her bir mahkûma ayrı ayrı soruldu, yanıtlar kayıt altına alınarak karşılaştırıldı. Sorgulamaların sonunda hizmetkârlar, kontese itaat etmekten başka seçenekleri olmadığını söylemelerine rağmen, Báthory'nin suç ortağı olmakla suçlandı.

Mahkeme İfadesi

Dört hizmetkâr üç gün sonra, 2 Ocak 1611'de duruşmaya alındı. Verdikleri ifadeler Elizabeth'e karşı delil olarak kayda geçirildi. Sanıklara göre, kontes en ufak hatalarında kadın hizmetkârlara işkence yapıyordu. Dikiş dikerken yaptığı bir hata yüzünden bir kızın ağzını kendi elleriyle yırtmıştı. Her gün, bir kusur işleyen genç hizmetçi kızlar şatonun bodrumuna indiriliyor ve kendilerine vahşi biçimde işkence yapılıyordu. Elizabeth genç kadınlara yapılan işkenceden haz alıyor ve seansların hiçbirini kaçırmıyordu. On yedinci yüzyılda Macaristan'da bir hizmetkâra işkence yapılması suç değildi, sadece “nezaketsiz” bir davranış olarak görülüyordu. Bu yüzden seyahat ederken ve başka aristokratları ziyaret ettiğinde, kontesin ilk işi ev sahiplerinin dikkatini çekmeden hizmetkârlarına işkence yapabileceği özel bir oda edinmek oluyordu. “Cezalandırılan” kızların her zaman iri göğüslü oldukları ve işkenceden önce çırılçıplak soyuldukları kaydedildi.

Dört suç ortağının ifadesinde şöyle deniyordu:

Kontes, kızların vücutlarına iğneler saplıyordu; kızların yüzünü ve başka yerlerini çimdikliyordu; tırnaklarının altını deliyordu. Daha sonra onları çıplak olarak karın içine yatırıp üstlerine soğuk su döküyordu. Kurban, vücuduna temas eden su donduğu için ölmek üzereyken onu kurtarıyordu... Kızları döverken ve öldürürken hanımefendilerinin giysileri

kan içinde kalıyordu. Sık sık eteğini değiştirmesi gerekiyordu... Kanlı dōřemeleri yıkattırıyordu... Kızları çıplak olarak yere yatırıyor ve onları öylesine dövüyordu ki kızların yataklarındaki kanı temizlemek gerekiyordu... Kızların vücudunu ısırarak parça kopardığı da, kızlara bıçakla saldırdığı da oldu, onlara pek çok biçimde vuruyor ve işkence ediyordu... Hanımefendi bir kızın vücudunun çeşitli bölümlerini mum ateşiyle dağladı. Bir keresinde Hanımefendileri hasta oldu ve bu nedenle kimseyi dövemedi. Bu yüzden hizmetkârlardan biri kurbanları Kontes'in yatağına getirdi ve Kontes başını yastısından kaldırarak kızların boyunlarını, omuzlarını ve göğüslerini ısırđı.

Kızlar o kadar uzun süre dövölüyordu ki ayak tabanları ve ellerinin yüzeyi kabarıyordu. O kadar uzun süre dövölüyorlardı ki her biri, kesintisiz olarak, kadın suç ortaklarından beş yüzden fazla darbe yiyordu. Eğer Kontes'in giysileri yeterince düzlenmediyse ya da ocak yeterince harlı yanmıyorsa ya da Kontes'in diğer giysileri ütölendiyse sorumlu kızlar öldüresiye işkenceye uğratılıyordu. Kızların burunları ve dudakları bizzat Hanımefendi ve yaşlı kadınlar tarafından kızgın demirle dağlanıyordu. Kontes parmaklarını kızların ağızlarına sokarak ağızlarını yırtıyor ve onlara bu şekilde işkence ediyordu. Eğer kızlar kendilerine verilen dikiş görevini gece saat ona kadar yerine getiremezse, derhal işkenceye alınıyordu... Hanımefendi kendi elleriyle akkor haline gelinceye kadar kızdırdığı anahtarlarla kızların ellerini yakıyordu.

Önceleri Elizabeth'in bu öldürme âlemlerine kocasının ölümünden sonra başladığına inanılıyordu fakat tanıklar bütün bunların kocası hayattayken başladığına, olayların kocasının bilgisi dahilinde hatta onun katılımıyla gerçekleştiğine tanıklık etti.

Yazın Sarvar'da Efendileri Kont Ferenc Nadasdy'bir genç kıızı gözünün önünde cırılçıplak soydurduktan sonra, vücudunu

bala bulattı, bir gün ve bir gece öyle tuttu. [Bütün vücudu böcek ısırıklarıyla kaplanan kız bilincini kaybetti.] Efendileri bir kızın ayak parmaklarının arasına petrole bulanmış bir kâğıt parçası sıkıştırıp ateşe vermeyi, böylece ölmek üzere olan kızın sıçramasını sağlamayı, Kontes'e öğretti.

O beş ile altı yıl kadar değişen dönemlerde Elizabeth'e hizmet eden sanık hizmetkârlar sayıları 36 ile 51 arasında değişen, "belki daha da fazla" kızın öldürüldüğüne bizzat tanık olduklarını belirtti.

Kontesin Düşüşü

1607'de Elizabeth'in ayrıcalıklı küçük aristokrat ailelerin kızlarını öldürmesi hataydı. Bu yola neden girdiği tam olarak bilinmiyor fakat muhtemelen şöhreti köylüler arasında ağızdan ağıza yayıldığı için sıradan insanlar kızlarını onun hizmetine vermeye artık cesaret edemiyordu. Aslında son kurbanları onun ününü kimsenin işitmediği uzak Hırvatistan'dan getirilen kızlardı. Aristokrat ailelere farklı bir yaklaşım sergiledi. Kurbanlarını daima küçük ve yoksul düşmüş soylu ailelerden seçiyor ve kendi yüksek statüsü ve bağlantıları sayesinde ailelere daha yüksek statü vaadinde bulunuyordu. Fakat bu iddia biraz belirsizdir çünkü tanıklıklar köylü kızların kontese takdim edildikleri zaman soylu kızlar gibi davranmaları için hizmetkârların zaman zaman onları yıkadıklarını, giydirdiklerini ve onlara ders verdiklerini göstermektedir. Báthory'nin bu noktada özgül olarak soyluları hedef almasının bir nedeni daha vardı. İddiaya göre, kendisi sadece soylu kızların kanının cildini güzelleştirebileceğine inanıyordu. Bu teorinin sorunu kanla banyo yapma öyküsünün duruşmada alman yeminli ifadelerde ve tanıklıklarda yer almamasıdır. Bu tamamen köylüler arasında yayılan ve yüz yıl sonra derlenen, böylece Elizabeth'le ilgili yazılara ve kitaplara giren masalların bir ürünü olabilir.

Elizabeth cinayet kariyerinin sonuna doğru arsız ve dikkatsizdi. Viyana'da kalırken Kutsal Meryem Kilisesi'nin ünlü

koro şarkıcısı Ilona Harczy'nin, Augustinian Caddesi'ndeki evine gizlice getirilmesini emretti. Kızı bir daha gören olmadı ve tanıklar, korku ya da utangaçlık yüzünden Elizabeth'e şarkı söylemediği için kızın öldürüldüğünü iddia etti.

Elizabeth Báthory'ye açılan dava, beş gün sonra, 7 Ocak'ta yüksek mahkemede görüldü ve Prens Thurzo yirmi yargıç ve jüri üyesinin önünde bizzat ifade verdi. 2 Ocak'ta görülen mahkemeye ait tutanakların Macaristan'da gizli tutulmasına karşılık, yüksek mahkeme tutanakları Latince kayıt altına alındı. Thurzo ve baskını yapanlar Doricza'nın hâlâ sıcak, dövülmüş cesedini şu sözlerle tanımladı: "*ex flagris et torturis miserabiliter extinctam* (kırbaç ve işkenceyle feci bir şekilde öldürülmüş)." On üç tanıktan alınan ifadelerin tutanakları okunup dinlendi. Sadece "Evlenmemiş Zusanna" olarak geçen bir tanık Elizabeth'in sandığında kurbanlarının listesinin bulunduğu yolunda ifade verdi. Listede toplam 650 isim vardı. Zusanna dört yıl Báthory'nin hizmetinde çalıştığını, seksen kızın katline bizzat tanık olduğunu söylüyordu. Mahkeme heyetinin başkanı kralın yargıçıydı ve görünürdeki amaç kontesi ölüm cezasına mahkûm etmek, mülklerinin müsadere edilmesi ve kralın ona olan borcunun iptal edilmesiydi. Ancak Zusanna'nın ifadesi bu amacı tamamen geçersiz kılabilirdi. Báthory son bir çabayla mahkemeye bir dilekçeyle başvurdu ve bizzat savunma yapmak üzere huzura kabul edilmesini istedi. Yüksek mahkeme şu hükme vardı:

Çiftlik evine girildiğinde bu davaya konu olan durumla karşılaşıldı. Feci biçimde acı verici işkenceye uğratılmış Doricza adında bir genç kız ve aynı şekilde can çekişerek öldürülen iki diğer kızın cesetleri, dul Nadasdy'nin denetimindeki Cachtice kasabasındaki çiftlik evinde bulundu. Şanlı Ekselansları'nın [Prens Thurzo] bu olaya ve gaddar tiranlığa dair tanıklığına dayanılarak, kan döken tanrısız kadın, dul Nadasdy'nin, in flagranti [suçüstü] hali nedeniyle Cachtice Şatosu'nda sürekli tutuklu kalmasına...

Cachtice'de hapsedildi. Kraliyetin Báthory'nin yeniden yargılanması ve ölüm cezasına mahkûm edilmesi girişimine rağmen, Thurzo ile Elizabeth'in ailesi arasındaki anlaşma geçerliliğini korudu. Elizabeth, Thurzo'nun otoritesine meydan okuduğu zaman, Thurzo akrabalarının önünde onu mahkûm ederek şöyle dedi: "Sen, Elizabeth, vahşi bir hayvana eşsin. Hayatının son aylarını yaşıyorsun. Ne bu yeryüzünde soluk almayı ne de Tanrı'nın ışığını görmeyi hak ediyorsun. Bu dünyadan silinip gideceksin ve bir daha asla orada görülmeyeceksin. Seni gölgeler saracak ve vahşi hayatın için nedamet getirecek zamanı bulacaksın. Cachtice Leydisi, seni kendi şatonda hayat boyu hapse mahkûm ediyorum."

Elizabeth Báthory kendi şatosunda bir odaya kapatıldı. Odanın pencereleri tuğlalarla örüldü ve sadece içeriye hava girecek kadar küçük delikler bırakıldı. Dışarıyla tek teması yiyecek verilmesiydi. 21 Ağustos 1614 günü, gardiyanlardan biri kontesin ölü olarak yerde yattığını gördü. Macaristan'da bir yüzyıl boyunca adının anılması yasaklandı. 1720 yılında kimliği yeniden keşfedilene kadar hatırası Transilvanya'nın vampir ve canavar efsanelerinin ardında unutulup gitti.

Yanıtlanmayan Sorular

Geriye pek çok soru kaldı. Aynı türden sorular bu kitapta adı geçen, Aileen Wuornos ve Nazi toplama kampı canavarı, Buchenwald Fahışesi Ilsa Koch dahil mahkûm edilmiş kadın seri katiller için de geçerlidir. Seri katiller olarak bu kadınların kimlikleri, sosyal, siyasal ya da propaganda niteliğinde zorunluluklarla mı imal edildi? Macar Sarayı'nın Báthory'nin mülklerine el koyma girişimleri aşikârdı. Üstelik Báthory, Protestan'dı ve o sırada Karşı-Reformasyon ve Katolik iktidarının restorasyonu Macar parlamentosunun öncelikleri arasındaydı. Mezhep siyasetleri, Báthory ailesini o dönemde olası her türlü düşmanlığa açık tutuyordu.

Üstelik Avrupa bir cadı krizinin beşiği idi. Binlerce kadın sapkınlık ve şeytani suçlar işlemekle suçlanıyor, yakılıyor ya da asılarak öldürülüyordu.

Fakat tam da o sırada cadılık Báthory'ye yönelik suçlamalardan biri değildi. Bakire kızların kanıyla banyo yapma söylentileri yargılama sırasında gündeme bile girmemişti. Bunun sebebi iddiayı doğrulayacak hiçbir kanıtın gösterilememesiydi.

Bununla birlikte, cinayet suçlamalarını yaklaşık elli kızla sınırladığımızda, pek çok tanıklıktan hareketle suç betimlemelerine ilişkin tutarlı bir mantık oluşur. 1970'lerde, Macaristan devlet arşivlerinde iki yeni arşiv kaynağı bulundu. 16 Eylül 1610 tarihini taşıyan, yani Elizabeth'in tutuklanmasından dört ay öncesine ait bir kaynak, Elizabeth Báthory'nin "pek çok kız ve bakire"ye işkence yaptığını ve onları katlettiğini betimleyen otuz dört adet yeminli ifade içeriyordu.¹⁰ 26 Temmuz 1611 tarihli ikinci bir kaynak Saray'ın Elizabeth'i yeniden yargılama girişimini göstermektedir. Burada kontesin "pek çok masum soylu bakireyi ve doğuştan soylu olmayan kızlar"ı öldürmesine yol açan "şeytani dürtüler"e sahip olduğuna dair 224 tanığın ifadesinden oluşan muazzam bir derleme yer almaktadır.¹¹

Eğer Elizabeth Báthory'nin ergenlik yıllarından beri sadistçe işkence eylemlerine bağımlı olduğunu düşünürsek, bir yıla "sadece" 19 kurban düşecek şekilde 35 yıllık bir dönemde 650 cinayet işlediği görülür. Hizmetkârlar üzerinde hayat ve ölüm yetkisine sahip olması, pek çok cinayet işlediği iddiasını anlaşılabilir kılmaktadır. İddia konusu olan işkencelere ilişkin betimlemeler, sadist bir güç düşkünü ya da cinsel şehvet katili kavramına patolojik olarak uymaktadır – özellikle genç kadın kurbanları seçmesi, onların omuzlarını ve göğüslerini ısırma arzusu nedeniyle. Báthory'nin tek başına ya da emrindeki suç ortaklarıyla birlikte işlediği iddia edilen suçlar, son on yıllarda görülen kadın seri katillerin işledikleri bazı cinayetlere benzemektedir, bu kadınların çoğunun suç ortakları başat erkeklerdi. Fakat Elizabeth Báthory, işlediği suçlar bakımından kadın seri katiller arasında tek başına durmamaktadır.

SANAYİ ÇAĞI ÖNCESİ KADIN SERİ KATİLLER

Agrippina ve Elizabeth Báthory'nin çağı ile Karındeşen Jack'in Sanayi Çağı arasında zaman zaman kadın seri katillere ilişkin haberler görüldü. İskoçya'nın Galloway bölgesinde, 1560 ile 1610 yılları arasında Sawney Beane ve mağara adamı yamyamlarından oluşan ailesinin kırk beş yıllık bir dönemde binlerce gezgini öldürüp yedikleri söylenir. Ensest ürünü sekiz oğul ve altı kız, sekiz erkek ve on dört kız torundan oluşan ailesi, insan etiyle besleniyordu. Askerler tuzlanan ve tütsülen etleri mağaralarda buldu. Hepsi yargılanmaksızın ölümüne mahkûm edildi. Ne var ki bu öykünün tarihi doğruluğu, çağdaş hiçbir belge bulunamadığı için nihai olarak çözümlenememiştir.¹²

İtalya'nın Napoli kentinde 1670 ile 1719 arasında sadece La Tofania olarak bilinen bir kadının “aqua tofania” olarak bilinen bir zehri satarak 600'den fazla kurbanın öldürülmesinde suç ortaklığı yaptığına inanılır. Kendi kocalarını gizlice öldürmek isteyen kadınların suçlanmaktan kurtulmak için kullandıkları bir ürünün dağıtımını yapıyordu. Zehir şişelerinin üstlerindeki etikette “Bari'li Aziz Nicholas'ın Kudret İksiri” yazılıydı. Efsaneye göre bu iksir Aziz Nicholas'ın mezarından damlayan bir yağdı ve pek çok hastalığı iyileştiriyordu.¹³ Tofania'yı yönlendirenin erkeklere duyduğu nefret olduğu ve müşterilerine kurbanın uzun süre acı çekmesi için zehirden az miktarda kullanmalarını tavsiye ettiği söylenir. Napoli yetkilileri ölen evli erkek sayısının artması üzerine, şişeleri izleyerek onu bulduklarında Tofania yetmiş yaşındaydı. Derhal tutuklanması istenen Tofania bir manastıra sığınmaya çalıştı fakat kilise yetkililerinin hayret dolu bakışları arasında zorla dışarı çıkarıldı. İşkenceye alındı, yüzlerce cinayet işlediğini itiraf etti ve 1723'te boğularak öldürüldü. Cesedi sığınmaya çalıştığı manastırın duvarına gömüldü.

1664 ile 1672 yılları arasında Fransa'da aristokrat Marie

de Brinvilliers'in elli ya da daha fazla kurbanı zehirlediği bildirildi. Evlenmesine itiraz eden babasını ve mirasa konmak için iki erkek kardeşini öldürmeden önce Marie, kendisinin de gönüllü olarak hastalara hizmet verdiği bir hastanenin hayır işlerinde çalışan sevgilisinin hazırladığı zehirlerle deneyim kazandı. Zehrin hastalar üzerinde yarattığı etkiyi dikkatle gözlemledi, dozları uygun biçimde ayarlamayı öğrendi. Marie keşfedildi, 1676'da yakalanıp Paris'te başı kesilene kadar kaçak yaşadı.

MODERN KADIN SERİ KATİLİN YÜKSELİŞİ

Elizabeth Báthory'nin hayatını ve ölümünü izleyen iki yüz yıl içinde dünya önceki yüzyıllara kıyasla önemli bir değişim geçirdi. Toprak sahiplerinin kendi topraklarını çitle çevirme kararı ve 1700'lerin ortasında Sanayi Çağı'nın şafağı, milyonlarca insanı kırlardaki köklerinden söküp aldı. On yıllar süren bir dönem içinde bu insanlar iş aramak için hızla kentlere gelmek zorunda kaldı.

Geçmişte yoksulların kentlerdeki varlığı mevsimlik bir fenomendi, insanlar iş bulabilecekleri yerlere göç ediyor, yaz ve sonbahar aylarında genellikle kırsal kesimde kalıyorlardı. Fakat fabrikaların kurulmasıyla birlikte yoksullaşan kitleler bakımsız, yoğun nüfuslu sanayi kenti gecekondularına yerleşti.

Geçmişte, muhtaç insanlar kırsal kilise bölgelerinde ailelerden, dini hayır kurumlarından ve diğer küçük topluluk örgütlerinden yardım görüyordu. Kent kiliseleri, her türlü aile ve topluluk desteğinden koparak yıkık dökük, aşırı kalabalık semtlere akıp gelen anonim yoksul kitlelerle artık ilgilenemiyordu. Buralarda devlet yardımı, çorba evleri, sağlık ya da engelli sigortası yoktu. Engelli, çok küçük bir gelir ya da ödenekle geçinen, işini kaybetmiş ya da hasta bir kişi lanetli biri olarak görülebiliyor ve ailesiyle birlikte yoksulluğun, açlığın ve çeşitli felaketlerin pençesine düşebiliyordu. 1700'lü yıllar boyunca ucuz cinin imalatı ve dağıtımı durumu daha da kötüleştirdi. Kokain benzeri maddelere bağımlılık bireylerin ve

ailelerin hayatını mahvediyor ve pek çok insanı daha derin bir uçuruma sürüklüyordu.

Bu dönemlerde kadınlar daha da kırılgandı. Kadınlar on dokuzuncu yüzyıla kadar fabrikalarda ya da giysi atölyelerinde işçi, satış mağazalarında tezgâhtar ve nihayet işyerlerinde sekreter olarak çalışma imkânı bulamadı. Geçmiş dönemlerde, Ortaçağ dönemlerinde olduğu gibi, ya sokaklarda kendi ürettikleri malları satıyorlar ya da sanayileşme sürecinden kâr ederek hızla gelişen orta sınıf insanların evlerinde hizmetçilik yapıyorlardı.

Ne var ki evlerde çalışan kadınlar çok sıkı bir disipline uymak zorundaydı. Genç kadınlar, genellikle ailelerini terk ederek kente iş bulma umuduyla gelen köylü kızları, kötü odalarda ya da pansiyonlarda yaşama karşılığında haftanın yedi günü köle gibi çalışıyorlardı. En ufak bir hatada hiçbir referansları ve gidecek yerleri olmaksızın kendilerini sokakta buluyorlardı. Bir ev hizmetçisinin hamile olması hem annenin hem de çocuğun ölüm fermanına eşdeğerdi. Bu durumda kadın onur kırıcı bir tepkiyle hemen işten ve barındığı yerden atılıyor, başka bir iş bulma ya da yardım görme umudu kalmıyordu. 1700'ler ve 1800'ler boyunca, kentlerin caddelerinde, ara sokaklarında ve boş arazilerde rutin olarak ölü bebekler bulunuyordu. Terk edilmiş annelerin bebek cinayetleri o kadar yaygınlaştı ki İngiltere'de çıkarılan yasalar "doğumun gizlenmesi", çocuğun ölümü halinde anneye idam cezası öngörüyordu.

Mülkiyete yönelik en küçük suçlarda halka açık idamlar, 1700'lerde sanayi toplumlarına dehşet saldı ve bu durum 1800'lerin başına kadar sürdü. Binlerce kadının hırsızlıktan başka yaşama imkânı yoktu. Asılarak öldürülme ya da sokaklarda fahişelik yapma, cinayete kurban gitme ya da hastalığa yakalanma riskiyle karşı karşıya kaldılar. 1888'de Karındaşen Jack'in kurbanları hep bu umutsuz biçimde yalnız sokak fahişeleriydi. Günümüzde de bazı seri katiller madde bağımlısı sokak fahişelerini hedef almaktadır.

KİTLE MEDYASININ VE GERÇEK SUÇ EDEBİYATININ DOĞUŞU

İngiltere’de, bu umutsuzluğun ve vahşetin tonu, yeni bir fenomenin, baskı formunda kitle medyasının yaygınlaşmasıyla ortaya çıktı. Dehşet verici gerçek suç, giderek büyüyen okuryazar kitlesi için piyasaya sunulan ilk popüler türlerden biriydi. 1700’lerde ucuz kitapçıklar ve katlanmış kâğıtlardan oluşan yayınlar, tahta kalıpla basılan resimlerle süsleniyor, cinayetler ve infazlarla ilgili heyecan verici haberler içeriyordu. İngiltere’de *Police Gazette* 1772’de yayma başladı, ABD’deki *National Police Gazette* ise 1845’te kuruldu.

1830’da işçi sınıfının muhtemelen üçte ikisi ile dörtte üçü arasında bir bölümünün bu yayınları okuyabildiği hesaplanmıştır. Bu durum gerçek suç konularını ele alan mekanik basıklı medyanın hızla gelişmesine yol açtı." 1840’larda pazar günleri çıkan popüler gazetelere tanık olundu. 1855’te Damga Vergisi Yasası’nın, 1861’de gazetelerden alınan harçların kaldırılması, gazete fiyatının önce bir peni’ye, 1868’de ise yarım peni’ye düşmesini sağladı.

Bu edebiyat, bugünün gerçek suç edebiyatı ve TV dizileriyle aynı ölçüde, cinayetin dehşet verici ayrıntıları üzerinde karmaşık bir tarzda odaklanıyordu. İngiliz yayını *Punch*’ta 1849’da şaka yoluyla şöyle belirtildi:

Bir suçluyu ele alırken halkı onun eksiksiz biyografisiyle donatmaktan asla geri durmayız; eğitilmiş ve insan doğasına ilişkin derin kavrayış sahibi yazarlarımızı, onun doğduğu yeri, hakkındaki kilise kayıtlarını incelemekle; ana babasını, kardeşlerini, amcalarını ve halalarını ziyaret etmekle; ilkokul yıllarında sergilediği zekâ düzeyini, geçirdiği hastalıkları, bebeklik (ve daha olgun) dönemindeki karakter özelliklerini vb. araştırmakla görevlendiririz. Polisteki ve mahkemedeki görünüşünü, dehşet verici olayı gerçekleştirdiği çiftlik evini ya da mutfak çizmeleri için sanatçıları kullanırız. Kadın ya da erkek zindancılarla, gardiyanlarla ve diğer yetkililerle görüşe-

rek onun cezaevi duvarları arasında ne yaptığını öğrenmeye çalışırız. Bu kişilerin verdiği bilgiler, mahkûmun bütün davranışlarını, sağlık durumunu, uyku ve hazım özelliklerini, görünüşündeki değişiklikleri, konuştuklarını, giydiklerini ve iç çamaşırlarını, yazdığı mektupları, yediklerini ve içtiklerini betimlememizi sağlar...¹⁵

Punch bu yazıda erkek suçlulardan söz ediyor olsa da, on dokuzuncu yüzyılın gerçek suç haberleri erkekler kadar kadınlar üzerinde de odaklanıyordu. Aslında, kadın suçlular dönemin kadınlık idealiyle dramatik bir çelişki oluşturduğu için kamuoyunun ilgisini özellikle çekiyordu. 1849'da Maria Manning ve kocası Frederick, Maria'nın eski aşığını öldürdükleri için yargılanıp idam edildiklerinde, duruşma özel olarak basılan haberlerle duyuruldu – günümüzün naklen yayın yapan TV'leri gibi. On dokuzuncu yüzyıl İngiliz gerçek suç basını tarihçisi Judith Knelman'a göre, bir yayıncının bu haberlere ilişkin yaptığı yayın, şaşırtıcı biçimde, o dönemde İngiltere'nin toplam nüfusunun %10'undan fazlasını oluşturan 2.5 milyon okura ulaşıyordu.¹⁶

Karindeşen Jack 1888'de ortaya çıktığı sırada basın dehşet verici suçları haber yapma konusunda olgunlaşmış ve deneyim kazanmıştı. Karindeşen Jack genellikle "ilk" seri katil sayılmıştır. En azından, yabancıları hedef alan belirli bir kent canavarı olarak şöhret kazanmış ilk kişidir. Fakat on dokuzuncu yüzyılda gerçek seri katil korkusu Karindeşen Jack'ten önceki on yıllarda ortaya çıktı ve kurbanlarını öldürmek için zehir kullanan kadın katiller üzerinde odaklandı.

Arsenik kullanan kadınların seri cinayetlerine ilişkin basın haberleri öylesine kaygı vericiydi ki, İngiliz parlamentosu bir kriz olarak görülen bu durumla ilgilenmek için derhal özel yasalar çıkardı. Durum, bir bakıma 1980'lerde ABD'de ortaya çıkan "seri cinayet salgını"m andırıyordu. Her yıl kaybolduğu iddia edilen binlerce çocuktan söz ediliyordu.¹⁷

Kadın seri katillere ilişkin değerlendirmeler on dokuzuncu yüzyılın başlarında gerçek suç edebiyatında görülmeye başladı fakat 1840'lerden itibaren görülme sıklığında bir artış oldu.

Jane Scott

Yirmi bir yaşındaki Jane Scott, muhtemelen bilinen en erken on dokuzuncu yüzyıl kadın seri katillerinden biridir. 1828 yılında annesini zehirlediği için idam edildi. Aynı zamanda babasını, dört yaşındaki gayrimeşru oğlunu, kız kardeşiyle yaptığı bir kavganın öcünü almak için on sekiz yaşındaki kız yeğenini öldürmekle suçlanıyordu. Annesini öldürmesinin sebebi evlenirken istediği mobilyaların alınmamasıydı.

Jane Scott, küçük maddi kazanç ve çocuğunun mali yükünden kurtulmak amacıyla öldürdüğü için erken on dokuzuncu yüzyıl kadın seri katillerin tipik örneğidir. İntikam maksadıyla yeğenini öldürmesi daha da olağanüstüdür. Ağzllk ve umutsuzluk o dönemin kadın katillerinin başlıca drtsyd. Umutsuzluk zaman zaman ana ya da babayı veya diğer çocukların geçimini sağlamak için çocuklardan birini öldürmeye yol açıyordu. Zorunlu eğitim olmadığı için ana babalarıyla birlikte yaşayan çocukların ortadan kaybolması ne özellikle dikkati çekiyor ne de toplulukta kaygı yaratıyordu. Tek başına yaşayan anneler özellikle büyük zorluklar içinde yaşıyordu.

ÖLÜM SİGORTASI VE KADIN SERİ KATİLİN YüKSELİşİ

1840'larla birlikte yeni şeyler olmaya başladı. Emekçi sınıfların refah yardımının, sağlık ya da hayat sigortasının yokluğuna tepki gösterme yollarından biri, çeşitli karşılıklı yardım, refah ve sağlık sigortası derneklerine aidat demektir. Bu türden sigorta programları cenazeler için de geçerliydi ve buna “cenaze kulüpleri” deniyordu. Abonmanlar haftalık küçük ücretler ödüyor ve öldükleri zaman cenaze kulübü cenaze masraflarını karşılıyordu. Bu denekler elbette hayatta

bulunan en yakın akrabalara gidiyordu. Hastalık ya da kaza nedeniyle ölüm on dokuzuncu yüzyılda yaygındı ve program, aileleri pek çok kişinin maddi gücünü aşan cenaze masraflarından kurtarıyordu. Fakat bir boşluk vardı: Ölümün kulübe üye olunmasından hemen sonra gerçekleşmesi halinde, cenaze masrafları için ödenecek miktar ödeneklerin çok üstünde oluyordu. Cenaze kulüpleri, büyüklüklerine göre, her üç ayda yedi *pens*'i hesaba kaydediyor ve ölüm halinde on *pound* kadar ödeme yapıyordu. İşçi sınıfına hizmet veren cenaze servislerinin en iyisi bu miktarın sadece yarısına mal oluyordu ki bu da ev için hatırı sayılır bir miktardı.

Anneler hasta çocuklarının hayatları üzerinden oynamaya başladı; onları azami kazanç getirecek bir zamanlamayla cenaze kulüplerine kaydediyorlardı. Zaman zaman birden çok kulübe kayıt yaptırdıkları da oluyordu. Çocuk oyun bozanlık yapıp iyileştiği zaman, umutsuzluğa kapılan bazı anneler ters yönde onlara yardımcı olmak için arsenik kullanıyorlardı. Aile fertleri bilgileri dışında bazı akrabalarını da kaydettiriyordu. Ölüm sebebinin bir hekim tarafından raporlanarak imzalanması gibi bir uygulama olmadığı için ölüm sebebi uydurmak kolaydı. Ölüm sırasında hazır bulunan bir doktorun varlığı bile, o dönemde insanların ölümüne yol açan başka hastalıklar arasında zehirlenme belirtilerinin kolayca gözden kaçmasını sağlıyordu.

40'LARIN AÇLIĞININ YOL AÇTIĞI BÜYÜK KADIN SERİ KATİL SALGINI

1840'larda kadın seri katil vakalarında dramatik bir artış oldu: En az dokuz kadın 1843 ile 1852 yılları arasında seri cinayet nedeniyle idam edildi. "Salgın", Britanya ekonomisindeki ağır bir krizle çakıştı; ipek, pamuk ve yün endüstri-leri 1839'da zayıflamaya başladı. İnsanların satın alma gücü 1842'de on beş yıl öncesine geriledi ve gıda maddesi kıtlığı başladı. Bu yıllarda mülk cinayetlerinde dramatik bir artış gö-

rüldü. Ekonomi 1843 ile 1845 arasında biraz iyileşirken, kötü bir hasat mevsiminin pamuk fiyatlarında yükseliş ve demiryolu hisselerinde çöküşün birleşmesiyle, ekonomi on yılın geri kalan kısmında bir başka depresyona sürüklendi. Bu döneme daha sonra “40’ların açlığı” denilecekti.

Elizabeth Eccles

40’ların açlık döneminin en kötü şöhretli kadın katillerinin birincisi, otuzlu yaşlarının sonunda olan, 1842 sonbaharında on üç yaşındaki üvey oğlunu öldürdüğü bildirilen Elizabeth Eccles idi. Oğlan haftada üç şilin’e bir değirmende çalışıyor ve kazandığı parayı hemen üvey annesine veriyordu. Aynı zamanda değirmenin cenaze kulübüne üyeydi. Eccles cenaze fonu için kulübe başvurdu ve elli şilin aldı. Hemen ardından, aşağı yukarı aynı sıralarda ölen kızının gömülmesi için bir elli şilin daha istedi. Değirmen, kızı işe almış olmadığı için şirket ödeme yapmayı reddetti ve yetkililere durumu bildirdi. Bir sorgu yargıcının yaptığı araştırma iki cesette ve 1840’ta ölen bir başka kızın cesedinde arsenik olduğunu ortaya koydu. Elizabeth Eccles, içki içtiğini ve “para düşkünlüğü” yüzünden kızını öldürdüğünü babasına söylemekle tehdit eden üvey oğlunu öldürdüğünü itiraf etti. Elizabeth Eccles 1843 yılının Mayıs ayında asılarak idam edildi.

ARSENİK VE ETKİLERİ

1840’larda arsenik köşedeki eczacıdan rahatlıkla alınabilen, evlerde kullanılan sıradan bir maddeydi. Genellikle fare zehiri olarak kullanılırdı, bir güzellik ürünü olarak da siğillere ve diğer cilt hastalıklarına iyi geldiği söyleniyordu. Ucuzdu: Beyaz arseniğin bir ons’u yaklaşık on pens’e satılıyordu. Renksiz, kokusuz, sıcak suda eriyebilen bir maddeydi. Bir çay kaşığı arsenik öldürücü dozu sağlıyordu.

Arsenik zehirlenmesinin belirtileri dehşet vericidir. Bir saat süren sindirimin ardından başlar: Boğazda rahatsızlık hissi ve

mide tamamen boşaldıktan sonra da devam eden kontrol dışı bir kusmanın izlediği dayanılmaz bir bulantı hissi. Kurban giderek beyazımsı kanlı bir sıvı kusmaya başlar. Ağzı kurur, kavrulur; dili, kalın bir köpük tabakasıyla kaplanır ve boğazı daralır. Kurbanlar şiddetli bir susuzluk hisseder, fakat her su içme girişimi şiddetli kusmayla sonuçlanır. Bir sonraki evrede, kurban denetlenemez bir kanlı ishale yakalanır, daha fazla kusmaya yol açan şiddetli bir karın ağrısı vardır ve ağızdan anüse kadar uzanan şiddetli bir yanma duygusu bu belirtilere eşlik eder. İdrar miktarı az ve kanlıdır. Semptomlar, kurbanın kalp krizi geçirmekte olduğu şeklinde yanlış teşhise yol açacak şekilde kardiyak aritmiyi ve ventriküler fibrilasyonu içerir. Daha çok yaralanmalarda görülen tırnak üzerinde beyazımsı çizgiler (Mee çizgileri) belirir.

Son evrelerde kurbanın rengi solar ve teni mavimsi bir renk alır, buna kötü kokulu bir terleme eşlik eder. Soluklar sert, düzensiz ve sığdır, eller ve ayaklar soğuk ve uyuşmuştur, kalp atışları giderek zayıflar. Nihayet kurbanın kol ve bacaklarında titremeler başlar, özellikle bacaklarda acı veren kramplar olur. Ölüm, arseniğin alınmasından sonra, zehrin miktarına ve kurbanın fiziksel yapısına bağlı olarak altı saat ile birkaç gün arasında gerçekleşir.

Arsenik esas olarak vücudun hücre işlevini etkiler, hayatın devamı için elzem olan proteinleri ve kimyasal maddeleri özümseme ve kullanma yeteneğini bozar.

Arsenik zehirlenmesinin belirtileri, dönemin öldürücü enfeksiyon hastalığı olan koleranın belirtilerine benzer. Tıp bilimi koleranın sebebini (su dağıtım sisteminde ya da su içilen, yemek yenilen kaplarda yer alan bir bakteri) 1880'lere kadar bulamayacaktır. Arsenik otopsi sırasında gözle görülebilecek bulgu bırakmaz. Ancak kimyasal testlerle bulunabilir ve bazı durumlarda ölümden yıllar sonra ceset kalıntılarında saptanabilir. Ancak sorgu yargıçları bazı kadınların işledikleri seri cinayetleri çözene ve şüpheli vakalarda rutin olarak arsenik

testi isteyene kadar yıllar geçecektir. 1847'de *Daily News* manşetten şu haberi veriyordu: "Yeryüzünde artık faili meçhul cinayet kalmayacak. Kimyasal test, otopsinin bulamadığını açığa çıkarıyor." İngiliz tıp dergisi *The Lancet*, 1862 gibi geç bir tarihte şunu ilan ediyordu: "Ortaçağ'ın gizli zehirlenmeleri ... sadece kimyasal analiz sanatı çok yetersiz olduğu için gizli kalıyordu."¹⁸

Sarah Dazely

Bu arada, seri zehir cinayetleri sürekli olarak aydınlatılıyordu. Mart 1843'te yetkililer Sarah Dazely'yi cinayetle suçladı. Yirmilerinde olmasına rağmen Dazely tam yedi kez evlenmiş ve son üç kocası açıklanamayan nedenlerle ölmüştü. Tam sekizinci kez evlenmek üzereyken, müstakbel kocası, komşularının gelin adayından "bir kadın Mavi Sakal" olarak söz ettiklerini işitince evlenmekten vazgeçip doğruca polise gitti. Üç koca ve 1840'da ölen bir bebek mezardan çıkarıldı. Kimyasal testler kocaların ikisinin cesedinde öldürücü dozda arsenik olduğunu gösteriyordu. Diğer cesetler fazla dağıldığı için test yapılamadı. Sarah Dazely'nin işlediği cinayetlerde parasal çıkar belirtisi bulunamadı. Anlaşıldığı kadarıyla neredeyse sebepsiz öldürmüş, bir başkasıyla evlenmek istediği zaman kocalarını aradan çıkarmak istemişti. 5 Ağustos 1843'te sayısı 10.000'i aşan zaptedilmesi zor bir seyirci kitlesinin önünde asılarak idam edildi.

Eliza Joyce

Temmuz 1843'te alkolik Eliza Joyce 1842 yılının Eylül ayında üvey oğlunu öldürmeye teşebbüsten yargılandı. On sekiz aylık üvey kızını Ekim 1841'de ve üç haftalık kızını Ocak 1842'de öldürdüğünden de kuşkulanılıyordu. Fakat kimyasal test herhangi bir arsenik belirtisi göstermiyordu. Joyce beraat etti. Ne var ki ailesi onun elindeki her şeyi aldı ve Eliza bir yıl süren sefil bir hayatın ardından kucağında bir başka bebekle

düşkünler evine sığındı. Joyce ruhsal bir çöküntüye kapıldı ve itirafta bulundu. Aşırı dozda laudanum, ağrı kesici ve soğuk algınlığından menenjitte ve kardiyak ağrılara kadar, hem yetişkinler hem de çocuklar için ağrı kesici olarak kullanılan afton türevli popüler bir ilaç kullanmıştı.

2 Ağustos 1844'te 5000 kişilik bir kalabalığın huzurunda asılarak idam edildi.

Sarah Freeman

1845'te idam edilen 29 yaşındaki Sarah Freeman vakası, yetkililerden herhangi bir tepki görmeksizin aile üyelerini sürekli olarak katleden yirminci yüzyıl kadın seri katillerini andırıyordu. Freeman, on üç aylık bir süre içinde 7 yaşındaki gayrimeşru oğlunu, kocasını, annesini ve erkek kardeşini öldürdü. Yedi yıl süren eğitimi tamamladığı için dönemin görece iyi eğitilmiş insanlarından sayılıyordu fakat anlaşıldığı kadarıyla bir tür kişilik bozukluğundan mustarıptı. Ani öfke patlamalarına yol açan bir mizacı olduğu, anne ve babasını evden kovduğu bildiriliyordu.

Sarah geçimini fahişelikle kazanıyordu ve iki gayrimeşru çocuğu vardı. 1840'ta Charles Freeman adında bir işçiyle evlendi ve cenaze kulübüne kaydettirdiği kocası ve oğlunu yirmi *pound* tutarında tazminat uğruna zehirleyerek öldürdü. Bu parayla küçük bir dükkân açtı ve anne babasıyla kardeşlerinin yaşadıkları eve taşındı. Fakat öfkeli mizacı yüzünden aile onu bir kez daha evi terk etmeye zorladı. Bunun üzerine Sarah, annesini ve erkek kardeşlerinden birini öldürdü. Ancak dördüncü cinayetin ardından doktor, Charles'ın midesini ve bağırsaklarını kimyasal analize gönderdi ve bu organlarda muazzam miktarda arsenik bulundu.

Aynı aile fertlerinin aynı şekilde ölmelerine dair basın bazı bulgulara yer verdiyse de hiçbir sorgu yargıcı soruşturma kararı almadı. Yargıcın bürosu işçi sınıfına mensup yurttaşlar söz konusu olduğunda test parasından tasarruf etmekle suçlandı. Sarah Freeman'ın durumu ancak son cinayet girişimiyle birlikte dava konusu oldu ve jüri tarafından ölüm cezasına

çarpıtıldı. Ceza 23 Nisan 1845 günü 10.000 kişilik bir seyirci kitlesinin önünde infaz edildi.

Mary Ann Milner

1847 yılının Temmuz ayında, Mary Ann Milner, kayınvalidesini ve görümcesini zehirlmekten yarglandı. Görümce davasında suçlu bulundu. Görümcesinin kız bebeğini arsenik katılmış tahıl lapasıyla besleyerek öldürdüğünü de sonunda itiraf etti. Kayınpederi ise servisini Milner'in yaptığı zehirli pudingi yemiş, hayatta kalmış, ancak beyin hasarına uğramıştı. Milner entelektüel ve duygusal olarak az gelişmiş görünüyor, zar zor okuyup yazabiliyordu. Görünüşe bakılırsa kocasının akrabalarıyla "geçinemiyor" idi. 29 Temmuz günü, asılarak idam edilmesine bir gün kala intihar etti.

Sarah Chesham

Komşuların, zehircilerin farkına varmakla kalmayıp onların hizmetinden de yararlandıklarını gösteren bulguların olduğu kırsal kesim vakalarının daha da rahatsız edici olduğu görülüyordu. *Times* 1851'de bir bölge hakkında şu iddiaya yer verdi: "Arsenik kullanımı bir tür aile sırrı, zayıf olanın elinde, kötü muamele yapan bir kocayı ya da sorun çıkaran bir aile ferdini aradan çıkarabilecek bir silah haline geldi." Bu suçlamaların merkezinde yer alan kişi 35 yaşındaki Sarah Chesham idi. Clavering köyünde gayrimeşru bir bebeği babasının ısrarıyla zehirlmekle suçlanıyordu. Bebeğin annesi Chesham'ın kendisini sebepsiz yere iki kez ziyaret ettiğini ve bebeği "şeker"le beslediğini, bebeğin her defasında hastalandığını iddia eder. *Times*'a göre, köy ahalisi Chesham'ın kendi çocuklarını zehirle öldürdüğünü ve "pahalı ve uygunsuz her nesneyi mal eden" biri olduğunu biliyordu.

Clavering köyünün uzun süredir mahkûmun, çocukları zehirlediğini bildiği, fakat sanki domuzları öldürmüş gibi bu konunun pek az konuşulduğu görülmektedir. Bilinen ve tanınan kadın katilin köyde kimsenin karşı çıkmadığı ve suç-

lamadığı bir ortamda dolaşması ve bütün köy sakinlerinin hiçbir şey demeden ve çılgılık atmadan çocuklarını gömmesi her türlü tartışmanın ötesindedir...¹⁹

Bebegin ölümüyle ilgili olarak hiçbir şey kanıtlanamadı fakat polis birer gün arayla şüpheli biçimde ölen kadının iki oğlunun cesetlerini mezardan çıkardı. Birinci ölüm sırasında orada bulunan doktor, Chesham'ın çocuğun tabuta konulmasını istemediğini, iki cesede bir tabut yeter, dediğini hatırladı. Birkaç gün sonra ikinci çocuk da öldü ve iki oğlan aynı tabuta konularak gömüldü. Her iki çocuk da cenaze kulübüne kayıtlıydı. Çocukların cesetleri incelendiğinde muazzam miktarda arsenik bulundu. Sorun, arseniğin Chesham'a nasıl ulaştığının anlaşılamamasıydı. Böylece kadın beraat etti. Chesham köye geri döndü. Orada ailelerin parasal yükünü hafifletecek şekilde “özel” fare yemlerinin nasıl hazırlanacağına dair tavsiyelerde bulundu. (Kırsal yoksunlukla güdülenen bu kırsal seri cinayet tipi 1920'lerde Macaristan'ın Tiszazug bölgesinde de bildirildi. Polis küçük bir gizli kadın katiller grubunu tutukladı. Kadınlar, hoşlanmadıkları akrabalarını öldürmek için zehir hazırlıyorlardı. Sebebi anlaşılamayan kırk cinayet vakası vardı.)²⁰

Mary May

Bu arada, gene otuzlu yaşlarında olan Mary May, 1848 yılının Ağustos ayında üvey erkek kardeşini bilgisi haricinde cenaze kulübüne kaydettirdikten sonra ona arsenikli bir içecek vermekten suçlu bulunarak idam edildi. Eline geçen parayla bir at arabası almayı ve köy köy dolaşarak seyyar satıcılık yapmayı düşünüyordu. Mary May'in on altı çocuğunun on dördü ölmüştü. İdamından kısa süre önce, kocasını öldürdüğünü itiraf, fakat çocuklarını öldürdüğünü inkâr etti.

Ertesi yıl Sarah Chesham yeniden haberlerde yer aldı. Bu kez kocası Richard'ı öldürmekle suçlanıyordu. Hastalanan kocasına ısrarla bizzat bakmak istemiş ve adam ölmüştü. Onun komşularına zehirli yemlerin hazırlanması için tavsiyede bulunduğu ve bu özelliğiyle övündüğü öfkeli basın haberlerinin

odağında yer alıyordu. Chesham tekrar yargılandı bu kez suçlu bulundu ve 1851 yılının Mart ayında idam edildi.

Bu basın haberleri aynı zamanda bir paniğe yol açtı. Kadın seri katillerin gizli dernekler kurduklarına, cenaze kulübü ödeneklerinden yararlanmak ya da serbest kalmak için kocalarına, çocuklarına ve diğer aile fertlerine sunabilecekleri zehirli yiyecekler için tarif alışverişinde bulunduklarına dair söylentiler vardı. Bu kez parlamento on yaşın altında her çocuk için üç *pound*'un üzerinde sigorta ödemelerini yasaklayan bir kanun teklifini kabul etti. 1855 yılında bu yasak beş yaşın altındaki her çocuk için altı *pound*'a, beş ile on yaş arası çocuklar için de on *pound*'a yükseltilecekti. Fonlar hak sahiplerine teslim edilmeden önce bir hekimden ölüm belgesi alma zorunluluğu da getirildi.

ARSENİK SATIŞI YASASI (1851)

Chesham idamı beklerken, Lordlar Kamarası arsenik müşterilerinin kimliklerini bildirmelerini, satın alacakları miktarı ve zehri hangi amaçla kullanacaklarını eczacıya kaydettirmelerini öngören Arsenik Satışı Yasası'nı görüşüyordu. Arsenik bundan sonra uyarıcı bir renge boyandı ve hiç kimse bir tanıgın onayı ve renksiz arseniğin hangi amaçla kullanılacağına dair yazılı bir açıklama olmaksızın on *pound*'dan az renksiz arsenik satın alamayacaktı. Chesham'ın olası bir köy kiralık katili olarak oynadığı rolün tarihi basında yer alırken, Lordlar Kamarası arsenik satışının sadece yetişkin erkeklerle sınırlı tutulmasını öngören bir maddeyi yasaya ekledi. Alt sınıftan kırsal kadınlara göndermede bulunan ve bu değişiklik önergesini hazırlayan Lordlardan biri şu uyarıda bulundu: "Belirli bir insan türünün zihnini çeldiği ve büyülediği görülen zehrin kullanımıyla ilgili bir ölçüde gizemli bir dehşet vardı."

Bazıları satışı kısıtlama tasarısına karşı çıktı. On dokuzuncu yüzyıl liberal filozofu John Stuart Mill tasarıya karşı lobi yaptı:

...[tasarı] aşağılamak amacıyla kadınları ayrı tutuyor. Sadece onlara yönelik özel bir kısıtlama, tuhaf bir yetkisizlik hali oluşturdu. Kadınların erkeklerden daha fazla cinayet bağımlısı olduklarını varsayıyor! Suç takvimi ya da polisin yaptığı soruşturmalar, en cani suçlular arasında kadınların ağır bastığını mı gösteriyor?

... Son iki ya da üç cinayet kızıl saçlı erkekler tarafından işlenmiş olsaydı, parlamento bütün kızıl saçlı erkeklerin öldürücü silahları satın almalarını ya da bunlara sahip olmalarını kısıtlamak için telaşla bir yasa çıkarırdı.²¹

Aslında Avam Kamarası, 1840 ile 1850 arasında İngiltere'deki bütün adli bölgelerden toplumsal cinsiyet ve cinayet konusunda kapsamlı istatistiksel veriler toplamıştı. Tarihsel olarak kadınlar, hüküm giymiş bütün katillerin %11 ile 10'unu oluşturuyor, kadın katillerin oranının sadece çocuk cinayetlerinde erkeklerin oranından fazla olduğu görülüyordu. Fakat sıra bu dönemde İngiltere'de zehir kullanımına gelince, kadınlar İngiltere, Galler, İrlanda ve İskoçya'da zehirle cinayet ya da cinayete teşebbüsten yargılanan 235 sanığın %54'ünü oluşturuyordu.²² (Yakınlarda yapılan bir araştırma İngiltere'de sadece 1750 ile 1914 yılları arasında zehirleme yoluyla işlenen 342 cinayet suçlaması olduğunu saptadı. Kadınlar bu vakalarda cinayete suçlananların yaklaşık %62'sini oluşturuyordu – toplam 210 kadın.)²³ Elverişsiz istatistiklere rağmen, soğukkanlılık hâkim oldu ve Arsenik Satışı Yasası nihayet 23 Mayıs 1851 günü kabul edildiğinde, kadınların arsenik satın almasını önleyen bir madde yasada yer almadı. Tek kısıtlama satın alacak kişinin yetişkin olmasıydı.

Mary Emily Cage

1840'larda bir kadın seri katil vakası daha vardı. Mary Emily Cage 1851 yılının Ağustos ayında kocasını zehirlediği için asılarak idam edildi. Altı yıl önce, on dört çocuğun beşi,

iki hafta içinde açıklanamayan koşullarda ansızın ölmüştü, fakat bu ölümlerden kadının sorumlu olduğunu gösteren ikna edici bir kanıt yoktu.

1840'ların kadın seri katiller kuşağı hakkında bilinen fazla ayrıntı yoktur. Bilinen sadece, bu kadınların alt sınıf yoksulları arasında oldukları, eğitimlerinin ya çok az olduğu ya da tamamen eğitimsiz oldukları, genellikle kırsal alanlarda ya da küçük kasabalarda yaşadıkları, yakınları olan hem erkekleri hem de kadınları zehir kullanarak öldürdükleridir. Cinayetlerin amacı ya cenaze kulübü ödeneklerini almak ya da kocalarından, çocuklardan ya da diğer aile fertlerinden kurtularak serbest kalmaktı. Intikam ve öfke, vakaların sadece birinin (Mary Ann Milner) sebebi olarak görülmektedir.

Catherine Wilson

Arsenik kullanan kadın seri katiller salgını 1850'lerde ansızın sona erdi. 1840'ların cinayetleriyle kıyaslanabilir hiçbir vaka yoktu, ancak bu durumun Arsenik Satışı Yasası'nın bir sonucu mu olduğu, yoksa kadınlar farklı yöntemler kullanmaya başladıkları için cinayetlerin açığa çıkarılamamasından mı kaynaklandığı tartışmalıdır. 1862'de Catherine Wilson'ın tutuklanması tamamen yeni bir kadın seri katil profilini ortaya çıkardı.

Kendi yoksul aile fertlerini cenaze parası için öldüren ezilmiş, eğitimsiz kadınların aksine, Catherine Wilson bir hizmetçi ya da hemşire olarak zahmetsiz biçimde üst orta sınıfın saflarına yükseldi. Zeki ve kurnazdı. Aile fertlerini, arkadaşlarını ve hastaları miras ya da sadece onların varlıklarını çalmak için öldürdü. Bir hemşire olarak güven dolu ilişkiler geliştirdi ve hastalarını vasiyetnamelerinde kendisine yer vermeleri için ikna etti. Öldürmek için arsenik kullanmadı, onun yerine hastalarını aşırı dozda ilaçla ya da sülfirik asit içirerek öldürdü. Ardında kurbanlar bırakarak İngiltere'yi şehir şehir dolaştı ve sonunda Londra'ya yerleşti. İşlediği cinayetler geçmişe doğru,

1854 yılına kadar izlendi. Ev sahibesini öldürmekten hüküm giydi ve 20 Ekim 1862 günü 20.000 seyirciden oluşan dev bir kalabalığın önünde idam edildi.

Mary Ann Cotton

Catherine Wilson'ın idam edilmesinden hemen sonra, Mary Ann Cotton cinayet işlemeye başladı. Sıradan görünüşlü eski bir pazar okulu öğretmeni olan ve otuzlu yaşlarının sonunda bir ara hemşirelik yapan Cotton'ın, 1864'ten 1872'ye kadar sekiz yıllık bir dönemde, on beş ile yirmi kadar kurbanını öldürdüğü söylenir. Bakımından sorumlu olduğu insanları da öldürdüğüne; kendi çocuklarını, beş üvey çocuğunu, üç kocasını, bir görümcesini, bir pansiyonerini ve kendi annesini, toplamda on bir kişiyi katlettiğine inanılır. Arsenik kullanan Cotton bu maddeyi, satışı denetlenmeyen fare zehrinden ekstre ederek Arsenik Satışı Yasası'nı kolayca aştı. Şehirden şehre dolaşan ve tekrar tekrar evlenen, bazen iki eşli bir hayat süren Mary Ann ardında cesetler bırakırken hep isim ve kimlik değiştirdi. Çocuklarının yükünden kurtulmak ya da mirasa konmak için öldürüyordu. Yargı bölgelerini sık sık değiştirdiği için, çevresinde gerçekleşen benzer ölümler örüntüsü yetkililerin dikkatini çekmedi. Ölümünün çoğu "gastrik humma" sanıldı.

Mary Ann Cotton ölmek üzere olan kurbanlarından birini bir bakımevine taşıdığı için yakalandı. Kurban öldüğünde, kuşkuya kapılan doktor arsenik araştırması yaptı ve Cotton 18 Temmuz 1872'de tutuklandı. Hamile olduğu için duruşması ertelendi. Cezaevinde bir kız çocuğu doğurduktan sonra, 5 Mart 1873 günü duruşması yapıldı. Cotton cinayetten hüküm giydi ve 24 Mart günü idam edildi.

Cotton, onun kötülüğünü anlatan bir çocuk şarkısında bile efsaneleştirildi:

Mary Ann Cotton

Ölür, çürüyüp gider

Yatar yatağında

Gözleri sonuna kadar açık

Mary Ann Cotton'dan sonra, cenaze sigortası düzenlemesi, zehir testlerinin geliştirilmesi ve perakende arsenik satışlarının denetlenmesi, amatör zehirlenme diyebileceğimiz durumda bir azalmaya katkıda bulundu. Fakat bu, soğukkanlı bir tutumla öldürmeye kararlı kadınları durdurmadı.

Catherine Flannagan ve Margaret Higgins

1884'te Liverpool'da iki kız kardeş, 55 yaşındaki Catherine Flannagan ile 41 yaşındaki Margaret Higgins, Margaret Higgins'in kocası Thomas Higgins'i birlikte öldürmekten hüküm giydi. İkili, Thomas Higgins'i beş ayrı cenaze kulübüne sigortalatmayı başarmıştı. Daha sonra satışı hiçbir kurala bağlı olmayan sinek kâğıtlarından öldürücü dozda arsenik elde ettiler. Bu arada Higgins'in erkek kardeşi görüncesinin komşularının edindikleri sigorta tazminatından pay aldığını fark etti. Yakında gerçekleşen ölümlerin bu komşular için kârlı olduğu anlaşıyordu. Higgins'in ölmesi üzerine kardeşi yetkililere haber verdi ve kız kardeşler firar etti. Bu arada Flannagan, kızına evdeki kendisine ait çerçeveli resmi alıp yok etmesini emretti. Yakalanmalarının ardından, soruşturmayı yürütenler iki kız kardeşi Thomas Higgins'e ek olarak, Margaret'in üvey kızı Mary Higgins, Catherine'in kocası John Flannagan, Flannagan'ın evinde pansiyoner olarak kalan bir kadın ve babası dahil olmak üzere sekiz kişiyi katletmekle suçladı. Sanıklar yargılandı ve idam edildi, fakat sadece Thomas'ın ölümünden ötürü.

Bir diğer seri katil formu "kreş çalışanları" ve "bebek bakıcıları"yla bağlantılıydı. Küçük ücretler karşılığında kadınlar, annelerin bakmaya güçlerinin yetmediği bebekleri kabul

ediyor ve onların bakımını üstlenme vaadinde bulunuyordu. Kreşlerde bebeklerin öldürüldüğünü ya da onların açlık ve baksımsızlıktan ölüme terk edildiklerini, bu arada bakım ücreti alındığını gösteren sayısız vaka vardır. “Bebek bakıcılığı” da annenin bilgisi dahilinde, genellikle anne hamileyken yapılan bir anlaşma uyarınca işlenen pek çok bebek cinayetini kapsıyordu. Yeni doğan bebek, bakıcısı tarafından uzaklaştırılıyor ve onu bir daha gören olmuyordu.

Zehir kullanan kadınların bir sonraki jenerasyonu 40’ların Açlığı’ndaki kız kardeşlerinkinden farklıydı. 1850’ler, hemşire Florence Nightingale’in kariyeri sayesinde geçmiş ile geleceği ayıran bir sınır oldu. Nightingale, Kraliçe Victoria’dan sonra Victoria İngiltere’sinin en ünlü kadını oldu; küçük ev endüstrisine yeni bir disiplin kazandırdı, özellikle kendisi ve 38 gönüllü kadının İngiliz kayıplarını önemli ölçüde azaltarak 1854-57 Kırım Savaşı sırasında sergilediği kahramanlığın ardından hemşireliği saygın bir meslek haline getirdi.

Hemşirelik, katı ve düzenleyici meslek kurallarına rağmen Victoria toplumunda yeni bir bağımsız kadın kimliği haline geldi. Hemşirelere gösterilen saygı ve duyulan hayranlık geç on dokuzuncu yüzyılın kadın seri katilleri tarafından da benimsendi. Bu kadınların çoğu ya hemşire olarak eğitilmişti ya da hemşire rolü oynuyordu. Bu yeni cinayet işleyen kadınlar kuşağı eğitimsiz, köy kökenli, sanayileşmenin yarattığı düşkün kadınlardan değil, profesyonel bakıcı statüsüne sahip modern kadınlardan oluşuyordu. Catherine Wilson tutuklandığında, İngiltere’nin tıp dergisi *Lancet* onun işlediği suçların özellikle sorunlu olduğu, çünkü onun hemşire kimliğiyle cinayet işlediği, bunun da tıbbi hizmet ve hemşireliğin etik ilkelerine şok edici biçimde ters düştüğü yorumunda bulundu.

İngiltere kısa süre içinde Karındeşen Jack saplantısı yaşamaya başlayacaktı. Fakat ABD’de kadın seri katiller üzerindeki odaklanma sürüp gidecekti. Olağan Amerikan hayat tarzına rağmen onlar kendi cinayetlerine benzersiz bir özellik kattı.

ON DOKUZUNCU YÜZYIL ABD’SİNDE KADIN SERİ KATİLLER

Bir toplum yorumcusu, Amerikan Batısı’nın başından beri seri katillerle uğraştığını gözlemledi.²⁴ Ve aslında ilk kadın seri katillerin bazılarını ABD’nin kırsal sınır toplumunda rastlarız. Kate Bender ve onun Kansas’taki canı ailesi muhtemelen bunların en ünlüsüdür. Bender’ler 60 yaşında baba John, yaklaşık 50 yaşındaki karısı, 25 yaşındaki büyük oğulları John Jr., ve 24 yaşındaki Kate’den oluşuyordu. Konuşmalarındaki Alman aksanı bir yana, hiç kimse onların nereden geldiğini bilmiyordu. Kansas’daki küçük demiryolu kasabası Cherryvale’e 1871’de gelmişler ve basit bir kulübe inşa etmişlerdi. Kulübenin bir yanında aile yaşıyor, öteki yanı ise bakkal, restoran ve ucuz otel olarak kullanılıyordu.

Genç Kate Bender’in ailenin en önemli ferdi olduğu görülüyordu. Çekici bir kızdı, hekim ve şifacı olduğunu iddia ediyor, bölgedeki kasabaları dolaşarak Profesör Katie Bender unvanıyla konferanslar veriyor, seanslar düzenliyordu. Dağıttığı el ilanlarından biri günümüze ulaşmıştır. İlana bakılırsa Kate, “her türlü hastalığı” iyileştirebiliyordu; “körleri, epilepsi nöbetine yakalananları, ağır işitenleri iyileştirir, aynı zamanda sağırlığı ve dilsizliği kaldırır,” deniyordu ilanda. Anne ve baba genellikle geride duruyordu. John Jr. ise, söylentiye bakılırsa, tam bir embesildi. 1871 ile 1873 arasında Bender’ler yemek ve barınak için kulübeye uğrayan sayısız gezgini katletti. Kate perdeyle ayrılmış restoran bölümünde onlarla oturup sohbet ediyor, cazibesiyle onların dikkatini dağıtıyor, bu arada perdenin arkasından yaklaşan Bender erkeklerinden biri elindeki balyozu kurbanın başına indiriyordu. Bunun üzerine Kate, bayılan kurbanın üzerine atılıp onun boğazını kesiveriyordu.

Arka tarafta açılmış bir kuyu yeni bir gezgin gelmeden cesedi hızla ortadan kaldırmalarını sağlıyordu.

9 Mart 1873 günü William York'u öldürene kadar işleri yolunda gitti. William York yakınlarda oturan erkek kardeşini ziyaretten dönüyordu ve ona Bender'lerin yerinde yemek yiyeceğini, konaklayacağını söylemişti. William evine ulaşamayınca, kardeşi birkaç hafta sonra bir heyetle birlikte onun izini sürdü. William York'un izlediği yolun Bender'lerin evinde sona erdiği görülüyordu. Heyetin eve gelip kayıp adamı sormasından sonra Bender'ler eşyalarını topladı, kulübeyi yıktılar ve 5 Mayıs 1873 günü ortadan kayboldu.

Bender'ler hakkında çeşitli söylentiler dolaşmaya başladı. Yemek için gelen insanlar kulübeyi ikiye ayıran perdenin önünde ortadan kayboluyordu. Bazıları Kate'in adamları baştan çıkardığını ve onları kandırarak tam da perdenin önüne oturttüğünü söylüyordu. Bazıları da bir keresinde rüzgârın Kate'in önlüğünü havalandırdığını, önlüğün altında bir bıçak gördüklerini hatırladı.

Bender'lerin kaçtıklarına dair haberlerin gelmesi üzerine, heyet kulübenin olduğu yere geldi ve araştırmaya başladı. Kısa süre içinde kuyuyu keşfettiler. Kuyudan kesif bir çürümüş ceset kokusu geliyordu. Yapılan inceleme bazılarına göre on bazılarına göre on iki cesedi ortaya çıkardı. Bir kadın ve çocuk dışında bütün cesetler erkeklere aitti. Bender'lerin öldürdükleri insanları soydukları anlaşıldı. Çaldıkları paranın miktarı 5000 ile 10000 dolar arasındaydı.

Bender'lerin kaderi esrarını koruyor. Heyetin onları yakalayıp öldürdüğüne ve ganimeti kendi aralarında paylaştığına inanılır. Bender'lerin kaçtıkları, olaydan sonra bulunan atlı arabanın üzerinde kurşun delikleri vardı. Heyetin, biri 1909'da, diğeri 1910'da ölen iki üyesi, hayatlarının son anlarında aileyi katlettiklerini ve cesetleri çok derin bir kuyunun dibine gömdüklerini itiraf etti. Kuyu bütün çabalara rağmen bulunamadı.

Daha az bilinen bir diğerkadın seri katil, 1802 ile 1829 yılları arasında en az yirmi beş kişiyi katleden Patty Cannon idi. Kurbanların çoğuköle tacirleriydi. Patty kölelere el koyuyor ve onları satarak kazanç sağlıyordu.

Lydia Sherman - Amerikan Borgia'sı

İngiltere'de Arsenik Satışı Yasası'nın çıkmasından sonra kadın seri katillerin sayısında azalma olurken, bu türden bir yasanın olmadığı ABD'de 1860'lı yıllarda bir zamanlar İngiltere'yi sarsan fenomenin doğduğuna tanık olundu. 1860'larda en kötü şöhretli vakalardan birinin kahramanı Lydia Sherman idi. Ailesinin iktidar mücadelesi sırasında pek çok kişiyi zehirleyen (zehirleme olaylarındaki suç ortaklığının boyutunun asla kesin olarak belirlenememesine rağmen) Rönesans çağı İtalyan papalık aristokrati Lucrezia Borgia'ya yapılan göndermeyle Lydia "Amerikan Borgia'sı" olarak tanınacaktı.

Lydia 1824'te Vermont, Burlington'da dünyaya geldi ve 9 yaşında yetim kaldı. Amcaları onu ve erkek kardeşini katı metodist kurallarla yetiştirdi. Lydia 16 yaşındayken aile New Jersey, New Brunswick'e taşındı. Burada Lydia terzi olarak çalıştı ve yöredeki Metodist Kilise'ye inançla devam etti. Seyyarnalbantlık yapan, altı çocuklu, 38 yaşında Edward Struck'la da kilisede tanıştı. Lydia 1843 yılında Struck'la evlendiğinde 19 yaşındaydı.

Yaş farkına rağmen evliliğin sorunsuz olduğu görülüyordu. Sonraki yıllarda Lyda, Edward'ın önceki evliliğinden olma altı çocuğuna eklenen yedi çocuk doğurdu. On üç çocuğu beslemek için Lydia ve Edward pek çok kişinin yaptığını yaparak şanslarını denemek için New York City'ye taşındı ve o dönemde orta sınıf beyazların yaşadığı Harlem'de 125. Cadde'de bir eve yerleşti.

1857'de 53 yaşında olan Edward, New York Polis Teşkilatı'na (NYPD) girmeyi başardı. Güvenli bir işti bu. Rüşvet toplaması halinde kazancı da yüksek olabiliyordu. Görünüşe bakılırsa

Edward böyle bir şey yapmadı. Kendi bölgesindeki polislerin rüşvet almalarını hayretle karşılıyordu. NYPD'de çalıştığı altı yıl boyunca dürüst kaldı. Belki de bu özelliğinden ötürü dayak yediği bir bar kavgasında karşılık vermediği için korkaklıkla suçlanarak ansızın işinden atıldı. Edward bara geldiğinde kavganın sona ermiş olduğunu söylediye de atılmaktan kurtulamadı.²⁵

Edward ile Lydia yirmi yıl boyunca olaysız bir evlilik ilişkisini sürdürmüştü. Altısı Edward'ın önceki evliliğinden olma yedi çocuk artık kendi başına yaşayan yetişkin insanlardı, fakat çiftin yanında hâlâ bakılması gereken altı oğlan ve bir kız vardı. Bunların en küçüğü, William adındaki oğlan bebek, henüz birkaç aylıktı.

Edward zor durumda ve korkaklıkla suçlandığı için utanç içindeydi. Elli dokuz yaşında, seyyar nalbant olarak yaşadığı mücadelelerle dolu bir hayatın ardından nihayet NYPD'de hayatının geri kalan kısmını rahat geçirmesini sağlayacak düzenli bir iş bulmuştu. Sonunda bir emekli maaşına da kavuşabilecekti. Fakat şimdi ansızın işini kaybetmişti ve her şeye yeniden başlamayı hayal bile edemiyordu. Kış aylarında Edward ağır bir depresyona girdi, artık iş arayamıyor ve bir apartmanın zemin katındaki evden dışarı çıkamıyordu. Bir ara bir tabanca buldu ve intihar edeceğini söyledi. 1864 baharında, artık yataktan çıkmıyor, yıkanmıyor, giyinmiyor ve bir şey yemiyordu.

Yirmi yıl boyunca sadık bir eş olan Lydia kocasına yardımcı olmak için elinden geleni yaptı. Evde dikiş dikiyor, kocasına ve çocuklarına bakmaya çalışıyordu. Sonunda Edward'ın üstleriyle görüşmek için polis şubesine gitti ve Edward'ın kovulmasına karşı çıkan Yüzbaşı Hart'la konuştu. Onun bir şekilde yardım edeceğini, kocasının işe geri dönmesini sağlayacağını umuyordu. Fakat Hart'ın yapabileceği bir şey yoktu. Lydia, kocasının umutsuz durumunu ve kendi durumunun zorluğunu anlattığında Hart ona kocasını hastaneye yatırmasını tav-

siye etti. Bu arada Hart, Lydia'nın daha sonra verdiği ifadeye göre, ona Edward'ı "aradan çıkarmasını" tavsiye etti.

Lydia, ifadesinde kocası için "O sırada benim için büyük bir sorun oluşturunuyordu," şeklinde bir ifade kullandı. Yirmi yıl süren bir evliliğin ardından, belki de bu evlilik yüzünden, Lydia yöredeki eczaneye gitti ve on *sent* vererek bir *ons* beyaz arsenik satın aldı. Eczacı, insanlar bu maddeyi hep satın aldıkları için bir şey sormadı. Sigilleri önlemenin yanı sıra, evlere musallat olan fareler için de arsenik yaygın biçimde kullanılıyordu. Ertesi sabah, 23 Mayıs 1864'te yataktaki kocasının sırtını bir yastıkla destekleyerek içine bir yüksük dolusu arsenik kattığı yulaf lapasını kaşıkla ona yedirdi. Öğleden sonra zehir etkisini göstermeye, Edward şiddetli karın ağrılarıyla kusmaya başladı. Akşam saatlerinde Edward'ın vücudundan kötü kokulu bir ter boşanırken, Lydia ona biraz daha zehirli lapa yedirdi ve yatağın yanı başındaki bir sandalyede oturarak acılar içinde kıvranan kocasını seyretti. Lydia bu durumu açıklarken, kocasına gösterebileceği en büyük merhametin bu olduğunu söyledi ve onun için şöyle dedi: "Ne bana ne de kendisine bir faydası olacaktı."

Edward ertesi sabah öldü. Eve çağırılan doktor ölümün doğal nedenlerle, "verem" yüzünden (o günlerde tüberküloz bu isimle biliniyordu) gerçekleştiğini söyledi. Bu olay 1864'te oluyordu ve tıp bilimi 1880'lere kadar bakteri ile bazı hastalıklar arasındaki ilişkiyi kesinlikle saptamayı ve anlamayı başaramayacaktı. Kırklı yaşlarında olan ve kuşku uyandırmayan Lydia artık altı çocuklu dul bir kadındı. Çocukların en küçükleri 9 aylık oğlan bebek William, 4 yaşındaki Edward Jr. ve 6 yaşındaki Martha idi. Lydia beş hafta kadar umutsuzluk içinde düşünüp taşındıktan sonra şu sonuca vardı: En küçük çocuklar "ne kendileri ne de benim için bir şey yapabilir." Temmuz 1864'te bir gün boyunca düşündükten sonra, en küçük üç çocuğu peş peşe öldürdü. Dört yaşındaki Edward'ı şu sözlerle hatırlayacaktı: "Çok güzel bir oğlandı, hastalığı sırasında hiç şikâyet etmedi. Çok sabırlıydı."

Üç çocuk acı içinde öldü, fakat bu ölümler en ufak bir kuşku uyandırmadı. Üç ölüm de “kara humma” ve “bronşit”e atfedildi. 1860’larda, çocuklar pek çok hastalık nedeniyle yetişkinlere kıyasla daha rutin biçimde ölüyordu ve dönemin tıp bilimi bu ölümlerin sebebini anlamıyordu.

Beslenme çabasıyla geçen üç ay içinde Lydia geri kalan üç çocuğu yaşatabileceğini hissetti: 14 yaşındaki George ve iki kız, 12 yaşındaki Ann ve annesinin ismini taşıyan 18 yaşındaki Lydia. Bu arada, Lydia’nın çocuklarına nasıl derin bir şefkatle baktığına tanık olan bir komşu hekim, onu tam gün hemşire olarak görevlendirdi. (Lydia’nın hemşire olarak çalıştığı dönemde hastaları öldürdüğüne dair herhangi bir bulgu elde edilemedi.)

Bu hemşirelik işi, George’un haftada 2.50 dolara bir boyacının yanında, kızı Lydia’nın ise Harlem’de bir manifatura dükkânında çalışması aileyi parasal bakımdan rahatlatmıştı. Fakat George “boyacı koliki” denilen bir hastalık geliştirdi. Bu hastalık ele bulaşan boyanın zehirleyici etkisinden kaynaklanıyor ve sakatlığa yol açıyordu. Lydia bir hafta kadar oğluna baktı fakat çocuk tekrar işe başlayacak kadar güç kazanamayınca daha sonra hatırlayacağı gibi, “umudunu kaybetti.”

Lydia, daha sonra şu itirafta bulundu: “Bana yük olacağını düşündüğüm için, çayına biraz arsenik kattım. Sanırım ertesi sabah öldü.”

Kışın küçük Ann titreme ve ateşle seyreden bir hastalığa yakalandı. Annesi hemşire olarak çalıştığı için Lydia’nın manifatura dükkânından ayrılıp kız kardeşine bakması gerekiyordu. Sonunda kız dükkândan tamamen ayrılarak çok düşük bir ücret karşılığında evde şapka ve bone dikmeye başladı. Anne daha sonra şöyle diyecekti: “Ondan kurtulursam, Lydia’yla birlikte rahatça geçinebileceğimizi düşündüm.”

Lydia eczaneye gitti ve bir soğuk algınlığı ilacı aldı ve ilaca arsenik kattı. Ann kusmaya ve karın ağrısıyla kıvranmaya başladığında annesi ona “hemşirelik” yaptı. Lydia’yı işe alan hekim kıza tifo teşhisi koydu ve Lydia’ya evde kızına bakması

için izin verdi. Ann'in dehşet verici biçimde ölmesi dört gün sürdü.

Geriye sadece iki Lydia kaldı. Ana kız yukarı Broadway'de daha küçük ve ucuz bir daireye taşındı, fakat Mayıs ayında küçük Lydia ansızın ateşlendi. Annesinin onu iyileştirme çabalarına rağmen küçük Lydia, New York Trinity Mezarlığı'nda babasının ve beş kardeşinin yanına defnedildi. Bir papaz daha sonra kızın çırpınarak öldüğünü hatırladıysa da, aynı doktor yine tifo teşhisi koydu. Lydia ise, öteki cinayetleri itiraf ederken büyük kızının ölümünden kendisinin sorumlu olmadığını ısrarla belirtti.

Lydia'nın yetişkin üvey oğlu babasının ve üvey kardeşlerinin ani ölümlerinden kuşkulandı. Sonunda New York Bölge Savcısı'na başvurarak yedi cesedin mezarlarından çıkarılmasını ve arsenik testi yapılmasını istedi. Fakat artık çok geçti. Yirmi iki yıldır ilk kez her türlü aile yükümlülüğünden kurtulan Lydia ortadan kaybolmuştu.

Harold Schechter zehir kullanan Amerikalı kadınlara ilişkin araştırmasında şöyle yazar: "Tuhaf bir tarzı olan kırk iki yaşındaki sabık eş ve anne özgün biçimde Amerikalı idi: İnsanın kendisini sonsuz biçimde yenilemesinin mümkün olduğuna, geçmişin terk edilmesine ve hayatın yeniden başlayabileceğine gerçekten inanıyordu."²⁶ Lydia hemşire olarak çalıştığı yerden ayrıldı, şehir merkezine taşınarak Canal Caddesi'ndeki bir dikiş makinesi mağazasında tezgâhtarlık işi buldu. Orada Connecticut, Stratford'lu bir müşteriyle tanıştı. Adam Lydia'nın canlı kişiliğinden ve deneyimli bir hemşire olmasından etkilenerек onu bir oda ve haftada elli dolar karşılığında felçli annesine bakması için tuttu. Stratford'a gelişinden birkaç hafta sonra Lydia, Dennis Hurlburt adında, karısını yakın zamanda kaybetmiş, yaşlı ve zengin bir çiftçiyle tanıştı. Hurlburt bir hizmetçi arıyordu. Lydia bu fırsatı hemen değerlendirdi. Daha sonra Lydia orada sadece birkaç gün çalıştıktan sonra yaşlı adamın kendisine evlenme teklif ettiğini anlattı.

Lydia görece çekici bir kadındı. O dönemden bize kalan fotoğrafı ince, duyarlı yüz hatları, geniş bir ağız ve biraz melankolik bakışları olan, 40 yaşından daha genç görülen bir kadını yansıtır. İyi görünüşünün yanı sıra, bir psikopat idiyse, psikopatlarda tipik olan karizmatik kişilik özelliğine de sahip olabilirdi. Belki de kendisini işe alan hekimi, annesine bakması için onu tutan adamı ve onunla evlenmek isteyen dul çiftçiye bu sayede büyülemişti.

Lydia daha sonra Hurlburt'un evlenme teklifini, "Ona ait olan her şey benim olmalı," şartıyla kabul ettiğini itiraf etti. Yaşlı adam bütün malını mülkünü Lydia'ya bırakacağına dair bir vasiyetnameyi imzaladı. Tanıklar daha sonra Lydia'nın kocasını evin kapısında öpücüklerle karşıladığını, ona yemekler pişirdiğini, giysilerini onardığını, hatta elleri fazla titremeye başladığında onu tıraş ettiğini hatırlayacaklardı.

1868 yılında bir pazar sabahı Hurlburt kiliseye gitmek için hazırlanırken ani bir baş dönmesiyle fenalaştı. Günün ilerleyen saatlerinde daha da kötüleşti. Onun ortalıkta görünmediğini fark eden komşular ertesi gün eve geldi ve ona biraz soyulmuş istiridye getirdi. Lydia hemen bir istiridye çorbası hazırladı ve içine biraz arsenik kattı. Pazartesi günü Hurlburt karın ağrısından kıvranarak kusmaya baladı. Salı günü bir hekim istedi. Gelen hekim daha sonra onun ölümün eşiğinde olduğunu hatırlayacaktı. Yine hekimin sonraki tanıklığına göre Lydia ölüm halindeki kocasına büyük bir şefkatle bakıyor, onu dikkatle hazırladığı yiyeceklerle ve ilaçlarını vererek ayağa kaldırmaya çalışıyordu. Hurlburt ertesi gün can çekişerek öldü. Hekim ölüm belgesine "öldürücü kolera" diye yazdı.

Kırk altı yaşındaki dul kadın 20.000 dolarlık bir mülke, 10.000 dolar nakit paraya sahip oldu. O günlerde bu miktar bir servetti. Artık geçim kaygısı yoktu, uğraşacağı ya da bakmak zorunda olduğu bir kocası ve çocukları da yoktu. Son çocuğu öldüğü zaman hatırladığı ruh hali içindeydi. Kendisini

“gayet iyi hissediyor,” şöyle diyordu: “Beni üzen ya da sorun oluşturan hiçbir şey yok.”

Bir yıl içinde Lydia bir başka dul adam buldu. Horatio N. Sherman, içi dışı bir, içkici bir fabrika makinistiydi. Karısı yakın zamanda ölmüş, ona dört çocuk bırakmıştı. Çocuklardan biri hasta bir bebektir ve Sherman kayınvalidesiyle birlikte yaşıyordu. Lydia’nın ne istediğini anlamak zordur. Horatio’nun borçları vardı. Lydia hiçbir geliri olmayan adamın 300 dolar tutarındaki borcunu ödedi. Belki de Lydia her cinayetinde hissettiği güç duygusuna bağımlılık geliştirmişti.

Lydia ve Horatio Sherman 1870 yılının Eylül ayında evlendi. İki ay sonra Lydia, Horatio’nun bebeklik çağındaki oğlunun sütüne arsenik kattı, şiddetli bir karın ağrısına yakalanan ve zaten hasta olan bebek aynı gece öldü. Bir ay sonra, şehirde güzel ve tatlı bir çocuk olarak tanınan 14 yaşındaki Ada, Noel tatili sırasında hastalandı. Lydia onu iyileştirmek için elinden geleni yaptı. Her gün kendi eliyle hazırladığı çayı ona itinayla içiriyordu. Ada güçlü ve sağlıklı bir kızdı. Kusma, kanlı ishal ve şiddetli karın spazmları beş gün sürdü ve yılbaşı gecesi Ada çöktü.

1871 yılının Nisan ayında çiftin yatak odalarını ayırdıkları söyleniyordu. Bebek oğlunun ve güzel kızının ölümüyle sarsılan Horatio, New Haven’de sürekli içmeye başladı. Lydia 17 yaşındaki oğlanı onu bulup eve getirmesi için gönderdi. Horatio çocukla birlikte eve döndü ve ertesi gün çalışmak üzere fabrikaya gitti. İşten döndüğünde Lydia onu elinde bir bardak sıcak çikolatayla bekliyordu. Hekim Beardsley’in çabalarına rağmen Horatio dört gün can çekiştikten sonra 12 Mayıs günü öldü.

Beardsley deneyimli bir hekimdi. Kaza sonucu arsenik zehirlenmesi vakalarını tedavi etmişti. Semptomları hemen tanıdı. Tedavi sırasında Horatio’ya reçeteye yazdığı ilaçlardan başka bir şey alıp almadığını sordu. Horatio son sözlerini söyleyerek yanıtladı onu: “Sadece karımın verdiklerini...”

Beardsley cesede otopsi yapma izni aldı ve örnekleri Yale'de çalışan bir toksikoloji uzmanına gönderdi. Horatio'nun karaciğerinde birkaç adamı öldürecek miktarda arsenik bulundu. Lydia için derhal bir tutuklama emri çıkarıldı, fakat kadın şehirden ayrılmış, New Brunswick'e dönmüştü. Bu arada, Horatio'nun iki çocuğu ile Lydia'nın kocası Hurlburt'ün cesetleri mezarlarından çıkarıldı ve cesetlerde arsenik bulundu. Kısa süre içinde polis New York'ta Lydia'yla bağlantılı yedi ölüm olduğunu öğrendi.

7 Haziran 1871 günü dedektifler New Brunswick'ten New York'a bir alışveriş gezisine çıkan Lydia'yı izledi. O akşam Lydia New Brunswick'e dönmek üzere bindiği banliyö treninden perona adımını attığı anda tutuklandı. Connecticut, New Haven'de 1872 yılının Nisan ayında mahkemenin huzuruna çıkarıldı. Duruşmalar sekiz gün sürdü ve kamuoyunda büyük bir yankı uyandırdı. Kendisine "Amerikan Borgia'sı" ve "Zehir Kraliçesi" gibi isimler takılan Lydia sayısız kitap, şarkı ve şiire konu oldu. Bu kadın seri katil Amerikan kamuoyunu büyülemişti.

Lydia Sherman'ın cinayetleri öylesine açıklanamaz ve hastalıklıydı ki, yetkililer onu bunca cinayetle nasıl suçlayacaklarını bilemedi ve sonunda onu Horatio Sherman'ı kasıtsız öldürmekten yargıladı. Eşlerini ve çocuklarını öldürme suçlamasından kurtulması, Güney Carolina'da 1994'te arka koltuğunda iki çocuğunun oturmakta olduğu bir arabayı göleten 23 yaşındaki Susan Smith'in durumunu andırır. Savunma Lydia'nın Horatio'yu "kaza sonucu" öldürdüğünü kanıtlamaya çalıştı. Belki de Horatio çocuklarının ölümü yüzünden intihar etmişti. Ayrıca Lydia'nın birilerini zehirlediğine dair ikna edici hiçbir bulgu yoktu.

Fakat jüri sonunda Lydia hakkında ikinci dereceden kanıtlar olduğuna kanaat getirdi ve onu hayat boyu hapse mahkûm etti. Lydia, Mayıs 1878'de 54 yaşında cezaevinde hastalanıp öldüğünde sadece beş yıl hapis yatmıştı.

Sarah Jane Robinson

Lydia Sherman'ın ölümünün üzerinden fazla zaman geçmeden bu kez Sarah Jane Robinson ortaya çıktı. Sherman'ın cinayetlerinin sebebi açıklanamazken, Sarah Robinson maddi çıkar için cinayet işleyen hedonist katil kategorisine giriyordu. Sarah 1837 civarında İrlanda'da doğdu. Anne ve babası 1850 yılında birkaç ay içinde peş peşe ölünce, 14 yaşındaki Sarah 9 yaşındaki kız kardeşi Annie'yle birlikte bir gemiye binerek Boston bölgesinde yaşayan ağabeyinin yanına gitti. ABD'ye ulaşan kardeşler, yakın ilişkilerini sürdürseler de ayrı yerlerde yaşadılar. Annie McCormick evlendi, fakat kocası işyerinde talihsiz bir kaza sonucunda öldü. Birkaç yıl sonra, 1879'da ikinci kez, Prince Arthur Freeman adında vasıfsız bir işçiyle evlendi. Yoksulluk içinde yaşıyorlardı. Prince bir dökümhanede haftada birkaç dolara, Annie ise bir terzi dükkânında çalışıyordu. Annie, ikinci çocuğunu doğurduktan hemen sonra, Şubat 1885'te zatürreeye yakalandı ve yatağa düştü.

Sarah ona bakmaya istekliydi, Freeman'm evine yerleşti ve Prince'in annesinin Annie'ye bakması için tuttuğu hemşireye yol verdi. Sarah, kız kardeşi gibi bir terzi dükkânında çalışıyor olsa da, hemşirelik deneyimine sahip olduğunu iddia ediyordu. Sarah görünüşte şefkatli, cana yakın, enerjik, arkadaş canlısı, işine bağlı, kiliseye devam eden bir kadındı, ancak karanlıkta kalan bir sorun vardı. Sarah işçi Moses Robinson'la evliydi ve sekiz çocuğu vardı, çocukların üçü ölmüştü. Özel ve sıradan müşterilerin gözünde güvenilir bir terzi olarak ün kazanmış olmasına rağmen, sürekli geçim sıkıntısından yakınıyordu. Daha çok para kazanmak için kiraladığı mobilyayı ipotek ettirerek borçlanmış, sonunda yakalanmıştı.

Sarah'ın ilk cinayetini 1881'de işlediği düşünülür. Ailenin ev sahibi, 70 yaşındaki Oliver Sleeper hastalandığında Sarah onun bakımını üstlendi. Sarah'ın gösterdiği özene rağmen adam "kalp hastalığı"ndan öldü. Sarah hizmetinin karşılığı

olarak elli dolar ücret istedi, fakat bu ücreti adama ödediği kiradan düşmek yerine, oturduğu evi düşük ücretle başka kiracılara devretti. Sleeper'ın 3000 dolar nakit parası olduğu biliniyordu, fakat bu para bulunamadı. Sarah'm bu paraya el koyup koymadığı bilinmiyordu.

Ertesi yıl Sarah'ın kocası Moses ansızın öldü. Moses, Hacılar Tarikatı sigorta şirketine 2000 dolara sigorta edilmişti. Fakat Sarah sigorta tazminatını alma girişiminde bulunduğu birilerinin Moses'in sigorta primlerini çaldığını keşfetti. Şirket ödeme yapmayı reddetti ve Sarah dava açtı. Sarah yıllar sonra cinayetten tutuklanana kadar dava sonuçlanmadı.

Sarah, Freeman'ın kiralık evine geldiğinde, kız kardeşinin hastalığı önemli ölçüde iyileşmişti. Fakat psişik güçlere sahip olduğunu iddia eden Sarah, rüyasında Annie'nin hastalanıp öldüğünü gördüğünü söylüyordu. Ve birlikte oldukları ilk gece, Annie ansızın mide ağrılarından kıvranmaya ve kusmaya başladı. Sarah, bizzat hazırladığı ilaçlarla onu iyileştirmek için elinden geleni yaptıysa da Annie 27 Şubat 1885 gecesı öldü.

Şefkatli ve cömert Sarah aileye Annie'nin son arzusunu açıkladı. Buna göre merhume, kocası Prince ile iki çocuğunun -1 yaşındaki Elizabeth ve 6 yaşındaki Thomas- Sarah'ın yanına taşınmasını istemişti. Eşinin ani ölümüyle şaşkına dönen ve görümcenin şefkatli tutumundan etkilenen Prince, Nisan ayında, iki çocuğunu da yanına alarak Sarah'ın evine taşındı.

Üç hafta sonra trajedi tekrarlandı. Elizabeth bir bağırsak hastalığına yakalandı ve Sarah'ın onu iyileştirme çabalarına rağmen küçük kız acılar içinde öldü. Sarah içten konuşmalarla Prince'i sakinleştirdi. Ölüm ve hastalığın mensup oldukları yoksullar sınıfında çok yaygın olduğunu anlattı ona. Prince, gene Hacılar Tarikatı'ndan 2000 dolarlık bir hayat sigortası satın almıştı fakat ileride bundan yararlanacak olan Annie ölmüştü. Kendisinin bu paradan yararlanması akıllıca olmaz mıydı? Eğer Prince'in başına bir hal gelecek olursa, küçük Thomas'a kim bakacaktı? 31 Mayıs günü Prince, Sarah'm 2000 dolarlık sigorta poliçesinin hak sahibi olması için gerekli işlemleri yaptı.

Tanıklar, Sarah'ın Prince'e yönelik şefkatli ve nazik tutumunun ansızın buharlaşıp uçtuğunu, yerini kaba ve sert bir tutuma bıraktığını doğrulayacaktı. Arkadaşlarına, Price'in "işe yaramaz bir serseri" olduğunu anlatıyordu. Keşke zavallı kız kardeşi öleceğine o ölseydi. Yine psişik sezgilerini kullanmaya başladı. Ev ahalisinden birinin daha öleceği ona malum olmaya başlamıştı.

17 Haziran 1885 günü Prince'e annesini ziyaret etmesini söyledi. Belki de onu son kez görecekti. Sarah'ın psişik güçlerine inanan Prince hemen annesinin evine koştu, fakat onu gayet sağlıklı gördü ve rahatladı.

22 Haziran 1885 sabahı Sarah, Prince'e bir kâse pekmezli yulaf ezmesi yedirerek onu işe uğurladı. Yolda Prince'in midesi bulanmaya başladı. İşyerinde çalışmaya gayret ettiyse de karın ağrıları öylesine şiddetlendi ki eve dönmek zorunda kaldı. İki ayrı hekim Prince'i muayene etti. Belirtiler zehirlenmeyi gösteriyordu, fakat belki de işyerinde bir sebeple zehirlenmişti. Şefkatli ve arkadaş canlısı Sarah Jane Robinson'dan kuşkulandı. Prince'in kız kardeşi ağabeyine bakmak için geldiğinde, Prince'in durumu iyiye gidiyordu. Sonunda iyileşti ve kız kardeş eve döndü ve bakım işini tekrar Sarah üstlendi. Aynı gece, Haziran'ın 27'sinde Prince öldü.

Sarah, Hacılar Tarikatı'ndan 2000 doları aldı, borçlarını ödedi, daha geniş bir daireye taşındı, yeni giysiler, mobilyalar aldı ve gezmek için Wisconsin'e gitti. Son parasıyla 25 yaşındaki kızı Lizzie'ye hayat sigortası yaptırdı. Tam zamanında yaptırmıştı, çünkü altı ay sonra, 1886 yılının Şubat ayında Lizzie bir mide rahatsızlığına yakalandı ve Sarah'm çabalarına rağmen can çekişerek öldü.

Babasının ölümünü izleyen bir yıl içinde, artık 7 yaşında olan Thomas, Sarah tarafından ihmal ediliyor, zaman zaman ondan sert muamele görüyordu. Komşular çocuğun yetersiz besleniyormuş gibi görüldüğüne dikkat çektiklerinde Sarah, çocuğun sağlığının hep bozuk olduğunu söyledi. 19 Temmuz 1886'da küçük Thomas bir bağırsak enfeksiyonuna yakalandı ve 23 Temmuz günü acılar içinde kıvranarak öldü.

Bu arada Sarah'ın yetişkin oğlu William, kız kardeşinin ölümünden kısa süre sonra Hacılar Tarikatı'na annesinin ısrarı üzerine hayat sigortası yaptırmıştı. Sigortanın hak sahibi annesiydi. Bir ay sonra Sarah'ın hazırladığı kahvaltının ardından mide bulantısı hissetti. Akşam saatlerinde annesinin hazırladığı çayı içen William'da mide krampları başladı.

Ertesi sabah William'ı muayene etmesi için bir hekim gönderildi. Doktor, Hacılar Tarikatı'yla bağlantılıydı ve bütün fertleri sigortalı olan ailede peş peşe yaşanan ölümlerin tuhaflığı dikkatini çekmeye başlamıştı. Doktor gizlice William'ın kusmuğundan bir örnek aldı ve onu bir Harvard toksikologuna gönderdi. Örnekte muazzam miktarda arsenik bulundu. Fakat artık çok geçti: Test sonuçları geldiğinde William ölmüştü. İşitilen son sözleri şöyleydi: "Yaşlı bayan bana ilaç verdi."²⁷

Sarah Jane Robinson oğlunu öldürmekten tutuklanırken, yetkililer diğer altı kurbanın cesetlerinin mezardan çıkarılmasına karar verdi: kayınbiraderi Prince, kızı Lizzie, kız kardeşi Annie, yeğeni Tommy, kocası Moses ve yaşlı ev sahibi. Testler bütün cesetlerde büyük miktarda arsenik olduğunu açığa çıkardı.

Sarah menfaat sağlamak amacıyla birinci dereceden cinayetle suçlandı, fakat savunma avukatı bunca cinayetin sadece parasal kazanç uğruna işlenemeyeceğini öne sürdü. Sarah "denetim yoksunluğu"ndan mustarip olmalıydı. O bir canavardı. Avukat, "Yasalar canavarların asılmasını öngörür mü, bilemiyorum," diyordu. Jüri böyle düşünmedi, Sarah'ı suçlu buldu ve ölüm cezasına çarptırdı fakat daha sonra ceza ömür boyu hapis cezasına çevrildi. Sarah 1906'da yetmiş yaşında cezaevinde öldü. Sonuna kadar masum olduğunu iddia etti.

Jane Toppan - Amerikalı Kadın Seri Katillerin Süperstarı

Sarah Robinson'a kazanç amacıyla sekiz cinayet atfedilirken, Jane Toppan'ın 1880-1901 yıllarında işlediği otuz bir ya da daha fazla cinayet hiçbir şekilde açıklanabilir değildi. Kü-

çok kazançlar için öldüren yoksul alt sınıflara mensup ezik kadınların aksine, Jane Toppan fazla çaba harcamadan orta ve üst-orta sınıflarda yer alabilecek eğitimli bir hemşireydi. Buraya kadar ele aldığımız kadın seri katillerin erken hayatları hakkında pek az şey, fakat Jane Toppan hakkında daha çok şey biliyoruz.

1854 ile 1857 arasında bir zaman –yaşı hakkında kaynaklar farklıdır– Honora A. Kelly’de dünyaya geldi, Massachusetts’tе çok yoksul bir İrlandalı göçmen ailenin dört kızının en küçüğüydü. Bir yaşındayken annesi öldü ve kızların bakımı bir terzi olan babaları Peter Kelly’e kaldı. Ne yazık ki baba akıl hastasıydı ve karısının ölümünden birkaç yıl sonra bir akıl hastanesine kapatıldı ve ömrünün geri kalan kısmını orada geçirdi. Büyükanne çocukları yetiştirmeye çalıştı fakat kısa süre sonra kendisi muhtaç duruma düştü ve çocuklara bakamadı. Kızlar terk edilmiş kız çocukların alındığı Boston Kadın Sığınma Evi’ne götürüldü ve orada farklı aileler tarafından evlat edinildi.

İki kızları olan Toppan adında bir İngiliz Protestan aile 5 yaşındaki Honora’yı evlat edindi. Ancak bu sözleşmeli bir evlat edinmeydi. Aile çocuktan memnun kalmazsa, 18 yaşına kadar herhangi bir zamanda onu bakımevine iade etme hakkına sahipti. Gür siyah saçları, biraz esmer teni, biraz uzunca bir burnu ve iri kahverengi gözleri olan Jane ana babası deniz kazasında ölmüş bir İtalyan öksüz olarak kaydedilmişti. O günlerde İrlandalı olmak aşağılayıcı bir durumdu ve Jane’in “halacıgım” diye hitap ettiği WASP üvey anne ona İrlandalı olmasına rağmen İrlandalı gibi davranmamasını tembih ederdi. Jane zamanla öz ailesine yönelik ilgisiz bir tutum geliştirdi.

Ann Toppan katı bir disiplinciydi ve Jane’i bir ev hizmetçisi olarak yetiştirdi. Toppan soyadını taşımasına rağmen Jane asla ailenin bir ferdi olarak kabul edilmedi. On sekizine geldiğinde, sözleşme engelinden kurtuldu ve Toppan’lardan elli dolarlık bir ödenek aldı. Artık özgür olmasına rağmen bir oda ve yiyecek karşılığında hizmet için evde kalmaya devam etti.

Yıllar sonra Jane'in üvey annesi ölünce mirası iki kızına kaldı. Fakat vasiyetnamede Jane'in adı geçmiyordu. Kızlardan biri olan Elizabeth, evi devraldı. Jane evde yaşamaya devam etti. Artık Elizabeth'e hizmet ediyordu. Fakat annesinin aksine Elizabeth kıza incelikle ve saygıyla davranıyordu.

Jane'le birlikte okula giden tanıklar onun neşeli ve popüler bir kız olduğunu fakat kendisi hakkında abartılmış yalanlar söylediğini hatırlıyordu. Elizabeth'in babası gemiyle dünyayı dolaşmış ve sonunda Çin'e yerleşmiş, erkek kardeşi Gettysburg'da Lincoln'den madalya almış, güzelliğiyle tanınan kız kardeşi ise bir İngiliz lorduyla evlenmişti. Aslında Jane'in kendi kız kardeşlerinden biri yirmili yaşlarında akıl hastanesine kapatılmıştı. Bununla birlikte, Jane akranları arasında "partilerin gözdesi" olarak tanınıyor, pikniklere, buz pateni ve tekne partilerine katılıyordu.

Jane'in çocukluk profilinde görebileceğimiz şey potansiyel psikopati tohumlarıdır: Anne ile çocuk arasındaki bağların erken kopuşu, olası travmatik çocukluk olayları, ailede akıl hastalığının varlığı, üvey ana babasından sahici bir ilgi ve şefkat görmemiş olması, fantezi ve yalan söyleme eğilimi, yetersizlik ve utanç duygusu. Jane dışa dönük ve arkadaş canlısı kişiliğini koruduysa ve evlat edinildikten sonra ağır bir tacize uğramış olmadıysa da, içsel olarak savunmacı bir tutuma kilitlenmişti. Dışa dönük kişilik ile içe dönük ruhsal durum arasındaki bölgede, eksikliği hissedilen güç ve saygınlık üzerinde odaklanan fanteziler devreye girer. Söylediği grandiyöz yalanlar, arzuları ve gerçek hayatı arasındaki uçurumu yansıtıyordu.

Jane'in üvey kız kardeşi Elizabeth bir kilise diyakozu olan Oramel Brigham'la evlendi. Kocasını onun evine yerleştirdi. Jane yeni evli çiftin evinde yaşamaya, onlara hizmet etmeye devam etti. Jane mirasa, sosyal statüye, mesleğe ya da yüksek eğitime, kocaya, kendisine ait bir aileye sahip değildi. Brigham'ın görünüşte ona iyi davranmalarına rağmen açıklanamayan bir tür düşmanlık 1885'te öyle bir gerilim yarattı ki Jane yaklaşık

yirmi yıldır yaşadığı evden ayrıldı. Bununla birlikte Elizabeth, Jane'e istediği zaman kendisini ziyaret edebileceğini, "evdeki odasının her zaman onu bekleyeceğini" söyledi.

Jane'in sonraki iki yıl içinde ne yaptığı bilinmiyor. O dönemde yalnız yaşayan "saygıdeğer" kadınları ödüllendiren bazı fırsatlar vardı: Öğretmenlik, terzi, evde bakıcılık ya da tekstil işçiliği. Bunların hiçbiri Jane'e cazip gelmedi. Çok daha iyi bir noktaya yazgılı olduğuna dair grandiyöz düşünceleri vardı. Ve böylece, 1887'de 33 yaşında olan psikopatik Jane hemşireliği kendine kariyer olarak seçti. Boston'daki Cambridge hemşirelik okuluna kabul edildi.

Neşeli Jane

On dokuzuncu yüzyılda hemşirelik okuluna gitmek, hayat tarzı, sadakat ve disiplin bakımından rahibeliği andırıyordu. Geleneksel kilise manastırlarının Ortaçağ'ın ilk örgütlü hastaneleri, rahibelerin hemşire, keşişlerin de hekim olarak işlev görmeleri normal karşılanıyordu. Florence Nightingale 1850'lerde hemşirelik mesleğine yeni bir standart getirdi. Bu meslek daha uyumlu olmayı, itaati ve göreve adanmayı gerektiriyordu.

1880'lerde Amerika'da hemşirelik iki yıl süren zorlu bir eğitimi gerektiriyordu. Bir yılın elli haftasında haftanın yedi günü çalışıyorlardı. Ne Noel ne Paskalya ne de Şükran Günü tatili vardı. Öğrenciler küçük odaları paylaşıyor, daracık yataklarda uyuyordu. Sabah 05:30'da kalkıyor, yataklarını topluyor, giyiniyor ve kendi kahvaltılarını hazırlıyorlardı. On iki ile on dört saat arasında çalışıyorlar, kendilerine verilen öğle ve akşam yemekleri için toplam yetmiş beş dakika ara veriyorlardı. Yemekler o kadar kötüydü ki genellikle dışarıdan aldıkları şeylerle besleniyorlardı. Her bir hemşire yaklaşık elli hastaya bakıyordu: Yemek hazırlıyor, besliyor, onları yıkıyor, giydiriyor, yaralarına pansuman yapıyor, bandajlarını ve yatak çarşafalarını değiştiriyorlardı. Hemşirelik öğrencilerinin kendi

koğuşlarını da temizlemeleri, toz almaları, yerleri ve camları silmeleri, sobayı yakmaları bekleniyordu.

Başhemşirelerin uyguladıkları disiplin çok sertti; geç kalma gibi en küçük bir kusur, temizliği ihmal, izin almadan koğuşu terk etmek, hatta yiyeceklerden şikâyetçi olmak kovulmayla ya da öğrencinin siciline işlenen cezalandırmayla sonuçlanabiliyordu. Hemşireler iki yıl hizmetle mükellef olduklarını kayıt altına alan bir sözleşme imzalıyordu. Karşılığında kendilerine barınacakları bir yer, yemek, önlük, bir kep ve haftada yedi dolar maaş veriliyordu. Giysilerini, ders kitaplarını ve diğer masraflarını bu maaşla karşılamak zorundaydılar.²⁸ Haftada bir gece tıp teorisi hakkında verilen konferanslara katılmaları zorunluydu. İki yılın sonunda, öğrenciler bir hekimler kurulu tarafından tıp ve hemşirelik bilgileri için sınavdan geçiriliyor ve bu sınavı geçerlerse profesyonel hemşire olduklarını tasdik eden bir diploma alıyorlardı.

Jane Toppan'ın hemşirelik okulundaki arkadaşları onun sıcaakkanlı, neşeli biri olduğunu, fakat tehdit edici bir yanı da olduğunu hatırlıyordu. Jane Toppan hoşlanmadığı öğrenciler hakkında dedikodu ve söylenti yayma, bazılarını da işlemedikleri suçlar için kovulmalarına yol açacak şekilde ihbar etme eğilimindeydi. Onu tanıyanların çoğu, Jane'in masum öğrencilerin okuldan atılmasını sevinçle karşıladığını doğrulayacaklardı. Antropologların dedikodu ve iftiranın kadın saldırganlığının erken belirtileri olduğuna dair iddialarını doğru kabul edecek olursak, Jane Toppan bu tanıma tam olarak uyuyordu.

Dedikodunun yanı sıra Jane kendisi hakkında abartılmış yalanlar söylüyor, mesela Rus Çarı'nın kendi ailesi için ona hemşirelik teklif ettiğini iddia ediyordu.

Kanıtlanmamış olmakla birlikte, arkadaşlarından ve hastaneden bazı ufak tefek şeyler de çalmış, ancak bu küçük hırsızlıklar soruşturma konusu olmamıştı. Öğrencilerin ve denetmenlerin çoğu ondan nefret ediyordu fakat hastane yö-

neticileri ve hastalar onun mutlu tavırlarına ve her gün sergilediği neşeli tavırlara tutkundu. Ona “Neşeli Jane” adını takmışlardı.

Jane Toppan bazı hastaların hayranlığını değerlendirdi. Bu hastaları o kadar çok seviyordu ki, taburcu olacak kadar iyileşen hastaların tıbbi kayıtlarına ağırlaşan durumlara ilişkin notlar düşüyor ya da onların daha uzun süre hastanede kalmalarını sağlamak için normal dozları aşan miktarlarda ilaç almalarını sağlıyordu. Fakat Jane’in hoşlanmadığı hastaları başka bir akıbet bekliyordu.

Jane’in Bağımlılığı

Jane’in tutuklanmasından sonra, soruşturmayı yürütenler pek çok not defteri buldu. Defterlerin çoğunda zehirler ve tehlikeli ilaçlarla ilgili tarifler vardı. Bunlar genellikle, doz aşımı halinde hastanın ölümüyle sonuçlanacak morfinle ilgili kayıtlardı. Sonraki itiraflarına göre Toppan, aşırı dozda morfinden ölen hastaları seyretmek gibi korkutucu bir bağımlılığa sahipti. Onların yataklarının başında duruyor, ölmekte olan hastanın gözlerini, gözbebeklerinin küçülmesini izliyor, giderek kısalan ve nihayet sona eren soluklarını dinliyordu. Bu cinayetlerin “hayatının alışkanlığı” haline geldiğini ve onda “çılginca bir neşe” uyandırdığını söylüyordu.

Sonunda, morfinin tam tersi etkiler yaratan atropinle morfini kombine ederek deneyler yapmaya başladı. Aşırı dozda atropin gözbebeklerinin genişlemesine, kalp atışlarının hızlanmasına, hastanın spazmlarla sarsılmasına neden oluyordu. Genellikle hastalarda hezeyan, halüsinasyon görülüyor ve kas kontrolü kayboluyordu. Toppan, önce morfin enjekte ediyor, hasta komaya girdiğinde onu canlandırmak için bu kez atropin veriyordu ve hasta sonunda hayatını kaybediyordu. Hastaların ölmesini sadistçe bir saplantıyla izliyordu. Kurbanların gözbebekleri üzerinde oluşan zıt etkileri izlemek için morfin ve atropin dozlarını değiştirerek enjeksiyon yapıyordu. Tıpkı

dengelesiz, çılgın bir bilim insanı gibi, bu iki ilacın öldürücü dozlarda farklı kombinasyonlarıyla oynuyordu. Böylece hekimleri de yanıltmış oluyordu. Hekimler, ölüm halindeki hastaların semptomlarının oluşturduğu bilinen türden bir örüntü bulamıyordu. İtiraflarında bütün bunların kendisinde bir “şehvet hazzı” – Victoria dönemine özgü “cinsel haz” ifadesi– uyandırdığını söyledi.

Toppan’ın cinayetlerinden sağ kurtulan sadece bir kişi vardı. Neler olduğunu anlatmayı başardı. Otuz altı yaşındaki Amelia Phinney rahim ülseri nedeniyle hastaneye kaldırıldı. Yatağında acılar içinde yatıyor ve uyuyamıyordu. Derken Jane Toppan geldi, onu doğrultarak dudaklarına bir bardak dayadı. Phinney’e sıvıyı içmesini, “kendisini daha iyi hissedeceğini” söyledi. Phinney, ağzında ve boğazında dayanılmaz bir kuruluk hissettiğini, vücudunun hissizleştiğini, gözkapaklarının kendiliğinden kapanacak kadar ağırlaştığını hatırlıyordu. Sonra garip bir şey oldu: Üzerindeki battaniyenin çekilip alındığını hissetti, yatağın gıcırdadığını işitti, Toppan’ın yatağa girip yanı başına uzandığını fark etti. Toppan yatağa iyice yerleşti, sonra onun saçlarını okşamaya, yüzünü öpmeye başladı. Phinney daha sonra onun dizlerinin üzerinde doğrulduğunu, gözlerini incelediğini, kuşkusuz gözbebeklerinin durumuna baktığını hatırlıyordu. Phinney rüya gördüğünü düşündü fakat Toppan yine bardağı onun dudaklarına dayayarak biraz daha içmesini söylediğinde Phinney onu var gücüyle itti ve arkasını döndü. Hatırladığı son şey Toppan’ın ansızın yataktan çıkıp odayı terk edişidir. Birisi yaklaşmış olmalıydı.

Phinney ertesi sabah zor uyandı, gece olanlara ilişkin hatırladıkları o kadar tuhaftı ki halüsinasyon görüp görmediğini anlayamadı. Ayrıca, yaşadığı şey utanç vericiydi. Phinney yıllar sonra Toppan tutuklanana kadar yaşadıklarını kimseye anlatmadı.

“Neşeli Jane” hastane yetkililerini, özellikle de hekimleri –onunla arada bir temas kuruyorlardı– büyülemiş olsa da, yakın ilişki içinde olduğu üstleri ve diğer öğrenciler ondan

hiç hoşlanmıyordu. Sürekli anlattığı masallar ve başkaları hakkında yaptığı dedikodular çevresindeki insanları ona yabancılaştırmıştı. Üstelik hastaneye ait bazı şeyleri ve hastaların eşyalarını çaldığından kuşkulaniyor fakat bunlar kanıtlanamıyordu. Jane'in baktığı hastalar arasında ölüm oranının olağanüstü yüksek olmasının sebebi de anlaşılamıyordu. Bir hemşirelik öğrencisinin hastaları kasten öldürebileceği düşünölemeyecek bir şeydi.

Buna rağmen belki tam da bu nedenle Toppan, 1888'de Massachusetts Devlet Hastanesi hemşirelik okuluna tayin edildi. Yeni işyerine Cambridge Hastanesi hekimlerinden övgü dolu tavsiye mektuplarıyla geldi. Ne var ki kısa süre sonra oradaki üstlerinin tepkisini çekti. 1890 yazında, sınavlarını başarıyla verdikten sonra Toppan'ın bir koğuşı izin almadan terk ettiği bildirildi ve diplomasını alamadan kovuldu.

Toppan bir başka Cambridge hastanesine sahte diplomayla girerek başhemşire oldu fakat bir süre sonra hastaların eşyalarını ve bazı hasta dosyalarını çaldığı gerekçesiyle kovuldu.

Bunun üzerine Toppan özel hemşire olarak çalışmaya karar verdi. Elinde hâlâ hekimlerin tavsiye mektupları vardı ve sonraki on yıl boyunca hekimlerden aldığı referans mektupları sayesinde Cambridge'in en başarılı özel hemşiresi olarak tanındı. New England'ın önemli ailelerine mensup pek çok müşterisi vardı ve Toppan'ın hizmetinden memnun kalan hekimler onu zengin hastalara tavsiye ediyordu. Özel hemşire olarak haftada yirmi beş dolar kazanıyordu. O dönemde ABD'de kadınların haftada ortalama beş dolar kazandıkları dikkate alınırsa bu oldukça iyi bir paraydı. Bu başarıya rağmen, hastalardan gelen küçük şikâyetler Toppan'ı izlemeye devam etti: Borçlarını ödemiyordu, yalan söylüyordu ve ziyaret ettiği evlerden bazı şeyler çaldığından kuşkulaniyordu. Ne var ki Jane Toppan'm hasta bakarken takındığı neşeli ve coşkulu tavırlar sayesinde bu kusurlar gözden kaçıyor. Jane ikili bir kişilik geliştirmişti: Müşterilerine karşı ağırbaşlı,

alkol kullanmayan, cazip davranışlar sergileyen biriydi; fakat arkadaşlarıyla ilişkilerinde kişiliğinin öteki yanını sergiliyor, müstehcen şakalar yapıyor, bira içiyor ve yoluna çıktığını düşündüğü kişilere karşı kindar bir tavır alıyordu. Masallar anlatarak, dedikodu yaparak, insanları birbirine düşürerek sorun çıkarmaktan zevk alıyordu.

Kurbanlar

Toppan'ın hemşirelik öğrencisi ve özel hemşire olduğu dönemde ne kadar cinayet işlediği bilinmemektedir. Sonunda Toppan 1880 ile 1901 yılları arasında otuz bir kişiyi katlettiğini ayrıntılara da yer vererek itiraf etti. Son evrelerde, hastaların dışındaki insanlara da odaklanmıştı. Yaşlı ev sahipleri, 77 yaşındaki Israel Dunham ile karısı Lovey'le dostluk kuran Jane, onları sırayla katletti: 1895'te kocayı iki yıl sonra da onun dul eşini. Jane'e göre bu çift "kötü ve müşkülpesent", "yaşlı ve huysuz" idi. Hemşirelik öğrenciliği ve özel hemşirelik döneminden çeşitli tanıklar Toppan'ın, "Yaşlıları canlı tutmanın faydası yok," yorumunda bulunduğunu hatırlayacaklardı.

1889 yılının Aralık ayında, 70 yaşındaki Mary McLearn, Noel tatili sırasında Cambridge'deki torununu ziyaret ederken hastalandı. Hastayla ilgilenen hekim ona bakması için "en iyi hemşirelerinden biri"ni, Jane Toppan'ı gönderdi. McLearn "Neşeli Jane"nin bakımı altında, 29 Aralık günü öldü. Cenaze töreninden sonra, akrabaları McLearn'in en iyi elbiselerinden birinin kaybolduğunu fark ettiler ve onu tavsiye eden hekime şikâyetle bulundular. Hekim, Toppan'ın "tanıdığı kadınların en iyisi ve en iyi hemşire" olduğu yanıtını verdi. Konu kapandı.

Jane Toppan talep ediliyor ve iyi kazanıyordu. Fakat parasal kazanç bu cinayetlerde baskılayıcı bir dürtü olamıyordu. Çalmak muhtemelen onun kurbanları üzerinde yaptığı son güç denemesiydi. Ya da belki bazı seri katillerin karakteristik özelliği olarak kurbandan bir hatıra alma ihtiyacını tatmin ediyordu.

Soğuk İntikam Yemeği

Nihayet Jane Toppan canice ilgisini üvey kız kardeşi Elizabeth ve onun diyakoz kocası Oramel Brigham'a yöneltti. "Neşeli Jane", Elizabeth'in davetini kabul etmişti, büyüdüğü evi arada bir ziyaret ediyor, geceleri orada kalıyordu. Yıllar önce yaşanan gerilimler artık unutulmuştu ve Jane'in neşesi ortamı yatıştırıyordu. Evde tam bir içtenlikle ağırlanıyordu.

Fakat 1899 yazında Elizabeth kış aylarında yakalandığı melankoliden bir türlü kurtulamıyordu. Jane onu kurtarmaya gitti. Onu Massachusetts'teki Buzzard Körfezi'nde kiraladığı bir eve temiz hava alarak piknik yapmaya davet etti. Oramel karısına harcamaları için elli dolar verip 25 Ağustos günü onu Jane'in gözetiminde yolcu etti. İki gün sonra bir telgraf aldı. Jane, Elizabeth'in ağır hasta olduğunu bildiriyordu. Oramel hemen trene atlayıp yola çıktığında, Elizabeth derin komaya girmişti. Eve gelen hekim onun felç olduğunu söyledi. Elizabeth ertesi gün, 28 Ağustos'ta öldü.

Kalbi kırık Oramel, Elizabeth'in eşyalarını toplarken bir şey dikkatini çekti. Karısının el çantasında sadece beş dolar vardı. Kırk beş dolar kayıptı. Jane'e sordu. Bilmiyordu. Oramel evden ayrılırken Jane ona Elizabeth'in son günlerinde altın saatini ve zincirini hatıra olarak kendisine vermek istediğini söyledi. Karısının küçük üvey kız kardeşini ne kadar sevdiğini bilen Oramel saati hemen ona verdi. Sonraki yıllarda Jane'in saati alırken nasıl duraksadığını hep hatırladı. Elizabeth'in bu değerli eşyasını derin bir saygıyla kabul etmişti. Jane'in saati hemen rehine verdiğini elbette bilmiyordu. Jane'in tutuklanmasından sonra polis Elizabeth'in ölümünden hemen sonrasının tarihini taşıyan rehin dükkânı makbuzunu buldu.

Yıllar sonra itirafta bulunurken Jane, Elizabeth'i sayfiye evine ondan "intikam almak için" davet ettiğini kabul etti. Toppan on yıllar boyunca kız kardeşinden nasıl nefret ettiğini anlattı. O, "gerçekten nefret ettiği ve intikam amacıyla zehirle-

diği” kurbanlarının ilkiydi. Yıllarca Elizabeth’in güvenini kazanarak onu tuzaga çekmişti. Onun ölümünü daha uzun süre acı çekmesi için kasten geciktirmiş, ölmek üzereyken yanına yatıp ona sarılmış, okşamıştı: “Onu kollarımın arasına aldım ve son nefesini verişini zevkle izledim.”

Jane’in Düşüşü

1901 yılının Haziran ayında, sayfiyede beş yazın ardından, Jane’in sayfiye evinin sahibi ve “Neşeli Jane”le dostluk ilişkisi geliştiren, ana baba ve iki yetişkin kızıdan oluşan Davis ailesine olan kira borcu 500 doları bulmuştu. Jane, Haziran’dan Ağustos’a kadar ailenin dört üyesini sistematik biçimde katletti ve onları yeryüzünden sildi.

Daha sonra Jane eşyalarını topladı ve 60 yaşındaki Oramel Brigham’in yaşamakta olduğu çocukluk evinin yolunu tuttu. Oramel’le evlenmeyi aklına koymuştu. Daha sonra şu itirafta bulunacaktı: “Bay Brigham’la evlenmem için her şey uygun görünüyordu. Engel oluşturan üç kadını ölüme yollamıştım.”

Birinci kadın elbette üvey kız kardeş Elizabeth idi. İkincisi Oramel’in sadık hizmetçisi, orta yaşlı bir dul kadındı. Jane bir yıl kadar önce eve yaptığı bir ziyaret sırasında onu öldürmüştü. Daha sonra şöyle diyecekti: “Onu kıskanıyordum... Bay Brigham’ın karısı olmak istediğini biliyordum.”

Davis ailesini katleden Jane, 24 Ağustos günü Oramel’in evine geldi fakat can sıkıcı bir durumla karşılaştı. Oramel’in 77 yaşındaki ablası Edna Bannister evde kalıyordu. Edna birkaç gün içinde evden ayrılmayı düşünüyordu ve pek romantik bir rakip de sayılmazdı. Buna rağmen Jane’in gelişinin üçüncü günü öldü. Bir yıl önce hizmetçinin ölüm raporunu yazan hekim, Edna’nın kalp hastalığı nedeniyle öldüğünü bildirdi. Jane artık Oramel Brigham’la evlenmeye hazırды. Büyüdüğü ve bir köle olarak yetiştirildiği evin nihayet hanımefendisi olacaktı.

Massachusetts’teki yetkililer Davis ailesinin dört ferdinin ani ölümünden ve Jane Toppan’ın aileyle yakınlığından kuş-

kullanmıştı. Ağustos ayının sonunda cesetlerin mezardan çıkarılarak örneklerin analiz için Harvard Tıp Okulu'na gönderilmesine karar verdiler.

Bu arada, Jane bir sorunla karşılaşmıştı. Ev kadınlığı becerileriyle etkilemeye çalışmasına rağmen Oramel Brigham onu hizmetçi ya da eş olarak evde tutmak niyetinde olmadığını kesin bir dille bildirdi. Jane, "onun aşkını kazanmak için" diye açıkladığı bir başka stratejiye geçti. Önu sadece hasta edecek dozda zehirledi ve sonra sağlığına kavuşturmaya çalıştı. Bu komplo adamın fikrini değiştirmeye yetmeyince kendisini hamile bıraktığını söyleyerek onu rezil etmekle tehdit etti.

Brigham 29 Eylül günü ondan evi derhal terk etmesini isteyince Jane ona yüksek dozda morfin verdi. Onu iyileştirmek için günlerce uğraştı, sonra evden ayrılarak bir yerel hastaneye taşındı. O sırada Jane Toppan bir Massachusetts eyalet dedektifi tarafından takip ediliyordu. Dedektife otopsi sonuçları gelene kadar onu gözden kaçırmaması için talimat verilmişti. Hastaneden ayrılması üzerine dedektif onu bu kez New Hampshire, Amherst'e kadar izledi. Jane orada orta yaşlı arkadaşı Sarah Nichols ile kardeşi George'un evinde kalmaya başladı.

Kesin otopsi raporu Ekim ayının sonunda geldi. Cesetlerde öldürücü miktarda arsenik bulunmuştu. 29 Ekim 1901 günü eyalet polisi Jane Toppan'ı, Nichols'ların evinde tutukladı. Tek bir cinayetle, Davis'lerin evli kızı Minnie Gibbs'i öldürmekle suçlanıyordu.

Toppan'ın tutuklanması büyük haberdı. Kimse inanamıyordu. Nüfuzlu ve mutlu eski hastalardan mektuplar yağıyor, hepsinde Jane Toppan, mükemmel, neşeli, saygıdeğer, şefkatli, yüksek yetenekli ve etkin bir hemşire olarak tanıtılıyordu. Hekimler onun ne kadar fedakâr, mesleğine nasıl bağlı olduğunu, onun hasta bakımına tam bir güven duyduklarını anlatıyorlardı. Cenaze evi bile Jane'i savunuyordu. Minnie'nin cesedi tahnit edilirken büyük miktarda arsenik kullanıldığına

işaret ediyorlardı. Jane sıyrılacak gibi görünüyordu. Fakat savcılık bomba gibi bir haber verdi: Jane arsenik kullanmıyordu. Kombine dozlarda morfin ve atropinle öldürüyordu. Bu maddelerin kalıntıları kurbanın cesedinde bulunmuştu.

“Beni suçlamayın, benim tabiatımı suçlayın. Onu değiştiremezdim herhalde, öyle değil mi?”

Toppan'ın dürtüleri kafaları karıştırıyordu. Önce onun morfin bağımlısı olduğu iddia edildi fakat hiçbir kanıt bulunamadı. Bir ara onun maddi çıkarlar uğruna cinayet işlediği söylendi fakat kurbanların kimlikleri açığa çıktıkça böyle bir durumun olmadığı anlaşıldı. Acaba deli miydi? 1902 kışında iddia ve savunma makamları, hekimlerin tarafsız bir “ruhçu” –psikiyatlara o günlerde verilen isim– komitesinin, akıl hastası olup olmadığını saptamak üzere Jane’le mülakat yapmasına karar verdi. Bu mülakat Jane’in cinayetlerinin boyutlarını ve dürtülerini (ya da dürtü eksikliğini) açığa çıkardı.

Jane komiteye şöyle dedi: “Bunu resmetmeye çalıştığım zaman kendi kendime şöyle diyorum: ‘Sevgili arkadaşım Minnie Gibbs’i zehirledim. Bayan Gordon’u zehirledim. Bay ve Bayan Davis’i zehirledim.’ Bu bana bir şey anlatmıyor ve çocukların durumunu ve bütün sonuçları anlamaya çalıştığımda, bunda korkunç olan nedir, bilemiyorum. Neden üzüleyim ya da pişman olayım? Bütün bunlara anlam veremiyorum.”

Jane’in kurbanlarıyla empati kurma ve sebep olduğu acılardan ötürü vicdan azabı çekme yoksunluğu bugünün psikiyatrik teşhislerine göre psikopati ve antisosyal kişilik bozukluğuna denk düşüyordu. Toppan, yaptıklarını açık bir biçimde cinsel dürtülerle açıklamaya çalıştı. Şöyle diyordu: “İnsanları öldürerek cinsel heyecan duyma arzusu.”

Geri kafalı Boston püriten psikiyatrları şüpheciydi, raporlarında Jane’in anlattıklarını şu sözlerle yorumladılar: “Ölen bir kişinin yanında oluşan cinsel heyecana ilişkin utanmaz

bir öykü... [Jane'in] bu dürtü ve onun ortaya çıktığı koşulların doğasına ilişkin anlatımı cinsel sapkınlığın bütün bilinen formlarından o kadar farklıdır ki kendisiyle görüşenlere yalan söylediğinden kuşkulandı.”

Durumu bizzat Jane şu sözlerle özetledi: “Bence bir tür düşünce ve akıl felcine uğradım. Sonuçlarını hesaba katmadan denetlenemez bir zehirleme arzusu duydum. Benim duygularım hakkında söylenenlere itirazım yok fakat ben kendi zihnimin nasıl işlediğini bilmiyorum. Bütün bunları neden yaptığımı bilmiyorum.” Bir Boston gazetesi Jane'in şu sözlerine yer verdi: “Beni suçlamayın, benim tabiatımı suçlayın. Onu değiştiremezdim herhalde, öyle değil mi?”

Toppan psikiyatlara şöyle dedi: “Öldürdüğüm insanların çoğu şu ya da bu biçimde ölecek yaşıyordu ya da nasıl olsa ölmelerine yol açacak hastalıkları vardı. Çocukları asla öldürmedim. Onları severim.”

Jane birden fazla cinayet işlemekten yargılandı. Avukatı onun son yıllarda on bir kişiyi öldürdüğünü kabul etti. Psikiyatrik mülakatlar sırasında Toppan çoğu hemşirelik okulunda gerçekleşen otuz bir cinayetin ayrıntılarını verdi. Bir hemşirelik öğrencisi olarak kaç kişiyi öldürdüğü sorulduğunda ise Jane yüzden fazla insanı öldürdüğünü iddia etti.

Mahkemede akıl hastalığı nedeniyle işlenen suç bulunmadı. Akıl hastası olamazdı çünkü yanlış bir şey yaptığını biliyordu. Aslında, Jane günümüzde yargılanmış olsaydı, hastalık bahanesi söz konusu bile olamazdı çünkü psikiyatrik seri katiller hukuk tanımına göre akıl hastası değildir. Bunun için sanığın yaptığı şeyi ya da yaptığı şeyin yanlış olduğunu anlamaması gerekir. Seri katiller yaptıkları şeyin yanlış olduğunu fark ederler ve bu yüzden yaptıkları işten sıyrılma çabası gösterirler. Seri katillerde yegâne “akıl hastalığı” unsuru, kendi pişelerinde onları öldürme bağımlılığına yönlendiren, derinlere gömülü karşı konulamaz bir zorlanımdır.

24 Haziran 1902 günü, 48 yaşındaki Jane Toppan bir akıl

hastanesine konuldu. 17 Ağustos 1938 günü, tam otuz altı yıl kapalı kaldığı yerde 84 yaşında öldü. Yaşlılığında sessizliğe gömüldüğü, “Evladım biraz morfin ver de koğuşa gideyim, ölenleri görüp hep beraber biraz eğlenelim,” gibi sözlerle hastane hemşirelerini zaman zaman iğnelediği bildirildi.²⁹

Jane Toppan on dokuzuncu yüzyıl kadın seri katillerinin son noktası olabilirdi fakat yirminci yüzyılda daha fazlası gelecekti.

İKİNCİ BÖLÜM

Yirminci Yüzyılda Kadın Seri Katillere ve Suç Ortaklarına İlişkin Seçilmiş Vaka Araştırmaları

AILEEN WUORNOS, VELMA BARFIELD,
DOROTHEA MONTALVO PUENTE, GENENE JONES,
MARYBETH TINNING, MARTHA BECK, MYRA HINDLEY,
CAROL BUNDY, CHARLENE GALLEGRO,
KARLA HOMOLKA, ILSE KOCH, IRMA GRESE,
MARY BRUNNER, SUSAN ATKINS,
PATRICIA KRENWINKEL, LINDA KASABIAN,
LESLIE VAN HOUTEN

AILEEN WUORNOS KÜLTÜ VE MERAKI

Postmodern Kadın Seri Katiller

Esas olarak erkek seri katilleri ele aldığım bir önceki kitapta Ted Bundy'yi, geçmişin “yabancı” seri katillerinin aksine bize benzediği ya da en azından üniversite öğrenimi görmüş, orta sınıf değerleri ve özelemleri olanlarımıza benzediği için ilk postmodern seri katilimiz olarak betimledim. Bundy, kurbanlarını ayaklarından bir vestiyer kancasına asan, kimsesiz, taşralı, tavan arasında yaşayan yaratıklardan ya da bira kutuları ve pis paçavralarla dolu harap bir arabanın direksiyonu başında otostopçu kollayarak dolaşan, gergin, donuk bakışlı bir berduş değildi. Bundy, lüks apartman dairesinde ipekler ve kristaller arasında yaşayan, şık ve pahalı kazaklar giyen biriydi. Çekici, büyüleyici ve nazikti, hırslı görünüyordu; 1970'lerin yuppie'lerinin tipik bir örneğiydi. Fakat Ted zaman zaman genç kadınları kalabalık yerlerden alıp kaçırıyor, onları bayıltana kadar dövüyor, sonra yine Volkswagen Beetle'ına koyup ıssız ve karanlık bir yere götürüyordu. Sonra onları öldürüyor ve cesetleriyle seks yapıyordu. Gerçek bir *Amerikan Sapığı** idi: Popüler gece yemeklerinin ayrılmaz siması ve Washington'da Cumhuriyetçi Parti'yle siyasi bağları olan yakışıklı bir hukuk öğrencisi. Günün birinde valiliğe, hatta daha da yükseğine aday olabilirdi. Gülüşü ve saç biçimiyle böyle şeylere gayet uygun görünüyordu.

AILEEN WUORNOS

Aileen Wuornos, Ted Bundy'nin olmadığı her şeydi ve onu postmodern kadın seri katilimiz yapan tam da buydu. Erkek

* Bret Easton Ellis, *Amerikan Sapığı*, çev. Fatih Özgüven, İthaki Yayınevi, İstanbul. 2006. -yhn.

seri katillerin –Ted Bundy ortaya çıkana kadar– tüyler ürperti-
ci canavarlar olduğunu düşünürdük, oysa kadın seri katillere
ilişkin algımız onların ölümcül “leydiler” olduğu şekildeydi.
Onları saygıdeğer, zaman zaman çekici kadınlar olarak g r -
r z. Cinayetlerini kadınsı bir gizemin ardına gizlerler; arse-
nik kullanan, dantelli giysileri olan ölümcül hanımlar. Güzel-
liklerini, cazibelerini ve nezaketlerini kurbanlarını öldürücü
ağlarının içine çekmek için kullanırlar (tıpkı Bundy gibi) ve
bu arada eş, anne, hemşire, bebek bakıcısı ya da dul kadın
görünüşlerini muhafaza ederler. Aileen Wuornos bu stereotipi
paramparça edecekti.

Erkek Ted Bundy ile kadın Aileen Wuornos arasında seri
katillerin toplumsal cinsiyet farklılığına ilişkin algılarımız, iki
zıt kutba ayrılır. Ted Bundy seri katilleri içimizden biri olarak
normalleőtirirken Aileen Wuornos gece karanlığında elinde
silah tesadüfen karşısına çıkan yabancıları avlayarak, kadın
seri katili kadınsı evcimenlik kültünün dışına çıkardı. Aile-
en Wuornos tam da diğer kadınların gitmekten korktukları ve
pek çok kadının  ld r ld ğu yerde serpildi; karanlık yollarda
otostop yaparak ve işini yol kenarında hallederek... Kendi-
sinden önceki kadın seri katillerin hiçbirine benzemiyordu ve
belki de gelecekte olacakları haber veriyordu: Karanlık yükü
ve ödenmesi gereken bedeliyle birlikte kadın seri katil  zg r-
leőmesinin sınırsız imk nları, kurban olarak geleneksel kadı-
nın tam zıddında yer alan yırtıcı bir kutup yıldızı...

Tıpkı Ted Bundy gibi, Aileen de tutuklandıktan sonra mah-
kemelerden yapılan canlı yayınların vazgeçilmez siması, bir
belgesel yıldızı ve haftanın röportaj kahramanı haline geldi.
Adını bile iőitmediėimiz bir sırada Aileen, günün birinde hak-
kında kitap yazılacağını, sinema filmi yapılacağını iddia etmiş-
ti. Haklı  ıktı. Tutuklanmasından sonra onun hakkında pek
Çok kitap yazıldı. Fakat bunlar henüz baőlangıçtı. Wuornos
fenomenini ve diğer suçluları inceleyen dört bölümlük belge-
sel drama, *Murder Trail*’in yapımını Discovery Channel  stlen-

di. Aslında bu onun hakkında yapılan bir film ve televizyon programları dizisinin sadece ilkiydi. Diğerleri *A&E's American Justice*'i ve Court TV'nin sonsuz dizisini içeriyordu. Wuornos, *Sixty Minutes* ve *Dateline* programlarında bazı ABD başkanlık adaylarından daha fazla boy gösterdi. Ardından bir TV filmi yapıldı: *Overkill: The Aileen Wuornos Story*. Sonra, *Desining Women* adlı bir durum komedisine konu oldu; ardından Nick Broomfield'in yönetmenliğinde iki belgesel geldi: *Aileen Wuornos: The Selling of a Serial Killer* ve devamı niteliğinde, *Aileen: Life and Death of a Serial Killer*.

Wuornos'a ayrılan yüzlerce internet sitesi var. Buralarda o, bazen kurban, bazen kahraman, bazen de canavar olarak resmedilir. Wuornos, San Francisco'da Carla Lucero'nun bir operasına da konu oldu. Lucero durumu şu sözlerle açıklıyordu: "Aileen Wuornos'la aramda güçlü ama çekingen bir bağ hissediyorum. Onun öyküsü her kurbanın ruhundaki karanlığı ve hayatta olanların uçucu fantezilerini yansıtıyor... Aileen bizleri, kendi ışığımızı aramaya yönelterek bir uçuruma götürür. Belki de bu ışık, seçtiğimiz, yaşamakta olduğumuz öteki yolu anlamamızı sağlıyor."¹

Idamından bir yıl sonra Wuornos, bir Hollywood filmi *Monster*'da nihai kült statüsü kazandı. Film, Wuornos'u canlandıran Charlize Theron'a En İyi Aktrist Akademi Ödülü kazandırdı.

Bir Çocuk Olarak Aileen Wuornos

Aileen Wuornos hayattayken Oscar gecesinin kırmızı halısından herhangi bir kişinin olabileceği kadar uzaktı. 1956'da doğdu ve Michigan, Troy'da, Detroit'in on beş mil kuzeyindeki sahipsiz bir banliyöde büyüdü. Aileen'in annesi Diane, o doğduğunda 16 yaşındaydı ve Leo Pittman adındaki tacizci ve kaba olduğu bildirilen 19 yaşındaki babası Leo Pittman'dan henüz ayrılmıştı. Diane, Aileen'e hamile olduğu sırada, Leo'dan ağır biçimde dayak yediğini söyler. Aileen doğal babasıyla hiç

karşılaşmadı, zira babası 7 yaşındaki bir kız çocuğunu kaçırıp tecavüz ettiği için ömür boyu hapse mahkûm edilecek ve intihar edecekti. Bu durum seri katiller için çok sık olmasa da bazı durumlarda geçerlidir. Kötü kanla dünyaya gelirler.

Diane, Aileen'in ağabeyi Keith'i bir yıl önce doğurmuştu. Artık iki çocuklu yalnız bir anneydi ve onları doğru dürüst bir işi olmadan büyüttü. Tanıklar daha sonra iki çocuğun Diane evde olmadığı sırada saatlerce ağlayıp inlediklerini bildirdi. Aileen altı yaşındayken bir gün Diane akşam yemeğine gitti ve iki çocuğu oda arkadaşına bıraktı. Bir daha dönmedi. Aradan bir hafta geçince oda arkadaşı Diane'nin anne babasına, bir Ford fabrikasında işçi olarak çalışan Lauri Wuornos ile karısı Britta'ya haber verdi. Çift gelip torunlarını aldı.

Diane ile ana babası arasında çarpık bir psikopatoloji zaten vardı. Diane, annesi Britta'nın kendisini kışkandığını çünkü Lauri'nin ona cinsel ilgi duyduğunu iddia etti. Babası ona asla cinsel tacizde bulunmamış olsa da, sık sık ona dokunuyordu ve bir keresinde onu tutkuyla öpmüştü. Aileen de daha sonra büyükbabası Lauri'nin onu taciz ettiğini iddia edecek fakat onu cinsel tacizle suçlayacak kadar ileri gitmeyecek sadece gülerek ona bir Fransız öpücüğü verdiğini anlatacaktı.

Aileen iki yaşındayken, Diane iki çocuğunu geri almak için döndü fakat kısa süre sonra onları bu kez bir bebek bakıcısına bırakarak ortadan kayboldu. Erken bebek bağılılığı teorisi akıl hastalığı ve psikopatiyle bir bağlantı kuruyorsa, Aileen Wuornos bu bağlantının bir örneği olmaya adaydır. Kendilerinin de iki büyük çocuğu (Aileen'in annesi Diane'nin yanı sıra) olan Britta ile Lauri sonunda Aileen ile ağabeyini evlat edindi. Büyükbabasının öz babası ve annesinin kız kardeşi olduğuna inanan Ted Bundy gibi Aileen de Britta ile Lauri'nin doğal ana babası olduğuna, teyzesi ve dayısının ise kardeşleri olduğuna inanıyordu. Ted Bundy gibi Aileen de yaklaşık 11 yaşındayken başka çocuklardan gerçek aile bağlarını öğrendi. Fakat Ted Bundy'yle olan benzerlikler bu noktada sona ermektedir.

Aileen Wuornos'un okul fotoğrafları, 1960'ların başında küçük kızların giydikleri tarza uygun, fırfırlı yakası olan ucuz sentetik kumaştan yapılmış giysiler içinde sarı saçları düzgün biçimde taranmış, yüzü çilli güzel bir küçük kıızı göstermektedir. Altı yaşındaki aile fotoğrafında Aileen diğer aile fertlerinin ortasında bir taburede oturmaktadır. Ağabeyi Keith, "üvey kardeşi" Barry ve "üvey kız kardeşi" Lori onun çevresinde bir yarım daire oluşturacak şekilde yer almaktadır. Hepsi gülümsemektedir. Aileen'in 13 yaşındayken yaz tatilinde bir teknede çekilmiş bir fotoğrafı daha vardır. Burada da kot pantolon giymiş, uzun bacaklı güzel bir kız görürüz. Yine gülümsemektedir. Bisiklet sürerken gülümseyen bir fotoğrafı daha vardır. Aileen bütün aile fotoğraflarında insana gurur verecek şekilde hep gülümsemektedir. Görüldüğü kadarıyla kaydedilmeye değer anılar söz konusudur.² Fakat gerçek, görünüşten farklıydı.

Komşular Wuornos evinin hep karanlık, pencerelerinin sıkıca kapalı olduğunu hatırlamaktadır. Eve misafir gelmezdi. Lauri'nin "üvey babası"nın sert tabiatlı olduğu, kızı deri kayışla terbiye ettiği söylenmektedir. Aileen de adamın çıplak kaba etlerine ve bacaklarına vurduğunu söylemiştir. Ayrıca Keith ve Aileen, Lauri ve Britta tarafından kendi çocuklarına kıyasla daha sert kurallara tabi tutuluyorlardı. Aileen'in onların alkolizmine ve tacizlerine ilişkin daha sonra anlattıkları, "üvey kız kardeş" ve "üvey erkek kardeş" in anlattıklarıyla çelişiyordu. Onlar Aileen gibi tacize uğramadıklarını söylüyordu.

Küçük yaşta ana baba tacizini yorumlamak zordur. Fiziksel ve cinsel taciz arasındaki çizgi bazı durumlarda çok belirsizdir ve anılar çocuklar tarafından ya baskı altına alınır ya da değiştirilir. 1960'ların başında, bir çocuğun çıplak kaba etlerine kayışla vurularak dövülmesi yadırganan bir durum değildi. Bu cezalandırma şekli çocuğu korkutmak için vurulan hafif kayış darbelerinden vahşi biçimde dövmeye kadar, ana babanın tutumuna göre değişiyordu. Ana babadan sadece birinin bunu yapması ötekinin vahşeti idi. Ancak Aileen'in cezalandırılma

konusunda yalnız olduğu görülüyordu. Lauri onun Noel armağanları almasına izin vermiyordu. Bir keresinde çocuk fırınlanmış patatesini bitirmeden attığında Lauri onu patatesleri çöpten alıp yemeye zorladı. Bir keresinde de Aileen'in bakmak istemediği bir kedi yavrusunu boğarken kızı bu manzarayı seyretmeye zorladı.

Küçük yaştan beri Aileen şarkı söyleme ve dans etme konusunda yetenekliydi ve bir film yıldızı olmak istediğini söylüyordu. İlgi uyandırmaya çalışıyordu. Fakat yaklaşık sekiz yaşındayken Aileen ansızın tetiklenen bir öfke sergilemeye başladı. Diğer çocuklardan tecrit olmaya başladı. Ondan korkuyorlardı. Lori onun uyum sağlamaya çalıştığını, kendisinin de ona "iyi" bir kız olması, öfkeden ve karamsarlıktan vazgeçmesi için telkinde bulunduğunu hatırlamaktadır. Bu telkinlerin faydası olmadı. Otuz yıl sonra Aileen yedi cinayetle suçlandığında, Lori gözyaşları içinde şöyle diyecekti: "Küçükken onun isteklerini reddettiğimiz için ağlıyorum. Oynamak istediği zaman ona izin vermezdik."

Lori, onun çok kibar olabildiğini fakat bunun biraz zorlama olduğunu hatırlıyordu. Bilinçli olarak nazik bir havaya bürünüyordu çünkü insanların onu kabul etmelerinin ve ona katlanmalarının ancak bu durumda mümkün olacağını biliyordu. Fakat kolayca denetimi kaybedip öfkeye kapılıyordu. Lori onun için üzülüyordu fakat kendi dostlarından ve sosyal hayatından Aileen yüzünden vazgeçmek de istemiyordu. Daha sonra onun uyuşturucu kullanmaya başladığını, mizacının daha da kötüleştiğini ve birkaç kez ani öfke nöbetleri sırasında ona ya da Keith'e bıçak çekerek onları öldürmekle tehdit ettiğini hatırlıyordu.

Sekiz yaşında okula giden Aileen zeki bir çocuktı ve iyi notlar alıyordu. Fakat bu yaştan sonra davranış sorunları geliştirmeye başladı. Hiç arkadaşı yoktu, notları düşmeye, öğretmenleriyle kavga etmeye başladı. Görme ve işitme sorunları olduğu da saptandı. Fakat Britta bu sorunları umursamadı,

onun sadece “dikkatsiz” olduğunu söylüyordu. Aileen’in sözel IQ testi 80 gibi düşük bir puanı gösteriyordu fakat davranış sorunlarına rağmen, muhtemelen Britta’nın tutumu yüzünden herhangi bir danışmanlık hizmeti almadı. Duruşma sırasında bir psikiyatr, Aileen’in sözel IQ’su ile çok yüksek olduğu görülen işlevsel IQ’su arasında büyük bir açıklık olduğun doğruladı. Bu açıklık denetlenemeyen davranışsal epizotlarla sonuçlanabilirdi. Psikiyatr bu durumu “yakıt borusundaki kum” olarak betimledi. Bu durum motorun çalışmasını engelliyordu. Beyni tekliyor, duruyor, sonra tekrar çalışmaya başlıyordu. Zaman zaman duygusal denetimi yerindeydi fakat bazen de öfkeye kapılarak denetimi kaybediyordu.

Sigara Domuzu

Aileen on bir yaşındayken ciddi bir sorun ortaya çıktı: Ufak tefek şeyler ya da sigara karşılığında çevredeki ormanda ya da hendeklerde komşu oğlanlarla seks yapıyordu. Küçük yaşta görülen bu cinsel davranış türü neredeyse kesin olarak Aileen’in çocukluğunda cinsel tacize uğradığını göstermektedir. Zaman zaman bu duruma ilişkin bazı belirtiler verdiyse de, sonunda bunu kesin bir tutumla reddetti. Eğer böyleyse, akranlarının kendisini reddetmesinin yol açtığı duyguların üstesinden gelmek için yapıyordu bunu.

Daha sonraları sayısız erkek tanık Aileen’in 12-14 yaşındayken ilk kez kendisiyle yattığını hatırladı. Onun neşeli ve mekanik olduğunu söylüyorlardı. Bu ilişkiler sırasında Aileen pek az konuşuyordu. Zaman zaman altı ya da daha fazla oğlanla grup sekse katıldı. Bu durum aşağılanmasına yol açtı. Komşu oğlanlar ve okuldakiler sigara karşılığında seks yaptığı için ona “sigara domuzu” adını taktı. Seks yaptığı oğlanlardan birine bağlanıp bağlanmadığı sorulduğunda bunu kaba bir dille herkesin önünde reddetti.

Bu durum fotoğraflarda gülümseyen 13 yaşındaki kızın ne kadar yanıltıcı olabileceğini vurgular.

Orası 1960’larda bir Detroit banliyösüydü. Aileen kısa süre

içinde kendi yaşlıları gibi uyuşturucu ve alkol dünyasıyla tanıştı. Ot içiyor, LSD kullanıyordu; daha sonraları sakinleştirici ilaçlar ve alkolde karar kıldı. Hırsızlık yapmaya başladı ve Britta'nın çalışmakta olduğu K-Mart alışveriş merkezinde yakalandı. Britta utanç içinde kovuldu. Aileen, Lauri ve Britta'yla kavga etti ve ağabeyi Keith'le cinsel ilişkiye girdi.

Aileen on dördünde hamile kaldı. Wuornos bu hamilelik öyküsüne ilişkin farklı şeyler anlattı. Bir versiyonda bir aile dostundan, bir diğesinde ise kendisini kaçırıp tecavüz eden bir Elvis taklitçisinden söz etti. Lauri çok kızdı. 19 Ocak 1971 günü Aileen'i evlenmemiş annelere hizmet veren Florence Crittenton Bakımevi'ne arabayla götürdü. 24 Mart günü Wuornos bir oğlan bebek doğurdu. Lauri çocuğu evlatlık vermek istedi. Wuornos yalvardıysa da onu görmesine izin vermedi. Aileen bebeğe ağabeyinin adını verdi: Keith.

Eve dönen Wuornos yeniden okula başladı fakat bu çok uzun sürmedi. Birkaç kez evden kaçtı ve yasalarla başı derde girdi. Sonunda Lauri onu evden kovdu. Aileen kendini alkole ve uyuşturucuya verdi. Artık otostop yaparak adamlarla yatıyor, evin yakınlarındaki terk edilmiş arabalarda ya da ormanda uyuyordu. Keith de aynı şekilde sorun çıkardı ve evi terk etti.

Anne olarak bildiği tek kadın Britta sirozdan öldüğünde Aileen 15 yaşındaydı. Çocuklar için bu tam bir şok oldu. Britta bir alkolik olduğunu onlardan özenle saklamıştı. Aileen ona ilişkin karmaşık duygular içinde olsa da, şefkatli bir anneye en yakın olan kişi oydu. Evli olmayan anneler evinde kaldığı sırada, Lauri evden birilerinin onu ziyaret etmesini ya da telefon etmesini yasaklamıştı fakat Britta ona sayısız mektup yazdı. Şimdi ölmüştü o.

Aileen'in üvey kız kardeşi Lori, Britta'nın ölümünü haber vermek için dış semtlerdeki terk edilmiş arabaların içinde onu aradı. Aileen cenaze evine gittiğinde uygunsuz hareketlerde bulundu. Uygunsuz bir kıyafetle, kon pantolonla geldi, kadın ve erkek tuvaletlerini belirten levhaları değiştirdi, tabutunun

içinde yatmakta olan Britta'nın yüzüne sigara dumanı üfledi. Wuornos, "Yaşlı sersemin yüzüne duman üflemek istersem, bunu yaparım," diye homurdandı. Sonunda cenaze evinden kovuldu. Britta'nın ölümüyle birlikte kendisine özen gösteren son kişiyle de bağını koparmış oldu.

Aileen'in öz annesi Diane, annesinin cenaze töreninden kısa süre sonra geldi ve kızını sokaklarda dolaşan evsiz biri olarak görünce sarsıldı. Diane, Keith ile Aileen'i terk ettikten sonra iki çocuk daha doğurmuştu. Onları Teksas'ta büyütüyor tek başına yaşayan bir anne olduğu için sosyal yardım görüyordu. Teksas'taki sosyal hizmet yetkililerinin eve iki çocuk daha getirmesine izin vermediklerini iddia eder. "Kulağa çok soğuk geliyor ... kendi çocuğunuzu yanınıza alamıyorsunuz ... fakat bir kişinin elinden ancak bu kadarı gelir," diyordu Diana. Tamamen yabancılaşan Lauri, 15 yaşındaki Aileen ve 16 yaşındaki ağabeyi farklı biçimlerde akıntıya kapıldı.

O sırada Aileen cinayetten tutuklandığı gibi değildi. Sarışın ve çok güzeldi. Fakat tam bir serseri hayatı yaşıyor, Michigan yollarında şoförlere fahişelik yapıyor, yol üstü motellerde önüne gelenle yatıyordu. Seyahat güzergâhını giderek daha uzaklara, Ohio'ya, daha sonra Pensilvanya'ya ve nihayet güneye, Georgia ve Florida'ya kadar genişletti. Müşterilerinin ve yolculuk süresince kısa süre dostluk ettiği kişilerin parasını alıyor, çalmadan önce de onlara karşı ansızın patlak veren bir öfke sergiliyordu.

Keith kendisini uyuşturucu ve alkolden kurtarmayı başardı, fiziksel testlerden geçerek 1974'te orduya katıldı fakat bir ay sonra kendisine kanser teşhisi konuldu. Keith kanserle boğuşurken, artık bir dul olan Lauri, 1976'da kapalı garajda arabasının motorunu çalıştırarak intihar etti. Ne Aileen ne de Keith cenaze törenine katıldı. Aileen hiçbir yerde bulunamadı, nefret ettiği üveybaba/büyükbabasının ölümüyle ilgilenmesi de zaten düşünülemezdi. O sırada Keith'in durumu ağırlaştı. Kanser gırtlığına, beynine, ciğerlerine ve kemiklerine yayılmıştı.

Dört ay sonra Keith öldü.

Aileen bütün bu kargaşanın orta yerinde evlendi. Bir gün Florida'da otostop yaparken 69 yaşında aristokrat bir Philadelphia'lı olan zengin emekli Lewis Gratz Fell'in arabasına bindi. Fell o sarışın güzeli kollarının arasına almak istediğinde, Aileen'in kendisi için uygun olduğunu düşünüyordu. Aileen güvenli bir "yaşlı ve zengin sevgili" istiyordu ve Fell tam da aradığı tipte biriydi. Fell ona iri elmas taşlı bir yüzük verdi ve bu tuhaf çiftin evlenme töreninden bir fotoğraf Daytona gazetesinin sosyal olaylar sayfasında yer aldı.

Aileen, Troy'a bir ziyarette bulundu. Elmas taşlı yüzüğünü ve kır saçlı kocasını gururla gösterdi insanlara ve ne kadar mutlu olduğunu anlattı. Fakat birkaç gün sonra gelin, içmeye ve tanıdığı bildiği barlara takılmaya baladı. Fell öfkelen-di. Hemen Florida'ya döndü ve Aileen'in kendisini sopayla dövdüğünü iddia ederek bir görüşmeyi men kararı imzaladı. Kısa süre sonra da boşanma davası açtı.

Aileen bu öyküyü tersine çevirdi ve dayak yiyenin kendisi olduğunu iddia etti fakat çeşitli tanıklar o sırada Aileen'in "toplam otuz dolar"ı kendisine gıdım gıdım verdiği için Fell'den bezdiğini anlattığını söyledi. Aileen kocasının yürüyüşlerde kullandığı bastonu alarak onu pataklamıştı. Evlilik sadece bir ay sürdü.

Serserilik Yılları

Sonraki on yıl boyunca Aileen otoyol sisteminin kıyılarında yaşayarak ABD'yi dolaştı; motorcu barlarına takılıyor, hırsızlık yapıyor, arada Teksas'taki annesi Diane'i ve artık evli olan Lori'yi tanıyan birilerine rastlıyordu. Bu ilişkiler çok kısa sürüyor ve daima Aileen'in öfke patlamalarıyla sona eriyordu.

Aileen sokulgan bir cazibeye sahipti fakat on yıllık mahkûmiyet onu çirkinleştirdi. Broomfield belgesellerinde bu durum görülebilir. Broomfield yıllarca süren duruşmalar ve idamı beklerken yaptığı iki film sırasında onunla ilişki ge-

liştirmişti. Mülakatlar sürerken çekici, tatlı ve dostça davranıyordu fakat Broomfield gündemden saptığı zaman onun bakışlarında soğuk, köpek balığının gözlerini andıran donuk bir ifade ve burun deliklerinin genişlediğini görecekti. İdamdan saatler önce Broomfield'la görüşmeyi reddetti ve kamera karşısında bizzat canlandırmak istediğı filmin senaryosu yarım kaldı. Aileen dostça davranan fakat ansızın beynindeki küçük bir değışim nedeniyle ve görünürde hiçbir sebep olmaksızın karşısındakinin boynuna atlayan bir pitbull'u andırıyordu.

1970'lerde ve 1980'lerde Aileen Wuornos'un suç dosyası kabarmaya başladı. Suçlar farklı isimler taşıyordu: Saldırı ve dayak, silahlı soygun, hırsızlık, taşınması yasak ateşli silah bulundurmak, içki içip karışıklık çıkarmak ve uyuşturucu etkisinde araba sürmek. Bir noktada, ya kazara ya da bir intihar girişimiyle kendisini karnından vurdu.

1981 yılında Daytona'da nihayet Jay Watts adında 52 yaşında bir oto tamircisiyle rahat bir ilişki kurdu. Onun yanına taşındı ve iki ay kadar birlikte gayet mutlu yaşadılar. Bu belki de Aileen'in sürdürmeyi başardığı ilk ilişkiydi. Fakat bir gece aralarında kavga çıktı. Watts'a göre sebep o kadar önemsizdi ki hatırlamıyordu. Watts, onun daima şamatalı, cana yakın, beraberliğı eğlenceli olan ve arkadaşça davranan bir kadın olduğunu, onun efsanevi mizacına asla tanık olmadığını söyledi. O gece bir istisnaydı. Aileen biraz sinirli görünüyordu fakat şiddet kullanmamıştı.

Aileen aynı olayı farklı hatırlıyordu. O akşam aklından geçen bir şeyi söylemişti sadece, paylaştıkları yatak odasında kendisini biraz yalnız bırakmasının mümkün olup olmadığını sormuştu. Aileen'e göre, Watts yanlış davranıp şöyle demişti: "Yatak odamdan ve evin geri kalan kısmından da ayrılabilirsin!"

Ertesi sabah uyandığında Aileen aralarındaki sorunun çözümlendiğini düşündü. Altı kutu bira aldı ve Watts'ın onun için satın alıp tamir ettiğı arabayla plaja gidip içmeye başladı. Biraz daha içti ve nihayet bir silah mağazasına giderek 22'lik

bir tabanca satın aldı. Sonra bir K-Mart'a gitti ve biraz mermi satın aldı. Ardından içki bölümüne geçerek bir şişe viski aldı ve onu Librium'la karıştırdı. Kendisi intihar etmeyi düşündüğünü söyler.

Ardından, üzerinde bir bikini olduğu halde bir dükkâna daldı ve silahını doğrultarak orayı soyma girişiminde bulundu. Kendi ifadesinde tutuklanmak istediğini söyler, böylece Watts kendisini kurtarmaya gelecek, kefaletini ödeyip onu tekrar eve götürecekti. Bu da Watts'ın hâlâ onu sevdiğini kanıtlayacaktı.

Aileen yolun birkaç kilometre aşağısında sorun çıkarmadan tutuklandı. Watts onun cezaevinde lezbiyenlerle kavga ettiğini, onlara saldırdığını ve onların kendisinden nefret ettiklerini söylediğini hatırlıyordu. Watts bir yıl kadar onu ziyarete devam ettiğini, sonra ayrıldıklarını söyledi. Watts'ın kendisini terk ettiğini anlayan Aileen bir motosiklet dergisine kişisel bir ilan verdi ve yüzlerce yanıt aldı.

Aileen 1983 yılının Ağustos ayında serbest bırakıldı ve otostopla Washington'a gitti. Orada, mektup arkadaşlarından birinin, 47 yaşındaki Maryland'li mühendis Ed'in kapısını çaldı. Adama kendisinin eşcinsel olduğunu, bu yüzden aralarında ancak platonik bir ilişki olabileceğini söyledi; sonraki üç ayı sürekli içerek, öfke kusarak ve fantezilerle geçirdi. Bu üç ay içinde Ed'in arabasını kullanarak birkaç kez Florida'ya gidip geldi. Orada Jay Watts'ın yanında kalacak ve ayrılırken onun dükkânından bazı şeyler çalacaktı.

Ed daha sonra Wuornos'un kendisine tecavüz etmeye çalışan güçlü bir motorcuyla ilgili fantezileri olduğunu hatırladı. Adamı nasıl yere yıkıp dövdüğünü, kafasına nasıl vurduğunu anlatıyor ve canlandırıyor. Önemsiz bir konu Aileen'in kendini kaybetmesine yol açıyordu. Bazen herhangi bir neden de olmuyordu.

Bir keresinde Ed'le bir sevişme başlattı. Daha önce ona lezbiyen olduğunu söylediği için Ed şaşırdı. Aileen şöyle dedi: "Şaka yapıyordum! Şimdi gör bakalım eşcinsel miyim, değil miyim." Beş dakika kadar seviştiler, sonra Aileen kalk-

tı, mutfağa giderek bir bıçak aldı ve Ed'i ölümle tehdit etti. Ed onu yatıştırmayı başardı fakat artık kabak tadı vermeye başlamıştı.

Hem Ed hem de Jay Watts, Aileen'in Bonnie and Clyde fantezisi geliştirdiğini hatırlıyordu. Aileen sürekli yer değıştiren bu haydut çifte hayrandı. Kanundışı insanlar, motosikletçiler ve bu insanlar arasında yaygın olan şiddet altkültürü onu büyölüyordu.

Ed sonunda aşırı içen ve düşüp kaldığı için hastaneye götürmek zorunda kaldığı Aileen'i evinden atmayı başardı. Bu öfkeli misafirden kurtulmak onu rahatlatmıştı. Aileen bu kez Florida'ya sürüklendi. Yollarda fahişelik yapıyor, zaman zaman müşterilerinden ya da onu arabasına alanlardan bir şeyler çalıyordu. Bir keresinde yolda bir arabanın torpido gözündeki tabancayı çaldı.

Sonraki aylarda, farklı isimler kullanan Wuornos suç sicilini biraz daha artırdı. Bir arabayı çalmaya çalışırken tutuklandı. Bir başka olayda, trafik denetiminden kurtulmaya çalıştı, takip edildi ve durduruldu. Arabayı arayan polis çalıntı tabancayı bir kutu mermiyle birlikte buldu. Ayrıca 5.595 dolar tutarında karşılıksız çekten tutuklandı. Aileen'i cezaevinden kurtaran tek şey farklı isimler kullanmasının ve tam zamanında kaçabilmesinin yanı sıra şanslı olmasıydı.

1983'te cezaevinden tahliye olduktan sonra Aileen lezbiyen olduğunu söylemeye başladı. 1984'te Lori'yle bir telefon konuşması sırasında şöyle dedi: "Ben bir eşcinselim ve bundan hoşlanmayacağını biliyorum." O sıralarda Aileen, Toni adında bir kadınla kısa ve kargaşalı bir ilişki yaşadı.

Tyria "Ty" Moore: Aileen Gerçek Aşkı Buluyor

1986 yılının Haziran ayında Aileen, Daytona'daki bir eşcinsel barda Tyria "Ty" Moore'la tanıştı. İlişkileri Christina Ricci'nin Ty rolünü oynadığı *Monster* filminde canlı biçimde belgelendi (Ty'nin adı filmde değıştirilmiştir). Bu Aileen'in en uzun süren ilişkisi olacaktı. Dört buçuk yıl sürdü. Bu süre

içinde Aileen daha sonra açığa çıkarılan yedi cinayet işleyecekti. Ty, o sırada 31 yaşında olan Aileen'den altı yaş gençti. Aileen onunla birlikteyken kendi adından bozma bir takma isim kullanıyordu: Lee. Ty ve Lee bir çift oldular. Ty, yaygaracı, tez canlı ve çenesi düşük Lee tarafından büyülenmişti. Lee genç kadın üzerinde tam bir hâkimiyet kurdu.

Sonraki dört yıl içinde çift esas olarak Daytona bölgesinde, ama aynı zamanda Florida'nın başka bölgelerinde ucuz motel odalarında, apartmanların küçük arka katlarında dolaşıp durdu. Tyria, Florida otoyolu kıyasındaki ucuz motellerde oda hizmetçisi olarak çalışıyor, bu arada Lee odada kalıp içmeye devam ediyordu. Paraları bittiğinde Lee otostop çekiyor ve arada birilerini dolandırıyor. Bu seferlerden bazen 20 dolarla ama bazen de 300 dolarla dönüyordu.

Aileen aşırı derecede kıskançtı, Tyria'yı sahipleniyor, onun çalışmasını istemiyor, Lee seferden döndüğünde onu odada bulmak istiyordu. Çiftin önceki ev sahipleri bazı günler çiftin odadan çıkmadığını, sadece bira, sigara ve çerez istediğini kaydeder. Daha sonra odalarına girenler dağ gibi yığılan bira kutuları ve boş çerez paketleri buluyordu.

Eski aşığının evinde kendi eşyalarını almak için zorla içeri girmek dışında sabıka kaydı olmayan Ty küçük suçlar işlemeye ve olaylar çıkarmaya başladı: Farları söndürerek araba kullanmak, trafik işaretlerine uymamak. Temmuz 1987'de Ty bir bar kavgası sırasında başından yaralanıp tedavi gördü. Aileen'in siciline kıyasla bunlar ufak tefek şeylerdi.

Lee ve Ty, Sunshine State'in karanlık eteklerinde gölge- li bir varoluşu sürdürüyordu. Kuzeye ve güneye doğru başı- boş, özgürce gidip geliyorlardı. Pis ve çirkin küçük barlarda, kasvetli ucuz motel odalarında konaklıyor, küçük alışveriş mekânlarından bira ve sigara alıyorlardı. Kimliklerin nadiren sorulduğu, sadece nakit paranın geçerli olduğu bir dünyaydı bu. Sadece motel ücretini peşin ödüyorlardı. Sürekli hareket halindeydiler, çünkü ya yasalarla başları derde giriyordu ya da

bir şekilde kavga çıkarıyorlar, kirayı ödemiyorlar ya da konakladıkları yere zarar veriyorlardı.

Lee genellikle içine kapanıktı ve bütün dikkati çılgınca âşık olduğu Ty üzerindeydi. Ty ise çalışıyor ve insanlar arasında dolaşıyordu. Tyria zaman zaman iş arkadaşlarını Lee'yle paylaştığı motel odasına davet ediyordu. Hemen herkes Aileen hakkında aynı izlenime sahipti. Dışa karşı gayet dostçaydı fakat karanlık, tehdit edici bir şeyler vardı onda ve her an öfkesine hâkim olmaya çalışıyormuş gibi görünüyordu. Ürkütücü bir yanı vardı.

1989 sonbaharında Lee ve Ty, Daytona'nın kuzeyindeki Ormond Beach'deki Ocean Shores Motel'in bir odasında kalıyorlardı. Ty, yakınlardaki Casa Del Mar Hotel'de oda hizmetçisi olarak çalışıyordu. 23 Kasım günü, 29 yaşındaki güzel sarışın iş arkadaşı Sandy Russell'ı Şükran Günü gecesi için hindi pişirmeye ikna etti. Daha sonra Russell, Aileen'in gayet dostça görüldüğünü fakat servisini bizzat yaptığı yemeğe dokunmadığını, sadece onun yemek yiyişini seyrettiğini hatırlayacaktı. Gecenin ilerleyen saatlerinde Aileen sarhoş oldu ve tıpkı kendisini karnından vurduğu zamanki gibi elinde bir tabancayla belirdi. Aileen'in tehditkâr tavrı, Ty'in eve getirdiği misafire yönelik başlangıçta sergilediği arkadaşça tutumu gölgeliyordu.

İlk Cinayet

30 Kasım günü Aileen otoyol fahişeliğinden çok az para kazanmıştı. Artık yirmisinde bir sarışın değildi. Biraz kilolu ve aksiydi, yüzü ve dişleri yıllarca aldığı alkolün ve içtiği sigaraların etkisini yansıtıyordu. Aileen kaba görünüşlüydü artık, bira göbeğini gizlemeyen kot pantolonlar ve kolsuz T-shirt'ler giyyordu.

Pek çok yazar Aileen'in kilolu ve kaba görünümünün bir fahişe olarak kazanma potansiyelini olumsuz etkilediğinde birleşir. Onu öldürmeye iten belki de buydu: Nakit ihtiyacı. Aileen bir telefon kızı, erkeklerin "kız arkadaş deneyimi" için

kiraladıkları ince ve güzel fahiş tipi değildi. O bir otoyol fahişesiydi ve altsınıftan, bir daha yüzünü görmek istemeyecekleri kadınlarla hızlı seks yapmak isteyen erkeklere bile çekici görünemeyecek kadar kaba ve hantaldı. Adamlar kendileri için bir kız arkadaş aramıyorlardı, çoğunda aşağılayıcı biçimde seks yapma saplantısı vardı. Aileen onlar için tıpkı çocukluk dönemindeki gibi, ama bu kez otoyol kıyısında iş tutan bir Sigara Domuzu'ydu. Kaba ve paspal hali bu türden ilişki kurmak isteyen müşteriler için fark etmiyordu.

Tyria daha sonra Aileen'in ertesi sabahın erken saatlerinde alkol kokusuyla ve "ödünç aldım" dediği bir Cadillac'la geldiğini hatırlayacaktı. O sırada yakınlarda bir apartman katı bulmuşlardı ve hemen taşınmayı düşünüyorlardı. Eşyalarını kutulara yerleştirmişlerdi. Lee ona gece epeyce para kazandığını, yeni bir eve taşınabileceklerini söyledi. Taşınma işi bittikten sonra, Aileen bir bisiklete binerek "arabayı iade etmeye" gitti.

O akşam Lee ve Ty yeni evlerinde TV karşısında oturmuş bira içerlerken Lee ansızın şöyle dedi: "Bugün bir adam öldürdüm." Ty bir şey demedi, TV izlemeye devam etti. Aileen ayrıntıları anlatmaya başladı: Adamı tabancayla vurmuş, cesedini bir halıya sararak ormana saklamıştı. Ty onun, eve kurbanı ait bazı eşyalar ve giysiler getirdiğini fark etmişti. Lee ona muhtemelen adamın cüzdanından çekip aldığı bir fotoğrafı gösterdi. Ty bakışlarını kaçırdı. Lee ona arabanın adama ait olduğunu, öğleden sonra arabadan da kurtulduğunu söyledi.

Ty tek bir soru sormadı. Uysal bir tavırla TV izlemeye devam etti. Daha sonra kendisine Aileen'in adamı neden öldürdüğünü açıklayıp açıklamadığı sorulduğunda, konuşmalarında böyle bir konunun geçmediğini söyleyecekti.

6 Aralık günü, Ty'nin eski oda arkadaşından çaldığı kimlik kartını kullanan Lee arabadan çaldığı bir kamera ile radar dedektörünü otuz dolar karşılığında rehin verdi. Yasalar rehin dükkânına bir şey bırakanların parmak izinin alınmasını ve

açık kimliklerini bildirerek makbuzu imzalamalarını gerektiriyordu. Lee'nin verdiği isim sahte, parmak izi ise gerçektir. Parmak basarken Aileen, gerçek kimliğini saklama olasılığını tamamen ortadan kaldırmıştı. Çalman kimlik daha sonra polisi oda arkadaşına, oda arkadaşından da Ty'a, Ty'dan ise Aileen'e ve onun parmak izine götürecekti. Aileen Wuornos'un düşüşü böyle gerçekleşecekti fakat bunun için daha bir yıl vardı.

Rutin devriye görevini yapan polis önce terk edilmiş arabayı buldu. Araba boştu ve parmak izleri silinmişti. Plaka araştırması arabanın 51 yaşındaki Richard Mallory'e ait olduğunu ortaya koydu. Arabanın çevresinde yapılan küçük bir araştırma sırasında içinde kullanma süresi geçmiş kredi kartları ve kartvizitler olan bir cüzdan ile kısmen gömülmüş iki plastik su bardağı ve içinde yarım şişe votka olan bir çanta bulundu.

Sürücü koltuğu fazla öne çekilmişti. Uzun boylu olduğu anlaşılan araba sahibinin sığamayacağı bir konumdaydı. Kaygı verici olan ise sürücü koltuğunda görülen bir kan lekesiydi.

Mallory daha sonra, 13 Aralık günü arabadan birkaç kilometre uzakta bulundu. Cesedi dönüştürülebilir çöp arayanlar, hasırlar arasında çöplere karıştırılmış olarak bulundu. Ceset geniş bir eski halıya sarılarak neredeyse tamamen gizlenmişti. Mallory yüzüstü yatıyordu, giysileri üzerinde, kot pantolonun fermuarı kapalı, kemer tokası biraz gevşetilmiş vaziyetteydi. Ceplerinin içi dışarı çıkarılmıştı. Sanki biri onun ceplerini karıştırmış gibiydi. Bakır kaplamalı oyuk uçlu 22'lik mermilerle göğsüne dört kez ateş edilmişti. Mermilerden birinin arabanın koltuğunda otururken vücuduna saplandığı anlaşılıyordu. Kanındaki alkol düzeyi 0.5 kadar, yani kişiyi sarhoş etmeyecek kadar düşük düzeydeydi.

Mallory bir araç tamir atölyesi sahibiydi ve sık sık fahişelerle birlikte olduğu biliniyordu. Aileen tutuklandıktan sonra, kendisine tecavüz edeceğini "anladığı" için onu öldürdüğünü iddia edecekti.

“Günahlardan Arınmanın İptali” - Aileen’in İkinci Cınayeti

Aileen ikinci cinayetini altı ay sonra işledi. Kurban, herkesin “iyi bir insan” olarak bildiği, iri yarı, hoşsohbet, 43 yaşındaki David Spears idi. Akli başında, çok çalışın, dürüst, tatlı, sorumluluk sahibi bir adamdı. Pek çok bakımdan, ilk kurban Mallory’nin tam tersiydi. Spears’ın üç çocuğı vardı ve yirmi yıl önce karısından boşanmış olmasına rağmen altı yıldır süren bir ilişkisi vardı ve yeniden evlenmeyi düşünüyordu. David yakın zamanda bir nişan yüzüğü satın almıştı. Karısı ve çocukları yüz kilometre ötede, Orlando yakınlarında yaşıyorlardı ve Spears her hafta sonu onları ziyarete gidiyordu. 19 Mayıs 1990 Cumartesi günü bu hafta sonu ziyaretlerinden birini yapmak için kamyonetiyle yola çıktı. Özel bir gündü. Kızlarından birinin yirmi üçüncü yaş ve üniversiteden mezuniyet günüydü. Üzerinde kızına armağan etmek istediğı yüklü miktarda para vardı, saat 14:00 civarında eve ulaşması bekleniyordu. Fakat gelmedi, telefon da etmedi. Tuhaf bir durumdu.

David Spears’ın fena halde parçalanmış çıplak cesedi 1 Haziran günü, ulaşmayı planladığı yere 80 mil mesafede US 19 karayolunun Chassahowitzka sapağının güneyindeki çam ağaçları ve cüce palmyelerin arasındaki açıklık bir alanda bulundu. Ceset öylesine kötü biçimde dağılmış ve hayvanlar tarafından kemirilmişti ki ilk bakışta bir kadına mı yoksa erkeğe mi ait olduğu anlaşılmıyordu. Otopside 22’lik bir tabancadan çıkmış en az dokuz merminin açtığı yaralar ortaya çıktı. En az bir ya da iki mermi Spears’ın sırtına, diğerleri gövdesine ve karnına isabet etmişti.

Spears’ın kamyoneti yağmalanmış ve terk edilmiş olarak daha önce bulunmuştu. Polis sürücü yerinin yanındaki koltuğun döşemesinde kan izi, koltuğun üzerinde ise boş bir prezervatif kutusu buldu.

Aileen’in tutuklandıktan sonra yaptığı itirafa göre, Spears

eşi ve çocuklarının kendisini kutlama yapmak için bekledikleri eve yaklaşık otuz dakika mesafede I-4 karayolu ile 27. yolun kesiştiği noktada otostop yapan Aileen'i arabasına almıştı. Güvenilir ve öngörülebilir Spears, karısına telefon edip mazeret bildirmeksizin, gideceği evi geçerek 80 mil kadar araba sürmüş, Homosassa bölgesinde arabayı yolun kenarına çekerek Aileen'le, sabaha karşı saat bir ya da ikiye kadar seks yapmıştı. Ailesiyle randevuya neredeyse dokuz saat geç kalmıştı.

Wuornos bol miktarda bira içerek sarhoş olduklarını, ikisinin de çıplak olduğunu ve Spears'ın davetiyle kamyonetin arka tarafına geçip orada "takıldıklarını", bir ara Spears'ın kendisini dövmek için kullanmaya niyetlendiği kurşun boruyu gördüğünü iddia etti. Wuornos bunun üzerine çantasını kaparak kapıyı açıp dışarı fırladığını ve arabadan çıkıp kamyonetin açık bagaj kapağının yanında duran Spears'ı vurduğunu söyledi. Yaralanan Spears can havliyle kendini sürücü koltuğuna atmış ve arabayı çalıştırıp uzaklaşmak istemişti. Wuornos bunun üzerine ön kapıyı açarak ona ateş ettiğini, bu arada bağırıldığını söyledi. Ona şöyle bağırmıştı: "Sen ne yaptığını sanıyorsun, dönme... Seni öldüreceğim, bana her istediğini yapacağını mı sandın!"

Spears sendeleyerek kamyonetten uzaklaşmaya çalıştığında Wuornos arabaya girip şoför koltuğuna kaydı ve ona üçüncü kez ateş etti. Vurulan Spears yere yığıldı. Wuornos daha sonra onun göğsüne dört ve sırtına iki kez ateş ettiğini hatırlamadığını söyledi. Arabayı sürmeden önce, adamın üzerinde ve arabanın içinde bulduğu 400-700 dolar parayı aldı. Arabayı eve sürdü, arkada hâlâ alınacak bir şeyler olduğunu düşünüyordu. Sonunda onu uzak bir yol kenarında terk etti. O gün çalışmayan Ty, Aileen'in "ödünç" bir kamyonetle geldiğini, fakat kendisinin arabaya binmediğini hatırlıyordu.

Cinayet mahalli, zaman çizelgesi ve Spears'ın ailesine olan bağlılığı ve güvenilir kişiliği, randevuya otuz dakika kala ansızın fikrini değiştirmesinin ve sonraki dokuz saati varacağı

yerin seksen mil ötesinde bir yol kenarında bir otostopçu fahişeyle geçirmesinin pek mümkün olmadığını gösteriyordu. En azından telefon edebilirdi.

Magripli Cinayetleri'nin seri katili, öyküsü ileride anlatılan Myra Hindley'in suç ortağı Ian Brady, seri katilin gelişiminde en önemli adımın ikinci cinayet olduğunu yazdı. Birinci cinayet katilde bir şaşkınlık ve şok hali yaratıyordu. Brady'e göre katil:

...ilk cinayetin, öldürmenin ve cesedi yok etmenin gerektirdiği lojistik bir yana, psikolojik ve yasal zorluklarına gömülür. Bu nedenle duygularını bombardıman eden travmatik karmaşayı değerlendirebilecek durumda değildir.

...İkinci öldürme de aynı dezavantajları taşıyacaktır, fakat daha az bir ölçüde. Bu da deneyimin daha nesnel bir tutumla özümsemesini sağlar. Aynı zamanda muazzam bir güç duygusunu pekiştirir, metafizik bir satranç tahtasında daha geniş bir görüş açısı sağlar.

Pek çok örnekte, ikinci cinayette hissedilen yüksek estetizm unsuru birincisinden ve muhtemelen gelecekte olanlardan daha biçimsel bir izlenim uyandıracaktır. O sadece bir onaylama törenini, insanlığa inanç eksikliğinde aydınlatıcı bir sıçramayı değil, aynı zamanda hedonistik nihilizme bağımlılığın başlangıcını temsil eder.

Günahlardan arınmanın iptali.³

Seri Cinayet

Aileen'in birinci ve ikinci cinayeti arasında altı ay vardı. Üçüncüsünü işlemek için fazla beklemedi. Artık bir öldürme makinesi canavarına dönüşmüştü. İki hafta sonra, Tampa yakınlarında bir yerde Charles Carskaddon'la karşılaştı. Kırk yaşındaki Carskaddon nişanlısını almak için Florida'ya gidiyordu, onu alarak metal kesme operatörü olarak iş bulduğunu Missouri'ye dönecekti. Aileen, Cadillac'ın arka koltuğundan onun başına ateş etti. Daha sonra onun kendisini öldürmek

niyetinde olduğunu söyledi. Silahı bulduktan sonra büyük bir öfkeye kapılarak dokuz mermi alan 22'lik revolverini doldurmuş ve Carskaddon'a defalarca ateş etmişti.

Daha önce yaptığı gibi Wuornos arabayı alıp soymak için eve getirdi. Ty evdeydi. Carskaddon'ın 45'liğiyle atış talimi yaptılar. Araba terk edilmeden önce iki gün kadar tutuldu.

Birkaç gün sonra I-95 yolu civarında, Bunnell'den pek uzak olmayan bir kahvehanede Wuornos 65 yaşındaki vaiz Peter Siems'le tanıştı. Vaiz, Incil dolu bir Sunbird'le seyahat ediyor, bir *Christ Is the Answer Crusade* kervanına katılmaya gidiyordu. Wuornos sonunda onun arabasına bindi. Ifadesine göre, soyundular ve yere serdikleri bir battaniye üzerinde tam seks yapacaklardı ki Wuornos onun kendisine tecavüz etmek istediğini fark etti. Onu başından vurdu, cesedi terk etti ve her zamanki gibi soymak için arabayı eve sürdü. Siems'in cesedi asla bulunamadı.

Ty odalarında ansızın bir Incil'in belirlediğini hatırlıyordu. Bu kez Aileen arabayı bırakmadı. Onu kalmakta oldukları motelin arkasına park etti. Ty arabayı sorduğunda, Lee ona ödünç aldığını fakat iadesinde bir sorun olduğunu söyledi.

Bir ay sonra araba hâlâ Aileen'deydi, Ty'ı çevrede dolaştırıyordu. 4 Temmuz günü Lee ve Ty arabayla tatile çıktı. Bir ara yol üzerinde bir yerde durup bira aldılar. Ty ile Aileen'in bir günde üç kasa bira almaları normal bir durum değildi. Aileen öylesine sarhoş oldu ki arabayı süremez hale geldi. Ty'dan direksiyona geçmesini istedi. Aslında o da Aileen kadar sarhoştı. Ty sonunda arabanın kontrolünü kaybetti ve bir yerleşim yeri yakınlarında hendeğe yuvarlandılar.

İnsanlar koşup geldi. Aileen ve Ty kaçtı, fakat görülmuşlerdi. Olay yerine gelen polis arabanın ailesi tarafından kaybolduğu bildirilen Siems adında birinin üzerine kayıtlı olduğunu buldu. İki kadına ilişkin eşkâl tanımları dikkatle not edildi ve olaya tanık olanların ifadeleri alındı. Terk edilen araçta Wuornos'un parmak izi bulundu.

Farklı adli bölgeler nedeniyle cinayetler arasında henüz bağlantı kurulamamasına rağmen, polisin bu cinayetlerin ardında bir kadın saldırganın olabileceğinden kuşkulandığı olmasa oldukça ilginçtir. Mallory vakasında polis, maktulün yakınlarında ilişki kurduğu bir otoyol fahişesinin cinayetle ilişkili olabileceğinden kuşkulandı. Spears'ın eski karısı da cinayetle ilişkili olabileceği kuşkusuyla çapraz sorguya alındı. Ateşli silah saldırılarında polis için katilin kadın olabileceğini gösteren bir örüntü vardı: Maktulün gövdesinden vurulması. Kendilerini vursalar bile kadınlar, nadiren baş bölgesini hedef alıyorlar, daha çok kalbe ya da vücudun başka bölümlerine ateş etmeyi tercih ediyorlardı.

Sıradaki, bir sosis fabrikasında şoför olarak çalışan 50 yaşında Eugene "Troy" Burress, 30 Temmuz günü evine dönmedi, kamyonunu da şirkete getirip bırakmadı. Kamyon iki gün sonra her zaman gidip geldiği yol üzerinde bulundu. Troy ise 4 Ağustos günü bir yan yolda iki mermiyle vurulmuş olarak yüzüstü yatarken bulundu. Aileen'e göre adam onu yoldan almıştı, seks yapmak için anlaşmışlardı fakat Troy kadına on dolar ödemek yerine, Aileen'in anlattıklarına bakılırsa, ona tecavüz etmek istemişti. Onu önce göğsünden vurdu. Yerde ölmek üzere olan adamın bu kez sırtına ateş etti. Eugene Burress çocukları ve torunları olan, yanlış bir davranışı ya da herhangi bir kötülüğü görülmemiş bir adamdı. Ölümü aileyi perişan etti. Aile suçlunun tutuklanmasını sağlayacak kişiye ödül vereceğini ilan etti.

11 Eylül günü Aileen altıncı kurbanını öldürdü. Dick Humphreys eski bir Alabama polis memuru ve şefi, şimdiyse çocuk tacizlerini soruşturmakla görevli bir müfettişti. Bir gece eve dönmedi, telefon da etmedi. Bunun üzerine eşi işyerine ve eski polis arkadaşlarına çaresizce telefon etmeye başladı. Ertesi gün bir konut geliştirme bölgesinin arkasındaki ıssız bölgede bisiklet süren çocuklar Humphreys'i yol kenarındaki bir tarlada, neredeyse oturur pozisyonda buldular. Giysileri

üzerindeydi, fakat ceplerinin içi dışarı çıkarılmıştı. Saati kolunda, evlilik yüzüğü parmağındaydı. Yedi kez ateş edilmişti. Mermilerden biri başının arkasına isabet etmişti. Sağ tarafındaki küçük bir çürük bir tabanca namlusunun dürtmesiyle oluşmuş gibiydi. Toksikoloji raporu cesette marihuana ya da alkol olmadığını saptadı. Humphreys'in de geçmişinde bir pürüz yoktu, arkasında kendisine hayran ve acılı bir aile bıraktı.

17 Kasım 1990 günü, Şükran Günü'ne doğru Aileen, kamyoncu, özel güvenlik görevlisi ve yedek polis olan 60 yaşındaki Walter Jenö Antonio'yu öldürdü. Aileen'e göre, adam onu yoldan almış, ona "biraz parasal yardımda bulunma" karşılığında arabanın arka koltuğunda seks yapmak istemişti. Fakat Aileen soyunduğunda, Antonio hemen polis kartını göstermiş ve onunla parasız seks yapmak istemişti. Arabadan çıkmışlar ve tartışmaya başlamışlardı. Antonio arabanın yan tarafına geçtiğinde, ifadesine göre Aileen 22'lik tabancasını çekti. İtiştiler, fakat Aileen galip geldi ve Antonio canını kurtarmak için kaçarken onu arkadan vurdu. Üç el ateş etti, öldürücü kurşun tıpkı Dick Humphreys vakasında olduğu gibi başın arkasına isabet etti. Antonio'nun parmağındaki yakında evleneceği nişanlısının hediyesi olan altın ve elmas yüzüğü aldı.

Düşüş ve Tutuklanma

Aileen'in hatası kurbanlarının dördünü aynı ilçe sınırları içinde öldürmesiydi. 22 kalibrelik tabancayla yol kenarında yaşlı adamların vurulması gözden kaçacak gibi değildi. Nihayet başka ilçelerde de aynı şekilde işlenen cinayetler polisin radarına takıldı. Peter Siems'in arabasından kaçan iki kadının eşkâli ve arkalarında bıraktıkları parmak izi, polisi Wuornos'un kullandığı takma isimlerden birine götürdü. Bu ismi Aileen bir 22'lik taşıdığı için tesadüfen tutuklandığında kullanmıştı. Mallory'nin kamerasını ve radar dedektörünü rehin bıraktığı dükkânda alınan parmak izi Aileen'i gösteriyordu. Bu arada rehin dükkânına bildirilen isim oda arkadaşın-

dan çaldığı kimliğe ait olduğu için Ty'a da ulaşıldı. Uzun bir araştırmanın ardından polis, Aileen ve Ty'ın bir ekip olduğunu düşündü ve iki kadını araştırmak için iki ayrı görev gücünü harekete geçirdi.

1990 sonbaharında, Ty ile Lee'nin ilişkileri bozuldu. Polis cinayet şüphelisi iki kadının yakalanması için, eşkâllerinin de ekli olduğu bir genelge çıkardığı sırada Ty, Aileen'den ayrılarak Ohio'daki evine döndü. Tyria cinayetlerin bazılarını, en azından üçünü biliyordu. Lee'nin getirdiği arabaları ve o arabalardan çalınan eşyaları görmüştü.

Aileen Wuornos nihayet 8 Ocak 1991 günü saptandı ve takibe alındı. Aileen, Daytona'da bir motosikletçi barı olan The Last Resort'da dev bir içkili gece partisine katıldığında polis şamatalı kalabalığın içinde kaybetmekten korktuğu Aileen'i tutuklamaya karar verdi. Aileen öyle yorulmuştu ki barın bir köşesinde uyuyakaldı. Bu onun özgür olarak çektiği son uykuydu. Bar sahipleri daha sonra onun uyuduğu yere bir plaket koyacaklardı.

Ohio'da çalışan ayrı bir ekip Pensilvanya Scranton'da arabalarının yanında kalan Ty'ın peşine düşmüştü. Onu aldılar.

Sevgilinin İhaneti

Tutuklanmalarından sonra Tyria Moore, Lee'yle pek çok suçlayıcı telefon görüşmesi yaptı. Polis bu konuşmaları kayıt altına aldı. Ty'a cinayetlere fiilen katılmadığını kanıtlaması ve Aileen'in mahkûm edilmesi için yardımcı olması halinde indirim vaat ettiler. Polisin yönlendirmesiyle Tyria onu telefonda tuzağa düşürmek için bir ağ örmeye başladı.

Wuornos: Sen misin, Ty?

Moore: Evet.

Wuornos: Ne yapıyorsun?

Moore: Hiç. Sen ne halt ediyorsun?

Wuornos: Hiçbir şey. Burada oturuyorum.

Moore: Evet, ben de öyle işittim.

Wuornos: Nasıl... Senin burada ne işin var?

Moore: Bu lanet yerde neler olduğunu görmeye geldim.

Wuornos: Her şey yolunda. Buradayım çünkü... eee... şey... 86'da silah bulundurmaktan... ve bir trafik suçundan buradayım.

Moore: Öyle mi?

Wuornos: Öyle, öyle.

Moore: Polisler bizimkilerin evine gidip birkaç soru sordukları için...

Wuornos: Hı, hı.

Moore: Beni biraz korkuttular.

Wuornos: Hımmm. İyi. Sen de biliyorsun ya, endişelenecek bir şey olduğunu sanmıyorum ben.

Moore: İyi, o zaman. Ben biraz endişeye kapıldım.

Wuornos: Başına iş açmam, merak etme.

Moore: Bu iyi.

Wuornos: Bak ne diyeceğim. Senin için ölürüm ben.

Telefon konuşmaları bu şekilde günlerce devam etti. Tyria sürekli ağlıyor, onun kendisini cinayetlere yardımcı olmakla suçlamasından korkuyordu.

Wuornos: Bak... dinle... sen bir şey yapmadın, tamam mı?

Onlara kesinlikle böyle diyeceğim, anladın mı?

Moore: Sen kesinlikle beni artık sevmiyorsun... Bana güvenmiyorsun artık. Yani, başımı derde soktuğunu söylüyorum, yapmadığım şey için.

Wuornos: Tyria, böyle şey yapmadım diyorum sana. Dinle. Ağlamayı kes de, dinle.

Moore: Yapamıyorum. Bok gibi korkuyorum ben.

Wuornos. Ben seni seviyorum. Gerçekten. Seni çok seviyorum.

Moore: Burada ne yapacağımı bilemiyorum ya da nasıl yapacağımı...

Wuornos: Senin orada kalmana izin vermem. Dinle, itiraf etmek gerekirse, ederim...

Moore: Lee, neden yaptın bunu?

Wuornos: Bilmiyorum. Dinle, dedektiflerle konuşmak için buraya geldin mi?

Moore: Hayır. Buraya kendi başıma geldim. Bunu neden yaptın sen?

Wuornos: Ty, dinle beni. Ne diyeceğimi bilmiyorum, fakat söyleyebileceğim tek şey öz savunma. Endişelenme. Tek kişi olduğunu anlayacaklar ve ben de onlara böyle diyeceğim. Tamam mı?

Aileen'in savunma sözü isteneni veriyordu. "Öz savunma" sözü önemliydi. Kuşkusuz Aileen bir karara varmıştı; kandırma tarzında değil, akla uydurma, rasyonalize etme aşamasındaydı. Yedi kurbanı öldürürken yaptığı şey sadece savunmaydı. Fakat başka şeyler de vardı:

Wuornos: Ben muhtemelen fazla yaşamam, fakat aldırıyorum. Hey, bu arada, tarihe geçiyorum ben.

Moore: Nasıl geçiyorsun tarihe?

Wuornos: Söylüyorum ya... Bir kitap yazarsam, geçerim... Sana para veririm. Bilemiyorum. Bak sana söyleyeyim mi, neden yaptığımı?

Moore: Hımmm.

Wuornos: Çünkü ben seni... öyle kahrolası bir şekilde seviyorum ki seni, hep sana ev, bok püsür almak istiyorum... Evimizi kaybetmekten korktum, bu yüzden beraber olmayacağımızdan. Delilik gibi değil mi, ama doğru.

Muhtemelen doğrudu. Aileen Wuornos'un öncekilerin değilse de son cinayetlerinin sebebi buydu. Aileen ile Tyria arasındaki ilişkiye bakıldığında, Aileen koca, güvenliğe ihtiyacı olan Tyria ise onun eşi rolündeydi. Aslında Aileen ondan "karısı" olarak söz ediyordu. Fakat gerçekte, sefil küçük işler bulup para akışını sağlayan Tyria idi. Aileen ise serbest bir hayat sürüyordu. Sürekli hareket halinde olmak ve taşın-

mak, yoksulluk ve güvensizlik hem Tyria'yı yıpratıyor hem de ilişkilerini tehdit ediyordu. Aileen'in "koca" olarak taşıdığı statü, onun hayatı boyunca ilk kez kurmayı başardığı uzun süreli yakın ilişki, hissettiği yegâne sevgi dolu aile tehdit altındaydı. Epik özellikleri olan bir Yunan trajedisi gibiydi: Taciz ve reddedilmeyle geçen bir hayatın ardından Aileen tam sevgi dolu bir eş bulduğu sırada, cinayet işleyen bir canavara dönüşmüştü.

Aileen aşk uğruna öldürmüştü ve sonunda aşk ona ihanet edecek ve onu öldürecekti. Aileen ölüm cezasını göze alarak Tyria'yı kurtarmak için itirafta bulundu.

“Öldürdüm, çünkü bana şiddet uyguladılar ve ben kendimi savunmaya karar verdim.”

16 Ocak günü tutuklanmasından ve Tyria'yla konuşmalarından bir hafta sonra Aileen görüntü kayıtlı itirafta bulundu. İlk cinayeti, Richard Mallory'nin katli, çeşitli nedenlerle özel bir önem taşıyordu. Birincisi, Wuornos her bir cinayet için ayrı yargılanacaktı ve jüri önüne çıkacağı ilk dava Mallory cinayeti için olacaktı. Ve ikincisi, bu dava onun kendini savunma iddiası için belirleyici bir test olacaktı.

Cinayetler sırasında yalnız olduğunu ve Tyria'nın bu cinayetlere hiçbir şekilde karışmadığını ve cinayet ayrıntılarını bilmediğini açıklayan uzun bir girişin ardından Aileen, üç uzun saat süren bağlantısız itiraflarda bulundu.

30 Kasım 1989 akşamı, fahişelikle geçen yorucu bir günün ardından Tampa ile Daytona arasındaki otoyolda yine işe çıkmıştı. Mallory'yle marihuana ve votka içerken sohbet etmişlerdi. Mallory'nin marihuana teklifini reddetmiş fakat portakal suyuyla votka teklifini kabul etmişti. Yol boyunca bir ara durmuşlar ve Mallory, Aileen'in istediği içkiyi satın almıştı: Altı kutu bira. Gece yarısı Daytona'nın dışına çıkmışlardı fakat Aileen'i bırakıp kendi yoluna gitmek yerine Mallory onu yoldan uzak bir yere götürmüştü. Orada sohbet etmeye ve iç-

meye devam etmişlerdi. Bir ara Aileen ona kendisinin bir fa-
hişe olduğunu ve “kendisine biraz para” verip veremeyeceğini
sormuştu. Kısa bir pazarlığın ardından Mallory teklifi kabul
etmişti.

Wuornos, Mallory’nin sekse başladığı saatin sabahın beşi
olduğunu söylüyordu. Elbiselerini çıkarmış, biraz sarılma ve
öpüşme olmuştu. Fakat Aileen onun da soyunmasını istedi-
ğinde Mallory reddetmiş, sadece pantolonunun fermuarını
açacağını söylemişti. Anlaşılabilir bir durumdu bu. Mallory’yi
taniyanlar onun biraz paranoid ve fazla ihtiyatlı olduğunu
söylemişlerdi. Son üç yıl içinde tam sekiz kez evinin kapı kilit-
lerini değiştirmiş ve birilerinin kendisini takip ettiğini düşün-
müştü. Ayrıca, ot kullanması da paranoya duygusunu artırmış
olabilirdi.

Her şey yolunda gidiyordu fakat Mallory’nin paranoyası
ile Aileen’in ansızın tetiklenen öfkesi nedeniyle ani bir sapma
olmuştu. Wuornos’a göre, Mallory’nin soyunmayı reddetmesi
ona tecavüz etmek niyetinde olduğunu gösteriyordu. Araba-
nın kapısını açmış ve çıplak olarak arabadan çıkmıştı. Aileen
çıkmadan önce eğilerek içinde 22’lik tabancanın olduğu çan-
tasını da aldığını itiraf etti. Mallory hâlâ direksiyon başında
oturuyordu. Aileen, çantasını almaya çalışırken, Mallory’nin
arkaya uzanarak çantayı kapmaya çalıştığını, bunun da teca-
vüz niyetinin bir başka belirtisi olduğunu söyledi.

Aileen çantayı Mallory’nin elinden kurtarmayı başarmış,
çantanın içinden tabancayı almış ve hâlâ direksiyon başında
oturmakta olan Mallory’nin göğsüne ateş etmişti. Bu arada
şöyle bağırmıştı: “Seni orospu çocuğu! Bana tecavüz edecek-
sin öyle mi?”

Mallory sendeleyerek arabadan çıkmış, kaçmaya çalışmış-
tı. Bunun üzerine Aileen arabanın önüne geçmiş ve onun pe-
şinden giderken şöyle demişti: “Dur, hemen şimdi durmaz-
san seni vururum.” Sonra ikinci kez ateş etmişti. Mallory yere

düşmüştü. Yerde yatan Mallory'nin tepesine dikilen Wuornos onun göğsüne iki kurşun daha sıkılmıştı.

Mermilerden biri Mallory'nin akciğerini delip geçmiş ve göğüs boşluğunda şiddetli iç kanamaya yol açan büyük bir yara açmıştı. Mallory yaraya rağmen on-yirmi dakika kadar yaşamaya devam etmiş, bu arada Aileen onun ölüşünü izlemişti.

Aileen itirafında şöyle diyordu:

Ben ona dedim ki, "Tamam, bütün gece muhabbet ettiğimiz için senin iyi bir adam olduğunu düşündüm... Tamam... o zaman hadi biraz eğlenelim." Ben tam hazırlanmışım, bir de baktım fermuarını açıyor. Dedim ki, "Sen niye soyunmuyorsun?" Bunun üzerine dedi ki, "Bu beni rahatsız eder." Sonra ağzını bozdu, "Ha siktir bebek, seni burada ve şimdi düdükleyeceğim..." Buna benzer bir şey söyledi.

...Ben de dedim ki, "Hayır, hayır beni böyle ayaküstü sikemezsin. Paramı ver." Ve o dedi ki, "Saçmalama." Adam kafayı bulmuş. Şimdi bir dakika, hatırlayayım önce. Tamam, öyle oldu, sonra kavga etmeye başladık, bir karışıklık oldu, ben dışarı fırladım. Çantamı kaparken onu tuttu, ben çantayı çektim, o tuttu, sonunda çanta benim elimde kaldı. Çantadan tabancayı aldım, onu hemen ön koltukta vurdum.

...Ben onu vurduğumda kaçmaya çalıştı. Ve düşündüm... kendi kendime dedim ki, lanet olasıca, biliyorsunuz işte... Bu herife yardım mı etsem, yoksa onu öldürsem mi... Ne yapacağımı bilemedim. Sonra düşündüm ki yardım edersem ve bu herif yaşarsa, beni anlatır ve cinayete teşebbüsten güme giderim, bunun gibi şeyler. Ve dedim ki kendi kendime, en iyisi herifi temizlemek. Sonra, işte bu kanaate vardım ve onu vurdum. O salak alçağın teki, beni öldürecekti, ben de onu vurdum. Biliyorsunuz zaten. Onu vurdum, sonra kendi kendime dedim ki lanet olsun, ben onu vurmasaydım o beni vuracaktı, belki de dövecekti beni... her neyse... o sırada belki de kendimde degildim. Benim tabancamı bulsaydı beni öldü-

rürdü kesin. Buna sebep olan bana tecavüz etmek istemesi, tamam mı? Yaşasaydı da gidip ona buna anlatırdı beni. O halde ben de kendi kendime şöyle dedim, bu pis alçak madem bana bunu yapacaktı, o halde ölmeye müstahak.

Her adamı vururken aklımda bu üç şey vardı... Şunu söylemem gerekir ki ben, bana şiddet kullandıkları için, kendimi savunmaya karar verdiğim için öldürdüm. Onların beni öldürmelerine izin veremezdim, asla. Bendeki silahı bulsalar, eminim beni vururlardı. Böylece ben onları vurdum.⁴

Mallory'nin ölmesini bekleyen Aileen, onun cüzdanındaki parayı ve kimlik kartını aldı, sonra cesedi uzaklaştırdı, onu haliya sarıp karton kutularla gizledi. Hâlâ çıplak olan Wuornos, Mallory'nin Cadillac'ını olay yerinden uzaklaştırdı. Daha sonra giyindi, kalan biraları içti. Değerli olduğunu düşündüğü şeyleri aldı, Mallory'nin bazı eşyalarını ve diğer şeyleri yol boyunca ormanın içine ya da çöp kutularına attı. Güneş yükselirken Ty'in hâlâ uyumakta olduğu motelin yolunu tuttu.

Aileen Wuornos açıklaması

Yıllar sonra Aileen, ölümü beklerken, şöyle diyecekti: “Sonunda birini öldürmek, bunu yapacak yüreğe sahip olmak benim on yedi yılımı aldı... Bir tecavüzcüyü ya da herhangi birini. Fakat sonunda buz gibi oldum ve tam da denildiği gibi, bu kadarı fazla.”

Aileen'in itirafında –Mallory'nin paranoyası ile Aileen'in uzun süreli öfkesinin buluşması– belirli bir melankolik mantık vardır. Aileen'in ruh halinin dost canlısı bir havadan tehdit edici bir havaya ansızın nasıl geçtiğine ilişkin açıklamalar dizisi onun çocukluk dönemine kadar uzanır. Yıllarca kimseyi ağır biçimde incitmemesine rağmen Aileen pek çok insanı, üvey kız kardeşinden sevgililerine ve tanıdığı sıradan kişilere kadar ani öfkesiyle yaralamıştı. Birilerine zarar vermesi sadece bir zaman meselesiydi.

Ne var ki bir kez öldürdüğünde tamamen yeni bir katartık bölgeye geçti. Bir bakıma o bir canavar olarak yeniden doğdu.

Ne var ki kasıtlı olarak işlediği cinayetlerin hemen öncesinde Aileen hiçbir zaman cinsel amaçlarla kullanılmamış ve taciz edilmemişti. Bu nokta tartışma götürmeyecek kadar açıktır. Öfkeli anlarında kapıldığı şiddet fantezileri ne olursa olsun, bir noktada bunlar serbest kalarak gerçeğe dönüştü ve bu noktadan geriye dönüş yoktu. Artık o bir katildi, daha az ya da daha çok cinayet bu durumu değiştiremeyecekti. Bu noktaya kadar onu can almaktan alıkoyan her ne idiye, o noktada anlamsızlaşmıştı.

İlk cinayetin sabahı motel odasına döndüğünde Ty'a ne tecavüz girişiminden söz etmiş ne de vücudundaki çürüklere neyin sebep olduğunu anlatmıştı. Aslında Aileen otoyol fahişeliği yaptığı sırada tecavüze ya da saldırıya uğradığına dair Ty'a hiçbir şey söylememişti. Ancak on üç ay sonra polise itirafta bulunurken ilk kez Mallory'yi kendisine tecavüz etmesinden korktuğu için öldürdüğünü iddia etti.

Wuornos'a psikanaliz yapan Stacey Shipley ve Bruce Arrigo, onun mükemmel bir bağlanma bozukluğu-tetiklenen psikopati vakası olduğunu öne sürerler. Onun öfkesi, parazit davranışı, bağılılık oluşturmaması ve grandiyöz narsizmi karanlığın içinden çıkan bir canavar gibi onun işlevsiz çocukluğundan yükselir. Bu davranışsal özellikler akranlarına daha fazla yabancılaştırmasına ve tacize yol açıyor, bu da ondaki davranış bozukluklarını daha da derinleştirip büyütüyordu. Bir çocuk olarak cinsel davranışı onu daha da zorlamıştı. Aileen onlu yaşlarındayken taciz edilmiş, kullanılmış ve belki de defalarca tecavüze uğramıştı. On bir yaşındayken kendisine Sigara Domuzu denildiğini hatırlayalım. Aileen Wuornos'un otuzlu yaşlarının ortasına kadar kimseyi öldürmemiş olması aslında bir tür mucize olarak görülebilir ve bu nedenle kadının derinlerinde bir yerlerde bir tür iyiliğin var olduğu bile öne sürülebilir.

Shipley ve Arrigo'nun dedikleri gibi:

Kendi duygularını uzaklaşarak yatıştıracak ve çevresini saldırganlık ve şiddet kullanarak denetleyecek şekilde sosyalleşti. Uğradığı tacize rağmen Aileen saldırganla özdeşleşmeyi öğrendi. Dünya iki tür insandan oluşuyordu: Kurbanlar ve saldırganlar. İkinci kategoriye seçti. İçsel olarak benimsediği katı model ile içinde yaşadığı dünya arasında herhangi bir şeye izin vermedi. O artık kurban olmayacaktı.⁵

Deborah Schurman-Kauflin, araştırdığı kadın çoklu cinayet sanıkları hakkında şöyle yazar:

Hayatlarında karşılaştıkları dehşet verici olaylar karşısında kendilerini güçsüz hissettiler ve kendileri için bir denge durumu oluşturmak için (en azından zihinlerinde) oğu insanın sigara içmeyi kullanması gibi, onlar da cinayeti kullandı... Öldürmek için kıvranıyorlardı çünkü bu onları sakinleştiriyor, ölenler için bunun kötü bir şey olduğunu içten içe hissetseler de, öldürmek onlara dolaysız bir haz kaynağı olarak hizmet ediyordu. Ve kadın çoklu katiller için, bir başkasının ölümünü belirlemek aynı amaca hizmet eder. Kendi hayatlarında asla sahip olamayacakları bir sükûnet aramaktadırlar ve içten içe cinayetin hayatlarını asla “onarmayacağı”nı bilirler.⁶

Richard Mallory’nin ne yaptığını asla bilemeyeceğiz. Gerçekten Aileen’e tecavüz girişiminde bulunmuş muydu? Pek çok kişi, hiç kuşkusuz, evet diyecektir; eğer Aileen onunla seks yapmayı kabul edip soyunduysa ve ansızın onunla sevişmeyi herhangi bir nedenle reddettiye, olay bir tecavüzdü. Bunun başka anlamı olamazdı.

Bazıları da, bu bir tecavüz olsa bile öldürmeyi haklı çıkaramayacağını söyleyebilir. Mallory tek taraflı, beklenmedik bir cinsel davranışta bulunmuyordu. Seks yapmayı birlikte kararlaştırmışlardı. Sorun seks yapıp yapmamaları değıl, bunu nasıl yaptıklarıydı –Mallory’nin pantolonunu çıkarması ya da fermuarını açması.

Aileen'in Savunması: “Ya savaşacağımı ya da öleceğimi düşündüm.”

Ne var ki Aileen, Richard Mallory cinayeti nedeniyle bir yıl sonra mahkemenin huzuruna çıkarıldığında bunların hiçbir sorunu olmayacaktı. Mallory'yle karşılaşmasına ilişkin yaptığı değerlendirmede olduğu gibi savunması radikal biçimde değermişti.

Mahkemede verdiği ifadeye göre, 25 Ocak 1992 günü:

Ona kendisiyle seks yapmayacağımı söyledim. “Öyle mi, seni orospu. Sana ne söylersem onu yapacaksın. Eğer yapmazsan seni öldüreceğim ve tıpkı diğer kaltaklar gibi seninle öldükten sonra seks yapacağım.” Bileklerimden beni direksiyona bağladı ve bana arkamdan tecavüz etti... Daha sonra kamyonetten içi tuvalet ispiertosu dolu bir Visine şişesi aldı. Visine şişesinin bana yapacağı sürprizlerden biri olduğunu söyledi. şişeyi rektumuma boşalttı. Çok kötü acıttı, bu arada beni hırpalıyordu. Giyinikti, radyoyu açtı, sanırım bir saat kadar öylece oturdu. İşedim. Bu arada ona bağırıyor, ellerimi çözmeğe uğraşıyordum.

Sonunda beni direksiyondan çözdü ve boynuma bir halat doladı. Hâlâ bana ne yapacağını anlatıp duruyordu. Bu arada beni düzmek için fermuarını indirdiğini tahmin ediyorum. Elbiseleri üzerindeydi. Halatla boynumu sıkmaya başladı. Ya savaşacağımı ya da öleceğimi düşündüm.

Can havliyle fırladım ve yüzüne tükürdüm. Bunun üzerine şöyle dedi: “Sen ölüsün, orospu. Ölüsün sen.”

Çantamı kaptım ve içinden tabancamı alıp ona doğrulttum. Bana vurmak için sağ kolunu kaldırdığında hemen ateş ettim. Onu vurdum. Yine üstüme geldi. Yine ateş ettim. Durdu. Onu üzerimden ittim. Sürücü koltuğunda doğrulmuş vaziyette kaldı. Hemen arabanın kapısını açıp dışarı çıktım, sürücü tarafına geçtim. Kapıyı açıp ona baktım. Bana doğru hamle yaptı. Ve ona dedim ki, “Yaklaşma bana, seni bir daha vururum,”

ya da ona benzer bir şey dedim. “Ateş etmeye zorlama beni,” gibi bir şey söyledim. Bana doğru hamle yaptı, onu vurdu... Yere yığıldı.

Aileen’in görüntülü kayda alınan bir yıl önceki mahkeme ifadesinden tamamen farklı olan itirafını, delillerden dışlamak için savunmanın gösterdiği gayretlere rağmen jüri, Aileen’in savunmasının para karşılığında seks yapmak için anlaştığı Mallory’yi pantolonunu çıkarmadığı için öldürmekten ellerini bağlayıp anal tecavüze ve ölüm tehditlerine doğru bir değişim geçirmesini değerlendirdi. Ayrıca sadece Mallory değil, Aileen’in kurbanlarının yedisi de onun kendisini savunmak amacıyla vurduğu tecavüzcülerden oluşuyordu. Bu özellikle kınanması gereken bir savunmaydı çünkü bütün kurbanları aşağılık tecavüzcüler düzeyine indirgerken, Aileen’i kurban mertebesine çıkarıyordu.

“Her Kadının En Yasaklı Fantezisi”:

Feminist Marslılar’ın Aileen Savunusu

Aileen Wuornos vakası ve onun “tecavüz karşısında kendini savunma” iddiası bir grup radikal feministin tıpkı pislige üşüşen sinekler gibi dikkatini çekti ve en büyük uçuşu New York Kent Üniversitesi (Staten Island College) kadın araştırmaları ve psikoloji profesörü, yazar ve erkek saldırganları öldüren dövülmüş kadınlar konusunda “uzman bilirkişi” Phyllis Chesler yaptı. Onun görüşlerini değerlendiren birinin dediği gibi, “Bu korkaklara göre bir feminizm değildir.” Gerçekten de değildir.

Chesler, Aileen’in avukatına kendisini tecavüze karşı öz-savunma sırasında adam öldüren kadın fenomeni konusunda bir “uzman bilirkişi” olarak sundu ve *New York Times*’ta “Cinayette Çifte Standart?” başlıklı bir makale yazmanın yanı sıra medyada Wuornos lehine lobi yaptı.”

Chesler, Aileen’in avukatlarına başvurarak öne atıldı ve doğrudan Wuornos’la görüşmek istedi. Sonunda onunla bir

araya gelmeyi başardı ve ona kendisinin bir kurban olduğunu, tecavüze karşı kendisini savunmakta haklı olduğunu telkin ederek onun iddialarını güçlendirdi. Wuornos'un durumu, Chesler'a göre, bütün kadınları ezen fallosentrik heteropatri-yarkal baskıcılar tarafından onun yok yere bir seri katil olarak suçlanmasına yol açmıştı.

Chesler davada oynadığı rolü değerlendirdiği *Notes of an Expert Witness*⁹ başlıklı bir kitap yayımladı. Chesler bize, olayı işittiği andan itibaren, Aleen'in saptanmasından ve tutuklan-masından önce, Florida polisi bir dizi otoyol cinayetinin sanı-ğı olarak iki kadını aramaya başladığında, öyküyü incelediğini anlatır...

...Orson Welles'in 1938'de Marshılar'ın işgaline ilişkin yaptığı radyo yayını gibi şeytani biçimde garip geldi bana. Her kadı-nın en yasaklı fantezisi ve her adamın en kötü kâbusu televiz-yonda yayınlanır mıydı? Bu bir tür şaka mıydı? Belki de bu kadınlar Yeşil Irmak cinayetlerinin ya da Montreal katliamı-nın intikamını almakla görevlendirilen feminist Marshılar'dı.* Yoksa yeryüzünde gerçekten seri kadın katiller mi vardı?

Chesler'a göre, kadınlar seri katil olamazlardı, çünkü, "Seri katiller esas olarak pornografi saplantısı olan, kadınlardan nefret eden, kendileri de çocukluklarında *paternal* olarak ta-cize uğramış olan beyaz erkek serserilerdir."¹⁰ (Vurgular oriji-nalinde.)

Bu elbette saçmadır. Çoğu seri katil serseri değildir (sade-ce %35 kadarı göçmendir); pek çok erkek seri katil *maternal* olarak tacize uğramıştır ve bu, kadınlara yönelik nefretlerine büyük katkıda bulunmuştur. Mesela, annesi dahil sekiz kadını

* 6 Aralık 1898'de Montreal'de 25 yaşındaki Marc Lépine mühendislik okuluna alınmadığı için tüfekle bir sınıfa girmiş ve bütün erkekleri dışarı çıkardıktan sonra on dört kadın mühendislik öğrencisini öldürmüş, bu arada, "Feministlerden nefret ediyorum," diye bağırarak ve ardından inti-har etmişti.

öldüren Edmund Kemper annesi tarafından, sekiz ay kadar tek çıkışı bir mutfak masasıyla kapatılan karanlık bir bodruma kapatılarak terbiye ediliyordu.¹² Henry Lee Lucas'ın fahişe annesi Viola, hem Henry'yi hem de bacakları olmayan sakat babasını müşterileriyle seks yaparken onu seyretmeye zorluyordu. Seyretmeyi reddettiklerinde onları sopayla dövüyordu. Lucas'ın çocukluğunda sevdiği tek şey bir katırdı fakat annesi çocuğun katıra olan duygusal bağlılığını fark ettiğinde onu çocuğun gözü önünde vurarak öldürdü. Daha sonra Lucas'ı, ölü hayvanı taşımak pahalıya patladığı için dövdü.¹³ İleride Lucas'ın yardımcısı olan ve *America's Most Wanted*'in sahibi John Walsh'ın oğlu Adam Walsh'ı öldürüp başını kestiğinden kuşkulanan Ottis Toole, annesi tarafından dantelli iç eteklerle kız çocuğu gibi giydirilirdi. On üç kişiyi öldüren Eddie Cole annesi tarafından "Anneciğin küçük kızı" olarak giydirilir ve annenin ziyaretçilerine ve âşıklarına bu kıyafetle içki servisi yapmaya zorlanırdı. Charles Manson dahil en az yedi seri katilin çocukluk dönemlerinde anneleri tarafından kız kıyafeti giydirilerek işkenceye maruz kaldıkları bilinmektedir. Jerry Brudos'un annesi çocuğun yatak çarşaflarında gecedan kalma meni lekeleri bulduğunda, onu çarşafı elde yıkamaya ve çarşafı komşuların göreceği şekilde asıp çarşafsız uyumaya zorladı. Annesi daha çok sevdiği büyük oğlunun ayrı bir odaya ihtiyacı olduğuna karar verdiğinde, Brudos'u bahçedeki barakada yatmaya zorladı. Joseph Kallinger'in annesi üvey oğlunun dışarıda oynamasını yasakladı; onu kamçılar, çekiçle döver, ereksiyon olduğunu görürse cinsel organını kesmekle tehdit ederdi ve onun evleneceği kızı bizzat seçti. Her seri katilin hayatında daima bir anne vardır.

Chesler, "kitlesele, cinsel ve seri cinayetlerin %99'unun erkekler tarafından işlendiğini ilan eder.¹⁴ Kitlesele ve cinsel cinayetleri bilmiyorum, fakat ABD'de 1800-1995 yıllarında işlenen seri cinayetlere ilişkin en kapsamlı araştırmaya göre, kurbanların sadece %83-85'i erkek seri katiller tarafından öldüröl-

müştü.¹⁵ Bu da kadınların bütün seri cinayetlerin %15-17'sinde suça dahil olduğunu gösterir: Yaklaşık her altı seri katilden biri! Erkekler seri cinayetlerin büyük çoğunluğunu işlerken, kadınların toplam ölü sayısına katkısı Chesler'in dediği kadar önemsiz değildir. Chesler'in iddia ettiği "uzmanlık" için biraz fazladır.

Üzücü olan Chesler'in uzmanlık iddiasına rağmen sergilediği bilgisizlik değildir.¹⁶ Onun bu kadar saldırgan olmasının nedeni Wuornos'un öldürdüğü insanlara iftira atmasıdır. Chesler'in tutumu, fahişe olan kurbanları, "Onlar sokaklarda sürterek aranan değersiz fahişelerdir," diyerek ya da onları "bir meslek riski olarak tecavüze müstahak fahişeler" olarak aşağılayanların tutumundan farklı değildir. Chesler, Wuornos'un sadece bir kader kurbanı olduğunu çünkü "onun öldürdüğü adamların fahişe müşterilerinin, genellikle fahişelik yaptıranların profiline uyduğu"nu söylediği zaman, onlarla aynı noktaya gelmektedir.¹⁷ Bunu isterseniz cesedi asla bulunamayan, arabasındaki Incil'lerin Wuornos tarafından arabanın penceresinden atıldığı vaiz Peter Siems'in ailesine anlatın. Ya da geç geleceğini mutlaka telefon ederek haber veren eski polis memuru ve çocuk tacizcilerini soruşturmakla görevli müfettiş Dick Humphreys'in dul eşine... Ya da David Spears'in mezuniyet harçlığını Wuornos'un bira ve sigara satın almak için harcadığı kızına anlatın. Chesler'a göre bu kurbanlar "fahişe müşterisi profili"ne uyuyor muydu? Bu soruyu asla yanıtlamaz. Yoksa bütün kurbanlar erkek olduğu için mi?

Evet, vaizler ve polisler zaman zaman fahişelerle birlikte olurlar. Fakat biri dışında bu kurbanların hiçbiri fahişelerle ilgili ya da başka bir suçtan tutuklanmamıştı. Aileen'in onların arabalarına nasıl bindiği bilinmemektedir. Mesela eski polis memuru Humphreys'in vücudunda tabanca namlusuyla dürtülmenin yol açtığı bir çürük vardı. Aileen bir fahişe gibi, kıskırtıcı biçimde giyinmezdi. Üzerinde hep eski bir kot pantolon ve t-shirt ile otostop yapar, arabaya girdikten sonra teklifte

bulunurdu. Kendisini kolayca yolda sorunla karşılaşmış bir motorcu olarak tanıtabilirdi. Aslında vaiz, eski polis ve yedek polis profili özellikle yolda durup, zor durumda olan birine, özellikle bir kadına yardım edecek insan profiline uygun düşmektedir. Chesler kendinden utanmalıdır. En azından Aileen Wuornos hayatını kurtarmak için kurbanlarına iftira etmekteydi. Peki Chesler'ın mazereti neydi?

Chesler'ın yaklaşımı en azından bir kurban için, ilk kurban Richard Mallory için doğrudur. Richard Mallory, pek çok bakımdan, Aileen Wuornos'un bir yıl süren cinayet cümbüşünü neyin tetikliğini anlamak için önemli bir ipucu sağlar. Chesler'a göre Mallory'nin eski kız arkadaşı Jackie Davis polise, kurbanı "çirkin" yüzüyle tanıttı.

Bayan Davis'in değerlendirmesine göre, Mallory hırsızlık suçundan on yıl cezaevinde kalmıştı, şiddetli ruhsal iniş çıkışlardan mustaripti, fazla içiyor, kadınlara şiddet kullanıyor, striptiz barlarına gidiyordu. Pornografi "düşkünü"ydü ve cinsel işlev bozukluğu nedeniyle tedavi görmüştü. Mallory'nin işyerinde yapılan bir araştırma, işyerinde de huzursuz olduğunu, fazla borçlandığını, vergi sorunları olduğunu ve öfkeli müşterilerinden pek çok düşmanca mektup aldığını ortaya koydu.¹⁸

Chesler, Wuornos'un avukatı Trish Jenkins'le duruşmadan yaklaşık yedi ay önce yaptığı bir dizi toplantı sırasında şöyle der: "Ben dahil feministler Jenkins ve soruşturmayı yürüten savcı Don Sanchez'den Mallory'nin geçmişini araştırmalarını istediler. Bu araştırmayı yapmadılar."¹⁹

Ayrıca, Chesler'ın değerlendirmesine göre, Jackie Davis'in Mallory'nin "geçmişte kadınlara yönelik şiddet kullanması" hakkında yaptığı tanıklığa yargıç bulgular arasında yer vermeyi kabul etmedi. Chesler, savunmanın "Davis'in bulunarak ifadesinin yeniden alınması için yaptığı sürekli başvurular"ın da reddedildiğini öne sürer. Chesler şu sonuca varır: "Bence

böyle bir güçlendirici kanıt Wuornos'un öz savunma iddiasına kesinlikle zarar veriyordu.”²⁰

Bütün bunlar, fallosentrik yargıç ile yetersiz savunma arasında Wuornos'u ona tecavüz etmeye çalışan bir patriyarki üyesine karşı kendisini savunmaya cesaret ettiği için ölüme sürüklemek amacıyla gerçekleştirilen bir komplo izlenimi uyandırır. Fakat Chesler, Jackie Davis'in polis ifadesinin tamamını bize anlatmaz.

Aslında Davis, Mallory'nin kendisine tacizde bulunduğunu ya da şiddet kullandığını asla söylemedi. O sadece Mallory'nin “nazik ve kibar, fakat ruhsal durumu inişli çıkışlı” olduğunu söylüyordu. “Zaman zaman tatlı ve cana yakındı, bazen de kabuğuna çekilir, içine kapanırdı.”²¹ Chesler'ın “kadınlara taciz” tanımı, Mallory'nin aynı anda bir striptizci ve fahişe kiralayarak onları seks yaparken izleme eğiliminden ibaretti.

Chesler gibi radikal feministler için fahişeler yoktu, sadece “fahişelik yapan kadınlar” vardı. Chesler'ın makalesinde kullandığı neredeyse yegâne terim buydu ve bütün fahişelerin, elbette erkekler tarafından vücutlarını satmaya zorlandıkları anlamına geliyordu. Hiç kimsenin Wuornos'u fahişeliğe zorlamaması, kimsenin onu “çalıştırmaması” ve bir aracısının da olmaması (en azından onun mizacına katlanabilecek) gerçeğine rağmen, ondan sürekli biçimde “fahişelik yapan kadın” olarak söz etti. Aileen sevgilisi Tyler'ın yaptığı gibi küçük işlerde çalışmak yerine, ne yazık ki fahişeliği seçmişti. Wuornos'un çalışmak istememesi Tyria'yla arasında sorunlara neden olmuştu.

(Chesler, buluştuklarında Aileen'in kendisine söylediği şeye de yeterince saygı duymuyordu. Aileen fahişeliği seçtiğini ve fahişelere düşkün bazı adamlarla dostluk kurduğunu anlattıktan sonra Chesler şöyle diyordu: “O (tacize uğrayan) çoğu kadın kadar göreneksel.”²² Chesler gibi biri Aileen'i hiçbir şekilde anlayamazdı.)

Ayrıca yargıç da Jackie Davis'in ifade vermesini önlemiş değildi. Savunmanın Jackie Davis'in varlığını öğrenmekte geciktiği doğrudur. Fakat duruşma sırasında, Davis mahkemeye getirildi ve onu jürinin önüne çıkarma konusunda karar vermek duru-

munda olan savunma tarafından reddedildi. Daha sonra ortaya çıkarılan tanıklığı ise söylentilerden, başkalarından işittiği dedikodulardan ibaretti. Kişisel olarak asla Mallory'nin tacizine uğramamıştı, ne de onun herhangi bir kadını taciz ettiğine dair birinci elden bilgi sahibiydi. (Burada “taciz” denilen şey, Chesler'in feminist Marshlılar'ına göre tanımlanan şey değil, Yeryüzü'nde yaşayan bizlerin “taciz” teriminden anladığı şeydir.)

Jackie Davis, ortadan kaybolduğu gün Mallory'le buluşmuş, ölümünden sonra da onun cenaze törenini düzenleme sorumluluğunu üstlenmişti. Mallory'ye hayrandı ve savunmaya ifade vermekte kararsızdı. Soruşturma sonrasında Davis'in jüri önüne çıkarılmamasına karar veren de yargıç değil, avukattı.²³

Fakat yine de Chesler kaçık bir radikal feminist olarak kolayca çizilemez. 1992'de yapılan duruşma ile sonraki yıla sarkan temyiz davası arasında Chesler, Wuornos'un savunma ekibinin yapamadığını yaptı. Wuornos vakasının ilk görevlilerinden birini, eski bir polis memurunu özel dedektif olarak tutup Mallory'nin geçmişini araştırdı. Dedektif, Mallory'nin tecavüz niyetiyle (!) girdiği bir evde hırsızlık yaptığı için dört yıl (Chesler on yıl der) hüküm giydiğini keşfetti. Mallory, “fahişelik yapan kadınlar”ı kiralamaktan hoşlandığı için “tacizci” oluyorsa, bu durumda ne oluyordu varın siz düşünün!

Tek sorun Mallory'nin bu suçu otuz yıl önce askere gitmeden hemen önce, henüz 19 yaşında sivilceli bir çocukken işlemiş olmasıydı. Mallory içki dağıtıcısı olarak çalıştığı sırada tanıştığı bir ailenin evine girmiş, evde yaşayan kadınla karşılaşınca onun üzerine yürümüş, fakat kadın direnince kaçmıştı. Mallory aslında psikiyatrik tedaviye alınmış ve cezaevinin psikiyatri bölümünde tutulmuştu. O dönemde kadınlara yönelik dayanılmaz cinsel dürtüler hissettiğini itiraf etti ki bu dürtüler normaldi, en azından tacizle alakası yoktu. Dört yıl sonra serbest bırakıldı, fakat 1968'e kadar, on yıl boyunca “suçlu çocuk” olarak kayıt altında tutuldu. (Bu on yıl muhtemelen Chesler'in on yıl hapis cezası diyerek yaptığı hatanın kaynağını oluşturmaktadır.)

Mallory hayatının erken dönemlerinde bu sorunun farkındaydı ve onunla bizzat başa çıkmaya çalıştı. İçki dağıtıcısı olarak çalıştığı yerden ayrıldı çünkü kadın müşterilere karşı uygun olmayan cinsel arzular sergilemekten korkuyordu. Serbest bırakılmasını izleyen otuz yıl içinde Mallory herhangi bir suç işlemedi ve anlaşıldığı kadarıyla cinsel dürtülerini kız arkadaşlarına ve fahişelere yöneltti. Mallory yirmi yıldan fazla bir süre yaşadığı bölgedeki fahişelerle birlikte oldu. Kadınların çoğu onu ismen tanıyordu. Öldürülmesinden önce ya da sonra hakkında herhangi bir taciz ihbarı yapılmadı. Bu durum elbette onu düzgün ve iyi bir insan yapmaz fakat burada Wuornos'un vahşi anal tecavüz suçlamasını doğrulayan bir bulgu da yoktur.

Aileen Wuornos'un temyiz davasındaki yargıç bu bilginin onun tecavüze karşı kendini savunma iddiasına geçerlilik kazandırmayacağına ve herhangi bir biçimde kabul edilebilir olamayacağına, Mallory'nin sadece bir kez ve çok önce suç işlediği için tutumunun değerlendirilmesinde bir bulgu olarak görülemeyeceğine hükmetti.

Aileen Wuornos mahkemede giderek tehdit edici bir tutum takındı, mahkûm edildiğinde jüriye şöyle bağırdı: "Dilerim siz de tecavüze uğrarsınız. Amerika'nın pislikleri!" Bu durum karşısında onun feminist savunucuları havlu atmaya başladılar. Chesler sonunda şu kanaate vardı: "Onun mermileri, fahişelik yapan kadınlara yönelik şiddete dair, kadınların karşılık vererek savaşmalarına dair ve bunu yaptıkları zaman başlarına gelenlere dair sessizliği parçaladı."²⁴ Ve bunları söyledikten sonra bir başka kürsüye doğru hareketlendi.*

* Bugünlerde Chesler bir başka pisliğin çevresinde vızıldamaktadır: Ortadoğu ve terörizm. Son kitabının başlığı *The Death of Feminism*'dir (Feminizmin Ölümü.) *Publisher Weeks'e* göre bu kitapta Chesler "feministleri Batılı özgürlüğe yönelik en önemli tehdit olarak gördükleri şeye karşı seslerini yükseltmedikleri için azarlar. Tehdit İslamcı terörizmdir." Phyllis terörizme karşı savaştığına göre artık daha rahat uyuyabiliriz.

“Cinayet Günü...” - Aileen’i tetikleyen neydi?

Iddia makamının senaryosu ile Wuornos’un iddiası arasında bir orta nokta da olabilirdi. Wuornos kolayca tetikleniyordu ve Mallory’nin özellikle içki içince paranoid olduğu biliniyordu. Böyle şeyler ancak bir hayvanlaşma düzeyinde gerçekleşebilir, küçük bir korku kıvılcımı saldırganlığı ateşleyebilir. Belki de Mallory, Wuornos’a bir korku işareti yolladı ve bu onu saldırıya uğramak üzere olduğu düşüncesine yöneltti ve karşılık verdi. Belki de adam, tıpkı geçmişte yüzlerce kişinin yaptığı gibi, Wuornos’un efsanevi mizacını tetikleyecek bir şey yapmıştı. Aralarında Wuornos’un ifadesinde belirttiği gibi bir boğuşma da yaşanmış ve boğuşmanın en hararetli ânında Mallory’yi vurmuş olabilirdi. Bir yıl sonra duruşmada söylediği gibi adam ona tecavüz etmiş de olabilirdi. Bu mümkündür. Mallory en azından hayatının bir noktasında buna benzer bir şey yapmıştı. Belki o gece aynı duygu içinde yeniden uyanmıştı. Bu da mümkündür.

Mallory gerçekten Aileen’e tecavüz etmiş ya da tecavüz girişiminde bulunmuş olsa da olmasa da, ya da Aileen onun kendisine tecavüz ettiğini düşünse de, ya da her ikisi hasarlı ve inişli çıkışlı kişilikleri yüzünden şiddet içeren ölümcül bir öfke ve paranoya kokteyli oluşturmuş olsa da olmasa da, Wuornos’un orta yaşlı altı erkeği soğukkanlılıkla ve soygun amacıyla öldürdüğü gerçeği olduğu gibi kalır. Hepsi ona tecavüz etmeye mi çalıştı? Aslında tecavüz bir fahişenin mesleki riski olarak görülebilir mi, eğer öyleyse, ne ölçüde? Bir yıl içinde Aileen gibi bir otoyol fahişesinin yedi kez tecavüze uğrayabilmesi akla uygun mudur? Kimse bu soruyu kesin olarak yanıtlayamaz, çünkü bu konuda hiçbir objektif çalışma yoktur. Feministlerin genel olarak alıntı yaptıkları bir araştırma, Oregon’da 55 fahişenin yılda ortalama 33 kez tecavüze uğrama iddiasında bulunduklarını ortaya koydu, fakat araştırma kendi gündemi olan, kadınların iddialarını herhangi bir biçimde belgelemeyen Fahişelik Alternatifleri Konseyi tarafından yürütüldü.

Polis görevlilerinin durumu farklıdır. Bir görevlinin açıkladığı gibi, polisler *sorun aramak* için her gün sokağa çıkarlar, ancak bazı durumlarda silah çekmelerine gerek kalmadan yirmi yıl kadar devriye gezenler vardır. Aynı şey olmasa da bu durum, sokaklarda kötü şeylerin olma sıklığını belirlemenin zor olduğunu gösterir.

Wuornos'un öldürdüğü adamların tarihleri düşünüldüğünde bu belirleme işi biraz kolaylaşır. Biri dışında Aileen'in tecavüzde bulunma girişimiyle suçladığı adamların hiçbirinin cinsel saldırı kaydı yoktu. Aileen bir yıl içinde ilk kez tecavüz girişiminde bulunan altı adamla karşılaşmış olabilir miydi? Hayatında bir kez bile cinsel saldırıda bulunmamış (bildiğimiz kadarıyla) altı orta yaşlı ve orta yaştan üstünde adam, hayatlarının ileri bir evresinde Aileen'i seçmiş olabilir miydi? Olamazdı.

Aileen'in yüzlerce adamın arabasına binmesi ve onları öldürmemesi de önemlidir. Kendisi bu adamların sayısını 250.000 olarak vermektedir. Matematiksel olarak bunun imkânsız olduğu görülür. Bizzat Aileen, arabasına bindiği ve öldürmediği pek çok adam olduğuna işaret etti. Ve Chesler bunun üzerine atlayarak bir film den söz etti. Hollanda yapımı, anlaşılması zor *A Question of Silence* filminde bir alışveriş merkezinde üç kadın anlatılır. Kadınların her biri "erkekler tarafından bir 'kadın' olarak değerlendirilmeye yeterli özelliklere sahipti ... kendilerini aşağılayan 250.001. adamı öldürmeye karar vermişlerdir ve tek bir söz etmeden öldürürler."²⁵

Fakat seri katillerin işlevi böyle değildir. Bir kez öldürmeye başladıklarında, karşılaştıkları herkesi fırsat düştüğünde öldürmezler. Seri katiller çevrimsel bir örüntüyü izleyerek, öldürme arzularında zirvelere çıkar ve vadilere inerler. Burada fırsattan daha fazlası vardır. Wuornos'un kendisiyle temas kuran her adamı öldürmemesi, öldürdüğü adamları tecavüzcü yapmaz.

Aileen Wuornos'la karşılaşmasına rağmen hayatta kalan adamların anlatacak korkunç bir öyküsü vardır. Biri onu bir

kurt adam olarak betimledi, kişiliği ansızın öyle bir değişiyor, karanlık ve tehdit edici bir hale bürünüyordu ki korkuya kapılıyor, bir bahaneyle onu arabadan indiriyor ve geri dönmesine fırsat vermeden gazlayıp gidiyordu.

Büyük bir olasılıkla, Aileen gayet iyi belgelenen o yüksek öfkeye kapılıyor –bu öfke muhtemelen bir cinsel saldırı geçmişiyse yönlendirilmişti– ve bir kez öldürdüğünde, öfkesini cinayet işleyerek dışavuruyor ve kurbanının bedeni ve varlıkları üzerinde denetim kurarak, katartik bir tatmin duygusuna ulaşıyordu: Sigara içerek sakinleşir gibi, öldürerek sakinleşiyordu.

Mallory gerçekten ona tecavüz girişiminde bulunmuş, o da kendisini savunmuş olsa bile, Aileen bir kez ödürdükten sonra buna bağımlı olmuştu. Aileen’e yol gösteren, kalıntı halinde bir ahlâki pusula da var olabilir; asla bir insanı soğukkanlılıkla öldüremeyeceği iddiası tam da bu şekilde öldürmüş olmasına rağmen, kulağa inandırıcı gelmektedir. Bu paradoksun üstesinden gelmek için, öldürdüğü erkeklerin ona gerçekten tecavüz edeceklerine, bu yüzden ölümü hak ettiklerine kendisini inandırması gerekiyordu. Dürtülerinin sonradan ortaya çıkması –kendisini bu şekilde yanıltıyor olabilirdi– arabasına bindiği adamın sinsi bir niyet sergilemesini ve bu nedenle ölümü hak etmesini umutla beklemiş olması düşünülemez.

Aileen’in dediği gibi, “Pek çok adam görürdüm, günde on-on iki tane olabilir. Onların hepsini öldürebilirdim. Aslında ben iyi bir insanım. Burada size normal bir günü anlatıyorum, fakat bir öldürme günü neredeyse hep aynı oluyordu. Normal bir günde, oral seks istiyorlarsa bu işi yol kenarında ya da bir binanın arkasında ya da eğer isterlerse yoldan ayrılıp orman içinde yapardık. Bir cinayet gününde ise bu herifler uzak bir yere, ormanların içine gitmek isterlerdi. Neden böyle yaptıklarını artık biliyorum: Bana zarar vermek istiyorlardı.”

Belki öyleydi.

Onun Tyria’yla ilişkisi de cinayetler açısından önemli olabilir. Sadece o Tyria’yı seviyor değildi, sevgi karşılıklıydı. Kendi

annesinden başlayıp büyükanne ve babasının kötü muamelesi ve akranlarının, on bir yaşında seks yaptığı oğlanların dışlamasıyla, bebeğinin kendisinden çekilip alınmasıyla, başarısız evliliğiyle, kısa süreli bütün ilişkilerinin ayrılıkla sonuçlanmasıyla devam eden hayat boyu reddedilmenin ardından, Tyria onunla birlikte yaşayan tek kişiydi. Tyria, Aileen'in bir düzeyde işlevli görülen ilk önemli ilişkisiydi. Fakat onu sonunda seri cinayete "tetikleyen" de bu ilişki olabilir.

Fanteziler, kolaylaştırıcılar ve tetikleyiciler seri cinayetin üç kaidesidir. Aileen'in cinsel olarak hayatı boyunca taciz edildiği erkeklere karşı intikam fantezileri vardı. Geçmişte gerçekten tecavüze uğramamış olması ihtimal dışı olsa da, kendisi uğramadığını düşünüyordu. On bir yaşında cinsel olarak kullanılmış olmanın bir kız çocuğunu yetişkinlik döneminde ne türden fantezilere yönlетеceğini tahmin etmek için psikiyatri diploması gerekmez. Kolaylaştırıcılar ise "hızlandırıcı"lardır: Pornografi, uyuşturucular ya da alkol. Bunlar fanteziyi güçlendirir, fanteziyi gerçekleştirmenin önündeki engelleyicileri zayıflatır. Aileen öldürdüğü zaman neredeyse hep içkiliydi. (başka şeyler yaparken içmemesine rağmen.) Nihayet, tetikleyici, günlük hayatta karşılaşılan bir dizi baskı ya da bunların bileşimidir. Hukuk buna "stres yapıcı" der. Bunlar bir noktada kişide kopmaya ve onun fantezilerine uygun biçimde davranmasına yol açar. Bir seri cinayet zanlısını soruşturan polis zanlının hayatında bir "stres yapıcı" örüntüsü saptamaya çalışır: Boşanma, iş kaybı, ailede bir ölüm, bir tür başarısızlık, bir sevgiliden ayrılma, ana baba çatışması. Erkek katiller üzerinde yapılan bir FBI araştırmasında, bu kişilerin %59'unun ilk, bazen de sonraki cinayetlerinden önce bir kadınla kavga ettikleri saptandı. Diğer stres yaratıcılar şunlardır: Ana babayla çatışma %53; parasal sorunlar %48; iş sorunları %39; evlilik sorunları %21; yasalarla ilgili sorunlar %28; bir erkekle kavga %11; fiziksel yaralanma %11; önemli bir kişinin ölümü %8; bir çocuğun doğması %8.²⁶

Aileen'in Tyria'yla ilişkisi onun cinayetleri için bir stres yaratıcı olarak etki yapmış olabilir. Aileen ilk kurbanı Richard Mallory'yi, Ty'in Şükran Günü yemeği için eve 29 yaşındaki güzel sarışın Sandy Russell'i getirmesinden sadece birkaç gün sonra öldürdü. Aileen, Tyria'nın üvey kız kardeşi Tracy Moore yaz aylarında gelip onlarla kaldığı ve Ty'in ona büyük bir ilgi gösterdiği zamana kadar kimseyi öldürmedi. Tracy kaldığı sırada David Spears'ı, Charles Carskaddon'ı ve Peter Siems'i öldürdü. Lee, Dick Humphreys'i öldürmeden hemen önce, Ty işini kaybetmiş, Florida'dan ayrılıp Ohio'ya taşınmaktan söz etmeye başlamıştı. Aileen, Walter Jenö Antonio'yu öldürdüğü zaman, Ty, Şükran Günü'nü ailesiyle birlikte geçirmek için Ohio'ya gitmiş, Lee'ye ondan ayrılmak istediğini söylemişti. Ve Aileen, Tyria'ya yaptığı, kayda alınan telefon konuşmasında şöyle diyecekti: "Bak sana söyleyeyim mi, neden yaptığımı? Çünkü ben seni... öyle kahrolası bir şekilde seviyorum ki seni. Evimizi kaybetmekten korktum, bu yüzden beraber olmayacağımızdan."

Fahişelik yapan seri katil

Aileen Wuornos, Chestler'ın onu görmek istediği gibi "fahişelik yapan" kadın olmayabilirdi, o daha çok fahişelik yapan bir seri katildi. Herkes Aileen Wuornos'un üzerinden para ya da şöhret kazandı (bu kitapla belki ben de onların arasında yer alıyorum.) Üç polis ve Tyria, Aileen daha duruşmaya çıkmadan Hollywood aracılılarıyla görüşüyorlardı. Savcı medyayı röportaj başına 10.000 dolar teklif etmekle suçluyor, Aileen'in paranın beleşçiler arasında nasıl dağıtılacağına karar verdiğini söylüyordu. (Sanıkların kötü şöhretlerinden kâr etmelerini önlemek için Aileen, yasalar gereği para kazanamıyordu.)

Yeniden Doğuş Kilisesi, Aileen'i evlat edindi ve Aileen'in infazı hızlandırma başvurularını, "İsa'ya bir an önce kavuşabilmesi" için destekledi. Yapımcı Nick Broomfield onun hakkında iki film yaptı, onu ölüm odasına kadar kamerayla iz-

leme talebi yanıtızsız kaldı. Ve Aileen'in ölümünden birkaç yıl sonra, aktrist-model Charlize Theron, *Monster*'da onu canlandırdığı için bir Oscar heykelciğini rafına yerleştirdi. Herkes Aileen'den bir şeyler aldı; sigara karşılığında onunla sevişen bakır oğlanlardan tutun da, küçük bütçeli film yapımcılarına, gerçek suç avcılarına, belgeselcilere, avukatlara, TV programcılarına, radikal feministlere, militan lezbiyenlere, yeniden doğuşçulara, ölüm cezasına hem taraftar hem karşı olanlara, aşırı duygusal biçimde ölüme gitmesini sağlayan Florida adli sistemine kadar. "İtiraz" duruşmalarında Aileen salona kadar gelme zahmetine katlanmayıp hücrelerinde kalmayı tercih etti. Artık her şeyin bir an öce bitmesini istiyordu. Tecavüze uğradığı iddiaları sessizlik ve kuşkuyla karşılandı ve son hikâyesi, polisin kasıtlı olarak onun seri cinayetlerine göz yumduğu iddiası, sadece davayla ilgili filmlerin değerini artırabilirdi.

Kırk altı yaşındaki Aileen Wuornos, nihayet 9 Ekim 2002 günü arzuladığı şekilde öldürücü enjeksiyonla idam edildi. 1976'da ölüm cezasının yeniden yürürlüğe girmesinden sonra ABD'de idam edilen onuncu kadındı. Son sözleri şöyleydi: "Şunu söylemek isterim ki uzay gemisi Rock'la gideceğim ve tıpkı Bağımsızlık Günü filmindeki gibi İsa'yla birlikte döneceğim, ikimiz birlikte geleceğiz. Geri geleceğim."

Cesedi yakıldı ve kendi isteği üzerine, külleri Michigan'a götürülerek Natalie Merchant'ın "Carnival" şarkısı eşliğinde bir ağacın çevresine serpildi. Aileen ölümü beklerken bu şarkıyı tekrar tekrar dinlemişti.

Aileen'in tutuklandığı Daytona'daki Last Resort Bar'da onun bir portresi yer almaktadır. Resmin altına şu yazı vardır: ÖZGÜRLÜĞÜNÜN SON GECEİ OLAN 9 OCAK 1991'DE AILEEN WUORNOS "LEE" LAST RESORT BAR'DA, BURADA YATTI. Resmedilen yetişkin kadın, Aileen'in 6 yaşındayken ailesiyle birlikte yer aldığı fotoğraftaki küçük kız gibi ışıltılı, canlı ve güzel görünmektedir. Bir keresinde birileri Aileen'in bir gazetede ki kötü bir fotoğrafını kesip bardaki fotoğrafın

üzerine yerleştirdi çünkü resimdeki kadın gerçek Aileen'den çok daha güzel görünüyordu.²⁷ Ressam itiraz ederek, Aileen'i bilinçli olarak o şekilde resmettiğini çünkü herkesin bir mola vermeye hakkı olduğunu söyledi. Eğer böyleyse, onun Natalie Merchant'ın şarkı sözlerinde dediğı gibi “acılı, acı veren,” kederli hayatındaki tek mola budur.

ARKADAŞ VE YAKIN İLİŞKİ CİNAYETLERİ

Kara Dullar ve Kazanç Katilleri

Kara Dul en çok hayal ettiğimiz, en iyi bildiğimiz kadın seri katil türüdür: Cazibeli, erkekleri baştan çıkaran, onların sevgilisi olan, onlarla evlenen ve sonra kazanç uğruna onları öldüren kadın. (Burada kendi esprinizi de ekleyebilirsiniz.) Sinsice gülen sadece erkekler değildir; kadınlar da aynı şeyi yaparlar, fakat farklı nedenlerle. Phyllis Chesler, kadınların seri cinayetleri hakkında kıs kıs gülerek şöyle diyordu: “Her kadının en yasaklı fantezisi ve her erkeğin en kötü kâbusu.” “Yeryüzünde gerçekten kadın seri katiller var mı?” diye sorarken söylüyordu bunu.¹

Var, Phyllis. Ve sadece erkekleri öldüren kadın seri katiller değil, kadınları ve hem kendilerinin hem de başkalarının çocuklarını öldüren kadın seri katiller de var. Onlar, tanıdıklarını, akrabalarını, kardeşlerini, gençleri ve yaşlıları, hastaları ve müşterileri öldürürler ve bunu yapmalarının tek sebebi kazanç olabilir.

Kara Dul’u geçmişte kalan bir şey, tamamen farklı bir çağa ve farklı bir dünyaya, bir ezici yoksulluk, insanların mektuplaşarak tanıştıkları ya da dijital veri bankaları yerine el yazısıyla ya da daktiloyla kartlar hazırlayıp gönderdikleri bir dünyaya ait olarak hayal ederiz. Bu öyle bir zamandı ki insanlar eskimiş ayakkabılar gibi kimliklerini değiştirebiliyorlardı. Öldürmek, evlenmek ve ortadan kaybolmak kadar kolaydı.

Illinois ve Indiana’da 1900-1906 yıllarında belki kırk sekiz kişiyi öldüren Belle Gunness’i ya da 1955’te Oklahoma, Tulsa’da tutuklanan ve otuz üç yıllık bir dönem içinde beş

kocasının dördünü öldüren ve iki kız kardeşini, annesini, iki çocuğunu, bir yeğenini ve bir torununu öldürdüğünden şüphe edilen -1921-1954 arasında bilinen toplam on bir kurban-Nancy Hazel Doss'u düşünelim.

Bu türden yaratıkların artık var olmadığını düşünürüz... Fakat var. Biri 1970'lerde ve diğeri 1980'lerde yaşanan iki vakayı bu bölümde ayrıntılarıyla ele alacağız.

Kara Dul aslında kazanç yönelimli kadın seri katillerin bir alt türüdür; erkek *hedonist konfor* seri katiline eşdeğerdir. Kara Dul terimi aslında onun yavaşlığını betimler. Burada önemli olan kadın katilin bıraktığı imza ya da profilinden çok, çaresiz bırakmak için erkekleri ayartmasıdır. Kara Dul sadece kazanç için değil, farklı nedenlerle de öldürür, sadece âşıklerini ya da kocalarını hedef almayabilir. Zaman zaman intikam almak için, bazen denetim kurmak için, bazen de vekil katillerin Munchausen sendromunun (aşağıda ele alınacak) bir dışavurumu olarak öldürürler. Çünkü Kara Dul zaman zaman kazançtan çok kötü ruhlarla yönlendirilir ki, bu durumda kurbanın varlıklarını ele geçirmek maddi kazanç arzusundan çok kurban üzerinde son bir denetim kurmanın ifadesi olabilir. Bu nedenle Kara Dullar'ın gülünç denecek kadar az miktarda para için öldürdükleri vakalarla karşılaşırız.

Aynı şekilde, kazançla güdülenmeyen kadın seri katiller de Kara Dullar'dır. Bazıları Ölüm Meleği kılığında gelir, varlıklarını ele geçirmek için hastalarını öldürür. Bazıları hiçbir tanıma sığmayacak şekilde, yakınlarını, tanıdıklarını ve yabancıları çeşitli nedenlerle öldürür.

Velma Barfield - Ölüm Hücresindeki Büyükanne

1976 yılının Eylül ayında ellili yaşlarında olan Stuart Taylor adında bir Kuzey Carolina'lı çiftçi, evlilik hayatında zorluklar yaşıyordu. Karısıyla ayrılmışlardı ve boşanmayı düşünüyorlardı. O sonbahar Taylor, amcası ve yengesini, Dollie ve Montgomery Edwards'ı ziyarete gitti. Montgomery 94 yaşın-

daydı ve ileri derecede diyabetten mustarıptı. Bu yüzden görme yetisini kaybetmişti ve artık yürüyemiyordu. Karısı Dollie ise 84 yaşındaydı ve bağırsak kanserinden mustarıptı; yakın zamanlarda bir kolon ameliyatı geçirmişti. Artık kocasına bakamayan Dollie haftada yetmiş beş dolar, artı, bir oda ve yiyecek karşılığında yöreden bir kadın tutmuştu. Stuart Taylor, Velma Barfield'le işte bu ortamda tanıştı.

Taylor, 45 yaşındaki Velma'nın cazibesine kapıldı. İki yetişkin çocuğu olan bir duldu: Ronnie adında bir oğlu, Kim adında bir kızı vardı. Her iki çocuk da evliydi ve kendi çocukları vardı. Bir büyükanne olsa da Velma hâlâ genç ve iyi görünüyor, Taylor ise kendisini yalnız ve terk edilmiş hissediyordu. Velma'yla buluşmaya başladılar, genellikle akşam yemeğine çıkıyorlar, hafta sonları birlikte balık tutuyorlardı. Fakat yaklaşık bir ay sonra Taylor ve karısı barışmaya karar verdiler. Böylece Velma'yla gezme dönemi sona erdi. Velma fazla üzül-müş görünmedi. Durumu anlayışla karşılayarak onlara iyi dileklerde bulundu.

1977 yılının Ocak ayında Montgomery, bir ay sonra, Şubat'ta da Dollie öldü. Velma bu kez başka bir yaşlı çiftin, John Henry ve Record Lee'nin yanında çalışmaya başladı. Yetmiş altı yaşındaki Record garajda düşüp bacağını kırmıştı. Artık rahat hareket edemiyor, 80 yaşındaki kocası John da ona yeterince bakamıyordu. Kızları yaşlı çifte bakacak birini aramaya başladı. Kiliseye başvurduklarında onlara Velma'nın ismi verildi. Velma haftada elli dolar ücretle Lee'nin evine taşındı. Fakat Haziran'da John Henry Lee ağır bir bağırsak hastalığına yakalandı ve kalbi durmuş olarak kaldırıldığı hastanenin acil servisinde hayata veda etti. Lee'nin kızları Velma'nın anne ve babalarına gösterdiği özenden öylesine etkilenmişlerdi ki annelerine bakması için onu tam gün işe aldılar.

O yaz Stuart Taylor ansızın Velma'nın hayatında belirdi. Sekiz ay süren bir uzlaşma çabasının ardından evliliği kesinlikle sona ermişti. Boşanıyorlardı. Velma onunla çıkmak ister

miydi? Elbette. Çift yeniden buluşmaya ve dine bağlı Robeson İlçesi'nde motellerde yatıp kalkmaya başladı. Taylor, eşinin 1970'ye böbrek hastalığından ölmesiyle sona eren ilk evliliğinden olma iki kızı ve bir oğluyla tütün çiftçiliği yapıyordu. Taylor birinci eşi öldükten sonra çocukluğundan tanıdığı bir kadınla evlenmiş, fakat altı ay sonra bu evlilik boşanmayla sonuçlanmıştı. Yıllar sonra üçüncü kez evlenmiş, fakat yine yürütememişti.

Stuart Taylor hayat dolu bir adamdı, her sabah şarkı söyleyerek uyanan tiplerdendi. Birinci karısına derin bir aşkla bağlanmış ve onu kaybettiğinde krize girmişti. İkinci evliliğinin başarısızlıkla sonuçlanması da onda depresyon yaratmış ve Stuart kısa süreli ama aşırı miktarda içme alışkanlığı geliştirmişti. Kuzey Carolina'nın bu bölgesine tıpkı gökyüzündeki yıldızlar gibi serpiştirilmiş olan Pentecostal ve Baptist Kiliseleri'nin hoş karşılamadığı bir hayat tarzıydı bu. Stuart durumun Velma için de sorunlu olduğunu fark ediyordu elbette. Evlilik dışı ilişkiye katlanabilen Velma'nın kiliseye giden dindar bir kadın olarak içkiye hoşgörüsü yoktu. Alkol almanın şeytanı insan ruhuna davet etmek olduğunu söylerdi.

Stuart alkolik olduğunu önceleri ondan sakladı, fakat daha sonra başkalarının bu konuda Velma'yı uyardıklarını öğrendi. Velma hâlâ onunla ilgileniyor gibiydi. Bu ilgi Stuart'a umut verdi. Onunla hemen flört etmeye başladı. Arkadaşları onunla hafiften dalga geçiyorlardı, çünkü Stuart dindar bir adam olmadığı halde onu kiliseye ve pazar ayinlerine götürüyordu. Arkadaşlarına, "Bu gece Hristiyan kadınım ile çıkacağım," diyerek gülüyordu.

Ekim ayında Velma, Record Lee'ye verdiği hizmet işinden ayrıldı, çok sınırlayıcı bir iş olduğunu söyleyerek şikâyet ediyordu zaten. Bir karavan parkına taşındı, yöredeki bir bakımevinde de iş buldu. Oğlu Ronnie, Ekim ayının sonuna doğru Velma'nın ona elmas taşlı bir nişan yüzüğü gösterdiğini hatırlayacaktı. Stuart'ın boşanma işleri biter bitmez, bahar aylarında

evleneceklerdi. Ronnie biraz şaşırды. Velma ile babası arasında, içki yüzünden çok şiddetli tartışmaların yaşandığı bir evde büyü müştü. İçki konusunda böylesine kesin yargıları olan Velma, Stuart'la evlenmeyi nasıl düşünebilirdi? Annesi, Stuart'ın bu sorunun üstesinden geleceğı konusunda onu ikna etti.

Ronnie'nin canını sıkıan tek şey bu değildi. Annesinin geçmişinde karanlık noktalar vardı. Velma'nın zaman zaman şiddetlenen sakinleştirici ve ağır kesici bağımlılığı vardı. Bir keresinde aşırı doz almış, bunun üzerine Ronnie ve karısı Kim, ayrıca kız kardeşi Kim ve onun kocası Dennis, onu apar topar hastanenin acil servisine kaldırmak zorunda kalmışlardı. Bir keresinde kısa süreliğine evden ayrılmışlar, döndüklerinde Velma'yı köprücük kemiğı kırık olarak yerde aşırı dozdan baygın bulmuşlardı. Bir keresinde de kısa süreliğine ceza almıştı. Suçu sahte reçete düzenlemektir. Cezası tecil edildi, fakat bir süre sonra Velma bu kez sahte çek düzenlemekten tutuklandı. Böylece altı ay hapis yattı. Stuart'ın bütün bunlardan haberi var mıydı? Ronnie bunu bilmek istiyordu. Velma oğluna kendi işine bakmasını, karışmamasını söyledi. Stuart onun her gün "sinirleri için" ilaç aldığını elbette biliyordu. Velma oğluna Stuart'ı sevdiğini ve onunla yaşamak istediğini söyledi. Daha sonra şu itirafta bulunacaktı: "Ona içten içe kayıtsızdım. Kendimi ona asla yakın hissetmedim. Onunla yaşamayı neden istediğimi de anlayamıyorum. Bazen kendimizi yalnız hissederiz. Konuşacak birini ararız, bilirsiniz işte..."²

Kasım ayında Stuart, Velma'yı almak için karavana uğradı. Fakat kapı açılmadı. Stuart içerden bir inleme sesi geldiğini işitince kapıyı zorladı. Kapı kilitli değildi. Stuart içeri girdi ve Velma'yı iç çamaşırlarıyla yatağına uzanmış vaziyette, ağzının tıkalı ve ellerinin bantla bağılı olduğunu gördü. Onu hemen kurtardı ve polisi aradı.

Velma çok kötü görünüyor, ağlıyordu. Sabah kalkınca bir duş almak istemiş, fakat kabine girdiğinde bir adam başına bir havlu geçirerek onu yatağına sürüklemiş ve ağzını tıkayarak el-

lerini bağlamıştı. Daha sonra Velma'yı öylece bırakarak çekip gitmişti.

Soruşturmayı yürüten polis memuru Lumberton Polis Dedektifi Benson Philips şaşkındı. Saldırgan ağzını açıp tek bir laf etmemişti. Ona cinsel tacizde de bulunmamıştı. Onu ne dövmüş ne boğazını sıkmış ne de herhangi bir biçimde incitmişti, onu kaçırmaya da kalkışmamıştı. Kapının zorlandığını gösteren bir belirti de yoktu. Adam içeri nasıl girmişti? Velma belki de adamın aynı karavanı kullanan önceki kiracı olduğunu, anahtarı olduğu için kapıyı kolayca açmış olabileceğini söyledi. Bu da saçmaydı ve netice verecek bir şey değildi.

Dedektif Philips, Stuart'ın Velma'ya üzülmemesini, o gece karavanda değil de kendi evinde kalmasını söylediğini işittiğinde, olayın nasıl gerçekleştiğine dair bir ipucu elde ettiğini hissetti. Velma ve zorlanmayan kapıyla ilgili her şeyi hemen unuttu.

Velma eşyalarını toplayıp Stuart'ın evine taşındı. Hemen kavga etmeye başladılar. Velma birkaç kez kızı Kim'e ya da onun kocası Dennis'e gözyaşları içinde telefon ederek, hemen gelip kendisini almalarını istedi. Stuart her defasında gidip Velma'dan özür diledi ve onun geri gelmesini sağladı.

Bir gün Velma bakımevinden döndüğünde Stuart'ı büyük bir öfke içinde buldu. Velma cezaevindeyken birkaç arkadaş edinmişti ve onlarla mektuplaşıyordu. Bu mektupların bir kısmını Stuart'ın evine taşınırken beraberinde getirmişti. Stuart işte o mektupları bulmuş ve okumuştur. Aralarında sert bir tartışma geçti. Stuart onu geçmişini saklamakla, Velma ise onu eşyalarını karıştırmak ve mektuplarını okumakla suçladı. Bunun üzerine Stuart nasıl bir insanla evlenmek üzere olduğunu bilme hakkına sahip olduğunu söyledi.

Ölüm sırasını beklerken yazdığı kitapta Velma, Stuart'ın ona bağırıp çağırdığını, kiliseye gidip sabıkasını herkese açıklayacağını söylediğini, daha sonra ne zaman tartışsalar bu konunun tekrar açıldığını söyler. Ona olan aşkının öldüğünü, artık onunlayken kendisini rahat hissetmediğini de ekler.³

Aralık ayında durum biraz daha kötüleşti. Stuart, Velma'nın çeklerinden birini aldığını ve imzasını taklit ederek yüz dolar çektiğini öğrendi. Velma kitabında Stuart'ın büyük bir öfkeye kapıldığını ve onu polise bildirmekle tehdit ettiğini iddia eder. Şikâyet edilmesi halinde şartlı tahliye kuralları ihlal edilmiş sayılacağı için sonuçlar daha ağır olacak, Velma doğruca hapsi boylayacaktı. Stuart onu affettiğini söylemesine rağmen Velma onun bu meseleyi hep gündeme getirdiğini, ne zaman tartışmalar onu tutuklatmakla tehdit ettiğini iddia ediyordu.

Stuart'ın kızı Alice ifadesinde, çek olayından sonra babasının Velma'yla evlenme planını ertelediğini, fakat Velma'nın onunla kalmaya ve elmas taşlı yüzüğü takmaya devam ettiğini söyledi. Stuart kızına ondan ayrılmayı düşünmediğini fakat artık onunla evlenmek de istemediğini söylemişti.

Stuart ile Velma bu konuda, ayrılıp ayrılmama konusunda da sürekli kavga ediyorlardı. Her defasında Velma gidip kızıyla kalıyor ve Stuart'ın gelip onu eve götürmesini bekliyordu.

Stuart Taylor Cinayeti

31 Ocak 1978 Salı günü Stuart, Velma'yı reçeteli ilaç alması için şehir merkezine götürdü. Velma çok kaygılıydı. Stuart bilmiyordu ama onun adını kullanarak ikinci bir sahte çek düzenlemişti ve bankanın bir süre sonra posta yoluyla hesap ekstresi göndereceğini biliyordu. Hatırladığı kadarıyla, eczanede ilaçları alırken bir de saç spreyi almak istedi. Mağazanın ev eşyaları satılan bölümüne geçtiğinde, birden gözü bir “karınca zehri” şişesine takıldı. Daha sonra Velma sadece Stuart'ın bir süre hastalanmasını istediğini, bu arada kendisinin parayı yerine koyabileceğini düşündüğünü iddia edecekti. Şöyle der:

O öğle sonrası ne yapacağımı artık biliyordum. Fakat bu bana çok vahim bir iş gibi gelmiyordu. Ağır ilaçlar yüzünden zihnim öylesine karışık ki ne yaptığımı bilsem de, kafamda onu zehirlemekle çekeceği acı arasında bağlantı kuramıyordum. O sırada karınca ve hamamböceği zehri katlanılmaz bir durumun panzehiriydi. Bunun işe yarayacağını biliyordum.⁴

Yıllarca kullandığı ağır ilaçlar Velma'nın işini kolaylaştırmış olabilirdi, fakat "onu zehirlemekle çekeceği acı arasında bağlantı kuramıyorum," ifadesi ASKB'de -anti-sosyal kişilik bozukluğu- en sık görülen empati kuramama semptomlarından biriydi. Velma'nın "ne yaptığımı bilsem de" demesi yine bu açıdan önemliydi. Stuart Taylor farkında olmadan bir psikopatı evine almıştı.

Eve dönüş yolunda çift, sürpriz bir ziyaret için Alice'in evine uğradı. Alice gribe yakalandığı için o gün evdeydi. Daha sonra babasının Velma'dan ayrılacağına emin olduğu için o sabah onları birlikte gördüğünde çok şaşırdığını hatırlayacaktı. Alice'in yakın zamanda bir bebeği olmuştu. Onlara çocuğun fotoğraflarını gösterdi. O sırada Velma ona Stuart'ın "ölü" fotoğrafını görmek isteyip istemeyeceğini sordu. Bu şakayı Alice'in çektiği bir fotoğrafla ilgili olarak söylemişti. Fotoğrafta Stuart sırtüstü yatmış, gözleri kapalı ve elleri göbeğinin üzerinde birleşmiş olarak görünüyordu. Aslında bu bir aile şakasıydı. Stuart hep öldüğü zaman nasıl görüneceğini bilmek istediğini söylerdi. Alice fotoğrafı gösterdi ve hep birlikte güldüler.

O akşam Stuart TV programları yapan vaiz Rex Humbard'i görmesi için Velma'yı Fayetteville'e götürmeye söz vermişti. Humbard'in son programıydı bu. Saat 17.00 gibi Stuart en iyi elbiselerini giymiş ve Velma'nın hazırladığı akşam yemeği için sofraya oturmuştu. Yemeğin yanında bir de bira içmek istedi, Velma itiraz etmedi. Sonra arabaya binip birkaç kilometre mesafedeki Fayetteville'e gittiler ve Rex'in vaaz vereceği Cumberland İlçesi Halk Merkezi binasına girdiler. Servis başladığı anda Stuart ağır bir mide ağrısına yakalandı. Velma'ya park yerindeki kamyonetine gidip biraz uzanmak istediğini söyledi. Velma bir adamı zehirlemiş olarak bir dini toplantıda olduğunu düşündüğünü hatırlar. Ah *Tanrım, ben ne yaptım?* Ancak değişen bir şey olmadı. Stuart'ı hemen hastaneye yetiştirmek

için harekete geçmedi. Orada oturdu, ilahi söyledi ve Rex'le birlikte dua etti.

Program bitince Velma, Stuart'ı kamyonette perişan halde buldu. Ağrıları o kadar şiddetliydi ki arabayı eve kadar Velma sürdü. Yolda Stuart'ın kusması için bir ara durmak zorunda kaldı. Velma'nın ifadesine bakılırsa, Stuart'ı hastaneye götürmek içi ısrar etmiş fakat Stuart bu teklifi geri çevirmişti. Velma gece yarısı Alice'e telefon ederek babasının ağır hasta olduğunu fakat onu iyileştirmeye çalıştığını söyledi. Öyle görünüyor ki Alice hâlâ gripten yatıyordu.

Stuart'ın arkadaşı ve komşusu Sonny Johnson ertesi sabah eve geldi. Pazartesi günü birlikte tütün tarlalarını denetlemeye gitmişlerdi. Sonny onu yaklaşık kırk yıldır tanıyor ve çok sağlıklı olduğunu biliyordu. Onu çok güçsüz ve korkunç bir durumda görünce şaşırdı. İyileşene kadar onun domuzlarına bakmayı teklif etti. Bu arada Alice sürekli telefon ediyordu. Velma ona hastanın iyileşmediğini fakat kaygıya da gerek olmadığını söyledi, gereken her şeyi kendisi yapıyordu. Yorgan döşek yatmakta olan Alice bu haberle rahatladı.

Perşembe günü Velma, Stuart'ı Lumberton'daki bir hastanenin acil servisine götürdü. Stuart'ın göğsünde, midesinde ve kollarında ağrılar vardı. Vahim derecede su kaybına uğramıştı ve tansiyonu çok düşüktü. Stuart'ın tıbbi geçmişi kendisine sorulduğunda, Velma alkolizm dışında bir sağlık sorunu olmadığını söyledi. Stuart yakınlarda içmediğini söylediye de doktor aşırı içmenin tetiklediği gastrit teşhisi koydu. Mylanta yazıp bol sıvı almasını tavsiye ettikten sonra Velma'ya onu eve götürmesini söyledi. Biraz iyileşmiş gibiydi.

Velma daha sonra doktorun yazdığı ilacın onu kötüleştirdiğini öne sürecekti. Cuma akşamı Stuart o kadar hastaydı ki Velma bu kez onu ambulansla hastaneye götürmek zorunda kaldı. Stuart ambulansla öldü. Tanıklar farklı bir öykü anlatacaklardı. Sonny Johnson bir gün önce, Velma'nın onu acil servise götürdüğü gün, Stuart'ı ziyarete gelmişti ve onun ya-

tağının içinde oturmuş sigara içmekte olduğunu hatırlıyordu.

Alice'e göre, cuma günü Velma ona Stuart'ın daha iyi olduğunu söylemişti. Yatakta dik oturuyor ve kendi başına banyo yapabiliyordu. Aslında en sevdiği yemek olan fırında ıstırıda istediğine göre gayet iyi durumdaydı. Birazdan Velma ıstırıda almak için Lumberton'a gidecekti. Alice rahatladı. Babası en sevdiği yemeği istiyorsa, kendisini daha iyi hissediyor demekti.⁵

Ancak cuma gecesi Velma bir başka komşuya, bu kez McPherson'a telefon etti ve ona Stuart'ın acilen bir ambulansa ihtiyacı olduğunu söyledi. McPherson beş dakika içinde koşup eve geldi ve Stuart'ı yatakta buldu, çarşaflar dışkıyla lekelenmişti. Sürekli inliyor, acı içinde kıvranıyordu. Ona neresinin ağrıdığını sorduğunda Stuart yanıt bile veremedi. Velma onun düşmesini önlemek için yatağın çevresine mutfak sandalyeleri koymuştu.

Cuma gecesi hastaneye ulaşmasından bir saat sonra Stuart Taylor'ın öldüğü resmen bildirildi. Elli altı yaşında ve sağlıklıydı. Çocukları hastanede bir araya geldiler ve babalarının ani ölümünü işitince şaşırdılar. Doktor, Velma dahil ailenin istemesi halinde otopsi yapılabileceğini söyledi. Velma bunun iyi bir fikir olduğunu kabul etti.

“Baylar, elimizde bir seri katil olduğunu düşünüyorum.”

O hafta içinde Lumberton Polis Dedektifi Benson Philips'in ev telefonu sabahın 05.30'unda çaldı. Arayan bir kadındı. Sesinden sarhoş ve histerik olduğu anlaşıyordu. Bir önceki gece bir cinayet işlendiğini iddia ediyor ve “biri onu durdurmalı” diyordu. Fakat kadın saçmalamıyordu. Philips, bir cinayet işlenmişse elbette bununla ilgileneneceğini anlatmaya çalıştı ve kadının sabah saatlerinde büroya telefon etmesini söyledi. Hem o zamana kadar biraz sakinleşir ve daha fazla ayrıntı verebilirdi. Philips işe giderken bir cinayetin söz konusu olama-

yacağını düşündü. Kadın herhalde uyuşturucu almıştı. Telefon eden de olmadı. Bu yüzden daha sonra telefon gelince şaşırdı.

Kadın bu kez daha derli toplu konuşuyordu ve ayıktı. Lafı biraz dolandırdıktan sonra, Stuart Taylor'ın, bayan arkadaşı Velma Barfield tarafından öldürüldüğünü bildirdi. Sadece bu kadar da değil, Velma kendi annesini de öldürmüştü. Philips delil var mı, diye kadını sıkıştırdı ve telefondaki ses hiçbir delil gösteremedi. Bunun üzerine Philips nereden bildiğini sordu ve telefondaki ses Velma'nın kız kardeşi olduğunu söyleyince şaşırdı.

Philips'in hastaneye telefon edip bir gece önce Stuart Taylor adında birinin ölüp ölmediğini, otopsi yapıp yapılmayacağını sormaktan başka yapabileceği bir şey yoktu. Kendisine ailenin isteği üzerine otopsi yapılacağı söylendi. Olay yeri kendi mıntıkasının dışında olsa da Philips aldığı bilgiyi aktarmak için bir not yazdı. Philips'in Velma Barfield ile üç ay kadar önce bir karavan parkında yaptığı zorla haneye girme ve saldırı soruşturması arasında bağlantı kurması haftaları aldı.

Otopsi sonuçlarının gelmesi de haftalar alacaktı. Bu arada Velma ve Stuart'ın çocukları babalarını anmak için bir araya geldiler. Velma'nın babalarına gösterdiği şefkat ve açıkça görülen üzüntüsü içlerine dokunuyordu. Cenaze töreninin yapılacağı gün Velma'yı eşyalarını alması için Stuart'ın evine götürdüler ve kendisine ona ait istediği şeyi alabileceğini söylediler. Gözyaşları içindeki Velma, sadece Stuart'ın ona aldığı nişan yüzüğünü istediğini söyledi. Aile, Velma'yı bağrına bastı ve Stuart'a gösterdiği ilgi ve şefkat nedeniyle duydukları minnettarlığın bir ifadesi olarak ona dört yüz dolar verdi.

Otopsi başlangıçta sadece bir gastroenterit vakasını ortaya koydu. Mide ve bağırsaklarda ağır bir yangı vardı, fakat bu Stuart yaşında sağlıklı bir adamı öldürmeye yetecek kadar

şiddetli değildi. Tuhaf bir durumdu ve doktor olayın gizemli kalmasına izin veremezdi. Bazı organları kesip çıkardı ve cesedin geri kalan kısmını cenaze için gönderdi. Ertesi gün parçaları incelemeye başladı ve karaciğer dokusunda anormallikler gördü. Bunun üzerine hepsini daha ileri tetkikler için Kuzey Carolina'daki laboratuvar şefine gönderdi.

Page Hudson karaciğer örneklerinde arsenik zehirlenmesine dair izleri hemen saptadı. Birkaç gün süren testler Stuart Taylor'un doku örneklerinde muazzam miktarda arsenik olduğunu doğruladı. Kuzey Carolina, Velma'nın arsenik kullanması açısından düşünülebilecek en kötü yerd, çünkü ABD'deki arsenikle cinayet ve intihar oranlarının en yüksek olduğu yerd orası. Eyaletin kayıt tutmaya başladığı 1971 yılından bu yana, çoğu cinayet olan on altı arsenik vakası vardı.⁶ Bir yıl içinde toplam sayı altıydı. Kuzey Carolina'daki kapsamlı tarım faaliyeti nedeniyle, arsenik haşere ilacı biçiminde bulunabiliyordu ve bunların çoğu perakende olarak reçetesiz satılıyordu.

Özellikle sorunlu olan bir durum vardı. Singletary's Rat Poison (fare zehiri) kokusuz, tatsız, berrak bir sıvı halinde satılıyordu. Kuzey Carolina Pestisit Denetleme Kurulu 1976'da bir yasaklama getirmeye çalıştıysa da ancak İngiltere'nin yüz otuz yıl önce kabul ettiği Arsenik Satış Yasası'nın hafifletilmiş bir versiyonunu kabul ettirmeyi başardı. Kuzey Carolina'daki satıcılar bundan böyle Singletary's'i ancak imza karşılığı satabileceklerdi ancak imza atanın kimlik gösterme zorunluluğu yoktu. Yeni düzenleme 1977'de yürürlüğe konuluncaya kadar ilçedeki satış mağazalarının çoğu bu uygulamadan habersizdi. Ayrıca, pek çok başka arsenik ürünü de vardı. Onlar da, mesela her mağazada ve alışveriş merkezinde satılan, düzenleme kapsamının dışında bırakılan Terro karınca zehiri, kokusuz, tatsız ve berraktı. Velma'nın 31 Ocak günü ekstreyi beklerken bir eczaneden altmış sent verip aldığı ürün buydu.

Mart ayında aileye otopsi sonuçları hâlâ bildirilmemişti. Bunun yerine rapor Robeson İlçe Mıntıkası Savcısı Joe Freeman Britt'e gönderildi. Joe Britt, kendi deneyimlerine göre arseniğin genellikle bir suç aleti olarak kullanıldığını ve vakaların incelenmediğini bildirmiş olan Page Hudson'dan arsenik zehirlenmesi konusunda hızlı bir kurs düzenlemesini istemişti.

Joe Britt, Robeson İlçe Şerifi'nin bürosundan cinayet soruşturması raporlarını istedi. Soruşturmayı yürütenlerden biri, Benson Philips'in kendisine sabahın beşinde telefon eden birinin Velma Barfield'in sadece Stuart Taylor'ı değil, kendi annesi Lillie Bullard'ı da öldürdüğünü söylediğine dair bir duyum almıştı. Bütün kırsal bölgelerde olduğu gibi, herkes birbirini tanıyordu.

Soruşturmayı yürütenlerden bir diğeri hem Velma'yı hem de ailesini tanıyordu. Bu aile fertleri arasında Velma'nın annesi ve ilk kocası Thomas da vardı. Stuart Taylor'ı da gayet iyi tanıyordu. Bununla birlikte, Velma'nın Stuart'la ilişkisi olduğunu bilmiyordu. Velma'nın ilk kocasının bir yangında öldüğünü, kendisinin de Fayetteville'de bir adamla evlendiğini hatırlıyordu. Fakat adamın başına gelenlerden habersizdi.

Bir başka dosyada da Velma'ya rastlamıştı. John Henry Lee adında yaşlı bir adam, geçen yaz ölmeden bir süre önce çeklelerinden birinin çalındığına ve dolandırıldığına ilişkin şikâyetle bulunmuştu. Dedektif, adamın evine gitti ve Velma'nın orada bakıcı olarak çalıştığını görünce şaşırdı. İçinden gelen bir ses Velma'dan kuşkulanmasını söylüyordu, fakat hem John hem de onun karısı Record, Velma'nın dindar olduğunu, kiliseye gittiğini ve çek hırsızlığı yapmasının imkânsız olduğunu söylüyordu. Başka bir şey olmadı.

Bir başka polis memuru ise bir ay arayla peş peşe ölen yaşlı Montgomery ve Dollie Edwards çiftinin oğlunu tanıyordu. Velma onların evinde bakıcı olarak çalışıyordu. Bütün bu ipuçları çekildiğinde gerçek hızla ortaya çıktı.

Soruşturmayı yürüten polisler birkaç gün içinde Stuart Taylor, Lillie Bullard, Dollie ve Montgomery Edwards ile John Henry Lee'nin ölüm raporlarını bir araya getirdiler. "Hepsini

masanın üzerine yaydık,” diye anlatacaktı Britt, “ve her kartın üzerinde aynı şey yazıyordu: Gastroenterit, gastroenterit, gastroenterit...”⁷ Daha sonra Velma’nın ikinci kocası Jennings Barfield da kurbanlar listesine eklenecekti.

“Baylar, elimizde bir seri katil olduğunu düşünüyorum,” dedi Britt.

Velma’nın Çocukluğu

Margie Velma Barfield yörenin kıydı; Kuzey Carolina’nın pamuk ve tütün kuşağındaki Fayetteville ile Lumberton arasındaki yerleşim yerlerinde doğmuş ve büyümüştü. 29 Ekim 1932’de doğan Velma Büyük Buhran döneminin çocuğuydu. Eski pamuk ve tütün çiftçisi, 21 yaşındaki Murphy Bullard ile 22 yaşındaki karısı Lillie’nin çocuğuydu. Erkek kardeşi Olive iki yıl önce dünyaya gelmişti. Elektriğin ve akar suyun olmadığı bir dünyada yaşıyorlardı. Su mutfağın arkasındaki kuyudan çekiliyor, sıcak yaz aylarında tereyağı ve süt bozulmasını diye kuyunun içindeki soğuk suyun içinde korunuyordu. Evin dışında bir hayat yoktu, oyalanmak için gidilecek tek yer ormandı. Kullanılmadığı zaman duvara asılan galvanizli dev küvetlerde hem kendilerini hem de çamaşırlarını yıkıyorlardı. Bu Jed’in petrol bulmadan önceki, gülme efektinin olmadığı Beverly Hillbillies hayatıydı. Fakat bunda olağandışı bir şey yoktu. Enerji nakil hatları II. Dünya Savaşı bitene kadar Cumberland İlçesi’nin o bölümüne ulaşmadı.

Murphy’nin kendi toprağı vardı ve Büyük Buhran’a rağmen çocuklarını ve yaşlanmakta olan ana babasını geçindirebildi fakat sonunda pamuk fiyatları düştü ve pek çok çiftçi gibi Murphy de kentte, sanayide çalışmak zorunda kaldı. Fayetteville tekstil fabrikasında dokuma tezgâhı tamircisi olarak işe girdi. Her gün fabrikaya gidiyor, sonra eve gelip biraz uyuyor, şafakta kalkıyor, önce çiftliğe sonra da fabrikaya gidiyordu. On yıl içinde Velma’nın ailesi büyüdü. Lillie on beş yıl içinde yedi çocuk daha doğurdu: Velma ve Olive’e, beş oğlan ve iki kız kardeş eklendi.

Murphy iyi bir komşu, arkadaş canlısı ve gerektiğinde herkese yardıma hazır biri olarak tanınıyordu. Biri hasta olsa ve ürünü kaldıramaz hale gelse, Murphy hemen orada olurdu. Çiftlik ekipmanı gerekiyorsa, Murphy hemen kendi ekipmanını ödünç verirdi.

Ne var ki ailenin içindeki adam bundan çok farklıydı. Evde Murphy, zalim, şiddet dolu, öfkesini kontrol edemeyen biriydi. İsteddiği bir şey yerinde olmadığı ya da yapılmadığı zaman şiddetli öfkeye kapılıyor ve kendisine o anda en yakın olan kişiye şiddet uyguluyordu. Çocuklarını genellikle kayışla, fakat bazen de eline ne geçerse onunla dövüyordu. Murphy çok sık içmezdi fakat içtiği zaman değişir, mizacı ve şiddeti daha da kötüleşirdi.

En büyük oğlu Olive genellikle vücudunda çürüklerle doluşırdı. Lillie en sevdiği çocuğu Olive'i hep korumaya çalışır, onun yaptığı hata ya da kusurları kendi üstüne alırdı. Bu durum en çok Velma'yı rahatsız ederdi. Velma, annesinin kendisini değil de Olive'i sevdiğini, zaman zaman onu korumak için kendisini feda ettiğini hissediyordu. Annesine duyduğu içerleme giderek derinleşti. Onun dayağa açıktan karşı çıkmayacak kadar uysal olduğunu düşünüyordu. Velma ve Olive, yedikleri dayaklara rağmen, babalarıyla konuşmayı sürdürdüler. Velma, her dayağın ardından babasına değil annesine içerliyor, ona olan nefreti giderek artıyordu.

Velma anne ve babasıyla aynı odayı paylaşıyor, bazı geceler Lillie'nin iniltileriyle uyanıyor ve babasını annesinin kolunu ya da parmaklarını bükerken görüyordu. Fakat kendisi şöyle yazar: "Baba anneye vurmazdı."

"Annem hiçbir şeye itiraz etmezdi," diyordu Velma. Çocukluğunu üç kelimeyle özetledi: "Sürekli korku içindeydim."

Fakat iyi zamanlar da vardı. Pazar günleri Murphy tarlada beyzbol maçları düzenlerdi ve çocuklar karanlık çökene kadar oynarlardı. Bazen aileyi toplayıp pikniğe götürürdü, yakınlarıdaki gölette yüzerlerdi. Çocuklara yüzmeyi o öğretmişti.

Velma babasının her zaman kötü huylu olmadığını, 10 ya da 11 yaşlarındayken kendisine şefkat gösterdiğini söyledi. Ona “şekerim” ya da “tatlım” diye hitap ediyordu. Babasının bazen onu kucağına alıp hoplattığını, ona sokulmayı ve sıcaklığını hissetmeyi sevdiğini hatırlıyordu. Ölüm hücrelerine giderken de babasını hatırladı, onun kendisi için ne çok şey ifade ettiğini ilk kez dile getiriyordu.

Velma’ya göre hayatının en mutlu anısı, bir mağazanın vitrininde görüp hayran olduğu pembe bir elbiseyi babasının ona haber vermeden satın almasıydı. Elbiseyi annesine göstermek için nasıl eve koştüğünü, fakat Lillie’nin dudak bükerek onun ütülenmesinin zor olacağını söylediğini hatırlar.

Velma 7 yaşına geldiğinde okula başladı ve daha iyi durumda olan ailelerin çocukları tarafından rahatsız edildi. Diğer çocuklar mağazalarda yapılan çok güzel sandviçler, yiyecekler ve tatlılarla okula geliyorlardı. Velma’nın ekmeği ise evde yapılan kara ekmekle bir dilim salam ya da sucuktan ibaretti. Öğle yemeğini yalnız yiyordu. Elbiseleri eski püsküydü. Kendisine sadece yılbaşında bir çift yeni ayakkabı alınırdı, onlar da her zaman pratik ve çirkin olurdu. Velma babasının pantolon cebinden para aşırırmaya başladı. Parayla şeker alıp öteki çocukların önünde yiyordu. Daha sonra bazı akrabalarını ziyaret etmek için ailece gittikleri yaşlı bir adama ait bir kulübeden seksen dolar çaldı. O dönemde bu muazzam bir paraydı. Velma paranın bir kısmını bulduğunu, bir kısmını da adamın kendisine saklasın diye verdiğini söyledi. Murphy onu kayışla dövdü ve Velma hırsızlık faaliyetine ara verdi ya da bir daha asla yakalanmadı.

Öğretmenler Velma’dan şikâyetçiydi. Fazla gürültücüydü ve aniden öfkeleniyordu. İşler biraz kötü gittiğinde hemen saldırıyordu. Velma okulun onu evdeki sorunlardan uzaklaştıracağını ummuştı fakat okul sadece yeni sorunlar yarattı. Evdeki durum daha da kötüydü. Her çarşamba günü Murphy öğle saatinde onu okuldan alıp ailenin çamaşırhanesine götürüyordu. Velma akşama kadar orada elde çamaşır yıkıyordu.

Velma liseye başladığında basketbolda yetenekli olduğu ortaya çıktı ve okul takımına alındı fakat bu okul bittikten sonra da basketbol oynamasını gerektirecekti. Annesi karşı çıktı ve kızının takıma katılmasına izin vermedi. Ona evde ihtiyacı olduğunu söylüyordu. Bu olay Velma'nın annesine olan içten öfkesini daha da artırdı.

Aile, Robeson İlçe'sinde daha büyük bir mülke taşındığında Velma 13 yaşındaydı. Kırk yıl sonra yine orada ölecekti. Velma babasının işte o dönemde kendisine tecavüz ettiğini söyler. Okuldan eve gelmiş, kendisini kötü hissettiği için hemen yatağa girmişti. Annesi avluda çalışıyordu. Babası odaya girdi ve tek söz etmeden ona tecavüz etti. Velma ailece yüzme-yeye gittiklerinde onun kendisini okşadığını da söyler.

Velma bu olayı çok sonra açıkladı. Tutuklandıktan sonra, kendisiyle görüşen psikiyatra babasının bir keresinde soyunarak onun yatağına girdiğini fakat tam o sırada eve biri geldiği için saldırıyı tamamlamadan yataktan çıkıp gittiğini anlattı. Hayatının son günlerine kadar bir daha bu konudan söz etmek istemedi. Konu ne zaman açılrsa annesine olan öfkesinin arttığını söylüyordu. Velma şöyle diyordu: "Ona çok kızıyordum. Bizi neden koruyamadığını anlayamıyordum. Bir çocuk olarak bunu anlayamıyordum."

Velma o akşam yemek sofrasına oturduğunda kendisini "kirli ve utanç içinde" hissettiğini yazdı. Daha sonra bir zamanlar sevdiği babasından da nefret etmeye başladı. "Duygularım çok karmaşıktı ve utanç içindeydim. Erkek ve kız kardeşlerime bunu anlatamazdım. O kadar çok sevdiğim babamın bana böyle bir şey yaptığını nasıl söyleyebilirdim?"⁹

Neredeyse her seri katilin öyküsü bir utançla, trajik bir çocukluk dönemiyle başlar. Velma'nın çocukluğu seri katiller için tipiktir. Bu bir tecavüz ve fiziksel taciz tarihidir. Onun

ruhsal savunma sistemi babasından annesi Lillie'ye yönelen bir öfkeyle yer değiştirdi. Murphy'nin tacizi karşında annesinin umursamaz bir tutum takındığını hissediyordu. Babasına duyduğu öfke ve nefret ona duymuş olması gereken sahte sevgi ve yakınlıkla yer değiştirirken, duygusal şebekesindeki bağlantılar da koptu. Hayatının babası ölene kadar süren döneminde onunla, kendisine karşı şiddet kullanan ve ona tecavüz eden aynı adamla, normal ve sevgi dolu bir ilişki görünümü verdi. Yaşadığı öfkeyi başka tarafa yöneltti.

Velma'nın ilk evliliği

Velma artık on yedi yaşındaydı. 1949 yılının Aralık ayında okul arkadaşı ve komşusu Thomas Burke'yle evlenmek için evden kaçtı. Arabayla Güney Carolina'ya gidip gizlice evlendiler ve daha sonra bunu sadece Murphy ile Lillie'ye açıkladılar. Önce kıyamet koptu fakat daha sonra bu fikre alıştılar. Fakat Velma ile Thomas okuldan ayrıldı ve kendisi de yeni evli olan Olive'le birlikte ayrı bir eve taşındılar. Thomas iş buldu, meşrubat satan bir kamyonun sürücüsü oldu.

İki yıl sonra, 1951'de Velma ilk çocuğunu doğurdu. Oğlana Ronald Thomas adını verdiler, ona kısaca Ronnie diyeceklerdi. O sırada Velma 19 yaşındaydı. İki yıl sonra bir kız çocuk doğurdu. Ona Kim adını verdiler. Bütün değerlendirmeler, Velma'nın sevgi dolu bir anne olduğunu, çocuklarının hayatında kendi çocukluk dönemini andıran hiçbir şey olmadığını ortaya koymaktadır. Dayak, bağırıp çağırma olmayacaktı. Çocuklar sevgi ve şefkat dolu bir ortamda yaşıyordu. Velma her gece onlara kitap okuyordu. Thomas'la birlikte Baptist Kilisesi'ne devam ettiler. Velma hiçbir ayini kaçırmıyor, çocuklarını da beraberinde götürüyordu.

Bazıları Velma'nın çocuklarına aşırı derecede bağlı olduğunu söylemişlerdir. Bir keresinde Thomas ile Velma, çocukları Thomas'ın anne ve babasına bırakarak birkaç günlük tatile çıktıklarında, Velma ikinci günün sonunda büyük bir kaygı-

ya kapılmış ve dönmek istemişti. Thomas'a hemen eşyaları toplamasını söylemiş, ertesi sabah yola çıkmışlar, eve ancak gece yarısı varmışlar ve yaşlı büyükanne ve babayı uyandırarak çocuklarını almışlardı. Velma çocuklarıyla buluştuğu anda sakinleşmişti.

Ronnie üçüncü sınıfa giderken, Thomas ailenin küçük Parkton kasabasında çocukların oynayabilecekleri geniş bir alanı olan, yeni ve büyük bir eve taşınmasına yetecek kadar para kazanıyordu. Ev bir Baptist Kilisesi'nden bir sokak ötede-ydi. Ailenin dini etkinliklerinde artış oldu. Thomas mübaşir olarak çalışıyor, Velma pazar okuluna ve İncil derslerine gidiyordu.

Aile her şeyi bir araya getirdi. Sinemaya, plaja gidiyorlar, bowling ve minyatür golf oynuyorlardı. Velma çocuklarıyla basketbol oynuyordu, yaz aylarında hafta sonlarını panayır yerlerinde ya da arabayla gittikleri plajlarda geçiriyorlardı.

Ronnie annesine çok bağlıydı. Okula başladığı gün Velma çocuğu alıştırmak için bütün bir günü okulda geçirdi. Okul gezilerini ve piknikleri bizzat düzenliyordu. Ronnie daha sonra şöyle diyecekti: "Anasının oğlu olduğumu söylemiyorum, fakat ona çok yakındım. Annemi ölene kadar sevdim, hayranlık tipinde gerçek bir sevgiydi bu."

Kim, babasına daha çok bağlıydı, hep onun peşinden giderdi. Babası bu durumdan memnundu, onu işe de götürüyordu. TV seyrederken onu kucağına oturturdu. Kim ise hep şakalar yaparak onu güldüren neşeli babasına hayrandı.

Karanlık gölgeleri ya da kapıyı tırmalayan kara şeytanları olmayan mükemmel bir aile, mükemmel bir evlilikti onlarınki. Fakat kısa süre sonra o günler dördü için de çok uzak geçmişte kalan sisli anılar haline gelecekti.

1962 yılında Velma otuz, Ronnie on iki ve Kim on yaşındayken, Velma'nın rahminde fibroid tümör bulundu. Velma ile Thomas zaten iki çocuk yapmayı düşünmüşlerdi, bu yüzden rahmin alınmasını öneren doktorların yolunu tuttular. Ame-

rikalı kadınlar arasında sık görülen ve hamileliği olanaksız kılan bir ameliyat gerekiyordu. Ameliyat hızlı bir menapoza yol açıyordu. Hormonal değişikliğin Velma'nın kişiliği üzerinde nasıl bir etki yaratacağını kimse değerlendirmemişti. Velma ile Thomas ameliyatın yaratabileceği duygusal etkilerin farkında değildi. Bu ameliyat türü Velma yaşındaki kadınlardan çok daha yaşlı olanlara yapılıyordu.

Velma rahatsız, sinirli biri haline geldi. Öfkelenildiği zaman çocukları ve Thomas'ı azarlıyordu. Depresyona girdi, kilo almaya başladığını hissediyordu. Diyet hapları almaya başladı. Fazla para harcıyor, zaman zaman karşılığı yeterli olmayan çekleri imzalıyordu. Çeklerin karşılıksız olduğu anlaşılmak üzereyken, borcu kapatmayı bir şekilde başarıyordu. Bunları ailesinden sakladı.

1964 yılında sırt ağrıları başladı ve aldığı ağrı kesicilere kısa süre içinde bağımlı oldu.

Bu arada Thomas aşırı içmeye başladı. Velma bu içki alışkanlığının 1965'te başladığını ve Thomas'ın babasının öldüğü ertesi yıldan itibaren artarak devam ettiğini yazar. Bu arada Thomas, ticaret odasına üye oldu, toplantılardan sonra üyeler bir araya gelip sohbet ediyor ve içiyorlardı. Velma içkiden nefret ederdi. Ona göre sosyal içicilik diye bir şey olamazdı. İçkinin kendi babası üzerinde yarattığı etkileri gayet iyi biliyordu ve Thomas'ta en hayran olduğu özellik, onun diğerleri gibi içmemesiydi. Fakat Thomas artık aşırı derecede içiyor, eve gelmez kendisini divana bırakıyordu.

Velma, Thomas'a kızmaya başladı. Belki de kendi annesinin babasına kızdığı şekilde kızıyordu ona. Thomas içkili arabaya kullanırken yakalandı. İşini kaybetti. Başka bir iş bulması gerekiyordu. Bu olay tam da Velma'nın onu bir akıl hastanesine gitmeye razı ettiği sırada olmuştu. Thomas birkaç gün sonra yeni işinden ayrıldı fakat artık ortalarda pek görünmüyordu. Utanç içindeydi. Evliliğin dengesi bozuldu, girdaba doğru sürüklenmeye başladılar. Velma ile Thomas artık kavga ediyordu.

1968'de açıklanamayan bir manevi çöküşün ardından Velma, yüksek derecede bağımlılık yapan Valium'a başladı. Daha sonra, ne zaman bir Valium alsa içini parçalayan o öfkenin yatıştığını söyleyecekti. Sonunda Velma sakinleştiriciler ve ağrı kesicilerden oluşan bir kombinasyona bağımlılık geliştirdi. Elavil, Sinequan, Tranxene, Tylenol III ve Valium'u birlikte alıyordu. Eşzamanlı olarak beş doktora uğruyor ve birbirinden habersiz doktorlar ona aynı reçeteleri yazıyorlardı.

Ne Ronnie ne de Kim neler olduğunu anlayabildi. Fakat mutlu, güneşli ve neşeli günler, bir aile olarak hep birlikte geçirdikleri günler artık gerilerde kalmıştı.

Thomas'ın Ölümü

19 Nisan 1969 sabahı Thomas iş bulduğu tekstil fabrikasından akşam vakti eve döndü. Velma'ya göre, Thomas koltukta oturup sigara içerken yorgunluktan uyuya kaldı. Sigarası ağzından gömleğinin üzerine düştü. Velma'ya göre, sigarayı hemen alıp söndürmeseydi Thomas yanacaktı. Şöyle diyordu: "Sigarayı alıp hemen söndürdüm ve ona şöyle bağırdım: 'Umu- rumda değil! Artık umurumda değil! İstersen yak kendini!'"¹⁰

Velma, Thomas'ın kendi başına yatağa kadar gidebildiğini ve elbiseleriyle yığılıp kaldığını iddia etti. Bu arada kendisi arabasına binerek şehirdeki Laundromat'a, çamaşırları yıkamaya gitti. Döndüğünde evin içinde bir duman kokusu fark ettiğini söyler. Yatak odasına girdiğinde dumandan göz gözü görmüyordu. Hemen koşup itfaiyeyi aradı. Fakat artık çok geçti. Thomas dumandan boğulup ölmüştü.

Ertesi gün Ronnie okuldan döndüğünde hâlâ dumanın tütmeğe olduğu evin içinde dolaştı. O sırada gözüne bir şey çarptı. İtfaiyeciler mutfak kapısını baltayla parçalamışlardı. Tuhaf şey, diye düşündü Ronnie. Annesi evden ayrılırken mutfak kapısını mı kilitlemişti? Velma dumanın olduğu yatak odasına kadar evin içinde yürüyebildiyse, itfaiyeciler mutfak kapısını parçalamaya neden gerek görmüşlerdi?

Velma, Thomas'ı öldürdüğünü neredeyse sonuna kadar inkâr etti. Ancak yanan sigarayı kocasının gömleğinden alıp söndürmesiyle, adamın bir sigara daha yakıp bu kez yatak takımının ateş almasına yol açması tuhaf bir çakişmadır. İdamdan önceki son günlerde Ronnie, Velma'ya babasını öldürüp öldürmediğini sordu. Velma "belki" diye yanıtladı onu fakat ayrıntıları hatırlamıyordu. Sadece yanan bir sigarayı ya da bir kibriti onun uyumakta olduğu yatağa bıraktığını, sonra kapiyı kapatıp yatak odasından çıktığını hatırlıyordu.

Velma Yeniden Evlenir

Thomas'ın ölümü eve huzur getirmedi. Sonraki iki buçuk yıl içinde, Velma'nın evi iki kez daha yangın tehlikesi atlattı ve bir kez soyuldu. Velma bütün bu olaylarda sigorta tazminatı talep etti. Sakinleştiricilere aşırı derecede bağımlılık geliştirmişti, çoklu reçeteler almak için farklı doktorlara gitmeye devam ediyordu. Lise öğreniminin son yılında olan Ronnie'ye aşırı derecede yüklenmeye başladı. Onunla ilgili saplantılar geliştiriyordu. Ronnie okulu bitirdiği sırada yeni mezunların Carolina Beach'e giderek bir hafta sonu partisi yapmaları gelenekti. Arkadaşları onu arabada beklerken, Velma içeride ağlıyordu. Oğlu büyümüştü artık, onu terk edip gidecekti. Annesini teselli etmek isteyen Ronnie, arkadaşlarına onlarla gelemeyeceğini söyledi. Hafta sonunu annesiyle geçirecekti.

O sırada Velma büyük bir mağazada çalışıyordu. Eylül 1969'da Thomas'ın ölümünden yaklaşık beş ay sonra, Velma'nın iş arkadaşlarından biri, Pauline Barfield öldü. Velma, Pauline'in kocası Jennings'i çok iyi tanıyordu. Çoğu kez Paulin'i almaya gelir, onu beklerken Velma'yla çene çalardı. Jennings 54 yaşındaydı, bir kamu kuruluşundan diyabet, amfizem ve kalp sorunları nedeniyle erken emekliye ayrılmıştı. Altı yetişkin çocuğu vardı ve Fayetteville'de bir evde yaşıyordu. Pauline'in ölümünden sonra yalnız kaldı ve Velma'yla çıkmaya başladı.

1970 yılının Temmuz ayında, Thomas'ın ölümünden aşığı yukarı bir yıl sonra Velma, Jennings'le evlenmek üzere olduğunu bildirdi. Ronnie ve Kim şaşırды ve kaygılandı. Jennings pek sağlıklı değildi, Velma'nın da ilaç bağımlılığı vardı. Buna rağmen 23 Ağustos 1970'de çift kilisede evlendi. Velma, Thomas'la kaçarak gizlice evlendiği için bu türden bir evlenme törenine her zaman özlem duymuştu. Velma pembe bir elbise giydi, başına pembe bir şapka yerleştirdi. Ayakkabıları da pembeydi. Üzerindeki pembe elbise, küçüklüğünde babasının aldığı elbiseyi hatırlatıyordu. Ronnie'nin annesi artık Velma Barfield adını almıştı. Velma bu ismi ölüm hücreğine gidene kadar taşıdı.

Velma, Jennings'in evine taşındı. Eski evi ikinci yangından sonra aldığı sigorta parasıyla onarılmıştı. Evi kiraya verdi. Kim lisenin son sınıfındaydı, büyükanne ve babasının, Lillie ve Murphy'nin yanına taşındı. Ronnie de orada kalıyordu. Sarhoş ve şiddete eğilimli Murphy artık değişmişti. Sarhoşken yaptığı bir trafik kazası onu durdurmuştu. Mizacı yatıştı ve Lillie'yle birlikte tipik bir şefkatli büyükanne ve babaya dönüştü. Dokuz çocukları evliydi ve onların da kendi çocukları vardı.

Bu arada Ronnie bir karar almıştı. Dersleri iyiydi fakat üniversiteye gidemiyordu. O günlerde Kuzey Carolina'da burslu öğrencilik nadirdi. Evlenmesinden kısa süre önce Velma onu üniversiteye gitmeye teşvik etti. Jennings en azından ilk yılın masraflarını karşılayacaktı. Ronnie başvurusunu yaptı ve Güney Carolina Üniversitesi'ne hemen kabul edildi. Fakat sıra okul ücretinin ödenmesine gelince Jennings'ten ses çıkmadı. Bir yanlış anlama olmuştu. Ronnie, Lillie ve Murphy'nin yanına döndü.

Ronnie'nin sorunu 1970'de ABD'nin Vietnam'da savaş halinde olmasıydı ve o sırada tam da 19 yaşında, yani askerlik çağındaydı. Üniversitede olsaydı askerliği tecil edilecekti. Askere alındı ve on iki ay ormanlarda savaştı. On dokuz yaşında pek çok genç Vietnam'dan ceset torbası içinde dönüyordu.

Üniversiteye gidemeyen ya da mezun olamayan yoksul siyah ve beyaz getto gençleri 1970'de herkesin kötüy e gittiğini bildiğı bir savaşta Amerika'nın savaşçı güçlerinin belkemiğini oluşturu yorlardı.

O sırada gönüllü yazılmak gibi bir alternatif vardı. Bu durumda askerlik on iki ay süren savaş görevi yerine üç yıl sürüyordu. Bir hizmet türü, sınıf ve uzmanlık alanı seçiyordunuz. Vietnam'a gitmeme güvencesi yoktu fakat gitseniz bile ormanlarda, düşman ateşi altında çamura bulanmış halde savaşan sıradan bir piyade değil, bir uzman olarak görev yapıyordunuz. Böylece Ronnie, Aralık ayında güvenlik uzmanı olarak eğitilmek üzere askere yazıldı. Fiili askerlik süresi 1971 yılının baharında başlayacaktı.

Tam o sıralarda Velma ve Jennings hata yaptıklarını anlamaya başladı. Evlendikten yaklaşık dört ay sonra, Ronnie'nin üniversiteden vazgeçtiğı sırada, Velma ilk kez aşırı dozda ağrı kesici aldı. Jennings onu hastaneye yetiştirdi fakat hastanede durumu öğrendiğinde, onu doğ ruca babasının evine götürüp bıraktı. Lillie'ye onunla uğraşamayacağını, çünkü kendisinin de çok hasta olduğunu söyledi.

Ronnie annesine, evliliğinin yürümesini istiyorsa, bağımlı olduğı ilaçları doktor kontrolünde almasını tavsiye etti. Birkaç gün sonra Jennings gelip Velma'yı aldı ve eve götürdü. Fakat çok geçmeden Jennings'in doktoru ona Velma'nın reçete sınırını geçtiğini ve ilaçları başka yerden temin ettiğini söyledi.

Kasım ayında Velma ikinci bir aşırı doz vakasıyla yine hastaneye kaldırıldı. Jennings'in kızı Nancy, Ronnie'ye Velma'nın sürekli ilaç kullandığını, yalpalayarak yürüdüğünü, düştüğünü ve bazen konuşmadığını söyledi. Onun evin çeşitli yerlerine gizlediğı hapları bulmaya çalıştılar fakat Velma her defasında başka yerler buluyordu. Nancy babasının sağlığından kaygılıydı. Jennings hastaydı ve ona bakabilecek kişi Velma'dan başkası değildi.

1971 yılının Şubat ayında üçüncü kez hastaneye kaldırıldı. Ronnie ziyarete gittiğinde Velma ona evlenmesinin bir hata olduğunu söyledi. Jennings diyabetli olduğu halde rejim yapmıyordu, hasta bir kocaya bakmak zorunda kalmayı istememişti.

Jennings ise bu şekilde devam edemeyeceğini düşünüyordu. 19 Mart Cuma günü arabasına binip oğlunun evine gitti ve boşanma işlemlerini başlatması için avukatına telefon etti. Pazartesi günü buluşmak üzere randevulaştılar.

Jennings Barfield'in Öldürülmesi

Velma, Jennings'le yaşadığı hayatın her geçen gün biraz daha kötüleştiğini söyleyecekti. Ona bakmak zorunda olduğunu fakat Jennings'in doktorun tavsiyelerine uymadığını iddia etti. Onun inadı arttıkça, kendisinin de aldığı ilaçların miktarını artırdığını söylüyordu. Evliliğini sorgulamaya başlamıştı. Şöyle yazdı:

Her geçen gün durum kötüleşiyordu. Artık buna katlanamıyordum. Bu baskıdan kurtulmalıyım. Daha fazla dayanamazdım. Bir şişe karınca ve hamam böceği ilacı aldım.¹¹

Velma niyetinin sadece onu hasta etmek olduğunu söyledi. Iddiası şuydu: “Böylece bana çektirdikleri için üzülecek ve bir daha beni üzmeyecekti.”

Jennings pazartesi günü avukatıyla buluşmaya gitmedi. Pazar sabahı, Velma'nın şiddetli karın ağrısı ve kusma nedeniyle götürdüğü hastanede ölmüştü. Velma kitabında onun zehir yüzünden değil, çok zayıf ve hasta olduğu için geçirdiği bir akciğer rahatsızlığı nedeniyle öldüğüne ikna olduğunu açıklar. Jennings gerçekten de onun ilk kurbanı olsaydı, ilk cinayet sınırını geçerken zihninde olanlara dair bize yaptığı açıklamada sorun olmazdı. Fakat o sırada bütün kişiliği öldürmeye programlanmıştı. “Daha fazla dayanamayacağım”dan bir hamlede “bir şişe karınca ve hamam böceği zehri aldım” noktasına

geçiyordu. Arada bir şey yoktu; ne bir pişmanlık ne de zehri eline alıp ona servis edeceği yiyeceğe ya da içeceğe kattığı o son saniyeye ilişkin bir yorum. Çok geç olmadan vazgeçip onu yere atabilir ya da elinden bırakabilirdi.

Böyle bir şey olmadı.

“Bir şişe karınca ve hamamböceği zehri aldım.” Bize söyleyebileceği, içinde yer alan tek duygu buydu. Ve bu durum elbette onu bizlerden ayırarak (öyle olduğunu umalım) tam bir psikopat yapar.

Velma'nın Dağılması

Velma, fazla ilaç aldığı için katılamadığı cenaze töreninin ardından, Ronnie ile Kim'in kalmakta oldukları baba evine gitti. Ronnie o sırada temel eğitim almak için Güney Carolina, Columbia yakınlarındaki Fort Jackson'a gitme hazırlıkları içindeydi. Velma onu yatağına aldı ve gitmemesi için yalvardı. Ronny gitti ve temel eğitim sırasında Velma onu her hafta sonu ziyaret etti.

Haziran ayının ortalarında Velma ve Kim iki kez yanan evlerine taşındılar. Bu arada Ronnie temel eğitimini tamamladı. Temmuz ayında Massachussetts Ford Devens'teki Ordu Güvenlik Görevlisi Okulu'na devam etmeye başlayacaktı. Eve yaptığı bir ziyaret sırasında Velma'yı daha iyi gördü fakat o evden ayrılır ayrılmaz Velma kötüleşti.

Velma, oğlunun askerlikten vazgeçmesini istiyordu. Doktoru askeri yetkililere bir mektup yazarak Velma'nın sağlık durumunu, kocasının ölmesi ve oğlunun askerlik görevine başlamasıyla birlikte yaşadığı zorlukları anlattı. Ordunun Ronnie'yi görevden affetmesini rica ediyordu. Böylece Ronnie annesine ve kız kardeşine bakmak için eve dönebilecekti. Ordu ricayı reddetti.

Velma, evlenmeden önce çalıştığı işe döndü. Ne var ki devamsızlık yapmaya başladı. İlaç bağımlılığı artıyordu. İlaça verdiği parayı karşılamak için bir bankadan sekiz yüz dolar

kredi aldı ve ertesi ay evine hırsız girdiğini bildirdi. Hırsızların Ronnie'nin ayakkabıları ve giysilerinin yanı sıra evdeki nakit parayı da aldığını iddia ediyordu. Velma uğradığı kay-
bın tazmin edilmesini istedi. Bu arada işyerindeki davranışları tuhaflaşmıştı. Müşterilere zaman zaman öylesine düşmanca davranıyordu ki sonunda mağazanın perakende bölümünden alınarak, daha düşük ücretle depo hizmetine verildi.

14 Ekim 1971'de Velma, Kim'e bir iş görüşmesi için şehre ineceğini, kendisini arabayla götürmesini söyledi. Kim arabada bekledi, Velma'nın işi biraz uzun sürdü. Eve döndüklerinde itfaiye araçlarıyla karşılaştılar. Evlerinde üçüncü kez yangın çıkmıştı. Ronnie yangını haber alır almaz eve koştu.

Velma ve Kim bu kez Lillie ve Murphy'nin yanına taşındılar. Ronny annesine ilk fırsatta zorunlu mazeret gerekçesiyle askerden ayrılacağını, bunun için gerekli doktor raporlarını ve diğer evrakları toplayacağını söyledi. Bu arada Velma işten atıldı. Depo bölümünde bile güvenilir biri olmaktan çıkmıştı. Ronnie kaygılıydı. İki yangın ve bir soygun... Acaba annesini hedef alan birileri mi vardı?

Ev ziyareti sırasında Ronnie, Kim adında bir kızla tanıştı. Kız, lise arkadaşlarından birinin kuzeniydi. Çıkmaya başladılar ve ilişkileri çok hızlı gelişti. Ronnie, Fort Devens'e döndüğünde Kim ona yazmaya söz vermişti. Bu arada Ronnie'nin kız kardeşi Kim amcası Jimmy'nin yanına taşındı. Jimmy ona otomatik satış makinesi nakliyesiyle uğraşan bir firmada iş bulmuştu. İki çocuk da Velma'ya destek olmak için ona düzenli biçimde para gönderiyorlardı.

Sonbaharda kötü haberler geldi. Ronnie Ocak ayında Vietnam'da göreve başlayacaktı. Velma artık neredeyse histrikti. Ronnie'nin birlik komutanı onun mazerete bağlı ayrılık talebini kabul etti. Ancak üst komutanlığın bu kararı onaylaması gerekiyordu.

Ronnie Noel tatilinde eve geldiğinde, sadece Velma'nın değil büyükbabanın da durumu pek iç açıcı değildi. Murphy

doktorların teşhis edemedikleri bir solunum yolu hastalığına yakalanmış ve aşırı derecede zayıflamıştı. Lillie artık hem hasta kocasına hem de zaman zaman yataktan çıkamayacak kadar aşırı ilaç alan kızına bakmak zorundaydı. Evi ziyaret ettiğinde Ronnie'nin içini açan yegâne ışık kız arkadaşı Kim'i görmekten ibaretti.

Ronnie'nin evi ziyaret edip döndüğü bir sırada Velma'nın durumu ağırlaştı. Yine aşırı dozda ilaç almıştı. Acil servise kaldırıldı. Hastane psikiyatrlarına intihar etmek istediğini, zira oğlunun Vietnam'da öldüğünü duymak istemediğini söyledi.

Ronnie'nin Vietnam görevi, mazereti üst komutanlıkça onaylanana kadar yürürlükteydi. Mart'ta Ronnie nihayet bir yanıt aldı. Başvurusu reddedilmişti fakat Vietnam'a gönderilmeyecekti. Fayetteville'in hemen dışındaki Fort Bragg'da, Ordu Güvenlik Şubesi'nde görev yapacaktı. Böylece eve yakın olacaktı.

İyi olmayan haberler de vardı. Murphy'ye akciğer kanseri teşhisi konulmuştu. Durumu hızla kötüleşti ve Murphy 15 Nisan 1972 günü öldü. Velma babasının ölümüyle sarsılmış gibiydi. Yıllar sonra şöyle diyecekti: "Ondan ne kadar nefret ettiysem, o kadar da sevmiştim onu. Çocuklarına iyi davranırdı. Bizim için yapmak istediği her şeyi çocuklarım için de yapmaya çalışırdı."

O bahar Velma evini de kaybetti. İpotek ödemelerini aylarca geciktirmişti. Bunun üzerine banka onun ipotek borcunu kaldırma hakkını iptal etti ve eve el koydu. Velma bir tekstil fabrikasında iş buldu fakat kısa süre sonra yine aşırı dozdan hastaneye kaldırıldığı için bu işi de kaybetti.

Fort Bragg'a yerleşen Ronnie artık Kim'le düzenli olarak görüşüyordu. 1972 yazında evlenmeye karar verdiler. Ancak Kasım'a kadar Velma'ya bu kararlarını bildirmedi. Velma haberi aldığı anda yıkıldı. Bu bir ihanetti. Velma ağladı ve Ronnie'ye şöyle dedi: "Senin hayatındaki en önemli kadın her zaman ben oldum."

Velma ve Annesi

Fakat Ronnie'nin bilmediği şey, Velma'nın aşırı dozdan hastanede kaldığı sırada tanıştığı 69 yaşındaki bir adamla ilişki kurmuş olmasıydı. Al Smith aşırı derecede alkol kullanan eski bir inşaat işçisiydi. Velma ve Al buluşmaya ve sonunda birlikte yaşamaya başladılar. Velma tıpkı geçmişte Jennings'e yaptığı ve gelecekte Stuart'a yapacağı gibi Al'i alkol bağımlılığından kurtulması için kiliseye ve Incil toplantılarına götürmeye başladı. Fakat ilişkileri inişli çıkışlıydı. Tartışıyor ve kavga ediyorlardı. Ronnie sonunda Al'in varlığını keşfettiğinde, annesinin biriyle ilişki kurması karşısında şaşırıp ve bunu onaylamadı. Bu ilişki tıpkı ilaç bağımlılığı gibi yıkıcı görünüyordu.

Aralık 1972'de Ronnie, Velma'ya kötü bir haber vermişti. Fort Bragg'de sürekli kalacağını umuyordu fakat Mart'ta Almanya'ya atanacağını öğrenmişti. Şubat ayında Kim'le evlendi. O sırada ilkokul öğretmeni olmak için eğitim gören Kim baharda Almanya'ya giderek eşine katılacak ve Maryland Üniversitesi'yle ortak bir program gereğince eğitimini orada sürdürecekti.

Velma'nın tepkisi beklendiği gibi oldu: Aşırı dozdan koma'ya girdi. Ronny onun yanına geldiğinde, solunum destek cihazına bağlıydı ve o günü çıkarıp çıkarmayacağı bilinmiyordu. Fakat yaşadı. Ronnie, Şubat 1973'te Kim'le evlendiğinde Velma düğüne katıldı, en azından o gün boyunca temiz ve ayık kalmayı başardı. O ay içinde Velma dul annesinin yanına taşındı.

Ronnie annesinin ağırlaşan durumuna ilişkin bu kez daha fazla tıbbi mektupla daha önce reddedilen mazeret başvurusunu tekrarladı. Mart'ta bir ara karar alınarak Almanya'ya gidişi ertelendi.

Çok geçmeden Ronnie annesinden bir kötü bir de iyi haber aldı. Velma, sahte reçete düzenleme suçundan cezaevindeydi. 3 Nisan günü suçlu bulunmuş ve üç yıl önceki şartlı salıverme kararı kaldırıldığı için altı ay hapse mahkûm edilmişti.

6 Nisan günü Ronnie bir de iyi haber aldı. Mazereti nihayet kabul edilmişti. Artık rahatça eve dönebilirdi. On iki yaşından beri cehennem hayatı yaşadığını düşünmüştü ve bunun yegâne sebebi bir sonraki adımda başına ne geleceğini bilememesiydi: Ronnie artık evine, annesine dönüyordu.

1973 yılının Ağustos ayında, Ronnie ve eşi Pembroke Eyalet Üniversitesi'ne kayıt yaptırdı. Bu arada kız kardeşi Kim, Dennis Norton'la tanıştı ve gelecek sonbaharda evlenmeye karar verdiler. Velma annesiyle yaşıyor, arada bir Al Smith'le buluşuyordu. Velma tekstil fabrikasında çeşitli işlerde çalıştıysa da hiçbirini üç aydan fazla sürdüremedi. Kasım 1973'te yine tutuklandı. Bu seferki suçu 115 dolar tutarında bir sahte çek düzenlemektir. Fakat bu kez şans ondan yanaydı, savcı sabıka kaydını incelememi ve kimse onun tecil edilmiş bir cezası olduğunu fark etmedi. Yoksa doğruca altı ay için cezaevini boylayacaktı.

Velma umutsuzluk içindeydi. Reçeteli ilaç faturalarını ödeyemiyordu, Lillie'nin çek defterini kullanmaya başladı. Çok geçmeden Lillie durumu fark etti. Oğlu Tyrone'a anlattı ve ona ödenmiş çek makbuzlarını gösterdi. Fakat Lillie bu suçu Velma'nın yüzüne vurmamaya karar verdi. Tyrone'a Velma'yla ilişkisinin zaten gergin olduğunu, daha da kötüleşmesini istemediğini söyledi. Tyrone'u yanına alarak bankaya gitti ve bundan sonra üzerinde Lillie'nin imzası olan çeklerin kendisiyle temas kurulmadan işleme konulmamasını sağladı. Daha sonra Lillie çek defterini kilit altında tuttu.

1974 yılının başlarında Kim annesini yine aşırı doz almış, çırpınırken buldu. Ambulans çağırıp onu hastaneye kaldırdı. Velma eve geldiğinde, işe gitmek istemediğini söyledi. Bitki gibi yaşıyor, sadece yazdırdığı reçetelerle ilgileniyordu.

Ağustos ayında Velma, Fayetteville yakınlarında bir motelle Al'le buluşmaya gitti. Gecenin geç saatleriydi. Al otoyolun karşısındaki satış noktasından bira almak için karşıya geçme-

ye çalışırken bir kamyonun altında kalıp öldü. Velma, Al'ın hayat sigortasından 5.000 dolar almaya hak kazandı.

Kim ile Dennis 23 Kasım günü evlendiler ve Lumber-ton'daki karavan parkına yerleştiler. Velma yine ayıktı ve düğün günü normal davrandı.

Velma annesinin yanına taşındığından beri aralarındaki gerginlik herkesin dikkatini çekiyordu. 1974'ün Noel gecesi bütün aile Lillie'nin hazırladığı yemeklerle donatılan geleneksel yemek masasının çevresinde bir araya geldi. Velma mutfakta annesine yardım ediyordu, tıpkı küçük bir kız çocuğuyken yaptığı gibi. Velma dahil herkes güzel vakit geçirmiş gibiydi.

28 Aralık 1974 Cumartesi günü Tyrone evine giderken kısa bir ziyarette bulunmak için annesine uğradı. Lillie gizlice oğlunu bir köşeye çekerek ona tuhaf bir şey gösterdi. Bu bir finans şirketinin uyarı mektubuydu. Aldığı borcun vadesinin dolduğu, borç hemen ödenmediği taktirde arabasına el konulacağı bildiriliyordu. Fakat Lillie hiçbir yerden borç almamıştı. Tyrone annesine kaygılanmamasını söyledi. Muhtemelen bir yanlışlık olmuştu. Bir uyarı daha gelirse, gidip ilgilenenecekti.

O sırada herkes Velma ile annesi arasında sorunlu bir şeyler olduğunu fark etmişti. Bir gün Ronnie onları ziyarete geldiğinde annesini öfke krizi içinde buldu. Krizin sebebi Lillie'nin ona çamaşır yıkmasını söylemiş olmasıydı. Velma çamaşırları sağa sola savurmuş annesine avaz avaz bağıırıyordu. Yıllar sonra Ronnie şu yorumda bulunacaktı: "Annemi hiç o kadar öfkeli görmemiştim. Eskiden gördüklerime de hiç benzemiyor ve doğrudan büyükannemi hedef alıyordu. Ona çok içerlemiş gibiydi. Annesine muhtaç duruma düştüğü için kızıyordu."

Ronnie onları yatıştırdı fakat Velma'nın neden bu kadar öfkeli olduğunu anlamamıştı.

Velma Annesini Öldürür

Velma'nın ölüm hücreğine giderken yaptığı yoruma göre, o sıralarda annesine tıpkı çocukluk döneminde olduğu kadar içerliyordu. Velma onun kendisine sürekli talimat verdiğini ve

kölesiymiş gibi davrandığını hissediyordu. Ona çamaşır yıkmasını söylediğinde, her çarşamba öğleden sonra gün boyunca ailenin çamaşırlarını yıkadığı çocukluk günlerini hatırlamıştı.

Velma, yaşlanan annesinin onunla tıpkı geçmişteki gibi konuştuğunu söylüyordu: “Neredeyse her gün aynı şeyler yeniden başlıyordu. Her gün tekrar tekrar aynı şeyleri hissediyor ve artık dayanamıyordum.”

“Fakat iyi günler de oldu,” diyecekti annesi. “Onlar hayatımın en güzel günleriydi.”

“Benim en iyi günlerim değildi,” diye karşılık verecekti Velma. Fakat annesi onu dinlemeyecek, neden diye de sormayacaktı. Sadece geçmişe dönerek bir zamanlar ne kadar mutlu olduklarını anlatmaya devam edecekti.

Velma, “Ben asla, ‘Kes sesini!’ diye bağırmadım sana,” diyecekti.

Velma’ya göre, 1974 sonbaharında paralar suyunu çekmiş, faturalar yığılmıştı ve Kim’in yaklaşan düğünü nedeniyle gelinin annesi olarak masrafları karşılaması gerekiyordu. Velma bir kredi şirketine gittiğini ve annesinin evini teminat gösterecek bin dolar aldığını söyledi. Onlara annesinin gelemeyecek kadar hasta olduğunu anlattı ve annesinin kendisine vekalet verdiğini gösteren sahte bir belge sundu. Velma, Al’in kaza sonucu ölümü üzerine aldığı beş bin dolarlık tazminattan söz etmez, fakat borcun ilk taksitini ödediğini belirtir. Bu para muhtemelen tazminattan geliyordu. Şöyle diyordu: “Bunu fazla düşünmemiş olmamın sebebi bu olabilir. O sıralarda bin dolar daha kredi almıştım.”

Velma annesinin ona borç ihbarnamelerini gösterdiğini, fakat kaygılı görünmediğini, bunu bir hata sandığını söyledi. Ancak Velma paniğe kapılmıştı. Ne zaman telefon çalsa ya da kapı çalınsa korkuya ve kaygıya kapılıyordu. Hemen kendine bir iş bulmayı ve borcu ödemeyi düşünüyordu fakat kaygı, suçluluk ve öfke onu felç etmiş gibiydi. Şöyle diyordu: “İçimde birbiriyle çarpışan çok farklı duygular vardı. Artık ilaç alamayacağımı düşünüyordum, panik, öfke ve kaygı içindeydim.”

Velma, daha sonra anlattıklarına bakılırsa, Lillie'nin vadesi geçmiş borç ihbarnamelerini almasından yaklaşık bir hafta sonra biraz ilaç almak için şehre indi. Şöyle yazdı:

Eczanede reçetelerin işleme konulmasını beklerken, çevrede dolaşıp biraz etrafa bakındım. Plastik bir şişe içinde karınca ve hamam böceği zehri gördüm. Bir sonraki adımda ne yaptığımı hatırlamıyorum. Fakat içimde bir yerlerde plan yapmış olmalıyım. Bellegimden silinmiş olsa da onu yaptım.¹²

Velma bu kez de sadece annesinin hasta olmasını, Lillie fark etmeden borcu ödemek istediğini söylüyordu. Annesine öğle yemeği hazırladı ve önüne içinde arsenik olan bir içecek koydu. Birkaç saat sonra ikinci bir arsenikli içecek verdi ona.

Velma bir kez daha doktorların yanlış teşhis koyduklarını, bu kez mide ve bağırsak enfeksiyonu sandıklarını söyledi. Şöyle diyordu:

Beklerken, doktorun ne söyleyeceğini merak ediyordum. Zehir ona bir şey yapmamıştı. Doktorun dediğine göre bu yaygın bir hastalıktı. Sadece anne değil, pek çok insan bu yüzden rahatsızdı. Sorunu bu şekilde çözdüğümü düşündüm.¹³

Doktorların verdikleri ilaçlar annesinin durumunu daha da kötüleştirmişti. Velma, Jennings'leri zehirlediğinde de aynı şeyi söylemişti. Velma'nın ölümü beklerken yaptığı açıklamalar, samimi olsun ya da olmasın, cinayet işleyen psikopatın düşünme süreci hakkında bize ürkütücü bir içgörü sağlar. Bir eş kocasını, bir kız annesini, bir anne çocuğunu nasıl öldürür? Bunu nasıl tasarlıyorlardı? Yaparken ne düşünüyorlardı? Sadece kendi duygu ve düşünce sistemimizle bu türden eylemleri düşünme sürecini hayal edemeyiz. Velma gibi psikopatlar farklı biçimde düşünürler. Bizlerin sıradan zihinlerimizle algılayamayacağımız ve kavrayamayacağımız farklı boyutlarda hissederler ve düşünürler. Suç psikolojisi âleminde, seri ka-

tilin zihinsel durumuna ilişkin teoriler kuantum fiziğindeki kara delikler ve sicim teorisiyle eşdeğerdir: Cesetler bir yana, öteki tarafta ne olduğu ancak tahmin edilebilir.

Tyrone'ın annesini ziyaret ettiği ve Lillie'nin ona şirketten gelen ihbarnameyi gösterdiği Noel gününü izleyen hafta içinde ne olduğunu bilmiyoruz. Lille ihbarname konusunda Velma'yla yüzleşti mi? Lillie eski güzel günlerden söz etmiş olabilir miydi? Velma'nın çamaşır yıkamasını istedi mi? Velma, Ronnie'nin kendisine yeterince özen göstermediğini ya da onu yeterince sık ziyaret etmediğini düşünmüş müydü? Bildiğimiz tek şey, pazartesi günü öğle yemeğinden sonra Lille'nin şiddetli bir karın ağrısına yakalandığıdır; kan kusuyordu ve ishal olmuştu. Öğleden sonra hastaneye kaldırıldı ve akşam saatlerinde öldü. Aile hastanede toplandı ve Velma'ya ne olduğunu sordu. Velma sürekli aynı sözleri tekrarlıyordu: "Elimden geleni yaptım. Elimden gelen her şeyi..."

Velma Sahte Belge Düzenlemekten Tutuklanır

Meteliksiz, işsiz, sakinleştiricilere ve ağrıkesicilere bağımlı Velma'nın, annesinin cenazesinden sonra gideceği yer yoktu. Tyrone bütün işleri halletti. Bunların arasında Velma'nın annesinin ismini kullanarak aldığı borcun kapatılması da vardı. Kız kardeşine bu konuda bir şey söylemedi.

Kim ve Dennis birkaç haftalık evli olmalarına rağmen, Velma'yı karavanlarına davet ettiler. Onun ilaç bağımlılığını denetlemek için ellerinden geleni yaptılar fakat o her defasında ilaç almayı ve onları gizlemeyi başardı. Birgün işten eve döndüklerinde Velma'yı aşırı dozdan bilincini kaybetmiş olarak yerde yatarken buldular. Yine hastaneye kaldırıldı ve aynı ilaç reçeteleriyle eve döndü.

Hastaneden eve döndükten bir hafta sonra Velma, Ronnie'nin evine gitti. Ronnie ve Kim o sırada golf oynamaya gidiyordu, ona evde oturup kendilerini beklemesini söylediler. Döndük-

lerinde Velma'yı yerde baygın yatarken buldular. Köprücük kemiği kırılmış ve derisini delmişti.

Birkaç hafta önce Velma oğluna yalvarmış, henüz yazdığı sahte çekleri tazmin etmek için kendisine para vermesini istemişti. Ronnie şaşırmıştı. Velma daha yakın zamanda Al'in ölümünden beş bin dolar almıştı. O para nereye gitmişti? Annesinin ona yedi yüz dolar verdiğini, daha sonra kendisinin bankadan kredi çekerek annesine olan borcunu ödediğini hatırlıyordu. Velma son aşırı doz vakasıyla hastanede yatarken, polis Kim'in karavanına geldi. Velma'yı arıyorlardı. Karşılıksız çek yazmıştı. Ödemediği taktirde tutuklanacak, tecil edilen cezasını da çekecekti. Velma anılarında karşılıksız çek düzenlediğini kabul eder. Bunu yapmıştı, çünkü Kim ve Ronnie ilaç zulasını keşfediyor ve onları tuvalete atıp sifonu çekiyorlardı. O ilaçların ne kadar pahalı olduğunu bilmiyorlardı. Karşılıksız çek düzenlemesi bu yüzden onların hatasıydı. Kendisini değil de hep başkalarını suçlamak tipik psikopatik düşünce süreçlerinden biridir.

Kim hamile olduğunu henüz öğrenmişti. Ronnie sıfırı tüketmişti. Velma'yı yaptıklarının sonuçlarıyla yüzleşmeye zorlamak için karar aldılar, belki böylece onu kendine getirebilirlerdi. İsteseler de artık Velma'ya yardım edemezlerdi. Sonunda onun tutuklanmasının daha iyi olacağını düşündüler. Velma cezaevine gizlice ilaç sokmayı başardı ve aşırı dozdan kendini kaybetti. Kısa süre hastanede kaldıktan sonra tekrar cezaevine döndü. Bu arada hücresinde kapsamlı bir arama yapılmıştı.

21 Mart günü Velma mahkemeye çıkarıldı ve tecil edilen sahte reçete düzenleme suçunu çekmesine karar verildi. Raleigh'teki Kuzey Carolina Kadın Islah Merkezi'nde altı aylık hapis cezasını çekmeye başladı. O sırada Velma 42 yaşındaydı. Kim hamile olduğu ve kendisini pek iyi hissetmediği için Raleigh'e gidip annesini ziyaret edemedi. Ronnie de yeni işinde çok meşguldü.

Dört ay yattıktan sonra Velma şartlı tahliye kararıyla salıverildi. Kim ile Dennis'in yanına döndü. Salıverildikten on bir

gün sonra aşırı dozdan hastanedeydi. Görünüşe bakılırsa Velma cezaevine girmeden önce çok sayıda sahte reçete düzenleyip onları istiflemişti. İçeride olduğu sırada aklında sadece o reçeteler vardı. Artık var olmayan eski bir banka hesabına çek yazarak ilaçların parasını ödedi.

Polis çeklerle geldi. Bu kez Velma sahte çek düzenlemekle suçlanacaktı. Karşılıksız çek düzenlemenin aksine, sahte çek düzenlemek ağır bir suçtu. Velma ağlayarak Kim ve Ronnie'ye yalvardı. Yardım etmelerini istiyordu, artık değişeceğini, bağımlılıktan kurtulacağını söylüyor, yeminler ediyordu. Oğlu ve kızı sonunda razı oldular ve çekleri ödediler. Velma kurtuldu.

Ekim 1975'te Kim'in bir kızı oldu. Velma hastanede onun yanındaydı, torun sahibi olmak ona iyi gelmiş gibiydi. Bu arada Ronnie'nin karısının da hamile olduğunu öğrendi. Torununu çok seviyor, onun Ronnie'nin bebekliğine benzediğini söylüyordu. Kim ve Dennis bebekleriyle birlikte karavandan ayrılıp bir eve taşındılar. İlk kez ilaçtan kurtulmuş görünen Velma onlara karavanda kalacağını söyledi. Kendisine yeni bir iş bulmuştu, yaşlı ve hasta insanlara bakacaktı.

Velma Evde Yaşlı Bakıcısı Olur

Velma'nın ilk müşterisi aynı karavan parkında yaşayan yaşlı bir kadındı. Sonunda kadın bir bakımevine konulunca, Velma yine onun tavsiyesiyle yaşlı bir çiftin bakımını üstlendi. Doksan dört yaşındaki Montgomery Edwards diyabetliydi, karısı 84 yaşındaki Dollie ise artık ona bakamayacak durumdaydı.

Bu dönemde Velma'nın zaman zaman bağımlılığı nüksettiyse de iyileştiği görülüyordu. Bir keresinde Dollie, Velma'yı alıp Kim'in evine götürdü, çünkü kendinden geçmiş gibi bir hali vardı. Kim ve Ronnie onu karşılarına alıp konuştular. Velma ilaç alışkanlığını bırakmaya söz verdi. Yöredeki Pentecostal Kilisesi'ne düzenli olarak gidiyor, ayinleri kaçırmıyordu. Bu arada Ronnie'nin karısı bir oğlan doğurdu. Böylece Velma'nın

düzenli olarak ziyaret edeceği iki torunu olmuştu. Zaman zaman gidip onlara gönüllü bebek bakıcılığı yapıyordu. Velma iyileşmiş görünürken, gerçekte sadece ilaç bağımlılığını gizleme konusunda uzmanlaşmıştı.

Velma herhangi bir olay olmaksızın yaklaşık bir yıl kadar Montgomery ve Dollie Edwards için çalıştı. Bu dönemde, Dollie'nin yeğeni Stuart Taylor'la tanıştı, karısıyla barışana kadar kısa süre onunla birlikte oldu. Tek sorun, Dollie'nin giderek Velma'nın asabını bozmasıydı. Velma'ya göre, Dollie ona biraz yukarıdan bakıyor, neyi nasıl yapacağını söyleyip duruyordu. Velma'yı sürekli gözetliyor, Montgomery için fazla talk pudrası ya da bebek yağı kullandığını söyleyerek onu azarlıyordu. Bu arada Montgomery sürekli yatağını kirletiyor, fakat Dollie ısrarla Velma'nın çamaşır makinesini haftada sadece bir kez kullanmasını, çamaşır yıkamak yerine çarşafın üzerine plastik bir örtü sermesini istiyordu.

Velma Yine Öldürür

Durumu ağırlaşan Montgomery nihayet hastaneye kaldırıldı ve 29 Ocak 1977 günü öldü. Dollie ev işleri için Velma'yı tutmaya karar verdi. Bu ilişki otuz gün kadar sürdü. Velma yine çocukluk dönemini hatırlatan olaylar yaşamaya başladı. Dollie ona annesiymiş gibi davranıyor, sürekli talimat veriyor ve yapılan hiçbir işi beğenmiyordu. Velma ondan nefret etmeye başladığını söyler. Ona avazı çıktığı kadar bağırarak istiyordu. Fakat bunu yapmadı. Derken bir gün market alışverişi sırasında:

Daha önce aldığım karınca ve hamam böceği zehri şişesini gördüm. Bir şişe alıp eve götürdüm. O akşam onu zehirledim. Ertesi sabah korkunç bir ağrı başladı, fakat o sırada o kadar çok ilaç almıştım ki onun acıları bende hiçbir duygu uyandırmadı... Ona verdiğim zehir ile onun sergilediği belirtiler arasında hiçbir bağlantı kurmadım. Yaşlıydı zaten, iyi olacak hali yoktu.¹⁴

Velma zehir ile Dollie'nin çektiği acı arasında hiçbir bağlantı olmadığını iddia ederken pek doğru söylemiyordu. Kendisi hissetmese de arada bir bağlantı vardı. Daha sonra itirafta bulunurken polisler boş zehir şişesini evin arkasındaki tarlaya atarak delili yok ettiğini anlattı. Tarlada kısa bir araştırma yapan polis boş bir Singletary's Fare Zehiri şişesi buldu.

Velma duruşmada çapraz sorguya alındı ve Dollie'yi öldürmekle suçlandı: "Bayan Edwards'ı Singletary's Fare Zehiri'yle hasta ettiniz mi, etmediniz mi?"

Velma kibirli bir tavırla tepki gösterdi: "Hayır, bence o hahmam böceğı ve fare zehiriydi." Velma bu tutumunu inatla sürdürdü.

Dollie'nin ölmesi birkaç gün sürdü. Velma 26 Şubat günü işe başladı ve pazar gecesi Dollie o kadar şiddetli ağrılar çekmeye başladı ki ambulans çağırarak onu hastaneye götürmek zorunda kaldı. Doktorların gastroenterit teşhisi koydukları gece öldü.

"En Üzücü Şey Ama, Annem de Herkes Gibi Ölüme Yaklaşıyor."

Velma, Dollie'nin cenaze törenine katıldı ve gözyaşı döktü. Kim ve Ronnie önce Velma'nın eski alışkanlığına döneceğinden kaygılandı, fakat on gün içinde Velma yeni bir iş buldu. Kilisenin tavsiyesi üzerine 76 yaşındaki Record Lee'nin bakımını üstlendi. Yaşlı kadın düşmüş ve bacağını kırmıştı. Seksen yaşındaki kocası John Henry Lee karısına bakamıyordu. Böylece yaşlı çiftin çocukları her ikisine de bakması için Velma'yı tuttu.

Velma'nın hatıralarına göre, çift sürekli mızıldanarak onu deli etmişti. "Kesin sesinizi!" diye bağırarak geliyordu içinden. Velma bu mızıldanma yüzünden daha fazla ilaç almaya başladığını iddia etti. Giderek içerliyor ve öfkeleniyordu. Sonunda patladı. Velma şöyle diyordu: "Kurtulmak için tek yolun Bay Lee'yi zehirlemek olduğuna karar verdim. Beni o tuttu, paramı ödeyen o. Kadının önemi yok."¹⁵

Velma, John Lee'nin boş çeklerinden birini çaldı ve onu nakde çevirdi. Daha sonra onu hasta etmeyi planladığını, böylece oradan ayrılıp başka bir iş bulacağını ve parayı yerine koyacağını söyler. Lee, kendisinin yazmadığı elli dolarlık bir çekle karşılaşınca hemen polisi aramıştı. Soruşturma Velma'ya yönelince, Lee onu savundu. Velma her şeyden önce çok din-dar bir kadın, iyi bir Hristiyandı. Ayrıca onu kilisenin tavsiye-siyle işe almıştı. Hırsızlık yapması kesinlikle imkânsızdı.

Belki de Velma çılgın bir mantıkla doğru söylüyordu çünkü John Lee'yi öldürmesi uzun sürmüştü. Sahte çek düzenleme olayının açığa çıkarılmasından iki hafta sonra, 27 Nisan günü John karın ağrıları çekmeye ve kusmaya başladı. İki gün geçer diye beklemiş fakat durumu ağırlaşınca ambulansla hastaneye kaldırılmıştı. John'un hastalığı doktorları şaşırtmıştı. Yoğun bakımda dört gün kaldı. 2 Mayıs günü eve gönderildi. Kız-ları ziyarete geldi, babalarının yanında oturup onunla konu-şurlarken Velma, John'a dondurma ve Kola servisi yapıyordu. Doktorlar onun hafif şeyler yemesini ve bol sıvı tüketmesini söylemişlerdi.

Bütün mayıs ayı boyunca John'un sağlığı düzelecek, son-ra ansızın mide krampları, ishal ve kusmayla ağırlaşacaktı. Kızları babalarına gösterdiği ilgi ve bakım nedeniyle Velma'ya minnettardı. Fakat 3 Haziran 1977 günü John'un durumu öyle ağırlaştı ki tekrar ambulansla hastaneye götürüldü. O gece öldü. Ölüm sebebi kalp krizini andırıyordu.

Velma bir kez daha onu öldüren şeyin zehir olmadığını söyledi. Zehir onu sadece hasta etmişti. Onun kalpten öldü-güne ikna olmuştu.

Velma, John'un cenaze törenine katıldı ve dev bir çelenk gönderdi. Tören sırasında Lee'nin kızları Velma'yı babalarına baktığı için ödüllendirmek istediler. Kendisine aynı özeni an-nelerine de göstermesini, evde kalmaya devam edebileceğini söylediler. Velma, kabul etti.

Cenaze töreninden kısa süre sonra, Stuart Taylor, Velma'nın hayatında yeniden boy gösterdi. Onun son kurbanı olacaktı.

Velma iki ay kadar Record Lee'ye baktıktan sonra ayrıldı. Orada kalmak hem John'a yaptığını hatırlatıyordu hem de başkalarının yanında yaşamaktan sıkılmıştı. Yine üzerinde "bas-kı" hissediyordu. Eylül ayı başında Record Lee kusma ve mide krampları nedeniyle acil servise kaldırıldı ancak Velma onu zehirlediğini her zaman reddedecekti. Record da zaten hastaneden evine döndü ve Velma kiralık bir karavana taşındı. Bir bakımevinde kendisine hemşire yardımcılığı buldu. Her gece, herkes uyuduktan sonra koğuşları dolaşıp denetlemekle görevliydi. Muhtemelen bu hayatındaki öngörülebilir olan son dönemdi, fakat bu kez Velma dikkatini Stuart'a yöneltti ve onunla nişanlandı.

Kasım ayında karavan parkındaki olay gerçekleşti ve Velma, Stuart'm yanına taşındı. Şubat başında Stuart öldü. Hastasının neden öldüğünü merak eden doktorun gayretleriyle Stuart'ın cesedinde arsenik bulundu ve kendini kaybetmiş kız kardeşin polise telefon etmesi, onları kısa süre içinde Velma'ya yöneltti. Velma mart ayının ortalarına kadar tutuklanmadı. Soruşturma sırasında polis Stuart'ın hesabından Velma'ya ödenecek üç yüz dolarlık bir çek buldu. Çek, Stuart'ın hastalandığı 31 Ocak gününün tarihini taşıyordu ve ölümünden bir önceki gün, 2 Şubat'ta nakde çevrilmişti. Çekin üzerindeki yazı ve imza Stuart'a ait değildi.

Stuart'ın cenazesinden sonra Ronnie üzüntüyle başını sallayarak şöyle der: "Çok üzücü, fakat nedense annemin yakın olduğu herkes ölüyor."

Stuart'ın ölümü ile Velma'nın tutuklanması arasında geçen haftalar içinde Velma bir kez daha karşılıksız çek yazdı ve polis onu bir kez daha ziyaret etti. Ronnie bu konuda onunla yüzleştğinde Velma ilk maaşıyla borcu kapatınayla düşündüğünü söyledi fakat Ronnie o sırada çok şey biliyordu.

Velma'nın Son Kurbanları

Velma tutuklanmadan önce bir kez daha harekete geçti. Stuart'ın ölümünden sonra, kızıyla Dennis ve onların küçük kızlarının yanına taşındı. Velma'nın ilaç alma alışkanlığına yeniden başladığını ve çok miktarda ilaç aldığını gördüler. Bir öğle sonrası, işten döndüklerinde Velma arabayı istedi.

İlaçların etkisi altında pek çok kaza yaptığı için Kim arabayı ona vermek istemiyordu. Ayrıca Velma'nın arabayla gidip ilaç alacağını da biliyordu. Kim arabayı kendisinin kullanacağını, onu istediği yere götüreceğini söyledi. Velma öfkeleni, herhangi bir yere götürülmesine gerek olmadığını söyledi. O gece suratı hep asıktı.

O gece Kim ve Dennis şiddetli bir karın ağrısıyla uyandılar ve kustular. Sabah o kadar hastaydılar ki acil servise kaldırıldılar. Grip teşhisi konuldu, fakat Kim daha sonra hiç böyle bir grip geçirmediğini hatırlayacaktı. Neredeyse ölecekti. Üç gün işe gidemediler. Eve geldiklerinde Velma onlara ilgi gösterdi. Ağır bir grip, dedi onlara. Ertesi gün, hâlâ evde hasta yatarlarken Velma bu kez onlara kendisine bir yer bulduğunu söyledi ve eşyalarını toplayıp taşındı.

Ancak Velma tutuklandıktan, işlediği cinayetlerin ayrıntıları ortaya çıkmaya başladıktan sonra Kim ve Dennis hastalandıkları geceyi hatırladılar. Velma, o gece onlara yemek hazırlamış ve tadı biraz tuhaf olan buzlu çay servis etmişti. Hatta bu konuda konuşmuşlardı. Velma çaya şeker yerine sakarin koyduğunu söylemişti. Kim ve Dennis o çay yüzünden hastalandıklarını düşündüler çünkü kızları sadece süt içmiş ve hastalanmamıştı. Velma gibi seri katillerin görünmez olmalarının sebebi budur. Onlar gündelik normal hayatın şeffaf rutiniyle kendilerini kamufle ederler. Velma'nın insancıl büyükanne maskesi düşüp de arkasındaki canavar ortaya çıkana kadar hiç kimse o gece onları hasta eden şeyin servis edilen çay ya da "grip"ten başka bir şey olabileceğini düşünmedi. Kendisi açık-

lamadıkça Velma'nın bütün bunları yapabileceğini düşünmek gerçekten de akıllara durgunluk veren bir şeydir.

Mahkeme ve Velma'nın Mahkûmiyeti

Velma'nın şanssızlığı suçlarını Robeson İlçesi'nde işlemiş olmasıydı. Bu ilçe 1974'e kadar ABD'de kişi başına en yüksek cinayete sahip ilçeler arasındaydı. Şanssızlığı Bölge Savcısı Joe Freeman Britt'in varlığıyla yoğunlaştı. Britt sorunun ölüm cezasıyla çözülebileceği kanaatindeydi. Dünyanda en fazla ölüm cezası isteyen ve yirmi iki davayı kazanan bir savcı olarak *Guinness Rekorlar Kitabı*'nda yer alacaktı. Velma bunlardan sadece biri olacaktı.

Hristiyan büyükanne seri katilin en ağır davası olduğunu söyleyen Britt, Velma Barfield'i sadece bir cinayetle suçlamayı tercih etti: Stuart Taylor cinayeti. İşlerin kötü gitmesi halinde, diğer suçlamalar sırada bekliyordu.

Velma'nın savunması, Taylor'u öldürme kastı olmadığı, sadece onu hasta etmek istediği şeklindeydi. Jüri bu savunmayı kabul etseydi, Velma sadece ikinci dereceden cinayetle suçlanacak ve ölüm cezasına çarptırılmayacaktı. Avukatı, tatlı, dindar büyükanne için bunun iyi bir fikir olabileceğini düşünmüştü. Velma ağrı kesici ve sakinleştirici bağımlısı olduğunu kabul etti, onun yaşında birinin bu bağımlılıktan nasıl etkileceği ortadaydı. Taylor'u zehirlediğini kabul etti, fakat bunu sadece onu hasta etmek için yapmıştı.

Fakat savcı Velma'yı çapraz sorguya aldığında, hemen soğukkanlılığını kaybetti, soğuk bakışları ve gözle görülebilen öfkesiyle savcıya söylenmeye başladı. Mahkeme bulguları ortaya koymaya başladığında Velma kurbanlarından bazıları için kullandığı zehir tipi konusunda bile savcıya karşı çıktı. Mahkeme salonu, tatlı, şefkatli bir büyükanne olan sanığın ansızın bir canavara dönüşmesi karşısında şok geçirdi. Bu bir faciaydı.

1978 yılının Aralık ayında, Velma Barfield'in birinci dereceden cinayet suçlusu olduğuna kanaat getirildi ve kendisine

ölüm cezası verildi. Cezanın hafifletilmesi için başvurular yapıldı, kampanyalar düzenlendi, torunlarının cezaevi ziyaretleri naklen yayınlandı, görülmemiş bir yeniden doğuş faaliyeti gerçekleştirildi. Fakat Velma'nın cinayetleri işlediği sırada sürdürdüğü Hristiyan dindarlığı ile ölümü beklediği dönem arasındaki farklılığı ayırt etmek zordu. Velma, bir rahiple birlikte suçlarını ve ölümü beklerken yaşadığı yeniden doğuş deneyimini anlattığı bir kitap yazdı. Kitapta, insanları zehirlediğini kabul ediyor fakat kurbanlarının sadece bir süre hasta olmalarını istediğini söylüyor ve aldığı ilaçların etkisi altında ve akıldışı bir öfke içinde olduğunu anlatıyordu.

2 Kasım 1984'te, 52 yaşındaki büyükannenin vadesi doldu. Barfield, ölüm cezasının yeniden getirilmesinden sonra idam edilen ilk kadın oldu. İnfazda öldürücü enjeksiyon kullanıldı ve Velma, kurbanlarının aksine uyuşmuş bir halde ve İsa'nın onu bağışladığına ve cennetin kendisini beklediğine dair tam bir inançla sessiz ve acısız gitti. Ölmeden önce Ronnie ve Kim'e mektup yazdı. Onları cennette bekleyeceğini söylüyor ve onlara, "İsa kefil oldu," sözünü hatırlatıyordu.

Velma Barfield, öldürdüğü kocası Thomas'ın tam karşına gömüldü. Mezarlık Ronnie ile Kim'in eskiden mutlu bir aile hayatı yaşadıkları evin hemen yakınlarındaydı. Ronnie ve Kim annelerinin oraya gömülmesini istemişlerdi.

Velma Barfield'in tarihini değerlendirmek zordur. Hayatının ilk otuz yılında, acı çeken bir kız çocuğundan iki mutlu çocuğu olan sevgi dolu bir anneye dönüşmüştü. Rahim ameliyatından sonra her şey tersine döndü. Ne var ki öfke tohumları bu ameliyattan çok önce, zorluklarla geçen çocukluk döneminde atılmıştı. İlaçlar da onun anormal, canavarca tutumunu kolaylaştırmıştı.

Velma kadın seri katilleri kategorileştirme sorununu temsil

eder. Dürtüleri karmaşık, iç içe geçmiş bir matris oluşturur. Yüzeysel bir bakışla, kurbanlarının çoğunu çok küçük paralar uğruna öldüren bir Kara Dul olarak görülür. Aynı zamanda öfkesi o kadar güçlüydü ki Aileen Wuornos gibi bir intikam katili olarak da kategorileştirilebilir. Velma'nın oğlu Ronnie'ye olan saplantısında ve "sorunlar"ının hemen sonrasında onun varlığına ihtiyaç duymasında, çevrelerindeki insanların sempatisini kazanmak için kendi çocuklarını ya da yakınlarını öldüren kadın seri katiller kategorisini andıran Münchausen sendromunun unsurları vardır. Belki de o İncil'in ve büyükanne tatlılığının arkasına elinde arsenikle saklanan, düpedüz, sıradan bir canavardı.

Bir sonraki vaka incelemesi kâr dürtüsü bakımından bu kadar belirsiz değildir. Burada anlaşılmasa da öldürmeye çok sonra başlamasıdır, gizlemeyi başardığı daha erken cinayetler yoksa eğer.

Dorothea Puente Montalvo - Suçtan Kazanç Sağlamak

1988 yılının Şükran Günü tatili sırasında, Los Angeles Kasımı'nın parlak, temiz ve biraz serin öğle saatlerinde Highland Bulvarı'ndaki 3. Cadde'de, emekli marangoz Charlie Willgues evine giderken Monte Carlo adında küçük, karanlık bir yerel barda durup bir bira içmeye karar verdi. O gün çarşambaydı ve Charlie bir cam kesme aleti satın almıştı. Yalnız ve içi boş hayatının keyifli bir gününü yaşıyordu. Charlie artık hiçbir şeye aldırımıyordu. Hayat boyu süren iş, yükümlülükler, talihsizlik, kayıplar ve kırık kalplerin ardından Charlie artık küçük dükkânların ve düşük kirali evlerin bulunduğu kasvetli, basık bir mahallenin yakınlarında bir apartman katında hayatından memnun, tek başına yaşayıp gidiyordu. Burası Los Angeles'in sönük, sıradan bir semtiydi. İnsanlar oraya özel olarak gitmezler, ancak başka bir yere giderken oradan geçerlerdi.

Charlie altmışlarının sonuna gelmiş, yaşlı bir adamdı. Eklem iltihabı ve amfizemi vardı, iki kez kalp krizi geçirmişti. Aylık Sosyal Güvenlik yardımıyla hayatını sürdürüyordu. Kimse- nin ondan bir beklentisi ya da onu bekleyen birileri yoktu. O gün öğle saatlerinde Charlie bir ya da iki bira içerken kimse onunla konuşmadı. Charlie her gün yalnız olmasına rağmen, özellikle bazı günler, mesela doğum günü, Noel günü ya da Şükran Günü'nde ve bir zamanlar başkalarıyla birlikte olduğu diğer özel günlerde kendisini özellikle yalnız hissediyordu. O Şükran Günü de değişen bir şey yoktu.

Gün ışığından bara girdiğinde gözlerinin karanlığa alışması birkaç dakika sürdü. Charlie'nin uğradığı yer at nalı biçiminde tipik bir bardı. Oraya arada bir uğrayan diğer yoksul yalnızları, pansiyoncuları, sakatlanmış jokeyleri tanıyordu. O gün de barda yapacak başka işi olmayan birkaç kişi vardı. Kapı açılıp o içeri girdiğinde, dışarıdaki parlak gün ışığı ve caddeden akıp giden trafiğin güneşli yansımaları bir an içeri doldu. Charlie başını kaldırıp ona baktı.

Görünüşü pek iyi değildi. Modaya uygun giyinmişti, üzerinde parlak bir kırmızı ceket, seksi mor ayakkabılar vardı. Fakat aşırı özgüvenli ve kadınsı bir hali vardı. Gelip Charlie'nin karşısındaki bar taburesine oturdu. Charlie'den daha genç, ellili yaşlarının sonunda ya da altmışlı yaşlarının başındaydı. Gri saçları kuaförden çıkmış gibiydi ve evet, üzerinde biraz da büyükanne havası vardı, ama yine de parlak ceketiyile oldukça seksi görünüyordu. Etkileyiciydi ve bir bacağına diğerinin üzerine atarak mor ayakkabısını yavaş yavaş oynatmaya başladığında Charlie içinde bir şeylerin kımıldadığını hissetti. Kalkıp gitmeli, diye düşündü Charlie, bu kadınla kendisini bir arada düşünemiyordu.

O sırada birkaç tabure ileride oturan barın kadın patronu, ileride "Çok şirin görünüyordu, saçları gerçekten çok güzel, makyajı gayet hoştu," sözleriyle o ânı hatırlayacaktı.¹⁶

Kadın bir votka portakal suyu söyledi ve gözleri Charlie'nin

gözleriyle buluştuğunda, yüzünde sıcak ve davetkâr bir tebessüm belirdi. Charlie biraz güven kazandı ve ona nezaketle söyledi: “Havalandırma pervanesinin tam altında oturuyorsunuz, daha yakına gelmek istemez miydiniz?”¹⁷

Kadının tatlı tebessümü yüzüne yayıldı, içkisini alıp Charlie’nin yanındaki tabureye geçti. Hareketleri çok tatlı ve incedi. Charlie’nin o anki ilgisinin cinsellikle pek ilgisi yoktu. Ondan hoşlanmıştı. Sohbeta başladılar. Kadın, adının Donna Johansson olduğunu söyledi, Los Angeles’ın sınır noktasında, MacArthur Park ile Alvarado yakınlarındaki 3. Cadde’nin bir buçuk mil kadar doğusundaki Royal Viking Motel’de kalıyordu.

Charlie onda parlak bir zekâ, karmaşık, çekici bir hava görüyordu, fakat ona asıl çekici gelen kadının biraz kırılgan, hatta saf denebilecek haliydi. Yaşlı olmasına rağmen güzeldi, meleksi bir havası vardı ve anlattığı öykü gerçekten üzücüydü. Kocasını bir ay önce Sacramento’da ölmüştü. Los Angeles’a yeni gelmişti. Burada yeni bir hayata başlamayı düşünüyor ve umuyordu.

Onu motele getiren taksi şoförünün valizlerini arabadan indirmeden nasıl kaçıp gittiğini anlatırken, kırılganlığı iyice ortaya çıktı. Elinde sadece bir çantayla üzerindeki giysiler kalmıştı. Bacağını uzatarak ayakkabısındaki yırtığı gösterdi ona. Motelden çıkıp yaşayabileceği bir yer ararken ayakkabılarını fazla zorlamıştı. Charlie hemen atılarak, yakınlarda tanıdığı bir ayakkabıcı olduğunu söyledi. Kadın ona teşekkür etti ve ayakkabısının onarılması için üç dolar verdi. Charlie ayakkabıyı alıp dışarı çıktıktan sonra sakın sakın içkisini yudumlamaya devam etti.

Charlie döndüğünde kadın ona teşekkür etti, ayakkabısını giydi ve iki yabancı derin bir sohbete daldı. Charlie bir bira daha söylerken, Donna bir içki daha aldı. “Emekliye ayrıldığınıza göre, nasıl geçiniyorsunuz?” diye sordu ona.

Charlie ona hastalığını anlattı. Her ay Sosyal Güvenlik’ten 576 dolar alıyordu. Donna ona Sacramento’da bulunduğu sı-

rada sosyal hizmet programları konusunda biraz deney kazandığını, aslında Charlie'nin kolayca 680 dolar alabileceğini söyledi. Ödenegi artırmak için ona yardım edebilirdi. Bir buçuk saat kadar güzel güzel sohbet ettiler. Kadın gerçekten de çok zeki, yetenekli ve tatlıydı, fakat kırılganlığı Charlie'nin içine dokunuyordu. Kadın ertesi gün Charlie'nin evine gelmeyi ve ona Şükran Günü yemeği hazırlamayı teklif etti. Charlie'nin teklifi kabul etmemesi için hiçbir neden yoktu. Kadın çok güzel yemek yaptığını söylemeyi de ihmal etmedi.

Bu arada Charlie'yi hafiften kuşkulandıran bir şey oldu. Sohbetin sonuna doğru kadın birlikte oturmayı önerdi. Birlikte oturlarsa para da biriktirebilirlerdi. Charlie bu teklif üzerine biraz tedirgin oldu. Neredeyse bir buçuk saattir tanışıyorlardı. Ayrıca Charlie yıllardır yalnız yaşıyordu ve buna alışmıştı. Ama fikir hoşuna gitti. Ayrıca bunda olağanüstü bir şey de yoktu, çünkü oralarda oturan insanlar masrafları azaltmak için bu türden şeyler yapıyorlardı. "Biraz acayıptı, fakat bizim oralarda böyle şeyler normaldi," diyecekti daha sonra. Charlie ona bu konuyu düşüneceğini söyledi, daha sonra ona telefon edecek ve Şükran Günü yemeğini kabul ettiğini söyleyecekti.

Charlie ona otele kadar yürümemesini, taksiyle gitmesini söyledi. Ayakkabısı onarılmıştı ama yolda yeniden açılabilirdi. Donna taksi beklerken, hemen koşup onun verdiği parayla iki tavuklu sandviç aldı. Bunu Donna istemişti, çünkü geç saatte yemek için motelden çıkmak istemiyordu. Karanlık sokaklardan korktuğunu, tedirgin olduğunu söyledi. Charlie bunu anlıyordu. Kapıyı açıp onun taksiye binmesine yardımcı oldu, yemek için ona telefon edeceğini söyledi.

Charlie bir taksi içinde 3. Cadde'nin doğusundaki küçük dükkânları, alçak binaları, ayaküstü atıştırma mekânlarını seyrederek giderken, kendisini neşeli hissediyordu. Bu ıssızlık ve yalnızlık denizinde ansızın biriyle tanışmak ona çok iyi gelmişti. Üstelik kadın kibar, saygıdeğer ve zeki biriydi. Charlie'nin içinde yaşadığı bitik, yoksul emeklilere kıyasla

daha üst bir sınıfa mensuptu. Aralarındaki farklılığa rağmen, karşılaştıkları andan itibaren ona tanıdık gelmişti.

Charlie'nin bilmediği şey, Donna'nın 3. Cadde boyunca yırtık ayakkabıyla yürümesinin gerçek sebebiydi. Yaşayabileceği bir ev değil, Charlie gibi birini arıyordu. Charlie'ye tanıdık gelmişti fakat bu farklı bir adla, Dorothea Puente adıyla olmuştu. Charlie onu televizyonda hafta sonu haberleri programında görmüştü.

Puente, Sacramento'da Sosyal Güvenlik yardımı alan alkolikler ve sakatlar için bir pansiyon işletmekteydi, fakat pansiyonda kalanlardan biri tam da Sosyal Güvenlik çekini nakde çevirdiği sırada gizemli biçimde ortadan kaybolmuştu. Kaderin garip bir cilvesiyle, sosyal hizmet bürosunda çalışan biri, bu ortadan kaybolma olayıyla ilgilenmeye başladı. Puente'nin tatmin edici bir yanıt veremediği sorgulamaların ardından polis olaya müdahil oldu. Bahçedeki çiçek tarhı kazıldığında topraktan birbiri ardı sıra cesetler çıkmaya başladı. Birinin başı yoktu. Puente ortadan kayboldu.

Dorothea'nın Kemik Bahçesi

Sosyal hizmet görevlilerinin polise başvurmaları zaman almıştı, çünkü Dorothea Puente Sacramento'nun hayır işleriyle ve sosyal hizmetlerle uğraşan topluluğu içinde çok iyi tanınan biriydi. Öksüzlere ve yaşlılara gösterdiği cömertlik ve nezaketle ün salmıştı. Sosyal hizmet örgütünün baş edemediği bazı ağır alkolikleri alıyor ve onları öylesine etkin biçimde sağlıklarına kavuşturuyordu ki bu insanlar pansiyondan ayrılarak kendi başlarına yaşayabiliyorlardı. Ya da sosyal hizmet örgütü böyle sanıyordu.

Sacramento'nun merkezindeki 1426 F Caddesi'nde Victoria tarzında çok odalı büyük bir ev kiralamıştı. Ev, Vali Konağı ve kentin tarihi bölgesinin hemen yanı başındaydı. Bakımlı bir evdi ve Dorothea evin çevresini dekoratif çim süslemeleri olan çok bakımlı bir çiçek bahçesine dönüştürmüştü. Sos-

yal hizmete muhtaç yoksulların yaşadığı karanlık, kasvetli mekânlarla kıyaslandığında Puente'nin pansiyonu bir cennetti. Odalar gayet temizdi ve orada pişen yemekler neredeyse bir efsane gibi anlatılıyordu.

Fakat polis işe karıştığında, Puente hakkında sosyal hizmet çalışanlarından biraz daha fazla şey biliyordu. Sekiz yıl öncesinden kalan Sosyal Güvenlik ödenekleriyle ilgili, sahtecilikten sabıkası vardı. Bu kayıt, sonuca varmak için yeterli değildi, fakat polisin Puente'ye karşı daha uyanık olmasını sağladı. Ayrıca, sosyal güvenlik hizmeti alanlar için pansiyon işletmesi Puente'nin tahliye şartlarını ihlal ediyordu. Soruşturma günlerce sürdü. Sonunda polis 11 Kasım Cuma günü Puente'nin bahçesinde kazı yapmaya karar verdi.

Hemen bir ceset bulundu. Fakat ceset kayıp adama değil, adamın kaybolduğu tarihten çok önce gömülmüş bir kadına aitti. Polis hemen o akşam Puente'yi sorguya aldı, fakat kadın ısrarla bu konuda hiçbir şey bilmediğini söyledi. Puente polislerle gayet rahat işbirliği yapıyordu. Çiçeklerin zarar görmemesi şartıyla bahçede kazı yapılmasına da izin vermişti. Polis zor durumdaydı. Cesedi çıkarılan kadının kimliği bulunamıyordu, ayrıca Puente'yle olay arasında bir bağlantı da kurulamıyordu. Puente'nin taşınmasından önce cesedin oraya gömülmüş olması da mümkündü. Puente tutuklanmadı. O akşam evine dönmesine izin verildi.

Cumartesi günü sabahın erken saatlerinde ceset haberini duyarak evin çevresinde toplanmaya başlayan bir kalabalığın meraklı bakışları arasında polis kazıya devam etti. Puente gözle görülebilir biçimde üzgün ve yorgundu. Oradaki en kıdemli polis görevlisi olan Dedektif John Cabrera'ya tutuklu olup olmadığını sordu. Henüz değil, diye yanıt verdi dedektif. En büyükanne ve kırılgan tavrını takınan mor ayakkabılı, pembe elbiseli ve kırmızı ceketli Puente, gürültü ve karışıklıktan rahatsız olduğunu, birkaç dakikalığına uzaklaşıp Clarion Hotel'de bir kahve içmek istediğini söyledi. Cabrera

bu ufak tefek, narin ve yaşlı bayanın kaçma niyetinden biraz kuşkulandıysa da, kadının kameralar ve meraklı kalabalığın arasından geçerken kendisine eşlik etmesini istemesi üzerine bu kuşku dağıldı. Cabrera onu kalabalığın içinden geçirdi, bu arada TV kameraları onların binadan ayrılışını kaydetti. Charlie, hafta sonu TV haberlerinde bu sahneyi izlemişti fakat üzerindeki kırmızı cekete rağmen çarşamba günü karşılaştığı kadınla TV’de gördüğü kadın arasında bir bağlantı kuramadı.

Cabrera, yaşlı kadının Clarion Hotel’de bazı arkadaşlarıyla buluştuğunu gördü ve bu ufak tefek yaşlı bayanın, kaçsa bile fazla uzaklaşamayacağını düşündü. Puente’nin orada kaldığını görüp tatmin olan Cabrera kazının yapılmakta olduğu eve döndü. O sırada Dorothea Puente’nin üzerinde üç bin dolar nakit para olduğunu bilmiyordu. Yirmi dakika sonra polis bir ceset daha buldu. Bunun üzerine Cabrera hemen Clarion Hotel’e koştu fakat Dorothea artık orada değildi. Polis o gün yeni cesetler buldu. Ceset sayısı kısa süre içinde yediyi bulacaktı ve Puente ortalıkta yoktu.

Cabrera, Clarion’dan ayrılır ayrılmaz Puente otelden çıkıp bir taksiye atlamış ve kırk mil uzaktaki Stockton kentinin yolunu tutmuştu. Bu yolculuk ona tam yetmiş dolara mal oldu. Araba onu saat 13.00’da Greyhound otobüs terminaline bıraktı. Polis hâlâ onu Sacramento’da ararken, Dorothea, Stockton’dan Los Angeles’e giden bir otobüsteydi. Gecenin geç saatlerinde Los Angeles’a varan Puente otobüs terminalinin yakınında bir otele yerleşti ve ertesi gün, pazar sabahı Royal Viking Motel’e geçti. Yaşlı, sıradan görünümlü kadın kimsenin dikkatini çekmedi. Kendisini odaya kilitledi, TV’de kendisini seyretmeye başladı. 3. Cadde’de yiyecek bir şeyler bulmak için dışarı çıkana kadar orada kaldı.

Sonraki üç gün boyunca odasında oturup haberleri izlerken, hemen gizlenecek bir yer ve parası bitmeden bir gelir kaynağı bulmak zorunda olduğunu anlamaya başladı. Çarşamba günü öğle saatlerinde Dorothea kırmızı ceketini ve

mor ayakkabılarını giydi, 3. Cadde'de ağır adımlarla yürümeye başladı, mağazaları ve barları inceliyor, bir fırsat arıyordu. Büyükanne havalı, kırmızı ceket ve mor ayakkabılarıyla yol boyunca yürüyen kadının canavar ruhlu bir seri katil olduğu kimsenin aklına gelmezdi.

Birkaç saat yürüdükten sonra Monte Carlo'ya girdi, yorgun, hasta görünümlü yaşlı bir adamın barda oturmuş tek başına içtiğini görünce aradığı şeyi bulduğunu anladı. Gidip Charlie Willgues'in kendisini rahatça görebileceği bir yere oturdu ve işe koyuldu.

O gün öğleden sonra Dorothea, Royal Viking'teki odasına döndüğünde kendisini enerjik ve zinde hissediyordu. Charlie'yle içtiği votka iştahını artırmıştı. Charlie'nin ona aldığı tavuklu sandviçlerden birini yedi. Av kokusu almış gibi heyecanlıydı. Yırtıcı bir hayvan gibi avına odaklanmıştı. Kendinden hoşnuttu. Los Angeles çok iyi tanıdığı bir yer değildi, fakat birkaç saatlik dolaşmayla kolayca ele geçirebileceği potansiyel bir gelir kaynağı bulmayı başarmıştı: Ortadan kaybolmasının kimsenin dikkatini çekmeyeceği Sosyal Güvenlik yardımıyla geçinen yalnız ve hasta bir adam. Geç saatlerde telefon çaldığında Dorothea'nın zihni hâlâ sergileyeceği performansla meşguldü. Telefon eden Charlie'den başkası değildi, onu evine, yemeğe davet ediyordu. Bedeninin her bir dokusu gelecekteki avının görünen başarısının verdiği heyecanla meşguldü. Ertesi gün tam bir denetim sağlayacak ve açtığı tuzağı kapatacaktı. Dorothea soğuk bir bira söyledi ve ikinci sandviçini yemeye koyuldu.

Dorothea Puente'nin Gençliği

Dorothea Puente, 9 Ocak 1929 günü Kaliforniya'nın San Bernardino İlçesi'ndeki küçük Redlands kentinde, Dorothea Helen Gray adıyla dünyaya geldi. Büyük Buhran'ın hemen öncesinde doğan küçük kız, yedi çocuğun altıncısıydı. Babası, Missourili Jesse James Gray intihar eğilimli bir Birinci

Dünya Savaşı gazisiydi; savaş sırasında maruz kaldığı hardal gazı yüzünden sakat kalmıştı ve zihinsel bakımdan hastaydı. Dorothea'nın annesi, Oklahoma'lı Trudy Mae Gates ise çalışamayacak kadar alkolikti. Bazen aileyi terk ediyor, günler haftalar sonra eve dönüyordu. Dorothea'yı esas olarak ağabeyleri ve kız kardeşleri büyütüyordu. Aile, yöredeki çiftliklerde çalışan, meyve sebze toplayarak geçinen göçmen işçilerin bulunduğu yoksul bir semtte yaşıyordu. Annelerinin ortadan kaybolması ya da cezaevine girmesi, babalarının ise zaman zaman hastaneye kaldırılması yüzünden aile fertleri sonunda akrabalar ile komşular arasında paylaşıldı.

Dorothea yedi yaşına geldiğinde, ailenin kalan kısmı önce Los Angeles'a, sonra San Dimas yakınlarına taşındı. Sürekli iş arıyorlardı. Bu yolculuklar sırasında, 29 Mart 1937 günü, Dorothea sekiz yaşındayken babası öldü. Annesi daha derin bir alkolizm batağına gömüldü ve sonunda çocuklarının velayetini kaybetti. Dorothea, Kaliforniya Ontario'daki İsa Kilisesi'nin işlettiği bir yetimler yurduna konuldu. Aylar sonra, annesi bir motosikletin arkasında sarhoş giderken öldü.

Dorothea'nın çocukluk tarihi genellikle psikopatinin tohumu olduğuna inanılan anne ile çocuk arasındaki kopukluk örüntüsüne tam olarak uymaktadır. Öğretmenleri onun yalan söyleyen, kendisi hakkında grandiyöz öyküler uyduran, gelecekte başının derde gireceğine dair belirtiler sergileyen bir çocuk olduğunu hatırlamaktadır. Dorothea'nın ablası, kardeşinin tutuklanmasından sonra, 1988 yılında zekice bir yorumda bulundu: "İnsanlar zor bir çocukluk geçirdiklerinde, kendi dünyaları çok zor olduğunda, bazen sürekli rol yapan biri haline gelirler."¹⁸

Dorothea, on altı yaşına kadar göçebe yaşadı; çeşitli evler, akrabalar ve ablalar arasında gidip geldi. İnce ve güzel bir kızdı ve bunun farkındaydı. İnsanlara istediklerini yaptırmak için güzelliğini yalanlarla birleştirerek kullanmayı öğrendi.

On altı yaşındayken zeki ve sağlam yapılıydı. Kendisini baştan yaratmaya karar verdi.

1945'te Washington, Olympia'nın yolunu tutan ve kendisine Sheri adını takan Dorothea, fahişe olarak çalışmaya başladı. Bu arada sıkı biçimde içme alışkanlığı geliştirdi. On altı yaşında fahişeliğe başladığı sırada muhtemelen bakire değildi, daha erken bir cinsel tarihi olmalıydı ki bu da psikopatik kadınlar için tipiktir. Ancak bu tarih tam olarak bilinmemektedir.

Dorothea'nın kendi geçmişine ilişkin değerlendirmeleri kurgudur ve güvenilir değildir. Cezaevindeki ilk günlerinde şu iddiada bulundu: "Üç yaşındayken, pamuk, patates, salatalık, daha sonra meyve toplardım. Nihayet on üç yaşındayken evlendim. Kocam birkaç yıl sonra öldü." Bunlar doğru değildi.

Dorothea Evlenir

1945 yılının Kasım ayında Dorothea 16 yaşındayken, Pasifik savaşından henüz dönmüş 22 yaşındaki eski asker Fred McFaul'la evlendi. Nevada'daki küçük, ıssız Gardnerville kasabasına taşındılar. 1946 ile 1948 yılları arasında Dorothea'nın iki kızı oldu, fakat ikisini de reddederek, birini Sacramento'daki akrabalarının yanına gönderdi, diğerini ise evlatlık olarak verdi. Bir süre sonra Dorothea, Fred'den ayrıldı ve Los Angeles'ta yaşamaya başladı fakat birkaç ay sonra barıştılar. Dorothea yine hamile kaldı fakat düşük yaptı. 1948 yılının sonunda McFaul ondan bıktı ve terk etti. Bu aşağılayıcı bir durumdu. Dorothea onun, evlilikleri sırasında öldüğü gibi bir yalan uyduracaktı.

1988 yılında kendisiyle yapılan bir röportaj sırasında Fred McFaul artık iyice yaşlanmış ve belleği zayıflamıştı, fakat Dorothea hakkında iki şeyi gayet iyi hatırlıyordu: Olağanüstü güzeldi ve kendi geçmişi hakkında, eski bir buhran sırasında kaybeden zengin bir aileden geldiği gibi çeşitli masallar uydurup anlatırdı. Masalları, cazibesi ve güzelliğinden oluşan bileşim sayesinde istediği her şeyi yaptırmak gibi şaşırtıcı bir yeteneği vardı.

Dorothea boşandıktan sonra San Bernardino'ya taşındı ve 1948'de, karşılıksız çek kullanma girişiminde bulunduğu zaman ilk kez suçlu bulundu. Cezasını indirmek için elinden geleni yaptı ve sonunda dört ay hapse mahkûm edildi fakat şartlı tahliyeyle serbest bırakıldı. Hemen ortadan kayboldu. Hakkında tutuklama kararı çıkarılmasına rağmen, suçu sıkı biçimde aranmasına yol açmayacak kadar önemsizdi.

1952'de Dorothea ikinci kez evlendi. Kocas, 1988'de Charlie Willgues'le tanıştığı sırada kullandığı soyadını aldığı Axel Johansson idi. 1950'ler ve 1960'lar boyunca, Dorothea sıkı biçimde içmeye, fanteziler kurmaya ve yalanlar söylemeye devam etti. Johansson'la evliliği annesinin evliliğini andırıyordu. Sık sık kavga ediyorlardı ve Dorothea haftalarca, bazen aylarca ortadan kayboluyor, sonunda yine Johansson'a dönüyordu. Fahişeliğe geri döndü fakat eskisi kadar güzel olmadığını fark edince, Sacramento'da kendi genelevini kurdu. Çok başarılı oldu ve sonunda "muhasibecilik" hizmeti vermek için bir bina kiraladı ve bu işi telefon kızlarıyla yönetti. Polis onu yakaladı, ayrıntılı bir soruşturmanın ardından, 1960 yılının Nisan ayında Dorothea kötü şöhretli ev işletmekten suçlu bulundu fakat suçunu "kabahatler" kategorisine sokmayı başardı ve cezaevinde sadece üç ay kaldı.

1966'da, Dorothea 37 yaşındayken Johansson nihayet yeter dedi ve boşanma davası açtı. İkinci evliliği de böylece sona erdi. Artık neredeyse kırkına gelmiş, güzelliği iyice solmuş, kilo almıştı. Üstelik içki sorunu vardı. Sokak fahişeliği ona artık güvenilir bir iş gibi görünmüyordu. Yakalanmamış olmaları halinde, bu yaştaki seri katillerin çoğu yavaşlamaya başlar ve nihayet cinayet faaliyetlerine son verirler. Yine de fırsat düştükçe fantezileri olur, zaman zaman geçmişte kalan cinayetlerini yeniden yaşarlar, cinayet mahallinde dolaşırlar ve öldürdükleri insanlardan kalma hatıra eşyalarla oyalanırlar. Fırsat olduğunda yine cinayet işleyebilirler fakat uzun bir geçmişi olan, fantezi yönelimli o sürekli cinayet saplantısının hayal âlemlerindeki etkisi artık azalmıştır. Fakat Dorothea'nın

durumu farklıydı. Bildiğimiz kadarıyla onun öldürmeye başlamasına daha on beş yıl vardı.

Dorothea Hayır İşlerine Girer

1968 yılında bir ara Dorothea dikkatini hasta, yaşlı ve alkoliklere yöneltti. Onlarla aynı yerden geldiğini ve bir şeyler yapmazsa kendi sonunun da onlar gibi olacağını görmüş olabilirdi. Küçük bir bina kiraladı ve kendisini “Samaritanlar”ın – alkolikler için bir bakım merkezi– sahibi olarak tanıttığı sosyal hizmet bürolarını dolaşmaya başladı. Kurum yetkilileri onun imkânlarını incelediklerinde firmadan etkilendiler. Sevgi dolu Puente bölge sakinlerini azar azar evine almaya başladı. Hasta ve alkoliklere çok nazik, sevgiyle yaklaşıyor, fakat ilaçlarını almaya direnmeleri ya da evin kurallarını biraz ihlal etmeleri halinde küfretmekten ve onları itip kakmaktan çekinmiyordu.

Sacramento sosyal hizmet kurumu kalacak yer bulmakta zorlanan alkolik müşterileri Dorothea’nın evine seve seve gönderiyordu, ancak sevgi dolu kadının Sosyal Güvenlik ödeneklerinin doğrudan kendisine aktarılması gibi katı kuralları vardı. Barınma ücretlerini bu şekilde karşılıyor, paralarını içki için değil kendi sağlıkları için harcamalarını istiyordu. Dorothea herhangi bir sağlık hizmeti ya da psikolojik terapi sağlamadığı için lisans alması gerekmiyordu ve denetim gevşekti. Gelirine ek olarak Dorothea yaşlılara ve sakatlara ücretli olarak bakım hizmeti veriyor ve onlara “hemşirelik” yapıyordu.

Özel hayatında Dorothea çöküş halindeydi. Artık iyice kiloluydu ve evinde kalanlardan birini sarhoş görüldüğünde hemen saldırıya geçerek bağırıp çağırmasına rağmen, kendisi gün boyunca azar azar, geceleri ise aşırı biçimde içiyordu. Bu arada Hispanik bir kimlik edinmeye başladı, ailesinin Meksika’dan geldiğini iddia ediyordu. 1930’larda Meksikalı tarım işçileri arasında büyümüştü, biraz İspanyolca konuşuyordu ve o kültüre aşinaydı. Dolayısıyla bu kolay bir roldü.

39 yaşındaki Dorothea, 21 yaşındaki Hispanik Roberto Jose Puente’yle evlendi. Evlilik töreni Nevada, Reno’da yapıldı. Bu evlilik iki hafta içinde dağıldı ve ardında bir zaman sonra seri

katil olarak ün kazanacak olan "Puente" ismi kaldı. 1969'da Dorothea, Roberto'dan boşandı ve on bin dolar borç nedeniyle "Samaritanlar"ın iflasını ilan etti.

Hemen 21. Cadde yakınlarındaki 2100 F Caddesi'nde on altı odalı Victoria tarzında bir evde yeni bir rezidans oluşturdu. Terk ettiği işi yeniden toplarladı fakat bu kez daha örgütlüydü ve Puente ismini taşıyordu.

Birkaç haftada bir Dorothea sosyal hizmet çalışanlarına ve evde kalan alkoliklere ziyafet veriyordu. Bu ziyafetlerde yemeklerin kalitesi ve hizmet dikkati çekiyordu. Her defasında yemek masasında kusursuz yemek takımları oluyordu. Kuruma gelen müfettişlere her defasında kusursuz mutfakta bir dilim pasta ya da öğle yemeği sunuluyordu. Bu bir gösteri değildi. Orada kalanlar çevredeki benzer evlerle kıyaslandığında yemeklerin mükemmel olduğunu doğruladılar. Puente iki aşçı tutmuştu ve onların mutfaktaki faaliyetlerini dikkatle denetliyordu.

Dorothea işleri binanın kendine ayırdığı üçüncü katından yönetiyordu. Birinci ve ikinci katlarda daha varlıklı, federal düzeyde yardım gören müşteriler, tıpkı bir otel gibi, içinde küçük bir yatak odası, tuvalet ve televizyon olan dairelerde kalıyorlardı. Daha yoksul, ilçe düzeyinde yardım görenler bodrumda sadece perdeyle ayrılmış küçük kabinlerde yaşıyorlardı. Fakat hepsi gayet iyi besleniyordu.

Dorothea'nın sosyal hizmetlerini az da olsa gölgeleyen tek şey kendi geçmişini abartma eğilimiydi. Ünlü kişileri tanıdığını, Bataan Ölüm Yürüyüşü' ve Hiroşima'ya atom bombası atıldığında orada olduğunu iddia ediyordu.

Sosyal hizmet görevlilerinin gözünden kaçan nokta,

* Filipinler'de 1942'de Japonlar'ın ele geçirdikleri 70.000 ABD'li savaş esirinin zorla yürütülmesi. Yol boyunca çoğu Japonlar tarafından katledilen 10.000 Amerikalı esir öldü.

Dorothea'nın giderek bir doktor gibi davranmasıydı. Alt katta-ki küçük bürosunun duvarına sahte bir diploma asmış, enjektör ve tansiyon aleti gibi tıbbi ekipman almıştı. Dorothea'nın evini her ay ziyaret etmekle görevli bir sosyal hizmet hekimi evde kalanların muayenesini yaparken Dorothea'nın nasıl yanında durduğunu hatırlıyordu. Kendisinin de hekim olduğunu iddia ediyor ve gerçek hekimin yazdığı ilaçların farmakolojik özellikleri hakkında onunla tartışıyordu. Fakat ev o kadar mükemmel biçimde yönetiliyordu ki kadının “eksantrik” tavırları göze batmıyordu. Genellikle Hispaniklerden oluşan komşulara Dorothea kendisini “La Doctora” olarak tanıtıyor, onlara ilaçlar tavsiye ediyor ve “vitamin” enjeksiyonu yapıyordu.

1975'te Dorothea Puente kendisini bu kez Sacramento'nun Hispanik topluluğunda önemli bir sosyal figür olarak yeniden yarattı. Sayısız hayır işine sponsorluk ediyor ve sık sık para bağışında bulunuyordu. Önceki baştan çıkarıcı, fahişe kişiliğinden soyunmuş, çok daha gelişmiş, saygıdeğer bir yaşlı kadın kimliği edinmişti: Yaşlı, gri saçlı, zengin bir kadın. Dünyanın çeşitli yerlerinde sayısız mülkü olduğunu iddia ediyordu. Hispanik müzisyenlere kefil oluyor, onların ABD'ye girmelerine yardımcı oluyor ve İspanyolca yayın yapan radyo ve televizyonlarla sözleşme yapmalarını sağlıyordu.

1976'da Dorothea yine Reno'da dördüncü kez evlendi. Bu seferki kocası, evin çalışanlarından, kendisinden on yaş genç Pedro “Angel” Montalvo idi. Dorothea'nın çevresinde çalışan insanlar adamın biraz akıllı karışık bir tip; tuhaf, geveze ve enerjisini nereye harcayacağını bilemeyen biri olduğunu hatırlıyorlardı. Evlilik sadece birkaç hafta sürdü, fakat Dorothea'ya başka bir isim kazandırdı: Montalvo.

1977'de Dorothea Demokrat ve Cumhuriyetçi partilerin adaylarına büyük bir katkıda bulunmuştu. Bağış toplayanlara, seçim kampanyalarında öne çıkanlara ziyafet sofraları hazırladı. Kongre üyeleri, eyalet ve ilçe yetkilileriyle samimi ilişkiler kurdu. Bir keresinde güçlü ve zengin insanların katıl-

dığı bir toplantıda Kaliforniya Valisi Jerry Brown'ın muhteşem Dorothea'ya yaklaştığı, onu kucaklayıp öptüğü ve onunla dans ettiği görüldü. Kusursuz giyinen ve süslenen, büyüleyici, cömert ve sosyal Dorothea, Kaliforniya'nın siyaset çevrelerinin zirvesinde herkesin sevdiği bir ev sahibesiydi.

Puente sorunlu Hispanik ailelerin genç kızlarına özel bir ilgi gösteriyor, onların eğitimlerine destek oluyor, bazen de onlara bir barınak sağlıyordu. Bu arada kızların ve ailelerin yasal sorunlarına tıpkı bir avukat gibi müdahale ediyordu. Misafirlerine onları "kızlarım" diye tanıtıyordu fakat hiçbirini resmen evlat edinmedi. Bu davranış sebepsiz değildi. Belki de kendisini o kızlardan biri gibi görüyor ya da onların neye ihtiyaçları olduğunu gayet iyi biliyordu. Bu ihtiyaçları karşılamak onun için kolaydı. Dorothea seri cinayetten tutuklandığında, bazı genç Hispanik kadınlar onun suçsuz olduğunu söyleyerek öne çıktılar. Birisi şöyle dedi: "Bu kadın hayatıma girmeseydi bugün nerede olurdum, düşünmek bile istemiyorum."

Dorothea Puente'nin öyküsü yabancı değildir. Aynı bir yeri olan bir başka seri katili, Chicago'da başarılı bir inşaat müteahhidi ve topluluk içinde saygın bir yeri olan John Wayne Gacy'i hatırlatır. Her yıl yapılan Polonya Anayasa Günü Yürüyüşü'ne önderlik eder, komik kılıklara bürünerek yöredeki hastanede yatan çocukları ziyaret ederdi. Kendisi Demokrat Parti'nin seçim bölgesi şefiydi ve ABD Başkanı'nın eşi Rosalynn Carter, Chicago'ya geldiğinde ona eskortluk edenlerden biriydi. Evinin bodrumunda gizli bir yer vardı. Polis orada yirmi sekiz oğlan çocuğu ve genç erkeğin iple bağlanmış cesetlerini buldu. Onları evine davet etmiş, vahşi biçimde işkence yapmış, tecavüz etmiş ve öldürmüştü.

1977 yılında Dorothea, bağırsak bypass ameliyatını kapsayan bir zayıflama işlemi için hastaneye yattı. Bu işlem karaciğer ve diğer organları olumsuz etkilediği için artık kullanılmıyor. Ameliyattan önce ve sonra Dorothea herkese kalp hastalığı ve kanserden mustarip olduğunu anlattı ve ameliyata girmeden önce "üvey kızlar"ına ve kurulacak çeşitli vakıf ve

tröslere milyonlarca dolar bırakan bir vasiyetname hazırladı. Bu vasiyetnameyle kendisini muazzam bir servetin sahibi gibi gösteriyordu. Ölseydi böyle bir servetin olmadığı anlaşılacaktı.

Bu cömert ve savurgan hayat, bütün o elbiseler, ayakkabılar, süsler, sponsorluklar, armağanlar, zayıflama ameliyatı ve diğer kozmetik işlemler; bunların hepsi Dorothea'nın evinde kalanların Sosyal Güvenlik ödeneklerinden ve "evde bakım hizmeti veren hemşire" olarak evlerini ziyaret ettiği insanlardan çaldığı paralarla karşılanıyordu.

İtibarsızlaşma

Dorothea'nın iskambilden şatosu 1978'de yıkıldı. Evinde kalanlardan biri cezaevine düştü fakat cezasını çekerken Sosyal Güvenlik çekleri Dorothea tarafından nakde çevrilip harcanıyordu. Durumu fark eden Hazine Bakanlığı, Dorothea'nın evinde kalanların Sosyal Güvenlik ödeneklerini soruşturmaya başladı ve tam dört bin dolar tutarında çalınmış fon bulunduğunda, delilin yeterli olduğu kanaatine varıldı ve soruşturma durduruldu.

Uzun kamusal başarılar listesi ve kırılğan büyükanne kişiliği nedeniyle bu küçük yaşlı bayanı hapse atmaya gönlü razı olacak yargıç yoktu. Dorothea'nın beş yıl gözetim altında tutulmasına ve psikiyatrik danışma hizmeti almasına karar verildi. Kendisine ayrıca 2100 F Caddesi'ndeki evi terk etmesi emredildi.

Önceki "sosyallik" hali bir anda ortadan kalktı, Dorothea merkezini, çalışanlarını ve sponsorluk ettiği insanları bir anda kaybetti. Sacramento'dan sessizce ayrıldı ve güneye, Stockton'a gitti. Burada, aşçılık, temizlikçilik ya da bulaşıkçılık gibi sıradan işlerde çalıştı. Artık elli yaşına gelmişti ve bunca iniş çıkıştan sonra çoğu insan yuvarlanıp gider ve dururdu. Fakat Dorothea durmadı. Psikopati iki şekilde işleyebilir: Başkalarını kurban etmek korkuyu ve empatiyi hafifletebilir, ama aynı zamanda Dorothea'nın durumuna düşen herhangi bir insanın

hissedeceği utanç ve suçluluk duygusuna da tampon oluşturabilir. Dorothea'daki psikopati tam da böyle bir etki yaratıyordu. Psikopati onu hayatını sürdürmesi için muazzam araçlarla ve sonunda öldürücü bir canavar yeteneğiyle donattı.

Dorothea'nın psikiyatrik danışmanı ona "şizofrenik, kronik indifferansiyel tip" teşhisi koydu.¹⁹ Bu gayet saçma bir terimdir; 1970'lerde başka seri katillere de genellikle bu teşhis konulurdu. Şizofreni halüsinasyonlarla, tamamen disorganize ya da katatonik davranış, delüzyonlar, tutarsızlık, mantıksız konuşmayla nitelenen organik bir akıl hastalığıdır. Dorothea Puente'de ise hiçbir şekilde halüsinasyon ya da tutarsızlık yoktu fakat 1970'lerde psikologlar psikopatinin gerçek doğasını tartışırken, "kronik indifferansiyel şizofrenik" terimi, açıklanamayan bütün davranış sorunlarını kapsayan göreneksel bir torba kavram haline geldi.

"Psikiyatrik Bir Durumum Var.

Bazen Yaptıklarımı Unutuyorum."

1979'da Dorothea, Sacramento'ya geri döndü ve daha küçük ölçekli olmakla birlikte aynı iş alanına girdi. Bizzat işleteceği daha küçük çaplı, sosyal hayatı gerektirmeyen bir iş yapmanın kendisine daha uygun olduğuna karar vermişti. Kendisini artık Dorothea Motalvo adıyla tanıtarak, yine 1426 F Caddesi'nde, önceki mekânının bir sokak aşağısında başka bir Victoria tarzı evin ikinci katını kiraladı. Para kazanmak için, hastalara ve yaşlılara bakmak için eğitim görmüş biri olarak özel hemşirelik yapmaya başladı. Yeni bir isimle evinden çıkamayan yaşlıların beslenmesi ve bakımıyla uğraşmaya başladı.

1980 yılının başlarında, Dorothea'nın bakımını üstlendiği bir kadın hasta nefes alma sorunu ve düzensiz kalp atışı nedeniyle hastaneye kaldırıldı. Çok geçmeden durumu düzeldi ve evine gönderildi fakat hemen ardından hastalığı nüksettiği için acil servise kaldırıldı. Hastanın sosyal güvenlik danışmanı bu türden olaylarda Dorothea Montalvo'nun varlığını fark etti.

Rahatsız edici söylentiler vardı: Montalvo farklı isimler kullanıyor ve kocalarını zehirliyordu. Birincisi doğrudu, fakat ikincisi tamamen yanlıştı fakat ironik biçimde bu Dorothea'nın geleceğine ilişkin bir önsezi haline gelecekti.

Sosyal hizmet danışmanı, yaşlı kadını ona bakan doktorla bir araya getirdi ve doktoru toksikoloji testi yapmaya ikna etti. Test iki güçlü ilacın izlerini açığa çıkardı: Fenobarbital ve digoxin. Doktor bu ilaçların ikisini de hastaya vermemiştir. Bu arada sosyal hizmet danışmanı Dorothea'nın hastanın ailesine telefon ederek kansere yakalandığını, bu yüzden bakım ücretinin artırılmasını istediğini öğrendi. Bu tamamen gerçek dışıydı. Doktor hastayı Dorothea'nın işine son vermesi için ikna etti. Daha sonra hastanın rahatsızlığı nüksetmedi fakat kadın bir bakımevinde öldü.

Bu tipik öyküde hiç kimse polise telefon etme zahmetine katlanmadı, İlçe Sosyal Yardım Bürosu Dorothea'nın hasta bakımını engellemedi ya da onunla sözleşme yapan hemşirelik ajanslarını bilgilendirmedi. Ortak mazeret bulguların yeterli olmamasıydı. Ve hiç kimse o tatlı, ufak tefek, gri saçlı, büyükanne havalı kadının öldürücü niyetler taşıyan biri olduğuna inanamazdı. Böyle bir şey imkânsız görünüyordu.

Bu arada Dorothea çılgın koşusunu sürdürüyordu. Birinci hastayı tedavi eden aynı doktor benzer koşullarda bir başka vakayla karşılaştı. Hastaya bakması için kimin gönderildiğini soruşturduğunda yine Dorothea'nın adıyla karşılaştı. O sırada Sacramento polisi ve bölge savcısının bürosu durumla ilgilenmeye başladı. Ancak Dorothea herkesin radarına takılmış olsa da, bir şey olmadı. Bazı sosyal hizmet görevlileri ve sorunun farkında olan doktorlar hastalarını Dorothea'dan uzak durmaları için uyardı fakat resmi düzeyde yapılan bir işlem yoktu.

Ancak 1982'de Dorothea fazla ileri gitti. Yetmiş yaşlarında bir adamı bir bardan aldı ve kendisini evine götürmesi için adamı ikna etti. Akşam adama içinde onu felç edecek bir madenin bulunduğu bir ilaç verdi fakat adam bilincini kaybet-

medi. Hareketsiz kalan adam bir koltukta oturmuş vaziyette Dorothea'nın evi arayarak değerli şeyleri, nakit parayı, çekleri değerli sikke koleksiyonunu nasıl topladığını ve orada bulduğu bir çantaya doldurduğunu seyretti. Nihayet Dorothea onun parmağındaki yüzüğü de aldı ve evden çıkıp gitti. Adam bir saat kadar orada kımıldamadan oturduktan sonra, nihayet hareket edebildi ve hemen polise telefon etti. Dorothea hemen tutuklandı, üzerinden adamın çekleri çıktı. O çekleri kendisine adamın verdiğini iddia etti.

Aşağı yukarı aynı sıralarda, Dorothea bir ilçe hemşiresi pozunda 82 yaşındaki bir kadının yaşamakta olduğu bir bakımevinde boy gösterdi. Daha önce kadınla bir kuaförde tanışmıştı. Dorothea kadında tansiyon sorunu olduğunu “teşhis etti” ve ona bazı ilaçlar verdi. Birkaç saat sonra kadın kendine geldiğinde, “hemşire”nin gittiğini ve elmas yüzüğüyle ilaçların ortadan kaybolduğunu gördü. Polis kuaförden hareketle Dorothea'yı buldu. Kadının yüzüğü bulunamadı.

Aynı yıl içinde gerçekleşen iki ayrı vaka, Dorothea'nın bir hemşirelik ajansı tarafından bakıcı olarak gönderildiği evlerinde kıymetli eşyalarının ve çeklerinin kaybolduğunu fark eden yaşlı kadınları kapsıyordu. Bu arada polis bir yıl önce gerçekleşen bir başka vaka buldu. Seksen dört yaşındaki bir kadın Dorothea'yı bakıcı olarak tuttuktan sonra 3500 dolar tutarında altın yüzüklerinin ve mücevherlerinin kaybolduğunu bildirmişti.

Bütün bu vakalarda kurbanlar Dorothea'yı dikkatli, şefkatli, arkadaş canlısı biri olarak hatırlıyordu. Bazı vakalarda kurbanlar, kendilerine çok iyi bakan, sıcak ve zarif bakıcının bazı suçlara karıştığına inanamayarak Dorothea'ya yol vermekte duraksamışlardı.

1982 yılının baharında Dorothea dört kez tutuklanmış ve her defasında kefaletle serbest bırakılmıştı. O sırada 54 yaşında olmasına rağmen, Dorothea yetmişlerinde olduğunu iddia etmiş ve öylesine kırılgan ve çaresiz bir büyükanne rolü oyna-

mıştı ki hiçbir yargıç onu cezaevine koymayı içine sindirememişti. Dorothea çeklerin ve diğer şeylerin kendisine armağan olarak verildiğini öne sürdü, fakat bir şey daha söyledi. Şöyle dedi: “Psikiyatrik bir durumum var. Bazen yaptıklarımı unuttuyorum.”

Bununla birlikte, 1982 yılının Nisan ayında Dorothea hırsızlık, soygun ve sahtecilik suçlamalarıyla karşılaştı. Bu suçlamaların hazırlık soruşturması devam ederken, polis Dorothea’yı yeni bir çek sahteciliğinden bir kez daha tutukladı. O kırılgan, ufak tefek büyükannenin bir kez daha kelepçelenip hapse atılmasını kimse anlayamıyordu. Avukatı bir kez daha onu mahkemeye yaşlı ve tanınmış bir insan olarak tanıttı ve kefaletle serbest bırakılmasını talep etti. Dorothea’ya açılan dava reddedildi. Dorothea bir kez daha cezaevinden kurtuldu.

Dorothea İlk Cinayetini İşler

İşte o sırada, çeşitli adli sorunların orta yerinde ve tutuklanma beklentisi altında –William P. Wood’a göre, o sırada bölge savcısı onun davasını ele almıştı– Dorothea ilk planlı cinayetini işledi.²⁰ Nisan ayında Dorothea, kocasının ağır bir hastalığa yakalanması üzerine evliliği henüz dağılmış bir emekliyle, Ruth Munroe’yle bir iş ortaklığı kurdu. Dorothea’nın adli sorunları hakkında hiçbir şey bilmeyen Munroe onunla bir yemek servisi işine girmeye karar verdi. Ruth birkaç bin dolarlık tasarrufunu ortak işe yatırdı. Dorothea’nın aşçılık becerileri biliniyordu, etkin bir yönetici olarak tanınmıştı ve ayrıca iki kadın kısa sürede kaynaşmış, çok iyi arkadaş olmuşlardı. Bu kadar da değil, Dorothea masrafların azaltılması için Ruth’u F Caddesi’ndeki evinde birlikte yaşamaya davet etmişti. 11 Nisan günü Ruth’un oğulları onun 1426 F Caddesi’ne taşınmasına yardım etti. On yedi gün sonra Ruth öldü.

Dorothea’nın yanına taşındıktan kısa süre sonra Ruth, evlilik sorunları yüzünden bir “sinir krizi” yaşamış, bunun üzerine doktorlar kendisine sakinleştirici vermişlerdi. Dorothea

böyle diyordu. 27 Nisan günü Ruth'un oğlu 1426 F'yi ziyaret ettiğinde Dorothea ona doktorun henüz ayrıldığını, annesine teskin edici ilaçlar verdiğini söyledi. Dorothea'nın annesini rahatsız etmemesi için ısrar etmesine rağmen Ruth'un oğlu annesini görmek istedi. Sonraki ifadesine göre onu yüzü duvara dönük yatarken görmüştü. Gözleri açıktı, felç olmuş gibiydi. Oğlunun geldiğini bile fark edememişti. Ruth'un ilaçların etkisiyle o halde olduğunu sanan oğul annesine söylediği şu son sözleri gayet iyi hatırlıyordu: "Üzülme anne, her şey düzelecek. Dorothea seni iyileştirecek."

Annesinin gözünden bir damla yaş düştüğünü de hatırlıyordu. Tamamen hareketsiz yatıyordu. Çığlık atmaya çalışıyor, ama atamıyordu, Puente'nin verdiği ilaç onu felç etmişti.

Ertesi sabah, 28 Nisan günü, Ruth Munroe öldü. Dorothea'nın iddiasına göre uykusunda ölmüştü. Ruth'un ailesinin yanı sıra polis ve sağlık görevlileri olay yerine geldi. Tek bir hekim yoktu. Yapılan otopsi Ruth'un vücudunda yüksek dozda kodein olduğunu ortaya çıkardı. Ruth'un çöken evliliğiyle ilgili bilgiler açığa çıktığında, ölümün "belirlenemeyen sebepler"le gerçekleştiği sonucuna varıldı fakat bunun bir intihar vakası olduğuna inanılıyordu. Hiç kimse üzgün, kırılgan ve yaşlı Dorothea'dan kuşkulanmadı.

O sırada Dorothea'nın diğer suçlarıyla ilgili iddiaların incelenmekte olduğu bölge savcısının bürosu, Ruth Monroe'nun ölümünden ve Dorothea'yla olan ilişkisinden tamamen habersizdi. Ailede hiç kimse Ruth'un banka hesabından büyük miktarda para çekildiğini, ortak hesaplarının tamamen boşaltıldığını fark etmedi.

Aynı sıralarda Dorothea duruşmayı beklerken Sacramento'dan kaçmaya karar verdi. 16 Mayıs günü, aynı zamanda arkadaşısı olan eski bir hastasına telefon etti ve onu içki içmeye davet etti. Kadın kendine geldiğinde Dorothea onun kredi kartlarını ve bazı boş çeklerini almıştı. Dorothea evden çıkar çıkmaz, Meksika'ya bir uçak bileti aldı, fakat ülkeyi terk edemeden polis tarafından yakalandı. Bu kez kefaletle serbest kalma teklifi reddedildi.

Sacramento basını bu kez Dorothy Puente'nin öyküsüyle yakından ilgilendi fakat basına göre olay şaka gibiydi: "Şahane büyükanne" yetmişlerinde bir adamı baştan çıkarıp ilaçla uyutmuştu. Ha-ha-ha! Bu arada Dorothea kendisini olduğundan daha yaşlı göstererek zararsız, çaresiz, kırılgan, ufak tefek yaşlı hanımefendi rolünü gayet iyi oynuyordu. Sorguya çekildiği sırada, çok üzgün, gözyaşları içinde bitkin görünmesi, fakat ansızın canlanarak memurun kaydettiği bir sözcük hakkında açıklama istemesi bir kefalet memurunun dikkatini çekti. Adamın karşısında otururken birden ayağa kalkmış, onun yazdıklarını okuyordu.²¹

19 Ağustos 1982 günü Dorothea beş yıl hapis cezasına mahkûm edildi. Ertesi gün Ruth Munroe'nun ailesi bölge savcısına başvurarak annelerinin öldürüldüğünden kuşkulandıklarını bildirdi. Dorothea'yı içeri almakla yetinen bölge savcısı şikâyeti soruşturmak için yeterli delil olmadığına karar verdi: Olay daha çok intiharı andırıyordu.

Dorothea'nın Son Kaçışı

Üç yıl sonra, 1985 yılının Ağustos ayında, yetmişlerinde emekli bir dul olan Everson Gillmouth yeni bir hayata yelken açmak için eşyalarını topluyordu. Kız kardeşinin Oregon'daki çiftliğinin yakınlarında Ford kamyonetine bağlı bir karavanın içinde yaşıyordu fakat artık her şey değişmişti, çünkü evleniyordu. Everson oldukça heyecanlıydı, çünkü onun yaşında bir adamın evlenmesi için son bir şanstı bu ve karısının ölümünden sonra içine gömüldüğü yalnızlıktan kaçış fırsatıydı. Evleneceği kadınla henüz karşılaşmamıştı. Bir yıldır kadın cezaevi sakinleriyle yazışıyordu ve mektup arkadaşı Dorothea Puente ona artık sakin bir hayat yaşamaya karar verdiğini ve sevdiği biriyle hayatını birleştirmeye karar verdiğini yazmıştı.

Puente beş yıllık cezasının üç yılını çektikten sonra, Ağustos ayı içinde tahliye ediliyordu. Everson'dan rehabilitasyon merkezinin bulunduğu Fresno'ya gelip kendisini almasını istedi. Birlikte Sacramento'ya gittiler ve 1426 F Caddesi'ndeki

bir apartman katına yerleştiler. (Puente ev sahibesini büyülemişti, çocuklarına vaftiz analığı yapıyor, ailenin reisi gibi davranıyordu. Cezaevinde olduğu sırada adam katı onun için tutmuştu, çıktıktan sonra bütün evi ona ayırdı.)

Everson'un kız kardeşi eylül ayının ortalarında ağabeyinden haber alamayınca, Sacramento polisini aradı. Polis hemen F Caddesi'ne gidip Everson'la konuştu. Gecenin geç saatlerinde Everson kız kardeşine telefon etti ve kendisini rahatsız ettiği için ona çıkıştı. Kadının ağabeyiyle son konuşması olacaktı bu. Daha sonra, kasım ayında tuhaf bir şey oldu. Ağabeyinden Dorothea'yla ilişkilerinin iyi gitmediğini ve güneye gideceğini bildiren bir telgraf aldı, kendisini engellemeye çalışmamasını da söylüyordu. Telefon etmek ya da mektup yazmak yerine telgraf çekmesi tuhaftı, fakat yapılacak bir şey yoktu.

1986 yılının Nisan ayında kız kardeş, ağabeyinin yeni sevgilisi olduğunu iddia eden bir kadından kartpostal aldı. Everson ocak ayında hafif bir felç geçirmişti fakat şimdi iyiydi ve onunla birlikte تنها bir yerde yaşıyordu. Kartpostalda adres yoktu.

Everson en son aralık ayı ortalarında F Caddesi'nde görüldü. Biraz hasta gibiydi ve Dorothea özel olarak hazırladığı ilaçlarla ona yardımcı olmaya çalışıyordu. Dorothea adamın kendisine armağan olarak verdiğini iddia ettiği karavanını satmıştı. Everson daha sonra ortadan kayboldu. Aralık ayı sonunda Dorothea kaldığı evin çevresinde marangozluk yapan, barda tanıştığı Ismael Florez adında bir adamı işe aldı. Adam çalışmaya başladıktan sonra ondan büyük bir eşya sandığı yapmasını istedi. İş karşılığında ona kırmızı bir Ford pikap verdi.

Aralık ayının sonuna doğru Dorothea, adamdan sandığı arabaya yüklemesini, onu Sacramento dışındaki bir depoya götüreceklerini söyledi. Şehirden çıkıp Sacramento Irmağı'na yaklaştıklarında Dorothea bu kez ona fikrini değiştirdiğini söyledi: Sandıktaki hurdayı depolamak gereksizdi. Adamdan onu nehre atmasını istedi. Florez ve Dorothea sandığı kam-

yondan aldı ve nehrin kenarına taşıyıp sulara bıraktı. Baharda kabaran suların onu uzaklara taşıyacağını umuyordu.

Fakat yılbaşı günü yörede yaşayan biri nehir boyunca yürürken sandığı gördü. Onu açtığına naylona sarılmış, naftalin ve deodorant çubuklarıyla paketlenmiş bir cesetle karşılaştı. Otopsi cesette yara ya da kırık olmadığını, ölüm sebebi anlaşılamayacak ölçüde çürüme olduğunu saptadı. Kurbanın yaklaşık iki hafta önce öldüğü anlaşıyordu. Kimlik belli değildi, şerif vakayı “kimliği belirsiz” diye kaydetti.

Bu arada Everson’ın aylık emekli çekleri 1426 F Caddesi’ne gelmeye devam ediyordu. Şubat 1986’da ödemeler konusunda bir karışıklık olduğunda, biri emekli fonuna mektup yazdı ve emekli ödenekleri yeniden gelmeye başladı.

Sonraki iki yıl içinde Dorothea en az yedi kişiyi daha öldürdü. Cesetler 1426 F Caddesi’nin, dışarıdan ve komşu evlerden görülen bahçesine gömülüyordu. Dorothea “kanalizasyon hattı”nın bulunması için bahçeye derin hendekler kazacak adamlar tuttu. Ertesi gün hendekler dolduruldu ve üstleri kuş çeshmeleri, oturma gruplarıyla kapatıldı, çevreye çiçek ekildi.

Bu yıllarda Dorothea bütün evi ele geçirdi ve bir kez daha gayriresmi biçimde, Sosyal Güvenlik yardımı alan sahipsiz, hasta ve alkolik kişileri lisans almadan evde barındırmaya başladı. Sosyal hizmet kurumu, her zamanki gibi yoğun faaliyet halindeydi ve çalışanların sayısı yetersizdi. Dorothea’nın cezaevinde bulunduğu üç yıl içinde yeni bir sosyal çalışanlar kuşağı onu tanıyan eskilerin yerini almıştı. Ve Dorothea farklı bir soyadı kullanıyordu. Sosyal hizmet ahalisi, her zamanki gibi, onun hemşirelik alanındaki profesyonelliğine, arkadaş canlısı tavırlarına, zor müşterilere, özellikle Hispaniklere gösterdiği şefkate hayran oluyordu.

Bütün bunlar şartlı tahliye kurallarını ihlal ediyordu. Bu kurallar, onun evine insan almasını ya da Sosyal Güvenlik çeklerini kullanmasını yasaklıyordu. Serbest kaldıktan sonra Dorothea, Federal şartlı tahliye görevlileriyle, on dördü 1426 F Caddesi’ndeki evde olmak üzere, otuz beş kez temas etmiş-

ti.²² Eve girip çıkanların olmasına ve komşuların her türlü faaliyetin farkında olmalarına rağmen, bu on dört ziyaretin hiçbirinde şartlı tahliye görevlileri, F Caddesi'ndeki evde kalanları ve Dorothea'nın kendi Sosyal Güvenlik gelirine yaptığı ekleri araştırmadı. Ona baktıklarında, bazı hatalar yapmış olmakla birlikte artık hayatının altın yıllarını yaşamakta olan nazik, arkadaş canlısı, kırılğan bir yaşlı kadın görüyorlardı.

Ancak 1988 yılının Kasım ayında Puente, evde kalan 50 yaşındaki zihinsel engelli Bert Montoya'nın hiçbir iz bırakmadan ortadan kaybolması üzerine inatçı sosyal hizmet görevlilerinin sorularına maruz kaldı. Dorothea, adamın Meksika'da yaşamak üzere oradan ayrıldığını ısrarla belirtti fakat adamı tanıyan ve onun zihinsel sorununu bilen sosyal hizmet görevlileri bu öyküye inanmadılar. Bunun üzerine Dorothea kimliği saptanamayan bir suç ortağı bularak sosyal hizmet bürosuna telefon ettirdi. Telefon eden kişi Bert'in annesi olduğunu ve oğlunun Colorado'da kendisiyle birlikte yaşamakta olduğunu söyledi. Ne var ki Bert'in Colorado'da tek bir akrabası bile yoktu, ayrıca telefon eden kişi Bert'i telefona çağırmamıştı.

Sonunda Sacramento Polisi'ne başvuruldu. Polis, Dorothea Puente Montalvo'nun dosyasını çıkardı ve nasıl bir durumla karşılaştığını anladı. 11 Kasım günü iki dedektif ve Dorothea'nın şartlı tahliye memuru, F Caddesi'ndeki evin kapısını çaldı. O sırada dedektifler odalarda kalan alkoliklerin ve Sosyal Güvenlik yardımı gören sakatların karanlık dünyasında dolaşan bütün dedikoduları öğrenmişlerdi. F Caddesi'ndeki ev iyi bir yemek yiyebileceğiniz bir mekândı fakat orayı işleyen kadın gaddar biriydi. Itaatsizlik ağır küfürlerle, hatta tokat ve itip kakmayla cezalandırılıyordu. Uyum sağlayamayanlar bahçeye gömülüyordu.

Dedektifler avlu hikâyesine temkinli yaklaştı. Avlu her taraftan görülüyordu, özellikle de komşu evlerin görüş alanı içindeydi. Dedektifler bu hikâyenin sahipsiz yaşlı alkoliklerin uydurması olduğunu düşündüler. Yine de Dorothea'ya avluda küçük bir araştırma yapmak istediklerini söylediler. Henüz ekilmiş çiçeklere zarar vermemeleri şartıyla, hiçbir itirazı ol-

madığını söyledi Dorothea. “Bir şey bulamayacaksınız,” dedi.

Çok geçmeden dedektifler çiçek tarhının hemen yanında kazıya başladılar ve bir cesedin kalıntılarını bulup çıkardılar. Polis, Dorothea’yı sorguya aldı, fakat ceset herkesin aradığı adamın kaybolduğu tarihten çok önce gömülmüş olmalıydı. O gece Dorothea’nın evine gitmesine izin verildi.

Ertesi sabah polis F Caddesi’ne gelip tam bir kazıya giriştiğinde, Dorothea dedektiflerden birine bu karışık sahneden uzaklaşarak bir kahve içmek istediğini, kalabalığın arasından geçerken kendisine eşlik etmesini istedi. İkinci ceset çıkarıldığında ve dedektif gözaltına almak için Dorothea’nın yanına koştuğunda, o çoktan bir taksiye atlamış Stockton yolunu tutmuştu. Hafta sonunu, Royal Viking Motel’de gizlenerek, televizyon haberlerini izleyerek geçirdi. Haberlerde F Caddesi’ndeki avludan yedi ceset çıkarıldığı bildiriliyordu.

Yedi ceset arasında, sosyal hizmet görevlilerinin o kadar aradıkları zihinsel engelli kayıp Bert Montoya’nın yatak örtüleri ve naylona sarılmış mumya benzeri cesedi de vardı. Diğerleri şunlardı:

- Altmış dört yaşında alkolik Kızılderili kadın Dorothy Miller kolları göğsünde kavuşturulmuş vaziyette bulundu. Son kez, kendi sosyal hizmet danışmanı tarafından Puente’nin verandasında sigara içerken görülmüştü;
- Benjamin Fink, 55 yaşında içki sorunu olan bir adamdı. Son kez bir tanık tarafından Nisan 1988’de bir tartışmanın ardından Puente onu “sakinleştirilmek” üzere merdivenlerden yukarı çıkarırken görülmüştü. İç çamaşırları çıkarılmış vaziyette gömülmüştü;
- Yetmiş sekiz yaşındaki Betty Palmer, başı, elleri ve ayakları eksik olarak, kaldırıma birkaç adım mesafedeki Assisi St. Francis heykelinin altına gömülmüş olarak bulundu;
- Kalp krizi ve bir beyin ameliyatı geçiren, fakat Dorothea’nın F Caddesi’nde bakmak istemediği 62 yaşındaki James Gallop;

- Bileğinde kol saatiyle gömülen, çevresindeki toprağın durumuna bakan müfettişlerin onun canlı olarak gömülmüş olabileceğine ve mezarından çıkmaya çalıştığına inandıkları 64 yaşındaki Vera Faye Martin;
- Hastaneden taburcu olduktan sonra Puente'nin bakımına terk edilen ve daha sonra ortadan kaybolan 78 yaşındaki Leona Carpenter.²¹

Dorothea Puente kurbanlarından her ay yaklaşık beş bin dolar çalışıyordu. Polis evini basmadan önce estetik ameliyat geçirmişti. Yatak odasında yapılan aramada pahalı Giorgio parfümü, son moda ayakkabılar ve elbiseler ve ucuz romanlar bulundu.

Son perde

Charlie Willgues Şükran Günü yemeği için aradığında, Puente rahat bir nefes aldı. Evine girip onu öldürebilirse, güvende olacaktı. Polisin evine geldiği andan beri duygularını baskı altında tutuyordu. Artık rahat bir uyku çekebilirdi.

Bir saat sonra Los Angeles Polisi motel odasının kapısına vurmaya başlayana kadar Puente, Charlie kendisine telefon ederken hemen karşısında yerel bir Los Angeles TV muhabirinin oturmakta olduğunu elbette bilmiyordu. Bardaki karşılaşmadan birkaç saat sonra Charlie kadını daha önce nerede gördüğünü hatırlamış ve KCBS-TV'yi aramıştı. Hemen gelip onunla mülakat yapan muhabirler en doğru hareketin polisi aramak olduğuna karar vermişlerdi. Puente o gece tutuklandı ve ertesi gün Sacramento'ya nakledildi. Bir daha asla özgür kalamayacaktı.

Dorothea Puente Montalvo dokuz cinayetle suçlandı. Yedisi evinin avlusuna gömülü olarak bulunmuş, Everson Gillmouth'un cesedinin kalıntıları atıldığı nehirde bulunup teşhis edilmişti. Bunlara, Puente soygun ve sahtecilikten yar-

gılanırken, Nisan 1982’de öldürdüğü Ruth Munroe’nun cesedi de eklendi.

Cesetlerin yedisi Dorothea’nın yatak odası penceresinin altında yapılan kazıda bulunmuş olmasına rağmen, hepsini onun öldürdüğünü kanıtlamak kolay değildi. Cesetler ileri derecede çürümüştü, bu da her birinin ölüm sebebini bulmayı, ceset kalıntılarında bulunan ilaçları kurbanlara verilen normal ilaçlardan ayırmayı zorlaştırıyordu. Kurbanların alkol eğilimleri de alkolle ilaç etkileşimlerini sorunlu hale getiriyordu. Bunlar doğal ölümler olamaz mıydı? Puente şartlı tahliye durumu nedeniyle kaygılanıp onları gizlice gömmüş olamaz mıydı? Savunma, genellikle, Puente’nin ölümleri saklamaktan suçlu olduğunu öne sürdü.

Sonunda Dorothea üç cinayetten suçlu bulundu ve 10 Aralık 1993 günü hayat boyu hapis cezasına mahkûm edildi. Puente o sırada 65 yaşındaydı; cezaevinde ölecekti. Fakat tıpkı bir korku filmi gibi, Puente 2004 yılında, 76 yaşındayken, *Bir Seri Katille Yemek Pişirmek* adlı bir yemek kitabıyla geri döndü. Kitapta kimsesiz kurbanları arasında ün kazanmış elli nefis yemek tarifi, kendisiyle yapılan bir mülakat ve sanatından örnekler yer alıyordu. Kendisi sonsuza dek duruncaya kadar Dorothea Puente’yi hiçbir şey durduramayacak.

ÖLDÜRECEK KADAR SEVMEK

Seri Katil Anneler, Ölüm Melekleri ve Diğer Cani Bakıcılar

Yeryüzünde karşılaştığınız ilk kişi annenizdir. O andan itibaren, çoğumuz –şanslı olanlarımız– kadınları otomatik olarak sevgi, özen ve beslenme kaynağı olarak algılarız. Annemizin ilgisi, büyürken öğrendiğimiz gibi, bebek bakıcılarının, hemşirelerin ve öğretmenlerin profesyonel bakımıyla tamamlanır. Özellikle hemşireleri, iyileştirme ve acıları dindirmeye adanmış profesyoneller olarak görürüz. Ancak bazı kadınlar bu kimlikleri tekrarlanan, öfke dolu cinayet eylemleri için kullanırlar.

Genene Jones - Bebek Öldüren Hemşire

Seri katilinizle ne zaman ve nerede karşılaşacağınızı asla bilemezsiniz. ABD Ordusu'nda Birinci Dereceden Çavuş, 507. Sıhhiye Bölüğü'nün şefi Gabriel Garcia, Teksas San Antonio'ya sivil hava ambulansı göreviyle 4000 feet yükseklikte ve saatte 125 mil hızla giden UH-1 "Dustoff" Medevac Huey Bell helikopterinin arka koltuğunda, kendi seri katiliyle nasıl karşılaştığını anlatacaktı.

Garcia bir ordu MAST birliğinde –Askeri Güvenlik ve Trafik Hizmeti– çalışıyordu. Bu birlik kendi üslerine yakın yerlerdeki askeri personel ve sivil topluluklara havadan tahliye ve tıbbi yardım hizmeti veren yüksek düzeyde uzmanlaşmış bir birimdi. 30 Ağustos 1982 günü, saat 12.32'de birlik bir çağrı aldı. Altmış mil ötedeki Kerrville kasabasındaki bir hastaneden ağır hasta iki çocuğu alarak San Antonio'ya nakledecekti. Garcia ve birlik komutanı Çavuş David Maywhort yüksek eğitilmiş ve deneyimli, seçkin acil sağlık hizmeti uzmanlarıydı.

Buna benzer pek çok uçuş yapmışlardı. Davit Butler'ın kullandığı helikopter kırk dakika sonra Kerrville'e, hastanenin bir buçuk kilometre ötesine indi. Orada bekleyen bir ambulans Maywhort ile Garcia'yı alarak iki hastanın yanına götürdü.

MAST birliği sivil hastaları havadan ulaştırma konusunda biraz hoşnutsuzdu. Hastanın San Antonio'ya kadar kırk dakikalık gürültülü ve sarsıntılı bir yolculuğa dayanacak kadar sağlam olup olmadığını merak ediyorlardı. Bu arada Kerrville hastanesine varan Maywhort ve Garcia hastaları bizzat görmek istediler. Onları, bir hafta önce şehirde kendi pediatrik kliniğini açmış olan, tıp fakültesinden yeni mezun Dr. Kathleen Holland karşıladı. Onlara ilk hastayı gösterdi. Altı aylık Christopher Parker hırıltılı solunum nedeniyle annesi tarafından getirilmişti. Dr. Holland çocuğun solunum yollarını muayene etmiş ve bir daralma görmüştü. Bebeğin daha ileri tetkik için bir San Antonio hastanesine nakledilmesi gerektiğini düşünüyordu. Çocuk istikrarlı ve sakindi.

İkinci çocuk, Jimmy Pearson adında 7 yaşında bir çocuktur. Pek çok kronik rahatsızlığı vardı. Çocuk kötü durumdaydı, konuşamıyordu, iskelet bozukluğu ve buna bağlı olarak vücudunda bükülme vardı. Jimmy'de sürekli ve denetlenemez bir nöbet başlayınca ailesi çocuğu hastaneye getirmişti. Kathleen damardan ilaç vererek çocuğun nöbetini yatıştırmış, ciğerlerine sürekli oksijen gitmesi için onu solunum cihazına bağlamıştı. Jimmy de istikrarlı ve sakin görünüyor, uyuyordu.

Maywhort ve Garcia hastaları hava yoluyla nakletmeyi kabul ettiler. Bu arada Dr. Holland, Garcia'yı klinik hemşiresi Genene Jones'la tanıştırdı. Hemşire, San Antonio'ya kadar iki hastaya eşlik edecekti. Jones, tıknaz, iri kemikli, saç baş dağınık, otuzlu yaşlarında bir kadındı. Çıkık bir çenesi, iri kanca biçiminde bir burnu, somurtkan dudakları, solgun yüzünde parlayan zeki bakışlı kestane rengi gözleri vardı. Okuldayken zeki, çirkin, buyurgan bir kızdı. Öğretmeninin yüzüne karşı ev ödevini yapmadığını söylemekten asla çekinmezdi. Kendini her konunun uzmanı gibi tanıtırdı.

Garcia ona helikopter ambulans kurallarını anlattı, fakat fazla ayrıntıya girmedi. Daha sonra, ifadesinde şöyle diyecekti:

Fazla ayrıntıya girmedim, çünkü tecrübeli bir hemşireye benziyordu. Kendisini her bakımdan tam bir uzman, uçuş deneyimine sahip biri olarak tanıtıyordu... Ona ayrıca acil bir durumda, bir kaza ya da tıbbi durum karşısında nasıl hareket etmesi gerektiğini de anlattım. Ona ayrıca uçuş kaskının nasıl kullanılacağını, çok gerekli olmadıkça pilota müdahale etmemesi gerektiğini de hatırlattım. Kısa ve hızlı bir açıklamaydı. Bana her şeyin yolunda olduğu izlenimini verdi.¹

Çavuş Garcia, Jones'un yanında bir kâğıt torba olduğunu gördü. Acil bir durumda hangi aletleri kullanacağını bilmek istediği için ona torbada ne olduğunu sordu. Torbanın içinde, bir laringoskop –genellikle nefes tüpü yerleştirilmeden önce hastanın solunum yollarını incelemek için kullanılan ve ağza takılan bir alet– birkaç steril solunum tüpü, hastanın solunum yolu için bir havalandırma maskesi ve 3-cc'lik dolu bir enjektör gördü. Genene, enjektörün içinde bir kas büzücü olan Neo-Synephrine olduğunu söyledi. Gene torbanın içinde, düzensiz kalp atışları durumunda kullanılan bir lokal anestetik, lidocain içeren bir kapsül vardı.

Garcia, Genene'in kendisine gülümseyerek şöyle dediğini hatırlıyordu: “Pearson bebekle ilgili bir sorun olabileceğini düşünüyorum. Fenalaşabilir.”

Hastalar helikoptere alındı, 6 aylık bebek Christopher Parker alt yatağa, engelli oğlan Jimmy Pearson ise üst yatağa alındı, kemerleri takıldı ve pilot kalkış hazırlığına başladı. Hemşire Jones ve Çavuş Garcia yüzleri hastalara dönük olarak yan yana iki koltuğa yerleşmişlerdi. Dizleri birbirine yakındı. İletişim kurmalarını sağlayan uçuş başlıklarını taktılar. Çavuş Maywhort helikopterin nişancı bölümüne yerleşti. Oradan hem hastaları görebiliyordu, hem de helikopterin yanlarındaki hava trafiğini izleyebilecekti.

Helikopter havalandı ve 4000 feet'e çıkarak normal seyir hızında ilerlemeye başladı. Maywhort oturduğu yerden kabinin içine baktı, hastalar sakin görünüyordlardı. Helikopterin içine yerleştirilmiş bir kalp monitörüne bağlanan bebek sakin sakin uyuyordu. Maywhort sistemi Jimmy Pearson'a aktarmak istedi ve Garcia'ya bunu yapmasını söyledi. Garcia hızlı bir hareketle kalp monitörünü çocuğa taktı. Hemşire Jones muhtemelen bunun nasıl yapıldığını bilmiyordu. Garcia ekrana bir göz attı. Pearson'ın kalp atışları normal ve düzenli görünüyodu.

Yaklaşık beş dakika sonra, Maywhort kabinin içine bir göz attı ve Genene'in Pearson'ın üzerine eğildiğini gördü, stetoskopla çocuğun kalp atışlarını dinliyordu. Maywhort nişancı bölümünden onu seyrederken, Garcia oturduğu yerden hemşireyi sadece arkadan görebiliyordu. Maywhort, Garcia'ya bir işaret yaparak eğilip ne olduğuna bakmasını istedi.

Garcia kemerini çözerek Genene'in karşısına geçti ve onun stetoskobu çocuğun göğsüne bastırıldığını gördü. Ona ne yaptığını sordu. Genene ona kibirli bir bakış fırlatarak, "Kendi işine bak, ben ne yaptığımı biliyorum," dedi.

Onun stetoskopla ciddi ciddi çocuğun kalbini dinlediğini görünce şaşırmıştı. O ânı şöyle hatırlıyordu: "Gerçekten şaşırtıp kaldım. Stetoskobu zavallı çocuğun üzerinde kullanıyordu ve bu çok saçmaydı."

Saçmaydı, çünkü helikopterin güçlü motorundan gelen ses ve bütün gövdeyi saran titreşim nedeniyle hastanın kalp atışlarını dinlemek kesinlikle mümkün değildi.

Garcia, "Bunu yapamazsın," dedi.

Genene, otoritesine meydan okunduğu düşüncesiyle, ona çıkıştı: "Elbette yapabilirim."

Garcia durumu açıklamaya çalıştı: "Ama bir şey duyamazsın," dedi.

Genene karşılık verdi: "Gayet iyi duyuyorum." Sonra dramatik bir jest yaptı: "Kötüye gidiyor, sorun var. Yeni bir kriz bu. Bak, yüzü morarıyor. Kalbi durabilir."

Maywhort daha sonra o sırada Jones'un heyecanlı olduğunu söyleyecekti. "Panik halinde değildi, sadece heyecanlıydı.

“Önemli bir şey olmuş gibi, bir tür heyecan, telaşlı gibiydi.”

Garcia ile Maywhort aynı anda kalp monitörüne baktılar. Pearson'ın kalp atışları gayet normal görünüyordu. Oğlan sakin ve istikrarlıydı, normal nefes alıyordu. Genene hâlâ hastanın üzerine kapanmış kalp atışlarını dinliyordu. Maywhort ve Garcia'nın bakışları buluştu: Bu kadın deliydi! Maywhort, kadının enjektörü aldığını ve ilaç haznesine parmağıyla hafifçe vurduğunu gördü.

...Anında tepki gösteren Maywhort, Garcia'ya bağırdı: “Durdur şunu!”

Fakat çok geçti. Genene enjektördeki ilacı çocuğun ana damarına boşalttı. Bir şeylerin yanlış olduğunu anlayan Maywhort pilotu uyardı, pilota bir “Mark time” uyarısı gönderdi. Bu uyarı kabinde bir şeyler olduğunu, pilotun zamanlamaya dikkat etmesi gerektiğini gösteriyordu. Genene, Maywhort'e, “Bir şey yok,” diye seslendi. Burun akıntısını kesmek, daha rahat soluk almasını sağlamak için ona ilaç vermişti sadece. Kullanılmış enjektörü hemen kâğıt torbanın içine attı.

Maywhort ve Garcia ne düşüneceğini bilemedi. Pearson bebek sakin görünüyordu, solukları düzenliydi. Gayet sakin ve istikrarlı görünüyordu. Ek bir tıbbi müdahaleye ihtiyacı yoktu. Fakat tıbbi deneyimi olan iki adam, hemşirenin çocuğun kalbini dinliyormuş gibi yapmasını çözememişti. Bunun imkânsız olduğunu biliyorlardı. Ne oluyordu?

Kaygılı bir sessizlik içinde birkaç dakika geçti. Garcia bu kez çocukta bir değişim fark etti. Göğsü hızlı hızlı inip kalkmaya, teni morarmaya, solukları sıklaşmaya başladı. Genene koltuğundan fırlayarak bağırdı: “Kriz geçiriyor!”

Monitöre bir göz atan Garcia çocuğun kalp krizi geçirmekte olduğunu fark etti. “Mayday” talimatı verdi. Bu uyarı helikopterin hemen inmesini gerektiriyordu. Böylece serbest kalacaklar ve çocuğa daha kolay yardım edebileceklerdi. Bir çiftlik alanına mecburi inişe geçtiler. Garcia kalp monitörünün düğmesine bastı ve kalp atım grafiğinin çıktısını aldı. Fakat Jimmy Pearson'un soluğu kesilmişti, monitörde kalp atımını gösteren çizgi dümdüzdü.

Genç Agrippina
(İ.Ö. 15-59) “Zehir Kraliçesi”

Roma imparatorluğu
döneminde ölümün
“dişi kurt”u. Üç Roma
imparatoruyla ilişkiliydi.
Caligula’nın kız kardeşi ve
ensest aşığı, Claudius’un
karısı ve Nero’nun annesiydi.
Oğlu, Nero ve kendisi için
iktidar yolunu açarken sayısız
“dolaylı” seri cinayet işledi.
Criminal History Archive

Elizabeth Báthory
(1560-1614) “Kadın Drakula”

Tenini güzelleştirmek için genç
kadınların kanıyla banyo yaptığı
iddia edilen Rönesans çağı
Transilvanya kontesi. Doğruysa,
“hedonist şehvetli” tipte seri katil
olarak kategorileştirilebilen
nadir kadın saldırgan vakalarından
biridir: Yaygın biçimde erkek seri
katillerde görülen bir özellik
sergileyerek, hedonistik haz
amacıyla ceset parçaları ve
vücut sıvıları topluyordu.
Criminal History Archive

Lydia Sherman (1824-1878) “Amerikan Borgia’sı”

Bir New York polis memurunun kırk yaşındaki çekici eşi ve altı çocuk annesi yirmi yıl süren olaysız bir evlilikten sonra işini kaybeden kocasını zehirleyerek öldürdü. Daha sonra, bir yıllık süre içinde üç oğlunu ve üç kızını teker teker öldürdü. Daha sonra yeni bir kimlik edinip iki kez daha evlendi; sadece kocalarını değil, onların önceki evliliklerinden olan çocuklarını da öldürdü. Maddi kazanç, kâr ve güvenlik amacıyla öldüren “hedonist konfor” tipi seri katil olarak sınıflandırılabilir. Bu kategori genellikle “Kara Dul” tipi seri katillerle özdeşlenir. *Criminal History Archive*

Mary Ann Cotton (1832-1873)

İngiltere’de orta Victoria döneminin arsenik kullanan tipik seri katillerinden biri. Kendi çocuklarının on birini, beş üvey çocuğunu, üç kocasını, bir görümcesini, bir kiracısını ve kendi annesini öldürdü. “Karındaşen Jack”in 1880’lerde Londra’da görülmesinden çok önce, İngiltere küçük kazançlar ve ölüm sigortası ödenekleri için hem kendi ailesini hem de yabancıları zehirleyen bir kadın seri katiller salgını nedeniyle öyle bir dehşete kapıldı ki kadınlara arsenik satışını yasaklayan bir yasa çıkarıldı.

Irma Grese
(1923-1945) “Belsen Canavarı”

Eski bir hemşire yardımcısı, Auschwitz ve Belsen toplama kamplarında Nazi SS kadın gardiyan olan Grese bir film yıldızını andırıyordu, mahkûmlara işkence yapmak ve onları öldürmek için karanlık ve sadist bir dürtüye sahipti. Grese ve “Buchenwald Fahışesi” Ilse Koch, 1974 yapımı *Ilse, She Wolf of the SS* adlı kült filmi esinledi. *LTC Gerald Draper* –özel koleksiyon (Dan Brown’ın izniyle.)

Irma Grese’nin 1945’te Savaş Suçları

Mahkemesi için çekilen fotoğrafı. Nazi sisteminde eğitim gören Irma bir devlet seri katili olarak işlev görecektir. Eğitim gördüğü, fakat sonunda kendi hedonistik ihtiyaçları için öldürmeye başladı. Grese öylesine aşırı bir cani haline geldi ki erkek SS gardiyanları bile ondan şikâyet etmeye başladılar. 13 Aralık 1945’te, yirminci yüzyılda İngilizlerin astığı en genç kadın oldu. *Criminal History Archive*.

Ilse Koch

Sertleştirilmiş dövmeli insan derisi, kurutulmuş insan kafaları, çeşitli vücut parçaları ve insan derisinden yapıldığı iddia edilen bir abajur; bütün bunlar 1945'te kurtarılan Buchenwald toplama kampında bulundu. Hayatta kalan mahkûmlar, eski komutan karısı Ilse Koch'u "Buchenwald Fahişesi" – ilginç dövmeleri olan mahkûmları seçmek ve onları elde etmek için kurbanları öldürmekle suçladılar. Eğer bu doğruysa, Koch'u tarihte bilinen ikinci "hedonist şehvet" tipinde seri katil yapardı. Yakın zamanda yapılan araştırmalar, Ilse Koch'un başka suçlar işlediğini, fakat insan vücudu parçalarının kamp-taki hekimlerin topladığını ortaya koymuştur. *Criminal History Archive*

Karla Homolka ve Paul Bernardo, "Ken ve Barbie Seri Katilleri"

1991 yılında, bilinen ikinci cinayetlerini işledikten, bir genç kıızı kaçırıp tecavüz ettikten sonra öldürmelerinden ve olayın video kaydını yapmalarından iki hafta sonra çiftin düğün günü fotoğrafı. Homolka, Bernardo'ya düğün hediyesi olarak sunduğu on beş yaşındaki kız kardeşinin tecavüze uğrayarak öldürülmesine ve olayın video kaydının alınmasına yardımcı olmuştu. Bir sonraki yıl üçüncü bir genç kurbanın ayartılarak arabaya alınmasına yardımcı oldu. Daha sonra çift kıza tecavüz ve işkence etti, onu öldürmeden önce bütün yaptıklarının görüntülü kaydını aldılar.

Criminal History Archive

Karla Homolka

Fotoğrafta sıradan bir kız olarak görülüyor. Okuldaki takma adı "Prenses" idi ve hunda en ufak bir ironi yoktu. Tek istediği popüler olmak, bir köpeğe, çocuklara, büyük bir eve ve mükemmel bir kocaya sahip olmaktı. Bernardo'nun onu tecavüz ve cinayete zorladığını iddia ettiyse de, video kayıtları Karla'nın işlenen bütün suçlara isteyerek katıldığını ortaya koydu. Fakat Karla savcılık ifadesinde kendisini kocasının baskısına maruz kalan bir kadın olarak göstermeye çalıştı. Genç kızlardan biri tecavüze uğrar-

ken ve olayın video kaydı alınırken, Karla, Bret Easton Ellis'in *Amerikan Sapığı* adlı romanını okuyordu. Çapraz sorgu sırasında kendisine böyle bir şeyi nasıl yapabildiği sorulduğunda, Karla inanılmaz bir yanıt vererek, "aynı anda iki şeyi birden yapabildiği"ni söyledi. Bernardo hayat boyu hapse mahkûm edilirken, Karla 2005 yılında, on iki yıl yatıktan sonra cezaevinden çıktı ve basında yer alan haberlere bakılırsa yeniden evlendi, bir köpek edindi ve bir çocuk doğurdu. *Criminal History Archive*

Martha Beck ve Raymond Fernandez "Balayı Katilleri"

Beck ile Fernandez, 1940'larda bir aşk dergisine verilen bir Yalnız Kalpler ilanı ile tanıştıktan sonra bir seri cinayet cümbüşüne daldılar. Martha Beck kız kardeş rolü oynarken, Fernandez yalnız kadınları baştan çıkarıyor ve onları servetleri için öldürüyordu. Beck ile Fernandez'in en az dört kişiyi öldürdükleri bilinmektedir, fakat bu sayı yirmiye ulaşmış olabilir. İkisi de 1951

yılında Sing Sing Hapishanesi'nde aynı gün elektrikli sandalyeyle idam edildiler. Başat olduğuna inanıldığı için Beck sandalyeye Fernandez'den sonra gitti. *Criminal History Archive*

Myra Hindley “Çayır Katili”

Yirmili yaşlarının başında zararsız ve gayet sıradan bir kız olan Myra erkek arkadaşı Ian Brady ile tanıştıktan sonra on kadar erkek ve kız çocuk ve ergene tecavüz edilmesine, onların öldürülmesine ve Brady onlara saldırırken attıkları çığlıkların ses kaydının yapılmasına yardımcı oldu. Myra, boğarak öldürdükleri on iki yaşındaki oğlan çocuğunun mezarı başında, onu öldürürken kullandığı ipek eşarpla poz verdi. Ian Brady, Nazi kadın gardiyanlara hayrandı ve Myra “Neo Nazi modası”na uygun biçimde, Ilse tarzında siyah çizmeler ve deri etekler giyerdi. *Criminal History Archive*

Carol Bundy

Erkek arkadaşı, Hollywood Bulvarı'nda turlayan fahişeleri alıp öldürürken arabanın arka koltuğundan onları seyrederdi. Bir keresinde erkek arkadaşı eve bir kurbanın kesik başını getirdi. Erkek arkadaşı başla seks yapmadan önce Carol başa makyaj yaptı ve saçlarını taradı. Nihayet seri katil erkek arkadaşını etkilemek için bir karavanda eski sevgililerinden birinin başını kesti ve gövdesini ateşe verdi. *Criminal History Archive*

Charlene Gallego ve Gerald Gallego

Bir karkoca seri katil ekibi. 1978-1980 yıllarında Nevada ve Kaliforniya'da en az on kız çocuğu kurbanı tecavüz ve işkence ettiler, onları öldürdüler. Üniversite mezunu olan Charlene, bir keresinde kaçırdığı bir kıza tecavüz ederken kendisini beklemediği için Gerald'i az kalsın vuracaktı ve bir başka kadın kurbanın meme ucunu dişleriyle kopardı. Kocasını aleyhine savcılığa ifade verdikten sonra Charlene 1997'de cezaevinden salıverildi. Halen Kaliforniya'da yaşamaktadır. Kocasını, idam edilmeyi beklediği sırada kanserden öldü. Tek başına hareket eden kadın seri katiller kurbanlarına işkence ve tecavüz etmek yerine onları doğrudan öldürmeyi tercih ederlerken, bir erkekle birlikte hareket eden kadın suç ortakları genellikle sadistçe tacizde bulunurlar ve kurbanlarına işkence ederler. *Criminal History Archive*

Aileen Wuornos

Sabika kaydı fotoğrafı. Zaman zaman Amerika'nın "ilk kadın seri katili" olarak anılan Wuornos tek başına çalışır, tanımadığı erkekleri soyar, tabancayla vurur ve cesetlerini Florida otoyol sistemine bırakırdı. Bir otoyol fahişesi olan Wuornos, yedi kurbanının her birini kendisine tecavüz girişiminde bulundukları için ve kendisini savunurken öldürdüğünü iddia etti. Davası onu savunan feminist hareket içinde yer alan bazı hiziplerin savundukları bir dava haline geldi. *Criminal History Archive*

Dorothea Puente

Kaliforniya'da sosyal yardım alan yaşlı alkoliklerin kaldığı bir pansiyonun sahibi olan saygıdeğer bir büyükanne olarak görünüyordu. Polis Victoria tarzı evinin bahçesinde plastiğe ve yatak çarşaflarına sarılmış ve bantlanmış yedi ceset buldu. Hepsi sosyal yardım alan eski pansiyonerlerdi. Puente, bir diğer kurbanının cesedini bir sandığa koyarak Sacramento'nun dışındaki

nehre attı. Anaç ve zararsız görünüyordu. Polis pansiyonun bahçesinde kazı yaparken kıdemli bir dedektif onun tek başına evine gitmesine izin verdi ve Puente bu fırsatı değerlendirerek kaçtı. *Criminal History Archive*

Genene Jones, "Ölüm Meleği"

Sınıf arkadaşları tarafından sert, herkese tepeden bakan ve "her şeyi bilen" biri olarak tanınan Jones'un Teksas'ta hastanede yatan kırk kadar hastayı katlettiğine inanılmaktadır. Farklı hastanelerde çalışan Jones, kıdemsiz bir hemşire olmasına rağmen, hastaneye ve klinik pediatri bölümlerine hükmediyor, ardında bir dizi ölü çocuk bırakarak işini sürdürüyordu. Hastane yetkilileri onun bebeklerin birkaç saat sonra

kalp krizi geçireceklerini önceden anlama yeteneğini övüyorlardı. Çok geç olana kadar kimse ondan kuşkulandı. *Criminal History Archive*

Velma Barfield

"Ölüm Hücresindeki Büyükanne"

Velma bir büyükanne ve 1977'de ölüm cezasının yeniden uygulanmasından sonra ABD'de idam edilen ilk kadındı. Arsenik bazlı karınca ve hamamböceği zehri kullanarak kocalarını, ev hizmetçisi olarak yanlarında çalıştığı yaşlıları, hatta kendi yaşlı annesini -çocuklarının büyükannesini- öldürdü. Cezası 1984 yılında Kaliforniya'da öldürücü iğneyle infaz edildi.

Criminal History Archive

Susan Atkins, Patricia Krenwinkel, Leslie Van Houten 1969'da çekilen sabıka kaydı fotoğraflarıyla Manson kızları. *Criminal History Archive*

Susan Atkins, Patricia Krenwinkel, Leslie Van Houten
Manson kızlarının otuz yıl sonra Kaliforniya Ceza Infaz Kurumu'nda çekilen kimlik fotoğrafları. *Criminal History Archive*

Genene Jones, Garcia'yı bir yana itti. Jimmy'nin yüzüne oksijen maskesi takmaya çalışıyordu. Bu arada Maywhort nişancı bölümünden çocuğun üzerine eğilmişti. Helikopter yere konarken ağızdan soluk vererek onu canlandırmaya çalıştı.

İniş tamamlandığında Pearson'ı indirip kabinin zeminine yatırdılar. Genene kâğıt çantadan solunum tüpünü çıkardı ve çocuğun soluk borusuna yerleştirmeye çalıştı. Beceremeyince Garcia tüpü onun elinden alıp yerleştirdi, hava pompasına bağlayarak çocuğun akciğerlerine hava girmesini sağladı.

Maywhort ve Garcia kabinin içinde çocuğun üzerinde çalışırken, helikopter havalandı. Garcia pilota San Antonio'daki en yakın hastaneye uçmasını söyledi. Bu arada Jimmy'ye kalp masajı yapıyor, Maywhort solukların düzenlenmesi ve dolaşım ile ilgileniyordu. Helikopter hastaneye doğru uçarken Garcia, Genene'in heyecanlı olduğunu doğrulayacaktı:

Rengi atmıştı, bir tür hipervantilasyon sendromu geçiriyor gibiydi. Tuhaf görünüyordu, anlatması zor. Elbette, ürkütücü bir durumdu, kim olsa telaşlanırdı. Fakat o telaşlı değil, heyecanlı gibiydi.

Jimmy'nin San Antonio'daki annesi hastaneye koştuğunda helikopter daha inmemişti. Çocuğun sağlık görevlileri tarafından acil servise götürüldüğünü gördü. Genene Jones sedyenin yanında yürüyordu.

Anne daha sonra şöyle diyecekti:

En iyi hatırladığım şey onun görünüşü. Titriyordu. Rengi atmıştı. Olağandışı bir şeyler vardı. Gözlerinde gördüğüm ifadeyi anlatamam. Daha önce hiç görmediğim bir şeydi bu. "Uyarılmış" gibiydi.

Anne, tanıklık ifadesinde Genene'in kendisine Jimmy'nin iyi olduğunu söylediğini, rahatlaması için ona Valium verdiğini söyledi. Uçuş sırasında solunum durması olduğunu, inekle-

rin otladığı bir yere inmek zorunda kaldıklarını. Şöyle devam etti:

Sonra bir şaka yaptığını hatırlıyorum. Jimmy ve helikopter yüzünden ineklerin gelecek yıllarda süt vermeyeceklerini söyledi. Ve sonra, ki bunu asla unutmayacağım, bana şöyle bir baktı ve, "Hayatımın en heyecanlı öğleden sonralarından biriydi," dedi.

Seyahat sırasında yaşanan bu olayların hiçbiri belgeleneemedi. Garcia kalp monitöründen aldığı çıktıyı Genene'in kâğıt torbaya koyduğunu hatırlar, ancak torba ortadan kaybolmuştu. Dr. Holland'ın acil uçuş hakkında bir raporu yoktu, çünkü Jimmy Pearson kayıtlı bir hasta değildi. Jimmy, birkaç hafta içinde, sekizinci doğum gününden kısa süre sonra enfeksiyon ve önceki hastalıkların neden olduğu komplikasyonlar nedeniyle öldü. Fakat sekiz yıllık vahim hastalık tarihi boyunca sadece bir kez solunum ve kalp durması geçirmişti: Hemşire Genene Jones'la uçuğu gün. Jimmy Pearson, Genene'le karşılaştıktan sonra fazla yaşamadı, fakat en azından son olaydan kurtulabilmişti. Soruşturmayı yürütenler daha sonra kırk yedi hasta çocuğun onun kadar şanslı olmadığından kuşkulandılar.

Genene'in yanında çalıştığı Dr. Kathleen Holland, San Antonio'ya arabayla bir saat mesafede küçük Kerrville şehrinde, 22 Ağustos 1982 günü bir pediatri kliniği açtığı sırada pek alışılmamış bir kariyeri vardı. Dr. Holland ardında başarısız bir evlilik bırakmıştı ve öğretim üyesi olmaya hazırlanıyordu. Fakat seçimini gözden geçirmesini ısrarla isteyen danışmanıyla anlaşmazlığa düştü. Fikrini değiştirerek hekimlik yapmaya karar verdi. Artık biraz yaşlı ve olgundu, istediği şeyleri yapmak istiyordu. San Antonio Bexar İlçe Hastanesi'ndeki üç yıllık pediatri stajını başarılı biçimde tamamlamıştı, Teksas Sağlık Bilimleri Merkezi'nde çalışmaya başladı. Teksas'taki pe-

diyatrik hizmet imkânlarını dikkatle inceleme fırsatı bulduğu için kendi kliniğini Kerrville'de açmaya karar verdi. Kliniği için bir hemşire bulmaya karar verdi, fakat gücü yüksek ücretli birini tutmaya yetmiyordu. Bütçesi ancak daha az eğitilmiş bir LVN'ye –Lisanslı Mesleki Hemşire– uygundu.

Civarda oturan pek çok hemşire hastanenin çeşitli bölümlerinde çalışıyordu. Dr. Holland onca kalabalığın içinde, Pediatri Yoğun Bakım Servisi'nde birkaç kez birlikte çalışma fırsatı bulduğu, Genene Jones adında bir Lisanslı Mesleki Hemşire'yi gayet iyi hatırlıyordu. Süper bir hemşireydi, sorumluluk sahibi ve işinin uzmanıydı. Sadece biraz buyurgan ve fazla konuşkandı, çevredeki doktorlara emir verdiği bile oluyordu. Kavgacı olduğuna dair tuhaf dedikodular da vardı. Görünüşe bakılırsa Genene sürekli birilerinin ihanetine uğruyordu ve bu durumdan bıkmıştı. Bütün bunlar kendisi de biraz isyankâr ve görenekdışı olan Dr. Kathleen Holland'ın Genene'le yakından ilgilenmesine yol açtı. Sonunda onu kendi kliniğine almaya karar verdi. Kerrville'de yapmayı amaçladığı şeyi coşkuyla benimseyecek birine ihtiyacı vardı. 1982 baharında, Kathleen hastanenin personel bürosuna başvurdu ve Genene'le özel olarak çalışmak istediğini bildirdi. Hastanede onun geçmiş hizmet dönemlerine ilişkin herhangi bir kayıt var mıydı? Bir sorun yaşamış mıydı ya da ona bir yaptırım uygulanmış mıydı?

Genene'in Çocukluğu ve Gençliği

Genene Ann Jones 13 Temmuz 1950'de San Antonio'da doğdu ve hemen bir ailenin yanına evlatlık verildi. Aile, Dick ve Gladys Jones çifti ile evlat edindikleri diğer üç çocuktan oluşuyordu. Babası Dick, Kit Kat Club diye bir yer işletiyordu. Gece kulübü biraz karanlık bir yerdi, arka odalarda yasadı-şı kumar oynatılıyordu. Aile şehrin biraz dışında, bahçeleri, yüzme havuzu, özel tenis kortları ve at ahırları olan, yüksekçe bir yere inşa edilmiş dev bir malikânede yaşıyordu. Evin bu-

lunduğu yerden bakıldığında birkaç kilometre uzaktaki San Antonio şehir merkezi görülebiliyordu. Genene'in anne ve babasının hızlı bir hayatı vardı. Sık seyahat ederlerdi ve ikisinin de pilot lisansı vardı.

Genene 13 yaşma geldiğinde, Dick Jones'un işleri bozulmaya başladı. Kit Kat Club batmak üzereydi. Jones'un orayı bir aile restoranına dönüştürme girişimi boşa çıktı. Bunun üzerine Jones evin bir bölümünü karavan parkı haline getirdi. Fakat ne yaptıysa faydası olmadı. Sonunda Kit Kat Club'ın arazisini sattı ve yeni bir işe başladı. San Antonio bölgesindeki reklam panolarını düzenleyecek ve yönetecekti.

Evlatlık çocuklar yaşlarına göre ikili gruplar halindeydiler: Genene'in ağabeyi Wiley ve ablası Lisa ondan dört ve yedi yaş büyüktü, erkek kardeşi Travis ise ondan iki yaş küçüktü. Travis'in öğrenme zorluğu vardı. Genene ona çok bağlıydı ve yardımcı oluyordu.

Genene'in hepsinin en zekisi olduğu söyleniyordu. İnatçıydı, biraz buyurgan davranıyordu. Dikiş, örgü, yemek gibi konularda yetenekliydi, ayrıca çok iyi piyano çalıyordu. Öyküler anlatmayı, başkalarının dikkatini çekmeyi severdi. Fakat Genene çok duyarlıydı, en ufak bir eleştiri hemen gözyaşlarına boğulmasına yol açıyordu. Ablası Lisa'ya içerliyordu, anne ve babanın onu daha çok sevdiklerini düşünüyordu. Lisa evlenip uzaklaşana kadar iki kız kardeş sürekli kavga etti. Bundan sonra Genene inatçı annesiyle uğraşmaya başladı. Ev hayatı asla sakin değildi ve Genene daha sonra en mutlu anların babasıyla birlikte reklam panolarını denetlemek için at üstünde kırlarda dolaştıkları zamanlar olduğunu hatırlayacaktı.

Genene Jones 1965 yılında liseye başladı. Çekici değildi. Kısa boyu ve tıknaz vücuduyla bir su aygırı kadar hantal görünüyordu. Bir yere yürümez, deniyordu onun için, her yere koşarak giderdi. Görünüşündeki kusuru, çekilmez tavırlarla ve hükmedici tutumuyla örtmeye çalışıyordu. Okul çevresinde pek çok yarım gün iş buldu. Birlikte çalıştığı insanlar işlerini doğru düzgün yapmadıkları zaman onları azarlıyordu.

Bazı sınıf arkadaşları, babası eski bir kumarbaz olduğu için kendisinin toplum dışına itildiğini iddia ettiğini hatırlar. Ana babasının ablasını daha çok sevdiklerinden de şikâyet ederdi. Tanınmamış biri olmak onu üzüyordu. Kabul edilmek ve itibar görmek için kıvranıyordu.

Yalanlar uyduruyor, süper pop müzik grubu The Monkees'den Mickey Dolenz'le akraba olduğunu, onunla sık sık telefon sohbeti yaptığını iddia ediyordu. Anne ve babasının onu asla yasal olarak evlat edinecek kadar sevmediklerini, diğer üç kardeşten hep ayrı tuttuklarını iddia ediyordu. Hemen her konuda yalan söylüyordu. "Onun için normal konuşma yalan söylemekti," diyordu bir sınıf arkadaşı.²

Çevreden kabul görmek için Genene dikkatsiz araba sürme, babasının El Camino'sunun direksiyonu başındayken oğlanlara meydan okuyup onları araba yarışına zorlama gibi şeyler yapıyordu. Gözükaraydı, yarışları genellikle kazanıyordu.

Genene on altısına geldiğinde, evde bir trajedi yaşandı. Erkek kardeşi el yapımı bir bombayla oynarken bir patlama oldu ve metal parçalar çocuğun başına saplandı. Çocuk kaldırıldığı hastanede öldü. Genene cenaze için kendi parasıyla bir çelenk yaptırdı, çığlıklar attı, ağladı ve tören sırasında düşüp bayıldı. Fakat sınıf arkadaşları hemen erkesi sabah Genene'in okula geldiğini, arkadaşlarının ilgi ve sempatisini sömürdüğünü hatırlar.

1968'de Genene on yedisindeyken, babası kanserden öldü. Daha sonra Genene onun öldüğü gün "dünyasının karardığı"nı söyleyecekti, fakat babasının ölümünden sadece altı hafta sonra evlenmeye hazırlanıyordu. Genene kendisine nihayet ilgi gösteren bir oğlanla tanışmıştı. Liseden terk Jimmy DeLany adındaki bu gençle evlenmeye karar verdi. Annesi Jimmy'den hoşlanmadı, okulu bitirene kadar küçük Genene'in evlenmesi için gerekli izni veremezdi. Bitirince de onun kendi durumunu daha iyi düşüneceğini umuyordu.

Haziran 1968'de Genene 78.61 gibi vasat bir puanla mezun oldu; 274 kişilik sınıfta 197. olmuştu. On dört gün sonra, Genene neredeyse annesine meydan okuyarak talihsiz Jimmy'yle

evlendi. Annesi çiftin düğün ve balayı masraflarını karşıladı. Nefret ettiği kız kardeşi Lisa gelinin nedimesi oldu. Balayından sonra çift, aile mülkündeki bir misafir evine yerleşti.

Jimmy sadece arabalarla ve partilerle ilgileniyordu. Arada bir benzin istasyonlarında çalışıyor, biraz benzin ve bira parası kazanıyordu. Genene ve Jimmy sık sık tartışıyor ve kavga ediyorlardı. Jimmy, çalışmak için evden ayrıldığında Genene'in araba yarışı yaptığını işitince çok kızdı. Partiler, bira âlemleri ve araba yarışlarıyla geçen yedi ayın ardından evliliğin hızı kesildi. Jimmy donanmaya yazıldı. Jimmy temel eğitime gittiğinde, Genene popüler olmanın yeni bir yolunu buldu: Erkeklerle cinsel ilişki kurmaya başladı. Bunlardan biri Genene'in bir lise arkadaşıyla yakın zamanda evlenmiş bir adamdı.'

Genene'in dul annesi, onun yaşadığı evi sattı ve kendisi de başka bir eve taşındı. Genene kendine bir apartman katı buldu. Kirayı annesi ödüyor, onu destekliyordu. Genene güzellik uzmanı olmak için bir okula yazıldı.

Çok geçmeden Jimmy erken terhisini alarak eve döndü. Genene'le yaşamaya, bu arada araba tamircisi olarak çalışmaya başladı. Genene ise güzellik uzmanı olarak iş buldu. 1972 yılının Ocak ayında, Genene ilk çocuğunu doğurdu. Çocuk oğlandı. Altı ay sonra boşanma davası açtı fakat hemen sonra fikrini değiştirerek Jimmy'yle barıştı. Şubat 1974'te yine boşanma davası açtı. Bu kez dava Haziran 1974'te sonuçlandı. Genene artık 23 yaşında, yalnız yaşayan bir anneydi. Aile ismini kullanmaya başladı.

Genene Hemşirelik Okuluna Gider

1976'da Genene yine hamile kaldı. Babanın kim olduğunu bilmiyordu, fakat muhtemelen çocuk eski kocası Jimmy'dendi. Bu arada Genene'in ağabeyi testis kanserine yakalandı ve öldü. Genene'de kansere yakalanma saplantısı başladı, artık en ufak bir rahatsızlıkta kanser testi yaptırıyordu. O sırada San Antonio'daki bir hastanede kozmetik mağazasında çalışıyordu.

Kariyer olarak tıp alanını seçmeye karar verdi. Vücudunda bir cilt döküntüsü başlamıştı. Bunun, temas ettiği kozmetik maddelerden kaynaklandığını düşündü ve annesinden hemşirelik okulunun masraflarını karşılamasını istedi. Genene bir hemşirelik eğitim programına devam etmeye başladı. Kısa dönemli bir eğitimdi bu ve Genene bir an önce işe girmek istiyordu.

Genene'de hemşireliğe doğal bir yatkınlık vardı, notları doksanlarda seyrediyordu. Lise döneminin aksine, hemşirelik okulunda tanınmış bir öğrenci oldu, zaman zaman sınıf arkadaşlarının saçını yapıyordu. Fakat öğrenciler onun pek ciddi biri olmadığını hatırlar. Boş vakitlerinde ders çalışmıyor, derslerde öğretmenlere kaba şakalar yapıyordu. Bir keresinde de anatomi sınıfında bir erkek cinsel organı karikatürü çizdi. Yine de Genene 1977 yılının Mayıs ayında mezun oldu. Elli sekiz öğrenci içinde onur derecesiyle mezun olan on altı öğrenciden biriydi. Yedi aylık hamileydi. Temmuz ayında ikinci çocuğunu doğurdu. Bu seferki kızdı.

Genene lisans tezini yazdı ve 559 puan aldı. Geçerli puanın iki yüz puan üzerindeydi. Annesi onun hemşirelik kariyerine yardımcı olmak için elinden gelen her şeyi yaptı. Onu parasal olarak destekledi ve çocuklarına baktı.

“Genene Tam İsabet Kaydeder.”

1977 yılının Eylül ayında Genene Jones, kızının doğumundan sonra ilk hemşirelik işine başlamaya hazırды. San Antonio'daki Methodist hastanesine girdi ve kalp yoğun bakım ünitesinde çalışmaya başladı. İşten atılması yedi ayı aldı. İlk başlarda Genene coşkusu, enerjisi ve severek çalışmasıyla üstlerini etkiledi. Fakat beş ay sonra bir uyarı aldı: “Bayan Jones, deneyim sahibi olmadığı konularda ve yetkilerini aşarak yargılarda bulunma eğilimi gösteriyor.”

26 Nisan 1978 günü Genene kovuldu. Bir kalp hastası onun kendisine çok kaba ve sert davrandığını söyleyerek şikâyetle bulunmuştu. Durumu öğrenen Genene ünitenin başkanına

hastayla konuşmak istediğini söyledi. Başkan bunun kesinlikle mümkün olmadığını bildirdiyse de Genene onu dinlemedi ve gidip hastayla hesaplaştı. Bu olay hastaya sakinleştirici verilmesiyle sonuçlandı. Genene “görev sırasında uygun olmayan ve mesleğe yakışmayan davranışta bulunma” gerekçesiyle atıldı.

O sırada yaygın bir hemşire açığı vardı. Genene Jones 15 Mayıs'ta daha küçük ve özel Community Hastanesi'nde iş buldu. Bu iş 16 Ekim gününe kadar sürdü. Herhangi bir hastalığı olmadığı halde tercihe bağlı bir ameliyat için izin aldığı anlaşılınca istifa etmek zorunda kaldı. Genene kendi isteğiyle jinekolojik bir ameliyat geçirmişti. Bir daha çocuk doğuramayacaktı.

İki hafta sonra Genene on üç ay içinde üçüncü hastane işini buldu. Bu kez yeni yapılan devasa Bexar İlçe Hastanesi'nin verdiği bir iş ilanı üzerine başvurmuştu. Bu hastane Teksas Üniversitesi Tıp Fakültesi'yle birleşmişti. Hemşire açığı vahim boyutlarda olduğu için deneyimsizliğine ve bozuk siciline rağmen onu işe aldıklarına dair söylentiler vardı. Genene hastanenin en hassas bölümlerinden birine, pediatrik yoğun bakım bölümüne tayin edildi. Burası, acil ekipmanı ve ilaçlarıyla dolu küçük bir birimdi. En ağır hasta çocuklar küçük cam pencereleri olan bölümlerde tutuluyor, hemşireler ve doktorlardan oluşan bir ekip tarafından gece ve gündüz muayene altında tutuluyordu.

Bu bölümde çalışan hemşireler özel olarak eğitiliyordu. Yapılan iş monitör üzerinde saatler boyunca dikkatle odaklanmayı, bir “hasta kodu” geldiği zaman kararlı ve çok soğukkanlı olmayı gerektirir. Solunum ya da kalp durması halinde hastane iletişim sistemine bir Mavi Kod veriliyordu. Bu durumda hemşireler ve doktorlar hemen acil müdahale arabasını kaparak hastanın yanına koşuyorlar ve onu yaşatmak için müdahaleye başlıyorlardı. Bu bölümde çalışan en deneyimli hemşireler bir hastada oluşabilecek sorunları önceden sezebi-

liyor ve koda gerek kalmadan gerekli müdahaleyi yapıyorlardı. Onlar hemşireliğin vurucu timiydi, gururlu ve atılgandı.

Genene bölüme geldiği anda ilgi odağı oldu. Onu yönlendirmeye çalışan görevlilerden biri daha işin başında karşılaştığı davranışla şaşırıp kaldı. Genene'e öldürücü bir bağırsak hastalığı olan 6 yaşında bir çocuğun bakımı verilmişti. Çocuk bölüme geldikten kısa süre sonra öldü. Genene'in bebekle pek teması olmamıştı, buna rağmen hemşire onun bu ölüm olayı karşısında "çıldırma" noktasına geldiğini hatırlar. Derin, dramatik bir kedere kapılmış, çocuğun bulunduğu bölmenin önüne bir tabure koymuş ve saatlerce orada oturup ağlamıştı. Bu normal bir durum değildi.

Kuruntulu hallerine rağmen Genene üstlerini etkiliyordu. En yoğun 15-23 nöbetlerini tutuyor, sıradan hemşireleri biraz küçümseyen kıdemli hemşireleri coşkusu, bilgisi ve teknik becerileriyle etkiliyordu. Anatomi ve fizyoloji bilgisi sıradan bir hemşireye kıyasla çok fazlaydı ve bir zorlukla karşılaştığı zaman tıp kitaplarına başvurabiliyordu.

Genene'in en olağanüstü yeteneği enjeksiyon yapılacak damarı kolayca bulabilmesiydi. Bu iş damarları belirgin olan yetişkinlere kıyasla, derisi ince ve damarları belirsiz bebeklerde çok daha zordu. Bazı hemşireler damarı bulmakta zorlanıyorlardı. Genene bu konuda ustaydı, damarı asla ıskalamıyordu. Bir süre sonra öteki hemşireler ondan yardım istemeye başladılar. Bölümde şu söz ağızdan ağıza dolaşıyordu: "Genene tam isabet kaydeder."

Genene'in hayranları vardı, hastanenin başhemşiresi ve servisten sorumlu doktor da onların arasındaydı. Genene'in teknik becerilerinden ve bilgisinden etkilenen bu kişiler onu hemşirelik okuluna dönmeye ve uzman hemşire olmaya teşvik ettiler. Başhemşirenin değerlendirmesine göre, Genene'in tek sorunu, "duygularına daha iyi hâkim olma"yı öğrenmek durumunda olmasıydı.

Doktorların Genene'de hoşlanmadıkları bir şey hastalara

sürekli biçimde onlarda olmayan sorunlar atfetmesiydi. Yorgun doktorlara diğer hemşirelerden dört kat daha fazla acil durum çağrısı yapıyordu. Bu durum özellikle, otuz saatlik nöbetleri sırasında çağrılar arasında birkaç dakika uyumaya çalışan stajyer doktorları rahatsız ediyordu. Genene görevde olduğu zaman uyuyamıyorlardı.

Fakat zaman geçtikçe Genene kod vermeden önce bir hastanın durumunu anlama yeteneği geliştirdi. Bir hastanın kriz ya da kalp durması noktasına gelmek üzere olduğunu söyleyebiliyordu. O sırada hastanın sakin görünmesi ya da uyuyor olması fark etmiyordu. Genene'in tahminleri şaşmaz biçimde doğru çıkıyordu. Bu beceriye rağmen Genene'in sicilinde yer alan ciddi hataların giderek artması tuhaftı. Bir yılda sekiz ağır hata! Bir doktorun hasta bir çocuğa ilaç verme talimatına uymamıştı. Hastalarından birinin kusurlu damar yapısını fark etmemişti. Bir diğerine uygun olmayan, yüksek dozda damar içi solüsyon vermişti. Bir başka hastaya normal dozun on katı ilaç vermişti. Genene bu hataları tartışmak üzere “resmi olmayan danışmanlık” toplantılarına çağrıldığında hata yaptığını reddediyor ya da üstünkörü açıklamalar yapıyordu. On iki ay içinde dördüncü tıbbi hatayı yaptıktan sonra, Genene'in ilaç yönetimi konusunda özel bir ders alması istendi. İki derse katılmadı.

Genene bazı hastalarla fazla ilgileniyor, nöbet dışında da onların yanında oluyordu. Kalp sorunu olan on aylık bir kızla ilgilenirken nöbet süresi bitmesine rağmen evine gitmeyi reddetmişti. Hemşire grubunun başındaki yönetici ona nöbetinin bittiğini hatırlatmasına rağmen Genene hastanın kendisine ihtiyacı olduğunu söyleyerek kalmakta diretmişti. Bunun üzerine yapılan şikâyeteye verdiği yazılı yanıtta şöyle diyordu: “Onun kriz geçireceğini, en büyük krize yakalanacağını hissettim. Bu sadece benim için değil onun için de çok önemliydi.” Kendisine yazılı bir uyarı verildi. Talimatlara bir kez daha uymaması halinde açığa alınacak ya da görevine son verilecekti.

İki ay sonra, nöbeti biten Genene sabahın beşinde beklen-

medik biçimde acil serviste göründü, nöbeti sırasında ilgilenildiği bir hastanın yanına gitti. Enjektörü hazırladı ve çocuğun damarını aramaya başladı. Nefesinde alkol kokusu vardı. Doktorlar ve hemşireler onun servisten çıkmasını istediler. Genene “uygunsuz davranış” nedeniyle sorgulandı, fakat işe devam etmesine izin verildi.

Kişisel dosyasında, hata ve kötü davranışla ilgili raporların yanı sıra “övgüye değer katkılar” yorumu da vardı. Rapora göre, “Son dört ay içinde serviste ağır bir yönetici yetersizliği varken, Bayan Jones birime yardımcı olmak için fazladan on iki nöbet tutmuş, bu nöbetler bazı durumlarda yirmi dört saat sürmüştür... Bayan Jones pediatri acil servisine verdiği destek ve adanmışlığı nedeniyle övgüyü hak etmektedir.”

“Neler Olup Bittiğini Biliyor Gibiydi.”

Acil servis Genene Jones yüzünden ikiye bölündü. Çalışanların bir kısmı onu öve öve bitiremiyor, bir kısmı da ona karşı ağzına geleni söylüyordu. Genene hasta çocukların ana babalarıyla da yakın ilişki kuruyor, çocuğun ölmesi halinde onları teselli ediyordu. Kendi düzeyindeki hemşirelere karşı kaba ve sertti, kötü şakalar yapıyor ya da yüksek sesle sövüyordu. Doktorlara ve hemşirelere karşı kendi fikrini savunmaktan çekinmezdi.

Genene lise yıllarındaki gibi ilgi merkezi olmaktan hoşlanıyor ve kendisi hakkında abartılmış öyküler anlatıyordu: Bir araba kazası geçirmiş, komaya girmiş; üvey kardeşi onu dövmüş, o da onun kasığına tekme atmış...

Aralarında yüz yıllık bir zaman farkı olsa da Genene Jones ile Jane Toppan'ın kişilikleri arasında çarpıcı bir benzerlik vardır: Abartılmış öyküler, düşmanlık, gün boyu birlikte çalıştığı insanlar ile yönetici konumunda olanlar arasında onun kişiliğine ilişkin çelişkin kanaatler.

Patronluk taslamayı seviyordu. Bir doktor onun tavsiyesini reddettiğinde, hemen gidip bir başka doktorla konuşuyordu. Onlarla ilaçlar, dozlar ve tedavi yöntemleri hakkında tartışır-

dı. Tavsiyeleri kabul edilmediğinde, hemen yaklaşan felaketi haber verirdi. Bir doktora şöyle demişti: “Bunu yapmazsan çocuk ölür.”

Hemşireler zaman zaman hastalarının durumu hakkında rapor vermek için toplanırlardı. Bu toplantılar sırasında, Genene bazı hastalar hakkında gayet karamsar ifadeler kullanır, hatta üzgün bir tavırla hastanın o gece ölebileceğini bildirirdi. Uzman hemşirelerden biri şunu hatırlıyordu: “Tahminde bulunmuyordu. Ne olacağını *biliyor* gibiydi.”

Bu arada bizzat Genene de sık sık hastalanıyordu. Bexar İlçe Hastanesi’nde geçirdiği ilk yirmi yedi ay içinde yetişkin hasta koğuşuna ya da acil servise otuz kez gitmesi gerekti. Çok çeşitli sorunlardan şikâyet ediyordu: Mide bulantısı ve kramplar, kusma, akut gastroenterit, hazımsızlık, geğirme, “yanma hissi”, kabızlık. Göğsü ağrıyor ya da başı dönüyordu. Başparmağı kesilmişti, ellerinde kaşınma vardı. Boğazı yanıyordu, ilaçlara alerjik tepki gösteriyordu. Boyun ağrısı, diz ağrısı, karın ağrısı, bel ağrısı vardı.

1981 yılının başlarında Genene sadece en hasta çocuklarla ilgilenmeye başladı. Bunu özellikle istiyor, sıradan hastalıkları olanlara bakmayı reddediyordu. Genene yavaş yavaş servise hükmetmeye başladı, amaçsız biçimde kuralları ihlal ediyordu. Kendi hastalarını seçiyor, erkenden gelip ilgilendiği hastaların kartlarına kendi ismini yazıyordu. Seçtiği hastalar daha çok Mavi Kod gerektiriyor, bu da Genene’i heyecanlandırıyordu. Daha sonra kendisi bu acil durum olayları hakkında şöyle diyecekti: “İnanılmaz bir deneyimdir. Ah Tanrım, nasıl da korkutucudur. Her şeyin farkındasınızdır, fakat sadece iki ya da üç kişiyle uyum sağlarsınız... fiziksel yeteneklerinizi denetim altında tutmanız gerekir, çünkü gerçekten heyecanınız yükselir.”⁴

Hastaları öldüğünde Genene yıkılıyor ve ağlıyordu. Hemşireler onun yakın ilişki kurduğu hastalar için nasıl gözyaşı döktüğünü görmüşlerdi, fakat Genene ölen her hastanın arkasından ağlıyor ve ölen hasta sayısı giderek artıyordu. Dok-

tordan ölen çocuğun ailesine hemen haber vermemesini ister, ölen bebeği kucağına alıp sallardı. Hemşireler normalde öleni tekerlekli sedyeye koyup doğruca morga götürürlerdi fakat Genene acı çeken bir anne gibi ölen çocuğu kucağına alıp göz-yaşları içinde taşırdı.

Genene evde iki çocuğunu genellikle ihmal ediyordu. Onların bakım işini annesine bırakmıştı. Oğlu çevredeki sokaklarda sürtüyor, komşu evlere girip çıkıyor, hırsızlık yaptığından kuşkulanılıyordu.

Sepetlenmiş, fakat “Yeniden İşe Alınmaya Uygun”

Genene’in bakımında olup da öleceğini önceden bildiği hastaların sayısı makul ölçüyü aşacak biçimde artmaya başladı. Aralıklı olarak servise gelip giden doktorlar normal örnekteki garipliği fark edemediler. Bunu fark eden hemşireler oldu. Bir gariplik olduğunu fark eden hemşireler durumu üstlerine bildirdilerse de kimse aldırmadı. Genene hemşireleri kıskançlıkla suçladı ve kanıt göstermeden benzer suçlamalarda bulunmaları halinde disipline vereceğini söyleyerek onları tehdit etti. Hemşirelerden biri tam da bunu yaptı, servisteki hastaların ölüm istatistiğini topladı ve grafiğini çıkardı. Hastalardan sorumlu olan hemşireleri belirtmeyi de ihmal etmedi. Rakamlardaki tuhaflığa rağmen başhemşire, Genene’i savunmaya devam etti. O en kritik hastaların bakımı için gönüllü olmuştu, elbette ölüm grafiği daha yüksek olacaktı. Fakat sonunda sayılar bu şekilde açıklanamayacak bir noktaya ulaştı.

İstatistikler toplandığı zaman, 1 Ocak 1981 ile 17 Mart 1982 arasında Servis’te toplam kırk üç ölüm vakası olduğu anlaşıldı. Bu hastalara Genene’in de aralarında bulunduğu on beş hemşire atanmıştı. Genene’in bakmakla sorumlu olduğu hastalarda ölüm vakası sayısı tırmanan bir rakam halinde yirmi iki olarak görülüyordu. Bu oran, toplam ölümlerin %50’siydi. Üstelik Genene gönüllü olarak baktığı yedi hastanın daha ölümüne nezaret etmişti. Göz ardı edilebilecek bir durum değildi bu. Nihayet üç ay sonra hemşireler Genene’in hastalarının

ölümüyle ilgili kaygılarını dile getirmeye başladıklarında, hastane içinde bir soruşturma başlatıldı.

Soruşturma Genene Jones'un ya aşırı derecede yetersiz olduğunu ya da hastaları kasten öldürdüğünü ortaya koydu, fakat ikincisini destekleyecek kesin bulgu yoktu. "Her durumda hastanenin yüz yüze geldiği en büyük sorun, hastane savcısının soruşturma ekibine, kuşkuları doğrulayacak yeterli kanıt bulunamaması halinde Genene'in onlara dava açabileceğini söylemeseydi." Sorun sessizce örtbas edildi.

Sorun Genene Jones'la ne yapılacağıydı. Geçmişte siciline işlenen kusurlar karşısında Genene işten atılmaya ya da istifaya zorlanamayacak şekilde tepki göstermişti. Soruşturma kurulu zekice bir komplo düzenledi: Servis'teki hemşirelerin başhemşireliğe yükseltilmesi, böylece Genene'in acil servisteki görevinden alınması. Yeni başhemşirelerin yeni koğuşlara atanması zamanı geldiğinde, sadece Genene ile onun hakkındaki şikâyetle bulunan hemşire yeni görevi kabul etmeyeceklerini bildirdi. 1982 yılının Mart ayında Genene hiçbir şikâyetle bulunmadan eşyalarını topluyordu. Hastane yönetimine yönelik tehdit edici bir tutum almasından kuşkanılmaktaydı. Hastane kayıtlarına onun için "yeniden işe alınmaya uygun" notu düşüldü, üstelik kendisine tavsiye mektupları verildi.

Böylece 1982 baharında Dr. Kathleen Holland, hastane yönetimiyle temas kurarak ağustos ayında açılan kendi kliniğinde istihdam edeceği için Genene Jones'un statüsünün bildirilmesini istediğinde, onun "yeniden işe alınmaya uygun" olarak sınıflandırıldığı bildirildi. Hastanenin bazı doktorları özel kanallardan Genene'le bazı sorunlar yaşandığını bildirdilerse de, bazı dedikodular ve yukardan bakma gibi şeyler dışında fazla ayrıntıya girmediler. Dr. Kathleen Holland harekete geçti ve Genene'i işe aldı. Sadece işe almakla kalmadı, üstelik onunla aynı eve taşındı. Artık Genene'in iki çocuğu dahil hep birlikte yaşayacaklardı.

1980'lerdeki Genene Jones ile 1880'lerdeki Jane Toppan arasındaki benzerlikler çarpıcıdır. Tıpkı Genene gibi, Toppan da baktığı hastalar arasında ölüm oranının aşırı yüksek olmasına rağmen, başka hastanelere öğrenci olarak girmek için tavsiye mektuplarını kullanmıştı. Toppan sonunda, sınavlarını vermiş olmakla birlikte, izinsiz koğuştan ayrıldığı için kovulmasının ardından, belirsiz koşullar altında hemşirelik belgesini alarak kurtulmuştu.

“Chelsea’yi Birkaç Dakikalığına Alırsa İyi Olur diye Düşündüm.”

Genene birkaç ay kliniğin açılmasını bekleyerek serbest kaldıktan sonra Dr. Holland’ın kliniğinde 23 Ağustos 1982 günü çalışmaya başladı. O gün klinikte sadece bir hasta vardı. Ertesi gün ikinci hastası gelecekti.

İkisi de 27 yaşında olan Petti ve Reid McClellan Kerrville’in birkaç kilometre dışında yaşıyordu. Dr. Holland’ın tam da kliniğinin hizmet edeceğini düşündüğü insan tipiydiler. Geçen yılın haziran ayı içinde Petti dört ay erken doğum yaparak, Chelsea adını verdikleri bir kız çocuğu sahibi olmuştu. Bebeğin solunum sorunu vardı. Erken doğmuş bebeklerin akciğerleri yeterince gelişmediği için bu tipik bir sorundu. Çocuğu San Antonio’daki hastaneye götürdüler. Yirmi bir gün sonra çocuk iyileşti, biraz kilo aldı ve McClellan’lar onu eve götürdü. 1982 yılının Mayıs ayında Chelsea on aylıkken anne ve babası çocuğun nefes alamadığını görüp onu hemen San Antonio’daki hastanenin acil servisine götürdüler. Bebeğe zatürree teşhisi konuldu, birkaç gün içinde tedavi edildi, onun nefes alıp verişini dikkatle gözlemleyen anne ve babasıyla birlikte evine gönderildi.

Petti ve Reid, Kerrville’de bir çocuk kliniğinin açıldığını işittiklerinde sevindiler. San Antonio yaşadıkları yere biraz uzaktı, yerel hastanede de çocuk hastalıkları uzmanı yoktu. Böylece, o sırada 14 aylık Chelsea’de bir “burun akıntısı” baş-

ladığında Petti çocuğu bir gün önce açılan kliniğe götürmeye karar verdi. 24 Ağustos Salı günü saat 13.00 gibi çocuğu alıp Dr. Holland'a götürdü.

Holland anneyle çocuğun tıbbi geçmişı hakkında konuşurken, bebek annesinin kollarından sıyrılıp Holland'ın masasının üzerinde emeklemeye başladı. Petti tam o sırada büronun kapısından bir kadının başını uzatıp gülümseyerek şöyle dediğini hatırlıyordu, "Bayan McClelan, siz Dr. Holland'la görüşürken ben Chelsea'yi oyalayabilirim, isterseniz."

Daha sonra Petti, "Muayenehane hemşiresiydi," diye anlatacaktı. "Onu daha önce görmemiştım, fakat Chelsea'yi birkaç dakikalığına alırsa iyi olur, diye düşündüm."

Genene kıkırdayan kızı aldı, "Gel seninle biraz oynayalım," diyerek uzaklaştı.

Petti çocuğun sağlık durumunu Dr. Holland'a anlatmaya devam ediyordu. Chelsea'nin burnunda bir akıntı vardı. Önemli bir şey olmayabilirdi elbette, fakat daha sonra üzölmektense tedbirli olmak daha iyiydi. Dr. Holland en doğrusunu yaptığını söyleyerek onu rahatlatdı. Daha sonra, tam da o sırada muayene odasından tuhaf bir takım sesler geldiğini, bu yüzden Petti'nin anlattıkları üzerinde yoğunlaşamadığını söyleyecekti. Sadece Genene'in muayene odasından gelen sesi duyuluyordu: "Uyu- ma bebeğim. Uyan. Uyan, Chelsea. Uyuma sakın."

Çok tuhaf bir durumdu, zira daha beş dakika önce Chelsea hareketliydi, gülüyordu. Holland kaygılanmıştı, fakat normal bir tavırla Petti'yi dinlemeye devam etti. Petti hâlâ anlatıyordu. Sonra Holland, Genene'in sesini işitti. "Dr. Holland, biraz gelebilir misiniz, lütfen." Sesinde gizlemeye çalışsa da telaşını yansıtan bir tını vardı.

Chelsea muayene masasının üzerinde hareketsiz yatıyor, Genene çocuğun yüzüne bir oksijen maskesi tutuyordu. "Kriz geçiriyor," dedi Genene. "Solunumu durdu."

Kathleen, çocuğa acil intübasyon yapma işlemine hazırlanırken, Genene solunum tüpleri paketini yavaşça açıp içinden çıkardığı steril malzemeyi Kathleen'e uzattı. Kathleen işlemi

yaparken iyi bir klinik hemşiresi seçtiğini düşündü. Genene baskı altında gayet soğukkanlı ve becerikli bir ameliyat hemşiresi gibi çalışıyordu. Kathleen'in talimatı üzerine çocuğun damarını buldu ve duran dolaşım sistemini harekete geçirecek ilacı enjekte etti. Sağlık görevlileri çağrıldı ve Chelsea yöredeki Sid Peterson Memorial Hastanesi'nin acil servisine yetiştirildi. Saat 13.35'te hastaneye giriş yaptı.

İki buçuk saat sonra Chelsea herkesi şaşırtacak şekilde yatağında oturmuş gülümsüyordu. Sonraki on gün boyunca 14 aylık küçük kıza akla gelebilecek neredeyse her test yapıldı, fakat teşhis konulamadı. Sonunda çocuk evine gönderildi. Petti, Dr. Holland ve hemşiresi Genene Jones'un hızlı müdahalesinden çok memnundu. Kliniği övüyor, tanıdığı bütün ailelere orayı tavsiye ediyordu.

27 Ağustos Cuma günü 18 yaşındaki Nelda Benites 3 yaşındaki kızı Brandy'yi getirdi. Çocuğun dışkısının siyah ve kanlı olduğunu görünce telaşlanmıştı. Bebeği muayene eden Dr. Holland onu ileri tetkik için Sid Peterson Memorial Hastanesi'ne yönlendirmeye karar verdi. Brandy'ye oksijen maskesi taktı ve Genene'e beş dakika mesafedeki hastaneye rutin transfer için hastayı damardan enjeksiyona hazırlamasını söyledi. Kathleen Holland bunu hastalarını Sid Peterson'a gönderirken rutin bir işlem olarak görüyordu. Hasta giderken kan örneği alınmış olmalıydı, böylece hasta küçük hastaneye ulaştığında erteleme olmadan tedaviye başlanabilecekti. Çocuğu Genene'le yalnız bırakarak nakil işlemini hazırlamak için hastaneye telefon etmeye gitti.

Kathleen beş dakika sonra döndüğünde, Brandy'yi kötü durumda görüp telaşlandı. Yüzü kül rengiydi, parmakları ve topukları hızla morarıyor, solukları yavaşlıyordu. Acil kurtarma işlemlerine başladı, hastaneye nakli hemen gerçekleştirmek gerekiyordu.

Sid Peterson'da Kathleen Holland, bebeği istikrarlı hale getirdi, fakat solunum durmasını bir türlü açıklayamıyordu. Onu San Antonio'daki pedyatri servisine nakletmeye karar verdi. Kendi başına nefes alabilen Brandy intube edildi, kardiyak makinesine bağlandı ve San Antonio'ya gitmek üzere ambulansa taşındı. Genene Jones, sağlık görevlisi Phillip Kneese ve başhemşire Sarah Mauldin, çocukla birlikte hastaneye giden ambulansa bindiler. Dr. Holland, ambulansa binince mide bulantısı olduğu için, kendi arabasıyla arkadan geliyordu. Başhemşire Mauldin, ambulans yola çıktığı sırada Brandy'nin normal nefes aldığını gayet iyi hatırlıyordu.

Yolculuğun orta yerinde Brandy'nin kalbi ansızın durdu. Ambulans hemen yolun kenarına çekildi ve Dr. Holland arka-daki arabadan koşup geldi. Masajla çocuğun kalbini yeniden çalıştırdı. Sonra arabasına döndü ve grup San Antonio'ya doğru yoluna devam etti. Ambulanstaki görevliler arasında Sarah Mauldin'in daha yetkili olmasına rağmen, Genene Jones yeni bir inisiyatif başlattı. Bu kez çocuğun ayak damarından işlem yapmaya başladı.

Ambulanstaki sağlık görevlisi daha sonra şunu doğruladı: "Ambulansta damar seti yoktu. Buna rağmen işleme başlamıştı. Açıklamak zor, fakat onda bir tür saldırganlık hali vardı, ne yaptığını gayet iyi biliyormuş gibiydi. Bir sebeple çocuğun bu işleme gerçekten ihtiyacı olduğunu düşündüm o an, nedendir bilemiyordum."

Sarah, Genene'in kendisine dönüp gözlerinin içine baktığını söyledi: "Heyecanlı gibiydi. Bana şöyle dedi: 'Çocuk kötüleşti. Hemen torbala!' Ben de yaptım."

"Torbalamak" hastanın solunum yoluna yerleştirilen tüpe balon benzeri bir torbadan oksijen pompalamak anlamına geliyordu. Brandy son anda San Antonio'ya yetiştirildi.

Dr. Holland'ın kliniği ilk dört gün içinde iki kalp durması vakası yaşamıştı. Kathleen Holland henüz mezun olmuş, tecrübesiz bir hekimdi. Ağır vakalarla yaşadığı deneyim sadece

büyük bir kent hastanesinde çalıştığı dönemle sınırlıydı. Kendisinin gibi küçük bir muayenehane için bu türden vakaların istatistiksel bakımdan aşırı olduğunu bilmiyordu. Kerrville'deki en yaşlı doktorun, kırk yıllık süre içinde sadece tek bir pediatrik solunum durması vakasıyla karşılaştığını da bilmiyordu.

30 Ağustos Salı günü Genene helikopter ambulanstaydı ve üçüncü kalp durması vakası yaşandı.

3 Eylül Cuma günü 19 yaşındaki Kay Reichenau 21 aylık kızı Misty'yi ağzında bir yara oluştuğu ve ateşi yükseldiği için kliniğe getirdi. Dr. Holland, Genene'in yardımıyla çocuğu muayene etti. Genene çocuğun boynundaki tutulmaya işaret etti. Dr. Holland onun haklı olduğunu söyledi. Bu belirti ve diğerleri çocukta menenjit olabileceğini gösteriyordu. Dr. Holland bu kez de çocuğu ileri tetkikler için hastaneye sevk etmeye karar verdi. Genene'i kan alması için çocukla baş başa bırakarak muayene odasından çıktı. Çok geçmeden çocuğun solunumu durdu. Bebek, Sid Peterson Hastanesi'nin acil servisine gönderilmeden yapılması gereken bütün işlemler yapıldı. Bir kez daha, bütün testler yapıldı ve solunum durmasının sebebi anlaşılamadı.

11 Eylül Cumartesi günü, Sid Peterson Hastanesi'nde çalışan Hemşire Mary Morris, Genene Jones adında bir hastanın giriş yaptığını işitti. Onu başhemşirelik okulundan tanıyordu. Aynı kişi olup olmadığını merak etti. Oydu. Genene ülserden şikâyetçiydi, ağrıları vardı.

Mary ve Genene biraz çene çaldılar. Mary, Kathleen Holland'ın yeni açılan kliniğinde hemşire olarak çalıştığını işitince şaşırdı. Genene tuhaf bir şey söyledi ona. Kerrville'de olmasının sebebi hastanenin pediatri acil servisinde çalışmak, orada sorumluluk almaktı.

Mary bunun gayet gülünç bir fikir olduğunu düşündü. Her şeyden önce Genene sadece başhemşire statüsündeydi ve servisin sorumluluğunu alması mümkün değildi. İkincisi, Kerrville pediatri acil servisini gerektirecek kadar yoğun bir çocuk

hasta sayısına sahip değildi. Genene'e iki yıldır Kerrville'de çalıştığını söyledi. "Elbette, hasta çocuklar geliyor," dedi, "fakat bölgedeki çocuk hasta sayısının acil servis açmayı gerektirecek kadar olup olmadığını bilemiyorum doğrusu."

"Olmaz olur mu?" dedi Genene. "Yapmanız gereken tek şey dolaşıp onları bulmak."

Fakat zaman zaman o çocuklar Genene'in eline düşüyordu.

17 Eylül Cuma günü Petti, yanında erkek kardeşi Cameron olduğu halde Chelsea'yi ikinci kez Dr. Holland'ın kliniğine getirdi. Bu rutin bir ziyaretti, Chelsea'nin aşılarının yapılmasına karar verildi. Chelsea geçen ay geçirdiği krizden sonra gayet iyiydi, o sabah neşeli ve dikkatli görünüyordu.

Chelsea'yi muayene edip her şeyin yolunda olduğunu gören Dr. Holland, Genene'e küçük kıza iki rutin aşı, difteri/tetanoz ve kızamık/kabakulak aşısı yapmasını söyledi.

Genene, Petti'ye, "Neden dışarıda beklemiyorsunuz Bayan McClellan," dedi. "Bence çoğu anne bebeklerine iğne yapılırken bakmak istemez."

Petti ona kendisi için böyle bir sorun olmadığını, görmek istediğini söylediğini hatırlıyordu. Petti daha sonra bu kararının Genene'i memnun etmediğini doğrulayacaktı: "Alınmış gibiydi."

Chelsea'yi kucağına alan Petti, Genene'in peşinden muayene odasına girdi. Tablada önceden hazırlanmış iki enjektör vardı. Petti, çocuğun ilk iğneden sonra tuhaf bir tepki gösterdiğini hatırlıyordu. "Tanrım, dedim içimden, bir şeyler oluyor. Düzgün nefes alamıyor gibiydi. Bakışlarında bir tuhafılık vardı. Ağlamak üzereydi. Sanki bana, 'Yardım et,' diyordu, ama edemedim."

Petti hemen Genene'ye ne olduğunu sordu. Genene umursamadı. "İğneden hoşlanmadı haliyle," dedi. "Önemli değil. Acıya tepki gösteriyor."

Petti itiraz etti. "Hayır, dur!" dedi. "Bir anormallik var. Krize giriyor!"

Fakat Genene durmayacaktı. Şöyle bir şey mırıldandı: “İkinci iğneyi yapmak zorundayım.” Ona ikinci enjektörün iğnesini sapladı ve içindekini küçük kızın vücuduna boşalttı.

Petti, çocuğun solunumunun durduğunu ve renginin morardığını gördü. Mahkemede şöyle diyecekti:

Ona bakıyordum ve “Anne” diye bana seslenmeye çalıştığını görebiliyordum. Ah Tanrım, dedim kendi kendime “Anne” demek için çabılıyor.

Chelsea daha sonra gevşedi, tıpkı bir bez bebek gibi. Tam olarak işte böyle görünüyordu, bez bir bebek gibi. Hâlâ bana bakıyordu, ama sanki beni görmüyor gibiydi. Tuhaf bir bakışı vardı, her zamanki gibi değildi. Her zamanki gibi bakmıyordu.

Muayene odasında yine acil tedavi uygulaması başladı; ambulans geldi ve yine Sid Peterson Hastanesi’nin yolunu tuttu. Acil odasına alınan Chelsea’nin rengi, solduğu ve kalp atışı normale dönmeye başladı. Kathleen Holland çocuğu San Antonio’ya sevk etmeye karar verdi ve MAST birimini aradı. Çok meşguldüler, helikopteri beklemek yerine karadan ambulansla hastayı almak vakit kazandıracaktı. Önceki gibi, Genene ambulansa binerken Kathleen Holland kendi arabasına geçti. Dr. Holland San Antonio’daki hastaneye telefon ederken, hastanedeki hemşirelerden biri Petti’yi Cameron’la arabanın kaldığı kliniğe geri götürdü. Genene de onlarla birlikte gelmek istedi. Dr. Holland’ın çantasını alacaktı.

Kliniğe geldiklerinde Petti, Cameron’a kendisi arabayla San Antonio’ya giderken büyükannesinin gelip onu alacağını anlatıyordu ki gözücüyla Genene’in klinikteki bazı tıbbi malzemeleri torbaya yerleştirdiğini gördü. Genene hastaneye döndü ve Chelsea’yi San Antonio’ya götürecek ambulansa bindi. Holland kendi arabasıyla ambulansı izliyor, bu kez kocası Reid de yanında olan Petti kendi arabasıyla arkadan geliyordu.

Ambulansın arkasında sağlık görevlisi Tommy James, Chelsea’ye solunum cihazını takarken, Genene elektronik

monitörden çocuğun tansiyonunu ve kalp atışlarını izliyordu. Yolculuk başlayalı on dakika olmuştu ki monitör alarm vermeye başladı. Chelsea kalp krizi geçiriyordu.

Ambulans durdu ve Holland koşup içeriye girdiğinde Genene'in çocuğa kalp masajı yapmakta olduğunu gördü. "Düz çizgi!" diye bağırdı, Genene. Bu sözler monitördeki yeşil çizginin düzleştiği anlamına geliyordu. Kalp atışı yoktu.

Dr. Holland bir dakikalığına herkesi durdurdu ve çocuğun kalp atışlarını bulmaya çalıştı. Ses gelmiyordu. Genene'e hemen acil ilaç enjeksiyonu yapmasını söyledi. Genene içinde pek çok enjektör olan çantasını açtı ve içlerinden birini alarak çocuğa, epinefrin, kalsiyum klorid ve sodyum bikarbonat enjekte etti. Chelsea'den hiçbir tepki gelmedi.

Holland ambulans şoförüne en yakın hastaneye çekmesini söyledi. En yakın hastane on dakika mesafedeki Comfort Community Hastanesi'ydi. Ambulans hastaneye Mavi Kod sinyali göndererek hızlandı. Saat 13.05'te hastaneye ulaşılar. Chelsea hemen bir sedyeye konularak acil bölüme götürüldü. Orada Kathleen Holland, hastane doktoru, sağlık görevlileri, Genene ve hastane hemşireleri çeşitli kardiyotonik ilaçlarla Chelsea'yi canlandırmaya çalıştılar. Yapılmayan tek şey elektrik şokuydu, fakat şok aletinin iki yüzeyi çocuğun vücudu için çok büyüktü. Saat 13.20'de Chelsea'nin öldüğü bildirildi.

Kathleen Holland o sırada olup bitenleri şoka girdiği için pek hatırlamadığını söylediyse de, diğerleri Genene Jones'un çocuğu bir battaniyeye sararak, gözyaşlarına boğulan Petti'nin kucağına bıraktığını gayet iyi hatırlıyorlardı.

Daha sonra Genene, Chelsea'nin cesedini kucağına aldı ve onu göğsüne bastırarak sallamaya başladı. Cesedin morga konulacağı Kerrville'deki hastaneye gidene kadar yol boyunca hıçkırarak ağladı.

O gün akşamüzeri kliniğe döndüğünde, kayıt defterine büyük, kalın harflerle şöyle yazdı:

... KALP ATIŞLARI DURDU. ÖLÜMÜ DR. HOLLAND ANNE VE BABAYA BİLDİRDİ. BEBEĞİ HEP BİRLİKTE SID PETERSON HASTANESİ'NE GÖTÜRDÜK. MORGAN KONULDU. HAYATIM BOYUNCA ONU ANACAĞIM. HOŞÇA KAL, CHELSEA

Sonra Genene, 5 aylık oğluyla birlikte bekleme odasında oturmakta olan 19 yaşındaki Lydia Evans'a döndü. Önceden randevu almış, bütün bir haftayı huzursuz geçiren bebeği göstermek için sabahın erken saatlerinde gelmişti. Dr. Holland acilen San Antonio'ya gitmek zorunda kaldığı için randevu iptal edilmişti. Ancak Chelsea'nin ölümünden sonra Holland kliniğe dönecekti, resepsiyon görevlisi ona telefon edip gelebileceğini söyledi. Dr. Holland kısa süre sonra klinikte olacaktı.

Lydia, annesi, babası ve Jacob'la birlikte saat 15.15 ile 15.30 arasında kliniğe geldi. Kendisine Dr. Holland'ın henüz gelmediğini, fakat klinik hemşiresinin onlarla ilgilenebileceğini söyledi.

Lydia ifadesinde şöyle diyecekti: "Bayan Jones muayenehanenin arka tarafından geldi, kendisini tanıttı, başlangıç muayenesini bizzat yapacağını, Dr. Holland'ın da her an gelebileceğini söyledi."

Muayene rutin görünüyordu. Genene çocuğun boyunu ölçtü, kilosunu tarttı ve Lydia'ya bebeğin hastalık geçişini sordu. Mahkemede verdiği ifadesinde Lydia kendisine normal gelmeyen tek şeyi anlattı:

Çocuğun gözlerine baktığını hatırlıyorum. Doğruca gözlerine baktığını, başını elleriyle yokladığını. Kaygılanmış gibiydi, sol gözünün ışığa tam tepki vermediğini söyledi, gözbebeği yavaş hareket ediyordu, ya da buna benzer bir şey... Sağ gözde bir sorun olmadığını söyledi. Jacob'un gözlerinde herhangi bir sorun dikkatimi çekmemişti, gerçekten de hiçbir sorun görmemişim. Fakat hemşirenin davranışlarında da bir sorun yoktu.

Genene, Lydia ve annesine çocuğun göz hareketlerinin kriz benzeri bir durum açısından semptomatik olduğunu ve Jacob'u ileri testler için Kerrville'deki hastaneye sevk etmenin iyi olacağını söyledi. Birkaç dakikalığına odadan çıktı, sonra dönüp aileye Dr. Holland'ın kendisine kan örneği alma yetkisi verdiğini, sevki hazırlamak için Jacob'dan kan alacağını söyledi.

Hemşirenin ciddi hali Lydia'yı kaygılandırmıştı: Ne olmuştu? Ciddi bir durum mu vardı?

Genene, bunun rutin bir işlem olduğunu söyledi: "Bir tür test yapacaklar," dedi. "Bir bebeğin nasıl tepki göstereceğinden asla emin olamazsınız."

Lydia'nın hastane testleri konusunda bazı önyargıları vardı. Biraz bekleyip düşünseler iyi olacaktı. Bunun üzerine Genene onlara, Jacob'un iyileşeceğini söyledi. Bu arada Lydia ile annesini muayene odasının dışına doğru yönlendiriyordu. "Bakınız, bayanlar," dedi onlara, "onu hastane için hazırlamam gerekiyor. Ben de bir anneyim, çocuk mutsuz olduğu zaman annelerin nasıl üzıldüklerini gayet iyi bilirim. Lobide bekleseniz, bence daha iyi olur."

Bu arada Lydia'nın annesi lafa karıştı. Kızı lobide bekleyebilirdi, fakat kendisi orada kalıp yardım etse daha iyi olurdu. Genene, "hassas bir işlem" yapılırken hasta yakınlarının orada olmasının kuralları ihlal edeceğini söyledi.

Lydia annesi ve babasıyla birlikte bekleme odasında otururken, Jacob'un daha önce hiç duymadıkları şekilde çığlık attığını işittiler. Büyükanne, daha sonra, "Normal bir bebek çığlığına benzemiyordu," diyecekti. "Tam bir çığlıktı. Dehşet verici bir çığlık. Birkaç kez çığlık attı. Sonra daha zayıf bir ses duyuldu, sonra ortalığı bir ölüm sessizliği kapladı."

Kathleen Holland, sekreteri kendisine Lydia Evans'ın kliniğe geleceğini bildirdiği sırada Chelsea'nin ölümüyle ilgili belgeleri düzenliyordu. Chelsea'nin ölümü onu çok üzmüş, tüketmişti. Genene'in aileyi hastaneye göndermesini istedi. Sekretere çocuğa orada bakacağını söyledi. Belgeleri tamam-

ladı, Lydia'yı ve bebeği karşılamak için dışarı çıkmak üzereydi ki hastane cerrahı yolunu kesti ve ona kliniğinde acil bir durum olduğunu, hemen oraya gitmesi gerektiğini söyledi.

Holland kliniğin önüne geldiğinde kapıda Jacob'un da içinde olduğu bir ambulans gördü. Komşu doktor, solunumu duran çocuğa acil işlem uyguluyordu. Holland ambulansa girdi ve Genene'e ne olduğunu sordu.

Genene, "Kriz geçirdi," dedi. "Bitişikteki doktorla hemşireyi çağırmak zorunda kaldım. Doktor 180 miligram Dilantin verdi." Genene, bir an durdu, öksürdü ve Holland'ın anlatımına göre, gözlerini devirerek, "Bence çok fazla, ben sadece 80 miligram verdim," dedi.

Jacob hastanede düzeldi, fakat altı ay süren tedavinin ardından, solunum durmasına neyin sebep olduğu hâlâ anlaşılamamıştı.

"Elinizde Bir Bebek Katili Var."

San Antonio hastanelerinin aksine Sid Peterson herkesin birbirini tanıdığı, Kerrville'de olup biten her şeyi bildiği küçük bir sağlık merkeziydi. Yeni açılan bir klinikte bir ay içinde beş acil durumun dikkati çekmemesi mümkün değildi. Doktorlardan biri şu yorumda bulundu: "Tuhaf bir durum vardı. Kırk üç yıldır çalışıyordum ve böyle bir şey görmemiştim. En azından Kerrville'de olmamıştı. Yanlış bir şeyler vardı."

Şaşırtıcı olan bir şey de hastaların bir saat içinde ya da krizden hemen sonra iyileşmeleri idi. Hastalar San Antonio'ya sevk edilirken Genene onlara eşlik ediyor ve yolda bir kriz daha geçiriyorlardı.

22 Eylül Çarşamba günü, hastane yönetimi Dr. Holland'la konuyu görüşmek için bir gün sonrasına randevu verdi. Bu arada Holland'ın kliniğinden gelecek bir sonraki vakanın neler olup bittiğini anlamak için hastane doktorları tarafından dikkatle incelenmesine karar verildi. Fazla beklemeye gelmezdi.

Ertesi gün, 23 Eylül Perşembe günü, Clarabelle Ruff 5 aylık kız bebeği Rolinda'yı kliniğe getirdi. Çocukta ishal ve sıvı

kaybı vardı. Çocuğu muayene eden Dr. Holland anneye ileri tetkik için onu hastaneye sevk edeceğini söyledi. Damarı kendisi buldu, bu arada Genene'e ilacı hazırlamasını söyledi. İlaç hazırlandığında Genene iğneyi yaptı. Ânında bebeğin solunumu durdu ve onu Sid Peterson'a götürmesi için bir ambulans çağrıldı.

Yeni bir Mavi Kod'lu hastanın Kathleen Holland'ın kliniğinden yola çıktığını duyan bütün hastane doktorları acil bölümde toplandı.

Daha önce olduğu gibi, bu kez de çocuğun solunumu düzeldi. Bebek çırpınmaya ve solunum yolunu zorlayan tüpten kurtulmaya çalışırken, doktorlardan biri, bir anestezi uzmanı ansızın ne olduğunu anladı: Çocuk belirli bir tip anestetikğin etkilerinden çıkıyordu. Anectine – susinilklorin ya da tıp jargonunda “susinil”, hassas ameliyatlarda kas gevşetici olarak kullanılan sentetik bir maddeydi. Bilinci etkilemiyor, ancak diyafram dahil vücuttaki her bir kası, fazla dozda verilmesi halinde ise kalp kasını felç ediyordu.

Gün henüz tamamlanmamıştı. Ruff kızıyla birlikte kliniğe girdiğinde, bir başka anne, Mary Ann Parker bekleme odasında çocuğuyla birlikte oturuyordu. Oğlan bebeği Chris üç hafta erken doğmuştu. Ambulans helikopterde yer alan ve Genene'in dikkatinden kaçan ikinci çocuktı. Chris hastaneden eve döndüğünde ishal olmuş ve kulağında enfeksiyon başlamıştı. Bunun üzerine Parker onu alıp kliniğe getirmişti. Genene, Holland ve Ruff bebekle hastaneye koşarken, Parker'a çocuğu hastanenin acil servisine götürmesini, Dr. Holland'ın muayeneyi orada yapacağını söyledi. Bir saate kalmadan Genene Jones hastanenin bekleme salonuna girdi ve Mary Parker'ın oğlunu alıp acil bölümüne geçti. Çocuğu ambulansla getirilmekte olan bir acil kalp hastası için hazırlanan yatağa yatırdı. Ön hazırlıkları denetleyen bir acil hemşiresi Genene'e çocuğu oradan kaldırmasını söylediğinde azar işitti. “Dua et de bu bebeğin kalbi durmasın,” dedi ona.

Birkaç dakika sonra Genene solunumu duran Chris Parker için Mavi Kod duyurusu yaptı. Acil doktorları hemen koştu, çocuğun durumunu düzelttiler, hemen sonra Kathleen Holland geldi ve Chris Parker'ın yatağında yarısı boşalmış bir enjektör bulunca dikkat kesildi. Genene'e ve hemşirelere bunun ne olduğunu sordu. Kimse bilmiyordu. Mahkemede yaptığı tanıklığa göre, Holland enjektörde kalan ilacı yere boşalttı ve hemşirelere onu atmalarını söyledi.

Günün sonunda, yorgun Kathleen Holland ve Genene hastanenin yoğun bakım ünitesinden yürüyerek çıktılar ve girişteki plaketin önünde bir an durdular. Genene, dalgın ve özlem dolu bir ses tonuyla şöyle dedi: "Belki bir gün bu plaketin üzerine Chelsea Ann McClellan Anısına Pediatrik Yoğun Bakım Ünitesi diye yazılacak."

Aynı gün hastane doktorları acil serviste gözlemledikleri şeyi ve anestezi uzmanlarının susinilklorinin varlığına dair kuşklarını tartışmak için toplanıyorlardı. Doktorlar işi sıkı tuttular ve yeni mezun Dr. Kathleen Holland hakkında her şeyi bilmek için San Antonio'daki Bexar İlçe Hastanesi'ndeki meslektaşlarıyla temas kurdular. Görüştikleri doktorlardan biri onlara San Antonio'daki çocuk acil servisinde bir sorun olduğundan söz etti. Yüksek ölüm oranını kimse açıklayamıyordu ve bütün olaylarda boy gösteren bir acil servis hemşiresi vardı. Kadının ismini hatırlamıyorlardı.

Bu kadın Genene Jones muydu?

Doktor kayıtlara baktıktan sonra kadının kimliğini olara bildireceğini söyledi.

Beş dakika sonra telefon çaldı. Telefondaki doktor onlara şöyle dedi: "Elinizde bir bebek katili var."

24 Eylül Cuma günü Kathleen Holland hastanede toplan-tıya çağırıldı. Büyük masanın çevresinde biri psikiyatrist olan on bir doktor oturuyordu. Holland'ı sorgulamaya başladılar. Al-dıkları yanıtları dikkatle dinliyorlar ve onun vücut dilini göz-lemliyorlardı. Çalıştığı kinikte pek çok çocuğun hastalandığı görülüyordu. Bu konuda ne düşünüyordu?

Kathleen her çocuğun farklı biçimde açıklanması gereken farklı bir tıbbi durumu olduğunu söyledi onlara. Her vakayı araştırmıştı. Hali ve tavrı doktorlara biraz gergin, fakat profes-yonel ve samimi görünüyordu. Uyguladığı yöntemler, teknik-ler, kullandığı araçlar, ilaçlar ve pedyatriye yaklaşımı hakkın-da kendisine pek çok soru sordular.

Bir noktada kendisine klinikte susinilklorin kullanıp kul-lanmadığı soruldu. Kathleen onlara bu maddeden biraz bu-lundurduğunu, fakat asla kullanılmadığını söyledi.

Genene Jones hakkında da sorular sordular. Daha sonra yaptıkları tanıklığa göre, Kathleen onu savundu, Genene'in bir ya da iki vakada çocukları hayata döndürmek için ona yar-dımcı olduğunu söyledi. San Antonio'daki acil serviste hemşi-re olarak bulunmuş, daha sonra başhemşire olunca oradan ay-rılmıştı. Aynı işte yeniden çalışabilecek yetkinlikte olduğuna dair tavsiye belgesi vardı.

Toplantı, Kathleen'in çağrı cihazının ses vermesi üzerine kesildi. San Antonio'ya MAST uçuşu sırasında kriz geçiren ve Sid Peterson'a geri getirilen Jimmy Pearson kriz geçiriyordu ve Mavi Kod verilmişti. Bu iyi bir belirti değildi.

Holland ayrıldıktan sonra doktorlar Teksas Hemşirelik Mes-leği Yönetim Kurulu'nu aramaya karar verdiler ve kurulun mü-fettişi Ferris Aldridge'e kuşkularını anlattılar. Aldridge onları dinledikten sonra, bunun kurulu ilgilendiren bir mesele olma-dığını, fakat kendisinin sorunu yetkililere ileteceğini açıkladı. Bu gelişme Genene Jones'un cinayet kariyerinin sonu oldu.

Kathleen Holland kliniğe döndüğünde Genene'e toplantı-yı, kendisine sorulan soruları anlattı. Kendisine klinikte su-sinilklorin kullanıp kullanmadığı sorulmuştu. Ona Genene

hakkında sorular da yöneltmişler, klinik çalışanlarına güvenip güvenmediğini sormuşlardı.

“Bu noktada sarsıldı,” diyecekti Holland, daha sonra. “Bilirleri bizim hakkımızda dedikodu yapıyor,” demişti Genene.

Hafta sonu Kathleen Holland kısa bir tatile çıktı, pazar akşamı Genene’le paylaştığı eve döndü. Yatmadan önce sohbet ederlerken, Genene ansızın ona, gayet sıradan bir şey gibi şöyle dedi: “Bu arada, kayıp susinil şişesini buldum.”

Holland şaşırdı: “Kayıp susinil de ne?” diye sordu.

Genene ona geçen gün kayıp susinilklorin şişesinden söz ettiklerini hatırlattı. Fakat Kathleen böyle bir şey konuştuklarını hatırlamıyordu.

“Nerede buldun onu?” diye sordu.

“Masanın alt çekmecesinde, kâğıda sarılmış,” dedi Genene.

Holland huzursuz olmuştu. Cuma günkü toplantıda kendisine sorulan ilacın klinikte kaybolmuş olması tuhaftı. Holland onun ansızın kendisine başka bir bilgi verdiğini hatırladı. Konuşurken masanın öteki tarafında, tam Holland’ın karşısında olmasına rağmen bakışlarını kaçıırıyordu.

“Bir sorun daha var,” dedi. “Şişenin kapağı açıktı.”

Holland bir anda buz kesti.

Genene bunun nasıl olabildiğini açıklayamıyordu. Büroya gelip giden insanlardan biri yapmış olabilirdi. Bu açıklama Holland’ı tatmin etmedi. İnsanlar kendilerinden istenmeyen bir bilgiyi verdiklerinde, bunun özel bir anlamı olduğunu işitmişti.

Genene daha sonra şöyle dedi: “Kontrol ettim, tapada delik yoktu. Onu öteki şişeyle karşılaştırdım. İkisinde de 10 cc vardı. Yani eksik yok.”

Kathleen o gece uyuyamadı. Genene’in evin öteki tarafında dolaşıp durduğunu işitiyordu. Ertesi sabah, hastaneye uğradıktan sonra, Genene’in öğle yemeği için çıktığı bir saatte kliniğe geldi. Doğruca ilaçların saklandığı buzdolabına gitti. İki susinilklorin şişesini aldı ve ışığa tutarak inceledi. Şişelerden birinin dibinde yarım ay biçiminde, belli belirsiz görülebilen bir tortu vardı. Şişelerin tapalarını inceledi. Birinde bir şey

yoktu, fakat diğetine dikkatle bakınca kırmızı lastik tapanın üzerinde iki iğne deliğı gördü.

Genene öğle yemeğinden gayet neşeli döndü ve Dr. Holland'a Chelsea'yi ziyaret ettiğini söyledi. Petti daha sonra o gün Genene'i Chelsea'nin mezarı başında gördüğünü doğrulayacaktı. İleri geri yürüyor, Chelsea'nin adını tekrarlayıp duruyor, hıçkırarak ağlıyordu.

Kathleen klinikteki herkesi topladı ve susinilklorin şişesi-nin tapasında gördüğü iki iğne deliğinin nasıl oluştuğunu anlamaya çalıştı. Kimse tatmin edici bir yanıt veremedi. Genene kliniğe bir sürü insanın girip çıktığını söylemekle yetindi.

Toplantıdan sonra ikisi baş başa kaldılar. Kathleen şişeleri buzdolabına koyarken, "Bu delikleri nasıl açıklayacağım, Genene," diye mırıldandı.

Genene onu şaşırtan bir yanıt verdi. Holland o sırada Genene'in ses tonunu soğukkanlı diye betimleyecekti. "Bunu açıklamam gerektiğini sanmıyorum. Bence onları atsan iyi edersin. Onlara kaybolduğunu söylersin. Onları gerçekten kaybedersek yalan söylemiş olmayız. Onları kaybettik. Onları bulduk, ancak onları bulduğumuzu bilmeleri gerekmez."

Holland dehşete kapıldı. Genene'e bunun etik ve yasal olmayacağını söyledi. Konuşma bir anne ve çocuğunun gelişyle kesintiye uğradı.

Yaklaşık bir saat sonra Genene, Holland'ın yanına gidip şöyle dedi: "Öğlen yemeğinde aptalca bir şey yaptım. Bir kutu doxepine yuttum."

Doxepine çok güçlü bir anti-anksiyete ilacıydı. Genene'in yüzüne dikkatle bakan Holland onun gözlerinin kaydığını, kaşlarının düştüğünü gördü. Hemen gidip Genene'in çantasına baktı. Boş bir ilaç şişesi buldu. Etiketle şişenin içinde otuz adet hap olduğu yazılıydı.

Dr. Holland hemen komşu doktora koştu ve ona hemşiresinin aşırı dozda doxepine aldığını söyledi. "İki şey söyleyeceğim," dedi. "Birincisi, ben yetişkin doktoru değilim; ikincisi, bu kadından bir an önce kurtulmak istiyorum."

Bir ambulans Genene'i hastaneye götürürken, Holland hastanedeki komitenin başkanını aradı ve ona Genene Jones'u klinikte intihara teşebbüs ettiği için işten çıkardığını bildirdi. Adama hemen kliniğe gelmesini söyledi. Adam meslektaşlarından biriyle geldiğinde, Holland ona her şeyi anlattı ve susinilklorin şişelerini gösterdi. Birlikte ilaç talep formlarını incelediler ve aslında iki değil üç şişe susinilklorin alındığını, şişelerden birinin kayıp olduğunu keşfettiler. Belgelerin hepsi Genene tarafından imzalanmıştı.

Mahkeme

12 Ekim 1982 günü Kerry İlçesi'ndeki büyük jüri, hastanede ve klinikte kaydedilen sekiz kalp ve solunum durması vakasını ve Chelsea McClellan'ın ölüm olayını incelemeye başladı. Chelsea'nin cesedi çıkarıldı ve susinilklorinin varlığı doğrulandı. Fakat kanıtlamak kolay değildi. Hiç kimse Genene'in çocuğa ilaç enjekte ettiğini görmemişti.

Bu arada San Antonio'daki büyük jüri Genene Jones'un kentteki üç hastanede çalıştığı dört yıllık süre içinde kendisinin bağlantılı olduğu kırk yedi şüpheli ölüm vakasını incelemeye başladı.

Genene ilk kez 15 Ocak 1984 günü duruşmaya geldi ve Chelsea McClellan'ı öldürmekten ve diğer çocuklara zarar vermekten yargılandı. 15 Şubat 1984 günü Jones sadece üç saat süren bir oturumun ardından jüri tarafından suçlu bulundu. Kendisine üst sınır olan doksan dokuz yıl hapis cezası verildi. Sonraki yılın Ekim ayında, bu kez San Antonio'da mahkemeye çıkarıldı ve heparin enjeksiyonu yaparak bir hastasına zarar vermekten suçlu bulundu. Aldığı ceza 159 yılı bulmuştu, fakat şartlı tahliye imkânı vardı.

Genene Jones, ayrıca kırk yedi çocuğun ölümünden şüpheli bulunduğu halde, *New York Times*, Jones'un çalıştığı dönemin kayıtlarından hareketle Bexar İlçesi Tıp Merkezi'nin ve Teksas Üniversitesi Tıp Fakültesi yönetiminin, büyük jürinin potansiyel zararlı etkisi olabileceğini saptadığı ilaçlardan 900

pound kullandığını yazdı. Hastanenin bu türden olayların “rutin” ya da “rastlantı” olduğuna dair itirazlarına rağmen bölge savcısı, bir muhbirden aldığı bilgiyle harekete geçerek, hastane belgelerinin rutin bir işlemle yok edilmesinden önce konuyla ilgili altı kutu malzemeyi kurtarmayı başardı. Bexar’daki tıp fakültesi dekanı, Genene Jones’un çalıştığı döneme ait hastane raporlarını büyük jürinin incelemesine sunmadığı için mahkeme tarafından kınandı.⁵

Jones on yıl yattıktan sonra şartlı tahliyeye uygun bulundu, fakat Chelsea’nin ailesi onu cezaevinde tutmak için mücadeleye başladı. Bir sonraki duruşma 2009 yılında.

MUNCHAUSEN SENDROMU (MSP)

Genene Jones’un kafasının içinde neler olup bitiyordu? Genene bütün bunları yaparken durumu ancak Munchausen Sendromu’yla açıklanabiliyordu.

Karl Friedrich Hieronymous von Münchhausen on sekizinci yüzyılda yaşamış bir Alman baronu, Rus süvari birliğinde para karşılığında hizmet yapan bir subaydı. Rus-Türk Savaşı’ndan döndüğünde baron pek çok öykü anlatarak arkadaşlarını ve komşularını eğlendirmeye başladı. Anlattıkları zamanla, daha kapsamlı olmaya, nihayet tuhaflaşmaya başladı.

Yaklaşık bir yüzyıl sonra, on dokuzuncu yüzyılın öncü nörologu Jean Martin Charcot’nun yazılarından hareketle, genç erkekler arasında görülen olağanüstü bir davranış örüntüsü kabul gördü. 1877’de Charcot kendini yaralayarak ya da sahte tıbbi dokümanlar düzenleyerek hastaneye kaldırılma ve tedavi görme girişiminde bulunan yetişkinleri betimledi. Charcot bu duruma *mania operativa passiva* adını verdi.

Yetmiş dört yıl sonra, 1951’de psikiyatr Richard Asher, bireylerin hastalık öyküleri uydurdukları benzer bir kendini təciz örüntüsünü betimledi. Bu uydurmalar hemen her zaman karmaşık tıbbi muayenelere, hastane sevkine ve bazen de gereksiz ameliyatlara neden oluyordu. Baron von Münchhausen

ve onun uydurma öykülerini hatırlayan Asher bu duruma Munchausen sendromu adını verdi.⁶

Munchausen sendromu, 1977'de, aşağı yukarı Genene'in hemşirelik okulundan mezun olduğu sırada, İngiliz pediyatrist Roy Meadow tarafından kullanıldı. Meadow tedavi ettiği iki çocuklu anneleri anlatıyordu. Bu anneler kendi hastalıklarından hareketle hasta rolünü çocuklarına vererek insanları aldatıyorlardı.⁷ Daha sonra Meadow benzer vakalara ilişkin verileri topladı. Annelerin ikna edici şikâyetlerine tepki gösteren doktorların gereksiz testler ve tedavilerle çocuklara zarar verdiklerine dikkati çekiyordu.

Önceleri Meadow anneyi fail, çocuğu ise kurban olarak saptadı. 1982'de bu çocukların ancak altı yaşma kadar bu şekilde kullanılabileceklerini, çünkü daha büyük çocukların bu aldatmacayı fark ettiklerini öne sürdü.⁸ Ne var ki iki yıl süren araştırmaların ardından, daha büyük çocukların bu aldatmacada bir tür suç ortağı olabileceklerini keşfetti. Bu çocuklar bir tür *foile à deux* (paylaşılmış psikoz) olarak annelerinin belirlediği semptomları sergiliyorlardı.⁹ Meadow, bunun çocuk yetişkin olduktan sonra da devam edebilen bir örüntü olduğu uyarısında bulundu. Yirmi iki yaşındaki bir vakayı betimledi. Tıbbi incelemeler sırtında ve bacaklarında hiçbir sorun olmadığını gösterdiği halde çocuk ayırık omurgalı olduğuna ve bu yüzden asla yürüyemeyeceğine inandığı için tekerlekli sandalyeye mahkûm olmuştu.

Meadow annelerin psikoloji testinden geçirildiklerinde normal göründüklerini ve psikiyatrik tedaviyi gerektirmediğini saptadı. Psikiyatrların bu annelerin keşfedilen aldatma fiilini işleyebileceklerine inanmadıklarını da ekledi. MSP'li annelerin şefkatli görünüşleri ile gerçekte yaptıkları şey, mesela deri döküntüsünü yok etmek için çocuğu tırmalamaları, aşırı dozda ilaç vermeleri ya da onu hastalık bahanesiyle bunaltmaları vb. arasındaki çelişkiyi psikiyatrlar anlamakta zorlanırlar.

Orlando Polis Merkezi müfettişi Kathryn A. Hanon ve bir Munchausen sendromu uzmanı şöyle yazar: “[MSP] failleri,

kurbanlarının aldatıcı tıbbi semptomları konusunda şaşılacak kadar sakindir ve çocuğa acı veren tıbbi testler onları memnun eder. Tedavi sırasında çocuklarının bakımına olağanüstü düşkündürler ve onunla ilgilenen doktorları aşırı biçimde överler. Kurbanlarının hastalıkları hakkında her türlü bilgiye sahip görünürler. Sanki tıp eğitimi görmüş ya da bu konuda araştırma yapmış gibidirler. Kurbanlarında olduğunu iddia ettikleri hastalıklara ilişkin kendi tıbbi geçmişleri de olabilir.”¹⁰

MSP’ye farklı sebeplerin yol açtığı görülür. Meadow bunları, daha yüksek sosyal statü edinme arzusu, aile ilişkilerini geliştirme isteği, dolaylı ya da doğrudan parasal çıkar olarak saptadı. Bir diğer araştırma, MSP’de rol oynayan sadistik dürtüler üzerinde odaklandı. Bir diğer güdü bu kişilerin kendi çocuklarına “kurban” rolü vererek dikkati çekme ve sempati toplama arzusu idi. Ayrıca, yetişkinin bağımlılık ihtiyacı çocukla kurulan sembiyotik bağ aracılığıyla karşılanabiliyor; bu bağ da kurgusal semptomların üretilmesiyle güçlendiriliyordu.¹¹

Çoğu kez anne kendi semptomlarını çocuğa “aktarmak” suretiyle onunla arasındaki bağı bulanıklaştırır. Anne kendi hastalık tarihinden aldığı bazı rahatsızlıkları çocuğa yansıtır, bu arada kendisinde olan semptomları çocuk aracılığıyla yeniden yaşayabilir. Blumia rahatsızlığı olan bir annenin, çocuğun kendisi gibi ince olmasını sağlamak için ona aşırı derecede kusturucu madde verdiğini gösteren bir vaka vardır.¹²

MSP vakalarında anne değişmez biçimde bir çocukla, sembiyotik, karşılıklı kaygı doğuran ve aşırı koruyucu bir ilişki ağı içindedir. Anne kendi ihtiyaçlarını karşılamak için çocuğa yaslanır ve tersine dönmüş bu rol modeli çocuk tacizinin bir biçimini oluşturur; çocuk, annenin kendi psikolojik ya da tıbbi saplantılarını karşılama amacına hizmet eder. Kötüye giden evlilik yüzünden depresyona giren bir annenin kendi “hasta” olma duygusunu çocuğunu hasta ederek ifade ettiğini gösteren bir vaka aktarılmıştır. Böylece anne kendi depresyonundan kurtulmuştur.¹³

MSP'nin annelerle sınırlı olması gerekmez. Herkes yangın çıkaran alevleri kahramanca söndürmeye çalışan itfaiyecileri iştirmiştir. Bu yeni bir öykü değildir. Genene Jones gibi hemşireler aynı komplekse duyarlı olabilir.

Savcılar Genene Jones'un bir kahramanlık kompleksinden mustarip olduğunu, bir çocuğun krize girmek üzere olduğunu başarılı biçimde öngördüğünde ya da her defasında bir çocuğu hayata döndürdüğünde aldığı alkışlardan ve övgülerden haz aldığını öne sürdüler. Bu bir heyecan duyma, ilgi uyandırma meselesi olabilirdi. Bu tıpkı doktorun kendi hastasını hasta etmesine benziyordu ki bu da klasik Munchausen sendromuna uygundu. Genene kendi sağlık durumuyla ilgili korkularını hastalarına sembiyotik bir tarzda aktarıyor da olabilirdi. Genene hayali şikâyetlerle sürekli olarak kliniklere ve acil servislere gidiyor, fakat kendisine hiçbir teşhis konulamıyordu.

Fakat kadın seri katillerde her zaman görüldüğü gibi, buradaki dürtü asla açık seçik değildir. Genene Jones sadece hoşlanmadığı doktorları ve hemşireleri cezalandırıyor da olabilirdi. Genene'in tavsiyelerine uymayan doktorlar hastalarının acil müdahaleyle kodlandığını görmüşlerdir. Kerrville'deki hemşire Genene'e gelmek üzere olan bir kalp hastası için yatağı boşaltmasını söylediğinde şu yanıtı almıştı: "Dua et de bu bebeğin kalbi durmasın."

Marybeth Tinning - Katil Anne

Aşırı bir MSP vakasında, bir ev kadını ve New York Schenectady'de eski bir okul servis aracı şoförü olan Marybeth Tinning'in, 1972 ile 1985 arasında, kendi evlatlığı dahil dokuz çocuğunu öldürdüğüne inanılmıştır.

Marybeth Roe, New York'a bağlı küçük bir kasaba olan Duanesburg'taki Schenectady'nin dış semtlerinden birinde, 11 Eylül 1942'de dünyaya geldi. Çocukluk dönemi hakkında pek az şey bilinmektedir. Hayatının ilk yıllarında, babası İkinci Dünya Savaşı'nda yer alırken, annesi çalışıyordu. Marybeth

akrabalarına emanet edildi. Bu akrabalarından biri, ihtiyatsız bir tutumla ona kendisinin istenmeyen bir çocuk olduğunu söyledi. Erkek kardeşi yeterince büyüdüğünde Marybeth ona şöyle diyecekti: “Sen istenen bir bebeksin, ben istenmeyen bir bebeğim.”

Marybeth’in öfke krizleri geçirme eğiliminde olduğu söyleniyordu. Babası onu bir odaya kapatıp sinek raketiyle ya da bir cetvelle dövüyor ve “ağlama nöbeti” geçene kadar dışarıya çıkamayacağını söylüyordu. Bu bir taciz miydi? Marybeth bunu reddederek, babasının ellerinde artrit olduğu için cetvel kullandığını öne sürdü ve onu duruşmalarda savundu. Yine, dönemin disiplin kültürü Marybeth’in çocukken uğradığı fiziksel tacizin derecesi hakkında kesin bir yargıya varmayı zorlaştırmaktadır.

Eski okul arkadaşları onun yalnız, bezdirici bir çocuk olduğunu ve sürekli dikkati çekmeye çalıştığını hatırlamaktadır. Bir keresinde, okul otobüsünde gözetimci olarak görevlendirildiğinde, kendisine verilen yetkiyi çok kötü kullandı, küçük çocuklara bağırıp çağırarak onları taciz etti ve kendisinden büyük çocuklara baskı yaptı. Otobüsteki bütün çocuklar onun tavrından rahatsız oldu.

Ergenlik döneminde onu hatırlayan neredeyse tek bir kişi yoktu. Eski öğretmenlerinden biri tutuklanmasından sonra onun hakkında şöyle dedi: “Onun hakkında iyi ya da kötü hiçbir şey hatırlamıyorum. Bana kalırsa, neredeyse kimliksiz biriydi.”¹⁴

Sıradan giysiler içinde sade bir kız olarak hatırlanıyordu. Soruna yol açtığı hiçbir grubun içinde yer almadı. Ne aşağılanan ne de takdir edilen biriydi. Görülmüyordu. Birkaç öğrenci ruhsal durumunun inişli çıkışlı olduğunu, kendisini önemli göstermek için yalan söyleme ve abartma huyu olduğunu hatırlıyordu. Ortalama bir öğrenciydi. 1961’de liseyi bitirdiğinde adının yanında şöyle yazıyordu: “Çabuk öfkelenir.”

Üniversiteye gitmek istemişti, fakat notları yeterli değildi.

Geçici, sıradan işlerde çalıştı ve sonunda Schenectady'deki bir hastaneye hemşire yardımcısı olarak girdi. Civarda bir General Electric fabrikasında çalışan, babasına benzettiği bir işçiy-le, Joe Tinning'le evlendi.

Evliliklerinin ilk beş yılı içinde çiftin Barbara ve Joseph adında iki çocuğu oldu. Tanıklar, onların fabrika yakınlarında dubleks bir evde yaşadıklarını, zar zor geçindiklerini ve mutlu bir aile gibi göründüklerini hatırlıyorlardı. Arkadaşları ve komşuları tarafından açıklanamaz biçimde "tuhaf" biri olarak be-timlenmesine rağmen, çoğu insan onun çocuklarının "üzerine titrediği"ni hissediyordu. Çocuklar her zaman temiz, düzgün giyiniyorlar; sevidikleri ve kendilerini güvende hissettikleri bir ortamda yaşayan normal çocuklar gibi görünüyorlardı.

1971'de Marybeth üçüncü çocuğunu bekliyordu. Yedinci ayında babası GE fabrikasında çalışırken ani bir kalp kriziy-le öldü. Marybeth babasının ölümünden çok kötü etkilendi, cenaze töreni sırasında gözyaşlarına boğuldu. On hafta sonra, 26 Aralık'ta üçüncü çocuğunu doğurdu. Kız bebeğe Jennifer adını koydular. Çocuk bir hafta sonra menenjitten öldü. Hemşireler Marybeth'in tepkisini "tuhaf" sözcüğüyle tanımladılar. Yatakta yatmaya devam eden Marybeth çocuğu bir süre kucağında tuttu. Bunu yaparken sakin görünüyordu. Hemşirelerin anlattıklarına bakılırsa çok üzgün görünüyordu. O dönemde böyle durumlarda günümüzde olduğu gibi psikolojik terapi yapılmıyordu. Cenaze töreninde Marybeth şaşkın görünüyordu, ağlamadı.

Marybeth'in kendisine gösterilen sempati ve desteğe bağımlılık geliştirdiğine ve bu yüzden diğer çocuklarını öldür-meye başladığına inanılır. Bebeğin ölümünden on beş gün sonra Marybeth Tinning, 2 yaşındaki oğlunu bir hastaneye götürdü. Çocuğun bir tür "kriz" geçirdiğini ve solunumunun durduğunu söylüyordu. Viral bir enfeksiyondan kuşkulanan hastane çocuğu on gün kadar tuttu. Çocuğu eve getirdiği gün Tinning onunla birlikte tekrar hastaneye döndü. Onun yatak

çarşafına dolandığını ve renginin morardığını söylüyordu. Çocuk ölmüştü. Vaka “sebebi bilinmeyen ölüm” olarak kayda geçirildi; kalp solunum durmasından kuşkulanıyordu.

Mart 1973'te Tinning bu kez 4 taşındaki kızını hastaneye getirdi. Onun durduk yerde çırpınmaya başladığını iddia ediyordu. Doktorlar çocuğu o gece hastanede tutmak istedi, fakat Tinning onu eve götürmek için ısrar etti. Birkaç saat sonra bilinci kapalı çocukla birlikte hastaneye geri döndü. Kız birkaç saat sonra öldü. Ölümün ani bebek ölümü sendromundan kaynaklandığına inanılıyordu, ancak doktorlar bu tahmini ölüm belgesine yazmadılar.

Çok kısa bir süre içinde üç bebeğinin ölmesine rağmen, Kasım 1973'te Tinning dördüncü çocuğunu doğurdu. Bu seferki oğlandı. Üç hafta sonra çocuk ölü olarak hastaneye getirildi. Marybeth onu beşiğinde cansız bulduğunu iddia ediyordu. Doktorlar çocukta bir sorun bulamadılar ve ölümün ani bebek sendromundan kaynaklandığını belgelediler.

Mart 1975'te Tinning bu kez bir oğlan doğurdu. Bu onun beşinci çocuğuydu; üç hafta sonra Marybeth tarafından hastaneye getirildi. Çocuk soluk alamıyor, ağzından ve burnundan kan geliyordu. Zatürree teşhisi konuldu ve bir ay sonra bebek Tinnings'e iade edildi. 2 Eylül günü Marybeth cansız çocuk kollarında olduğu halde hastanenin acil servisinde belirdi. Çocuk arabanın ön koltuğunda yatarken onun nefes almadığını fark ettiğini iddia ediyordu. Ölüm sebebi akut pulmoner ödem olarak kayda geçti.

O sırada acil servis görevlileri ikiye bölünmüşlerdi. Bir kısmı çok kısa bir süre içinde beş çocuğunu olağandışı koşullarda trajik biçimde kaybeden Marybeth'e derin bir sempati duyuyor; diğer yarısı ise ondan nefret ediyor ve hastanede ne zaman görünse irkiliyorlardı. Tanrı aşkına, bu kadın sürekli çocuk doğurmaktan niye vazgeçmiyordu?

Marybeth olayı teorileştirmeye çalışıyordu. Bir keresinde, çocuklarında ölüme neden olan genetik bir sorun olduğunu öne sürdü. Son hamileliği sırasında birlikte çalıştığı insanlar söylenmeye başladılar: “Marybeth yine hamile, bir çocuk daha öldürecek!”

Marybeth sonunda bir evlat edindirme kurumuna başvurdu. Kurum çalışanları onun “genetik” tarihine sempatiyle yaklaştılar ve hemen ona Michael adında bir oğlan çocuğu buldular. Marybeth çocuğu 1978 yılının Ağustos ayında aldı. Fakat o sırada yedi aylık hamileydi.

Ekim 1978’de bir kız doğurdu. Çocuğa Mary Frances adını verdiler. Ocak 1979’da Mary Frances ilk “acil servis” deneyimini yaşadı. Bir ay sonra, 20 Şubat günü Marybeth kollarında ölü bebeğiyle hastaneye gitti. Onu beşiğinde tepkisiz yatarken bulduğunu iddia ediyordu. Ölüm sebebi yine akut bebek ölümlü sendromu olarak kayda geçti.

Marybeth bir kez daha hamile kalmakta gecikmedi. 19 Kasım 1979 günü bir oğlan doğurdu. Çocuğa Jonathan ismini verdiler. Mart 1980’de annesi çocuğu “solunum sorunları” olduğu gerekçesiyle hastaneye getirdi. Doktorlar çocukta bir sorun bulamadılar ve onu eve gönderdiler. Birkaç gün sonra Marybeth çocuğu yeniden hastaneye getirdi. Bu kez bilinci kapalıydı. Beyin fonksiyonlarının durduğu anlaşılan çocuk 24 Mart günü öldü.

Marybeth bütün bu ölümlere dramatik ölüm ilanlarıyla, bütün arkadaşlarını ve akrabalarını bir araya getirerek tepki gösteriyordu. Hem doğum hem de ölüm ilanları onu ilgi merkezi haline getiriyordu. Bir akrabası şöyle dedi: “Her cenaze onun için bir partiydi, pek gözyaşı dökmezdi.”

2 Mart 1981 günü Marybeth evlat edindiği oğlu Michael’i bir battaniye sarmış olarak çocuk doktorunun muayenehanesine getirdi. Çocuk ölmüştü. Marybeth onu sabah saatlerinde bilinci kapalı durumda bulduğunu söyledi. Evlat edinilen çocuğun ölmesi “genetik” açıklamasını bozdu ve insanlar düşü-

nülmesi mümkün olmayan şeyi düşünmeye başladılar: Yoksa bu kadın kendi çocuklarını mı öldürüyordu?

1985 yılının Ağustos ayında, artık 42 yaşında olan Marybeth dokuzuncu çocuğunu Tami Lynne'yi doğurdu. 20 Aralık sabahı kız beşiğinde ölü bulundu. Ölüm sebebi bu kez de akut bebek ölümü sendromu olarak kayda geçirildi.

Ertesi sabah Tinning'lerin evine giden komşuları yeni doğmuş kızının matemini tutması beklenen Marybeth'i gayet rahat buldular. Eve girdiğinde Joe ile Marybeth mutfaktaydılar ve hiçbir şey olmamış gibi kahvaltı ediyorlardı.

Lynne'in cenaze töreninden sonra Marybeth evinde kahvaltılı bir parti vermişti. Üzüntülü hali dikkati çekecek ölçüde değişmişti. "Gülüyordu, iştahı yerindeydi, herkesle ilgileniyor, sürekli konuşuyordu," diye anlattı bir komşusu. "Ve zerre kadar üzgün görünmüyordu."

Marybeth'in görünmesi, Tami Lynne'in ölümünden sonra buluştuklarında onun üzgün görünmediğini doğruladı. "Noel'den söz ettik," diyordu, Roe. "Ölen bebeğinden hiç söz etmedi. Gayet rahat görünüyordu."

Birbirini izleyen dokuz ölüm çok fazlaydı, yetkililer otopsi kararı aldılar. Çocuğun boğulduğu anlaşıldı.

Marybeth Tinning bebeği ve diğer iki çocuğunu öldürdüğünü itiraf etti, fakat diğer cinayetleri üstlenmedi. Bu arada kocasını zehirleme girişiminde bulunduğunu da itiraf etti. 1987'de Tinning yirmi yıl hapis cezasına mahkûm edildi. Mart 2007'de şartlı tahliye duruşması var.

Christine Falling - Katil Bebek Bakıcısı

Christine Falling vakası Munchausen sendromunun bir diğer uç örneğini oluşturmaktadır. Christine Laverne Slaughter Falling kuzey Florida'da yoksul bir ortamda dünyaya geldi. Annesi 16 yaşında olan Christine ailenin ikinci çocuğuydu. Babası 65 yaşındaydı. Christine çeşitli akrabalar, üvey anne babalar arasında gidip geldi. Obez, epilepsi hastası ve zekâ

kapasitesi biraz geri bir çocuktur. Arkadaşları onun “dokuz canlı olup olmadıklarını anlamak” için kedileri öldürdüğünü hatırlıyorlardı. Buna rağmen Christine kedileri çok sevdiğini söylerdi.

Christine dindar bir aileye evlatlık verildi, fakat birkaç yıl sonra öylesine denetlenemez hale geldi ki dokuz yaşına geldiğinde bir ıslahevine gönderildi. Orada bir zorlanımlı yalancı ve hırsız olduğu bildirildi. Liseye gidecek kadar büyüdüğünde, yarım günlük bir özel programa kaydoldu. Günün diğer yarısında çalışmasına izin veriliyordu.

Christine 14 yaşına geldiğinde yirmili yaşlarının başında bir gençle evlendi. Evlilik sadece altı hafta sürdü. Bu süre içinde Christine bir öfke krizi sırasında kocasının başına bir müzik seti fırlattı. Evliliğinin sona ermesini izleyen iki yıl içinde Christine en az elli kez yerel hastanenin acil servisine başvurdu: Yılan sokması, kızarıklık, bademcik kanaması, kemik çıkığı, düşme, kızgın yağ yanığı ve vajinal kanama gibi şikâyetleri vardı.

O sıralarda 16 yaşında olan Christine annesiyle yaşıyordu. Tezgâhtarlık yapacak kadar yetenekli olmadığı için derme çatma evlerden oluşan yoksul mahallesinde ancak bebek bakıcılığı yapabiliyordu.

25 Şubat 1980 günü, 2 yaşındaki Muffin Johnson’a bakan Christine kızın nefes almadığını söyler. Hemen hastaneye yetiştirilen çocuk ölür. Ölüm sebebi ansefalit olarak kayda geçer. Acil servis doktorları, çocuğu hemen bir battaniyeye sararak hastaneye yetiştiren, yol boyunca ona ağızdan suni teneffüs yaptıran Christine’yi överler.

Bir yıl sonra Christine uzaktan akrabası olan 4 yaşındaki Jeffrey Davis’e bakmaktadır. Jeffrey ölü bulunduktan sonra Christine onu uyuması için yatırdığını, fakat nefes almadığını fark etmediğini söyledi. Çocuğun ölüm belgesine miyokardit –kalp iltihabı– yazıldı.

Üç gün sonra Christine bu kez 2 yaşındaki kuzeni Joseph’e bakıyordu. Anne ve baba Jeffrey’in cenazesine gitmişlerdi. Jo-

seph de yatırıldığı yerden kalkamadı. Ölüm belgesine, bu kez bir virüsün neden olduğu miyokardit yazıldı.

Christine'nin bebekleri öldürmüş olabileceğine dair söylentiler çıktığında, akrabalar ve komşular onu hararetle savundular, Christine'nin çocukları ne çok sevdiğini, onlara nasıl şefkatle baktığını anlattılar. Gazeteciler, Florida'nın hijyenik koşulların çok kötü olduğu yoksul mahallerinde bebek ölümlerinin sıradan birer vaka olduğuna işaret ettiler.

Christine Falling daha sonra 77 yaşındaki William Swindle'ın yanında bakıcı olarak çalışmaya başladı. Adam küçük bir kulübede yaşıyordu. İlk gün Christine çalışmak için eve geldiğinde, Swindle'ı mutfak zemininde ölü buldu. Ölümün doğal nedenlerle gerçekleştiği tahmin edildi.

Christine kendisiyle yapılan bir mülakatta şöyle diyecekti: "Bence Tanrı bir sebeple beni bunları yapmakla görevlendirdi. Tanrı eğer bunları yapmamı istemeseydi, bütün bunlar olmazdı." Christine bebek bakıcılığına geri döndü.

14 Temmuz 1981 günü Christine üvey kız kardeşine 8 aylık kızı Jennifer'ın bakımında yardımcı oluyordu. İki kadın arabayla sağlık merkezinin yolunu tuttular. Bebeğe aşı yaptıracaklardı. Christine ağlayan çocuğu kucığında hastaneye taşıdı. Hastaneden çıkan iki kadın ev dönüşü markete uğradılar. Anne alışveriş yapmak için markete girdi. Christine ağlayan bebekle arabada yalnız kaldı. Anne arabaya döndüğünde bebek sessizdi. Eve doğru giderlerken Christine ansızın bebeğin nefes almadığını söyledi. Hemen geri dönerek hastanenin yolunu tuttular. Onlara bebeğin öldüğü bildirildi.

Bebeğin cenaze töreninde orgcu "Kıymetli Anılar" parçasını çalarken Christine düşüp bayıldı. Daha sonra, insanlara çocuğun "yemonia hastalığı"ndan öldüğünü söyleyecekti.

Bir yıl sonra, 2 Temmuz 1982 günü 17 yaşındaki bir anne Christine'nin bir gün ve bir gece baktığı 10 haftalık bebeğinin ölüsüyle karşılaştı. Christine saat 14.00'da çocuğu beslediğini,

o sırada gayet iyi göründüğünü söyledi. Ne var ki sabah olduğunda onu beşiğinde ölü bulmuştu.

Christine yine bir dizi teste tabi tutuldu. Belki de çocuğu beslerken epilepsi krizine yakalanmış ve onun ölümüne sebep olmuştu. Otopsi kararı alındı. Çocuğun boğularak öldüğü saptandı. Christine üç ayrı cinayetle suçlandı.

Suçunu itiraf ederken şöyle dedi: “Çocukları seviyorum. Bunu neden yaptığımı bilmiyorum... Yaptığım şeyin TV şovlarında yapıldığını gördüm. Kendi tarzım vardı. Basit ve kolay. Kimse onların bağırdığını işitmeyecekti. Biliyorsunuz, basit olmasını istedim, ama basit değildi. Yüze bir battaniye bastırdım. Battaniyeyi çektim sonra. Sonra yine battaniyeyi bastırdım... En ufak bir hareket kalmayınca kadar... Bir ses bana şöyle diyordu: ‘Bebegi öldür.’ Bu ses sürekli tekrarlanıyordu... çok yavaş bir ses. Sonra kendime geliyor ve ne olduğunu anlıyordum.”

Christine Falling ömür boyu hapis cezasına çarptırıldı, fakat Aralık 2006’da şartlı tahliyeye uygun bulundu.

SEKS, ÖLÜM VE VIDEO KAYDI

Bir Seri Katilin Suç Ortağı Olan Kadınlar

Erkek seri katillerin suç ortağı oldukları zamanki kadar vahşi ve duygusuz davranan kadın seri katillere ilişkin hiçbir tarih çalışması yoktur. Charlene William Gallego ve kocası Gerald Gallego, üç yıllık bir dönem içinde on genç kızı alışveriş merkezlerinden, araba park yerlerinden ve yol kenarlarından ayartarak kaçırdılar ve kendi karavanlarına götürdüler. Kaçırdıkları kızlara birlikte tecavüz ettiler, işkence yaptılar, sadist ve seks kölesi fantezilerini gerçekleştirdiler ve işleri bittiği zaman Charlene karavanda beklerken, Gerald kızları öldürdü ve cesetlerini uzak tarlalara ya da terk edilmiş binalara bıraktı.

Karla Homolka 15 yaşındaki kız kardeşini ilaçla uyuttu ve onu "Noel armağanı" olarak nişanlısı Paul Bernardo'ya sundu. Bu arada anne ve babası üst katta uyuyordu. Bernardo kız kardeşine tecavüz ederken onların video kaydını yaptı. Kız kardeş, Karla'nın içkisine kattığı yatıştırıcıların etkisi yüzünden saldırı sırasında öldü. Karla daha sonra da video çekimleri yaptı, iki ergen kızın kaçırılmasına, tecavüze uğradıktan sonra öldürülmesine katıldı.

Yirmili yaşlarının başındaki Myra Hindley on kadar erkek ve kız çocuk ve ergene tecavüzde ve onların öldürülmesinde erkek arkadaşı Ian Brady'e yardım etti ve saldırı sırasında onların fotoğraflarını çekti ve attıkları çığlıkları kaydetti. Rosemary ve Fred West, Judith ve Alvin Neelley, Carol Bundy ve Doug Clark, Catherine ve David Birnie, Cynthia Coffman ve James Marlow, Martha Beck ve Raymond Fernandez, hepsi sayısız kurbanı kaçırdı, tecavüz etti ve katletti.

SADİST CİNSEL CİNAYETLERDE SUÇ ORTAĞI OLARAK KADINLAR

1800 ile 1995 arasında ABD’de bilinen altmış iki kadın seri katilin üçte biri (%33) bir ekip halinde ya da çift olarak hareket ediyordu.¹ Çoğu vakada kadınlar, hukuksal tanıma göre, sadece teknik olarak katil tanımına giriyordu. Fiilen cinayet işlemiyorlar, fakat kurbanın kandırılmasında, ayrıca yakalanmasında, işkenceye ve cinsel saldırıya uğratılmasında, cesetlerin parçalanmasında ve delillerin karartılmasında suça iştirak ediyorlardı. Vakaların çoğunda, kadın seri katilin suç ortağı, göreceğimiz gibi bazı istisnalar olmakla birlikte, görünüşte kadına hükmeden bir erkekti. Sadece kadın gruplarından ya da lezbiyen çiftlerden, aile ya da kült gruplarının fail olduğu, erkeklerin yine duruma hâkim oldukları üç ya da daha fazla katilin birlikte hareket ettikleri vakalar da vardır.² Charles Manson “aile”si muhtemelen genç kadınların mensup oldukları modern katil kültürünün belki de en kötü şöhretlisidir.

Kadın-erkek çiftler ABD’de en yaygın seri katil ekipleri olmaya devam etmektedir. Bu ekiplerde kadınlar, sadist, canavar ruhlu erkek seri katile stereotip olarak en yakın konumdadırlar. Kadın suç ortakları, son zamanlara kadar, erkek ortaklarının mazlum kurbanları olarak muamele gördüler ve aldıkları cezalar da bu yaklaşıma uygun oldu. Erkek ortaklar hayat boyu hapis ya da ölüm cezasına çarptırılırken, kadın suç ortaklar görece daha hafif cezalarını çektikten sonra serbest kaldılar. Charlene Gallego ve Karla Homolka vakaları eşleri tarafından en vahşi cinayetlere bulaştırılan kurbanlar oldukları iddiasıyla kendilerini başarıyla savunan kadın katillerin belki de en kötü şöhretli örnekleridir.

Bu tip cinayet ekibinde erkek hâkimiyeti üzerinde odaklanmak erkeğin daima kadından daha yaşlı olması nedeniyle haklı çıkarılır. Kadınla karşılaşmadan önce erkeğin genellikle tek başına cinsel saldırgan olarak uzun bir geçmişi vardır. Kadın, tek başına suç işleyen tipik kadın seri katilden ortalamalara

göre daha gençtir (birincisinde ortalama yaş 30, ikincisinde ise 20'dir).³ Erkek suç ortağı kadınla karşılaşmadan önce uzun bir suç tarihine sahip olabilirken, kadının erkekle karşılaşmadan önce kayda değer bir suç tarihi yoktur. Aslında, Charlene Gallego ve Karla Homolka vakalarında, her iki kadın normal orta sınıf hayat koşullarında yetişmiş, geçmişlerinde herhangi bir taciz, sahtekârlık ya da zihinsel bozukluk olmayan kişilerdi.

Erkek-kadın cinayet ekibi genellikle yüksek derecede organize, suçu dikkatle planlar, kurbanları özenle seçerler. Birlikte öldürme kariyerlerinin tek başına hareket eden kadınların suç işleme süresinden genellikle daha kısa olması oldukça ilginçtir: Tekil kadın seri katiller için ortalama dört yıla karşılık çiftler için sadece bir yıl. Çiftin faaliyetlerinin yatışması örgütlü davranışın bozulmasına ya da erkek ortağın denetimden çıkmasına atfedilebilir. Erkek ortak genellikle tipik bir cinsel saldırgan profili sergiler: Görünür kurbanların seçilmesi, cesetlerin herkesin görebileceği yerlere bırakılması, bıçak ya da ateşli silah kullanımı, tecavüz ve cesedin parçalanması. Bunlar kadın seri katillerin tipik örüntüsü değildir. Onlar “sessizce”, zehirle ya da boğarak öldürürler ve yetkililer olay sırasında cinayetten habersizdirler. Ne var ki ürkütücü biçimde çarpıcı olan, kadın suç ortağının erkek öldürme örüntüsü içinde yol alma kapsamı ve kapasitesidir.

Cinsel Sadist Erkeklerin Eşleri ve Kız Arkadaşları

Görünüşte normal bir kadın nasıl olur da bir cinayetin suç ortağı haline gelir? Bu konuda birkaç güvenilir araştırma yapılmıştır. 2002 yılında Janet Warren ve kıdemli FBI profil uzmanı Ron Hazelwood, cinsel sadistlerin eşleri ve kız arkadaşlarıyla yaptıkları mülakatların sonuçlarını yayımladılar. Bu yirmi kadının yedisi toplam on dokuz kurbanın öldürülmesine katılmışlardı.⁴ Cinayete bulaşan kadınların dördü fiilen cinayet mekânında bulundular ve suç ortaklığı yapmakla suçlandılar. Araştırmada isimleri belirtilmese de, ikisinin Charlene Gallego ve Karla Homolka olduğu kolayca saptanabilmektedir.

Araştırmada yer alan kadınların on yedisi (%85) sağlam aile yapıları içinde yetişmişlerdi ve suç ortaklığı yaptıkları erkeklerle tanışmadan önce hiçbir suçtan tutuklanmamışlardı. Diğer üçü küçük suçlardan tutuklanmışlardı: On dört yaşındayken ruj, işyerinden daktilo ya da çek çalmak. Kadınların yüzde yetmiş beşi lise mezunuydu ya da bir biçimde üniversite öğrenimi görmüştü; %50'si hem kalifiye hem de meslek sahibi çalışan statüsündeydi. Yüzde yirmisi erkek ortaklarıyla tanıştıklarında öğrenciydi. Kadınların sadece dördünün, sadistle ilişki öncesinde alkol ya da uyuşturucu alışkanlığı, intihar girişimleri ya da akıl hastalığı sorunları vardı. Araştırmacılar, bu kadınların çoğunun “davranışlarında radikal değişikliklerle zirveye ulaşan ilişkinin başlamasından önce gayet göreneksel, istikrarlı ve suçla ilgisi olmayan hayatlar yaşadıkları” sonucuna vardılar.⁵

Bütün bunlar istikrarsız aile tarihleri olan, görece eğitimsiz, genç suçluluğu sicili ve psikiyatrik tarihleri olan tekil kadın seri katiller hakkında bildiğimiz şeyle taban tabana zıttır.

Ne var ki onların çocukluk tarihlerinin diğer yönleri, tekil kadın seri katillerin yanı sıra erkek seri katillerin de tarihlerine yakından benzemektedir. Kadınların yüzde otuz beşi hakkında taciz niteliğinde aile disiplini bildirilmiştir ve yaklaşık yarısı (%45) çocukluklarında sürekli cinsel tacize uğramıştır; %30'u babalarını 4 ile 8 yaş arası döneme ilişkin tacizci olarak tanımlıyordu. Cinsel tacizciler babaları, erkek kardeşleri, bir büyükanneyi, bir halayı, bir kız kardeşi ve diğer akrabaları kapsıyordu. Yabancıların cinsel saldırısına ilişkin bir bilgi yoktur.

Onların neden tacizde ve sadistçe davranışta bulundukları sorulduğunda, kadınların %75'i bunun söz konusu adama olan aşklarından ve onu memnun etme arzularından kaynaklandığını söylemiştir. İki kadın kendilerini aşırı derecede saf olarak betimlemiş, ikisi de evden uzaklaşmak istediklerini belirtmiş, biri de açıklama yapamamıştır.

Kadınların çoğunluğu (%85) erkeklerin ilk karşılaştıklarında kibar ve şefkatli olduklarını, kendilerine sürpriz arma-

ğanlar verdiklerini (%65), onları geziye götürdüklerini (%40) ve “büyük miktarda para verdiklerini” (%85) söylemişlerdir. İlişkiyi neden sürdürdükleri sorulduğunda, yirmi kadının sadece üçü bu durumu aşka atfetmiş; sekizi saf ya da aptal olduklarını, partnerlerinin davranışlarının değişeceğini umduklarını; biri parasal bakımdan, biri de duygusal bakımdan bağımlı olduğunu söylemiştir. Sadece yedi kadın partnerlerinden korktuklarını söylemiştir. İlişkiye neden son verdikleri sorulduğunda, sekizi kendi hayatlarından, üçü çocuklarının hayatından kaygılandıklarını söylemiş; üçü partnerlerin tutuklanmalarını sebep göstermiş, beşi başka nedenler öne sürmüş; biri de partneri tarafından terk edildiğini bildirmiştir. Vakaların büyükçe bir azınlığında kadınların ilişkiyi sürdürmelerinin ya da ilişkiden vazgeçmelerinin sebebi olarak, neredeyse eşit düzeyde (%35-40) korkudan söz edilmiştir.

Araştırmayı yapanlar bu kadınları “itaatkâr” olarak nitelendirdiler. Hepsi “sadist erkeğin dikkatini çekmek ve onun duygularını etkilemek için suç ortaklığı yapma isteğini dışavurdukları, bazı kadınların ortaklarının cinsel saldırganlığına özümzendikleri, daha ince bir dinamik işleyişin de görüldüğü” sonucuna vardılar. Bu davranış tipine bağlanan kadınların hepsinin sadece ortaklarıyla tanıştıktan sonra bu işi yaptıklarına ve kadınların cinayete katıldıkları vakalarda, erkeklerden bağımsız olarak kendi başlarına hareket etmediklerine inanıyorlardı. Yazarlar, alternatif olarak, erkeklerin kadın ortaklarıyla karşılaşmasalardı da öldüreceklerini hissediyorlardı –en azından yirmi vakanın yedisinde.

Nihayet araştırma şu sonuca varıyordu:

Bize göre, bu erkekler ve onların davranışları “kadın saldırganlar”ın davranışlarından daha fazla aşırılığı ve sürekliliği yansıtmamaktadır. Eşlerini hırpalayan bazı erkekler cinsel sadist olabilseler de, edindiğimiz izlenime göre çoğunluğu böyle değildir.⁶

Yüksek Derecede Baskın Kadın

1930'ların ortalarında, Amerikalı psikolog Abraham Maslow baskınlıkla ilgili pek çok cinsel davranış araştırması yaptı. Tutsaklık durumunda, en başat maymunların neredeyse sürekli olarak cinsel ilişkiye girdiklerini, nitelik bakımından bu cinsel ilişkinin “anormal” olduğunu kaydetti – diğer erkek maymunların üzerine tırmanan erkek maymunlar, hatta erkeklerin üzerine tırmanan başat dişi örnekleri. Maslow, bu koşullarda cinsel ilişkinin, cinsel dürtülerden çok baskınlığın bir ifadesi olduğu sonucuna vardı. Gruba yeni bir maymun katıldığında, düşük derecede baskın olan maymunların ona karşı aşırı derecede şiddet içeren davranışlar göstereceklerini de kaydetti. Maslow bu saldırıları insanlarda görülen düşük özdeğer şiddetine bağlıyordu.

Maslow daha sonra ilgisini üniversiteli genç kızlara yöneltti ve onlarla uzun mülakatlar yaptı. 1939'da Maslow, kadın cinselliğinin baskınlıkla da bağlantılı olduğu sonucuna vardı. İnsanların üç kategoriye ayrıldıklarını buldu: Yüksek baskın, orta baskın ve düşük baskın.

Yüksek baskın kadınlar daha çok rastgele cinsel ilişki kuran, cinsel bakımdan maceracı ve ketlenmemiş idiler. Orta baskın kadınlar da çok cinsel olma eğilimindeydiler, fakat bir süre kadar genellikle tek bir erkek partnerle ilişkileniyorlardı. Düşük baskın kadınlar cinsellik konusunda fazla bir fikre sahip değildiler, cinsel ilişki sıklıkları düşüktü ve bu ilişki türünün yegâne amacının üreme olduğunu düşünüyorlardı. Maslow her bir kategorinin cinsel özelliklerinin cinsel arzuya hiçbir ilişkisi olmadığını kaydetti: Cinsel dürtü her tipte eşit iken, kadının fiilen girdiği cinsel ilişki miktarı farklılaşıyordu.

Maslow, kadınların kendilerinden biraz daha baskın erkekleri tercih ettiklerini, fakat bunu aynı baskınlık grubu içinde yaptıklarını da buldu. Yüksek baskın kadınlar çoğu erkeği, baskınlıkları düşük düzeyde olduğu için reddediyordu. Çekici

bir erkeğe sadece bakarak orgazm olabildiğini iddia eden bir kadın, Maslow'a bazı erkeklerle cinsel ilişki sırasında orgazm olamadığını, çünkü bu erkeklerin çok zayıf olduklarını ve kendisini "onlara verirken" hayal edemediğini açıkladı.

Orta baskın kadınlar yüksek baskın erkekleri fazla ürkütücü bulurlarken, düşük baskın kadınlar orta baskın erkekleri caydırıcı buluyorlardı. Bunların her biri biraz daha baskın erkeklerle eşleşirler, fakat bunu kendi baskın sınıfları içinde yaparlar. Maslow için bu erkek-kadın ilişkilerinin normal çizgisiydi. Aynısı eşcinsel ilişkilere de uygulanabilirdi.

Ne var ki bazı durumlarda farklı baskın gruplarından partnerler eşleşirler ve ilişkide çok vahim bir dinamik oluşur. Bu türden eşleşmelerin olma nedeni genellikle bir bireyi farklı bir baskın sınıfından bir erkek aramaya yönlendiren bir tip duygusal bozukluktur. Kişilik bozukluğu olan yüksek baskın bireyler, eşlerine sadistçe hükmetme ihtiyacı duyarak düşük baskın kategorilerinde yer alan partnerler arayabilirler. Düşük baskın bireyler de kişilik bozukluğundan mustarip olarak ve bir taciz senaryosunda rol alma zorlanımı duyarak daha yüksek kategoriden erkekler arayabilirler. Sonuç, genellikle iki taraf arasında köle benzeri, neredeyse hipnotik bir ilişkidir. Bu ilişkide bir partner diğerine tam anlamıyla hükmeder, ancak ikisi de birbirine umutsuz biçimde bağımlı hale gelir. Bazı durumlarda baskın bir partnerin cinayet fantezilerine kapılması bakımından eksik olan hayati bir unsur, boyun eğen partner tarafından sağlanır.

Martha Beck ve Raymond Fernandez - Balayı Katilleri

Burada sunulan ilk vaka araştırmasında durum ironiktir, çünkü vakada betimlenen seri katil erkek-kadın çifti belirli ölçülerde yukarıda betimlenen normlara ters düşer. Bu ekipte kadın, erkeğin baskın olduğu düşünülen bir ilişkide baskın figür olabilmıştır.

1940'ların sonunda "Yalnız Kalpler Katilleri" adıyla anılan

Martha Beck ve Raymond Fernandez, Amerikalı kompozitör, piyanist, senaryo yazarı ve yönetmen Leonard Kastle'ın yazdığı ve yönettiği, bir kült haline gelen 1970 tarihli *The Honey-moon Killers* (Balayı Katilleri) filmine konu oldular. Bu kitap yazılırken onlar hakkında bir film daha yapıldı: Başrollerini Salma Hayek, John Travolta ve James Gandolfini'nin oynadıkları *Lonely Hearts* (Yalnız Kalpler).

Martha Beck 1919 yılında Florida, Milton'da Martha Julie Seabrook adıyla dünyaya geldi. Babası yerel bir gazetenin editörüydü, fakat Martha bebekken ailesini terk etti. Martha'da hormonal bir çocukluk hastalığı vardı. Bu yüzden hızlı gelişti. On yaşına geldiğinde bir yetişkinin bedenine ve cinsel dürtülerine sahipti. Ayrıca pek çok kadın seri katilin çocukluk döneminde tipik olan kilo sorunu vardır.

1951'de cinayetten yargılandığı sırada Martha, 13 yaşındayken tecavüze uğradığını söyledi. Annesine tecavüzden söz ettiğinde dayak yemişti. Kadın bu olaydan sonra Martha'yı sürekli gözetim altında tutmuş ve ona yaklaşan oğlanları her defasında uzaklaştırmıştı. Fazla kilolu kız okuldayken alay konusu oldu ve küçümsendi. Hiç arkadaşı yoktu. Kendi fantezi ve romans dünyasına çekildi. Bunlar belki de karanlık fantezilerdi.

Martha zeki bir kızdı ve 1942 yılında 23 yaşındayken Pensacola'daki hemşirelik okulundan sınıf birincisi olarak mezun oldu. Akademik yetkinliğine rağmen, aşırı kilolu olması hemşire olarak iş bulmasını imkânsız kılıyordu. Hemşirelik okulundan mezun olmasının ona sağladığı tek iş bir cenaze levazımatı dükkânında kadın cesetleri gömülmeye hazırlamaktı. Duruşma sırasında bu döneme ilişkin şöyle diyecekti: "Tuhaf bir işti, ölüme ilişkin gözlemlerim sayesinde vücut parçalarının ayrılmasıyla ilgili bir şeyler öğreniyordum."

Yalnız Kalpler

Ancak savaşın patlak vermesi üzerine Martha, Kaliforniya'daki bir askeri hastanede hemşire olarak iş bulmayı başardı.

Burada, askerlerle ve denizcilerle rastgele cinsel ilişkiye girdiği yalnız bir hayatı vardı. 1944 yılında hamile kaldı. Martha evlenme arzusuyla çocuğun babasına yaklaşmaya çalıştığında, adam onunla evlenmek yerine intihar etti.

Hamile Martha, Milton'a döndü. Orada bir deniz subayıyla evlendiğini iddia eder. Bunu kanıtlamak için gösterdiği bir nikâh yüzüğü de vardı. Fakat çocuğun doğumundan kısa süre önce, Martha kendisine kocasının Pasifik savaşında öldüğünü bildiren bir telgraf çekti. Küçük kasaba onun kaybı yüzünden matem tuttu ve öykü yerel basında yer aldı.

Hemen ardından Martha bu kez Alfred Beck adında Pensacola'lı bir otobüs şoföründen hamile kaldı. Evlendiler, fakat altı hafta sonra boşandılar. O sırada 113 kg. ağırlığında olan iki çocuklu yalnız bir anne olarak Martha, dönemin aşk hikâyeleri ve magazin dedikodularıyla beslenen yalnız bir hayat sürüyordu. Bir Pensacola hastanesinin pediatri bölümünde hemşire olarak çalışmaya başladı. Gösterdiği mükemmel performans sonunda terfi etmesini sağladı ve nihayet hastane-nin başhemşiresi oldu.

1947 yılında Martha'nın denetimi altında çalışan personel kaba bir şaka yaparak ona bir yalnız kalpler kulübüne -Dinene Annenin Yalnız Kalpler İçin Aile Kulübü- katılma davetiyesi yolladılar. İnternet randevuları çağından önce yüzlerce ajans evlilik, aşk ya da arkadaşlık amacıyla mektuplaşma ilişkisi sağlayarak yalnız yaşayan insanları birleştirme hizmeti veriyordu. Şakadan pek rahatsız olmayan Martha kulübe katıldı. Mektuplarında aşırı kilolarını ve iki çocuklu olduğunu gizledi.

Sonraki haftalarda Martha mektuplarına tek bir yanıt alamadı. Tam bu işi unutmak üzereydi ki Noel'den hemen önce ansızın 33 yaşındaki kulüp üyesi Raymond Martinez Fernandez'den bir yanıt aldı. Raymond ona bir ihracat-ithalat firmasında çalışan, İspanyol kökenli başarılı bir işadamı olduğunu yazıyordu. Kendisi New York City'de, Batı 139. Cadde'de

yaşıyor ve şöyle diyordu: “Bu apartman katı bir bekâr için fazla büyük, bir gün burayı bir eşle paylaşmayı umuyorum.” Fernandez, hemşire olduğu için Martha’yla yazışmayı seçtiğini, onun “büyük bir mutluluk ve aşk kapasitesi olan kocaman bir yüreği” olduğunu gayet iyi bildiğini yazıyordu.

Martha ve Raymond haftalar boyunca tutkuyla yazıştılar. Martha ona, iri gövdesinin diğer hemşireler arasında görünmez olduğu bir grup fotoğrafını gönderdi. Pahalı kâğıtlar alıyor, mektuplarını parfümlü olarak gönderiyordu. Fernandez’in mektuplarını hep üzerinde taşıyordu. Fernandez ise mektuplarını güzel bir el yazısıyla kaleme alıyor; ince, romantik, edebi göndermelerle dolduruyordu. Nihayet Fernandez, Martha’nın hayal edebileceği en romantik ricada bulundu: Ona saçından bir tutam gönderebilir miydi? Yıldız gözlü Martha hemen saçından bir tutam gönderdi.

Martha ne yazık ki Fernandez’in saç tutamını romantik nedenlerle değil, onu aşk kölesi haline getireceğine inandığı bir voodoo büyüsü için istediğinden habersizdi. Fernandez tamamen uçuk bir tipti!

Raymond Martinez Fernandez - Voodoo Casusu

17 Aralık 1914’te Hawaii’de dünyaya gelen Raymond Martinez Fernandez gerçekten de İspanyol kökenliydi. Üç yaşındayken, ailesi Connecticut, Bridgeport’a taşındı. Fernandez orada büyüdü. Narin ve hassas bir çocuktü, fakat zamanla yapılı ve yakışıklı bir genç adam oldu. On sekizine geldiğinde İspanya’daki amcasıyla birlikte yaşamaya başladı ve orada evlendi, bir çocuğu oldu. İkinci Dünya Savaşı sırasında, İspanyol ticaret filosunda çalıştı ve İngiliz istihbaratı için casusluk yaptı.

Savaştan sonra, 1945’in sonunda Fernandez iş bulma umuyla ABD’ye dönmeye karar verdi, daha sonra karısıyla iki çocuğunu yanına getirtti. Hollanda Batı Hint Adaları şirketi için çalışan bir yük gemisinde iş buldu. Fakat seyahat sırasında dehşet verici bir olay oldu: Çelikten yapılmış ağır bir ambar

kapağı başına çarptı. Çarpmanın etkisi o kadar şiddetliydi ki Fernandez'in kafatası ezildi ve beyininde kalıcı bir hasar oluştu. Fernandez, Aralık 1945'ten Mart 1946'ya kadar hastanede kaldı.

Fernandez hastaneden çıktığında kişiliği tamamen değişmişti. Mesafeliydi, ruhsal iniş çıkışlar yaşıyor, çok çabuk öfkeleniyordu. Başındaki yaranın çevresinde saç yoktu. Alnında da derin bir yara izi vardı. Bir perukla yarayı gözlerden saklamaya başladı. ABD'ye seyahati sırasında Fernandez geminin satış bölümünden giysiler ve bazı eşyalar çaldı. Gümrükte durum anlaşıldı ve Fernandez Tallahassee Florida'da bir yıl hapis cezasına mahkûm edildi. Hücre arkadaşı voodoo büyüsüyle uğraşan uçuk bir tipti, Fernandez'i bu uygulamayla tanıştırdı.

Fernandez voodoo ritüellerinin kadınlar konusunda ona bir güç kazandıracağına inandı. Baş ağrıları çeken ve ani ruhsal iniş çıkışları olan Fernandez yalnız kalpler kulübü aracılığıyla çeşitli kadınlarla yazışmaya başladı. Onlardan hep bir tutam saç istiyor ve büyü yapmaya çalışıyordu. Bu yolla pek çok kadını baştan çıkaracak, önce onların güvenini kazanacak, daha sonra onların parasını, mücevherlerini, onlara ait olup da eline geçirdiği her şeyi çalacaktı. Kurbanları bu durumdan çok kötü etkilendiler ve şikâyetle bulunamayacak kadar utandılar.

New York'taki apartman katı Fernandez'in kurbanlarından birine aitti, kadın ölmüştü. Jane Lucilla Thompson 1947 yılında Fernandez'le yazışmaya başlayan zengin ve boşanmış bir kadındı. Buluşmuşlar ve baş döndürücü bir romantizm yaşamışlardı. 1947 yılının Ekim ayında Thompson İspanya'ya seyahat için iki bilet aldı. Fernandez İspanya'da onu İspanyol eşiyle tanıştırdı, üçü birlikte sık sık yemeğe çıktılar. Birbirleri hakkında neler bildikleri hiçbir zaman açığa çıkmadı. 7 Ekim 1947 günü otel odasında bulundukları sırada aralarında bir münakaşa oldu ve Thompson odasında ölü bulundu. Görünüşe bakılırsa ölüm sebebi aşırı dozdu.

Fernandez, New York'a döndü ve Thompson'ın annesini

apartman katından atarak eve el koydu. Birkaç hafta içinde yeniden onlarca yalnız kalpler kulübü üyesi kadınla yazışmaya başladı. Martha Beck bu kadınlardan biriydi.

Martha'nın saçına voodoo büyüsü yapan Fernandez 28 Aralık günü trenle Pensacola'ya gitti ve bir sonraki kurbanıyla buluştu. Başhemşire olan Martha'nın çalınacak paraya sahip olduğunu düşünüyordu.

Tren istasyonunda karşılaştıklarında Martha'nın görünüşü karşısında Fernandez biraz şaşırdıysa da belli etmedi. Bu arada Martha, onun hoş görünüşünden etkilenmişti. Onu evine götürdü ve iki çocuğuyla tanıştırdı. Akşam yemeğinde bir araya geldiler. Çocuklar yatmaya gittiklerinde Fernandez voodoo büyüsünün gücünü denemeye karar verdi ve aralarında cinsel bir yakınlaşma oldu. Hangisinin diğerini baştan çıkardığı tartışmalı bir konudur, fakat ertesi günü ve geceyi birlikte geçirdiler. Bir noktada Fernandez onun çalınacak bir şeyi olmadığını anlamış olmalıydı; New York'a dönmesi gerektiğini söyledi.

Bu arada Martha'nın başka planları vardı. Fernandez'e ölümsüz bir aşkla bağlandığını hissediyordu ve histerik bir tutumla ondan Florida'da kalarak kendisiyle evlenmesini istedi. Ürkütücü voodoo gücünden kuşkusu olmayan Fernandez, Martha'nın elinden zor kurtuldu. Ona mutlaka geri döneceğini, birlikte yaşamak üzere New York'a gelmesi için ona para göndereceğini söyledi. Martha bunu bir evlenme teklifi olarak anladı.

Fernandez New York City yolundayken, Martha herkese nişanlandığını, yakında evleneceğini söylüyordu. Hatta bir evlilik partisi için hazırlıklara başladı. Fernandez onu bir an önce başından atmak için elinden geleni yaptıysa da Martha onu intiharla tehdit etmeye başladı. Fernandez sonunda geri adım attı ve onun iki haftalığına New York'a gelmesine razı oldu. Ziyaret dönüşünde Martha işten atıldı. Bunun sebebi muhtemelen işyerini izinsiz terk etmiş olmasıydı. Artık onu Florida'da tutan bir şey yoktu.

18 Ocak 1948 günü Martha, New York'a döndü, fakat bu kez yanında iki çocuğu ve valizleri vardı. Habersizce gidip

Fernandez'in kapısını çaldı. Fernandez onun her istediğini yapacağını anlamıştı. Ona çocuklardan kurtulmak istediğini söyledi. Martha bir an bile tereddüt etmeden 25 Ocak 1948 günü bir Selamet Ordusu hostelinde çocuklarını terk etti. Bir daha onlarla bir araya gelmeyecekti.

“Dünya Tarihinde Aşk Uğruna Nice Cinayetler İşlenmiştir.”

Fernandez yalnız kalpler kulübündeki ilişkilerini itiraf ettiğiinde Martha'dan hiçbir itiraz gelmedi. Ona yardım etmenin kendisi için bir “görev” olduğunu düşünüyordu. Yalnız kalplerden gelen mektupları birlikte okumaya, Fernandez'e uygun düşen kurbanları seçmeye başladılar. 28 Şubat 1948'de Fernandez mektuplaştığı kadınlardan biriyle, Pennsylvania'lı bir öğretmenle evlendi ve kadını New York'taki evine getirdi. Martha, Raymond'un eski eşinin kız kardeşi rolünü oynuyordu. Öğretmen sonunda Fernandez'in “eşi”nin İspanya'da ölümüne ilişkin dedikoduları işitti. Fernandez'in emekli maaşını ve sigorta poliçelerini kendisine devretmeyi kabul etmediği için onu azarlamasından sonra evine döndü. Fakat artık arabası yoktu, üstelik Fernandez kadının büyük miktarda nakit parasına el koymuştu.

14 Ağustos 1948 günü, birkaç kadınla evlenip onları soyduktan sonra Fernandez bu kez Arkansas'lı Myrtle Young'la evlendi. Bu seferki kadın öncekilerden daha genç ve daha faaldı. Martha bu kez Fernandez'in kız kardeşi rolündeydi. Fakat Raymond'un yeni eşiyle sevişme olasılığı onda öylesine büyük bir kıskançlık yarattı ki sonunda yeni evli çiftle aynı yatağı paylaşmaya karar verdi. İkisinin arasında yatacağı Myrtle birkaç gün sonra duruma itiraz edince Martha ona yatıştırıcı vermesi için Fernandez'e ısrar etmeye başladı. Myrtle'yi uyutular ve onu en yakın terminale taşıyarak bir otobüse yerleştirdiler ve Arkansas'a gönderdiler. Bu arada kadının dört bin dolar nakit parasına el koymayı ihmal etmemişlerdi. Ne yazık ki yatıştırıcının dozunu ayarlayamamışlardı. Talihsiz kadın Little Rock'a vardığında çoktan ölmüştü.

Martha ve Raymond araştırmalarını sürdürdüler, ancak uzunca bir süre uygun bir kurban bulamadılar. Martha, Fernandez'le sevişme olasılığı olan bütün genç kadınları eli-yordu. Çiftin paraları suyunu çekmek üzerindeyken, New York Albany'de yaşayan 66 yaşındaki dul Janet Fay üzerinde karar kıldılar.

Janet Fay, Albany'nin merkezinde geniş bir apartman katı ve bankada parası olan zengin bir kadındı. Dindar bir Katolik olduğu için Fernandez'in mektupları dini konulara göndermelerle doluydu. 30 Aralık 1948 günü Martha ve Raymond, Albany'e gittiler. Fernandez, Martha'yı kız kardeşi olarak tanıttı ve Janet hemen evini onlara açtı. Artık onlarla birlikte yaşayacaktı. Fernandez'in, kadını kendisiyle evlenmeye ikna etmesi yaklaşık beş gün sürdü. Kadın hemen altı bin dolar çekti, Long Island'da kiraladıkları bir apartman katında onunla ve Martha'yla birlikte yaşamayı kabul etti. 4 Ocak 1949'da arabayla yeni evlerine gittiler.

O gece akşam yemeğinden sonra ne olduğu pek anlaşılamamıştır. Bilindiği kadarıyla Martha yatak odasına gitti ve orada Janet'i çıplak olarak Fernandez'e sarılmış durumda gördü. şiddetli bir öfke krizine yakalandı. Janet, onun saldırısına di-rendi ve çığlık atmaya başladı. Martha'ya göre Fernandez ona, "Sustur şu kadını!" diye bağırdı. "Nasıl yapacağın umurumda değil. Hemen sustur!"

Janet kafasına inen bir çekiçle bilincini kaybetti ve bir eşarpla boğularak öldürüldü. Martha ifadesinde, o sırada kendini kaybettiğini, ne yaptığını hatırlamadığını söyleyecekti. Martha ile Fernandez cesedi havlulara ve çarşaflara sardıktan sonra bir dolaba yerleştirdiler ve yatıp uyudular.

Ertesi sabah bir kamyon satın aldılar, içine yerleştirdikleri cesedi Fernandez'in kız kardeşinin evine sakladılar. Ardından bir ev kiraladılar ve cesedi evin bodrumundaki çimento tabakasının altına gömdüler. Janet'in çeklerini bozdurdular ve ailesine daktiloyla bir mektup yazdılar. Mektupta Janet çok

mutlu olduğunu ve Florida'ya taşınacağını bildiriyordu. Tek sorun Janet Fay'in daktilosunun olmaması ve mektuplarını asla daktiloyla yazmamasıydı. Kuşkulanan akrabaları durumu polise bildirdiler.

Bu arada Martha ve Fernandez, Michigan, Grand Rapids'de yaşayan bir sonraki kurbanlarına ulaşmak için çoktan yola çıkmışlardı. Fernandez bir süredir 48 yaşındaki Delphine Downing adında bir dulla yazışlıyordu. Kadının Rainelle adında iki yaşında bir de kızı vardı. Fernandez ocak ayı sonunda kız kardeşiyle birlikte Grand Rapids'ten geçeceklerini yazmıştı. Delphin de onları ağırlamak istediğini bildiren bir mektup göndermişti.

Delphine Fernandez'in kibarlığından ve kızına şefkatli yaklaşımından öylesine etkilendi ki bir ay geçmeden onunla yattı. Olup bitenleri dikkatle gözlemleyen Martha bu kez kıskançlık öfkesini dışavurmadı. Fakat bir sabah Delphine tesadüfen banyoya girdi ve Fernandez'i perukasız, kel kafası ve dehşet verici yara iziyle gördü. Bir histeri krizine yakalandı ve Fernandez'i kendisini aldatmakla suçladı. Onu sakinleştirmeye çalışan Martha, kadını biraz yatıştırıcı almaya ikna etti. Fakat kadın bilincini kaybederken, kızı Rainelle korkuya kapılıp bağırmaya başladı. Martha çocuğu kucağına aldı ve boğazını sıkmaya başladı. Bu yüzden kızın boynunda mosmor izler oluştu.

Fernandez şaşkındı, Delphine'nin uyandığında kızın boynundaki morlukları göreceğinden ve hemen polisi arayacağından korkuyordu. Anlaşıldığı kadarıyla Martha ona "bir şeyler yapması"nı söyledi.

Fernandez, Delphine'nin eski kocasının tabancasını aldı ve ses duyulmasın diye bir battaniyenin ardından kadının başına, kızının gözü önünde ateş etti. Daha sonra kadının cesedini çarşafıya sarıp evin kilerine gömdüler. Açılan deliği de çimentoyla kapadılar.

İki gün boyunca kaçış hazırlığı yaptılar. Delphine'nin çek-

lerini bozdurdular, evdeki eşyaları yağmaladılar. Bu arada Delphine'nin kızı sürekli ağlıyordu. Sonunda Martha kızın ağlamalarına dayanamayarak onu bodrumdaki kirli su varilinde boğdu. Fernandez çocuk için yeni bir delik hazırladı.

Rainelle'in öldürülmesinden sonra, Martha ve Fernandez şehri terk etmek yerine, sinemaya gittiler. Eve döndüklerinde polis onları kapıda bekliyordu. Durumdan şüphelenen komşular polise haber vermişlerdi. 28 Şubat 1949 günü tutuklandılar. Ölüm cezası olmayan Michigan'da, suçlarını kabul etmeleri halinde en fazla altı yıl ceza alacakları düşüncesiyle hemen itirafta bulundular.

Fakat 1949 yılının Mart ayında, ölüm cezasının uygulandığı New York Eyaleti'ne sevk edildiler. Duruşmalar başladı. Martha ve Fernandez Temmuz 1949'da birlikte yargılandılar. Seri katil çiftler birlikte mahkeme huzuruna çıkarıldıklarında nadiren gerçekleşen bir tutumla tam bir sadakat göstererek birbirini savunmaya çalıştılar. Sansasyonel ve müstehcen ifadelerle süren kırk günün ardından, çift suçlu bulundu ve ölüm cezasına çarptırıldı. İlginçtir, aralarındaki güçlü bağ ancak ölümü beklerken koptu. Fernandez, Martha'nın bir cezaevi gardiyanıyla ilişki kurduğuna dair söylentiler işitmişti. Gazetelere mülakat vermeye, birbirlerini soğukkanlı bir katil olmakla suçlamaya başladılar.

Martha Beck ve Raymond Fernandez'in cezaları, diğer iki hükümlüyle birlikte 8 Mart 1951 günü Sing Sing Cezaevinde elektrikli sandalye kullanılarak infaz edildi. Sing Sing geleneğine göre, çoklu idam durumlarında önce en zayıf hükümlü idam ediliyordu. Martha en sona kaldı. Ölüm odasına götürülmeden önce Martha Beck'in basına son sözleri şöyleydi: "Kimin suçlu olduğu fark eder mi? Benim öyküm bir aşk öyküsü. Ne demek istediğimi ancak aşk acısı çekenler anlayabilir. Beni hep şişman, duygusuz bir kadın olarak resmediyorlar... Ben duygusuz, aptal ya da geri zekâlı değilim... Dünya tarihinde aşk uğruna nice cinayetler işlenmiştir?"

Myra Hindley ve Ian Brady - Çayır Cinayetleri

1963 ile 1965 arasında İngiltere’de genç çift Ian Brady ile Myra Hindley beş çocuk ve ergeni öldürdü, on kişiyi de öldürdüklerinden kuşkulandı. Martha Beck ve Raymond Fernandez maddi kazanç yönelimli seri katiller kategorisindeyken, Brady ile Hindley erkek-kadın seri cinsel katil çiftler fenomeni içinde yer aldı. Onların ahlâk dışı, cinsel canavarlıkla öldürme tarzları bir erkek ve kadından oluşan cinayet ekibi için daha önce pek işitilmemişti.

1938 doğumlu Ian Brady, Glasgow’lu bir kokteyl garsonunun gayrimeşru oğluydu. Annesi rastgele cinsel ilişkide bulunan, yönsüz bir alkolik hayatı yaşıyor, arada bir içeri düşüyordu. Çocukluk arkadaşları Brady’yi koruyucu aile evlerinde diğer çocukları taciz ettiğini, kedileri canlı canlı yaktığını, köpeklerin arka bacaklarını kırdığını, koruyucu ailelerin köpeklerini ateşe verdiğini hatırlarlar. Bir keresinde okulda dört tavşanın başlarını koparmakla suçlandı. Brady’nin kendisini akranlarından üstün gördüğü söyleniyordu. Yakın arkadaşı yoktu. Aslında üstün zekâlıydı, şimdi de öyledir. (Cezaevinde yazdığı son kitabı *The Gates of Janus* bir seri cinayet çözümlemesidir.)

Brady küçük suçlar işlemeye başladığı 11 yaşına gelinceye kadar yasalarla bir sorun yaşamadı. On bir yaşındayken hırsızlıktan dört yıl gözetim altında tutuldu, ardından yine hırsızlık yaptı, nihayet 15 yaşına geldiğinde bir yıllığına ıslahevine konuldu. On yedi yaşında yine sorun çıkardığında, koruyucu ailenin onu artık denetleyemediğine karar verildi ve mahkeme tarafından yeni evlenen annesiyle birlikte yaşaması için Manchester’a gönderildi. Brady annesinden nefret ediyordu ve bu uygulamadan hiç hoşlanmamıştı.

Brady disiplin sorunu olan bir öğrenci olmasına rağmen, çok parlak bir kişiliğe sahipti, çekici ve yönlendirici olabiliyordu. Kitap okuma alışkanlığı vardı. On dokuz yaşına geldi-

ğinde Brady, Nazi düşüncesinin etkisi altında kaldı. 1960'ların başında popüler olan, Nazi vahşetini anlatan yarı-pornografik kitapları yutarcasına okuyordu. Bu kitaplarda, kadınların zorla kapatıldıkları genelevlerden, gaz odalarına götürülen çıplak çingene kadınlardan, kamplarda görevli sadist kadın gardiyanlardan söz ediliyordu. Nazizm'i benimseyen İngiliz arkadaşlarına özenerek kendi başına Almanca öğrendi. Bu arada Marquis de Sade edebiyatını keşfetti. Brady, toplumun çürümüş olduğunu, rahiplerin Tanrı fikrini yoksullara boyun eğdirmek için kullandıklarını düşünüyordu.

Yirmi üç yaşına geldiğinde kapasitesinin çok altında bir işte, Millwards'daki bir kimyasal madde tedarik merkezinde depo memuru olarak çalışıyordu. O sıralarda 18 yaşındaki bir sekreter kızla, Myra Hindley ile tanıştı.

Bir Çocuk Olarak Myra

Myra gayet “normal” bir kız olarak betimlenmiştir. Hayvanları ve çocukları sever, parlak renkli ruj kullanırdı. 1942'de Manchester'ın sanayi bölgesinde, Katolik bir baba ile Protestan bir annenin kızı olarak dünyaya geldi. Dört yaşına geldiğinde kız kardeşi dünyaya geldi ve evin “fazla kalabalık” olduğunu düşünen annesi onu büyükannesinin evine göndermeye karar verdi. Çocuklukta anne tarafından reddedilmek sadece Myra ve Ian'ın değil pek çok seri katilin ortak özelliğidir; ölümcül bir çocukluk içermesine neden olur. Fakat öykü bu kadar basit değildir. Myra'nın büyükannesinin evi aynı sokaktaydı ve Myra kolayca iki ev arasında gidip gelebiliyordu.

Büyükannesiyle ilişkisi Myra'yı kötü etkiledi. Kızın eve serbestçe girip çıkmasına izin veriyordu. Biraz benmerkezci olmasına rağmen Myra göreneksel bir çocukluk dönemi yaşadı. Sokakta oynuyor, okula gidiyordu. Yeterli bir öğrenciydi. Yeterli ve ortalama. Notları sadece büyükannesinin kendisini iyi hissetmediği zaman onu evde oturmaya zorlamasından olumsuz biçimde etkileniyordu. Hayatındaki her şey yeterli, ortalama ve normaldi. Bu durum Myra 15 yaşına gelene kadar sürdü.

Myra komşunun 13 yaşındaki az gelişmiş oğluna bağlandı ve ona yönelik bir abla ya da anne rolü geliştirdi. Bütün boş zamanlarını ve enerjisini çocuğa ayırıyordu. Onunla yürüyüşe çıkıyor, oyunlar oynuyor, onu diğer çocuklara karşı savunuyor, ona şeker alıyordu. Sıcak bir öğleden sonrası çocuk, Myra'ya gelerek birlikte yöredeki çocukların yüzdükleri ve oynadıkları terk edilmiş bir su deposuna gitmeyi önerdi. O gün Myra'nın tembelliği üzerindeydi, bir yere gitmek istemiyordu. Oğlan yalnız gitti ve o öğleden sonra orada boğuldu.

Myra mahvoldu. Günlerce trans halinde dolaştı, geceleri uyuyamıyordu. Tek yaptığı iş kapı kapı dolaşıp çocuğa bir tatbut almak için para toplamaktı. Ona kapıyı açan kadınlardan biri yüzü taş kesilmiş, tuhaf ve saldırgan görünümlü olduğunu hatırlar. Biri de şöyle diyordu:

Sempatî toplamaya çalışan bir kız çocuğuna benzemiyordu. Sizde bir tür suçluluk duygusu uyandırıyor, sanki çocuğun boğulmasından siz sorumluymuşsunuz gibi. Çiçek parasını hemen sökülmeniz gerekiyordu, yoksa size bağırıp çağırmaya başlaması işten bile değildi.⁷

Myra aylar boyunca, annesi gelip üzerindeki siyah elbiseyi zorla çıkarana kadar çocuğun matemini tuttu. Ölümcül matemî onu her konuda benmerkezci hale getirdi. Dünyanın ve dünyadaki herkesin, kendisi böylesine ağır bir matem içindeyken, hiçbir şey olmamış gibi varlıklarını sürdürmelerine akıl erdiremiyordu. Buna nasıl cüret ediyorlardı? Evladını kaybetmiş, bir daha asla çocuk sahibi olamayacak, kimseye şefkat gösteremeyecek bir anne gibi davranıyordu. Bütün bu olanlardan ötürü birilerini suçlamak gerekiyordu.

Myra'nın biyografi yazarlarından biri şöyle der: "Normal duyarlıkları olan bir kızın, çocuğun trajik ölümü ve anne babasının acı kaybını kendi acısı gibi kabulleneceği yerde, bu kı-

zın kalbi tamamen farklı biçimde çarpıyordu: Kırılmıştı belki, fakat hareketsizdi, acı Myra Hindley'in merkezine oturmuştu.”⁸

Yine de bu bir normallik denizinde küçük bir ayrıntı gibi görünebilir, fakat bir çocukluk arkadaşının ya da kardeşin ölümü seri katillerin çocukluk tarihinde zaman zaman tekrarlanan bir temadır: Jerry Brudos'un “kız arkadaşı”nın, kendisi beş yaşındayken ölmesi (dört kadını öldürecek onların ayaklarını kesecekti),⁹ Genene Jones'un evlatlık kardeşinin ölümü ve sonraki öldürücü hali. Evet, az rastlanan bir durum, ama yine de belirtmemiz gerekir. Myra gayet normaldi.

Katolik inancını tutkuyla benimsemesi bir yana, Myra sonraki birkaç yıl içinde çocuğun ölümünün yol açtığı takıntının üstesinden gelmiş gibiydi. Okuldan ayrıldı, arkadaşlarından koparak, daha iyi ücret ve fırsat arayışıyla çeşitli şirketlerde sekreter olarak çalışmaya başladı. İlişkileri oldu, fakat “kendisini evlilikten uzak tuttu.” Dans salonlarına, sinemalara gitti, kilise ayinlerine katıldı, içki içmedi, nişanlandı, fakat sonra ayrıldı.

“İlan'la Birlikte!”

1961 yılının Ocak ayında Millwards endüstriyel kimyasal madde tedarik şirketinde sekreter olarak çalışmaya başladı. Depo memuru Ian Brady'nin işle ilgili dikte ettirdiklerini daktiloyla yazıyordu. Bir yıl kadar aralarında ilişki olmadı. Brady biraz tepeden bakan, kibirli biri gibiydi. Myra'nın o zamana kadar tanıştığı oğlanlara benzemiyordu. İşe motosikletle geliyor, çalışma masasının başına geçince kaskını, sürücü gözlüğünü ve deri ceketini çıkarıyor ve altından bir takım elbise çıkıyordu. Gizemliydi, onu yakından tanıyan kimse yoktu. İlk yedi ay boyunca Myra onunla konuşmadı.

23 Temmuz günü Myra günlüğüne şunları yazdı: “İlan bana kur yapıyor gibi. Hep aynı his.” 25 Temmuz: “Onunla henüz konuşmadım.” 27 Temmuz: “Onunla konuştum. Gülüşü utangaç. Değişeceğim, yazarken dikkatini çekecek.”

1 Ağustos: "İlan çaktırmadan beni süzüyor." 2 Ağustos: "Ben-den hoşlanıyor mu, emin değilim. At yarışlarında bahis oynadığını söylüyorlar." 8 Ağustos: "İlan'dan umut yok." 11 Ağustos: "Dostluk Pub'da, fakat İlan'la değil." 4 Ağustos: "Yine İlan'a âşık oluyorum. Grip olmuş, annesi ona bakıyor." 24 Ağustos: "Kötü bir ruh hali içindeyim, çünkü bugün benimle konuşmadı." 29 Ağustos: "Sanırım beni seviyor ve bir gün benimle evlenecek."

9 Eylül: "İlan'ın üzerinde bugün siyah bir gömlek var." 18 Ekim: "İlan beni hâlâ görmezden geliyor. Sıkıntı. Onu hâlâ seviyorum." 1 Kasım: "İlan'la konuşmayalı aylar oldu." 28 Kasım: "İlan'dan vazgeçtim. Beni kızdırmaya çalışıyor, bana hakaret ediyor, kasten önümde yürüyor. Onun öteki yüzünü gördüm ve iyi biri olmadığına karar verdim." 2 Aralık: "İlan'dan nefret ediyorum, ona olan âşkımı öldürdü..." 15 Aralık: "İlan'ı yine sevmeye başladım."

22 Aralık: "İlan'la birlikte!"

Yılbaşı gecesi İlan, Myra'ların evine gitti, anne babasıyla kız kardeşinin yeni yılını kutladı. Bir şişe Alman şarabı ile bir şişe viski getirmişti. O günlerde bu oldukça pahalı bir yılbaşı armağanıydı. Viski Myra'nın tattığı ilk alkollü içki oldu. Günlüğüne şunları yazdı: "Babam ve İlan yıllardır tanışıyorlarmış gibi konuştu. İlan'ın nezaketi bende ağlama isteği uyandırdı."

1 Ocak 1962: "On iki aydır Millwards'dayım ve İlan'la ancak şimdi çıktım. Umarım hayat boyu birbirimizi severiz, evleniriz ve sonra hep mutlu oluruz."

Günlükte buna benzer birkaç not daha vardır fakat Myra'nın günlük kayıtları başladığı gibi ansızın kesilir. Günlüğüne bir şeyler yazacak ya da hayatını düşünecek kadar boş zamanı yoktur artık. İlan onu sürekli meşgul etmektedir.

İlk buluşmalarında sinemaya gittiler. Seyrettikleri film, zorla kısırlaştırma emri veren eski Nazi yargıçların yargılanmalarını anlatan bir Spencer Tracy filmiydi: "Nuremberg Duruşması."

Myra bir yıl kadar İlan'a saplantılı kaldı. Onunla birlikte olmayı çok uzun süre hayal etmişti. Gerçek hayatta Myra

bekâretini Brady'ye verdi ve onun köle kızı oldu. Brady, Tanrı'nın var olmadığını söyledi ona ve Myra'nın Katolik inancı bir anda buharlaşıp uçtu. Kendisinden büyük, "karmaşık", entelektüel kitaplar okuyan, siyah gömlekler giyen, Alman şarabı içen ve yabancı dil öğrenen Brady onu resmen büyülemişti.

Myra daha sonra şöyle diyecekti: "Birkaç ay içinde beni Tanrı'nın olmadığına ikna etti. Bana yeryüzünün düz olduğunu, ayın yeşil peynirden yapılmış olduğunu ve güneşin batıdan doğduğunu söylese inanırdım. İkna kabiliyeti çok güçlüydü. Yumuşak bir sesle ikna edici konuşmaları beni sadece büyülüyordu, çünkü söylediklerini tam olarak anlayamıyordum. Sadece bir iki cümle aklımda kalıyordu, tıpkı İncil'de yer alan sözler gibi."¹⁰

Myra, kendisini baştan çıkardıktan sonra Brady'nin onun cinselliğiyle pek ilgilenmediğini söyledi. Kendi anüsüne bir mum sokarak Myra'nın kendisine mastürbasyon yaptırmasını tercih ediyordu. Ayrıca onunla anal ilişki istiyor, Myra bunun acıtıcı olduğunu söyleyerek şikâyet ediyordu. Brady onun pornografik pozlarının fotoğrafını çekiyordu. Başlarına kukuleta geçirmiş olarak sevişirken de makineyi ayarlayarak fotoğraf çekiyorlardı. Bir süre sonra Myra neo-Nazi giysileriyle, deri etekler, postallarla dolaşmaya başladı. Saçlarını platin sarısına boyatıyordu.

Cinayetler

Myra'nın ifadesine göre Brady tek bir kitaptan çok etkilendi: Meyer Levin'in *Compulsion*'ı. Kitap zengin ailelerin çocuğu olan iki üniversite öğrencisi, Nathan Leopold ile Richard Loeb'in 1924 yılında Chicago'da 14 yaşında bir çocuğu öldürmelerine ilişkin bir tarihsel değerlendirmeydi. Çocukları bu cinayete yönlendiren, kendilerini üstün insanlar olarak kanıtlama arzularıydı. "Kusursuz cinayet" işlemeye karar vermişlerdi. Leopold'un gözlük camını olay yerinde unutması

üzerine iki üstün insan derhal tutuklandı. Duruşma sırasında bir eşcinsel âşık çift oldukları anlaşıldı. Leopold, Loeb'e hayrandı ve onun her dediğini bir köle gibi yapıyordu.

Myra Hindley'in anlattıklarına göre, yaklaşık bir buçuk yıl süren beraberlikleri sırasında, 1963 yılının Temmuz ayında, Brady ona üstünlüklerini kanıtlamak için kusursuz bir cinayet işlemekten söz etmeye başladı. Myra bir karavan sürüyor, Brady de onu motosikletle izliyordu. Myra'nın görevi kadın otostopçuları toplamaktı. Böylece pembe parti elbisesi içinde dans salonuna gitmek için otostop yapan 16 yaşındaki Pauline Reade'nin önünde durdu.

Myra ona çayıra gitmekte olduğunu söyledi. Çayır dediği, Manchester'ın dışında kasvetli, rüzgârlı, çimenlik, ıssız bir yerdi. Orada eldiveninin tekini kaybetmişti. Eğer Pauline eldivenini bulmasına yardım ederse, ona armağan olarak birkaç plak verecekti. Pauline öneriyi kabul etti, arabaya bindi kırlara doğru yol aldılar. Bu arada Brady motosikletle onları izliyordu.

Oraya vardıklarında Brady genç kıza saldırdı, tecavüz etti ve gırtlakını kesti. Myra tecavüz ve cinayet sırasında kendisinin karavanda kaldığını iddia edecekti. Ancak Brady 1990'da cezaevinden yazdığı bir açık mektupta, Myra'nın da Paulin'e yönelik cinsel girişimlerde bulunduğunu belirtti. Daha sonra, genç kızın cesedini bahçıvan küreğiyle kazdıkları bir çukura gömdüler. Polis cesedi ancak 1987 yılında bulacak, Pauline gömülürken üzerinde olan pembe elbisesinden teşhis edilecekti.

23 Kasım 1963 günü, aynı yöntemle, bu kez 12 yaşında bir oğlanı, John Kilbride'ı öldürdüler. Myra, Brady'nin çocuğa tecavüz ettiğini bıçak gırtlakını kesemeyecek kadar kör olduğu için onu boğduğunu anlatacaktı. Polis, Myra'nın köpeğiyle birlikte olay yerinde poz vererek çektiirdiği fotoğrafta toprağın durumuna dikkat ederek cesedi bulacaktı. Daha sonra, Myra tutuklandığında, polisin tutuklama yaptığı sırada köpeğinin öldüğünü anlatacak ve şöyle diyecekti: "Onlar kanlı katillerden başka şey değiller."

16 Haziran 1964 günü çift yine aynı yöntemleri kullanarak 12 yaşındaki Keith Bennett'i öldürdü. Çocuk tecavüz edilip boğulduktan sonra çayıra gömüldü. Myra ve Brady'nin de yardımcı oldukları aramalara rağmen çocuğun cesedi asla bulunamadı.

Çiftin bir sonraki cinayetleri bir buçuk yıl sonra gerçekleşecekti. 26 Aralık 1965 günü 10 yaşındaki Lesley Ann Downey'yi kaçıracak evlerine götürdüler. Brady ışığı ve kamerayı ayarladıktan sonra zorla küçük kızın pornografik resimlerini çekti. Çocuğun çıgıllıklarını da kaydettikten sonra ona tecavüz etti. Brady'nin 1990'da yazdığı bir mektuba göre, Myra "Lesley Ann Down'ı kendi elleriyle, ipek bir kordon kullanarak boğmak istemiş, daha sonra o kordonu hangi amaçla kullandığına dair gizli bilgiyle herkesin içinde giysilerinin üzerinde" sergilemişti.

1965 yılının Ekim ayında Brady bir çete kurmak istedi ve Myra'nın işsiz eniştesi David Smith'le silahlı soygun işini konuşmaya başladı. 6 Ekim akşamı Smith eve uğradı ve parasızlıktan şikâyet etti. Brady şöyle dedi: "O zaman bir ibne bulup defterini dürelim." Dışarı çıktı ve az sonra 17 yaşındaki Edwards Evans'la döndü. Brady onu bir baltayla sıkıştırarak boğazladı. Smith'in parmak izi bırakacak şekilde baltayı tutmasını istedi. Daha sonra ikisi cesedi plastik bir örtüye sardılar ve kanları temizlediler. Olaydan sonra Myra ve Brady gidip yattılar. Smith şok halinde evin içinde dolaşıp durdu. Kendi evine döndüğünde durumu eşine anlattı ve hemen polisi haberdar ettiler.

Ertesi sabah polis Brady'nin evini bastı ve ayrı bir yatak odasında plastiğe sarılmış cesedi buldu. Arama sırasında bir kitap sırtına gizlenmiş bir de anahtar bulundu. Anahtar evin içinde tren istasyonlarında kullanılan türden kilitli bir dolaba aitti. Polis dolabı açtığı anda fotoğrafları ve Leslie Ann Downey'in öldürülürken attığı çıgıllıkların ve yalvarmalarının ses kaydını buldu. Ses kaydı, Ian Brady ile Myra Hindley'in de hazır bulundukları duruşmada dinlendi.

“Lady Macbeth yerine, Messalina’yı aldım.”

1966 yılının Mayıs ayında ikisi de üç cinayetten ömür boyu hapis cezası aldılar. Ian ve Myra, yirmi yıl sonrasına, 1986’ya kadar Pauline Reade ve Keith Bennett cinayetlerini itiraf etmeyeceklerdi. Cesetlerin aranması sırasında polislerle birlikte çayıra gidecek ve onlara yardım edeceklerdi. Keith Bennett’in cesedi asla bulunamadı.

Mahkûmiyetlerinden sonra, Myra ve Ian yedi yıl boyunca mektuplaştılar ve evlenmelerine izin verilmesini istediler. 1972’de Myra bir cezaevi gardiyanını ayartarak kaçma girişiminde bulundu. Sonunda Myra kendisini Ian’dan ayırmaya ve şartlı tahliye talebinde bulunarak kendisini bir kurban gibi göstermeye başladı. Ian onu dövmüş ve ona boyun eğdirmek için uyuşturucu vermişti. Cinayetlere katılmadığı takdirde onu öldüreceğini söyleyerek tehdit etmişti. Davanın yeniden görülmesini isteyen Myra, şartlı tahliye için gerekli olan otuz yıllık asgari ceza süresini doldurduktan sonra, 1990’larda serbest bırakılması için güçlü bir kampanya başlattı.

Brady ve Hindley’in suçları İngiltere’de öylesine büyük bir tepkiyle karşılanmıştı ki 1997’de bile hassas bir konu olmaya devam ediyordu. Eylül ayı içinde İngiliz Kraliyet Sanatlar Akademisi, ressam Marcus Harvey’in yaptığı büyük boy bir Myra Hindley tablosunun da bulunduğu bir genç sanatçılar sergisi açtığında, itirazlar yükseldi. Hindley’in kurbanlarından birinin ailesi eserin sergiden çıkarılması için Akademi’ye başvurdu. Serginin açıldığı gün, portreye boya, mürekkep ve yumurta fırlatıldı ve resim eski haline getirilmek üzere bir haftalığına sergiden çekildi.

Özgürlük kampanyasının zirvesinde, tam da serbest kalma olasılığının teknik olarak başarıya ulaşacak gibi görüldüğü bir sırada, 15 Kasım 2002 günü Myra Hindley, kalp krizine bağlı komplikasyonlar nedeniyle öldü. Altmış yaşındaydı.

Ian Brady başından itibaren kendi suçlarını itiraf etti ve

hem kendisinin hem de Myra'nın asla serbest bırakılmamasını istedi. Yakın zamanda kendi suçlarından söz etmeksizin bir seri cinayet araştırması yazdı. ABD'de alternatif yayınevi Feral House tarafından yayımlanan kitap İngilizlerde büyük bir öfke uyandırdı.

Myra şartlı tahliye başvurusu yaptığında, Brady adalet politikasından sorumlu İngiltere İçişleri Bakanı Jack Straw'a Hindley'in asla serbest bırakılmamasını isteyen bir mektup yazdı. Şöyle diyordu:

Öncelikle belirleyici faktörü kabul edin. Myra Hindley ve ben bir zamanlar birbirimize âşıktık. Çatışan iki varlık değildik, ortak bir güç oluşturduk. Bu ilişki, sanrısız bir folie à deux'yü değil, bir bilinç/bilinçaltı duygusal ve psikolojik benzeşimi temel alıyordu.

Folie à deux zaman zaman bir kadının aşığı ya da kocasıyla birlikte dehşet verici cinayetleri nasıl işleyebildiğine dair bir açıklama olarak sunulan psikiyatrik bir bozukluktur. Akıl Hastalıklarının Teşhisi ve İstatistik El Kitabı'nda (DSM-IV) "Paylaşılan Psikotik Bozukluk" olarak geçer. Güçlü bir kişilik zayıf olana hükmeder (*folie imposée*), fakat sanrılar aynı eğilimi taşıyan bireylerde eşzamanlı olarak (*folie simultanée*) gerçekleşir.

Brady şu sonuca vardı:

O, periyodik cinayetleri, teorik olarak bizi birbirimize daha sıkı bağlayan karşılıklı sinirsel ritüeller, evlilik seremonileri olarak görüyordu. Kayıtların da gösterdiği gibi, tanışmamızdan önce gerçekleştirdiğim suç eylemleri esas olarak parasaldı. Daha sonra, bir güdülenme ikiliği gelişti. Varoluşsal felsefe ölüm maneviyatıyla birleşti ve başat hale geldi. Lady Macbeth yerine, Messelina'yı aldım. Farklı geçmişlerimiz radikal biçimde farklı çizgiler izleyecekti.

Carol Bundy ve Douglas Clark - Sunset Bulvarı Katilleri

1980'de Los Angeles'ta Douglas Clark, Sunset Bulvarı bölgesinde otostop ya da fahişelik yapan en az altı genç kadını öldürdü. Clark kurbanlarına oral seks yaptırdıktan sonra onları başlarından vuruyor, sonra cesetleriyle cinsel ilişkiye giriyordu. Kız arkadaşı Carol Bundy bu cinayetlerin en az birinde arabanın arka koltuğunda oturup, ön koltukta Clark'ın cinayetini izleyerek ona eşlik etti. Clark'ın artık onunla ilgilenmediğini hissettiğinde, bu kez kendi cinayetini işledi.

Carol'un Çocukluğu

Carol Bundy 1943'te üç çocuğun ikincisi olarak Louisiana'da doğdu. Henüz okula başlamadan, aile kısa süre Los Angeles'ta yaşadı, çünkü Carol'un ağabeyi bir filmde çocuk aktör olarak küçük bir rol almıştı. Çocuk, klasik bir film olan *Miracle on 34th Street*'de Noel Baba'nın kucağında otururken görülüyordu.

Carol'un çocukluk dönemine ilişkin değerlendirmeler gerçekten şaşırtıcıdır." Küçük bir çocukken Carol, annesi ve babası tarafından sevilen ve şefkat gören bir çocuk olarak görülmektedir. Bebeklik dişlerini kaybetmeye başladığında, babası bir oyuncak bebeğin ayaklarını çamura batırarak çocuğun yatağının yanındaki pencereye ayak izlerini çıkardı. Carol annesinin her gece kızlarına masallar anlattığını hatırlar. Ailenin fazla parası yoktu. Buna rağmen bir Noel günü kız kardeşine bir bisiklet, Carol'a da bir televizyon seti alındı. Bütün çocuklar zekiydi, tatillerde bile ders çalışırlardı. Carol okulda Amerikan tarihi çalışmaya başladığında, aile arabayla Washington'a giderek Smithsonian müzelerini ve New England'ı ziyaret etti. Babası ve annesi ona sıcak bir isimle "Petunia" (boru çiçeği) diye hitap ederlerdi.

Annesinin ve kız kardeşinin aksine Carol özellikle zarif ve güzel bir kız değildi. Biraz tombuldu, kahverengi saçları cansızdı. Dokuz yaşındayken kalın camlı gözlükler takmaya baş-

ladı. Okulda onunla “Bayan Ansiklopedi” ve “dört göz” diye dalga geçiyorlardı.

Bu arada evde tuhaf bir şey oldu. Carol 8 yaşındayken açıklanamayan nedenlerle ansızın annesiyle ilişkisi bozuldu. Annesi onu evden atıp kapıyı kilitledi. Küçük kız içeri girmek için kapıları ve pencereleri yumruklarken, annesi ona bağıırıyordu: “Git buradan küçük kız. Artık seni istemiyorum. Sen benim küçük kızım değilsin!”

Küçük Carol babasının iki kilometre ötedeki işyerine kadar yürüdü. Babası onu eve getirdi. Annesiyle babası gece kavga ettiler. Carol bu olaydan sonra annesi için artık var olmayan bir kişi haline geldiğini söyler. Carol’un kız kardeşi Vicky ise annelerinin zihinsel bakımdan pek iyi durumda olmadığını hatırlar. Annesi çocuklarını cezalandırmak için fiziksel şiddet kullanmazdı, çünkü bir keresinde onları dövmeye başlamış ve duramamıştı. Vicky, Carol’un annesine karşı bir savunma psikolojisi geliştirdiğini söylüyordu. Carol sakın sakın gülümseyerek resimli bir kitap okurken, annesinin ansızın ona saldırdığını, kemerle yüzüne ve vücuduna vurduğunu hatırlar.

Carol zeki fakat içine kapanık, keyif almak için ansiklopedi okuyan, bilimkurgu kitaplarından başını kaldırmayan bir çocuk olarak büyüdü. On dört yaşına geldiğinde aile başka bir kâbusa sürüklendi. Annesi ansızın kalp krizinden öldü. Aynı gece babası ona ve kız kardeşine tecavüz etti. Kız kardeşini haftalarca taciz etti ve Carol’a birçok kez tecavüz etti. Sekiz ay sonra yeniden evlendi ve cinsel saldırının yerini dayak ve sözlü şiddet aldı. Çok geçmeden babasının yeni eşi onu terk etti. Kısa bir süre çocuk bakımevinde kalan Carol ve Vicky babaları tarafından geri alındı ve hep birlikte Los Angeles’a yerleştiler. Burada, lisenin birincisi sınıfına başlayan Carol oğlanlarla rastgele cinsel ilişkiye girmeye başladı. Çekici olmasa da cinsel istek göstererek dikkati çekebileceğini öğrenmişti. Fakat bu ilgi kısa sürdü ve yerini küçümseyen tavırlara bıraktı. Hamile olduğuna dair söylentiler yayılınca okuldan atıldı.

On yedi yaşındaki Carol 56 yaşındaki bir sarhoşla evlendi. Onu fahişe olarak kullanmak istediği için adamı terk ettiğini söyler. Ancak o dönemde küçük paralar karşılığında seks yaptığını kabul eder.

Aynı yıl içinde Carol 32 yaşındaki bilimkurgu ve erotizm yazarı Richard Geis'le tanıştı. Adam, Carol'un zekâsından ve mizah duygusundan hoşlandı. Birlikte olmaya başladılar. Geis, ilk kısa hikâyesinde Carol'a yardımcı oldu. Otobüsle işe giden bir polis kadını anlatan öykü önemli bir dergide yayımlandı. Bir bilim kurgu dergisi de Carol'un bir yazısına yer verdi.

Carol 19 yaşındayken babası intihar etti. Carol lezbiyen ilişkilere başladı, fakat erkek sevgilileri kadar kadın olanlar da onu incitti ve reddetti.

Bir gün Carol, Geis'e hemşirelik okuluna gitmek istediğini söyledi. Bunun için paraya ihtiyacı vardı. Geis başarılı olması şartıyla öneriyi kabul etti. 1968 yılında, 25 yaşındaki Carol okulu birincilikle bitirdi ve hemşirelik sertifikasını aldı. Sonraki yıllarda Carol, Geis'ten uzaklaştı, fakat teması kesmediler. (Geis 1975 ve 1976 yıllarında En İyi Fan Yazarı olarak Hugo Ödülü kazanacaktı.)

Carol, çalıştığı hastanenin erkek hemşirelerinden Grant Bundy ile evlendi. Hollywood'un işçi sınıfı semti Van Nuys'da bir ev satın aldılar. Grant'la evliliği sırasında Carol, David ve Chris adında iki erkek çocuk doğurdu. 1979'da Grant'tan ayrıldığında biri 9, diğeri 5 yaşında olan oğullarını yanına aldı.

Carol sefil bir sitede bir apartman dairesine taşındı. Sitenin yöneticisi yarım gün şarkıcılık yapan Avustralyalı Jack Murray idi. Murray sitede karısıyla birlikte yaşıyor olmasına rağmen, Carol'la ilişkiye girdi. Carol onun yakında karısından ayrılacağına ikna olmuştu. Boşanma sırasında Carol eski kocasıyla ortak mülk sahibi olduğu evin satışından önemli miktarda para sağladı: Yaklaşık yirmi beş bin dolar. Kısa süre sonra Jack ona karısının kansere yakalandığını, bu yüzden onu terk edemeyeceğini söyledi. Carol karısının kanser tedavisi için Jack'e

hemen on bin dolar verdi. Jack'in kendisiyle birlikte yaşayacağını umuyordu. Paranın geri kalan kısmını Jack'le ortak bir işe yatırdı. Fakat Jack fazladan sekiz bin dolarla birlikte parayı harcadı.

O sıralarda Carol'un hayatına bir başka adam girdi: Douglas Clark. Çok eşli geçmişi olan ve genellikle boyun eğen partner olarak mazoşist cinsel ilişkilere giren Carol Bundy, Clark için mükemmel bir avdı.

Douglas Clark

Douglas Clark beş çocuğun üçüncüsü olarak 1948 yılında dünyaya geldi. Babası kıdemli bir deniz subayıydı ve Clark ailesi Pennsylvania, Seattle, Berkeley ve Japonya'da yaşadı. 1959 yılında, babası donanmadan ayrılarak özel sektörde yönetici olarak çalışmaya başladı. Aile bu kez Pasifik'teki Marshall Adaları'nda ve Hindistan'da yaşadı. Bu dönemden komşuları Doug'u yakışıklı ve normal ölçülerde haylaz bir çocuk olarak hatırlar. Evde ailenin hatırladığı yegâne tuhaf olay, annesinin 9 yaşındaki Doug'u kendisinin ve kız kardeşlerinin giysileri içinde görmesiydi.

Ergenlik döneminde Doug, İsviçre'de özel bir okula gönderildi, böylece ailesinden ayrılmış oldu. Okul arkadaşları onun ailesinin serveti hakkında abartılmış öyküler anlattığını hatırlar. Bununla birlikte sınıf arkadaşları onun 15 yaşındayken kendisinden büyük kadınları baştan çıkarma yeteneğinden etkileniyorlardı. Sene 1963, mekân ise İsviçre'ydi. Cinsel devrim henüz dünyanın bu bölümüne ulaşmamıştı. Ancak Doug, Cenevre'de yaşayan yetişkin kadınlarla rahatça cinsel ilişkiye giriyordu. Ne var ki okuldaki kadın öğretmenlerden birine cinsel içerikli, "hayret verici" olarak betimlenen bir mektup yazdığında okuldan atıldı.

On altı yaşındaki Doug ABD'ye dönerek askeri akademiye yazıldı. Kısa sürede seks için okula kadın sokmasıyla ünlendi. Bu arada kadınlarla sevişirken fotoğraf çekiyor ve sesleri

kaydediyordu. Fotoğrafları arkadaşlarına göstermeye başladı. Akademi bitirdiğinde 19 yaşındaydı.

Doug Clark ABD Hava Kuvvetleri'ne katıldı ve Radyo Analiz Uzmanı olarak eğitildi. Alaska'ya yerleşti. Buradaki görevi Rus radyo yayınlarının kodlarını çözmektir. Clark'ın mecburi hizmet süresi bitmeden hava kuvvetlerinden neden ayrıldığı bilinmemektedir. Kendisi çeşitli öyküler anlatır: Birinde, üstleri onun bir güvenlik riski oluşturduğunu düşünmüşlerdir; bir diğerinde, beyaz subayların bir zenci askeri öldürmelerini açığa çıkardığı için atılmıştır. Askeri sicili gizlidir. Ulaşılabilen bilgilere bakılırsa, Doug Clark onurlu biçimde ayrılmıştı; Ulusal Savunma Hizmeti Madalyası vardı ve önceki bütün görevlerinde kusursuzdu. Hava Kuvvetleri'nden ayrıldıktan sonra Los Angeles'a taşındı.

Kendi tarihinde Clark'ın potansiyel bir seri katil olduğunu gösteren hiçbir belirti bulunmamaktadır. Aile geçmişi düzgün ve destekleyiciydi; kendisi zeki, görünüşü mükemmel, kadınlar konusunda bazı pürüzler olsa da, gayet başarılıydı. Biraz fazla atıp tutma huyu vardı; yanı sıra, isyankardı ve oldukça benmerkezci ve sorumsuzdu. Ne var ki bütün bunlar onu bir seri katil haline getirmeye yetecek özellikler değildi.

Doug 24 yaşındayken muhasebeci olarak çalışan bir kadınla evlendi. Birlikte iş kurma denemesi yaptılarsa da başarısız oldular. Bu arada tuhaf bir tesadüf oldu; Doug Clark, Hillside canilerinden biri olan, kuzeni Kenneth Bianchi'yle birlikte Los Angeles'ta on kadına tecavüz edip hepsini öldüren seri katil Angelo Buono'dan döşemelik eşya almayı alışkanlık haline getirdi. Buono tutuklandıktan sonra Clark onun işkence yapıp cinayet işlediği dükkânına sık sık gittiğini anlatacaktı. Daha sonra, kendisi öldürmeye başladığında kurbanlarından birinin cesedini, Buono ile Bianchi'nin kendi kurbanlarından birini bıraktıkları sitenin tam karşısına atacaktı.

İş dünyasında başarısız olan Doug makinist olmak için eğitim gördükten sonra San Fernando'da büyük santral kazanları

imal eden bir firmada çalışmaya başladı. Bir ara içki sorunu oldu ve Anonim Alkolikler'e katıldı. İki yıl kadar içkiyi kesti.

Bu arada dört yıl süren evliliği sona erdi. Eski eşi boşanma sebebi hakkında hiçbir açıklama yapmadı. Söylediği tek şey suydı: "Tembel tembel evde oturuyordu." Yine de boşandıktan sonra Doug'la arkadaş kaldı ve o tutuklandığında işittiklerine inanmadı. Doug'u gayet normal bir adam olarak hatırlıyordu. Bunun tek istisnası, bir gün birbirlerinin iç çamaşırlarını giymeleri ve bir keresinde de Doug'un kendisine eş değiştirmeyi ve üçlü seks yapmayı teklif etmiş olmasıydı. 1950'lerin başında Kaliforniya gibi bir yerde yaşadıkları düşünülürse, bunlar pek endişe verici, hatta olağanüstü şeyler sayılmazdı.

Ne var ki 1970 yılının sonunda Clark'ın çalıştığı San Fernando enerji istasyonundan şaşırtıcı haberler sızmaya başladı. İş arkadaşları onun fazla atıp tutan biri olduğunu düşünüyorlardı, fakat dört olayda arkadaşlarını şiddet kullanmakla tehdit ettiği bildiriliyordu. Devamsızlık oranı oldukça yüksekti; iş saatlerinin %15'inde kaytarmıştı. İşe gelmediği zamanlar olağanüstü yalanlar uyduruyordu. Clark nihayet 1979'da işten atıldı. İş yerindeki amirleri insanları tehdit ettiği için işyerine polis çağır-mak zorunda kalmışlardı. Clark, Jergens Sabun Fabrikası'nda makinist olmak için başvuruda bulundu ve işe alındı.

Tam da o sıralarda Doug özellikle şişman olan ve çekici olmayan kadınları baştan çıkarmaya çalışıyordu. Hemen onların evine taşınıyor ve gayet hükmedici ilişkiler kuruyordu. Kira ödemedен yaşıyor, kadınlar ona yemek pişiriyordu. Fazla talepkâr olduklarında da çekip gidiyordu. Bu ilişkilerde duygusal hiçbir yön yoktu. Doug, kadınların banka hesaplarını boşaltacak ya da onların eşyalarını çalacak kadar ileri gitmezdi. Onların arabalarını alıp boş depoyla geri getirmek, masraflara katılmamak ya da uzun süreli telefon konuşmaları gibi ufak tefek şeyler yapıyordu. Clark zamanla aşırı kilolu ve çekici olmayan kadınlar konusunda uzmanlık geliştirdi. Bu özelliklere sahip olan kadınlar bazı patolojik ihtiyaçlarını onunla gideriyorlardı.

1980 yılında bir gece, bir Kuzey Hollywood müzik barında, Clark bakışlarını süpürge saçlı ve bardak dibi gibi kalın camlı gözlük takan, şişman bir kadına dikti. Onu hemen dansa kaldırdı. Doug Clark ile Carol Bundy böylece tanıştılar.

“Bu Arada, Geceyi Annenizle Geçireceğim.”

Carol Bundy tanıştıkları gece Clark’la yatabilirdi, fakat Clark zamanı kur yapmakla ve Bundy’yi etkilemekle geçirmeyi tercih etti. Ona kendisinin bir mühendis olduğunu söyledi, gözlerinin içine bakarak. İsviçre’de özel bir okulda eğitim görmüştü ve eski bir askeri kriptoloji uzmanıydı. Kendi geçmişleriyle ilgili fantastik hikâyeler uyduran pek çok seri katilin aksine, Clark gerçeği söylüyordu. Yalanlar daha sonra gelecekti.

Ona gece bir yemeğe gitmek zorunda olduğunu söyledi, fakat ondan telefon numarasını istedi. Ona vurulmuş gibi davranıyordu. Zeki bir kadın olan Carol, Clark’ın zekâsından etkilenmişti. Clark ertesi gün telefon ettiğinde, Carol bunun “gerçek bir aşk” olduğunu düşündü.

Clark onun evine geldi çocuklarıyla oynadı, Carol’un onları yatırmasına yardım etti. Bu arada onlara şöyle demeyi de ihmal etmedi: “Bu arada, geceyi annenizle geçireceğim.”

Carol’un ifadesine göre, sevişirlerken Clark gerçekten onu memnun etmeye çalıştı. Carol çoğu erkeğin bunu yapmaya çalıştığı, fakat bunun için onları pohpohlamak gerektiği şeklinde bir yorumda da bulundu. Clark, yatakta onu memnun etmekten hoşlanıyor gibiydi, ona saatlerce oral seks yaptı, ne kadar güzel ve zeki olduğunu anlatıp durdu. Carol onun, yumuşak sesiyle ipnotize edici olduğunu da söyledi. Ertesi sabah Clark onun yatağında uyandığında, kaybolmuş küçük bir oğlan çocuğu gibiydi. Carol’a onun yanına taşınıp taşınmayacağını sordu. Carol teklifi kabul etti.

Çok geçmeden Carol onun tam bir benmerkezci olduğunu fark etti. Carol’a “Motor Ağızlı” demesine rağmen, onun kendi hayatı hakkında anlattıklarıyla ilgilenmiyordu. Carol ona yazdığı bir kısa hikâyeyi gösterdiğinde, hemen ona iki parmak

kalınlığında kendi zindanda işkence öykülerinin el yazmalarını verdi. Konuşmaları sık sık seri katiller üzerinde odaklanıyordu ve Clark ona Angelo Buono'yla nasıl karşılaştığını anlatıyordu.

Karanlıkta birlikte yatarlarken Clark onun kulağına fısıltıyla fantezilerini anlatmaya başladı. Genç bir kızı kaçırmak, onu kırdaki işkence odası olan bir eve götürüp seks kölesi yapmak istediğini söylüyordu. Bir gece de ona tarih boyunca insanların birbirlerini boğazlamış olduklarını söyledi. “Doğru,” diye düşündü Carol. Clark insan öldürmenin eğlenceli olduğunu söylüyordu. Bir kadın eğer onu seviyorsa, onun için öldürmeye hazır olmalıydı.

Bir keresinde Doug kendisinin bir mafya tetikçisi olduğunu söyledi; Denver’de birini öldürmesine yardımcı olup olamayacağını sordu. Carol elbette ona yardım etmek istedi. Denver’e uçuş tarifesini hakkında konuştular. Carol ona ne giyeceğini sordu.

1980 yılının Nisan ayında Doug bir silah mağazasına girdi ve Carol’a 25 kalibrelik iki küçük silah aldırdı. Silahları Carol’un adına kaydettirmesini istedi, çünkü kendisi Indiana’da bir silahlı soygun işine karışmıştı, bu yüzden ruhsat alamıyordu. Bu doğru değildi. Pek çok seri katilin aksine, Clark’ın sabıka kaydı yoktu.

Fantezileri giderek bir girdaba dönüştü. Clark zamanla Carol’a karşı biraz tacizkâr ve kibirli bir tutum aldı. Onun sürekli kendisiyle ilgilenmesini sağlamaya çalışıyordu. Clark ile Carol’un çocukları arasında bir gerilim başladı. Carol oğullarını büyükbaba ve büyükannelerinin yanına gönderdi. Çocuklarının evdeki eşyalarını sattı ve Doug’un işyerine yakın bir apartman katı aramaya başladı.

“Bu Kadar Sakar ve Dikkatsiz Olursan Seni Bir Katile Nasıl Dönüştürebilirim?”

Polis, Clark’ın 1980 yılının bahar aylarının sonunda Carol’un tabancalarıyla genç kadınları öldürmeye başladığına

inanmaktadır. 31 Mayıs günü, Sunset Strip bölgesinden bir fahişeyi arabasına aldı ve başından vurdu. Cesedi Los Angeles tepelerine attı. 11 Haziran günü bu kez ergenlik çağında iki genç kızı arabasına aldı ve ikisini de başlarından vurdu. Cesetleri kiraladığı bir garaja götürdü, seks yaptıktan sonra onları Hollywood Hills'de yol kenarına bırakmadan önce fotoğraflarını çekti. Carol sık sık arabasını Doug'a ödünç veriyordu. Arabanın içindeki çantada kanlı giysiler gördü. O âna kadar Doug ona bir şey söylememişti. Carol giysileri dikkatle temizledi.

Doug ona iki kızı öldürdüğünü anlattıktan sonra Carol hemen polisi aradı. Emin değildi, aslında onun cinayet işlediğini doğrulatmak istiyordu. Telefonda cinayet masası dedektiflerine erkek arkadaşının bir katil olduğunu sandığını, fakat emin olmadan onu ele vermek istemediğini söyledi. Cinayetler hakkında ona biraz ayrıntı verebilirler miydi? Görüşme polisin kazara hattı kesmesi üzerine sona erdi.

Bu arada Clark, Carol'u arabayla tura çıkardı. Henüz keşfedilmeyen iki genç kızla ilk kurbanının cesetlerini attığı yerleri ona göstermek istiyordu. Carol'a, yedikleri "iğrenç şeyler"i görmek için cesetlerin karınlarını yarıp midelerine baktığını anlattı. Fahişenin giysilerini almıştı. Daha sonra onları aynı sitedeki 11 yaşında bir kız çocuğuna vermiş, fakat iç çamaşırlarını saklamıştı.

Carol haklı olarak ona bir sosyopat olduğunu söyledi ve Clark gücendi.

Clark, Sunset Bulvarı'nın Hollywood ile Batı Hollywood arasında kalan bölümüne odaklandı. 1980'lerde burası sokak fahişelerinin dolaştığı bir yerdi. Bugün de gri fakat hareketli bir bölgedir. Havası kirli, küçük, külüstür dükkânların, ucuz apartmanların, pislik içinde motellerin, fast-foot lokantalarının, alışveriş mağazalarının bulunduğu bu bölge fahişelerin toplanması için uygun bir mekândı. Los Angeles merkezine doğru inen güney yamacı ile Hollywood Tepeleri'ne doğru

açılan kuzey yamacı arasında çorak ve güneşte kavrulmuş bir yerdi. Fahişeler, Los Angeles'in çeşitli bölgeleri arasında gidip gelen, kalabalık ve yavaş doğu-batı trafiğinden yararlanıyorlardı.

20 Haziran gecesi Clark bir sonraki cinayetine Carol'u da götürdü. Highland Avenue'deki bir alışveriş mağazasının yakınında, Carol arabanın arka koltuğunda otururken Clark bir fahişeyi içeri aldı. Arka koltukta şişman bir kadın seyrederken hizmet sunmak fahişe için sorun eğildi. Kız Clark'a oral seks yaparken, Clark kolunu arkaya uzatarak bir işaret yaptı ve Carol onun avucuna 25 kalibrelik küçük tabancayı bıraktı. Clark kızı başından vurdu. Kız bilincini kaybetmiş, fakat henüz ölmemişti. Carol ön koltuğa geçerken Doug arabayı gazladı. Kızın başı Carol'un kucağında kanıyordu. Carol onun mücevherlerini aldı ve giysilerini çıkardı. Kızın yarasından ve burnundan akan kanları bir kâğıt havluyla silmeye çalıştı. Los Angeles'in kuzey bölgelerine geldiklerinde, kadını çöle atıp ölüme terk ettiler. 17-20 yaşlarında olması gereken kızın kimliği günümüze kadar saptanamamıştır.

Carol bu cinayetin kendisinde heyecan ya da büyük bir tepki uyandırmadığını söyledi. Gözlerinin önünde gerçekleşen sahneyi entelektüel bir merakla izlemişti. Kızın giysilerini çıkarırken, bir insanı istemediği halde soymanın ne kadar zor olduğunu geçirmişti aklından. Kızın hoş sarı pubik kılları olan güzel bir vücudu vardı. Kızın ayakkabılarını çıkarırken, çorabına sıkıştırılmış sigara paketiyle tarağı arasına gizlenmiş bir bıçak buldu. Kendi kendine şöyle dedi: "Aptal şey, oraya sakladığın bıçağın sana faydası olmaz."

Cinayetten sonra Carol zekâsını Douglas'ın hizmetine sundu. Yanında bir "ceset torbası" taşımamasını önerdi. Torbanın içinde, bir bıçak, kâğıt havlular, plastik mutfak eldivenleri ve sıvı temizlik malzemesi olmalıydı. Her cinayetten sonra arabayı dikkatle temizlemeliydi. Her cinayeti bir öncekinden daha ürkütücü olmalıydı. Böylece polis bu cinayetleri Clark gibi

“sağlıklı” birinin tamamen zıddı olan bir psikopatın işlediğini düşünenecekti. Doug kurbanlarını avlarken arabada oturan Carol onları “kahpeler, reziller ya da seviciler” diye sınıflandırıyordu.

Carol polisi şaşırtmak için tecavüz hattını arıyor ve siyah erkek arkadaşının kızları öldürdüğünü söylüyordu. Bu arada çalıştığı hastanedeki bir siyah kadın hemşirenin pubik kılplarından birini almaya çalıştı. Doug kılı bir sonraki cinayet ortamına bırakacaktı. Hemşire öneri karşısında öfkeleni ve reddetti.

Doug Clark öldürme hızını daha yüksek oranlara çıkardı. 22 Haziran günü bu kez tek başına sokaklara çıktı. Sunset bölgesinde üç fahişeyi gözüne kestirdi. Kızların ikisi beyaz, biri siyahtı. Fakat cinayet haberleri yüzünden kızlar dikkatliydi, sadece siyah kız Clark'ın arabasına binmeye razı oldu. Fakat Clark onu reddetti. Tipik bir seri katil olarak, sadece kendi ırkından olanları öldürmekle ilgileniyordu. Clark biraz daha dolaştı, fakat uygun bir kurban bulamadı. Eve dönerken, gözüne az önceki iki beyaz fahişeden biri ilişti. Genç ve sarışın kızı arabasına binmeye ikna etti. Arabanın içinde oral seks yapan kızı başının arkasından vurdu. Arabayı kapalı bir restoranın arka tarafına çekti. Pazar gecesiydi. Cesedi arabadan sürükleyerek çıkardıktan sonra, kızın başını keserek gövdesinden ayırdı. Sonra başı Carol'un kendisine tavsiye ettiği plastik torbanın içine yerleştirdi ve arabanın arka koltuğuna attı. Daha sonra başsız cesedi restoranın arkasına bırakarak arabayı sürüp uzaklaştı.

Bu arada Doug diğer iki fahişenin kendisini teşhis etmiş olabileceklerinden kaygılandı. Sunset bölgesine döndü ve onları aramaya başladı. Siyah kızı buldu ve onu zorla arabanın içine soktu. Onu hemen başından vurdu, mücevherlerini ve parasını aldı ve cesedi caddenin ortasına attı. Bu cinayet bir seri katilin yöntemine ve kendisini nasıl kaybedebileceğine ilişkin bir örnek oluşturur. Clark siyah kadını sadece bir tanık olarak ortadan kaldırmak için öldürdü. Yoksa kadın onun öl-

dürme profiline hiçbir şekilde uymuyordu. Clark üçüncü kızı aramaya başladı, fakat bulamadı.

Plastik torbada kesik başla eve döndü. Carol'un ısrarlarına rağmen başı ona göstermedi, onun "fazla kaba" olduğunu söylüyordu. Carol kendisinin bir hemşire olarak cesetlere aşina olduğunu söyledi. Kesik bir baş görmek onu fazla etkilemezdi, fakat Doug yine reddetti.

Ertesi sabah Carol mutfak tezgâhının üzerinde bir baş buldu. Sarı saçları ıslak ve yapış yapış, ağzı ise açıktı. Doug ona başla birlikte duşa girdiğini ve onunla çiftleştiğini söyledi. Başı alıp buzdolabının içine koydu.

İki gün sonra Doug baştan kurtulmaya karar verdi. Carol dışarı çıktı ve Meksika işi bir ahşap sandık satın aldı. Doug'ın isteği üzerine, başın saçlarını taradı ve üzerinde bir makyaj çalışması yaptı. Sonra Doug başın üzerinde Carol'un parmak izi bırakmış olabileceğini düşündü ve ona başı mutfak lavabosunda yıkamasını söyledi. Sonra onu kutuya yerleştirdiler ve Carol dar bir patikada onu arabadan attı. Aynı gece kutu, oraya arabasını park etmek isteyen biri tarafından bulundu.

Doug onu atacak uygun bir yer bulamadıkları için öfkelen-di. "Bu kadar hantal olur ve gözlemci olamazsan seni bir katile nasıl dönüştürebilirim," diyerek ona çıkıştı.

Doug Clark, Carol'u aşağılamaya ve onunla alay etmeye devam etti. Onu, katiller arasına katılmanın kendisine daha yakın olmasından geçtiğine inandırmaya çalışıyordu. Carol onun akşam yemeğini paketlerken, "işe çıkarken" kullanması için yanına bir de "ceset torbası" koymayı ihmal etmiyordu. Fakat Carol'un onun cinayetlerine kölece bir özenle yaklaşması Doug'un onun üzerinde denetim kurma arzusunu artırıyor, giderek daha uzak ve tacizkâr olmasına yol açıyordu.

Polis bütün cinayetlerin 25 kalibrelik bir tabancayla işlendiğini saptadı. Yakın zamanlarda 25 kalibrelik tabanca satın alanların kayıtlarını incelemeye başladı ve Carol'un kaydına rastladığında soruşturmada ona düşük öncelik verdi, çünkü polis bu cinayeti bir kadının işlemiş olabileceğini sanmıyordu.

Clark o sırada yüz kadar kadını öldürmekten söz ediyordu. Polis daha sonra onun, 1980 yılının yazında, yukarıda anlatılan beş kadına ek olarak iki ya da beş kadını daha öldürdüğünden kuşkulananacaktı. Sonunda Doug altı cinayetle suçlandı, fakat o sıralarda 25 kalibrelik tabancayla vurulmuş birkaç kadın daha vardı. Ne var ki mermiler parçalandığı için onların Doug'un tabancasından çıktığı kanıtlanamadı. Bu arada Carol cinsel bakımdan reddedilmekte olduğunu hissediyordu. Cinayetlerden sonra Doug'un cinsel ilişkiye girmek istemediğini fark etti. Bunun tatmin duygusuyla ilgisi yoktu, yine stresli ve coşkulu görünüyor, fakat Carol'dan uzak duruyordu. Artık onu sürekli eleştiriyor ve alay ediyordu. Onu asla dövmedi fakat Carol'un inişli çıkışlı psikolojisinde dayak belki de Doug'un ona hâlâ ilgi gösterdiğine ilişkin bir kanıt olacaktı. Carol giderek umutsuzluğa kapıldı.

***“Dürüst Olmak Gerekirse,
İnsan Öldürmek Eğlenceli Bir Şey...”***

4 Ağustos günü Carol, Doug'un gözüne girmek için kendi cinayetini işlemeye karar verdi. Clark'tan önceki, banka hesabının büyük bir bölümünü ele geçiren eski sevgilisi Jack Murray'i aradı. Ona ait karavanda sevişmek için adamı ikna etti. Karavana girdikleri anda onu başından vurdu. Tecrübeli bir hemşire olan Carol adamın nabzına baktı ve kalbinin hâlâ güçlü biçimde attığını gördü. Bu kez onu başının öteki tarafından vurdu. Sonra onu sırtından altı kez bıçakladı. Sonra onun anüsünü doğradı ve tam bir “psiko katil” olarak görünebilmek için kalçalarında büyükçe bir oyuk açtı. Daha sonra, adamı doğrarken şöyle söylediğini hatırlayacaktı: “Bir parça göt istiyordun, al sana bir parça göt.”

Carol, parmak izlerini dikkatle temizledikten sonra, Jack'in başındaki iki merminin önceki cinayetlerle bağlantı kurulmasına yol açacağını düşünerek, onun başını kesti ve plastik bir torbaya koydu. Daha sonra Doug, Carol'u arabayla aldı. Ona başı

ne yapacağını sordu. Carol şöyle yanıtladı: “Başta üç tane delik var. Onu bir bowling salonuna götürüp biraz puan toplayalım.”

Doug sanayi tipi bir çöp konteynerinin önüne çekti arabayı ve Carol’a başı çöplerin arasına bırakmasını söyledi. Baş hiçbir zaman bulunamayacaktı. Bu arada Doug, Carol’ın yaptığı işten ötürü gurur duymak yerine, hayal kırıklığı yaratacak şekilde ona hakaret etmeye başladı. Onun bir aptal olduğunu, başı kesip aldığını, fakat arkasında 25 kalibrelik silahın mermi kovanlarını bıraktığını söylüyordu.

Cumartesi gecesı komşular park edilmiş bir karavandan kötü bir koku geldiğini fark ederek şikâyetle bulundular. Polis geldi ve Jack’in cesedini buldu. Tanıklar Jack’in Kuzey Hollywood barında sık sık Carol’la birlikte görüldüğünü söylediler. Barda herkes Jack’in Carol’un eski sevgilisi olduğunu biliyordu. Polis Pazar günü öğleden sonra onu sorguya aldı. Carol ortadan kaybolduğu günün erken saatlerinde Jack’i gördüğünü söyledi, fakat cinayetle ilgili herhangi bir bilgisi yoktu. Kendisine 25 kalibrelik bir tabancası olup olmadığı sorulduğunda, Carol kendisinde ondan iki tane olduğunu, ikisini de Mayıs ayında satın aldığını söyledi. Onları kendisine satan adamın adını hatırlamıyordu.

Doug Clark hemen Carol’dan uzaklaştı. “Ne yaparsan yap, Jack yüzünden başımı derde sokma,” dedi ona. “Bu işi ben yapmadım, sorumluluk üstlenemem.” Sorgudan sonra Carol Bundy neredeyse histerikti. Kuzeyde eski kayınvalidesinin evinde olan oğullarını telefonla aradı. Onlarla yirmi dakika kadar konuştu. Ardından Dick Geis’i aradı ve Oregon’a gelip onunla kalmak istediğini söyledi. Fakat Dick onu bir daha görmek istemiyordu. Bu arada Doug, Carol’dan habersiz başka bir kadınla çıkmaya başlamıştı. Carol o pazar günü akşamı kendisini yalnız ve terk edilmiş hissetti.

Genellikle önemsiz görünen bir şey bu türden olayların açığa çıkmasına yol açar. Doug Clark ve Carol Bundy vakasında da öyle oldu. Pazartesi sabahı Carol uyandığında yatmadan

önce aldığı Librium nedeniyle başında bir ağırlık vardı. Birlikte işe gitmek üzere arabaya bindiklerinde Doug söylenmeye başladı. Yol boyunca ona “motor ağızlı” diyerek bağırıp çağırırdı. Polise çok şey anlattığını söylüyordu. Carol hemşire olarak çalıştığı Valley Center Hastanesi’ne varana kadar bu durum devam etti.

Valley Center’da iş arkadaşları Carol’un yorgun ve sıkıntılı olduğunu fark ettiler. Fakat Carol işini her zamanki gibi yaptı. Birlikte çalıştığı hemşireler Carol Bundy’nin heyecanlı bir hali olduğunu görüyorlardı. Sabahın ilerleyen saatlerinde Carol hemşirelerden birini bir köşeye sıkıştırdı ve ona cinayetleri bir zafer duygusuyla anlattı. Jack’in başını nasıl kestiğini anlattıktan sonra, mermi kovanlarını toplamayı unuttuğunu söyledi. Dehşete kapılan hemşire bu arada Carol’un elini yavaşça önlüğünün cebine soktuğunu gördü ve o cepte bir tabanca olabileceğini düşünerek korkuya kapıldı. Nihayet Carol hikâyesini bitirdi ve eve gidip delilleri toplayarak kendisini polise ihbar edeceğini söyledi.

Hemşire hemen güvenliğe koştu. Polis hastaneye girdiğinde, Carol Bundy gayet sakin bodruma indi, üzerindeki önlüğü çıkardı ve yangın merdiveni çıkışından kimseye fark ettirmeden hastaneyi terk etti. Eve geldiğinde, kurbanlara ait giysileri, mermileri, fotoğrafları ve diğer delilleri topladı (silahlar Doug’un çalıştığı Jergens’de saklanmıştı) ve polisi aramaya çalıştı.

Fakat bir türlü temas kuramadı. Ya meşgul sinyali alıyor ya otomatik makineden yanıt geliyor ya da kendisine araması için başka bir numara veriliyordu. Nihayet cinayetin işlendiği bölge dışında görevli bir cinayet masası polisine ulaşmayı başardı. Adam katillere pek aşina değildi. Carol’in anlattığı olaylara ilişkin haberleri gazetede bile okumamıştı. Yine de onu hatta tutarak her şeyi anlatmasını sağladı. Ona neden sevgilisini polise ihbar etmediğini sorduğunda şu yanıtı aldı: “Bana uzun zamandır pislikmişim gibi davranıyor. Gittikçe

daha kötü, çok daha kötü oluyor. Sonunda kendi başıma yaptım. Tek başıma yaptım ve fena halde bozum oldu. Bıktım artık.”

Dedektif ona bu cinayetlerden ötürü kendisini kötü hissedip hissetmediğini sordu. Carol, “Dürüst olmak gerekirse, insan öldürmek eğlenceli bir şey,” dedi. “Kurtulabilseydim muhtemelen bunu yine yapardım. Şunu söylemek zorundayım ki eğlenceli bir iş. Başkalarına hastalıklı gelebilir ya da benim bir sapık olduğumu düşünebilirler, aslında bilemiyorum sapık mıyım neyim, ama eğlenceli. Tıpkı bir dönme dolap gibi.”

Daha sonra Carol, cezaevinden Richard Geis’e şöyle yazıyordu:

Dick, burada basit bir gerçek var. Öldürmek çok kolay. Hepimizde bu potansiyel var. Çocukluğumuzda yaşadığımız sosyal koşullanma cinayet işlememizi önüyor... Bana cinayet işlemenin en kolay suç olduğunu söylediler. Buna inanıyorum. İtiraf etmemiş olsaydım... ah, ah! Çok geç artık. Çok geç.

Carol Bundy itiraflarını bitirip telefonu kapadığı anda polis geldi. Hastanedeki itiraf onlar için yeterince uyarıcı olmuştu. Carol Bundy, Jack Murray cinayetinin zanlısı olarak hemen tutuklandı. Günün ilerleyen saatlerinde Doug Clark da Jergens fabrikasının çıkışında tutuklandı. Fabrikada gizlenmiş iki tabanca bulundu.

Doug Clark, kendi savunmasını yaptıktan sonra, 1983'te ölüme mahkûm edildi. Sırasının gelmesini bekliyor. Bu arada bütün cinayetleri Carol ile Murray'in birlikte işlediklerini, kendisine komplo yaptıklarını iddia etmeyi sürdürüyor.

Carol fahişe cinayetleri ve Jack Murray cinayetinden suçlu bulunarak iki kez yirmi beş yıl hapis cezasına çarptırıldı. 2012'de, 69 yaşını doldurduğunda ilk şartlı tahliye başvurusunu yapacaktı, fakat 9 Aralık 2003 günü, 61 yaşında cezaevinde öldü.

Charlene ve Gerald Gallego - Seks Kölesi Cinayetleri

Los Angeles polisinin Doug Clark ile Carol Bundy'yi 1980 yılının Ağustos ayında tutuklamasından hemen sonra, Kaliforniya, Sacramento polisi 2 Kasım 1980 günü sabahının erken saatlerinde tuhaf bir telefon aldı. Üniversite öğrencileri, resmi bir akşam yemeğine katılmışlar, ardından dans etmişlerdi. Yirmi iki yaşındaki Craig Miller ve arkadaşı 21 yaşındaki Mary Beth Sowers, restorandan çıkarken, onlara bir şaka yapmayı planlayan arkadaşları Andy Beal tarafından takip edilmişlerdi. Andy, park yerinde, tam şakasını yapacağı sırada, genç ve sarışın bir kadının çifte yaklaştığını fark etti. Anlaşılmaz bir sebeple, kadına arabasına kadar eşlik ettiler ve arabanın arka koltuğuna yerleştiler. Andy Beal bir şaka yapma fırsatı yakaladığını düşünerek hemen koşup arabanın sürücü koltuğuna oturuverdi. Fakat birden şaşırdı. Yan koltukta suratsız bir adam oturuyordu. Arkaya dönüp arkadaşlarına baktığında, durumun pek normal olmadığını anladı. Bu arada sarışın kadın ansızın sürücü tarafında belirdi, açık kapıdan içeri eğilerek Andy'nin yüzüne bir tokat attı ve hemen arabadan inmesini söyledi. Sarsılan Andy arabadan inerek yerini kadına bıraktı. Kadın kapıyı çarparak arabayı çalıştırdı ve arka koltukta Andy'nin iki arkadaşı olduğu halde gazlayıp hızla uzaklaştı. Andy son anda arabanın plaka numarasını almayı akıl edebildi.

Polis arabanın kimin üzerine kayıtlı olduğunu araştırdı ve Sacramento'da oturan Charlene Gallego adına ulaştı. Yirmi dört yaşındaki Gallego üniversite mezunu, evli ve Sacramento'nun zengin ve saygıdeğer ailelerinden birine mensuptu ve yedi aylık hamileydi. Sorgusunda, polise o gece yalnız olduğunu, arabasına kimseyi almadığını, yol üstüne park ettiğini söyledi. Park ettiği yerde de hiçbir olay olmamıştı. Charlene'in hamile olduğunu gören polisin kuşkulananması için hiçbir sebep yoktu. Çocuk plaka numarasını yanlış almış olabilirdi, belki de sarhoştur ve gördüklerini yanlış anlamıştı. Fakat birkaç saat

geçmeden Craig Miller'in cesedi bir tarlada bulundu. Başına 25 kalibrelik bir tabancayla üç el ateş edilmişti.

Polis Charlene'in kocası Gerald Gallego'yu soruşturmaya başladı ve 13 yaşından itibaren uzayıp giden bir dizi cinsel saldırı kaydına ulaştı. Liste, Gerald'ın 13 yaşındayken 7 yaşında bir kız çocuğuna tecavüzüyle başlıyordu. Gallego 14 yaşındaki kızını sodomize etmeye, arkadaşına da tecavüz etmeye kalkışmıştı. Üstelik babası da bir suçluydu; iki polis memurunu öldürmüş ve Gerald 9 yaşındayken Mississippi Eyaleti'nde gaz odasında infaz edilen ilk kişi olmuştu.

Polis hemen Gerald ve Charlene Gallego'nun yaşadıkları eve gitti, fakat ne onları ne de arabayı bulabildi. Çift, 1978'den beri genç kadınları kaçırıp öldürüyordu, en az iki kişiyi öldürdükleri kesindi.

Biseksüel Charlene'e cezaevinde yapılan testte IQ'su 160 çıktı. Kaliforniyalı zengin bir ailenin üniversite mezunu kızıydı ve usta bir keman sanatçısıydı. Bir gece, bir kulüpte uyuşturucu satın alırken Gerald Gallego'yla tanıştı. Gallego'nun "yasadışı" kişiliği onu bir anda büyüledi, hemen evlendiler.

O da yüksek-baskın bir adama ihtiyacı olan yüksek-baskın bir kadındı. Gerald baskınlık konusunda mükemmeldi. Charlene'le birlikte ıssız bir kır evinde bakire genç kızları seks kölesi yapma fantezilerini paylaşıyordu. Kızının (bir başka evlilikten olma) on dördüncü doğum gününde onu sodomize, arkadaşına ise tecavüz etmişti. Charlene bu olayın seyircisiydi.

Bir gece 16 yaşındaki bir striptizci kızı baştan çıkardığında işler kötü gitti. Üçlü seks iyiydi, fakat ertesi gün Gallego işten döndüğünde Charlene ile dansçı kızı yatakta buldu. Öfkelen-di, kızı dışarı attı ve Charlene'le seks yapmaktan vazgeçti. Bunun üzerine Charlene genç kızları kaçırıp tecavüz etmeyi ve öldürmeyi teklif etti.

Eylül 1978 ile Kasım 1980 arasında öldürdükleri kızları genellikle Sacramento'daki alışveriş merkezlerinde bulup kaçırdılar. Nevada ve Oregon'da da cinayet işlediler. Kurbanlarının başına demir çubukla vuruyorlar ya da 25 kalibrelik bir taban-

cayla onlara ateş ediyorlardı. Kurbanlarından birini, hamile bir kadını canlı olarak gömdüler. Üç olayda bir seferinde iki kadını kaçırdılar. Gerald kurbanları Charlene'le paylaşıyordu. Charlene kendisine oral seks yapılırken, başka bir kızı ısır-maktan hoşlanıyordu. Kurbanlarından birinin göğüs ucunu ısırarak kopardı.

Bir keresinde Charlene karavanı sürerken, Gerald iki genç kıza "onu beklemeden" tecavüz etmeye kalkıştığı için arala-rında silahlı çatışma çıktı. Charlene, Gerald'ı kolundan vurana kadar birbirine ateş ettiler.

Sonunda tutuklandılar ve Gerald Gallego ölüme mahkûm edildi. Charlene Gallego ise, her zamanki örüntüye uygun olarak, Gerald'ın suçlarını açıkladığı için on altı yıl hapse mahkûm edildi.

Cezaevinde eğitimine devam etti, psikolojiden işletme yö-netimine, Izlanda edebiyatına kadar çeşitli konularda çalıştı. "Güzel, entelektüel bir kadındı," der Nevada Eyalet Yargıcı Richard Wagner. Kendisi Gallego Davası'nın başsavcısıydı. "Olağanüstü bir zihin yapısı vardı. Bu da onun şahane bir ta-nık olmasını sağlıyordu... Kurbanlar söz konusu olduğunda neredeyse fotografik belleğini konuşturuyor, onların ayakka-bılarından giysilerine kadar her şeyi hatırlıyordu."

17 Temmuz 1997'de Charlene serbest kaldı ve aile soya-dı olan Williams'ı kullanmayı başlandı. Kendisiyle yapılan bir mülakatta, tıpkı diğer kızlar gibi Gallego'nun kurbanı oldu-ğunu söyledi: "Ölen kurbanlar vardı, ama yaşayan kurbanlar da vardı. Yaşayan kurbanlardan biri olduğumu anlamam uzun zaman aldı."

Charlene, Gerald Gallego'yu anlatırken şöyle diyordu: "Anne ve babama kendisini süper aile erkeği olarak tanıttı. Fakat nasıl bir çamur olduğu kısa sürede açığa çıktı. Bunun nasıl bir şey olduğunu anlayamazsınız. Hayatımdaki her şeyi parça parça, kişileri teker teker uzaklaştırdı. Nihayet çevremde sadece onun aile fertleri kaldı. Hepsi onu severlerdi... Cezae-vi, onunla olmaya kıyasla özgürlük benim için."

Gallego, davanın yeniden görülmesini istediği sırada kanserden öldü. 20 Kasım 1999 günü Nevada’lı bir çiftçi, içinde 14 yaşındaki Brenda Judd ile 13 yaşındaki Sandra Colley’in bulunduğu bir çukur keşfetti. İki çocuk 1979’dan beri kayıptı ve onları Charlene ile Gerald’ın öldürdüklerinden kuşkulani-lıyordu.

Erkek-kadın seri katil çiftlerin psikopatolojisinde bazı ayırt edici örüntüler gayet belirgindir. Bunlardan biri, burada betimlenen çoğu vakada da görüldüğü gibi, erkek partnerin uzak bir yerde bakire seks köleleri edinme fantezisi – “kolleksiyoncu” fantezisi. Kadın partneri belirli bir tipe oturtmak daha zordur. Onlarda başka kadınlara yönelik bir nefret ve öfke görülebilir. Bu duygular eşcinsel ve biseksüel eğilimlerle karışmıştır. Katiller, kadınlar tarafından cinselleştiriliyordu. Kadınlar ya onların kurbanlarıyla doğrudan cinsel ilişkiye giriyorlar ya da katil eşleriyle cinsel ilişkiyi sürdürüyorlardı.

Vakaların her birinde, kadın partnerin suçlara eşit derecede katıldığını –hatta erkekten daha ileri gittiğini– gösteren delillerin varlığına rağmen, kadınlar daima daha az ceza almıştır. Toplum bir kadının potansiyel olarak bir erkek kadar sadist ve cani olabileceğini kabul etmeye hazır değildir. Bu durum, özellikle bir erkek-kadın çift bağlamında geçerlidir.

Karla Homolka ve Paul Bernardo – Ken ve Barbie Katilleri

Kanada, Ontario’da Paul Bernardo ve karısı Karla Homolka vakası, Hindley-Brady, Gallego’lar ve Bundy-Clark cinayetlerine çok benzer. Aradaki fark, onların kurbanlarına tecavüz ve işkencelerini belgelerken daha ileri bir teknoloji kullanmış olmalarıdır. Yaptıkları her şeyin video kaydını yaptılar, böylece sadist seri katilin kurbanlarına ne yaptığına ilişkin dehşet verici bir kayıt bırakmış oldular. Kriminal tarihte hiç kimse arkasında Homolka ve Bernardo kadar ayrıntılı ve kapsam-

lı cinayet videoları bırakmamıştır. Leonard Lake ve Charles Ng.'nin kötü şöhretli kayıtları bile onlarınkiyle yarışamaz.

Paul Bernardo ve Karla Homolka'ya, pek çok küçük kızın oynadığı mükemmel küçük bebeklerden hareketle, "Ken ve Barbie Katilleri" denilmiştir. Tutuklandıklarında Paul 28, Karla ise 22 yaşındaydı. Paul Bernardo sarışın, mavi gözlü, uzun boylu, atletik yapılı, zeki ve pek çok kişinin meleksi yüz hatlarına sahip olduğunu söyleyebileceği kadar yakışıklıydı. Karla ise bukleli sarı saçları olan, mavi gözlü, zeki, orantılı ve hoş bir vücudu olan güzel bir genç kadındı. Paul üniversite öğrenimi görmüş, Karla ise henüz liseyi bitirmişti ve bir veterinerin yanında çalışıyordu. İkisi de orta sınıfın yaşadığı bir ortamda yetişmiş, orta sınıfa mensup çocukların gittiği okullara devam etmişti. Sık sık tipik lise ve üniversite öğrencisi partilerine katılırlardı. Çevrelerindeki her şey orta sınıfa özgüydü: Beğenileri ve hayat tarzları ne üst sınıfın ne de alt sınıfın özelliklerini taşıyordu. Sıradan alışveriş merkezi standartlarına uygun yaşıyorlardı.

Paul ile Karla kendileri için savurgan olmakla birlikte, mütevazı bir törenle evlendiler. Güçleri ancak gelin dergilerinde rastlanan türde rutin bir törene yetmişti. Kiliseden çıkıp atlı bir arabaya binmişler ve balayı için Hawaii'ye gitmişlerdi.

Tipik, zengin, orta büyüklükte şehirlerin birine, ABD sınırı yakınında Toronto ile Niagara Şelalesi arasında, "Altın At Nah" olarak bilinen güney Ontario'nun verimli kuşağında bir yere yerleştiler. Küçük Cape-Cod gölü kıyısında bir ev kiradılar. Niagara Şelalesi'ne yarım saat mesafede olan ve tipik Kanada tarzı çam mobilyalarla donatılan eve ayda iki yüz dolar ödüyorlardı.

Tipik olmayan tek şey, Paul ile Karla'nın balayında oldukları sırada, Karla'nın 15 yaşındaki kız kardeşi dahil iki ergen kıza tecavüz etmiş, işkence yapmış ve onları öldürmüş olmalarıydı. Her iki cinayeti de kayda aldılar. Çiftin öylesine saygıdeğer, çekici ve orta sınıf bir hali vardı ki hiç kimse onların bölgede kaybolan öğrenci kızlarla ilişkili olabileceğinden kuş-

kullanmadı. Cesetler bir göletin kıyısında parçalanmış ve çıplak vaziyette beton blokların altına gizlenmiş olarak bulundu.

Karla Homolka - Sıradan Bir Kız

Karla Homolka 1970'te doğdu ve Toronto ile Niagara Şe-lalesi arasında, yaklaşık 130.000 kişinin yaşadığı bir şehirde, St. Catharines'te büyüdü. Oraya, şaraplık üzüm, elma ve sebze gibi ürünlerin yetiştirildiği tarım endüstrisi nedeniyle "Bahçe Kent" diyorlardı. Karla, üç kız kardeşin en büyüğüdü. Anne-si Kanadalı bir hastane yöneticisiydi. Babası ise Çekoslovakya göçmeniydi ve lamba aksesuarı ve siyah kadife üzerine yapılmış, genellikle Elvis Presley ya da Beatles resimleri satıyordu.

Karla'nın ev hayatı hakkında pek az şey bilinmektedir. Arkadaşları onu insanlara biraz tepeden bakan küçük bir kız olarak hatırlarlar. Belki de bu yüzden ona "Prenses" diyorlardı. Altın sarısı uzun saçları vardı ve çok zeki bir çocuktur. Muazzam bir Barbie bebek koleksiyonu vardı, Nancy Drew ve Hardy Boys gibi gizemli çocuk romanları okurdu. Büyüdüğünde dedektif olmak istediğini söylerdi. Çocukluk arkadaşları onun ilişkilerinde aşırı biçimde baskın olduğunu hatırlıyorlardı.

Pek çok kişi Karla'nın lisedeyken en zeki, en güzel ve en popüler öğrenci olduğunu söyler. Zayıf olduğu tek konu atletik yetenekten yoksun oluşuydu. Ancak Karla sık sık mutsuz görünüyordu. Aklı sık sık oğlanlara kayıyordu, onlarla ilgili bir saplantısı var gibiydi. Sanki bir an önce evlenip okuldan ayrılmak istiyor, sık sık erkek arkadaş değiştiriyordu.

Karla 15-16 yaşlarındayken, saçını punk tarzı kızıl siyaha boyadı. Doğum kontrol hapı kullanıyor ve seks yapıyordu, fakat binlerce liseli kız da aynı şeyi yapıyordu. Evde kavgalar oluyordu, fakat bunlar çok vahim değildi. On yedi yaşına geldiğinde Kansas'a taşınan bir erkek arkadaşını ziyaret etmek istedi, fakat ailesi buna izin vermedi. Kavga etti ve çekip gitti. Fakat oraya ulaştığında eve telefon ederek geldiğini, iki hafta kadar kalacağını bildirdi ve kaygılanmamalarını söyledi.

Bir kız arkadaşına bileğindeki küçük izleri gösterdi ve intihar girişiminde bulunduğunu söyledi, fakat konuştuğu kızın da bileğinde derin kesik izleri vardı. Karla'nın intihar girişiminin pek de ciddi olmadığını düşündü. Dikkati çekmeye çalışıyordu.

Karla'nın ergenlik dönemine ilişkin karanlık noktalar vardır. Bir öğrenci yıllığında şunları yazdı: "Hatırlayın: İntihar yankınması ve sızlanması müthiştir. Kurala çak! Ölüm Kuralları. Ölüm sızlanmaları. Ölümü seviyorum. Lanet dünyayı öldür!"

Bir başka kız okul kantininde Karla'nın kulağına şu sözleri fısıldadığını hatırlamaktadır: "Birinin vücudunda delikler açmak, bir bıçak alıp o delikleri birleştirmek, sonra da üzerine sirke dökmek istiyorum."

Karla çok okurdu ve okul çağındaki okuma zevki gotik bir beğeniyi yansıtıyordu: Gerçek cinayet öyküleri, büyücülük, dehşet ve fantezi kitapları favorileri arasındaydı.

Karla ve yakın kız arkadaşları küçük bir grup kurdular – Özel Elmas Grubu (ÇEG). Amaçları, her biri için zengin, biraz yaşlı, hoş görünlü bir adam bulmak, bir elmas yüzük edinmek, evlenmek ve mutlu bir hayat sürmektir.

Diğer kızlar Karla'yı sevimli, neşeli bir kız olarak hatırlıyorlardı. Üniversiteye gidip veteriner olmaktan söz ediyordu. Yarım gün bir evcil hayvan mağazasında çalışıyor ve hayvanları seviyordu.

Genelde, Karla Homolka'nın ergenlik döneminde milyonlarca genç kızdan onu ayıran özellikle farklı bir şey yoktu. Taciz, dağılmış aile, tecavüz, terk etme ya da travma gibi şeylerden eser yoktu. Her şey vasattı.

1987 yılında, 17 yaşındaki Karla ve arkadaşları hafta sonunda bir evcil hayvan mağazasının gösterisini izlemek için arabayla Toronto'ya gittiler. Scarborough'daki bir otelde yer ayırtmışlardı. O cuma gecesi içki içip dans ettikten sonra Karla ve arkadaşı gece yarısından sonra odalarına döndüler. Ancak beraberlerinde iki adam vardı. Anlaşamadılar ve adamları

gönderdiler. Karla pijamalarını giydi ve tam yatmaya hazırlanıyordu ki canı sandviç yemek istedi. Oda servisini aradı, fakat servis kapanmıştı. Ancak aşağıdaki restoran hâlâ açıktı. Üzerinde pijamalar olan Karla, arkadaşıyla birlikte aşağıya, restorana indi. Paul Bernardo'yla işte orada tanıştı.

“Cehennemden Çıkma Alçak”

Bazı ipuçları olabilir, ancak Karla'nın geçmişinde potansiyel bir seri katilin varlığını gösteren hiçbir şey olmasa da, Paul Bernardo'ya ilişkin pek çok ipucu vardı. Yüzeysel olarak bakıldığında Paul Bernardo da Karla gibi orta sınıftandı. 1964'te üç çocuğun sonuncusu olarak dünyaya geldi. Babası Kenneth Bernardo başarılı bir muhasebeci, annesi Marilyn ise boş zamanlarında aktif Kız İzci liderliği yapan bir ev kadınıydı.

İkisi de zengin Kitchener-Waterloo'da köklenmiş orta sınıf bir geçmişten geliyordu. Burası önde gelen bilgisayar bilimi üniversitelerinden birinin yurduydü ve Ontario'nun Menno-nite çiftlik bölgesinin orta yerindeydi. Marilyn'in aile kökleri Birleşik İmparatorluk Kulları'na kadar izlenebiliyordu. Bunlar on üç Koloni'de 1776 devrimini reddeden ve yönetici bir elit oluşturmak üzere Kanada'ya taşınan İngiliz yurttaşlarıydı. Marilyn'in babası avukat ve Kanada Ordusu'nda albaydı. Savaş sırasında İtalya'da başarılar kazanmıştı. Kenneth Bernardo'nun babası daha mütevazı bir kökene sahipti: Portekiz'den göç etmiş, Kanada'ya geldiğinde mermer işlerinde uzmanlaşmış çok başarılı bir döşeme şirketi kurmuştu.

Kenneth ile Marilyn Bernardo evlendikten sonra, 1950'li yıllarda Kanada'nın yaşadığı refah döneminde inşa edilen Toronto'nun doğu semti Scarborough'nun zenginler bölgesine yerleştiler. Kanada'nın yazları iki ay sürerdi ama onların evinde bir yüzme havuzu vardı.

Bu iyimser aile portresinin ardında karanlık gölgeler vardı. Paul çocukken, babası onun 9 yaşındaki kız kardeşine defalarca cinsel tacizde bulundu. Bir keresinde komşular onu üzerin-

de pijamasıyla pencereden evlerinin içini gözetlerken yakalayıp polise haber verdiler. Bu durum Paul'ü FBI araştırmasında yer verilen seri katillerin %50-53'üyle aynı kategoriye sokar: Suçlu ve psikiyatrik sicili olan ana babalar. (Tuhaf bir rastlantı olarak, Paul'ün tutuklandıktan sonra mahkemeye sevk edildiği gün, o sırada 58 yaşında olan babası Kenneth, 20 yıl kadar önce, Ocak 1969 ile Haziran 1974 arasında kızına tekrar tekrar ve uygunsuz biçimde saldırmaktan yargılanıyordu.)¹² Tanıklar Bernardo'nun ev hayatının "fırtınalı" olduğunu, karıkocanın ayrı yatak odaları olduğunu hatırlıyorlardı. Paul'ün annesi obez, pasif ve depresyonlu biri olarak yetişmişti.

Paul 5 ya da 6 yaşındayken evden kaçıyor ve günlerce nerede olduğu bilinmiyordu. Paul'ün ağabeyi David ailede hiç kimsenin ona nerede olduğunu sormadığını söylüyordu.

Pek çok seri katil gibi Paul Bernardo'nun da bir çocukluk hastalığı vardı: Doğum sırasında beynin yeterince oksijen alamamasından kaynaklanan bir tür afazi. Bu nedenle Paul 5 yaşına kadar konuşamadı, yıllarca kekeledi ve konuşma bozukluğu oldu.

Ted Bundy gibi Bernardo da ergenlik döneminin sonuna doğru kendi kökenlerinin kendisine söylendiği gibi olmadığını öğrendi. On altı yaşındayken evde patlak veren şiddetli bir kavganın ardından, annesi onun odasına elinde bir adamın resmiyle girdi ve gerçek babasının o adam olduğunu söyledi. Oğluna sık sık "Cehennemden çıkma alçak," diye hitap ederdi. Yakınlarda yapılan bir mülakatta Paul'ün babası onun biyolojik oğlu olmadığını doğruladı, fakat şöyle dedi: "Bu onun takıntısıydı. Fakat asla benim için bir takıntı olmadı."

Okuldayken Bernardo yalnız bir çocuktü, diğer çocuklar ona eziyet eder, arkasından "pis kokulu Barnyard, pis Barnyard" diye seslenirlerdi. Ancak Paul popüler ve atletik yapılı bir genç olarak yetişti. Popüler bir yaz kampı rehberi olarak tanınıyordu; çok ince ve nazikti, çocuklara yardım ediyordu. Yine herkes onun meleksi yüzünü hatırlıyordu.

Ne var ki Bernardo gizli bir hayat geliştiriyordu. Aşağı yukarı 10 yaşından beri kadın iç çamaşırı reklamları topluyordu. Aslında bunda şaşılacak bir şey yoktu, 10 yaşında muhtemelen milyonlarca çocuk aynı şeyi yapıyordu. Fakat başka şeyler de vardı. Komşular onu defalarca pencereden evlerinin içini gözetlerken yakaladılar ve bir keresinde polise haber verdiler. Arkadaşları o sırada Bernardo'nun onlu yaşlarında olduğunu hatırlıyorlardı. Yine o sıralarda Bernardo pornografik videolara ve şiddet içeren filmlere düşküncü.

On dokuz yaşma geldiğinde babası gibi muhasebeci olmak için Toronto Üniversitesi'ne girdi. O dönemden kız arkadaşı onun sert seksten hoşlandığını doğruladı. Onu arabasına alıp terk edilmiş fabrikanın park yerine götürüyor, bir kordonla boğazını sıkıyor, anal sekse ve bir şarap şişesiyle mastürbasyon yapmaya zorluyordu. Fakat 19 yaşındayken, sık kullanılan bir ifadeyle, tam bir “hasta köpek yavrusu” idi.

Üniversite yıllarında Bernardo harçlığını Niagara Bölgesi ve New York'tan Kanada'ya doğru akan kaçak sigara trafiğinden çıkarıyordu. Toronto ile Şelale arasındaki bölgede yaptığı işlerle tanınıyordu. Bu arada kendisinin “yasadışı” biri olduğuna dair bir duygu geliştirdi.

“Yeni Bir Düşünce ve Varoluş Tarzına Gözlerimi Açtın.”

Gece vakti Bernardo ve bir arkadaşı bir otel restoranına kahve içmek için uğradı. Bernardo'nun bakışları bir an tam karşısında pijamalarıyla oturan sarışına takıldı. Bir saat kadar çene çaldılar. Bernardo ona yapmak istediği işlerden söz etti. Homolka bu yakışıklı, atak, güvenli, sarışın, 23 yaşındaki gençten etkilenmişti; ona “büyük, kötü işadamı” demeye başladı – “büyük, kötü kurt” der gibi. Homolka ve arkadaşı iki adamı odalarına davet ettiler. Bir saat sonra Bernardo ve Homolka yataktaydı. Hayvani bir şehvetle birleşmişlerdi.

Psikiyatrlar hâlâ Bernardo ile Homolka'nın ilişkisinin derinliğini anlamaya çalışrlar. Karla baskın, atak bir genç kadındı, ancak Paul'e tam anlamıyla tabi oldu. Karla'nın yüksek-baskın

bir kişiliği olduğundan kuşku duyulamaz, ancak o hayatında güçlü, iradeli bir erkek istiyordu. Psikopat Bernardo bu boşluğu doldurdu. Formüldeki son bağlantı, Homolka'nın her türlü ahlâki duygudan yoksun olmasıydı. Zekâsına rağmen, her ne sebeptense, ahlâki ölçülerden yoksundu. Psikopatik ve ahlâki duyguları olmayan Bernardo'yla bir araya gelerek fanteziler geliştirmeye başladığında, cinayetin yolu açıldı.

Bir sonraki hafta sonu Bernardo, Karla'yı görmek için St. Catharines'e geldi. Karla, Özel Elmas Kulübü'ndeki arkadaşlarına Büyüleyici Prens'le tanıştığını çoktan anlatmıştı. Bernardo'yu eve getirip annesi ve babasıyla tanıştırdı. Sonra birlikte sinemaya gittiler. Dünyaya inen kötü bir ruhu anlatan *Karanlıklar Prensi* oynuyordu. Filmden sonra Karla arkadaşlarını davet ettiği küçük bir parti verdi. Bernardo'yla tanışan kızlar Karla'ya hak verdiler. Gerçekten de rüya gibi bir oğlandı.

Parti devam ederken Karla ve Paul üst kattaki yatak odasına geçtiler. Odanın kapısını kapattıklarında Bernardo'nun bakişları Karla'nın üzerindeki kot cekette süs olarak asılı duran kelepçelere takıldı. Karla eğer isterse kelepçeleri kullanabileceğini söyledi ona. Paul onu yatağa kelepçeledi ve seviştiler.

Karla'nın anne ve babası Paul'den hoşlanmışlardı. İnce ruhlu bir genç adamdı, Karla'ya "Küçük Prens" diye hitap ediyordu. Her hafta sonu ve çarşamba günleri elinde çiçekler ve armağanlarla onları ziyaret etmeye başladı. Homolka her zaman onunla birlikte olmaya hazırdı. Daha sonra cinayet davası sırasında mahkemeye sunulacak yüzlerce duygusal not yazdı ona. Bir süre sonra Homolka anne babasını Paul'ün geceleri de kalması için ikna etti. Paul salondaki divanda yatacağı. Böylece daha uzun süre birlikte vakit geçirmeye başladılar. Paul herkes yattıktan sonra sessizce Karla'nın odasına giriyor ve ev halkı kalkmadan önce divanına dönüyordu.

Karla, Bernardo'nun vajinal seksten pek hoşlanmadığını, oral seksi tercih ettiğini fark etti. Vajinal seks yaptıklarında Bernardo son noktaya ulaşamıyordu. Bir ara balıkçıların sık

gittiği Gibson Gölü'ne gitmişlerdi ve Bernardo orada Karla'dan arabada kendisine oral seks yapmasını istemişti.

Bir gece evde, Bernardo divanından kalkarak Karla'nın 12 yaşındaki kız kardeşi Tammy'nin yatağına çıplak olarak girdi.

1987 yılının Aralık ayında, Karla'yla tanışmasından iki ay sonra Bernardo, Scarborough'daki bir dizi tecavüz eyleminden ilki olduğuna inanılan şeyi yaptı. Bu her kadının kâbusu olan şeydi. Kurban gece vakti evinin yakınında otobüsten indi. Karanlığın içinden çıkan bir yabancı kadına saldırdı ve ona tecavüz etti. Bu olay Karla ile Paul'ün tanıştığı sırada ya da kısa bir süre sonra Paul'ün zorla tecavüz suçu işlediğini gösterir. Cinayetten tutuklandığında Paul, Scarborough'da gerçekleşen yirmi üç tecavüz vakasıyla da suçlandı.

Zamanla Bernardo 17 yaşındaki kız arkadaşı Karla'ya gerçek renklerini göstermeye başladı. Oral seks yaptırırken ona farklı isimlerle hitap etmeye başladı: "saksocu, amcık, kaltak." Bu durum düzenli bir hal almaya başladı. Gibson Gölü'nde Karla ona oral seks yapmadan önce Paul ondan şunları söylemesini istedi: "Benim adım Karla. On yedi yaşındayım. Ben senin küçük saksocunum. Senin küçük amcığının. Senin küçük kaltağının."

Aralık ayı içinde Bernardo, tanıştıkları sırada Karla baki-re olmadığı için anal seks yapmaları gerektiğini söyledi. Karla bunu reddetti ve bu yüzden iki ay kadar gerilim yaşadılar. Bernardo ondan penisine bir isim takmasını istedi. Karla ona "nezle" adını taktı.

Karla'nın Paul'e yazdığı bir mektup bir aşk kuponu içeriyordu. Üzerinde şunlar yazılıydı: "Kupon sahibi 17 yaşındaki küçük sarışının dizlerini bacaklarının arasına alacak ve arzularını tatmin edecektir." Kuponun yanı sıra Karla şunları yazıyordu:

Sevgili Paul,

Gerçek olan bir rüyasın. En iyi, benim Büyük, Kötü İşadamımsın. Bütün gün senin vücudunla ilgili fanteziler kuruyo-

rum. Güçlü göğsün. Kaslı kolların. Güzel biçimli bacakların. Sert karın kasların. Ve Nezle, ah o şahane Nezle. Ona dokunurken, onu yalarken ve emerken aldığım zevk anlatılamaz. Seni nasıl sevdiğimi biliyor musun? Annemle babam yandaki odadayken çubuğunu içimde hissetmek ve soluksuz kalmak. Onu ağızıma boşaltmanı seviyorum. Her damlasını yutuyorum. Beni savuran gücün anlatılmaz. Divanda yan yana oturduğumuz zaman seni soymak için bütün gücümü kullanmak zorundayım. Seni nasıl da arzuluyorum...

Böyle bir aşkı daha önce hayal bile edemezdim. Neler hissettiğimi sözcüklerle anlatamam. Sen hayatıma girdikten sonra kendimi tam hissediyorum. Bütün halinde. Sen yanımdaysan hiçbir yanlış olmaz. Yeni bir düşünce ve varoluş tarzına gözlerimi açtın. Ne olursa olsun seni ebediyen seveceğim.

Karla XOXOXO

Gibson Gölü'ndeki arabada, Karla'nın bu senaryoya uyması bekleniyordu: "Nezle'yi ağızıma almayı seviyorum."

"Peki kimsin sen?"

"Senin küçük saksocunum."

"Başka?"

"Senin küçük amcığının. Kaltağının. Her zaman Nezle'yi emmek istiyorum."

Şubat 1988'de, Paul Bernardo onu terk etmekle tehdit ettikten sonra Karla nihayet anal sekse razı oldu. Paul onu, tatile çıkan anne ve babasının boşalttığı kendi evine götürdü. Her zamanki gibi, Karla anal ilişkiye razı oldu. Fakat bu kez Paul resim çekmek istedi. Karla bir şarap şişesiyle mastürbasyon yaparken, polaroid kamerasıyla onun resimlerini çekti. Daha sonra onu yatağa götürdü ve anal giriş yaptı. Bir noktada, onun boynuna siyah bir elektrik kablosu doladı ve çekmeye başladı. Elinde uzun bir avcı bıçağı tutuyordu. Karla'ya korkmamasını söyledi, bu sahne onu heyecanlandırıyordu sadece. O akşamın fotoğrafları daha sonra mahkemeye delil olarak sunulacaktı.

Bu heyecanlı oyunlar Karla'yı ondan uzaklaştırmak yeri-

ne daha fazla yaklaştırdı ve Paul'e onunla evlenmek istediğini söyledi.

1988 yılının Ağustos ayında, tanışmalarından yaklaşık bir yıl sonra, Homolka, Bernardo'nun ona ilk kez vurduğunu söyledi. Paul onu bir köpek tasmaıyla görmek istiyordu. Karla gülmeye başladığında Paul onu tokatladı. Bir sonraki anal seks sırasında Karla bir köpek tasmaı takıyor, Bernardo ona yumuşak bir sesle şöyle fısıldıyordu: "Sen benim küçük itimsin." Bir süre sonra Bernardo ondan "anüsünü yalaması"nı istedi. Böylece Karla özel sözlüklerine "anüs-yalayıcı" kavramını ekledi.

Homolka'nın Bernardo'ya gönderdiği kartların birinde (bu kartları her gün yazıyor ve ona postayla gönderiyordu) şunlar yazılıydı – o sırada buluşmalarının ilk yıldönümüydü:

Hayatımın en güzel yılı için teşekkürler. Hayatımı öyle zenginleştirdin ki inanamıyorum... Nezle'yi emmek ve bunu dayanamayacağın kadar sert biçimde yapmak istiyorum. Nabız atışlı penisini sıkı küçük amımda rahatlatmak istiyorum. Küçük kızın taciz edilmek istiyor. Büyük Kötü İşadamının ona mümkün olduğu kadar hükmetmesine ihtiyacı var.

Aşkla, Kar

1989 yılında Karla Homolka liseden mezun oldu. Polis olmak istiyor ve Toronto Üniversitesi Kriminoloji Fakóltesi'ne girmeyi planlıyordu. Bernardo ona "karısı"nın polislik gibi tehlikeli bir işte çalışmasını istemediğini söyledi. Karla okula gitmek yerine St. Catherines'te bir veterinerin yanında çalışmaya başladı. Önceleri Toronto'ya taşınmayı düşündü, fakat sonra Bernardo tam gün sigara kaşakçılığı yapmaya başladı ve ona ABD sınırı ile Toronto arasında yer alan St. Catherines'te yaşamak istediğini söyledi

Karla'nın mezuniyet partisi sırasında, Bernardo kişiliğinin bir başka yanını sergiledi. Sarhoş olarak Karla'nın erkek arka-

daşlarını onunla flört etmekle suçladı ve kavga çıkardı. Oğlanlar okulun futbol takımından atletik yapılı tipler olmalarına rağmen Bernardo onlarla dövüşmekten çekinmedi. Sayılarının çok olmasına ve aldığı bir yumrukla burnunun kanamasına rağmen, yumruk savurmaya devam etti. Kavgadan hoşlanmış gibiydi. Pek çok seri katilin aksine Bernardo başka erkeklerle karşılaşmaktan ve fiziksel olarak ezilmekten korkmuyordu.

Bernardo ev stüdyosunda bir rap kaydı yapmak istiyordu. Hazırlamak istediği albümün adı *Ölümcül Masumiyet* idi. Duruşma sırasında yargıç şarkı sözlerinin delil olarak kullanılmasını kabul etmedi. Hukukun gözünde birinin yazdığı şiir ya da şarkı sözleri sanatçının gerçek zihinsel durumunu yansıtmıyordu. Belki de öyledir. Fakat Bernardo'nun şarkı sözleri dikkate değerd:

*Sence ben masum muyum?
Ardında pek çok ölümcül şey topluyorum
O halde gel bana, gel
O lanet güzel yüzüme gel
Güzel bir oğlana benziyorum
Bana niye gelmiyorsun, oğlum?
En iyi atışını yap
Başına ne gelecek, gör kanki
Haydi kalk, oğlum
Bira göbeğinle gel bana
Sert olduğunu sanıyorsun besbelli
Gel bana, 13 yaşında gibiyim
Gel sana gününü göstereyim
Ananı babanı öldüreyim
Kız arkadaşını vurayım
Ve karını sikeyim
İşte ben buyum, Ölümcül Masumiyet*

Bernardo, içinde kopan şiddet fırtınalarının yanı sıra melexi görünüşünün de gayet iyi farkındaydı.

Karla'nın ana babası ve kız kardeşi Tammy, bebek yüzlü Paul Bernardo'dan etkilenmişlerdi. Annesi ona "hafta sonu oğlumuz" diyordu. On beş yaşındaki Tammy ise ablasının erkek arkadaşına âşıktı. 1990 kışında Paul Bernardo ve Karla Homolka nişanlandılar. Fakat ağırdan alıyor, 1991 yılının Haziran ayında evlenmeyi planlıyorlardı.

Noel Armağarı

Bu arada Bernardo, Tammy'e saplantı geliştirdi. Bir gece kızın uyumakta olduğu odaya girdi ve onun yastığıyla masturbasyon yaptı. Karla'nın Tammy'nin elbiselerini giymesini ve onun için yeni bir senaryo geliştirmesini istedi. ("Senaryo" sadist cinsel saldırganlığın tipik belirtisidir.) Karla onun giysileri üzerinde olduğu halde şunları söylemeye zorlandı: "Ben 15 yaşında bir bakireyim. Seni seviyorum. Sen kralsın." Karla ona oral seks yaparken Bernardo, Tammy'nin resmine bakıyordu. Bernardo, Tammy odasında olmadığı zaman oraya gidip Karla'yla seks yapmak istiyordu. Bunların hiçbirisi Karla'yı rahatsız etmedi. Oyuna katılmayı sürdürdü.

1990'da bir ara Bernardo bir video kayıt cihazı aldı. Düğünde gerekli olacağını söylüyordu. Saplantılı bir şekilde her şeyi kaydetmeye başladı.

Bir gün Bernardo ile Tammy içki satın almak için arabayla ABD'ye gittiler. Karla yanlarında yoktu. Dönüş yolunda arabayı durdurup uzun uzun öpüştüler. Karla bunu öğrendiğinde Bernardo'ya çıkıştı: "O henüz bakire. Nezle'yle ne yapılacağını bilmez."

Konu açılmıştı bir kez. Bernardo ona şöyle dedi: "Tam'le seks yapsam belki iyi olur, ona nasıl yapılacağını öğretirim. Tam, Nezle'yi içinde hissetse fena mı olur? Onu bekâretten kurtarsam iyi olmaz mı?"

Homolka bu fikri reddetti. Bernardo'nun anal seks teklifinde olduğu gibi, ilişkileri gerildi. Homolka, Bernardo'nun kendisine 4500 dolarlık bir nişan yüzüğü almasına rağmen Haziran'da evlenemeyeceklerinden korkuyordu.

Nihayet Homolka 1990 yılının Aralık ayında direnmekten vazgeçti. Tammy'nin bekâretini Bernardo'ya "Noel armağanı" olarak vermeye karar verdi. Karla çalışmakta olduğu veteriner kliniğinden, hayvanları uyutmak için kullanılan ether benzeri, halothan adlı maddeden bir miktar çaldı. Bir eczacıya hayvan kliniği için yatıştırıcı sipariş etmek istediğini söyledi. Güçlü bir triazolam yatıştırıcı olan Halicon da istiyordu.

1990 Noel arifesinde Bernardo ve video kamerası tatili geçirmek için Homolkaların evinde boy gösterdi. Yıllar sonra televizyon izleyicileri dehşetle, Bernardo ile Karla'nın başına dikildikleri Tammy'nin süt ve şekerle karıştırılmış Halcion'u içişini dehşetle seyredeceklerdi. Kızın hayata veda etmesi birkaç saat sürecekti.

O akşam ana babayatak odalarına çekilmeden önce Tammy'e artık yatmasını söylediler. Küçük Tammy karşı çıktı. Karla ve Paul onunla olmak istiyordu. Hep birlikte bir film izleyeceklerdi. Anne ve baba odalarına çekildiklerinde, Bernardo videoya bir kaset koydu. Filmin adı Lisa'ydı. Genç bir kadın, seri katil olduğunu bilmediği bir adama âşık oluyordu. Film bittiğinde Tammy, Halcion'un etkisiyle uyumuştı.

Karla hemen odasına giderek halotheni aldı. Maddeyi üzerine döktüğü kumaş parçasını Tammy'nin yüzüne bastırarak onun tamamen kendini kaybetmesini sağladı. Bu arada Bernardo, Tammy'nin bluzunun düğmelerini çözmüş, sütyenini çıkarmıştı. Kızın bütün giysileri çıkarıldıktan sonra Bernardo kamerayı çalıştırdı. Bundan sonrası televizyonlarda gösterilmeyecek, fakat beş yıl sonra Bernardo'nun cinayet duruşması sırasında mahkeme salonunda jüriye gösterilecekti. Mahkemede gösterilen video neler olduğunu ortaya koyuyordu:

(Video kaydı başlar.)

Homolka: Prezervatif tak.

(Bernardo, Tammy Homolka'ya vajinal olarak nüfuz eder.)

Homolka: Paul acele et.

Bernardo: Kes sesini!

Homolka: Lütfen, acele et, biri gelecek.

Bernardo: Kes sesini. Sakin ol.

(Homolka kumaş parçasına biraz daha halothen döküp kızın yüzüne bastırır. Bernardo tekrar Tammy'e girer. Homolka, Bernardo'yu bir kez daha prevervatif takmaya zorlar.)

Homolka: Tak şunu.

Bernardo: Kes sesini, Karla.

Homolka: Tak şunu. Yap hadi.

Bernardo: Fazla etkileniyorsun.

Homolka: Tak şu lanet şeyi. Yap, haydi.

(Bernardo, Tammy'e bir dakika kadar anal olarak tecavüz eder.)

Bernardo: Beni seviyor musun?

Homolka: Evet.

Bernardo: Beni uçuracak mısın?

Homolka: Evet.

Bernardo: Onun memelerini em.

Homolka: Yapamam.

Bernardo. Em onun memelerini. Em. Em. Em.

(Homolka, Tammy'nin memelerini emer.)

Homolka: Acele et, lütfen.

Bernardo: Onun altını ıslat biraz.

(Bernardo, Homolka'nın başını zorla Tammy'nin bacaklarının arasına sokar.)

Bernardo: Yala. İyice yapmıyorsun.

Homolka: Yapıyorum.

Bernardo: Yap. Islat onu. Islat. İyice islat. Şimdi parmağını içine sok.

Homolka: Yapmak istemiyorum.

Bernardo: Yap, hemen. Çabuk ol. Üç parmağını sok.

Homolka: Hayır!

Barnardo: Sok içine. İçine! İçine!

(Homolka, parmağını Tammy'nin vajinasına sokar. Çektiğinde, parmağına kan bulaşmıştır.)

Bernardo: Tamam, tat onu, tat. İçine, içine...

Homolka: Yaptım! Yap-tım!

Bernardo: Bir daha yap, daha derine. İçine. Daha derin. Sağ tarafa doğru. Tamam. Tadı güzel mi? Güzel mi tadı?

Homolka: Lanet olsun. İğrenç!

(Kayıt burada sona erer.)

Homolka ifadesinde o noktada Bernardo'nun kendisine vurduğunu, kameranin önünde daha fazla işbirliği yapmasını istediğini söyledi. Daha sonra Bernardo kamerayı tekrar çalıştırmış ve Karla kamerayı tutarken Tammy'yle vajinal ve anal seks yapmıştı. Son noktaya gelmek üzereyken onu kayda alan kamera ansızın durmuştu. Homolka kamerayı kapatmıştı.

Homolka, yine ifadesinde, Bernardo'nun kendisine kötü bir şey olduğunu söylediğini anlattı. Tammy nefes almıyordu.

Tammy ölmüştü. Tecavüz sırasında kusmuş, şoka girerek ölmüştü. Ambulans servisi saat 02.00 gibi eve ulaştı. Ancak yapabilecekleri bir şey yoktu. Olay yeri polisi, Tammy'nin ağzının ve burnunun çevresinde tuhaf, büyük, yanık benzeri kırmızı lekeler olduğunu hatırlıyordu. Otopsi raporunda kırmızı lekeler gayet açık görülecekti. Polis, Tammy'nin salondan yatak odasına taşınmış olduğunu da kaydetti. Bernardo onu taşıdıklarını, çünkü yatak odasındaki ışığın daha iyi olduğunu söyledi. Orada ne olduğunu daha iyi görebileceklerini düşünmüşlerdi. Polis ışıkları kontrol etti ve iki mekândaki ışıkların

eşit derecede aydınlık sağladığını saptadı, fakat sonra insanların stres altında böyle tuhaf hareketler yapabileceklerini düşündü. Tammy'nin yüzündeki lekelerin ne olduğunu sordu. Bernardo belki de bunun kızı odasına taşırlarken yüzünü bir yere sürtmelerinden kaynaklanmış olabileceğini söyledi. Polis kızı yüzüstü sürüklemiş olabileceklerini düşündü ve buna bir anlam veremedi. Fakat polisin görevi sadece tutanak hazırlamaktı, soruşturma yapmakla görevli değildi. Ayrıca bu işlerin biraz acemisiydi. Kuşkularını kendine sakladı ve işi kıdemli dedektifler ile sorgu yargıcına bıraktı.

Homolka'lar sorgulandıktan, Bernardo'nun muhasebeci olmaya hazırlanan, Haziran'da Karla'yla evlenecek, ailenin evladı gibi gördüğü iyi bir insan olduğu söylendikten sonra, polis ona ilişkin kuvvetli bir şüphe geliştirmede.

Adli patoloji bir bilim olduğu kadar da bir yorumlama sanatıdır. Bir patoloğun otopside bir ölüm sebebini inceleme boyutu, polisin olayın gerçekleştiği dış ortama ilişkin verdiği bilgiye bağlıdır. Tammy'nin cesedi bir yol kenarında bulunmuş olsaydı, otopsi belki de daha kapsamlı olacaktı, fakat Tammy'nin cesedi sevgili kız kardeşi ve onun gelecekteki kocası tarafından bulunmuştu. Testler yasadışı maddeler için yapıldı. Hayvanlarda kullanılan sakinleştiriciler bu maddeler arasında yer almıyordu. Patolog, kızın ağzının çevresindeki yanıkların kusmukta bulunan asitten kaynaklandığı sonucuna vardı. Rectumu ve vajinası da incelendi, ancak bir tecavüz belirtisi bulunamadı. Bernardo boşalacak vakit bulamamıştı. Seminal sıvı bulunmamış olsa da, Tammy'nin vajinası ve anüsü patoloqları bir şeylerin yanlış olduğuna ikna edecek kadar genişlemiş olmalıydı fakat bu ancak *bu türden bir belirtinin aranması halinde* anlaşılabilirdi. Resmi otopsi ölümün kusmanın yol açtığı solunum yolu tıkanmasından kaynaklandığı sonucuna varıyordu.

Beş yıl sonra Bernardo'nun yargılanması sırasında Homolka küçük kız kardeşinin ölümündeki rolü hakkında çapraz sorguya alındı.

“Sanık, kız kardeşinizle seks yapmaktan ilk kez söz ettiği zaman, yataktan fırlayıp ‘Küçük kız kardeşime dokunmana asla izin veremem,’ demişsiniz. Tepkiniz gerçekten böyle mi oldu?”

“Evet.”

“Fakat bu tepkiyi sürdürmediniz.”

“Evet, sürdürmedim.”

“Onunla biraz seks yapacak, bunun ne zararı olabilir?” diye mi düşündünüz?”

“Onun tehlikede olabileceğini düşünmedim. Bunu benden habersiz yapabileceğini düşündüm. Onu sokakta bir yerlere götürüp tecavüz etmesinden korktum. En iyi yol buydu. Başka seçeneğim yoktu... Bunun bir kere olacağını, bir daha tekrarlanmayacağını sanıyordum.”

Homolka, Tammy yüzünden Bernardo'nun eline bir koz geçirmiş olduğunu iddia ediyordu. Bernardo'nun Tammy'nin ölümündeki rolünü anne ve babasına söyleyeceğinden korktuğunu, bu yüzden istemeden onun kölesi haline geldiğini de öne sürdü.

Homolka, kız kardeşinin ölümünden sonra duygusuzlaştığını söyledi. Ancak bu duygusuzlaşma anne ve babasının Tammy'nin cenazesi için aşırı para harcamalarından yakınmasına engel olacak ölçüde değildi. Homolka kız kardeşinin ölümünden birkaç ay sonra bir arkadaşına şunları yazdı:

Düğün planlarım, anne ve babamın salaklığı dışında muhteşem. Düğün masraflarını yarı yarıya azaltacaklarını söylüyorlar. Fazlasına güçleri yetmezmiş. Saçmalık!!! Şimdi Paul ve ben bu iş için yedi ya da sekiz bin dolar ödemek zorundayız. Deli gibi her şeyden tasarruf etmeye çalışıyoruz; açık bar, masa üstündeki çiçekler vs. Sonunda Paul ve ben, siktir et, dedik! Açık bara gerek yok. Kokteyl yeter. Hepsi bu!!!

Anne ve babama gelince. Lanet olasıcalar. O kadar aptallar ki. Sadece kendilerini düşünüyorlar. Babam düğün yapmamızı bile istemiyor. Belediyeye gitmemiz gerektiğini düşünüyor. Başlarım belediyesine! Evde oturup iyice sefil olsak sevinecek. Tammy öldüğünden bu yana bir gün bile işe gitmedi. Çamura yatıyor ve beni mahvediyor.

Kâğıt üzerinde insana tuhaf geliyor, ancak ne dediğimi anladığını sanıyorum. Tammy hep on altıncı doğum gününde kendisine bir Porche alınmasını isterdi. Babam hâlâ, “Onu almalıydım,” deyip duruyor. Saçmalık! Yarın ya da önümüzdeki sene ölüp gitsem, bu sefer de keşke düğün yapsaydım diyecek. İşte böyle bir yalancı.

Evden ayrılmamız da sorun oldu. Evdekiler evlenene kadar Paul ile benim onlarla birlikte kalmamızı istiyordu. Sonra onun gitmesini istediler, Tammy öldükten sonra yalnız kalmak istiyorlarmış. Düğün parasının yarısını harcadılar, şimdi de bizi sepetlemek istiyorlar. Bizim birlikte olmayı ne çok istediğimizi gayet iyi biliyorlar, fakat umurlarında değil. Ne pisliklermiş ama!!!

Cenazeden yaklaşık üç hafta sonra, Karla’nın anne ve babası biraz kendilerine gelmek için seyahate çıktılar. Karla’nın öteki kız kardeşi de arkadaşlarının yanında kalmaya gitti. Karla ile Paul evde yalnız kaldılar. Bernardo vaktinin çoğunu Tammy’nin video görüntülerine bakıp mastürbasyon yaparak geçiriyordu. Karla’yla birlikte Tammy’nin ölümünden sonra kimsenin girmediği odasına gittiler. Bernardo bir sehpayı yerleştirdiği kamerasıyla Tammy’nin yatağını kaydetti. Homolka ölmüş kız kardeşinin giysilerini giyerken Bernardo onu uyardı: “Sakın kaydı mahvedecek aptalca bir şey söyleme.” O gece Karla kız kardeşine oral seks yapmayı reddettiği için ona hâlâ kızıyordu. Ona şöyle dedi: “Tammy’le ilgili tek kaydım oydu ve sen içine ettin.”

(Video kaydı başlar.)

(Bernardo, Tammy’nin yatağında çıplak yatmaktadır. Saç-

ları yüzünü örten Homolka onun yanındadır. Bernardo elinde tutmakta olduğu Tammy'nin resmine bakarken, Homolka ona oral seks yapar.)

Bernardo: İşte benin küçük bakire Tammy'im. Onu becerdim. Bekâretini bozdum.

Homolka: Tammy bir bakireydi.

(Bernardo elleri ve dizleri üzerinde doğrulur. Homolka onun anüsünü yalarken, eliyle penisini sıvazlamaktadır.)

Homolka: Kıçını yalamaya bayılıyorum. Penisini yalamayı seviyorum. Seni seviyorum. Seni düzmeyi seviyorum.

(Bernardo sırtüstü döner ve Homolka'nın saçlarını yüzünü kapatacak şekilde düzeltir. Homolka ona oral seks yapar.)

Homolka: Seni çok seviyorum.

Bernardo: Ben de seni çok seviyorum, Tammy.

Homolka: Penisini içimde istiyorum. Sana en iyi orgazmı yapacağım şimdi. Birlikte mükemmel olacağız. Bekâretimi sana vermek istiyorum.

Bernardo: Senin görüntünü kaydettiğimi bilmiyordun, Tammy, sen odanda çıplak uyurken. Seni pencereden izliyordum.

Homolka: Beni düşünme artık. Yüzüme gelmekten vazgeçemez misin? Bekâretimi al, Paul. Al onu.

Bernardo: Alacağım, Tammy. Seni seviyorum, Tammy.

(Bernardo, Homolka'nın elleri ve dizlerinin üzerinde doğrulmasını sağlar ve anal ilişkiye girer. Tammy'nin fotoğrafını hâlâ elinde tutmaktadır.)

Homolka: Oh, bekâretim gidiyor. Seni seviyorum, Paul. Seni çok seviyorum.

(Bernardo kamerayı yatağa iyice yaklaştırır. Kendisi doğru-
dan kameraya bakarken, Homolka'ya kameranın görüş alanı-
na tam olarak girecek şekilde poz veririr.)

Bernardo: Selam, Tammy.

Homolka: Selam, Paul.

Bernardo: Beni mutlu edecek misin?

Homolka: Seni emmeyi seviyorum.

Bernardo: Karla'dan daha iyisin sen, burası kesin.

Homolka: Seni seviyorum. Beni siker misin, Paul?

(Homolka oral seks yaparken, Bernardo Tammy'nin resmi-
ni tutmaktadır.)

Homolka: Ben bir bakireyim.

Bernardo: Oh, Tammy. Seni seviyorum, Tammy. Evet, evet,
evet, benim küçük bakirem. Evet.

Homolka: Seni seviyorum, Paul. Ben senin bakirenim.

(Homolka'nın Bernardo boşalınca kadar ona yaptığı oral
seks yirmi dakika sürer.)

(*Video kaydı durur.*)

Ertesi gece Bernardo arabasına binip gitti. Gitmeden önce,
Homolka'ya, eğer bir kızla birlikte gelirse, kendisinin kız kar-
deşiymiş gibi davranmasını istedi. On altı yaşlarında genç bir
kadınla birlikte döndü ve Homolka perdenin arkasında sakla-
nırken onunla seks yaptı.

Ertesi gece Bernardo yeni bir kayıt yaptı. Bu kez Tammy'nin
odasındaki şömineyi yaktı. Bernardo elinde bir kadeh şarap
uzanırken Homolka ona oral seks yaptı. Arada durup konu-
ştular.

(*Video kaydı başlar.*)

Homolka: Küçük kız kardeşimi sikmenden hoşlandım. Tammy'yi sikmenden hoşlandım. Onun bekâretini almandan hoşlandım. Sen kralsın. Kıçını yalamayı seviyorum, Paul. Eminim Tammy de senin kıçını yalamaktan hoşlanırdı. Nezle'yi onun kıçına sokmandan da hoşlanırdı.

Bernardo: Ne hissettin?

Homolka: Gurur duydum. Mutlu oldum.

Bernardo: Başka?

Homolka: Azgınlaştım. Benim hayattaki tek misyonum seni mutlu hissettirmek.

Bernardo: (Kameraya) İşte bu yüzden onunla evleneceğim. Kralın şerefine.

Homolka: Bana onun amını yalatmandan hoşlandım.

Bernardo: Sen tam bir lezbiyen misin yoksa?

Homolka: Hayır, değilim.

Bernardo: Ama küçük kız kardeşinle seks yapıyordun.

Homolka: O başka. O benim kız kardeşimdi.

(Homolka, Bernardo'nun penisini sıvazlar.)

Bernardo: Aile içinde aşk. Bu konsepti inanıyor musun?

Homolka: Bunu yapmaktan hoşlandığımı biliyorsun. Biliyorsun, seviyorum bunu.

Bernardo: Bunu nasıl öğrendin?

Homolka: Şey... küçük kızlardan hoşlanırsınız. Onları sikmeni seviyorum. Sen onları sikersen, ben de onları yalarım. Hep küçük kızlar.

Bernardo: Kaç yaşında olmalılar sence?

Homolka: On üç.

Bernardo: Neden?

Homolka: Çünkü seni mutlu eder.

Bernardo: Başka. Neden on üç?

Homolka: İyi bir yaş.

Bernardo: Neden?

Homolka: Çünkü hâlâ bakiredirler.

Bernardo: Ne diyorsun?

(Homolka ve Bernardo birbirine bakar.)

Homolka: Bence onları sikmen ve bekâretlerini alman gerektiğini söylüyorum. Nezle'yle onların kızlık zarlarını patlat. Onların hepsi bizim çocuklarımız ve senin onları iyice bizim yapman gerektiğini düşünüyorum.

Bernardo: Kesinlikle haklısın. Bu iyi fikir. Ne zaman geldin sen?

Homolka: Hemen şimdi.

(Homolka ona biraz daha oral seks yapar, kalkarlar ve kameranin görüş alanından çıkarlar.)

Homolka: Sana bir sürprizim var.

(Homolka tekrar kameranin görüş alanına girer, elinde bir kâğıt torba olduğu halde Bernardo'nun yanına oturur. Torbadan bir sütyen ve kadın külotu çıkarıp Bernardo'ya verir.)

Homolka: Tammy'nin.

(Homolka onun penisini külotu sürterken, Bernardo, Tammy'nin sütyenini koklar.)

Homolka: Tammy'nin çamaşırlarını senin bütün vücuduna sürtmek istiyordum. Kendini çok iyi hissedeceksin. Onun bekâretini aldığın için çok memnunum, Paul. Dört çocuk istiyorum, Paul.

Bernardo: Öyle mi?

Homolka: Her birini sikebilirsin. (1ç çamaşırı Bernardo'nun penisine hızlı hızlı sürter.) Kral bundan hoşlanıyor mu?

Bernardo: Evet.

Homolka: Bence kral arkasını dönmeli.

Bernardo: Tamam.

Homolka: Çünkü küçük kölen sana başka şeyler söylemek ve yapmak istiyor.

(Bernardo elleri ve dizleri üzerinde dururken Homolka onun arkasına geçer. Bir eliyle onun anüsünü yoklayıp yalar-ken, öteki eliyle penisini sıvazlar.)

Bernardo: Ah, benim küçük kış yalayıcım.

(Birkaç dakika sonra, pozisyon değiştirirler. Bernardo sırtüstü yatarken Homolka uzun saplı bir gülle onun penisini okşar.)

Homolka: Bununla ne yapacağız, biliyor musun? (Gülü kamera-ya doğru tutar.) Bunu yarın Tammy'e götüreceğiz, onun mezarına koyacağız.

Bernardo: Neden?

Homolka: Çünkü bu ona zevk verir. Bunu sevdi. Seni sevdi o. Sen onun gözdesiydin, biliyorsun. Senin yaptığın şey-leri sevdiğimi biliyorsun. Onu sikiş tarzın, altmış saniye kadar? Onu sevdi. Onu sevdi.

Bernardo: Senin göğüs uçların onunkilerden daha geniş.

Homolka: Biliyorum.

Bernardo: Onlar daha tatlı. Tammy yaşıyor olsaydı, ne yapardın?

Homolka: Onu bana yalattın ve emdirdin. Ve şimdi bunu kendime yaptırıyorum, çünkü bunu seviyorum, Paul. Ona yaptığın her şeyi sevdim. O bizim küçük oyuncağımızdı.

(Homolka yeniden Bernardo'ya oral seks yapmaya başlar.)

Bernardo: Ve ikimiz de onu çok sevdik.

Homolka: Evet, bizim küçük bakiremiz. O da bizi sevdi.

Bernardo: Başka?

Homolka: Bekâretimi sana vermedim, onun yerine sana Tammy'ninkini verdim. Bunu yapacak kadar sevdim seni.

Homolka daha sonra Bernardo'nun bir gece önce eve getirdiği kızıdan söz etmeye başlar.

Homolka: (Bernardo'nun penisini tutarak.) Onu bununla siktin. Onun amını siktin. Seni emdi. Nezle'yi emdi. Onu ağzına aldı, işte böyle... Ona diz çöktürdün. Onu siktin. Bunu yapmana izin verdim, çünkü seni seviyorum, çünkü sen kralsın... Bunu yine yapmak isterim.

Bernardo: Ne zaman?

Homolka: Bu yaz, çünkü kışın hava çok kötü. O zaman yapabilirsek iyi olur.

Bernardo: İyi.

Homolka: Bunu elli kere daha yapmak istersen, elli kere daha yapabiliriz. Bunu her hafta sonu yapmak istersen, her hafta sonu yaparız. Ne zaman yapabilirsek. Çünkü seni seviyorum. Çünkü sen kralsın. Çünkü bunu hak ediyorsun.

Bernardo: Benim için bakire amlar.

Homolka: Evet.

Bernardo: Sadece benim için bakireler. Bu beni mutlu edecek... bir amdan diğerine, bir götten öbürüne. Bakireleri toplarken bana yardım edecek misin?

Homolka: Evet, istersen arabada seninle gelirim, bunun en iyisi olduğunu düşünürsen. Ya da burada kalır, daha sonra ortalığı temizlerim. Elimden geleni yaparım, çünkü mutlu olmanı istiyorum, çünkü sen kralsın.

(Homolka, Bernardo'nun ayak parmaklarını emer.)

Bernardo: Oh, ayak oyunları.

Homolka: Krala yakışan yapılır bir krala.

Bernardo: Güzel. Peki başka?

Homolka: Ben senin küçük saksocunum. Göğüs uçlarım iyice sertleşir. Ben senin amcığının. Senin küçük kaltağın. Senin küçük kış yalayıcın. Senin küçük bakiren.

Bernardo: (Kadehini kameraya doğru kaldırır) Kral olmak güzel şey.

Homolka: Ben senin kış yalayıcı kaltağınım, bakirelerinin bekçisiyim. Senin kış yalayan orospun. Ve ben seni seviyorum. Seninle evlenmek istiyorum.

(Video kaydı durur.)

Bernardo zirveye ulaşmadan kayıt durur. Bir seri katil çiftin zihinsel durumu ve dinamikleri bakımından bu kayıtlar olağanüstü aydınlatıcıdır. Sadece işledikleri suçu kayıt altına aldıkları için değil, aynı zamanda bu suçlarla ilgili fantezilerin yüzeye çıktığı en mahrem anları da gösterdiği için.

“Neden Tammy Gibi Olamadı?”

Karla'nın anne ve babası Bernardo'nun çevrelerinde dolaşıp durmasından bıkmışlardı. Onun kızlarını sürekli meşgul etmesi, onu anne babasıyla bir an bile yalnız bırakmaması da can sıkıcıydı. Kızlarıyla konuşacakları zaman, onun yerine Bernardo konuşuyordu. Sonunda Bernardo'dan taşınmasını istediler. Tammy'nin ölümünden sonra yalnız kalmak istiyorlardı. Karla onları hayal kırıklığına uğratarak Bernardo'yla birlikte evi terk etti. Gücenmişti.

Çift St. Catherines'in hemen dışında, manzaralı küçük bir göl kıyısındaki Port Dalhousie'de bir ev kiraladı. Bernardo ve Homolka artık kendi özel mekânlarında fantezileriyle baş başaydılar.

Bernardo'yla yaşamak korkunçtu. Karla ne zaman bir hata

yapsa, Bernardo onun koluna sert bir yumruk indiriyordu. Karla kolundaki morlukları uzun kollu bluzlar giyerek kapatıyordu. Bir diğer cezalandırma yöntemine Bernardo “terörist saldırı” adını takmıştı. Karla uyuyana kadar bekliyor, sonra an-sızın onun üstüne atılıp anal giriş yapıyor ve onu yumrukluyordu. Geceler uzun ve huzursuzdu. Kâbuslar içinde yarı uyur yarı uyanık geçiyordu. Bir gece Bernardo huzursuzdu, yatakta dönüp duruyordu. Yatak ona birdenbire dar gelmişti. Homolka’yı yataktan yere yuvarladı. O geceden itibaren kendisi bütün ya-tağı işgal ederken Homolka’nın sürekli olarak yerde yatmasını istedi. Homolka Büyüleyici Prens’iyle evlenmemeyi aklından bile geçirmedi. Evlenme planı geçerliliğini koruyordu.

Bu arada Paul geceleri ve sabahın erken saatlerinde çıkıyor kadınlara saldırıp onlara tecavüz ediyordu. Karla’ya saldırıları anlatırdı. Bir keresinde, Port Dalhousie’de sabah koşusu yapan genç bir kadına tecavüz ettiğinde Karla onu azarladı. Bunu eve çok yakın bir yerde yaptığı için kızmıştı ona.

6 Haziran 1991 günü, Bernardo dışarıdayken, Karla sadece “Jane Doe” olarak bilinen 15 yaşında bir kızı evlerine pijama partisi için davet etti. Kız 12 yaşındayken Karla’nın o sırada çalışmakta olduğu, evcil hayvan maması satan bir dükkânın önünde oynarken tanışmışlardı. Jane, Karla’ya şöyle bir bak-mış ve onun güzel bir prenses olduğunu düşünmüştü. Davet küçük kızı biraz şaşırttıysa da Port Dalhousie’deki eve çekin-mededen gitti. Birlikte *Ghost* filmini seyrederek Karla onun içkisine sakinleştirici kattı. Kız kendini kaybettiğinde Karla cep telefonu ile Bernardo’yu arayıp hemen eve gelmesini söy-ledi. Ona “sürpriz” bir düğün armağanı hazırlamıştı.

Paul eve geldiğinde Karla bilincini kaybetmiş kızı ona sun-du. Bernardo önce duraksadı, Tammy’nin başına gelenlerle ilgili kaygılarını dile getirdi. Karla ona güvence verdi. Bu kez ilacın dozunu gayet iyi ayarlamıştı.

Kıza tecavüz ederken kendi görüntülerini kayda aldılar. On beş dakikalık video kaydında, Bernardo bakire kızı zorlarken görülüyor, bir ara şöyle bir yorumda bulunuyordu: “Lanet olsun, onu patlatmam gerekecek.” Karla kendi genital organını Jane’in yüzüne sürüyor, kalçalarını şehvetle döndürüyordu, daha sonra kızın gevşek parmaklarını kendi vajinasına soktu. Bu arada kamera kayıttaydı. Karla kameraya doğru büyük, cıvık bir öpücük hareketi, ardından da kıza oral seks yaptı.

Ertesi gün Jane Doe uyandı. Hasta gibiydi, fakat gece olanlardan habersizdi. Paul kızı arabayla evine bıraktı. Döndüğünde Karla’nın koluna, hoşlanmadığı bir şey yapmış gibi var gücüyle vurdu.

“Bunu niye yaptın?” diye inledi, Karla.

“Jane’le işler fazla düzgün gitti” dedi Paul. “Neden Tammy gibi olamadı?”

Fakat Karla oynamaya hazır olduğunu ve aynı şeyin gelecekte de olabileceğini Paul’e göstermişti.

Leslie Mahaffy Cinayeti

Bir hafta sonra, 14 ya da 15 Haziran 1991 gecesi –Bernardo ile Homolka’nın evlenmelerinden tam iki hafta önce– Paul her zamanki gibi etrafı kolaçan etmeye çıktı. Bernardo sık sık Homolka’ya uygun bir “bakire” bulursa onu kaçırıp eve getireceğini söylüyordu. Görünüşe bakılırsa bu sözler Karla’yı pek kaygılandırmamıştı. Ne var ki o gece Bernardo’nun aklında farklı bir şey vardı. Toronto ile Niagara Şelalesi arasındaki Golden Horseshoe’daki bir başka zengin şehrin, Burlington’ın sakin banliyö semtlerinde dolaşmaya başladı. Muhasebeciliği bırakmıştı artık, sadece içki ve sigara kaçakçılığı yapıyordu. Bu işleri yürütürken arabasına çalınmış plaka takıyor, böylece ABD tarafındaki duty-free mağazalarının park yerlerindeki gümrük görevlilerini yanıltmış oluyordu. Kapüşonlu siyah bir kazak giyen Bernardo insanların çoktan uykuya daldıkları sessiz, bahçeli evlerin bulunduğu sokaklarda arabasıyla dola-

şıyor, çalmak için uygun bir plaka arıyordu. Arayışı her türlü cinsel dürtüyle birlikte sürüyordu. Gözleri pencerelerdeydi, hem plaka hem de tecavüz edebileceği bir kadın arıyordu. Saat 02.30 civarında Bernardo, Deborah ve Dan Mahaffy'e ait evin avlusuna sessizce girdi. Birden gözüne ailenin 14 yaşındaki kızı Leslie ilişti. Kız avlunun karanlık bir köşesinde, piknik kanepesinde tek başına oturuyordu.

Leslie Mahaffy uzun, dümdüz, bal rengi saçları olan, insanlara hep sıcak bir tebessümle bakan sevimli bir kızdı. Özgür ruhlu, bağımsız ve isyancı bir kızdı, ancak sorumluluk duygusu da gelişmişti. Anne ve babasıyla kavga etmiş, yakın zamanda evden kaçmıştı. Evden kaçan çoğu ergen gibi, caddelerde dolaşmamış, en iyi arkadaşının evinde kalmaya başlamıştı. Arkadaşının annesi onun evlerinde kalmasına izin vermişti. Leslie her gün eve telefon edip anne ve babasına kendisini merak etmemelerini söylüyordu. On gün sonra Leslie kaçaklıktan bıkip evine döndü; anne ve babasıyla arasındaki gerilimin azaldığı görülüyordu. Sorun Leslie'nin eve saat 23.00'da gelmesinin beklenmesiydi.

Salı gecesi Leslie'nin dört lise arkadaşı dehşet verici bir trafik kazasında hayatını kaybetmişti. Cuma günü Leslie ve arkadaşları ölen arkadaşlarının evine gitmişler, sonra da onları anmak için bir parkta toplanmışlardı. Leslie'nin annesi onu arabayla arkadaşlarının evine bırakmış, en geç saat 23.00'da evde olmasını, gecikirse telefon etmesini söylemişti. Leslie, cep telefonlarının henüz kullanılmadığı bir dünyada telefon edemedi ve saat 01.30'a kadar dışarıda kaldı.

Leslie'yi bir erkek arkadaşı eve bıraktı. Eve geldiklerinde herkes uyumuştı. Arkadaşı Leslie içeri girene kadar kapıda beklemek istedi, fakat Leslie ona her zaman açık tutulan yan kapıdan girebileceğini, beklememesini söyledi. Fakat hem yan hem de arka kapılar kilitliydi. Leslie'nin anahtarı vardı, fakat evden kaçtığı sırada anne ve babası kapı kilitlerini değiştirmişlerdi. Bu küçük olayın kızlarının hayatına mal olacağını nereden bileceklerdi?

Annesinin ertesi gün yapılacak cenaze törenine gitmesine izin vermeyeceğinden korkan Leslie onları uyandırmamaya karar verdi. Saat 2.00'da evin yakınlarındaki bir telefon kulübesinden evinde kaldığı arkadaşına telefon etti. Geceyi orada geçirmeyi düşünüyordu, fakat bunun için arkadaşının annesinin uyandırılması ve arabayla gelip onu alması gerekecekti. İki kız bunun uygun olmayacağını düşündü. Saat 2.20 gibi Leslie telefonu kapadı ve yürüyerek eve döndü. Arka bahçe-deki piknik kanepesine oturdu. Bernardo gölgelerin arasında belirdiğinde orada oturmuş ne yapacağını düşünüyordu.

Birden yakışıklı, sarışın ve genç bir adamla karşılaşan Leslie şaşırdı. "Burada ne arıyorsunuz?" diye sordu. Bernardo ona komşu evleri soyduğunu söyledi.

On dört yaşındaki isyankâr kız, "Çok cool!" diye karşılık verdi.¹³

Biraz çene çaldılar. Leslie ona dışarıda kaldığını söyledi. Sonra ondan bir sigara istedi. Paul ona sigara paketinin bir sokak ötedeki arabasında kaldığını söyledi. Bahçeden çıkıp arabaya doğru yürüdüler. Bernardo ona arabada biraz oturmayı teklif etti. Kız kabul etti, fakat biraz tedirgin olmuştu. Arabanın kapısının açık kalmasını istedi. Ön yolcu koltuğunda oturan Leslie'nin ayakları arabanın dışındaydı. Bernardo sürücü koltuğunda oturuyordu. Leslie açık kapıdan sigara dumanını dışarıya üfle-mek için başını çevirdiği bir anda Bernardo bir yılan gibi ansızın harekete geçti ve kızın gırtlığına bir bıçak dayayarak ayaklarını içeri sokmasını söyledi. Bernardo kızı arka koltuğa itti, sıkıca bağlayıp üzerini bir battaniyeyle örttü ve Port Dalhousie'deki evine kadar 56 km araba sürdü. Bu arada Leslie'ye istediği her şeyi yapması halinde zarar görmeyeceğini söyledi.

Bernardo kızı eve sokar sokmaz hemen kamerasını çalıştırdı ve kızı dövüşünü, ona tecavüz ve işkence edişini kayda aldı. Bu süre içinde Leslie sürekli bağlı kaldı. Öldürölme korkusuyla saldırganın yüzüne bakmaya bile cesaret edemeyen Leslie, bağları gevşediğinde Bernardo'yu uyarıyordu. Kayıtta Bernardo'ya kendisini öldürmemesi için yalvardığı ve ağladığı

görülmektedir. Küçük kardeşini tekrar görmek istediğini söylüyordu.

Bu arada Karla alt katta Bret Easton Ellis'in romanı *Amerikan Sapığı'nı* okumakla meşguldü. Arada bir çağrıldığında yukarı çıkıyor, Bernardo kıza tecavüz ederken kamerayı tutuyordu. Mahkemede kendisine küçük bir kıza yukarıda tecavüz ve işkence edilirken aşağıda nasıl oturup kitap okuyabildiği sorulduğunda Karla soruyu anlamadı ve tuhaf bir yanıt vererek aynı anda iki işi yapabilecek yeteneğe sahip olduğunu söyledi.

Leslie Mahaffy'ye yapılan işkence ve tecavüz kaydını ayrıntılı biçimde aktarmak gereksiz, kaba, belki de ahlakışı olacaktır. Daha önce verdiğimiz kayıt konuşmalarından hareketle Karla ve Bernardo'nun kıza neler yaptıkları kolayca tahmin edilebilir. Okur kayıta olanların ayrıntısını öğrenmek isterse, Torontolu cinayet muhabiri Nick Pron'un kitabı *Lethal Marriage'e* başvurabilir. Pron kaydın tamamını yayımlamak gibi zor bir karar vermiş. Bu kaynak, ayrıntı isteyenler için yeterlidir.

Leslie Mahaffy yaklaşık yirmi dört saat acı çekti. Gecenin bir vakti Leslie yukarıdaki yatak odasında kelepçelenmiş olarak yatarken, Bernardo ile Homolka mutfığa inip sorunu tartıştılar. Sorun şuydu: O gün Babalar Günü'ydü ve Karla'nın annesiyle babası o akşam onlara yemeğe geleceklerdi. Bu onların ilk ziyareti olacaktı. Karla'nın daha sonra anlattıklarına bakılırsa, Bernardo kızın kendisini gördüğü, serbest kalması halinde şikâyetle bulunacağı düşüncesiyle onu öldürmeye karar vermişti. Karla, ölürken bir şey hissetmemesi için kıza uyku ilacı vermek istemişti. Kıza ilaçları verdikten sonra, onun kucığına Bernardo'nun kendisine armağan ettiği oyuncak ayıyı bıraktı. Kız yatağa kıvrılıp derin bir uykuya daldı. Sonra, yine Karla'nın anlatımına göre, Bernardo siyah bir elektrik kordonunu kızın boynuna dolayarak onu öldürdü. Bernardo'nun

yatak odasının halı kaplı zemininde ölen Leslie oracıkta bir idrar havuzu bıraktı.

Bernardo, Karla'ya kızın kanıyla lekelenen yastık kılıflarını ve çarşafı değiştirmesini söyledi. Karla daha sonra onun en sevdiği yatak takımı olduğunu söyleyecekti. Onları atmak yerine dikkatle yıkayacaktı.

Bernardo kızın cesedini bodruma indirerek serin bir köşede gizledi. Sonra, Leslie'nin idrarının zeminde kurumakta olduğu odaya çıkararak yatıp uyudular. Bernardo o gece Karla'nın kendisiyle birlikte uyumasına izin vermişti. Öğleye doğru uyandılar ve Karla hemen mutfığa inip anne ve babası için yemek hazırlamaya başladı. Homolka çifti eve geldiğinde Bernardo onlara evi gezdirdi. Elbette onları Leslie'nin cesedinin bulunduğu bodruma indirmede.

Pazartesi sabahı Karla her zamanki gibi kliniğe giderken, Bernardo bodruma inerek plastik bir örtüyü çadır haline getirdi. Altına gazete kâğıtları serdi. Sonra Leslie'nin cesedini oraya taşıdı ve elektrikli testereyle on parçalara ayırdı. Çadırın içi tepeden aşağıya kan, doku parçaları, vücut sıvılarıyla, elektrikli testereyle parçalanmış bir cesetten sıçrayacak her şeyle lekelendi. Bernardo çadırın içini temizlemeye çalıştıysa da ancak bodrumdaki su giderini tıkamayı başarabildi.

Daha sonra hızlı kuruyan çimento satın almak için dışarı çıktı. Eve döndüğünde on ceset parçasını ayrı ayrı betonlayarak bodrumun bir köşesine istifledi. Kanlı çadırı olduğu gibi bırakarak evden çıkıp Karla'yı işyerinden almaya gitti. Eve döndüklerinde onu doğruca bodruma indirdi ve çadırı temizlemesini istedi. Karla Homolka ifadesi sırasında bodrumu temizlemek için limonlu Lizol kullandığını açıklayacaktı.

Daha sonra yukarı çıkıp yemek yediler. Bernardo bir süre kadar etli yemek yiyemeyeceğini söyledi. Leslie'nin kesik başının ne kadar hafif olduğunu anlattı ona. Gülerek, karşılıklı şakalar yaparak yemeklerini yediler.

Ertesi akşam Bernardo onu işten aldığı anda beton blokların arabanın bagajında olduğunu söyledi. İlk buluşmalarında se-

viştikleri Gibson Gölü'ne gittiler ve beton blokları suya attılar.

Sonraki iki hafta boyunca Karla düğün hazırlıklarıyla uğraştı. Gelinliğini denerken arkadaşları onun kolundaki morlukları gördü. Karla onlara çürüklerin klinikteki köpeklerle uğraşırken olduğunu söyledi.

29 Haziran 1991 Cumartesi günü gösterişli düğün nihayet turizm beldesi Niagara-on-the-Lake'de gerçekleşti. Niagara Şelalesi, ucuz oteller, gazinolar, hediyelik eşya mağazalarıyla dolu beş para etmez, karnaval mekânı gibi bir yerdi. Oysa oraya yirmi dakika mesafedeki Niagara-on-the-Lake önemli bir tiyatro merkezi olmasının yanı sıra, şık bir eski kolonist yerleşimiydi. Aşağı yukarı Bernardo ile Homolka'nın dünya evine girdikleri dakikalarda, Gibson Gölü'nde avlanan bir balıkçının oltası suyun içindeki beton bloklara takıldı. Yeterince derine atılamayan bir blok açıkça görülüyordu. O gece polisin Leslie Mahaffy'nin cesedini bulduğundan habersiz olan Bernardo ve Homolka düğün sırasında topladıkları paraları saymakla meşguldüler. Hawaii'de balayı için harcayabilecekleri dokuz bin dolarları vardı.

30 Kasım 1991 günü Karla ve Paul'ün 14 yaşındaki Terri Anderson'ı kilisenin park yerinden çıkarken kaçırmış, ilaçla bayıltmış ve öldürmüş olabileceklerinden kuşkulandı. Kızın cesedi Port Dalhousie sularında yüzerken bulunmuştu. Ancak cesette LSD izlerine rastlanınca, polis kızın kazara suya düştüğü sonucuna vardı.

Kristen French Cinayeti

Leslie Mahaffy cinayetinden sonra Bernardo on ay boyunca Homolka'yı dövdü ve başka kurbanlara saldırıp tecavüz etti. Nisan 1992'nin Paskalya tatilinde, hafta sonundan önceki perşembe günü öğleden sonra Bernardo yeni bir "bakire"ye ihtiyacı olduğunu düşündü. Homolka'ya saçını at kuyruğu

yapmasını, böylece daha masum görüneceğini söyledi. İkili, Kutsal Haç Katolik lisesine doğru araba sürdüler. Burası Terri Anderson'ın kaybolduğu yere bir iki kilometre mesafedeydi. Bernardo daha önce okulu kolaçan etmişti. Kızların giydikleri kısa etekler, beyaz bluzlar ve dizlerine kadar gelen çoraplar onu uyarmıştı. Bu giysi erotik ve pornografik medyada çok sık kullanılır.

Öğrenciler okuldan çıkarken, Bernardo arzularına uygun bir kız bulabilmek için onları süzüyordu. On ikinci sınıftan, 15 yaşındaki ciddi ve çalışkan Kristen French'i gözüne kestirdi. Onu arabasıyla takip etmeye başladı. Kızın yalnız yürüdüğünü görünce onun yanından geçerek arabasını kilisenin park yerine götürüp orada bıraktı. Kristen arabanın yanından geçerken Karla bir şey soracağını söyleyerek onu yanına çağırdı. Arabanın kapısını açık bırakan Karla, arabanın ön kısmına bir harita yayarak kızdan nerede olduklarını göstermesini istedi. Bu güzel genç çift Kristen'de hiçbir kuşku uyandırmadı. Haritaya bakarken, Bernardo arkadan yaklaştı ve kızı kavrayıp arabanın içine soktu. Homolka kızı arka koltukta sıkıca tutarken, Bernardo sürücü koltuğuna geçip gaza bastı.

Bernardo ve Homolka sonraki üç gün boyunca Kristen'e cinsel saldırıda bulundu. Her şeyi her zamanki gibi kayda aldılar. Geceleri onu uyku haplarıyla uyutuyor, bağlıyor ve küçük bir odaya kilitliyorlardı.

Video kaydında Bernardo, Kristen'in üzerine işiyor, dışkılamaya çalışıyor ve ondan şöyle söylemesini istiyordu: "Ben senin 15 yaşında Kutsal Haç seks kölenim," ve "Sen dünyanın en güçlü adamısın. İstedğin her şeyi hak ediyorsun... Çok ki-bar, güçlü ve seksisin. Hiç kimse... sen kralsın. Efendi. Bütün kralların kralı. Bütün dünyanın en iyi adamı. Benim cezalandırılmam iyidir."

Bernardo, Karla'ya Tammy'nin benzer okul üniformasını giydirdi ve onun Kristen'le birlikte yatağa uzanmasını istedi. Sonra onlara birbirine oral seks ve mastürbasyon yapmalarını söyledi. Bernardo psikopat bir film yönetmeni gibi kameranın

arkasından onlara talimat veriyordu: “Dibini yalamaya başla, yavaş yavaş yukarı doğru çık... Biraz ses istiyorum.”

Karla polis ifadesinde şöyle diyecekti:

“Neredeyse birbirinin aynı okul üniformaları içindeydik, aynı şekilde makyaj yapmıştık, kıkırdıyor, gülüşüyorduk. Dışarı çıkmaya hazırlanan arkadaşlar gibi davranıyorduk. Paul ne isterse onu yapıyorduk. Elimde bir parfüm şişesi vardı, kendisine biraz parfüm sürmemi istiyordu.”

İnanılmaz bir durum: Tecavüze uğrayan, dövülen, esir alınan kurban parfüm denemek istiyor! Gülünç. Fakat daha sonra açığa çıkarılan video kaydında bunlar var. Homolka ve Kristen, önünde makyaj malzemelerinin olduğu banyo aynasının önünde duruyorlar ve Bernardo onları kayda alıyor.

(Video kaydı başlar.)

Homolka: Ne tür parfümden hoşlanırsın?

Kristen: Eternity ya da Giorgio.

Homolka: Öyle mi, ben de Giorgio severim. Yeni bir parfümüm var, Halkston. Henüz kullanmadım, bugün belki kullanırım.

Bernardo: Tamam, kızlar, sizden ne istediğimi biliyorsunuz. Eteklerinizi çıkaracaksınız. Tamam, şimdi öne doğru eğilin. Bana güzel bir kış gösterin.

(Kristen isteneni yapar.)

Bernardo: İyi kızlar. Tamam, işe dönün.

Homolka: Ne kullanıyoruz, görelim bakalım.

Kristen: Eternity.

Homolka: Ah, Eternity. Bunu seviyorum. Bak, bu da Escape. Ondan nefret ediyorum.

Kristen: Öyle mi? Koklayabilir miyim?

Homolka: Ağır bir koku.

Kristen: Bunu hiç kullanmadım.

Homolka: Bir gün isteyken, Mademoiselle gibi dergilerden biri vardı elimde, ön sayfada kocaman bu parfümün fotoğrafı vardı. Burada denediğim başka parfümler de var, mesela Alfred Sung.

Kristen: Bunu deneyebilir miyim?

Homolka: Elbette.

Kaydedilen bu sahneyi açıklarken Homolka mahkemeye Bernardo'nun kendisiyle Kristen arasında bir rekabet duygusu yarattığını söyledi. Onlardan makyaj malzemeleri ve parfümleri seçmelerini istiyordu. Bernardo, şöyle diyordu: "En iyi kokan beni kazanır."

Bernardo: Kameraya konuşun. Hımmm, harika, harika.

(Bernardo öne doğru eğilir ve Kristen'i koklar. Sonra Homolka'yı koklar.)

Bernardo: Hayır, hanımefendi. Bu güzel kokmuyor.

Homolka: (Kristen'in boynunu koklar). Bu güzel kokuyor.

Bernardo: (Kristen'e) En güzel sen koksan da kışını düzeceğim. Ne de olsa o benim karım. Böğründe kahverengi noktalar var.*

Görüntü kaydı Kristen French'in Bernardo ve Homolka'nın elinde üç gün boyunca çektiklerini gerçeküstü bir olay olarak açığa vuruyordu. O sırada hiç kimse Kristen'in tecavüz eden ve onu öldürmek üzere olan cani ruhlu psikopatların elinde olduğunu bilemezdi.

Bu dehşet verici olayların bazılarını burada yer verilmesinin sebebi bir kurban ile katil arasında, seri katilin elinde hayat ile ölüm arasındaki o bıçak sırtında beliren hassas dina-

* "Brownies", kız izcilerdir. Kahverengi ve sarımsı kahverengi renklerden oluşan üniformalar giyerler ve iyi performans gösterirlerse puan alırlar.

mikleri canlandırma gereğidir. Bu kâbusun orta yerinde Kristen French zekâsını kullanarak, fakat umutsuz bir ruh hali içinde hayatta kalmaya ve katillerini oyalamaya çalıştı. Kaydın bir bölümünde, Kristen ve Karla, Bernardo'nun zorlamasıyla sevişiyordu:

Homolka: Senden hoşlanıyorum, Kristen.

Kristen: Ben de senden hoşlanıyorum.

Homolka: Biraz eğlenmek ister misin?

Kristen: Elbette, neden olmasın. Dişlerin nasıl bu kadar düzgün olabiliyor.

Homolka: Bilmiyorum. Seninkiler nasıl?

Kristen: (güler) Komiksin sen.

Homolka: (Kristen'i soyar.) Bu kadar sinirli olma. Bir şey yok.

Kristen: Titriyor muyum?

Homolka: Hayır. Kendini evinde hisset. Ne güzel bacakların var.

Kristen: Biraz kısa.

Homolka: Hiç de değil.

Kristen: Sana bir şey sorabilir miyim? Gitmeden önce köpeğinizi görebilir miyim... Bana saldırmaz, değil mi?

(Homolka, kameranın arkasındaki Bernardo'ya bakar.)

Homolka: Sana bağlı.

Bernardo: Elbette. Gitmeden önce onu görebilirsin.

Kristen: Köpekleri severim.

Bernardo: Ben de severim.

Bazıları Kristen French'in Homolka ile Bernardo'nun her istediklerini yapmasını Stockholm sendromunun belirtileri olarak yorumladılar. Bu sendroma kapılan, şoka uğramış ve yönelimini kaybetmiş tutsaklar kendilerini tutsak alanlarla

ilişki kurmaya ve onlarla birlikte hareket etmeye başlarlar. Kristen'in diyalogundan, olay sırasında aklının başında olduğu ve zekice davranarak kendisini tutsak alanlarla ilişkisinde serbest kalmasını sağlayacak bir bağlam yaratmaya çalıştığı açıktır. Kristen olumlu bir tutumla şöyle demektedir: “Gitmeden önce köpeğinizi görebilir miyim?” Cesur ve parlak bir hayatta kalma girişimi. Bu girişim biraz farklı bir profili olan seri katillerin elinde olsaydı potansiyel olarak işe yarayabilirdi.*

Evde tutulduğu sırada Bernardo iki kez yiyecek almak için evden çıktı ve Kristen Homolka'yla yalnız kaldı. Bernardo kapıdan çıkar çıkmaz Kristen, Karla'ya kendisini serbest bırakması için yalvarmaya başladı, fakat Karla reddetti.

“Ölüm Hakkında Ne Biliyorsun?”

Üçüncü gün Kristen French, Bernardo'ya açıktan direnmeye başladı, onun emirlerine artık itaat etmiyordu. Stockholm sendromuna yakalanan tutsaklar bu şekilde davranmazlar. Bunun üzerine Bernardo ona Leslie Mahaffy'nin tecavüz ve işkence kaydını gösterdi. Ona şöyle dedi: “Bunun ne olduğunu biliyorsun, değil mi? Sana söylediklerimi yapmazsan, onun başına gelenler senin de başına gelecek.”

Kristen kayıp olduğu bildirilen cesedi daha sonra parçalanmış halde Gibson Gölü'nde bulunan kızın yüzünü gördüğünde dehşete kapıldı.

Mahaffy'yi görünce dehşete kapılmasına rağmen, 15 yaşındaki cesur Kristen French, Bernardo'nun sapık isteklerine daha fazla boyun eğmeyi reddetti ve kararlı bir tutumla karşı çıktı: “Uğrunda ölünecek bazı şeyler vardır.”

Bernardo, kızı vahşice yumruklayıp tekmeleyerek tepki gösterdi. Homolka ve Bernardo ona tekrar tekrar tecavüz ettiler. Sonra Bernardo onu yine dövmeye başladı. Kayıтта yer alan son görüntüde Kristen bağlı olarak, yarı baygın yerde yatmak-

* Bir seri katil ya da tecavüzcünün elinde hayatta kalma şansının nasıl artırılacağına ilişkin malzeme için bkz. Peter Vronsky, *Serial Killers: The Method and Madness of Monsters*.

tadır. Hırılıtlı bir sesle söylediği son sözler şöyledir: “Karının senin yanında nasıl durabildiğini anlamıyorum.”

Kısa süre sonra Bernardo bir elektrik kordonu alıp Kristen’in boynuna doladı. Dikkatli bir zamanlamayla kızın boğazını yedi dakika kadar sıktı. Karla kızı öldürürken onun kulağına şu sözleri fısıldadığını söyler: “Ölüm hakkında ne biliyorsun?”

Dante’nin Cehennemi’nde bir dehşet filmi çekilseydi, Bernardo ile Homolka bu filmin baş oyuncularları olurdu. Homolka, Bernardo’nun kızları öldürdüğünü doğrularken, Bernardo da Homolka’nın onunla yalnız bıraktığı kızların ikisini öldürdüğünü söyledi. Bernardo, Kristen French’i öldürmek istemediğini, onu sadece seks kölesi olarak tutmak istediğini söyledi. Homolka’nın kışkırdığı için Kristen’i öldürdüğünü iddia ediyordu. Bernardo’nun o sıralarda *Amerikan Sapığı*’nın yanı sıra Christine McGuire ile Carla Norton’ın *Perfect Victim*’ını elinden düşürmemesi anlaşılabilir. Bu kitap evli bir çift tarafından Kaliforniya’da kaçırılan ve yedi yıl seks kölesi olarak tutulan 20 yaşındaki genç bir kadının gerçek öyküsünü anlatıyordu. Ayrıca Leslie Mahaffy’nin otopsi raporu sırtında Karla’nın dizlerinin boyut ve biçimine uygun bir çift çürük olduğunu ortaya koyuyordu.

Karla, anne ve babasıyla Paskalya yemeği yiyecekleri için Bernardo’nun Kristen’i öldürdüğünü söyledi. Bernardo onu delilleri yok etmeye zorlamıştı. Kristen’in saçlarında Bernardo’nun kiliminden dokular vardı. Karla kıymetli kilimi yok etmek yerine, kızın saçlarından iplikleri topladı ve onları bir torbaya koydu. Cesedi birlikte banyoya taşıdılar ve suya batırdılar. Polisin ceset üzerinde parmak izi bulmaması için onu iyice yıkadılar. Bernardo ona seminal sıvı artıklarının kalmaması için kızın vajinasını ve anüsünü şırıngayla yıkamasını söyledi. Ardından kızın giysilerini, saçlarını, sırt çantasını şöminede yaktı ve külleri dik-

katle topladı. Kristen'in saatini paramparça etmeden önce iyice temizledi. Katillerin Mahaffy'nin kaçırıldığı Burlington'da yaşadıkları izlenimini uyandırmak için Kristen'in cesedini Leslie Mahaffy'nin mezarının üzerine bırakmayı düşündülerse de mezarı bulamadılar. Sonunda Kristen'i yasadışı bir çöplüğe attılar. Kızın çıplak ve saçsız cesedi kaybolmasından on dört gün sonra orada bulundu.

Bernardo ile Homolka aynı hayatı sekiz ay daha sürdürdü. Bernardo onu dövüyor, çevrede dolaşıp kadınlara tecavüz ediyor, Homolka'yla birlikte fahişelerle üçlü seks yapıyordu. Sürekli içmeye, Karla'yı neredeyse her gün dövmeye başladı. Artık onun yüzüne de vuruyor, saçlarını yoluyordu. Bir keresinde Bernardo onu bodrumdaki soğuk kilere kapattı, ışığı söndürdü ve kapıyı sürgüledi. Dehşete kapılmış karısına şöyle bağıırıyordu: "Leslie sana saldıracak! Leslie işte burada. Tam da onu doğradığım yerdesin." Karla geceyi karanlık kilerde kilitli geçirdi.

Karla'yla arabada giderken, sokakta dolaşan kadınları işaret ediyor ve bir dahaki sefere onlara tecavüz edeceğini söylüyordu. Bir keresinde sokakta bir kadını seyrederken mastürbasyon yaptı. Bu arada Karla başka yöne bakıyordu. Bazen de Bernardo potansiyel kurbanları seyrederken Karla ona oral seks yapıyordu. Karla bütün bunlara rağmen adamıyla birlikte kalmaya devam etti.

"Umarım Cezaevinde Saçlarımı Yaptırmama İzin Verirler. Saçlarım Mahvolursa Ölürüm."

Bernardo'nun bir Mag-Lite'ı vardı. Sert çelikten yapılmış, silah namlularına takılabilen bir el feneriydi bu. Sağlam ve kullanışlı olduğu için bu tip fenerleri genellikle polisler taşırdı. Bir polisin kullandığı Mag-Lite'ın darbeleriyle insanların

öldürüldüğü vakalar vardır. Bernardo karısını dövmek için onu kullanmaya başladı. Karla sonunda kaçtı. 5 Ocak 1993 günü vücudundaki morluklarla ve şişliklerle baba evine sığındı. Anne ve baba hemen kızlarını acil servise götürdü ve Bernardo karısına saldırmakla suçlandı.

Homolka'lar Bernardo'nun kızlarını bulamaması için onu Toronto'daki amcasının evine gönderdiler. Apartman sakinleri gözlerinin çevresindeki morluklardan ötürü gizemli sarışına "Rakun Yüzlü" adını taktılar. Ancak birkaç hafta içinde Homolka bir disko partisine gitti ve kendisine yeni bir sevgili buldu. Ona geçmişinden söz etmedi, başından "boşanmayla sonuçlanan kötü bir evlilik" geçtiğini söylemekle yetindi.

Bu arada Bernardo, boş evin içinde dolaşıp duruyor, Karla'ya sesleniyordu. "Sokulgan tavşanım, evde misin, bukleli Karly?" Doğrudan Karla'ya hitap eden görüntülü kayıtlar yaptı. İntiharla tehdit ediyordu: "Sana muhtacım, Kar. Seni seviyorum, prensesim, kraliçem benim, benim her şeyim. Artık her gün seni düşünüyorum. Artık biliyorum asla dönmeyeceksin. Bu beni öldürüyor. Bana her şeyi yoluna koymak için bir şans daha verilsin istiyorum... Gitmen gerekirdi biliyorum, seni suçlamıyorum. Aslında benim için yapabileceğin en iyi şey buydu. Ne halde olduğumu sen gidince anladım. Seni ne çok sevdiğimi anladım. Hayatıma dokunan en özel insansın sen. Evet, Tammy'den bile daha fazla... Her şeyi kaybettiğini, artık geri dönüş olmadığını anladığında, sığınabileceğin tek şey ölüm olabilir... Tamam, bu hayatı sikeyim, tamam mı? Öteki tarafa gittiğimde, anlaşıldı, orada senin için daha iyi olacağım. Sen de oraya geldiğinde her şey tamam olacak. Ne dediğimi anlıyor musun?"

İlişkileri sona ermiş, fakat bu hızlı ve rezilce olmuştu. Bu arada Bernardo, Scarborough tecavüzlerinin pek çok şüphelisinden biri olmuştu ve eşkâli tecavüzcülerden birininkine uyduğu için polis ondan DNA örneği istemişti. Karla'nın evi terk etmesinden üç hafta sonra, bir DNA örneği nihayet

polise ulaştı. Hükümet fonlarının kesintiye uğratılmasından sonra testleri yapmak yirmi altı ay sürmüştü. Nazik genç muhasebeci Paul Bernardo, polisin aradığı adamdı. Polis hemen Bernardo'yu yirmi dört saat takibe aldı. Arabasıyla kadınlara yaklaşırken onu izliyorlardı.

Polis, Bernardo'nun Niagara bölgesinde yaşamakta olduğu- nu keşfettiğinde, onu Leslie Mahaffy ve Kristen French cinayet- lerinin de şüphelisi olarak tanımlamakta gecikmedi. Dedektif- ler Karla Homolka'yı ziyaret ettiler ve ona birinin saćını kesip kesmediğini, French'in kaćırıldıđı kilise park yerinde bulunup bulunmadığını sordular. (neden bunları sorduklarını aćıklama- dılar.) Homolka panik halindeydi. 17 şubat 1993 günü Bernar- do tutuklandı ve Scarborough tecavüzleriyle suçlandı.

Homolka çözöldü ve amcasıyla karısına her řeyi anlattı. Onu hemen bir avukata götürdüler. Bu arada polis Bernardo'nun evinde bir adli tıp araştırmasına başladı. İzlerin karışmaması için birer uzay adamı gibi giyinen adli tıp teknisyenleri duvar- ları kazıdılar, döşemede delikler açtılar, su tesisatını inceledi- ler, halılardan numune aldılar, süpürgelikleri kanıtarak çıkar- dılar, her sać kılını ve kumaş lifini vakumlayarak aldılar, evin tamamında parmak izi araştırması yaptılar. Polis teknisyenler Port Dalhousie'deki ölüm evinde tam yirmi iki gün geçirdiler ve Bernardo'yu iki kızın öldürölmesiyle ilişkilendirecek hićbir řey bulamadılar.

Bu arada Karla Homolka herkese anlatıyordu. Doktorlar, polis, hemşireler, sosyal hizmet görevlileri, aile ve arkadaş- lar, herkes, Karla'nın cinayetlerdeki rolü dışında her şeyi bi- liyordu. Karla artık bir kurbandı. Bir süre sonra kendisi de buna inanmaya başladı. Zekâsını kullanarak ezilen kadın sendromunu ve post-travmatik stres bozukluğu belirtilerini taklit etmeye başladı, zamanla söylemin ve belirtilerin usta- sı haline geldi. Bernardo'yla ilişkisinden söz ederken, sık sık "taciz çevrimi" ve "öğrenilmiş çaresizlik" gibi terimler kulla- nıyordu. Bunları, Lenore Walker'ın 1979 tarihli *The Battered*

Woman adlı kitabından öğreninişti. Polis Homolka'nın söylemekten kaçındığı bir şeyi, mesela Bernardo'nun tecavüz ettiği Jane Doe'nun kandırılmasını ve uyutulmasını sorduğunda Homolka, Bernardo'nun kendisine yaptıklarından ötürü post-travmatik stres bozukluğuna bağlı bellek kaybına uğradığını iddia edecekti. Karla'nın önceleri ailesiyle birlikte kaldığı ve Paul'ün sadece hafta sonlarında evi ziyaret ettiği gerçeğine rağmen, Karla Noel'de onun kız kardeşini uyuşturarak tecavüz etmesine yardım etmesi için kendisine yaptığı baskıya direnemediğini iddia ediyordu.

Karla Homolka'nın avukatı cezasını hafifletmek için ona Bernardo'ya karşı tanıklık yapmasını teklif ettiğinde, savcılar evde Bernardo'yu Mahaffy ve French'le ilişkilendirecek hiçbir bulgu olmadığı sonucuna varmaya hazırdılar. Kasıtsız cina-yet suçunu kabul ve Bernardo'ya karşı tanıklık karşılığında Homolka'nın on iki yıl hapis cezası alması söz konusuydu. Kanada ceza kanununa göre, Karla dört yıl yattıktan sonra, suça iştirakini inkâr etmesi halinde ise sekiz yıl sonra şartlı tahliyeye uygun hale gelecekti. Savcı şartlı tahliye başvurusuna itiraz etmemeyi kabul etti.

Homolka'yla bu müzakereler yapılırken, Bernardo avukatına kendi eliyle çizdiği bir harita vererek onu polisin araştırmayı tamamladığı Port Dalhousie'deki eve gönderdi. Evde tek başına olan avukat banyoya gitti, tavandaki lambayı çıkardı, elini çatı izolasyonunun arkasına sokarak altı adet Hi-8 video kaseti çıkardı. Polis küçük evi tam yetmiş iki gün aramış fakat tecavüz ve işkence kayıtlarını bulamamıştı! Avukat kayıtların varlığını on beş ay kadar gizledi. Karla savcılar tarafından sorguya alınmadan bir hafta önce kayıtları teslim etti. Onları ele geçiren savcıların Karla'yı sorgulamaları artık gereksiz görülebilirdi.

Karla, Bernardo'ya karşı tanıklık yaparak kendisini onun bir kurbanı olarak gösterdi. Ne var ki bu tanıklığın artık anlamı kalmamıştı. Paul ve Karla'nın kayıtları mahkemenin topladığı bulgular arasında yer aldı, jüriye gösterildi, gözlemciler

ve basın onların varlığını öğrendi. Jüri, Karla'nın tecavüz ve işkence olaylarına kendi isteğiyle katıldığı ve bundan zevk aldığı kanaatine vardı. Yapabilecekleri başka bir şey yoktu. Sorun çözülmüştü.

Paul Bernardo kızlara tecavüz ettiğini itiraf etti. Video kayıtları için bir şey diyemedi. Ancak Mahaffy ve French'i öldürdüğünü inkâr etti. Her iki kızın da Karla'nın gözetimi altında öldüğünü iddia etti. Tanıklığının sonuna doğru Bernardo cinselliğiyle ilgili bazı "sorunlar"ı olduğunu kabul etti. "Gelecekte bu konuda profesyonel yardım almak istiyorum," dedi açıkça. Bu sözler üzerine mahkeme salonunda neden bir kahkaha koptuğunu anlayamadı.

Bernardo 1995'te hayat boyu hapis cezası aldı. (Kanada'da ölüm cezası yoktur.) Yirmi beş yıl kadar şartlı tahliyeye uygun olmayacaktı. Bu süreyi doldurması pek mümkün görünmemektedir.

Homolka cezaevinden arkadaşlarına yazdığı bir mektupta şöyle diyordu: "Tıpkı sizler gibi, benim böylesine dehşet verici şeyler yapmayacağıma inanan bazı insanlar var burada." Cezaevinin üniversiteden bazı dersler alması için kendisine fırsat sağladığını da yazdı: "Buradaki hayatın insanların sandıkları kadar kötü olmadığını bilmenizi isterim... Burada olduğum süre içinde üniversiteyi bitireceğim düşüncesi bana umut veriyor. Dört yıl içinde şartlı tahliye alabileceğim ve serbest kalacağım, hiç şüphemiz olmasın!" Cezaeviyle ilgili tek kaygısı suydı: "Umarım cezaevinde saçlarımı yaptırmama izin verirler. Saçlarım mahvolursa ölürüm."

Karla ne dört ne de sekiz yıl içinde dışarı çıkabildi. Medyada yer alan Karla haberleri; onun cezaevi ekibi, lezbiyen ilişkileri, kız kardeşini öldürmekten hüküm giyen bir erkek mahkûmla aşk ilişkisi, cezaevindeki psikiyatri dosyası, kişisel

mektupları ve fotoğrafları; bütün bunlar, kamuoyunda öfke yaratan bir baraj oluşturdu ve ıslah sistemini Karla'ya cezasının tamamını çektirmeye, onu on iki yıl cezaevinde tutmaya zorladı. 2005 yılının Temmuz ayında, Bağımsızlık Günü'nde gerçekleşen zorunlu tahliye, helikopterden yapılan çekimlerle naklen yayınlandı. Medya altı ay kadar onunla ilgilendi, sonra bıktı. Karla, Montreal'de bir yerde, tutuklanmalarından kısa süre önce Bernardo'yla birlikte benimsedikleri Teale adıyla yaşıyor. İsim, ikisinin de favorisi olan *Criminal Law* filminde Kevin Bacon'ın canlandırdığı seri katil Martin Thiel'den geliyor.

Karla'nın yeniden harekete geçeceğine ya da bir başka seri katile esin kaynağı olacağına dair kamusal korkuya rağmen, yakınlarda görüldüğü gibi, basının onu bir otobüs durağında sıradan insanların arasında otobüs beklerken bulması gibi durumlar dışında ondan pek söz edilmemesi iyidir.* İstatistiksel olarak bakarsak, cezaevinden kaçan ya da salıverilen Karla gibi yüksek profilli kadın saldırganların yeni suçlar işledikleri görülmemiştir. Charlene Gallego gerçek ismi gizli tutularak hayatını sürdürmektedir. Bunun masum bir durum olduğunu umut edelim.

Everest

Karla'nın durumunu açıklamak zordur. Bernardo'yla tanışmasından önceki kişisel tarihinde diğer seri katillerle (hatta psikopatlarla) ortak bir şey yoktur. Karla'ya cezaevinde bulunduğu sırada bilinen bütün psikolojik testler yapıldı ve her biri ortaya normal bir profil koydu. Hare Psychopathy Checklist-Revised (PCL-R) puanı beş idi; şahsın psikopat kategorisinde görülebilmesi için en az yirmi puan gerekiyordu.¹⁴ Öte yanda, Karla cezaevinde bulunduğu sırada, sapkın psikoloji dersleri-

* Bu kitap yayına hazırlanırken, Kanada medyasında, serbest bırakıldıktan sonra Karla'nın bir köpek edindiğine, gizlice evlendiğine ve bir oğlan doğurduğuna dair söylentiler haberleştirildi. 8 Şubat 2007 günü *Toronto Sun*'ın manşeti bas bas bağınıyordu: "Yoksa gerçek mi? Karla bir anne! İki Yıl İçinde Yeni Bir Köpek Yavrusu, Yeni Bir Koca ve Yeni Bir Bebek."

ni izleyerek Queen Üniversitesi'nden psikoloji diploması aldı. Testlere verdiği yanıtları yönlendirmiş olabilir.

Homolka gizemini korur. Akılsız olduğu için kötü değildi. Elmas Kulübü arkadaşları kadar renksiz ve ruhsuz bir sistemin, alışveriş merkezi ortamlarının insanıydı. Karla sadece kendi ortamının bilincine sahipti. Ailesi duygusuz bir orta sınıf kibir yuvasıydı. Zavallı kız kardeşi Tammy on altıncı doğum gününde bir Porche istiyordu ki bu orta sınıf özlemlerini bile biraz aşıyordu. Karla Homolka bir tecavüz ve cinayet ortamında kozmetik ürün markaları hakkında gevezelik yapabilen biriydi, fakat en basit ahlâki kanaatlerden yoksundu; kız kardeşinin tecavüze uğramasını izleyebiliyor, korkmuş dövülmüş bir kız çocuğunu elinde olduğu halde serbest bırakmaktan kaçınıyordu. Doğru olanı yapma kapasitesi tamamen yok olmuştu.

Homolka için Bernardo ucuz romanların kahramanları kadar mükemmeldi. Sarışın, iri yapılı, kendi tarzı olan bir Büyük Kötü İşadamı'ydı o. Onun değerleri kendi değerleri kadar boştu ve aslında ikisi mükemmel bir çift oluşturuyordu. Bernardo'nun çalışma odasının duvarları pahalı spor arabaların fotoğrafları "Yoksulluğu kendin yaratırsın", "Zaman para"dır", "Para asla uyumaz", "Büyük düşün, büyük ol", "Rekabete gelemem, ezerim", "Yoksula acınmaz" gibi sloganlar yazılıydı. *Wall Street* en sevdiği filmi.

Bernardo'yla tanışmasından önce Homolka'nın kalbinde zerre kadar cinayet arzusunun olmaması dehşet vericidir. Bugün de muhtemelen böyle bir arzu taşımaz. Ancak Karla gibi donuk ve boş bir küçük Barbie prensesi Bernardo'yla yan yana geldiği anda etkin bir katil haline gelmiştir. Bernardo'nun bu duruma pek çok katkısı olduğunu biliyoruz. Burada sorulması gereken şudur: Böyle bir çift oluşturmaları muhtemel, Homolka kadar ahlâki bakımdan yetersiz beslenmiş kim bilir ne kadar erkek ve kadın vardır?

Burada Bernardo, Karla'yla; Ian Brady, Myra Hindley'yle; Doug Clark, Carol Bundy'yle tanışana kadar hiçbir tecavüz ve cinayetin olmadığı öne sürülebilir. Bu adamlar kendi cinayet arzularını tatmin etmek için, kendileri de öldürme arzusu duyan bu kadınları kullanmış olamazlar mı? Olabilir. Bu kadınlarla tanışmamış olsalardı bu adamlar tecavüzde bulunmayacaklar ve cinayet işlemeyecekler miydi? Çok muhtemeldir. Ancak emin olduğumuz bir şey var: Modern tarihte erkeksiz bir Karla Homolka, bir Myra Hindley ya da bir Charlene Gallego olmamıştır. (Dikkati çeken bir istisna, cinsel heyecan için bir huzur evindeki yaşlı hastaları öldüren Gwendolyn Graham ve Catherine May Wood'dan oluşan lezbiyen ekiptir.)

Kendi yaklaşımını kadınların suç ortaklığının yanı sıra kurbanlara da uygulamasına rağmen Patrick Wilson'ın 1843'ten bu yana İngiltere'de idam edilen, neredeyse her kadına ilişkin İçişleri Bakanlığı istatistiklerini temel alan araştırmasında vardığı sonuca göre: "Bir kadın katilin kocası ya da sevgilisi cinayette mutlaka bir rol oynar; bir adam, adeta Everest gibi orada yer alır. Aynısı erkek şiddet suçluları için söylenemez."¹⁵

NAZİ FAHİŞELER VE MANSON'IN KATİL KIZLARI

Kadın Misyonerlik Kültünün Seri Katiller Yaratması

Ilsa, She Wolf of the SS filmi 1975'te gösterime girdiğinde, bizlere Nazi olmadıkça kadınların öldürmeyecekleri ve işkence yapmayacakları inancımızı hatırlattı. Bu kötü şöhretli film bir Nazi toplama kampını anlatıyordu (aslında *Hogan's Heroes*'in setinde çekildi). Ilsa (Dyanne Thorne'un canlandırdığı) kampın kadın komutanı, çılgın bir seks manyağı, aynı zamanda SS'in çılgın bilim insanlarından biridir. Erkek mahkûmları kendisiyle seks yapmaya zorlar ve kendisini tatmin edemeyenleri kastre eder. Bu arada kadınların acıya erkeklerden daha dayanıklı olup olmadıklarını anlamak için deneyler yapar; tumbul ve çıplak kadınlara yapılan işkenceleri kayda alır. Bu tür yeni değildi. 1950'lerin ve 1960'ların *Argosy*, *Stag*, *Man's Action*, *True Adventure* gibi ucuz erkek macera dergilerinden kaynaklanır. Bu dergilerde zaman zaman, hayatları cinsel performanslarına bağlı olan erkek seks kölelerinden cinsel tatmin talep eden işkenceci, seksi ve kötü Nazi kadınlara ilişkin öyküler yer alırdı.

Ilsa'dan bir yıl sonra, İtalyan film yönetmeni Lina Wertmüller *Seven Beauties*'de (Pasqualino Settebellezze) aynı temayı ele aldı. Filmde Shirley Stoler (*The Honeymoon Killers*'da Martha Beck'i canlandırdı) mahkûmu oynayan Giancarlo Giannini'den cinsel hizmet talep eden bir kadın SS kamp komutanını canlandırır. Filmin bir sahnesi hakkında IMDb si-

* SS –Schutzstaffel– “koruma birlikleri” siyah üniforma giyen fanatik Alman Nazi paramiliter birlikleridir. Şapkalarının kokardında kuru kafa ve iki kemik amblemi yer alır. Bu birlik Üçüncü Reich içinde başka işlevlerin yanı sıra, toplama kamplarında da hizmet etmekteydi.

tesinde şöyle denilmektedir: “Bugüne kadar filme çekilen en rahatsız edici ve büyüleyici sahnelerden biri.”¹

Çoğu erkeğin, güzel sarışın Nazi katil kadınlarını cinsel bakımdan çok çekici bulduğu elbette sonsuza kadar tartışılabilir, fakat bu durumun kökleri 1933 ile 1945 arasında Nazi Almanyası’nda yaşanan kötü tarihsel olaylara kadar uzanır.

III. REICH’TA SERİ DEVLET CİNAYETİ

Seri katillerin ne sadece erkek olduklarını ne de özellikle cinsel dürtülerle harekete geçtiklerini artık anlamış bulunuyoruz. Onlar kazanç ve güç katillerini, mafyanın sözleşmeli katillerini kapsarlar ve bir on yıl kadar önce bir seri katilin askeri katilleri ve soykırım katillerini kapsamadığı öne sürülse de, bu görüşün geçerli olmadığı, seri katillerin özellikle III. Reich’in katillerini de kapsadığı anlaşılmıştır. Aslında III. Reich seri devlet cinayeti –kitlesele seri cinayet– işliyordu. Muhtemelen tarihte böyle bir şeyi yapan ilk devletti.

Var olduğu on iki yıl içinde Nazi Almanyası yaklaşık on iki milyon insanı katletti. Bunların arasında, kurbanların yaklaşık yarısını oluşturan Yahudiler de vardı. Burada hava bombardımanıy la, askeri abluka sırasında, işgal bölgelerinde açlık ve yokluktan ya da kent çatışmalarında ölen insanlardan söz etmiyoruz. Birebir kolektif cinayet eylemlerinden; kurbanların başlarının arkasına tabancayla ateş eden katil ekiplerinden, insanların asılmasından, dövölerek öldürölmesinden, kalbe fenol enjekte edilmesinden, insanların canlı olarak ateşe verilmesinden, tıbbi deneylerle öldürölmesinden, “spor” denilen öldürme tarzlarından ve vahşi eylemlerle öldürölren kişilerden söz ediyoruz. Sona doğru Naziler gaz odalarında kitlesele öölmlerin temposunu artırdılar, fakat bu uygulama asla çok iyi işlemedi ve sık sık kesintiye uğradı. Fakat yine de bu uygulamalar üç milyon insanı öldürmeye yetti. Geriye kalan dokuz milyonun çoğu, her gün, teker teker, öldüröllecek kimse kalmayana kadar insanları öldüren binlerce seri katil tarafından öldürölldü.

Uzun süre Nazilerin “sadece verilen emirlere uydukları”na inandık. Bunu elbette bağışlamadık, fakat açıklamaya inandık.

Inanmamızın sebebi, yakın zamana kadar Nazi savaş suçlularını seri katil kategorisinin dışında bırakmış olmamızdır. Yaptıkları işin kendi tercihleri olmadığını ve kurbanlarının onlar için seçildiklerini, öldürme talimatının reddedilmesi halinde onların ceza göreceklerini düşündük. Yakın zamanda yapılan araştırmalar bu düşüncüyü tamamen unutturdu. Şimdi biliyoruz ki öldürme olaylarına doğrudan katılım genellikle tercihlere ve gönüllü seçime dayanıyordu ve hiçbir Alman askeri silahsız erkekleri, kadınları ve çocukları vurmayı reddettiği için kurşunlanmamıştı. Reddetmeleri halinde, ki bazıları bunu yapmışlardı, toplama kamplarına ya da Doğu Cephesi'ne gönderilmiyorlardı. En kötü durumda, asker arkadaşları tarafından “zayıf” olarak nitelendiriliyorlar, belki de terfileri engelleniyordu.

Bazıları Nazi suçlarının faillerini, toplumdan tasfiye edilmeyi hak ettiklerini düşündükleri belirli tipte kurbanları öldürmeye siyasi, ahlâki, dini ya da ideolojik olarak koşullanmış misyoner seri katil tipi olarak kategorize ederler. Fakat pek çok durumda bu insanlar fanatik Nazi oldukları için bu suçları işlemiyorlardı. Tarihçi Christopher Browning, Doğu Polonya'nın köylerinde binlerce erkek, kadın ve çocuğu avlayarak öldüren ve kitle mezarlarına gömen bir seyyar cinayet birliğini inceledi. Browning, katillerin genellikle orta yaşa yakın, yedek polis gücü içinde yer alan sıradan insanlar olduklarını, sadece %25'inin Nazi Partisi üyesi olduğunu saptadı.² Bu birlik doktrine edilmiş, seçkin, siyah üniformalı SS askerleri, güvenlik polisi birlikleri, uzmanlaşmış *Einsatzgruppen* komandoları, hatta gönüllü Nazi fanatikleri bile değildi; Alman hatlarının gerisinde kalan Polonya kırsal kesiminde geçici olarak görevlendirilmiş Hamburglu sıradan trafik polisleriydi. Bu yüzden Browning kitabına *Ordinary Men* (sıradan adamlar) adını verdi.

Anlamaya başladığımız şey, Nazilerin bir tür geçici psikopati içinde olan adamları kendi saflarına katabilmiş olmalarıdır. Burada sağlıklı, “normal” insanlar kısa dönemler için seri cinayet işleyebilmekteydi. Kısa dönemlerde, bu adamlar

rın çoğu zihinsel bozukluk nedeniyle alkolik oldu, kâbuslar gördü, hatta intihar etti, yakınlarda benimsenen bir terimle “tekrarlamalı travmatik stres”e –vahşet uygulayanlarda görülen post-travmatik stres bozukluğu– yakalandı.³ Naziler 1941-1942 kışında gaz odalarını harekete geçirdiler, daha etkin biçimde öldürme amacıyla değil, cinayet işleyenlerin daha az travma yaşamaları için. Gaz, kurbanları öldürmenin “insani” bir yöntemi olarak görülüyor, Doğu’da yüz binleri öldürmekte olan katillerin üzerindeki psikolojik yükü azaltıyordu.

III. Reich’in, sıradan adamları nasıl seri katile dönüştürdüğünü anlamaya çalışırken, cinayetlere katılan “sıradan” kadınlar hakkında pek az bilgiye sahip olduk. Aslında onlar *Ilsa*, *She Wolf of the SS*’in bir ölçüde otantik biçimde yansıttığı halleriyle Nazi Almanyası’nda vardılar.

Kurgusal Ilsa kötü şöhretli iki gerçek sarışın/kızıl saçlı Nazi seri katil kadından esinlendi. Onların bileşimiydi. Bu kadınların ikisi de başından itibaren devletin ürünüydü: Ilse Koch, “Buchenwald Fahişesi” ve Irma Grese, “Belsen Canavarı.” Bu kadınların ikisi de kendi yetkilerini aşarak toplama kamplarındaki insanlara sadistçe işkence yapmakla ve onları sakatlamakla suçlandılar. Onlar devletin yarattığı seri katiller olmanın ötesindeydi. Diledikleri gibi davranan, fırsatları değerlendiren, kişisel olarak haz aldıkları için öldüren kişilerdi. Aslında onlar bir ölçüde Naziler tarafından da mahkûm edildiler. Ancak, önceki bölümde betimlenen kadın seri katil suç ortaklarına çok benzer biçimde, Ilse Koch ya da Irma Grese’in uyguladıkları vahşetle devlet tarafından tanıştırıldıkları ve hazırlandıkları kuşkuludur.

Ilse Koch - Buchenwald Fahişesi

Ilse Koch, 50.000 kişinin öldüğü Buchenwald toplama kampında işlenen cinayetler nedeniyle 1947 yılında yargılandığında, 41 yaşında, kızıl saçlı, yeşil gözlü, balık etinde bir kadındı. Ilse’nin Buchenwald’daki farklı cinayetlerden ötürü, 1943’te Naziler, 1947’de Amerikalılar ve yine 1950’de yeni Batı

Alman hükümeti tarafından olmak üzere üç kez yargılanması yeterince ilginçtir.

Üç yargılamanın en ünlüsü Amerikalılar tarafından yapıldı. Mahkemenin suçlamaları görülmemiş ve dehşet vericiydi. Kamp komutanının karısı olan Ilse'nin kampa yeni gelenleri bir araya topladığı ve onlara gömleklerini çıkarmalarını emrettiği iddia ediliyordu. Ilse mahkûmları dizip önlerinde yürüyor ve hoşuna giden dövmeleeri seçiyordu. Daha sonra onları öldürtüp derilerini yüzdürüyor ve dövmeleerin olduğu bölümleri çıkartarak onlardan abajur, albüm kapağı, çanta ve eldiven yaptırıyordu. Toplama kampındaki evi için insanların başparmak kemiklerinden elektrik düğmesi, vücut parçalarından ve kafataslarından çeşitli mobilyalar ve dekorasyon malzemesi yaptırdığı iddia ediliyordu. Bu amaçla yaklaşık kırk kadar kamp sakinini öldürdüğü öne sürüldü.⁴

Gerçek bir seri katilin daha sonra ABD'de bundan esinlenmesi inanılmaz ve tüyler ürperticidir. 1957 yılında Ed Gein erkeklere hitap eden ucuz macera dergilerinde konuya ilişkin haberleri okuduktan sonra Koch'un dekorasyon tarzını benimsedi ve öldürdüğü ya da cesetlerini mezardan çıkardığı kadınların vücut parçalarını kullanarak Wisconsin'de yalnız yaşadığı evi aynı şekilde dekore etti.⁵

Bu olay Ilse Koch'u benzersiz bir seri katil haline getirecekti. Kadınlar arasında nadiren rastlanan, ancak modern zamanlarda görülen türde hedonist şehvetli tipe giriyor; bir tür zorlanımlı cinsel sapkınlıkla vücut parçalarını kullanmak için öldürüyordu. Tarihsel kayıtlara göre Ilse'ye en yakın olan, dört yüz yıl önce yaşayan Elizabeth Báthory idi.

Ilse'ye yöneltilen başka suçlamalar da vardı. Bakışlarını ona çeviren her erkek mahkûm saygısızlık ve "cinsel taciz" iddiasıyla ölene kadar dövülüyordu. Mahkûmlardan oluşturduğu bir ekibi kampta kendisi için at ahırını inşa ettirmek için ölümüne çalıştırmıştı. Kampı dolaşılıyor ve gerçek ya da hayali kusuru olan mahkûmları saptayarak onları öldüresiye döv-

dürüyor ve dayak yerken onları seyrediyordu. Suçlamaların belirgin biçimde cinsel bir yanı da vardı. Ilse “nemfomanyak” olarak betimleniyordu. Ancak cinsel ilişkileri mahkûmlarla değil kamptaki SS görevlileriyle kuruyordu. İnsan derisi toplama ve dövmeli insan derisinden abajur yapma suçlamaları onu Buchenwald duruşmalarında birlikte yargılandığı sanıklardan ayırıyordu. Bu suçlar öylesine ahlâkdışıydı ki Nazi soykırım çılgınlığının en kötü ve aşırı sembolü haline geldi. Gazeteler ve dergiler dövmeli deri parçalarının fotoğraflarına yer verdi. Resimlerde bir çift belirgin meme ucu, kurutulmuş insan başları ve abajur gibi malzemeler görünüyor, bunların insan derisinden yapıldığı ve ABD birliklerinin 1945’te kurtardıkları kampta bulundukları iddia ediliyordu. Sinemalarda gösterilen haber filmlerinin konusu da buydu.

Buchenwald Fahışesi Ilse Koch 1947’de hayat boyu hapse mahkûm edildi, fakat bir yıl sonra Amerikalı işgal yetkilileri dünyada şok yaratan ani bir kararla Koch’un cezasını dört yıl hapse çevirdiler. Cezasının bir yılını çektikten sonra kamuoyu baskısı nedeniyle bu kez Batı Almanya yetkilileri onu bir kez daha yargıladılar ve yine ömür boyu hapse mahkûm ettiler. Günümüzde Ilse Koch, tamamı neo-Nazilerden ve Holocaust inkârcılarından oluşmayan bir savunucular lejyonuna sahiptir. Evet, doğru tahmin ettiniz, bu savunucuların bazıları onu “toplumsal cinsiyet stereotiplerinin uç örneği” olarak lekeleyen erkek mahkûmların bir kurbanı gibi gösteren feministlerdir.⁶

Şaka yapmıyorum!

Geçmişi

Ilse Koch, Ilse Kohler Schnitzel adıyla, 22 Eylül 1906’da Dresden’de dünyaya geldi. Liseyi bitirdikten sonra, önce bir kitapçı dükkânında, daha sonra da sekreter olarak çalıştı. Görece erken bir tarihte, 1932 yılının Mayıs ayında Nazi Partisi’ne katıldı. Hitler’in Ocak 1933’te iktidarı ele geçirmesinden önce partiye katılması ona ayrıcalık kazandı. O sırada parti üyesi olan kadınların sayısı azdı: Nazi Partisi’nde kadınların oranı

%7.8'den ibaretti.⁷ Naziler için III. Reich'ta kadınlara düşen görev, sadece eş ve Aryen askerlerin annesi olmaktı. Öğretmenlik, hemşirelik, tezgâhtarlık ya da sekreterlik gibi dönemin geleneksel kadın işleri dışında Alman işyerlerinde çalışan kadınlar, evlerine dönmeye ve ırksal anlamda saf aile kurmaya teşvik ediliyorlardı.

Ilse, Nazi Partisi'nde sekreter olarak çalıştı. Güvenilir bir parti üyesi olarak 1936 yılında Berlin yakınlarındaki Sachsenhausen toplama kampına atandı. Almanya'da Sachsenhausen ve Buchenwald gibi ilk kuşak toplama kamplarının "ölüm kampları" olmadığını belirtmek gerekir. Treblinka, Sobibor, Belzec gibi Polonya'da yer alan ve tek amacı sınır dışı edilenleri, genellikle Yahudileri ve Çingeneleri mümkün olduğu kadar kısa süre içinde öldürmek olan ikinci kuşak "imha kampları"nın aksine, birinci kuşak toplama kamplarında tutsaklar genellikle uzun süre canlı tutuluyorlardı. Onlara da kötü davranılıyordu. Rutin bir işlem olarak tutsaklar kurşuna dizilir, çalıştırılır, öldüresiye dövülür, üzerlerinde deneyler yapılır ya da yer açmak için öldürülürdü. Bununla birlikte, bu kampların esas amacı siyasi muhalifleri tutsak etmektir. 1937'de kuruluşu ile Nisan 1945'te Müttefikler tarafından kurtarılması arasında geçen 93 aylık faaliyet döneminde Buchenwald'da 56.000 kişi öldü.⁸ Kamptan yaklaşık 240.000 mahkûm geçti, bazıları başka kamplarda öldürülmüş olsalar da çoğu, muhtemelen en çoğu hayatta kaldı: O bir toplama kampıydı. Üç imha kampı, Treblinka, Sobibor ve Belzec'te toplam 1,5 milyon insan 21 aylık süre içinde öldürüldü. Sadece birkaç düzinesinin hayatta kaldığı biliniyor. Bu durum kamp kategorileri arasında cinayet ortamı bakımından büyük bir fark olduğunu gösterir. Ilse'nin 1936'da atandığı Sachsenhausen kampı yeterince vahşi bir yer olmakla birlikte, 1941 sonbaharının sonuna kadar resmen yürürlüğe konulmayan "Nihai Çözüm"ün gerektirdiği öldürme işlevinin zorunlu bir parçası değildi.⁹

Sachsenhausen'da büro sekreteri olarak çalıştığı sıralarda Ilse kamp komutanı Karl Otto Koch'la tanıştı. Bir SS pagan

evlilik töreniyle evlendiler ve iki çocukları oldu. 1937’de Koch yeni açılan Buchenwald kampına tayin edildi, kocasıyla birlikte kamp içinde yeni bir eve taşındılar. Amerikalılar’ın insan derisinden yapılmış eşyaları buldukları yer işte bu evdi.

Ilse Koch’un Feminist Savunması

Ilse Koch asla kampın resmi görevlisi olmadı. O, komutanın karısıydı. Bu durum ona muazzam bir otorite sağlamakla birlikte, resmi bir anlamı yoktu. Burası, bir Alman tarihçisi Alexandra Przyrembel’e göre, Ilse’nin savaştan sonra cezalandırılmasına yol açan şiddetin ve işlediği iddia edilen suçların cinsel niteliğinin ilk anahtarıydı. Tarihçinin feminist bakış açısına göre, Ilse geleneksel toplumsal cinsiyet rollerini reddettiği ve bunu yaparken erkek mahkûmların patriyarkal duyarlılıklarını hiçe saydığı için cezalandırıldı. Przyrembel, Ilse’nin “erkek mahkûmlar topluluğu”nu vuran bir kadın olduğunu öne sürer.

Şöyle der:

...Ilse Koch’un –mahkûmların algısına göre– SS’in erkek üyelerinin ya da bazı Kapoların (mahkûm emeğini denetleyen mahkûmlar) yetki alanına nüfuz ettiği görülüyordu. Onaylama (görünüşte) ile toplumsal cinsiyet stereotipleri arasındaki etkileşim, bence, 1945’ten sonraki “Ilse Koch fenomeni”nin temelidir.¹⁰

Kadın katiller söz konusu olduğunda, radikal feminizmin kadın seri katillerin esas olarak baskıcı ve fesatçı erkek patriyarkasının sosyal bir kurgusu olduğunu öne sürme konusunda hiçbir sınır tanımadığı görülür. Söz konusu patriyarka bir toplama kampıyla sınırlı olsa da durum değişmez. Radikal fenimizm için Ilse Koch, Aileen Wuornos kadar bir patriyarka kurbanıdır.

“...Onları Daha Edepli Biçimde Öldür”

Fakat her şey bu kadar basit değildir. Nazi hiyerarşisi bile Ilse ile komutan kocasını savaş sırasında suçlamaktan geri duramadı. SS komutanı Karl Koch mali yolsuzluk ve bu yolsuzluğu örtbas etmek için iki mahkûmu öldürmek suçundan 1942’de Gestapo tarafından tutuklandı. Bir SS mahkemesinde yargılandı ve ölüm cezasına çarptırıldı. Kampın kurtarılmasından birkaç gün önce, Nisan 1945’te SS tarafından ironik biçimde Buchenwald toplama kampında idam edildi.

Ilse ise Ağustos 1943’te, savaşın sona ermesinden iki yıl önce SS tarafından tutuklandı. O da yolsuzlukla suçlandı, fakat mahkemede beraat etti. (Daha sonra Amerikalılar’a elindeki önemli miktarda nakit paraya III. Reich tarafından kanunsuz biçimde el konulduğundan şikâyet edecekti. El konulan para 12.000 Reichsmark kadardı ve bugünün satın alma gücü dikkate alındığında, 30.000 dolara denk geliyordu.)

1943’te yapılan bu SS soruşturması sırasında Ilse Koch’un insan derisinden abajur yaptırdığına ilişkin iddialar ilk kez gündeme geldi. Nazi davranış kurallarına göre bu bir suçtu. Bu kurallara göre öldürme adaba uygun ya da “edep”li olmak zorundaydı. Öldürme sahnelerinin fotoğrafını çekmek bile ciddi bir suçtu. Buna rağmen binlerce kişi vahşet uygularken fotoğraf çektiymişti. SS üyeleri uyguladıkları vahşetin fotoğrafını çekerken yakalanmaları ya da Yahudileri emir almadan veya kişisel nedenlerle öldürmeleri halinde yargılanıyor ve hapis cezası alıyorlardı.¹¹ Bir SS askeri mahkeme duruşmasında, bir SS eri kendisi de SS olan sanığın, çocukları saçlarından tutup yere yıktıktan sonra üzerlerine ateş ederek öldürdüğünü doğruladı. Şöyle dedi: “Bir süre sonra, daha fazla bakmaya dayanamadım ve ona durmasını söyledim. Kastettiğim şey, çocukları saçlarından tutup sürüklememesi, onları daha edep”li biçimde öldürmesiydi.”¹²

SS sanıklar Almanya içinde izinli oldukları sırada vahşet

fotoğraflarını kartpostal gibi yanlarında taşıdıkları için yargılandılar. (Bazıları fotoğraflarını eşlerine, kız arkadaşlarına ve annelerine göndermişlerdi.) SS Şefi Himmler uygun öldürme konusunda çok konuşkandı. Bir keresinde kıdemli SS katillerine hitap ederken şöyle dedi: “Çoğunuz yüz ya da beş yüz ya da bin adet sıralanmış ceset görmenin nasıl bir şey olduğunu bilirsiniz. Bundan etkilenmemek ve –ve bazı insani zaaf örnekleri dışında– edepli kalmak bizleri sertleştirmiştir.”¹¹

Başka deyişle, dövmeli derilerden yapılmış eşyalar 1945'te Buchenwald'daki eski evinde bulunduğu zaman, Ilse iki yıldır orada yaşamıyordu ve bu konuda yapılan ilk soruşturma 1943 gibi bir tarihte yapılmıştı. Aslında evinde bu türden fetişleştirilmiş eşyalar olsaydı, SS müfettişleri el koyup onları yok ederlerdi ve Ilse ağır bir cezaya çarptırılırdı – özellikle de SS üyesi değil, sadece bir SS sanığın sivil karısı olduğu için.

Dövmeli Deri Koleksiyonu

Öne sürülen iddiaların merkezinde dekoratif amaçlarla dövmelelerini edinmek için tutsakları öldürmek ve “derilerini yüzmek” olmasına rağmen, Ilse Koch ABD Askeri Mahkemesi'nin 1947 duruşmalarında özgül olarak bunlarla suçlanmadı. Diğer sanıklar gibi Ilse de Buchenwald'daki mahkûmları “öldürme, işkence yapma, aç bırakma, dövme ve diğer kötü muameleler”e maruz bırakan bir “ortak tasarı”ya katılmakla suçlandı. Kampta işlenen suçlara katılım, özgül bir vakanın kanıtlanmasına gerek olmaksızın onun mahkûmiyeti için yeterliydi.

Fakat dövmeli deri örnekleri bir propaganda icadı değildi. Bunlar vardı; 1945'te kurutulmuş kafalarla birlikte belki Ilse'nin yaşadığı evde, belki de kampın patoloji bölümünde bulunmuştu. Aslında bu türden örnekler gerçekten de toplanmaktaydı, fakat bu SS'in onayıyla yapılmaktaydı! Zanlı olan kişi, suçluluk ile dövme yaptıрма arzusu arasında bağlantı kuran bir tez yazmakta olan SS doktoru Erich Wagner idi. Wagner, dövmesi olan sayısız mahkûmun fotoğrafını çekmiş ve

görünüŖe bakılırsa –ya onların ölümünden sonra ya da ölümleri emredildikten sonra– dövmele deri parçalarını çıkartmış, işleyerek saklamış, fakat bunu dekorasyon için değil, akademik numune elde etmek için yapmıştı. Tarihçi Przyrembel'e göre, Ilse Koch fotoğraflar çekilirken orada değildi, hatta belki de bu dövme projesinin farkında bile değildi.¹⁴

Bir lamba abajurunun –insan derisinden yapıldığı iddia ediliyordu ve kurutulmuş kafaların ve korunmuş dövmele deri örneklerinin yanına konulmuştu– fotoğrafı mahkemeye delil olarak sunuldu fakat gerçek abajur kayıptı. Adli tıp uzmanları deri örneklerinin insanlara ait olduğunu saptadı, fakat abajur hakkında deliller arasına giren bir rapor yoktu.

Bir fizik doktoru ve eski bir mahkûm olan Dr. Sitte, Ilse Koch'a karşı ifade veren yıldız tanıklardan biriydi. Eylül 1939'dan Nisan 1945'te kurtulana kadar Buchenwald'da tutulmuştu. Kampın patoloji bölümünde çalıştığını ve dövmele derileri ölen mahkûmların cesetlerinden çıkarıp aldığını, onları “genellikle SS'in kullandığı abajur, bıçak kılıfı ve benzer eşyalar yapmak için kullandığı”nı söylüyordu. Sitte, mahkemede, dövmele mahkûmların Ilse Koch'un dövmeleri seçtikten sonra alındıklarını ve öldürülerek derilerinin yüzüldüğünü “herkesin bildiği”ni anlattı.

Fakat çapraz sorguda Sitte kişisel olarak insan derisinden yapılmış bir abajur görmediğini ve Ilse Koch tarafından bildirilen, daha sonra dövmele derisinden abajur yapılabilmesi için öldürülen herhangi bir mahkûmdan haberdar olmadığını kabul etti. Aynı zamanda, fotoğrafta görülen masanın üzerinde sergilenen abajurun, daha önce kendisinin Koch'a atfettiği suçun delili olarak insan derisinden yapılmış olmadığını kabul etti. Daha sonra, Ilse Koch'a verilen cezanın hafifletilmesinin ardından, 1948'de *New York Times*'a yazdığı bir mektupta Sitte, itiraflarının düzeyini artırdı:

Ben Koch döneminden sonra (Koch yolsuzluk ve zimmetten tutuklanmıştı) patoloji bölümünde çalışmaya başladım. O sı-

rada SS liderleri dövme mahkûmların tabaklanmış derileriyle donatılmış nesneleri sergileme âdetinden vazgeçmişlerdi.¹⁵

Sitte, mektubunda şu sonuca varıyordu: “Bu, Ilse Koch’un değil, mahkûmları dövme için öldüren kamptaki SS subayların aleyhine olan delildir.”

Fakat Sitte, Ilse Koch’un cezasının indirilmesine de karşıydı: “Ilse Koch ile onun gibilerin kurbanları için adalet, bu katil sürüsüne uygulanan teknik adaletten daha az mı önemlidir?”

Burada “teknik adalet” denilen şey neydi? Almanya’nın Askeri Valisi General Lucius D. Clay, Koch’un cezasının azaltılmasıyla ilgili kararını açıkladı: Koch “mahkemeye sunulan delillere göre, kendisine başlangıçta atfedilen ağır savaş suçlarından suçlu bulunmadı. Bu suçlamalar arasında dövme insan derisini abajur ve başka eşyalar olarak kullandığı yer alıyordu.”¹⁶ Clay’e göre buradaki sorun, ABD Askeri Mahkemesi prosedürlerinin, sadece söylenti niteliğindeki bulgulara ama aynı zamanda yazılı ifadelerle yer vermesi, savunmaya tanıkları çapraz sorgudan geçirme fırsatı vermemesiydi.

1976’da Lucius Vlay şunları hatırlayacaktı:

Ilse Koch’u yargıladık... Hayat boyu hapse mahkûm edildi ve ben bu cezayı üç yıla indirdim. [O sırada cezasının bir yılını çekmişti.] Ve basınımız bundan pek hoşlanmadı. Onun evine ilk giren ve kendisine “Buchenwald Fahışesi” gibi güzel bir isim takmış olan ve girdiği evde, daha sonra insan derisinden yapıldığını yazacağı birkaç beyaz abajur bulan girişimci bir gazeteci tarafından Ilse Koch yerle bir edilmişti.

Aslında bunun keçi derisi olduğu anlaşıldı. Fakat duruşmada o hâlâ insan derisiydi. Adil bir yargılanma onun için neredeyse imkânsızdı.¹⁷

Bunların hiçbirisi Nazi vahşetini ya da mahkûmların dövme derilerinin toplanması için öldürülmeleri suçlamasını herhangi bir biçimde hafifletmez. Holocaust’u inkâr edenler

Clay'in abajurun keçi derisinden yapıldığına ilişkin sözlerini büyütürler. (Bu arada albümlerin hangi "hayvan"ın derisiyle kaplandığını belirlemek için ABD Ulusal Arşivleri –günümüzde Ilse'nin fotoğraf albümlerinin bulunduğu yer– için yapılmış herhangi bir test yoktur.) Fakat Buchenwald'daki bazı çılgın bilim insanlarının dövmeli insan derisi parçalarını ve kurutulmuş insan kafalarını topladıkları konusunda kuşkuya yer yoktur. Mahkûmlar amacın farkında değildi. Bu eylemlerin kişisel ahlâk yoksunluğundan kaynaklandığını sanıyorlar ve doğrudan nefret ettikleri Ilse Koch'u sorumlu tutuyorlardı.

Ilse'nin bu özgül suçlamalardan temize çıkmış olması, bir Nazi Partisi üyesi, yolsuzluk yapan bir komutanın toplama kampı ortamında yaşayan karısı ve başka suçların faili olarak onu aklamaz. Ona yöneltilen diğer suçlamalar bütünüyle makul ve çok muhtemeldir. Ilse kendi çıkarları için mahkûm emeğini sömürdü; kindar duygularla mahkûmları, onların cezalandırılmalarına ve bazen öldürülmelerine yol açacak şekilde ihbar etti; kendisine bakmaya cesaret eden mahkûmları bir Alman kadına "saygısızlık" ettikleri gerekçesiyle cezalandırdı ya da öldürdü. Mahkûmlar toplumsal cinsiyet rollerini aştığı için değil, bu suçları işlediği için ondan nefret ediyorlardı. Yüksek rütbeli SS subayları mahkûmları, hizmetçi, aşçı, kâhya, bahçıvan olarak kendi evlerinde kullanıyorlardı. SS eşleri bu ev kölelerinin disiplinini sağlıyorlardı.

Ilse, kendisine yöneltilen suçlamaların ardında hayali bir "Yahudi komplosu" olduğunu sonuna kadar öfkeyle iddia etti. Ilse eski bir Nazi Partisi üyesiydi. Onun kocasının kampında tutulan Yahudilere, komünistlere ve diğer "devlet düşmanları"na yönelik tavrı kolayca tahmin edilebilir. Ömür boyu hapis cezasını hak ediyordu, fakat onun fiilen işlediği suçlar, 1950'li yıllarda cezalarında indirim yapılan diğer sanıklara kıyasla onu daha tipik hale getiriyordu.

Buchenwald Fahışesi'ne bir yılını yattığı dört yıl hapis cezası verilmesinin kamuoyunda yarattığı tepki, onun yeniden,

bu kez yeni kurulan Batı Alman adliyesi tarafından yargılanmasına yol açtı. Duruşma çok politikti. Hitler'e muhalif Alman kurulu düzeninin en yüksek tabakası Buchenwald ve ona benzer kamplara kapatılmıştı. Dev Sosyal Demokrat Parti'nin ve Alman Komünist Partisi'nin bütün çevreleri 1933'ten 1937'ye kadar toplama kamplarına atılmıştı. Çoğu, kampların içinde güçlü ve rakip yeraltı direniş grupları oluşturarak hayatta kaldı. Bu gruplar savaştan sonra birliklerini korudular ve siyasi faaliyetlerini sürdürdüler. Savaş sonrası Almanya'da tekrar ortaya çıktılar ve Nazi Devleti tarafından yasadışı ilan edilerek zulme uğratıldıkları kayıp on iki yılı telafi etmeye kararlıydılar. Ilse Koch gibi Nazi ahlâksızlığının yüksek profilli bir örneğinin cezadan kaçmasının hiçbir yolu yoktu. Alman kamplarından kurtulan bu güçlü gruplar Ilse Koch'un yeniden yargılanması için durmaksızın lobicilik yapıyor ve protestoda bulunuyorlardı. Ve sonunda amaçlarına ulaştılar.

Basında yer alan lakabıyla "Abajur Ilse" 1950 yılının Aralık ayında Bavyera'da yeniden yargılandı. 1952'de bir mahkûmun ölümüne "katkıda bulunduğu" kanıtlandığı için ömür boyu hapse mahkûm edildi. Dövmeli deri örnekleri toplama meselesi son duruşmanın esas konusu değildi. Ilse, büyük bir gayretle temyiz başvurusunda bulundu, kendisine yöneltilen suçların hiçbirini işlemediğini iddia ediyordu. Fakat 1967'de vazgeçti ve 61 yaşında hücrelerinde kendisini asarak intihar etti.

Ilse kötü ve rezil biriydi, hak ettiği akıbete uğradı. Fakat kendisine kötü bir şöhret kazandıran insan derisini dekorasyon malzemesi olarak kullandığına ilişkin suçlamalar söz konusu olduğunda gerçekten de masum olabilirdi. Bu suçlamalar kurbanlarının kanıyla banyo yapan Elizabeth Báthory'nin çevresinde oluşan efsaneleri andırmaktadır. Klasik John Ford'un batılı *The Man Who Shot Liberty Valance*'ta belirtildiği gibi, insanlar gerçek ile efsane arasında seçim yapmak durumunda kaldıklarında, efsane daima kazanır. Tarihçi Przyrembel'in feminist argümanı –Ilse Koch'un bu özgül suçlamalara maruz

kalmasının sebebi kamptaki mahkûmların patriyarkal duyarlıklarını ihlal etmiş olmasıdır- ne kadar itici olursa olsun, kolayca ve bütünüyle göz ardı edilemeyecek bir suçlamadır. Şu ya da bu biçimde, kadın seri katilleri algılama ve tanımlama tarzımız genellikle toplumsal cinsiyet stereotipleştirmesini de kapsayan, toplumsal kurgular ve siyasetlerle tanımlanır.

Irma Grese - Belsen Canavarı

Takma adı “Belsen Canavarı” olan Irma Grese gerçek hayatta, *Ilsa, She Wolf of the SS* için kamp ev kadını Ilse Koch’tan daha fazla esin kaynağı olmuştur. Grese, genç, sarışın ve güzeldi, toplama kampı sisteminin parçasıydı ve bir kadın SS-*Aufseherin* –“denetçi” ya da amir olarak çalışıyordu. Bunlar SS üyeleri değildi –kadınların katılmasına izin verilmiyordu- fakat SS’in yardımcı unsurları, ücretli kadın çalışanlarıydı. Toplama kampı sisteminde çalışırken işlediği bir dizi vahşi cinayet nedeniyle İngiliz işgal yetkilileri tarafından idam edildiğinde Irma sadece 22 yaşındaydı.

Irma Grese’yi açıklamak pek çok bakımdan daha kolaydır. 27 Ekim 1923’te kuzey Almanya’daki Mecklenburg’da tarım işçisi olan Alfred ve Berte Grese’in dört çocuğundan biri olarak dünyaya geldi. Annesi 1936’da, Irma henüz 13 yaşındayken intihar etti. Babası Alfred, Nazilerden ölümüne nefret eder, fakat bu konudaki fikirlerini kendine saklardı. (Bazı kaynaklar onun 1937’de Nazi Partisi’ne katıldığını iddia eder.)

Naziler Almanya’yı ele geçirdiklerinde Irma 10 yaşındaydı. Nazi sistemi içinde eğitildi, böylece küçük yaşta Alman Aryenler’in üstünlüğünü savunan, “altınsan” Yahudilerin ve “Yahudi-Bolşevik-Masonik komplo”nun yakın bir tehlike olduğunu savunan doktrine maruz kaldı. Irma, Dr. Seusslike’ın renkli çocuk kitaplarıyla büyüdü. Bu kitaplarda “Yahudi Zehirli Bir Mantardır” ya da “Yahudi Bir Tilkidir” gibi başlıklar taşıyan bölümler vardı. Renkli çizimlerde güzel, sarışın, mavi gözlü Alman çocukları, tipik biçimde çirkin, esmer, kanca burunlu Yahudi çocuklarını aşağılıyorlardı.

Irma okulda popüler bir kızdı ve görünüşe bakılırsa ürkek-
ti. Çocukluk dönemindeki çoğu seri katil gibi yalnızdı. Kendi-
sine yöneltilen suçlamalar karşısında Irma'yı savunan kız kar-
deşi onun korkak olduğunu ve bir tehdit karşısında kaçtığını
doğruladı ve bu yüzden şiddet uygulamayacağını öne sürdü.
Elbette biz daha fazlasını biliyoruz. Kaçması, kamp muhafızı
olarak çaresiz mahkûmlara bunu “ödetme” fırsatı bulana ka-
dar muazzam bir öfke biriktirmiş olabileceğini gösterir.

Irma, *Bund Deutscher Mädel*'deki (Nazi Kız Izciler Örgütü)
faaliyetlerini saplantı haline getirdi. Belki de bu örgüt, okul
arkadaşları tarafından reddedilirken kabul gördüğü tek yerdi.
Bu yüzden notları düştü. 1938'de, 15 yaşındayken okulu bi-
tirdi. İki yıl kadar Hohenlychen SS sanatoryumunda hemşire
yardımcısı olarak çalıştı, bir hemşirelik bulmaya çalıştıysa da
başarılı olamadı.

Muhtemelen okuldaki notları düşük olduğu için hemşi-
re olamayınca, 1941'de patronu tarafından SS kadın toplama
kampı hizmetinde bir görev için tavsiye edildi. Kendisiyle
yapılan mülakatta, kendisine bu görev için çok genç olduğu
söylendi. O sırada 17 yaşındaydı. Bir yıl kadar bir mandırada
makine operatörü olarak çalıştı.¹⁸

1942 yılında, Irma 18 yaşındayken çalışmaya uygun hale
geldi ve SS kapsamında kadın gönüllü yardımcı hizmet servisi
olan *SS-Helferinnenkorps*'a girmeyi başardı. Bu örgüt SS içinde
cezaevi ve kamplarda sekreterlikten güvenlik polisliğine kadar
çeşitli hizmetleri kapsıyordu. Irma, bütün Alman gençlerinin
zorunlu olarak katıldıkları Alman Emek Hizmeti'nin onu bu
göreve tayin ettiğini iddia eder. Bu doğru değildir, çünkü hiz-
mete alınan kadınlar *SS-Kriegshelferinnen* (“savaş yardımcıla-
rı”) olarak sınıflandırılıyor ve daha değerli olan *SS-Helferinnen*
gönüllülerinden ayrılıyorlardı.¹⁹

Irma, Temmuz 1942'de Ravensbrück kadın toplama kam-
pında gardiyan olarak eğitim görmeye başladı. Nazi toplama
kampı gardiyanlarının değerler sistemi vahşiydi: Acılamak

ya da merhamet etmek zaaf olarak görülüyordu. Eğitilenlere mahkûmların devlet düşmanı oldukları ve her türlü sert muameleyi hak ettikleri fikri aşılıyor. Bir tür psikopat olarak yetiştirilen gardiyanların resmiyet düzeyi dışında mahkûmlarla konuşmalarına izin verilmiyor, onların isimsiz özneler olarak görülmeleri sağlanıyordu.

Mahkûmlara sopa ya da demir çubukla, küçük suçlarda yirmi beş ve en fazla yüz vuruşla uygulanan işkence ve cezalandırma işleminin duygusuzca yapılmasını sağlamak için bu uygulama mahkûmun başındaki ya da onu ihbar eden kişi tarafından değil sadece gardiyanlar tarafından yapıyordu. Böylece gardiyanın kişisel ya da duygusal bir hisse kapılmaması, aynı zamanda, kendileri bir mahkûmu ihbar etmeseler de gardiyanların dayak uygulamasından kaçamamaları sağlanmış oluyordu. Herkes cezalandırma uygulamasına katılmak zorundaydı.

SS gardiyanlarının uzlaşmaz biçimde katı olmaları ve suç işleyen mahkûmlardan nefret etmeleri gerekiyordu. Deneyim sırasında yağmur yağması halinde gardiyanların bir yere sığınmaları yasaktı. Kendilerini sert ya da denetim altında tuttukları mahkûmlardan daha dayanıklı göstermek zorundaydılar.

Ravensbrück'te kalan bir kadın mahkûm, gardiyan olarak eğitilmek üzere kampa gelen genç kızları hatırlar:

Yeni başlayanlar kamp hayatı karşısında ilk anda korkuya kapılıyorlar, üstlerinin vahşet ve ahlâksızlık düzeyine ulaşmaları biraz zaman alıyordu. Bazılarımız yeni bir Aufseherin'in ne zaman kıvama geleceğine dair bahse tutuşmak gibi asap bozucu bir oyun oynardık. Kamp kurallarından, bir mahkûmun yolunu kestiğinde "affedersiniz" diyecek kadar habersiz olan yirmi yaşında, küçük bir Aufseherin'in tamamen yabancı olduğu kuralları benimsemesi için tam dört gün gerekiyordu. Gardiyanların yaklaşık yarısının, özellikle zayıf, hasta ve ürkek mahkûmları dövmekten ve onlara zulmetmekten gözle görünür biçimde zevk aldıkları makul biçimde öne sürülebi-

liyordu. Diğerleri için bu iş bir köylünün eşeğini kamçılması kadar kaba ve basitti. Bunu genellikle meslektaşlarının ya da SS'in önünde ne kadar rahat olduklarını göstermek için yaparlardı. En iyileri bile, önünde bir mahkûm dövülürken ters bir tepki göstermezdi.²⁰

“Ters tepki” yok: Kurbanın özneleştirilmesi yok, duygu yok, empati yok, merhamet ya da herhangi bir duygu yok. Çocukluk dönemlerinden itibaren bu insanlara yapay olarak psikopatik bir durum, zor koşullara katlanma ve disiplin aşılanıyordu. Fakat toplama kamplarında açıktan sadist davranış Naziler tarafından “uygunsuz” bulunarak mahkûm ediliyordu. Cinayet, kişisel sebeplerle, ahlâksız bir tatmin duygusuyla değil, soylu bir sebeple ve soğukkanlı bir tutumla işlenmeliydi. Patolojik bir haz duygusu ya da maddi kazanç (Ilse'nin kocası Karl Koch gibi) uğruna öldüren SS üyeleri SS mahkemesi tarafından yargılanıyor, hapis, hatta ölüm cezasına çarptırılıyorlardı.²¹

Kız kardeşinin mahkeme tanıklığına göre, Irma kamp gardiyanı üniforması içinde kendi evine ilk gelişinde babasından dayak yemiş ve kovulmuştu.

Ravensbrück'te bir yıllık hizmetin ardından Irma, 1943 yılının Mart ayında, bazı SS doktorlarının acı bir ifadeyle “anus mundi” –“dünyanın kış deliği”– dedikleri, kırk Amerikan kent apartmanı büyüklüğünde bir bataklığa, Auschwitz-Birkenau mega ölüm kampına gönderildi. Burası zorunlu emek toplama kampı ile devasa bir imha imkânını aynı yerde toplayan üçüncü kuşak bir kamptı. Doğrudan kampa giden çift demiryolu, işgal altındaki Avrupa'nın en uzak kasaba ve şehirlerinden, Yunanistan, Romanya, Macaristan, İtalya ve Yugoslavya gibi yerlerden toplanan Yahudileri her gün kapalı kargo trenleriyle kampın içine taşıyordu. (Alman, Polonya, Rusya, kuzey ve

orta Avrupa Yahudileri o sırada çoğunlukla öldürülmüştü – ya bulundukları yerlerde kurşuna dizilerek ya da ikinci kuşak imha kamplarında.)

Getirilenler “rampa”da trenden indiriliyor ve “seçim”e tabi tutuluyorlardı –yaşamaları gerekenler bir yöne, öldürülmeleri gerekenler ise başka bir yöne, demiryolu istasyonları büyüklüğünde dört devasa krematoryum/gaz odası kompleksine gönderiliyorlardı. Bu yapılar, hedeflerine giderken kampın üzerinden geçen USAF B-17 bombardıman uçaklarından çekilen hava fotoğraflarından görülebilir. Fotoğraflarda park etmiş tren vagonlarıyla hemen karşısındaki öldürme tesislerinin muazzam boyutları kolayca karşılaştırılabilir. Devasa yeraltı gaz odalarının ikisi rahatlıkla 1200-1300 kurbanı içine alabiliyordu.

Rampada SS doktorları çok yaşlı, çok genç, zayıf, hasta ya da sakat olanları rampadan en yakın gaz odasına kadar beş dakikalık mesafeyi yürümeleri için “seçiyorlar”dı. Kuşkusuz, kimin köle emeğine uygun olduğunu söylemek için hekimlik diploması gerekmiyordu; bu ayıklamayı kim olsa yapabiliirdi. Fakat hekimler kimin ölüp kimin sağ kalacağını seçerek öldürme sorumluluğunu üstlenmiş, cinayeti bir doktorun talimatıyla tıbbi alana aktarmış oluyorlardı. Almanya’nın “ötenazi” programının şefi Victor Brack’ın dediği gibi, “Enjektör hekimin elinde olmalıdır.”

“Sıradan adamlar” –çocukların ve onların çığlık atan annelerinin beyinlerini teker teker dağıtan polisler– sonunda birer akıl hastalığı vakası olup çıkıyorlardı. Naziler psikopatiyi geçici olarak sentetize edebiliyor, fakat onu sürekli hale getiremiyorlardı: Katiller yapmakta oldukları şeyden bıkiyorlardı. Böylece Auschwitz’de yapılan işlemi tıbbileştirdiler ve serileştirdiler. Yapılan işlem artık cinayet değildi; bir hastanın bedenine neşterle müdahale eden bir cerrahın yaptığı işten farkı yoktu. Bunun adı, profesyonel hekimlerin uyguladığı bir “ırksal hijyen” idi. Alman ırkını, onu enfekte eden Yahudi

basilinden arındırarak sağığına kavuşturuyorlardı. Rampada her zaman hekimler bulunuyor, ikinci bir ekip vardiyayı devralmak için hemen yakınlarda hazır bekletiliyordu.²²

Yine tetiklenen bir “yapay psikopati” tipi görüyoruz. Seri katil için bir sahte bilimsel akla uydurma işlemiydi bu. Kendisi de bilim insanı olan ve kamptan sağ çıkmayı başaran biri, rampa hekimlerinin önceleri şaka, daha sonra ciddi olarak *therapia magna* gibi tıbbi bir terim kullanmaya başladıklarını söylüyordu:

Auschwitz tarzında *Therapia Magna* uyguladıklarını düşünüyorlardı. TM kısaltmasını da kullanırlardı. Önceleri bunu dalga geçmek için ironik olarak kullandılar, fakat sonra, evreler halinde gaz odalarını kastetmek için kullanmaya başladılar. TM harflerini gördüğünüz zaman bunun ne anlama geldiğini artık biliyordunuz. Bu ifade, Auschwitz doktorlarının oluşturdukları entelijansiya içinde kendisini akademik bir entelektüel olarak gören Schumann tarafından icat edildi.²³

Hekimler ölüme göndermek için genellikle yaşlı ve orta yaşlı adamları, kadınları ve 14 yaşın altındaki çocukları “seçiyor”lardı. Sağlıklı genç erkekler ve kadınlarla, ihtiyaç duyulan becerilere sahip olanlar çalışmaya gönderiliyorlardı. Kollarında bir çocuk taşıyan genç kadınlar bunun istisnasıydı. Onlar çocuklarıyla birlikte ölüme gönderiliyorlardı. (Biris gaz odasına kadar kucağında çocuğıyla gitmek zorunda bıraktı.) Zaman zaman, rampada çalıştırılacak kadar güvenilir mahkûmlar, seçilme sırası yaklaşan genç bir annenin kulağına çocuğı yaşlı birinin kucağına vermesini fısıldıyorlardı. Böylece bebeğın olmasa da annenin hayatı kurtuluyordu. Bazı anneler zorunlu emekten kurtarmak için çocuklarının yaşını

* *Therapia sterilisans magna*: Hastaya ciddi bir zarar vermeden vücuttaki enfeksiyon alanının yok edilmesi için belirli bir ilacın büyük dozda verilmesiyle enfeksiyon hastalığının tedavi edilmesi.

olduğundan az gösteriyor, çocuklarıyla birlikte gaz odasına gidiyorlardı.

Hekimlerin “seçtikleri” rampadan doğruca gaz odalarına yürüyerek gönderiliyorlardı. Yeraltındaki geniş soyunma odalarına alınarak “duş” için hazırlanmaları isteniyordu. Bu odalarda onlara giysilerini numaralı askılara asmaları ve kaybolmaması için ayakkabılarının bağlarını birbirine bağlamaları isteniyordu. (Bu uygulama giysilerin ve ayakkabıların daha sonra kullanılmak üzere tasnif edilmesinde kolaylık sağlıyordu.) Daha sonra mahkûmlara sıcak suyun kısa süreli olduğu, kahve ve kahvaltılarının soğumaması için duşa girmekte acele etmeleri söyleniyordu. Bunun üzerine mahkûmlar hızlanıyorlardı.

İçinde duş başlıklarının bulunduğu devasa odaya girdiklerinde hava sızdırmaz ağır kapı arkalarından kapanıyor, ışıklar söndürülüyor, tavandaki havalandırma bacalarından aşağıya tıbbi görevliler (yine tıbbi) tarafından siyanit gazı topakları bırakılıyordu. Siyanit gazı sıcak havaya maruz kaldığında topaklardan salınan ticari bir üründü. Siklon Bl (Siklon B) denilen bu gaz, tahıla ya da tahıl depolarına pestisit bulaşımını önlemek için ambarlardaki fareleri gazla öldürmek için tasarlanmıştı. SS, imalatçıdan insanların gazın varlığını hissetmelerine yol açan “rahatsız edici” kokudan arındırılmış özel bir gaz üretmesini talep etti. İmalatçı duraksadı, bunu yapmaları halinde *Siklon Bl* için almaları gereken patentin tehlikeye gireceğini söyledi. Fakat SS ısrar etti. İsmarlanan partiler kokusuz olarak teslim edildi. Gaz artık kokusuz ve renksizdi; kurbanları, hızlı solunum, kalp durması ve kanda oksijen azalması nedeniyle öldürüyordu. İnsanlar gazla “boğulmak”tan çok, ona maruz kaldıkları anda düşüp ölüyorlardı. Fakat bu yine de dehşet verici bir ölümdü. Karanlığın içinde insanlar birbirlerine sarılıyorlar, birbirlerini tırmalıyorlar, solunumla ilgili ve kardiyak felç nedeniyle, vücutları evreler halinde genişleyen daireler halinde dizilerek ölüyorlardı.

Dört gaz odası bir günde yaklaşık 10.000 kişiyi rahatça öldürebiliyordu. Sorun, öldürmekte değil, cesetlerden kurtul-

maktaydı. Azami kapasiteyle çalıştırıldığında krematoryumlar her yirmi dört saatte 5000 cesedi yakabiliyordu. Fakat ocaklar sık sık bozuluyor, cesetleri kamp çevresindeki büyük, korkunç açık hava ocaklarında yakmak gerekiyordu. Kemikler ve küller çöplerle karıştırılır ve kamyonlara yüklenerek yakındaki bir ırmağa boşaltılırdı. Çoğunlukla Yahudilerden, ama aynı zamanda Çingenelerden, Polonyalılar’dan, Ruslar’dan ve diğer “alt-insanlar”dan oluşan 1.1 ile 1.5 milyon kadar insan bu şekilde öldürüldü.

Auschwitz kampı ve çevresindeki tesisler azami nüfusu 155.000 olarak kayda geçirilen küçük bir köle krallığını andırıyordu. Mahkûmlar cesetlerin “işlenmesi” işinde çalıştırılıyor; gaz odalarını temizliyor, altın dişleri topluyor, ölenlerin Almanya’da değerlendirilmek üzere gemilere yüklenen eşyalarını tasnif ediyorlardı. Aynı zamanda mutfaklarda, bahçelerde, depolarda, kliniklerde ve mağazalarda, kamp çevresindeki inşaat işlerinde çalışıyorlar; böylece trenler dolusu kurbanın gaz odalarına gönderildiği ve yakıldığı ölüm girişimine katkıda bulunuyorlardı.

“Spor”

Böylece, 19 yaşındaki duyarlı, küçük sarışın Irma Grese – eski Nazi izcisi ve hemşire olmak isteyen– rampadan alınarak biraz daha yaşamaları için seçilen otuz bin kadın mahkûmun bulunduğu bir kamp bölümünün gözetmenliğine atandı. Bu kadınlar hastalanmadıkları ya da çökmedikleri sürece kendilerine verilen işi yapabiliyorlar, gerçek ya da hayali herhangi bir hata yapmamaları bekleniyor ve eğer şanslıysalar, mahkûmlarla “spor” yapma bahanesi arayan ve o sırada kötü bir ruh hali içinde bulunan bir SS adamı ya da Irma gibi bir kadın SS-Aufseherin’le karşı karşıya gelmiyorlardı.

“Spor” gardiyanların kullandıkları bir terimdi. Canı sıkılan gardiyanın nedensiz biçimde mahkûmlara dehşet saçması anlamına geliyordu. Teknik anlamda bir suçtu, fakat yetkili-

ler görmezden geldikleri sürece sorun olmuyordu. Irma'nın "spor"u, kadınlara güvenlik hattının ötesine fırlatılan bir şeyi geri getirmelerini emretmektir. Bu hat kampı çepeçevre kuşatan ve mahkûmların ötesine geçmelerine asla izin verilmeyen bir sınır oluştuyordu. Gardiyanlara bu hattı geçen her mahkûma, uyarı yapmaksızın ateş etme yetkisi verilmişti. Irma'nın günde otuz kadar kadını bu şekilde ölüme gönderdiği bildirildi. Bu uygulama bir SS gardiyanının Irma tarafından ölüm mıntıkasına gönderilen bir kadını öldürmeyi reddetmesine kadar sürdü. Gardiyan kamp kurallarını ihlal etmekle suçlandı, SS soruşturması gerçek durumu ortaya çıkardığında, göreve iade edildi ve Irma görevden alındı.²⁴ Irma, SS'e bile fazla gelmişti.

Hayatta kalan bir mahkûm, Irma'nın Auschwitz'e geldiğinde uyandırdığı izlenimi şu sözlerle anlatır: "Benim gözümde 18-19 yaşlarında, yuvarlak dolgun yüzlü, uzun iki saç örgüsü olan bir genç kızdı." Mahkûm onu gördükten sonra başka bir bölüme gönderildi ve Ilse'yi aylarca görmedi. Onu tekrar gördüğünde karşılaştığı dramatik değişim karşısında şaşırdı. Irma "incelmiş, saçını topuz yapmıştı, üzerinde kusursuz bir üniforma, başında bir kep, belinde palaska ve bir tabanca vardı."

Güzel sarışın görünümüyle Irma ilgi odağı oldu. Bazıları onun, savaşta yaralanmış yakışıklı ve kahraman hekim, kusursuz üniforması içinde rampada görevli, boş zamanlarında cüceler ve ikizler üzerinde dehşet verici tıbbi deneyler yapan, kötü şöhretli Dr. Josef Mengele'nin sevgilisi olduğunu iddia ederler. Mengele'nin yaptığı deneylerden birisi, irise doğrudan boya enjekte ederek insanların göz rengini değiştirmektir. Takma adı "Ölüm Meleği" olan Mengele rampada insanları "seçerken" ya da çılgılık çılgılığa bağırarak çocuklardan anestezi yapmadan kemik iliği alırken ıslıkla Schumann melodileri çalardı. Tanıklar Irma'nın, Mengele'yle birlikte rampada olduğunu söylemişlerdir. Orada durur, seçimi atlatmaya çalışan ya da sırayı bozan insanları acımasızca dövüp tekmelerdi.

Mahkûm bir hekim, Irma'nın iri göğüslü kadınlara saplantılı olduğunu, onların göğüslerini yaralar açılıp enfekte olana kadar kamçıladığını söyledi. Hekimler acı veren enfeksiyonları tedavi ederken, Irma orada hazır bulunur, mahkûm acı dolu çığlıklar atarken, “donuk bakışlarla bir ileri bir geri yürür”dü.

Irma kamp atölyelerinde özellikle acı verici olması ve yaralar açması için tasarlanıp imal edilmiş, hafif ve saydam bir kamçı taşırdı. Sayımlarda mahkûmları saatlerce ayakta tutar, çöken her mahkûmu acımasızca kırbaçlardı. Mahkûmları saatlerce dizüstü çökmeye zorlar, düşenleri öldürürdü. Kampın içinde bir bisikletle dolaşır, mahkûmlara tabancayla ateş ederdi.

Bazı tanıklıklarda gerçeği kurgudan ayırmak zordur. Bir tanık, Irma'nın, kadınları göğüslerinden ısıracak şekilde eğittiği bir Alman çoban köpeğiyle dolaştığını ve onu konvoyun gerisinde kalan mahkûmların üzerine saldırdığını öne sürdü. Fakat hayvanlardan onları eğitenler sorumlu olduğu ve ancak bu eğitmenler köpeklerle dolaşabildikleri için bu iddia doğru olamaz. Kimse bir bekçi köpeğini “ödünç” alamazdı.

Irma'nın diğer mahkûmlarla, sadece kamp kurallarıyla değil aynı zamanda Alman yasalarıyla da yasaklanmış olan lezbiyen ilişkilere girdiğini işiten Mengele'nin onunla ilişkisini kestiği söyleniyordu. Kadın sanığın cinsel bakımdan ahlâksız olarak gösterilmesi Ilse Koch'a yöneltilen suçlamalarda da görülür. Onun aleyhinde ifade veren tanıklar genellikle kadınlardı ve Irma'nın lezbiyenliğine yönelik suçlamalar tarihçi Przyrembel'in mantığını izleyecek olursak belki de dönemin kadın tabularını yansıtıyordu.

Auschwitz, Aralık 1945'te Kızıl Ordu yaklaşırken kapatıldı. Irma, Ravensbrück'e, daha sonra geçici olarak transit kampı Belsen'e nakledilen mahkûmlara eşlik etti. Üçüncü Reich çöküş halindeydi. Kamp yönetimi, aşırı kalabalık, hasta ve açlık çeken kamp ahalisinin temel ihtiyaçlarını göz ardı ediyordu. İngiliz birlikleri Belsen'i kurtardıklarında, Irma ile diğer erkek ve kadın gardiyanları, çoğu tifüsten ölen bir deri bir kemik kalmış ceset dağlarıyla kuşatılmış halde buldular. Birbirine

dolanmış ceset yığınlarını buldozerlerle kitle mezarlarına itiyorlardı. Irma ânında tutuklandı ve Eylül 1945'te İkinci Dünya Savaşı sonrasının ilk savaş suçluları mahkemesinde diğer kırk dört sanıkla birlikte yargılandı.

Duruşma sırasında basın artık yirmi bir yaşında olan sanığın güzel kraliçe görünümüyle büyüledi. Belsen'de kalmayı seçmişti, çünkü orada bir SS'e âşık olmuştu ve o da şimdi kendisiyle birlikte sanık sandalyesinde oturuyordu. Her gün, duruşmaya ara verildiğinde Irma, üzerinde taşıdığı tarağıyla bukleli sarı saçlarını tarıyordu.

Duruşma sırasında Irma belirli ya da diğerlerine kıyasla daha dehşet verici bazı suçlamaları reddetti, fakat mahkûmları dövdüğünü ve onlara işkence ettiğini kabul etti; “düzeni sağlama”nın tek yolu buydu. Auschwitz'de kamçı kullandığını reddetti, mahkûmları “sadece” eliyle dövüyordu. Fakat Belsen'de kamçı kullandığını kabul etti, zira mahkûmlar o kadar kötü durumdaydılar ki onlara eliyle dokunmak istememişti.

Duruşma boyunca Grese yargılamayı küçümseyici bir tutum takındı. Belsen'de bulunan ceset yığınlarının filmi duruşma salonunda gösterilirken herhangi bir duygu belirtisi göstermedi.

Irma Grese 13 Aralık 1945 günü ölüm cezasına mahkûm edildi ve cezası asılarak infaz edildi. Yirminci yüzyılda İngilizlerin astığı en genç kadındı.

Devlet Seri Katillerinin Oluşumu

Irma Grese, kurbanlarını döverken ve onlara işkence ederken “emirlere uyuyor” değildi. Dilediği gibi davranıyordu. Bu serbestlik SS'in pek çok mahkûmu “spor niyetine” öldürmesinden sonra onun aşırıya kaçtığını fark ettiği ve görev yerini değiştirdiği noktaya kadar sürdü.

Nazi toplama kamplarındaki hem erkek hem de kadın gardiyanlar, psikopatinin temel bir özelliğini yansıtacak şekilde, mahkûmlarla kurulabilecek her türlü empatiyi baskılamaya koşullanmışlardı. Mahkûmları jenerik “devlet düşmanları”ndan

başka bir tarzda algılama yetenekleri yoktu. Mahkûmlar ile gardiyanlar arasında özel iletişime hiçbir şekilde izin verilmiyordu. Auschwitz öldürmenin norm olduğu bir cinayet krallığı idi. Irma Grese koşullandığı böyle bir ortamda başka türlü olabilir miydi?'

Nazizm büyük ölçüde bir kült oluşturunuyordu, fakat onun ideolojisinin Ilse Koch ile Irma Grese'in suçlarında neredeyse hiçbir rol oynamadığı görülüyordu. Bu iki kadın vakasında kendilerine verilen "emirleri yerine getirmek" gibi bir durum yoktu, genellikle kendi inisiyatifleriyle hareket etmişlerdi. Tarihçiler, sosyologlar ve psikologlar, Almanya'da bunca "sıradan" insanın nasıl olup da bunca kurbanı seri olarak katlettiğini açıklamak için uğraşmışlardır. Kurbanlarının yüzlerini asla görmeyerek masalarının başında otururken öldüren bürokratların "sıradan kötülüğü"nden değil, kanları seri katillerin yüzlerine sıçrayan binlerce insanın teker teker öldürülmesinden söz ediyoruz.

Theodor Adorno'nun önerdiği en erken teorilerden biri, test edilebilir bir "Otoriter Kişilik Tipi"nin var olduğunu, bunun F-ölçeği denilen bir yöntemle saptanabileceğini öne sürüyordu. Bu kişilik özelliklerinden bazıları şunlardı:

- Göreneksel değerlere katı bağlılık
- Otoriter figürlere boyun eğme
- Grup dışı kişilere karşı saldırganlık
- İçerik bakış, yansıtma ve yaratıcılığa muhalefet
- İktidar ve "sertlik" düşkünlüğü
- Yıkıcılık ve sinizm
- Yansıtmacılık-dünyayı tehlikeli komploların yönettiğine ilişkin bir eğilim
- Abartılmış bir cinsellik kaygısı

* Nazi Almanyası'nda kadın seri katillerin bu kitabın kapsamı dışında kalan daha kapsamlı öyküsü, ötenazi olarak kamufla edilen bir tıbbi öldürme kampanyası içinde zihinsel ve fiziksel olarak engelli en az 150.000 engelli Alman çocuk ve yetişkinin öldürülmesine katkıda bulunan yüzlerce doktor ve hemşireye ilişkindir.

Bunların bazıları seri katillerde rastlanan psikopatinin bazı özelliklerini hatırlatır. Adorno'ya göre faşist kült hareketleri, bu türden kişilikleri ideolojik olarak hedef alınan gruplara karşı kendilerini kaba ve şiddetle ifade etmeye teşvik eder.²⁵

Bu yaklaşım kesin bir tutumla eleştirilmiştir. Tarihçi Zygmund Bauman bu yaklaşımın şuna benzediğini öne sürerek bu görüşü reddeder: "Nazizm vahşiydi, çünkü Naziler vahşiydi; Naziler vahşiydi, çünkü vahşi insanlar Nazi olma eğilimindeydiler." Bauman, Adorno'nun otoriter kişilik tipini sıradan insanların vahşet uygulamadıklarını ima ettiği için reddediyordu.²⁶

John Steiner, otoriter kişilik tipinin "uykucu" denilen bir versiyonunu önerdi. Bu tip, Nazi hareketinin şiddet içeren alt-kültürüyle tanışmak gibi koşullar karşısında açığa çıkan örtük bir şiddet kişiliği idi.²⁷

Ervin Staub, Steiner'in insanlar örtük biçimde şiddete yatkın olabilirler, görüşünü kabul eder, fakat "uykucu" denilen tipin çoğu insanın ortak bir özelliği olduğuna inanır. Buna göre bütün insanlar temel bir şiddet kapasitesi taşırlar. Hepimizin içinde bir parça seri katillik vardır. Staub şöyle der: "Sıradan düşünceden kaynaklanan ve sıradan insanlar tarafından gerçekleştirilen kötülük, istisna değil, normdur."²⁸

Bauman bu görüşe karşı çıkar. Çoğu insanın toplumun kendisine verdiği rollere kaydığını öne sürer ve vahşetin ardında yatan neden olarak "kusurlu kişilik" görüşünü eleştirir. Bauman'a göre, kötülük durumsaldır. Seri katiller oluşturulurlar.

Bunu doğrulayan bazı bulgular vardır. Stanford Üniversitesi'nden Philip Zimbardo sahte mahkûm oluşturduğu bir deney yaptı. Gardiyan olarak gönüllü olanlar arasından sadist kişilik tiplerini ayırdı. Ancak altı gün içinde, testlerde sadist özellikler göstermeyen gönüllüler, gönüllü mahkûmları denetim altına almak için hızla tırmanan vahşi ve kaba yöntemler tasarlamaya başladılar. Zimbardo, tek başına mahkûm duru-

munun sapkın ve antisosyal davranış için yeterli bir koşul olduğu sonucuna vardı.

Zimbardo on bir muhafızın üçte birinin zalim ve kaba olma eğilimi gösterdiğini, sürekli olarak mahkûmlar için yeni işkence yöntemleri geliştirdiğini keşfetti; orta grup sert fakat adil olma, kurallara uygun davranma eğilimi geliştirdi, zalim olsalar bile, kendi inisiyatifleriyle zulmün derecesini artırmadılar; sadece iki gardiyan zalim olmama yönünde davranış geliştirdi ya da mahkûmlara kibar davranış gösterdi.

Zulüm ve seri cinayet durumsal olabiliyorsa, Ilse Koch ve Irma Grese'yi Nazi fahişeleri olarak reddetmeden önce, Kentucky doğumlu ve tavuk ürünleri işleme fabrikası işçisi ve IGA kasiyeri Lynndie Rana England'ın yüzüne daha yakından bakmamız gerekir. England, henüz 21 yaşında, Irak'taki kötü şöhretli Ebu Garib cezaevine atanan bir askeri polis olarak çıplak mahkûmlara işkence yapar ve tacizde bulunurken kameraya yakalandı. Lynndie kimseyi öldürmedi, fakat onunla Grese arasında fark var mıdır? Lynndie nasıl bu kadar ileri gitti? Ne kadarımızın içinde uygun koşullarda açığa çıkmaya hazır bekleyen bir seri katil var acaba? Yoksa seri katil olmak sandığımızdan daha basit ve daha kolay mı?

Manson'ın Kült Kadınları - Charlie'nin Hippi-Katil Kızları

Büyükannelelerimiz kasvetli, küflü, dikenli tellerle çevrili, Naziler'in ölüm sörfü yaptıkları Avrupa'sından, yirmi beş yıl sonrasının güneşli Kaliforniya'sına, Charlie Manson'ın apokaliptik ve onu izleyen katil kızlara hızlı bir geçiş yapalım. Büyüleyici bir zamanda, büyüleyici bir mekânda, büyüleyici bir öyküdür bu. Altmışlı yıllarda Batı Sahili. Bu bir Kova Burcu çağıydı: Seks, uyuşturucu, müzik, özgürlük, güneş ışığı, okyanus ve kitle mezarları.

Kızlar, ergenlik dönemlerinin sonunda Manson'la tanıştılar. Gecenin karanlığından Los Angeles'in lüks evlerinin bulunduğu semte sızarak, semtin zengin sakinlerini dövdükleri,

boğarak, ateşli silahla vurarak ve bıçaklayarak öldürdükleri, parmaklarını onların kanına batırarak duvarlara ve pahalı eşyaların üzerine sloganlar yazdıkları sırada yirmili yaşlarının başındaydılar. Kurbanlardan biri, film yönetmeni Roman Polanski'nin eşi, sekiz aylık hamile yıldız adayı Sharon Tate idi. Charles Manson kurbanlardan hiçbirini bizzat öldürmedi, hatta cinayet sırasında orada bile değildi. Fakat Manson bu kadın katillerin öyküsünde en yüksekte, "Zirve"de yer alıyordu. Her zaman oradaydı.

Günümüzde Manson, hiçbirini bizzat işlemediği yedi cinayetten ötürü 1969'dan beri cezaevinde bulunduğunu kimseye unutturmaz. Bu konuda haklıdır. Bu bir gerçektir. Fakat birinin onun hakkında dediği gibi, "Charlie'nin yöntemi daima bir doğruyu alıp onu bir yalana dönüştürmektir." Charlie'nin yaptığı şey, genç kadınlardan ve birkaç adamdan oluşan bütün bir ekibin kendisi için öldürmesini sağlamaktır.

Aradan kırk yıl geçmiş olsa da Charles Manson ve Manson kadınlarını zihnimizden kovamayız. Onlar, çok gerilerde kalmış bir başka zamanın, insanların çocuk sahibi olma arzusu duydukları bir çağın tatlı anılarını gölgelerler. Manson kolektif bilincimizde geçip giden altmışları temsil eder: Alnında bir gamalı haç dövmesi olan Manson ve onun duruşma sırasında gevezelik edip, "Neden bizi hemen şimdi öldürmüyorsunuz," diye çığlıklar atan, her birinin alnında, gözlerinin tam arasında kızdırılmış firketelerle yapılmış X işareti bulunan katil kızları. Ve dışarıda, mahkeme binasının önündeki çimenlikte, bazılarının saçları kazınmış, yine alınlarının orta yerinde X işareti bulunan bütün o kılıksız, çıplak ayaklı hippie Manson kızları. Ve birkaç yıl sonra Başkan Gerald Ford'a silah çeken Manson kızı "Cızırtılı". Bu arada, karanlık Manson taraftarlarına atfedilen hiçbir çözülmemiş cinayetler. Kâbus, Manson'ın cezaevine konulmasıyla sona ermedi. Olaydan yirmi yıl sonra, 1989'da Geraldo Rivera, biri cezaevinden naklen yayınlanan özel TV programları yaptı.

Geraldo: “Senin dünyandaki insanların çoğu kötü, öyle değil mi, Manson?”

Manson: “Eyvallah. Oynayacağım. Kötü olacağım.”

Geraldo: “Hayatım boyunca kendi gözümle gördüklerimden daha suçlu görünüyorsun.”

Manson: “Öyle mi? Bak evlat, bu ayna senin taşıyamayacağın kadar ağır, öyle değil mi?”

2007 yılında bu satırları yazdığım sırada Charlie Manson zeki, alçak bir yaşlı yıldı. Geçmişte olduğu gibi bugün de ağzından çıkanı kulağı duymaz. Sorun da budur. Fakat kendisi bu durumun çılgın bir şairin heyecanı ile ilgili olduğu için mükemmel olduğunu iddia eder. Ne yazık ki Manson’ın derinliklerinde yanan, karanlık, rahatsız edici bir öz vardı. 1940’ların Amerikan ıslah ve cezaevi sistemi içinde sekiz yaşından itibaren... ve 1950’ler boyunca... ve 1960’ların ilk altı buçuk yılında gerçekten de zor zamanlar geçiren eski tarz bir magandaydı o. Cezaevi onun eviydi. Bunun dışında Charlie çoğumuz gibi biriydi. Onun da hayat kurtardığı zamanlarda iyi ve hoş günleri, derin ve karanlık bir öfkeye kapılarak daha önce kurtardığı insanları yok ettiği ve öldürdüğü düşük, karanlık günleri oldu.

Taşralı bir eski zaman dini geleneğinde köklenmiş bir tür içtenlik taşıyan şarkı sözleri dikkate alındığında, Charlie konuşan bir kasırgaydı. Bu tarz, cezaevi hücrelerinde Sientoloji ve iyi gitar çalma teknikleriyle birlikte ilk kez Kaliforniya cezaevi sistemi içinde gelişen, keskin dilli ve kıvrak bir tarzı. Charlie bu tarza, hatta daha da fazlasına sahipti.

Manson günümüzde hayranlarından oluşan bir kadroyu hâlâ esinlemektedir: “HASH –hava, ağaçlar, su, hayvanlar” çoğu altmışlılardan sonra dünyaya gelen üçüncü bir Manson savunucuları kuşağının kutsal sözü olmaya devam etmektedir. İnternetteki karanlık krallığın anahtarı olan “HASH” (ing., ATWA –çn.) sözünü google’a aratın. HASH bir tür çevreci

köktencilik; ormanlarımızı yok eden, sularımızı kirleten ve Manson'ı haksız yere cezaevinde tutan “domuzcuklar”a karşı kutsal savaşı sürdürmeye yeminli, Charlie yanlısı *kara yeşil* bir harekettir.

Charlie Manson gerçekten de iyi bir şair, şarkı sözü yazarı ve bir tür filozoftu ve günümüzde, Amazon.com çağında bir milyona para demezdi. Şöyle şeyler söylerdi: “Zaman, parayla oynanan bir oyundur.” Ya da “Beklenmeyi yap. Anlamsız anlam kazanır.” Fakat Manson bu yeteneği LSD ve esrarla – ruhu bu maddelerden oluşan bir havuza dönüşmüştü– belki de idrarından çıkan kriptopirol’le karıştırdı ve kafasının içinde akıl ve merhamete benzeyen her şeyi kökünden söküp attı. Yetimhanede geçen paramparça çocukluk yılları, öfke katmanları arasında kalan ne varsa gömmüştü ve bunlar kötü zamanlarda parlak dizeler ve ifadeler halinde birdenbire ortaya çıkıyordu.

Çocuksu görünüşüyle –tamamen kot, deri, süet kıyafetleriyle, viski, tütsüler, bir yığın saçmalık ve sabit fikirlerle ve dövüş bıçaklarıyla– 60’larda birçok cinsel ilişki yaşamıştı. Kendisine “Bahçıvan” diyordu; çiçek çocuklar arasına tohumunu ekiyordu, Altamont’un koyulaştırdığı Kova Burcu Çağı’nda seks vaaz eden bir adamdı. Charlie Woodstock’u aldı ve onu bir plaj arabasıyla bizim için Ölüm Vadisi olan yere taşıdı. Hem erkekler hem de kadınlar uçuruma doğru giden Charlie Manson’ı izlediler fakat sonuna kadar ona sadık kalanlar genellikle kadınlardı. Onlar bizim için altmışları kapattılar, çağın naifliğinin üzerine kana bulanmış parmaklarıyla müstehcenlik saçtılar. Altmışları bir daha asla geri getiremeyeceğiz; Manson’cıların yaptıklarından sonra bu imkânsız.

Tate Cinayetleri: “Kanı Tattın mı Hiç?

Sıcak, Yapışkan ve Hoştur.”

8 Ağustos 1969 gecesı 26 yaşındaki Sharon Tate istediğı her şeye sahip bir kadındı. Zararsız ve küçük bir aktrist olarak, başarılı bir film yönetmeniyle, Roman Polanski’yle evliy-

di. Kocası ona İngiltere'den beyaz bir Rolls Royce satın almıştı ve Sharon'un tek sorunu Los Angeles'taki kırmızı Ferrari'sinin tamir edilemez halde olmasıydı. Hamileliğinin son evresindeydi ve Roman'la birlikte Los Angeles'ta kiralık bir evde yaşıyordu. Yaşadıkları yer sadece bir ev olmanın ötesindeydi; Bel Air'in yamacında inşa edilen, saray benzeri, duvarlarla çevrili, güvenli, içinde bir yüzme havuzu ve misafir bölümü olan malikânelerden biriydi. Daha önceleri aynı evde aktrist Candice Bergen ve Doris Day'in oğlu yapımcı Terry Melcher oturmuşlardı.

Polanski İngiltere'de bir senaryoyu tamamlarken yalnızlık çeken Sharon Tate evine üç arkadaşını davet etti. Üçü de günümüzün Paris Hilton'ı tarzında "güzel insanlar" idi: Multimilyon dolarlık bir kahve imparatorluğunun varisi, 25 yaşındaki Abigail Folger; Folger'in sevgilisi ve Polanski'nin Polonya'dan arkadaşı Voytek Frykowski; ve çok başarılı bir eğlence sektörü kuaförü, Tate'in eski erkek arkadaşı 35 yaşındaki Jay Sebring.

Onlar zamanı bol ve zengin, fakat makul ölçülerde düzgün insanlardı. Daha sonra, çıldırmış, uluyan, uyuşturucu etkisinde sözleriyle betimlenecek olan cani hippiler malikânenin duvarlarını hepsini katletmek üzere aştıkları sırada uyumak üzere yataklarına çekilmişlerdi.

Saat 00.30 idi. Evin kapıları kilitliydi, fakat bebek odası henüz boyandığı için pencere duvar boyasının kurumaması için açık bırakılmıştı. Katiller açık pencereden içeriye süzıldüler ve evin içinde dolaşmaya başladılar. Kendi ifadeleriyle "böcek" gibi dolaşıyorlardı.

Manson'ın 1992'de yapılan şartlı tahliye duruşmasında yetkililerin verdikleri özete göre:

8 Ağustos 1969 gece yarısından hemen önce mahkûm [Manson] suç ortaklarına harekete geçme anının geldiğini bildirdi. Suç ortakları, mahkûmun verdiği emirleri yerine getirmek üzere Charles ["Tex"] Watson eşliğinde harekete geçtiler. Suç

ortakları, Linda Kasabian, Susan Atkins ve Patricia Krenwinkel idi. Suç ortakları olay yerine hareket etmek üzere arabaya binerlerken, mahkûm onlara şöyle dedi: “Kızlar, size ne dediğimi biliyorsunuz.” Bu sözlerle mahkûm onlara verdiği iz bırakma talimatını kastediyordu. Suç ortağı Watson arabayı doğruca 10050 Cielo Drive’a sürdü ve orada durdu. Linda Kasabian’ın üzerinde üç bıçak ve bir silah vardı. Watson telefon kablolarını kestikten sonra arabayı park etti.

Suç ortakları Atkins ve Krenwinkel arabanın arka koltuğunda, Linda Kasabian ise ön sağ koltukta oturuyorlardı. Watson yanında halat olduğu halde tepeye ve 10050 Cielo Drive mülkünün dış kısmına ulaştı.

Kurban Steven Parent’i taşıyan araç caddeye açılan kapıya yaklaştı. Watson onu silahla durdurdu. Parent ona şöyle dedi: “Lütfen bana zarar verme, kimseye bir şey söylemeyeceğim.” Watson, Parent’a beş el ateş etti ve arabasının kontağını kapattı. Daha sonra suç ortaklarının hepsi, Watson’ın bir pencerenin kafesini kestiği eve yöneldi. Linda Kasabian gözcülük yaparken, öteki kadın suç ortağı açık bir pencereden eve girdi ve diğer suç ortaklarını içeri aldı.

Mahkûmun suç ortakları evin içinde, herhangi bir kışkırtma, mantık ya da sebep olmaksızın Abigail Anne Folger’i toplam yirmi sekiz bıçak darbesiyle öldürdüler. Kurban Voytek de çok sayıda bıçak darbesiyle öldürüldü. Sırtının sol tarafına bir el ateş edildi ve başına künt bir cisimle vuruldu. Kurban Sharon Tate Polanski ve Jay Sebring çok sayıda bıçak darbesiyle öldürüldü.

Jay Sebring gerçekte yedi kez bıçaklandı ve üzerine bir el ateş edildi, Voytek Frykowski’ye iki kez ateş edildi, başına on üç darbe indirildi ve elli bir kez bıçaklandı; Sharon Tate on altı kez bıçaklandı; bu arada elbette doğmamış çocuğu da öldü. Sharon ve Sebring öldürülmeden önce evin içindeki bir çatı kırışına boyunlarından asıldılar. Tate’in kanyla evin ön kapısına tek bir sözcük yazıldı: “Domuzlar.”

Sharon Tate, takma adı Sadie Mae Glutz olan 21 yaşındaki Susan Atkins tarafından öldürülmüştü. İfadesinde, diğer kurbanlar tekmelenir ve bıçaklanırken, Tate'i kolunu boynuna dolayarak tuttuğunu söyledi. Sharon bu arada kendine geldi. Atkins'e kendisini öldürmemesi için yalvardı. Atkins ifadesinde şöyle dedi: " 'Lütfen beni bırakın,' dedi. 'Sadece bebeğimin hayatta kalmasını istiyorum.' Ona baktım ve şöyle dedim: 'Kadın, sana karşı zerre kadar merhamet duymuyorum.' O sırada onunla değil kendimle konuştuğumu biliyordum."

Cezaevinde, bir hücre arkadaşına övünürken, Atkins daha konuşkandı, Tate'in gözlerinin içine bakarak şöyle dediğini söylüyordu: "Bana bak, orospu, bebeğin umurumda bile değil. Kendini hazırla. Öleceksin ve ben bu konuda hiçbir şey hissetmiyorum."

Atkins hücre arkadaşına Sharon Tate'in kanına buladığı parmaklarını yaladığını da söyledi. "Ne iş be, diye düşündüm kendi kendime: 'Ölümü tadıyorsun ve bu sana hayat veriyor.' Kanı tattın mı hiç? Sıcak, yapışkan ve hoştur."

Atkins bir havluyu Tate'in kanına batırarak evin ön kapısına "Domuzlar" diye yazdı. Atkins, Sharon'un karnını yararak bebeği çıkarmak ve onu Charlie'ye götürmek istediğini de söyledi, fakat bunun için yeterli zaman yoktu. Atkins hücre arkadaşına durumu şöyle açıkladı: "İnsanlara bunu yapabilmen için yüreğinde bir aşk olmalı... Onu seviyordum ve benim için onu öldürmek, onu öldürürken kendi parçamı öldürmek gibiydi."

Katillerin teşhis edilmesi uzun sürecekti. Katliam şok edici bir haber öyküsü oldu. Ardından Bel Air ve Hollywood Hills'de ritüel ya da satanik ayin söylentileri yayıldı. Polanski'nin, satanik temalı *Rosemary'nin Bebeği* filmini henüz tamamlamış olması spekülasyonları daha da artırdı.

LaBianca Cinayetleri

Ertesi gün, 10 Ağustos'ta saat 22.30 civarında Los Feliz'de Hollywood'un hemen doğusundaki Griffith Park'ın karşısında

yine lüks bir semtte polis, bir süpermarket zincirinin zengin sahipleri olan Leno ve Rosemary LaBianca'nın evine çağırıldı. Otuz sekiz yaşındaki Rosemary LaBianca sırtından ve kalçalarından kırk bir kez bıçaklanmış olarak yatak odasında bulunmuştu. Boynuna bir lamba kordonu dolanmış, bıçak darbelerinden biri omurgasını ikiye bölmüştü. Kırk dört yaşındaki kocası Leno ise alt kattaki oturma odasında bir bıçakla ve iri bir servis çatalıyla yirmi kez bıçaklanmış olarak yatıyordu. Midesinin bir kısmı dışarıdaydı. Karnına kaba bıçak darbeleriyle "Savaş" sözcüğü yazılmıştı. Duvarlarda kanla yazılmış "Domuzlara Ölüm" ve "Ayaklan", buzdolabının kapısında ise "Haydi Bakalım" sözcükleri görölüyordu.

Yine Manson'ın şartlı tahliye duruşması kayıtlarından:

10 Ağustos 1969 günü, mahkûm suç ortaklarını kurbanlar Leno ve Rosemary LaBianca'nın malikânesinin yakınlarına kadar arabayla götürdü. Mahkûm silah zoruyla eve girdi ve kurbanları bağladı.

Onlara kimseye zarar verilmeyeceği, amacın sadece soygun olduğu izlenimi uyandıran sözler söyledi. Daha sonra suç ortaklarının bulunduğu arabaya döndü ve onları eve, ev sahiplerini öldürmeye yönlendirdi. Onlara kurbanlarına öldürüleceklerini bildirmemelerini söyledi.

Suç ortakları Charles Watson, Patricia Krenwinkel, Leslie Van Houten daha sonra eve girdiler ve mahkûm arabasıyla uzaklaştı. Suç ortakları eve girdiler ve Leno LaBianca'yı boynunda ve karnında pek çok bıçak yarası açarak soğukkanlılıkla öldürdüler. Rosemary LaBianca boynundan ve gövdesinden aldığı çoklu bıçak darbeleriyle öldürüldü.

Suç ortakları Leno LaBianca'nın midesine geniş bir çatalla "savaş" sözcüğünü kazıdılar. Yukarıdaki cinayet sahnelerinin her ikisinde de mahkûmun suç ortakları kurbanlarının kanıyla sözcükler yazdılar.

Dosya numarası A-267861 olan mahkûm, birinci dereceden cinayet sanığı olarak 13 Aralık 1971 günü kuruma getirildi.

Gary Hinman Cinayeti

Tate ve LaBianca cinayetleri ne ilk ne de son cinayetlerdi.

[Bir] tabanca, bıçaklar ve kılıçlar mahkûmun suç ortakları Beausoleil ve Atkins ve [Brunner] ve Davis'le birlikte işlediği sonraki cinayetlerde kullanıldı. Mahkûm suç ortaklarını Gary Allen Hinman'm evine yönlendirdi ve onun mülküne işareti- ni bıraktı. Suç ortakları mahkûmun talimatlarına uydular ve 26 Temmuz 1969'da mahkûmla Hinman'ın malikânesinden temas kurdular. Mahkûm ve Davis daha sonra Hinman'ın evi- ne gittiler ve mahkûm Hinman'a bir kılıçla saldırarak sağ ku- lağının bir parçasını kopardı ve yüzünün sol tarafında kula- ğından ağzına kadar uzanan bir yara açtı. Mahkûm ve Davis, daha sonra Hinman'm otomobilini alarak suç mahallinden uzaklaştılar.

27 Temmuz 1969 günü, üç gün süren işkencenin ardından Hinman, Beausoleil'in kalbinde açtığı bir bıçak yarasıyla öldü. Hinman, 31 Temmuz 1969 günü Topanga Canyon evinde bu- lundugunda, göğsündeki bıçak yarasına ek olarak kalbinde bir bıçak yarası, başının tepesinde bir yarık, sağ kulağının ar- kasında bir yarık, yüzünün sol tarafında kulağından yanağına kadar bir kesik vardı.

Bu vahşi cinayet suçlarında pek çok genç kadının suç or- taklığı, Manson'ın suçlanmayan, mahkeme binasının dışında dolaşarak bağırıp çağıran ve şarkı söyleyen kadın taraftarları- nın görüntüleri kadar medyayı büyüledi.

Manson cinayetleri seri cinayet tarihinde bir anormalliktir. Manson'un suçlu bulunmadığı, bir uyuşturucu satıcısının bir kavga sırasında öldürülmesi dışında Manson ne bu kurbanlar- dan birinin öldürülmesine fiziksel olarak katılmış, ne de ölüm ânında olay yerinde bulunmuştu. Olayların ikisi seri kitle cinaye- ti tipindeydi: Tate evinde ve LaBianca evinde topluca öldürülen insanlar. Katillerin bazıları, Manson'ın seri cinayetlerini fiilen iş-

lerken, sadece bir kez bizzat öldürmüşler, bu arada diğerleri olaya öldürmeden suç ortakları olarak katılmışlardı. Suçlu bulunan bir erkeğin, Tex Watson'ın cinayetlerde öncü konumunda olması olayı biraz daha karartır. Fakat sonunda üç kadın Manson'la birlikte cinayetten suçlu bulundu. Üçü de hâlâ cezaevindedir.

Charles Manson Kimdi?

Önce Charlie'nin öyküsünü anlatmadan kadınların öyküsü anlatılamaz. Kadınların izledikleri adam çok uzaktan gelmiş ve sahneye çıkmadan önce on yıllarca kilitli kalmıştı. Manson duruşmalarda 8 yaşındayken cezaevine girdiğini, çıktığında 32 yaşında olduğunu söylediği zaman durumu abartmış olmuyordu. Mart 1967'de Manson cezaevinden salıverildiğinde gerçekten de 32 yaşındaydı ve ıslah ve cezaevlerinde toplam on yedi yılını, yani hayatının yarısından daha fazlasını geçirmişti. Hırsızlık nedeniyle ilk kez tutuklandığında 8, ıslahevine kapatıldığında ise 9 yaşındaydı.

Onun ne kadar süreyle içeride kaldığı değil, nasıl ve ne zaman kaldığı bilinmektedir. Manson 37,50 dolar çalma girişimi nedeniyle on yıl hapis cezası aldığında son kez cezaevine girdiğini söylemekten hoşlanır. Ve bu doğrudur. Bir posta kutusundan bir çek çalmaya çalışmıştı ve bu büyük bir federal suçtu. Fakat cezası tecil edildi. Daha sonra suç işlemeye devam etmiş ve tecili kaldırılınca yedi yıl hapis yatmıştı. Burada o uyarıyı hatırlayalım: "Charlie'nin yöntemi, daima bir doğruyu alıp onu bir yalana dönüştürmektir."

1959'da kilit altına alındığında Charlie 24 yaşındaydı ve Eisenhower Başkan'dı. 1967'de çıktığında, 32 yaşındaydı ve Kennedy öleli çok olmuştu. Daha ne denebilir? Manson altmışlı yılların ve yirmili yaşlarının yarından fazlasını cezaevinde geçirmişti.

Fakat Manson cezaevinde vaktini boşa harcamadı. Sientoloji tekniklerini öğrendi. Charlie'nin konuya ilişkin açıklamasından sonra Sientoloji Kilisesi durumu inceledi. Kilise'nin

güvenlik biriminden gelen, FBI'nın soruşturma sırasında tesadüfen ele geçirdiği ve Bilgiye Erişim Özgürlüğü Yasası uyarınca serbest bırakılan bir iç dokümanda şu bilgiler yer almaktadır:

(22 Haziran 1970)

Paul Morales'le yapılan görüşmenin raporu, konu: Charles Manson.

Raul'a göre: Raul, Washington McNeil Adası'nda bulunan cezaevine 1962'de geldi ve iddiaya göre eğitilmiş bir Sientoloji denetçisi olan (Raul'un değerlendirmesine göre I. Sınıf) Lafayette Raimer'in hücre arkadaşı oldu ve böylece Sientoloji'yle tanıştı. Raimer o sırada cezaevinde denetim görevi yapıyordu. On kişilik koğuştaki yedi kişilik bir Sientoloji grubu oluşturmayı başardı. Charles Manson daha sonra geldi ve konuyu araştırmaya başladı, koğuştaki arkadaşlarıyla birlikte TRO vs. yaptı ve Raimer'den yaklaşık 150 saat kadar ders aldı. Kullanılan yordamlar CCH, Yardım süreçleri (Sana kim yardım eder-Sana kim yardım etmez) ve diğer Dikotomi yordamları (Raul'un sözleriyle, Neyle yüzleşebilirsin-Daha çok neyle yüzleşmezsin?), Sahiplik (Neye sahip olabilirsin? gibi. Çevrene bak ve sahip olabileceğin bir şey bul. Çevrene bak ve içinde olmadığın bir şey bul.) Raimer, yaptığı denetmenliğin kaydını tuttu. Manson kendisine denetmenlik yapıldığı sırada aşırı enerjik ve çılgınca davranıyordu. Bir süre sonra Sientoloji'den o kadar çok bahsetmeye başladı ki insanlar artık onunla konuşmaktan kaçınıyorlardı. Ancak bir süre sonra Manson denetmeninden uzaklaşmaya başladı. (Raul'un düşüncesine göre, haddini aşmıştı.) Sonunda denetmeninden uzaklaşmak için kendisini tecrite aldırmayı başardı. Nihayet cezaevi yetkilileri grubun tuhaf faaliyetlerinden kuşkulananarak onları dağıttılar. Sonunda Raul 1965'te cezaevinden salıverildi.

Raimer'in karısı 1965-66'da Los Angeles Org'da eğitimdeydi; Raimer'le ilişkisi kesilmişti. Raul dün bir başka arkadaş buldu, Marvin White. Marvin daha sonra Manson'a hipnotizma ve kara büyüyle ilgili kitaplar gönderdi (Sientoloji grubu dağıtıldıktan sonra).²⁹

Manson'ın öyküsü daha da genişler: McNeil Adası Cezaevi'nde gitar çalmayı da öğrendi. Halk Düşmanı, Bonnie and Clyde, John Dillinger ve Makineli Tüfek Kelly gibi kahramanları olan klasik gangsterler çağından hayatta kalan birkaç kişiden biri olan Alvin "Sürünen" Karpis ona gitar öğretmenliği yaptı. Karpis, canı Ma Barker Çetesi'nin mensubu olmuştu. Alcadraz Cezaevi'nde en uzun süre yatan mahkûmdu. 1936'dan beri cezaevindeydi. Banka soygunculuğu, adam kaçıрма suçlarından hayat boyu hapis cezası almış ve McNeil Adası'na nakledildiğinde Manson'la tanışmıştı. Karpis yetenekli bir gitarcıydı ve sabırsız Manson'a bildiği her şeyi öğretti.

21 Mart 1967 günü saat 08.15'te Manson Long Beach'teki Terminal Adası'ndan salıverildi. 1959'da Charlie içeri girdiğinde dünyanın 1967'de dışarı çıktığındaki dünyadan ne kadar farklı olduğu kolayca tahmin edilebilir.

Kendisi serbest bırakılmayı asla istemediğini iddia eder. Cezaevinde rahattı. Serbest bırakılırken ona otuz beş dolar verdiler. Bu para yedi yıl önce kapatılırken üzerinde olan miktardan iki dolar elli sent daha azdı. Manson, Los Angeles yakınlarına sevk edildi. İçinde tutuklandığı sırada üzerinde olan giysilerin bulunduğu küçük bir bavulu vardı, üç gün boyunca otobüsle seyahat etti. Otobüslerde uyuyor, şoförler onu tekmeleyerek dışarı atıyorlardı. Daha sonra, San Francisco'da bazı tanıdıkları olduğu için Manson kuzeye doğru yol aldı.

Charlie böylece Amerikan karşı-kültürünün merkezine acil iniş yaptı. 1967 yılının Mart ayında, hippie hareketinin doğduğu "Aşk Yazı"nın hemen öncesinde, San Francisco'nun Haight-Ashbury banliyösündeydi. Çiçek Gücü, Savaşma Seviş, barış yürüyüşleri, oturma eylemleri, paylaşma, gerilla tiyatrosu, komünler, yeraltı gazeteleri, Day-Glo posterleri, Owley maddesi, LSD kullanımına övgü ve müzik, müzik, müzik

çağıydı bu. Ve Charlie henüz esrar bile içmemişti. Fakat sıkı bir Jack Daniel's adamıydı. Manson'ın tarihinin bundan sonraki bölümü tamamen efsane, mit ve spekülatif saçmalıklardan ibaretti.

Çiçekler ve Esrar

Binlerce Tombul Tavşan Vadisinde Manson

Charlie Manson'ın *oluşum* öyküsünün iki ayrı versiyonu vardır. Birine göre ilk kez Avalon Balo Salonu'nda verilen Grateful Dead konserinde LSD kullanmış, kalabalık dans pistinin orta yerinde fetüs pozisyonunda kıvrılıp yatmış, müzikle “yenilenerek” ve başı dumanlı bir tür derviş olarak ortaya çıkıp alkış toplayarak yeniden doğmuştu.³⁰

Öteki versiyona göre, bir küçük çek sahtekârı ve folk şarkıcı olmaya çalışan Nancy Hart adında bir genç kız, Manson'ı LSD'yle tanıştırmıştı. Nancy Hart'ın ifadesine göre, bir gün kendisi parkta battaniyelerin altında yatarken Manson ona yaklaşmış ve “muazzam bir sıcaklık vermekte olduğu” için yanında yatıp yatamayacağını sormuştu.³¹

Hart, şöyle der. “Charlie büyük bir âşık değildi, fakat öyleymiş gibi rol keserdi. Ve büyük bir düzenbazdı, belki de bu âlemde gördüklerimin en iyisi. San Francisco çevresinde benimle dolaşıp karşılıksız çek işi kotarır ve her türlü uçkâğıtçılığı yapardı. İnsanların aklını çelmeyi çok iyi bilirdi...”

“Dansa giderdik. Birlikte yaptığımız şeylerden sıkılınca, bir saplı süpürgeyle ya da bir kola şişesiyle beni taciz ederken mastürbasyon yapardı. Beni sürekli azarlardı. Azarlamak adeta onun yakınlık kurma biçimiydi. Özellikle uyuşturucu alıp kafayı bulduğunda çevresinde olup bitenlerle ilişkisi kesilirdi.”

Hart ona ilk LSD tabletini verdiğinde, şöyle dedi: “Kendinde aslında, buna ihtiyacın yok, fakat bu akışı hızlandırır.” Manson'la geçirdiği günlerden sonra Nancy Hart tutuklandı ve Manson kendi yoluna gitti.

Manson şöyle diyordu: “LSD kullanmaya başladıktan sonra neler olup bittiğini anlamaya başladım, daha aydınlanmış hale

geldim. Onunla birlikteydim, onun bir parçasıydım artık. Gerçekten, birbirimizle bütünleşmiştik.”

LSD –liserjik asit dietilamit– Manson’ın dünyaya gelmesinden dört yıl sonra 1938’de İsviçre’de keşfedildi. Ne işe yaracağı bilinmiyordu, ileri testler yapılmaksızın rafa kaldırıldı. Daha sonra, 16 Nisan 1943’te, maddeyi keşfedenlerden biri, Basel’deki Sandoz Farmakotik Laboratuvarları’nda çalışan bir kimyager, Dr. Albert Hofmann, bu maddenin küçük bir miktarını tesadüfen yuttu. Hofmann daha sonra not defterine şunları yazdı:

Geçen Cuma... Öğle saatlerinde laboratuvardaki işimi yarıda bırakıp eve dönmek zorunda kaldım, çünkü büyük bir huzursuzluğa kapılmıştım ve biraz başım dönüyordu. Eve gelince yattım ve ancak aşırı derecede heyecan veren fantezilerle nitelenen, hoş olmayan bir hezeyan yaşamaya başladım. Yarı bilinçli halde, gözlerim kapalı (gün ışığını hoş olmayan, aşırı parlak biçimde algılıyordum); olağanüstü fantastik gerçeklik vizyonları ve yoğun kaleydoskopik renk oyunları üzerime saldırdı. İki saat sonra bu durum ortadan kalktı.³²

LSD halüsinojen olarak sınıflandırılır. Latince *halucinari* (zihinsel olarak dolaşma) ve Grekçe *genes* (doğurmak) sözcüklerinden gelir. Bir diğer sınıflandırma da psikedelik olarak yapılır. Bu sözcük de Grekçe *psyche* (ruh) ve *delos* (görülebilir ya da aşikâr).

“Ruhu görünebilir” hale getiren psikedelik maddeler, doğal maddelerin içinde bulunabilir. Avrupalılar’ın gelişinden önce Meksika ve Orta Amerika Yerlileri arasında bu türden maddelerin dini ve mistik kullanımının uzun bir tarihi vardır. Peyote kaktüs filizleri çiğnendiğinde psikedelik etki yaratır. Meskalin, peyote’den türetilir. Bu ismi Mescalero Apaçileri’nden almıştır. Madde onlar tarafından Teksas ve New Mexico’dan kuzeye getirilmiştir. Meskalin’in yan etkileri peyote’ye kıyasla daha azdır. Psikosibin benzer psikedelik etkiler yaratır ve bazı

mantar tiplerinde bulunur. Bunlara “sihirli mantarlar” denilir. Yerliler bunları dini ritüellerde de kullanırlar. (ve kuzeybatıda yeni dalga akımının taraftarlarınca bol miktarda tüketilir.)

Bu maddelerin etkisini betimlemek zordur. Önce, zaman yavaşlar. Bir dakika on dakika gibi olur, fakat kişi şeylerin hareketini yavaş olarak algılamaz. Kişinin düşünce tarzı ve beyin işlevleri değişir; sesleri görebilir ve renkleri koklayabilir, kokuları işitebilir ve tatlara dokunabilir. Kişi kendisine dışarıdan bakabilir; fikirler arasında yeni bağlantılar kurabilir ve eğilimi varsa, kendisine ilişkin dikkati çekici içgörüler kazanabilir.

On dokuzuncu ve erken yirminci yüzyılda Yerliler arasında peyote, alkolizmi tedavi etmek ve kadınlarda menapoz öncesi depresyonu azaltmak için kullanılırdı. Yerli şamanların rehberliğinde, peyote'nin etkisiyle farkındalığı artırılan, çocuk doğurma kapasitesi azaldığı için depresyona giren kadınlar kendi varoluşlarında bu sayede yeni bir anlam ve umut bulurlar.” Azalan bir “mutluluk” hissini kimyasal maddeyle uyaran antidepresanların aksine, psikedelikler doğal düşünme süreçlerini serebral bir keşif araştırmasına odaklandılar. Bu keşif maddenin etkisi geçtikten sonra da psişede etkisini sürdürür. Maddenin kişinin düşünce sürecinde yeni bir yol açabileceği söylenir. Bu süreç bir kez öğrenildiğinde unutulmaz ve halüsinojen maddenin daha fazla alınmasına bağlı değildir. 1950'li ve 1960'lı yıllarda LSD'nin bazı psikiyatrlar tarafından mucize bir madde olarak benimsenmesinin sebebi tam da budur.

LSD, peyote ve meskalin'den yaklaşık yüz kat daha güçlüdür. On saat kadar süren psikedelik bir yolculuğa yol açan çok güçlü bir maddedir. Sadece Sandoz tarafından üretilen farmakotik LSD, 1950'lerin büyük bölümünde ve 1960'ların başında psikiyatri alanında çalışan küçük ve dar çevreler, onların arkadaşları ve akrabaları tarafından özel olarak tüketildi. Bu çevrelerin dışında bilinmiyordu.

Bu arada, Harvard'da öğretim görevlisi olan Timothy Leary, 1960 yılında Meksika'da psilosibin mantarları keşfetmekle meşguldü. Şöyle diyordu: “Klasik bir hayali yolculuktu ve

geri döndüğümde artık farklı biriydim. Hücresel zaman tünelerinden aşağıya doğru kaydıldıktan sonra asla aynı kalamazsınız. Perde bir kez çekildikten sonra asla aynı olamazsınız.”

Daha sonra Leary, LSD konusunu ele aldı ve 1963'te bu konuda basma bilgi vermeye başladı. Leary'ye göre, 1965'te LSD şeytan madde haline geldi, yasaklandı ve yasadışı ilan edildi. Sandoz maddenin üretimini durdurdu ve küçük yeraltı laboratuvarlarından oluşan bir ordu onu imal etmeye başladı. LSD anında popüler hale geldi.

1965'te psikedeliklerin tedavi amaçlı kullanımına ilişkin bir psikiyatri konferansına sunulan bir raporda LSD ve meskalin hakkında şu bilgilere yer verildi:

1. Hastanın savunma mekanizmasını azaltır ve baskılanmış anıların ve çelişkin malzemenin öne çıkmasını sağlar. Bu da olayların hatırlanmasını uyarır ve yoğun bir duygusal boşalma yaşanır.
2. Oluşum halindeki malzeme daha iyi anlaşılır, çünkü hasta çatışmayı görsel bir imge olarak ya da canlı görsel semboller olarak görür. Bu, bunaltıcı olmaksızın kabul edilir, çünkü mesafeli farkındalık durumu açığa çıkan suçluluk duygularını daha az tahrip edici hale getirir.
3. Hasta kendisini terapistle daha yakın hisseder ve akıldışı duygularını anlatması daha kolay olur.
4. Uyanıklık bozulmaz ve içgörüler madde yok olduktan sonra da devam eder.

Yetkinlikle düzenlenmiş tedavi prosedürleri altında, halüsinasyonların bu etkileri ve burada değinilmeyen daha çoğunu ürettiği görülür. Hastanın telkine açıklığında dikkati çekici bir yükselme olur. Başka deyişle, deneyimin kendisine yönelik yargılama tutumu azalır. İçgörüler kayıtlar olmaksızın kabul edildiği ve maddenin alınmadığı koşullara kıyasla çok daha geçerli görüldüğü için bu durumun faydası olabilir.³⁴ [vurgular benim.]

On yedi yılını cezaevinde geçirmiş, 32 yaşındaki sabıkalı Charles Manson, LSD'yle tanışmış, Sientoloji'yle ilgilenmeye başlamış ve Alvin "Sürünen" Karpis nezaretinde müzik yapmaya başlamıştı. Aslında bu, Kuzey Kore'nin atom bombasına sahip olması gibi bir şeydi. "Bahçıvan", büyük Aşk Yazı sırasında umutsuz biçimde kendilerini arayan çiçek çocuklar, özellikle de kayıp genç kadınlar arasında başıboş dolaşıyordu. Artık her türlü saçmalığı ve öfkesiyle, bu kez cepleri LSD'yle dolu bir Charlie vardı.

Manson'ın ne zaman uzun saçlı, kılıksız bir hippie kişiliği geliştirdiğini söylemek zordur. 29 Temmuz 1967 günü Manson "polis memurunu engelleme" gibi küçük bir suçtan tutuklandı. Hippilerin, çiçek gücüyle dolu büyük Aşk Yazı'nın Ağustos ayı yaklaşmıştı, fakat Manson tutuklandığı gün çekilen sabıka kayıt fotoğrafında gayet muhafazakâr bir saç stiliyle görülüyordu. Saçlar biraz uzun, tepede ve önde kıvrırcık, ellili yılların sonunda görüldüğü gibi briyantınli, fakat kulak çevreleri ve enseye bakıldığında kesinlikle bir berberin elinden çıkmış gibidir.

Manson'ın kendi tarzı vardı ve bundan taviz vermiyordu. Otuz yıl sonra, 1997'de o günleri şöyle hatırlayacaktı:

Son kez dışarı çıktığımda, her şeyin bir çuval çürük elma olduğunu biliyordum. Fakat onların en kötüsünden daha iyi ya da en iyisinden daha kötü olduğumu düşünmüyordum. Aynı boktan şey ya da bir bok yığını. Üzerinde bu yüzden çiçek yetişmiyordu. Ben çıktığımda durum buydu. Elbette başka şeyler de vardı ve ben altmışlardaki o veletlerin arasında sıkışıp kaldım. Fakat ben altmışlar tarzında değildim; kırklı yılların tarzındaydım ben. Benim kahramanım Elvis Presley değil, Bing Crosby idi.³⁵

Charlie Manson, gerçekten cesur bir yeni dünyada, gençler, özellikle de toplumun eski değerleri tarafından kilit altında tutulan ve zincire vurulan kızlar için daha önceleri asla var

olmayan bir dünyada tek başına oluşan genç ve aşırı duyarlı çiçek çocuklarla yaşamaya başladı. O zamana kadar hem gençler hem de kadınlar önemsiz görülmüşlerdi. Charlie onlara zincirlerini kırıp atmalarını, en iyisini bildiklerini, altmışlar gibi bir dönemin yaşanmadığını, yirmilerin bile böyle olmadığını söyledi. Hiçbir kural yoktu artık ve her şey mümkün görünüyordu. Geçmişten gelen hiçbir şey şimdiki zamanla kıyaslanamazdı.

Charlie bir keresinde o zamanlar hakkında şöyle dedi:

Bu insanları sokakta görebiliyordum. Bilirsiniz, açık gözle görülürler. Sokaktaki bu insanlar tıpkı benim gibiydiler. Hayatları kâğıt kahve bardakları, boş hamburger torbaları, çöp ve pis kokulu Kotex paketleri ve kirli araba lastikleri gibi fırlatıp atılıyordu. Onlar çevrede yüzüp duran çöp yığınları, tuvalette ve evinizdeki gider deliklerine bulaşmış bok gibiydiler... Toplumun fırlatıp attığı size ait çöplerden oluşan bu insanları topladım ben ve onları kullanılır hale getirdim. Onları su dolu kovalara koydum ve dışarıdaki hayatı sürdürmek için çalıştırdım.

The Fugs orkestrasından Ed Sanders, Haight'teki Aşk Yazı'nın özgür ve güzel olduğunu söyledi, "fakat bir zayıflık vardı: Çiçek hareketinin taşıdığı kırılmanlık açısından, yaralı çakallarla kuşatılmış binlerce tombul beyaz tavşan vadisi gibiydi."

Haight-Ashbury'deki bütün hippie hareketi, hızlı ucubeler ve motosikletçiler tarafından çiğnendiğinde ve 1967'nin o sisli ve soğuk sonbaharında her türlü edepsizliği ve hastalığı sergilediğinde, Manson ve taraftarları daha sıcak iklimlere yöneldiler, Los Angeles'a indiler.

Mary Theresa Brunner - Manson'ın Aile Matriyarkası

1967 baharında, hareketten altı ay önce, Manson Berkeley'deki Kaliforniya Üniversitesi'nin kapılarının önünde dola-

şıyor, dilenerek gitar çalıyordu. Orada önce küçük bir kanişe, daha sonra fazla çekici olmayan, gözlüklü, kızıl saçlı, 23 ya-şındaki Mary Theresa Brunner'a bağlandı. 17 Aralık 1943'te Wisconsin, Eau Claire'de doğan, John ve Evelyn Brunner'ın kızları olan Mary, Wisconsin Üniversitesi'nin tarih bölümün-den mezun olan ve yakınlarda UC Berkeley Kütüphanesi'ne memur olarak kabul edildiği Kaliforniya'ya taşman iyi bir Ka-tolik kızdı.

Charlie, Mary'yi ânında büyüledi. 1967 baharında terk ettiği hippy kampüsü Mary'nin burnunda tütüyordu. Karizmatik so-kak müzisyenini evindeki divana davet etti. Seks yoktu, ilişki tamamen platonikti. Daha sonra Charlie onun evine seks yap-mak için kız getirmeye başladı. Mary bu durumdan etkilendi ve onu yatağına aldı. Fakat Charlie kızları evde tutmaya devam etti, önce birini, sonra ikisini; sonunda sayıları on sekize ula-şacaktı. Ailenin kuruluşu böyle başladı, Mary Brunner'le. Ken-dilerine asla "Manson Ailesi" demediler, bu ismi onlara basın taktı. Onlar, kendilerine sadece "Aile" diyorlardı.

Brunner, Aile'nin matriyarkası haline gelecekti. Takma adı Maryoch ya da Anne Mary Manson idi. Manson'dan bir çocuğu olacaktı. Manson bebeği benimsedi ve ona Michael Pooh Hoo adını verdi. Mary, Hinman'ın evine giden kadınlardan biriydi. Hinman'ın kalbinden bıçaklanmasından önce yaşadığı üç gün-lük işkenceye bizzat katılmadıysa da en azından tanık oldu.

Manson, Tate-La Bianca cinayetlerinden suçlu bulunduk-tan sonra, eski kütüphaneci 1971'de Los Angeles'ta, Güney Hawthorne Bulvarı'ndaki bir silah mağazasında dramatik bir silahlı çatışmaya katıldı. Suç ortaklarıyla birlikte mağazanın tezgâhtarlarını ve o sırada içeride bulunan müşterileri yere yatmaya zorladı. Hep birlikte yüzlerce güçlü silahı bir kamyo-nete taşıdılar. Silahları Manson'ı cezaevinden kurtarmak için çalmışlardı; bir 747 jet uçağını kaçırmayı ve Manson bırakıla-na kadar saat başı bir yolcuyu öldürmeyi planlamışlardı. Fakat soygundan sonra kaçmak yerine mağazanın içindeki insanları

öldürmelerinin gerekli olup olmadığı konusunda tartışmaya başladılar. Bu arada polis mağazanın verdiği sessiz alarmla uyarıldı, on dakika süren bir silahlı çatışmanın ardından soyguncular teslim oldular.

Brunner, aşırı şiddet yanlısı bir beyaz güç hükümlü grubuyla, Aryen Kardeşliği (AB) ile ilişki kurdu. Başka Manson taraftarları da onun uzaklaşmasından sonra Aryen Kardeşliği'ne katıldılar ve AB'nin çekirdeğini oluşturan kuruculara yakın oldular. 1970'den sonra Manson Ailesi, Aryen Kardeşliği'nin içinde bir tür hizip olarak gelişti.

Brunner, Gary Hinman cinayetinde diğerlerinin aleyhine tanıklık yaptı. Anne ve babası Pooh Hoo'ya bakarken Hawthorne silah mağazası soygunundan aldığı cezayı çektikten sonra serbest bırakıldı ve daha sonra, Charlie Manson'ın şimdilerde kırkını aşmış olması gereken oğlunu büyütme üzere Ortabatı'ya çekilerek gözden kayboldu.

Lynette Alice Fromme - Cızırtılı

Mary Brunner'e katılan ikinci kadın, Redondo Beach'li hevesli bir genç kız, "Cızırtılı" olarak bilinen, ince yapılı, yüzü çilli Lynette Alice Fromme idi. *Carrie* filmindeki Sissy Spacek'e benzeyen Fromme, aşırı sert babası tarafından evden kovulduğunda 17 yaşındaydı.

Lyn 22 Ekim 1948 günü Helen Fromme ile kocası William'm çocuğu olarak dünyaya geldi. William, Los Angeles uçak endüstrisinde çalışan bir uçak mühendisiydi. Lyn'in kendisinden küçük bir erkek ve kız kardeşi vardı. Yetenekli ve zeki bir kızıdı, akademik kariyerinin büyük bir bölümünde hep yüksek notlar aldı. Okul yıllığının editörü ve bir şair Dylan Thomas "uzmanı" idi. Fakat evde babasının sıkı denetimi altındaydı. Ona çok katı davranış kuralları dayatılmıştı. Yemeklerini bile ailesinden ayrı yemesi isteniyordu.

Lyn pek çok kez evden kaçtı, fakat her defasında döndü, annesiyle ve denetimci babasıyla barıştı. 1966'da Kaliforniya

sahilinde bir aşağı bir yukarı otostop yapıyor, içki içiyor, LSD kullanıyor ve tatmin edici bulmadığı cinsel ilişkilere giriyordu. 1967'de eve döndü ve El Camino College'e kayıt yaptırdı. Fransızca, tiyatro sanatı, psikoloji ve modern dans derslerine devam ediyordu. Yüksek not alarak Kaliforniya Üniversitesi'ne geçmeyi planlıyordu. Fakat tam o sırada babasıyla son bir kopuş yaşadı. "Çok saçmaydı," diye hatırlayacaktı daha sonra. "Sözlükte yer alan bir tür tanım üzerinde tartıştık. Ya onun dediği olacaktı ya da benim dediğim. Ben 'evet, ama' dedim. O ise 'ya evet ya hiçbir şey,' dedi."³⁶

Yanma sadece okul kitaplarını alan Lyn evden ayrıldı. Gidecek yeri yoktu. Otostop yaparak Venice Beach'e ulaştı. Manson duruşmasında tanıklık ederken şöyle anlatacaktı: "Venice'de bir bankın üzerine oturmuş ağlıyordum. O sırada yanıma bir adam yaklaştı ve şöyle dedi: 'Baban seni evden kovdu, değil mi?' O adam, Charlie'den başkası değildi."

Sadece birkaç dakika konuştular. Charlie zekâsını kullanarak onunla bir baba gibi konuştu. "Bir odanın dışına çıkmak için kullanılacak tek şey kapı değildir," dedi ona. "Odadan çıkmadan da özgür olabilirsin." Çok cool, diye düşündü Lyn.

Charlie ona San Francisco'ya gideceğini söyledi. İsterse o da gelebilirdi. Ne zaman? Hemen şimdi gidiyoruz, dedi ona. Lyn biraz duraksayınca, Manson "Senin adına düşünecek değilim," diyerek, yürüyüp gitti. Birinci yıl ara tatilinin bitmesine daha üç hafta vardı. Lyn, kitaplarını topladı ve Manson'ın peşinden gitti.

Lyn, Manson ile Mary Brunner'a katıldı. Mary kütüphane memurluğunu bıraktı ve son maaşını üçünün San Francisco'nun kuzeyindeki Mendocino İlçesi'ne gitmesi için harcadı. Orada, okyanus kıyısında küçük bir kulübe kiraladılar ve Charlie hem Mary'nin hem de Lyn'in tabularını yok etmek için seks büyüsünü kullanmaya başladı, sonunda ikisini de yatağa attı. Bece-riksiz liseli aşıklarıyla yaptığı aptalca seksten sonra, Manson'la seks yapmanın akıllara durgunluk verici olduğunu hatırlayacaktı. Manson, onun klitorisini, Lyn'in sözleriyle o "ince, sert,

aşırı duyarlı şey”i keşfetmesini sağlamıştı. Manson ona oral seks yapan ilk sevgiliydi.

Manson 17 yaşındaki kıza şöyle diyordu: “Gerçek şudur ki bir erkek severse, kadının kendisini dünyanın en güzel yarattığı olarak hissetmesini sağlar. Ve eğer bir kadın severse, sevdiği adamın aşkını bir sevişmede, tek bir harekette, bütün duyguları bir anda içine alarak hissedebilir.”

Lyn onun lehine tanıklık yaparken şöyle diyordu: “Charlie bizim babamızdır. O bize her şeyi öğretir. Ben bir köşede kıvrılıp kitap okurdum, önümden geçerken durur kitabın söylediği şeyi bana anlatırdı... Ve düşüncelerimizi de bilirdi... Hep mutluydu, hep. Zaman zaman saçını taramak için banyoya gittiğinde, herkes onu seyretmek için kapıya üşüşürdü, çünkü o çok eğlenceli biriydi.”

Cızırtılı, 1969 cinayetlerine katılmadı, fakat altı yıl sonra bir cinayet girişiminde bulundu. 1975 yılının Eylül ayında Sacramento’da, üzerinde dolu bir 45’lik yarı-otomatik tabanca olduğu halde Başkan Gerald Ford’a doğru koştu. Gizli Servis tarafından yakalanıp yere yıkılmadan önce ona iyice yaklaşmıştı. Hemen yargılandı ve Kasım ayında Başkan’a suikast girişiminde bulunmaktan hayat boyu hapis cezası aldı.

Cızırtılı’nın hayat boyu mahkûmiyeti Manson’un 37.50 dolar çaldığı için yedi yıla mahkûm edilmesini andırıyordu. Cızırtılı’nın Ford’u gerçekten vurmak istediğine inanan pek az kişi vardı. Aslında tabancanın şarjöründe sadece dört mermi vardı. Ancak tabancanın namlusuna mermi sürülmemişti. Bu da Cızırtılı’nın istediği an silahını çekebileceği, fakat ânında ateş edemeyeceği anlamına geliyordu. Bunun için önceden tabancanın sürgüsünü çekip namluya mermi sürmesi gerekiyordu. Lyn silahlara yabancı biri olmadığı için silahı önceden hazırlamayı ihmal etmiş olamazdı. Fakat öte yanda, aşırı gergin olduğu için bu hareketi yapamamış da olabilirdi. Zarar verme niyetinde değil idiyse, silah neden doluydu? Pek çok kişi Lynette Fromme’un en kötü saldırıdan hüküm giymesi

gerektiği kanaatindeydi. Kendisi hâlâ cezaevinde. Bu kitap yazılırken neredeyse 60'ında olmalı.

Susan Atkins - Seksi Sadie Mae Glutz

Seksi Sadie Mae Glutz olarak bilinen Susan Atkins cinayetler sırasında 21 yaşındaydı ve bütün aile üyelerinin belki de en kötüsüydü. Cielo Drive'daki çimenlikten kaçmaya çalışan kurbanlardan birini izledikten sonra, sekiz buçuk aylık Sharon Tate'i öldüresiye bıçaklamak için eve döndü.

Susan Atkins 7 Mayıs 1948 günü Kaliforniya, San Gabriel'de doğdu. Üç kardeşin içinde tek kızdı. Görünüşe bakılırsa ailede alkol sorunu vardı ve bir keresinde yetkililer çocukları alma girişiminde bulunmuşlardı. Kilise korosunda şarkı söyleyen dindar bir kızdı; Kız Izciler örgütünün bir üyesi ve ilkokulda iyi bir öğrenciydi.

Ne var ki Susan, anne ve babası erkek kardeşlerini daha çok sevdikleri için ailesini terk etti. Annesi çok genç, babası ise çok yaşlıydı. Atkins daha sonra şöyle diyecekti: "Annemi sevmezdim. Benimle iyi geçinmeye çalıştı, fakat ben onu reddettim. Babamı da sevmezdim. İkisinden de hoşlanmazdım. Annemden hoşlanmazdım, çünkü o bir alkolikti... babam da alkolikti, annemi sürekli döverdi."

1963'te, Susan 15 yaşındayken, annesine terminal kanser teşhisi konuldu. Susan ve kilise korosu ölmekte olan annenin yatak odası penceresinin önünde şarkı söylediler. Annenin ölümü konusunda akrabalar şunu hatırlarlar: "Susan bu konuda gayet kayıtsız bir tavır içindeydi."

Annesinin ölümünden sonra Susan azmaya başladı. Bir arkadaşşı şöyle diyecekti: "Umursamaz bir hali vardı. Annesi öldüğünde hiçbir üzüntü belirtisi göstermedi. Susan'ın herhangi bir şeyi umursadığını sanmıyorum. Onda yanlış bir şeyler vardı."

Atkins evi terk ettiğinde 18 yaşındaydı. O günün yaş günü olduğunu söyler. Önemsiz bazı işlerde çalıştı, fakat genellikle suç işliyordu. Bir ara araba hırsızlığından tutuklandıysa da

şartlı tahliye edildi. Pek çok küçük suç işledi. Silahlı soygun yapan bir grupla sık sık görüşüyordu. San Francisco'da üstsüz dansöz olarak çalıştı ve bir komünal evde yaşadı. Bu arada Satanizm'i benimsedi. Duruşmada okunan psikiyatrik raporu-na göre, Atkins, 1966'da,

...Satanik dönem dediği sürece girdi. Satanist Anton LaVey'le ilişki kurdu.* Bir cadı ayınının** ticari amaçlarla kotarılmasında çalıştı. Açılış gecesinde LSD kullandığını hatırlamaktadır. Rol gereği bir tabutun içinde yatması gerekiyordu. Halüsinasyonlar görerek orada yattı. Daha sonra, oradan çıkmak istemediğini söyleyecekti. Sonuç olarak perde on beş dakika kadar gecikti. O anda kendisini canlı ve bu çirkin dünyada her şeyin ölü olduğunu hissettiğini söyledi. Sonuç olarak, yaklaşık sekiz ay kadar kendi "satanik yolculuk"unu sürdürdü.

1967 yazında bir gün, Atkins 19 yaşındayken, bir partide Charlie'yle tanıştı. Atkins, onun şarkı söylediğini ve gitar çaldığını hatırlıyordu. Sesi ve söylediği şarkının sözleri onu büyüledi:

Şarkısını bitirdiğinde ona gitarını çalmak istediğimi söyledim. Hiçbir şey söylemeden gitarı ellerime tutuşturdu. Gitara baktım, elimi üzerine koydum, biraz tıngırdattım. Bil-digim tek bir perde vardı. "Bunu çalamam," diye düşündüm. Bunu yüksek sesle değil, kendi kendime söylemişim. Bana döndü ve gözlerimin içine bakarak, "İstersen bu gitarı çala-bilirsin," dedi.

Ona baktım ve ânında onun kim olduğunu ve orada neden bulunduğunu anladım. Başka deyişle, orada kendisinin be-

* LaVey, cüzdanları şişkin beyinleri küçük serseriler için uyduruk bir satanik kült oluşturan San Francisco'nun -İlk Satan Kilisesi'ne bağlı- kurucusuydu.

** Aslında, satanizm ile cadılık arasında hiçbir bağlantı yoktur. Ya psikiyatr ikisi arasında bağlantı kurarak hata yaptı ya da olayı örgütleyenle yaptıkları işi "Cadı Ayini" olarak adlandırdılar.

nim kafamın içinde olduğunu göstermek için bulunduğunu hemen anladım. Bundan asla kaçamazdım.

Ve, ah, daha önce buna benzer bir şey asla olmadı, aklımı başımdan aldı. O andan itibaren onunla birlikte oldum.³⁸

Birkaç gün sonra Manson, Atkins'i görmek için döndü:

Benimle sevişmek istediğini söyledi. Ben de onunla sevişmek istiyordum. Bunu kabul ettim. Bana üzerimdekileri çıkar-mamı söyledi. Üzerimdekileri çok rahat bir tavırla çıkardım. Beni bir boy aynasının önüne götürüp şöyle dedi: "Kendine bak. Sende hiçbir kusur yok. Mükemmelsin. Her zaman mükemmel oldun." Sonra dedi ki... "Mükemmel doğdun ve çocukluğundan şu âna kadar başına gelen her şey mükemmel biçimde gerçekleşti. Hiçbir hata yapmadın. Yaptığın tek hata, hata yaptığını düşünmendir. Onların hiçbirisi hata değildi..." Babamla sevişip sevişmediğimi sordu bana. Ona baktım, güldüm ve, "Hayır," dedim. Bunun üzerine, "Babanla sevişmeyi hiç düşündün mü?" diye sordu. "Evet," dedim, "babamla sevişmenin hoş olacağını düşündüm." Bunun üzerine bana şöyle dedi: "Pekâlâ, sevişirken beni baban olarak hayal et ya da zihninde beni baban olarak canlandır." Ve yaptım, öyle yaptım ve çok güzel bir deneyimdi.³⁹

Manson, küçük Suzy Atkins'e, zihnin ve bedenin bütünleştirildiği bir Sientolojist sevişme yöntemi kazandırıyor-du.

Susan Atkins, kısa sürede Seksi Sade Mae Glutz'a dönüştü. Aile'den birinden çocuk sahibi oldu. Çocuğa Zo Zo Ze Ze Zadfrack (başka kaynaklara göre, sanki bir fark varmış gibi, Zezo Zece Zadfrack) adı verildi.

Susan Atkins, Cielo Drive katliamına katılmadan önce, 26 Temmuz 1969'da Gary Hinman işkence ve cinayetine katılmıştı. Otuz iki yaşındaki Hinman, Los Angeles'ta müzik öğreniyor, UCLA'da sosyoloji doktorası yapıyordu. Nichiren Shos-

hu Budist mezhebinin bir üyesiydi, pek çok arabası ve bir de Volkswagen karavanı vardı. Hinman, Topanga Kanyonu'nda sevilen biriydi, otostopçular ve hippiler sık sık evinde kalırlardı. 1968'de Manson da aynı evde kalmıştı. Hinman'ın sentetik meskalin imal ettiğine dair söylentiler de vardı.

Tanık ifadelerine göre, 25 Temmuz Cuma günü, Bobby Beausoleil, Mary Brunner ve Susan Atkins üzerlerinde bir tabanca ve bıçaklarla Hinman'ın evine girdiler. Ondan para ve arabalarının ruhsatların istediler. Hinman reddedince, üçlü onu dövmeye başladı. İstediklerini alamayınca, Manson'a telefon ettiler.

Manson elinde sallayıp durduğu bir kılıçla geldi ve Hinman'm arabaları ve parayı kendisine teslim etmesini istedi. Hinman reddettiğinde Manson kılıçla ona saldırarak, kulağının bir kısmını kopardı ve yüzünde çenesine kadar uzanan bir yara açtı. Hinman hemen arabalarının anahtarlarını ona teslim etti ve Manson arabalardan birine binip gitti. Ayrılmadan önce kızlara Hinman'm yarasını dikmelerini ve nakit para alma çabasını sürdürmelerini söyledi.

Atkins ve Brunner, Hinman'ın yarasını diş ipiyle tutturdular daha sonra ona cumartesi günü sabahtan akşama kadar ve pazar günü işkence yaptılar. Uyumak için ara verdiler. Pazar günü Hinman hâlâ para vermemişti. Beausoleil bir kez daha Manson'ı aradı. Manson'ın şöyle söylediği iddia edilir: “Ne yapacağını biliyorsun” ya da “Ne yapacağını biliyorsun. Öldür onu; bizim için iyi biri değil” ya da “Çok şey biliyor.”

Manson, Hinman'ın öldürülmesi için talimat verdiğini kesin bir dille reddeder:

Tanığın iddiasına göre, beni Hinman cinayetine bağlayan tek olay olan bu telefon görüşmesinde Beausoleil bana ne yapacağını sormuş ve ben de ona, “Ne yapacağını biliyorsun,” demişim. Ona [sesini yükselterek] “Ne yapacağını biliyorsun,” gibi bir şey söylemedim. Ona şöyle dedim: “Adamım, sen bir erkeksin, büyü biraz, çocuğum. Bana ne yapacağını sorma.

Kendi ayaklarının üzerinde dur. Kendi hareketlerinden sorumlu ol. Bana ne yapacağını sorma.”⁴⁰

Beausoleil onu dört kez bıçaklarken şöyle bağıırıyordu: “Toplumun sana ihtiyacı yok. Sen bir domuzsun! En iyisi bu. Ben senin kardeşimim.” Hinman kanlar içinde ölürken, kızlardan biri onun eline bir dua tespihi tutuşturdu ve Hinman, “Nam Myoho Renge Kyo – Nam Myoho Renge Kyo,” diyerek mensup olduğu Budist mezhebinin ilahisini mırıldandı.

Hinman bilincini kaybetti, fakat nefes almaya devam ediyordu. Susan Atkins ve Mary Brunner boğulana kadar onun yüzüne bir yastık bastırdı. Onun kanıyla duvara şöyle yazdılar: “Domuzlara Ölüm” ve ortamı bir tür Kara Panter hiti olarak görülecek şekilde düzenlemeye çalıştılar. Hatta duvara bir kedi patisi çizdiler.” Hinman’ın araçlarından biriyle olay yerinden ayrıldılar.

Charlie’nin Apokalipsi

Hinman cinayeti ile Tate cinayetleri arasında geçen günlerde Manson, Los Angeles’taydı, bir 1952 Hostess Twinkies pastane kamyonuyla sahil boyunca seyahat ediyordu. Pek çok tanık ve bir trafik belgesi onun seyahat ettiği yerleri gösterir.

Manson, Big Sur’daki Esalen Enstitüsü’ne gitti. Esalen bir kişisel “gelişim merkezi”ydi (bugün de öyledir). San Francisco ve Los Angeles’tan gelen zengin müşteriler burada ağırlanırlar, çeşitli konuk konuşmacıların her türlü alternatif Doğu ve Batı felsefeleriyle ilgili seminerlerini izlerler. Konular yoga-dan satanizme kadar değişir. Abigail Folger de sık sık Esalen Enstitüsü’nde kalırdı.

Manson yüksek Hollywood sinema ve müzik çevrelerinde dolaşıyordu. En uzun süre Beach Boys’un davulcusu Dennis

* Bu gayet aptalca bir fikirdi. Kara Panterler, siyasi cinayet işledilerse de, kurbanlarının kanıyla slogan yazdıkları ya da kedi patisi çizdikleri görülmemişti.

Wilson'ın evinde misafir oldu. Cezaevindeyken, marihuana bulundurmaktan içeri atılan Phil Kaufman'la tanışmış, ondan kendi LIES albümünü yapma sözü almıştı. (Manson'ın yargılanmasından sonra, 1970'de Kaufman sözünü tuttu.) Manson'ın tarihi sinema ve müzik endüstrisindeki ağır şahsiyetlerle tanışma ve onlarla görüşmek için değerlendirdiği fırsatlarla doludur. O sıralarda eğlence endüstrisi eski stüdyo dinazorlarından kendini kurtarıyor ve sokaklardaki gençlere yaklaşıyordu. Manson gibi bir adam için pek çok açık kapı vardı. (The Beach Boys, Manson'ın "Son Vermek" adlı şarkısının kaydını yapmış ve 20/20 albümünde "Sevmemeyi Asla Öğrenme" adıyla şarkıya yer vermişti.)

Manson, Esalen'i pek çok kez ziyaret etti, seminerlere katılıyor, tesislerdeki jakuzi ve kaplıcalardan yararlanıyordu. Ne var ki oraya son ziyareti Manson için pek iyi olmadı. Tanık Paul Watson'ın anlattıklarına göre, Manson ona şunları söylemişti: "Esalen'e [gittim] ve üst düzey olduğu düşünülen insanlara gitar çaldım ve onlar benim müziğimi reddettiler. Bazıları uyuyormuş gibi yaptılar, bazıları da, 'Bu bana fazla ağır geliyor,' 'Buna hazır değilim,' bazıları da, 'Ben bunu anlamıyorum,' diyor, bazıları da kalkıp gidiyor."⁴¹

Manson 8 Ağustos 1969 Cuma sabahı Los Angeles'a döndü. Esalen'den sonra kendisini dışlanmış ve reddedilmiş hissediyordu. Karanlık, ağır bir ruh hali içindeydi. Sharon Tate ve arkadaşlarının hayata veda etmelerine yaklaşık on iki saat kalmıştı.

Manson önceki altı ayı, kumsal arabaları satın alarak, siyahlar ile beyazlar arasında bir ırk savaşının patlak vereceğini tahmin ettiği Death Valley'de saklanmayı planlayarak Ailesi'yle geçirmişti. Taraftarlarını nefret ve korkuyla besliyordu. Savcılık, Manson'ın bu hale, Beatles'ın *White Album*'ündeki bir şarkıdan esinlenerek Kargaşa dediğini iddia edecekti. Olabilir.

Ya da belki Charlie'nin beyni uyuşturucular, paranoya ve Hollywood saçmalıklarıyla erimişti. Manson bu ruh hali için-

de ve uyuşturucuların da etkisiyle aklına geleni söylüyor ve ertesi gün söylediklerini unutuyordu. Fakat Aile'nin güvenilir erkek üyelerinden Tex Watson'a göre, bir öğle sonrası Manson ona Terry Melcher'ın Cieolo Drive'daki eski evine gideceğini ve onu uyarmak için evde bulduğu herkesi öldüreceğini söyledi. Manson dana önce Melcher'le sonu pek iyi olmayan bir müzik işi yapmıştı. Melcher'ın o evde yaşamadığını, orada artık Sharon Tate'in kaldığını biliyordu. Susan Atkins ve Patricia Krenwinkel'e, Tex'e eşlik etmelerini ve kendilerine söyleneni yapmalarını emretti.

Patricia Krenwinkel - Büyük Börek

Patricia Krenwinkel, Manson'la tanıştığında 18 yaşındaydı. Eski bir Presbiteryen Pazar okulu öğretmeni ve hevesli bir İncil okuruydu. Sıradan bir görünüşü vardı: Erkeksi bir yüz, aşırı tüylü bir vücut, kepçe kulaklar, daha sonraları saçları kazınmış bir kafa. Büyük Börek, Katie ya da Sarı olarak da biliniyordu.

Krenwinkel Los Angeles, Manhattan Beach'de büyüdü. Babası Joe bir sigorta ajanı, kilise çalışmalarına katılan ve cemaat işleriyle uğraşan annesi ise ev kadınıydı. Lisede gayet başarılıydı ve bir dönem Alabama, Mobile'daki Cizvit Springfield Kolej'e devam etti. Tutuklanmasından sonra ailesi onu, gerek aile hayatına, gerekse okul ve kilise faaliyetlerine katılan, hiçbir sorun çıkarmayan, mükemmel, normal, mutlu, zeki, gayretli, dindar, iyi huylu bir çocuk olarak betimledi. "Pat büyük bir coşkuyla İncil okurdu... Asla düşmanca ya da öfkeyle davranmazdı... kavgaya etmezdi... hayvanlara asla kötü davranmazdı... fiziksel şiddet uyguladığı görülmedi... çabuk sinirlenen biri değildi... Sabahları erken uyanırsa, beşiginden ayrılmaz, resim yapar ya da kendi başına oynardı... gürültü yapmadan sessizce oynardı. Uyandığında ağlamaz ya da bir şey istemezdi. Onunla hiçbir sorunum olmadı... asla saygısız değildi... örnek bir çocuktu... polisle hiçbir sorunu olmadı... trafik cezası bile almadı."⁴²

Dehşet verici bir durum!

Cielo Drive’da, eski Pazar Okulu öğretmeni, Abigail Folger’ı evin önündeki çimenliğe kadar kovaladı ve onu yirmi sekiz kez bıçakladı. Bu arada Folger, “Yeter, öldüm artık,” diye inliyordu. LaBianca evinde ertesi gece, Rosemary’yi öyle sert bıçakladı ki kadının omurgası kırıldı. Daha sonra Leno LaBianca’nın karnını servis çatalıyla yardı.

Cezaevi psikiyatrina çocukluk dönemine ilişkin anlattıkları anne ve babasının anlattıkları kadar toz pembe değildi. Hep istenmediğini ve sevilmediğini hissetmişti, çirkin ve kılılı olduğunu düşünüyordu (birileri ona böyle demiş olabilirdi). On dört yaşındayken fazla şişman olduğunu düşünüp diyet yapmıştı. Anne ve babasının ona tam bir zihin denetimi uyguladıklarını söylüyordu. Başkalarına dindar ve itaatkâr görünerek kendine olan nefretini içselleştirmişti. Gerçek benliğini baskılama ihtiyacı, hep baskılamak ve gizlemek istediği bir öfke yaratmıştı.

Anne ve babası, Patricia 13 yaşındayken boşandılar. “Çocuklar bundan etkilenmediler,” diyorlardı. “Çok sakın, çok kişisel bir olaydı, çocuklar bu sürece katılmadılar, incinmediler.” Öyle sanıyorlardı.

Krenwinkel, Manson ve Mary Brunner’la, aynı apartman dairesinde kaldıkları ve eroin bağımlısı olan üvey kız kardeşi (anne ve babanın bir fantezi âleminde yaşadıkları çatı altında geçirilen mükemmel bir çocukluk döneminin bir başka ürünü) aracılığıyla tanıştı.

Patricia, tanıştıkları sırada Manson’ın ona her şeyin mükemmel olacağını söylediğini hatırlıyordu. Manson onun gizli benliğini özgürleştirecekti. Manson onunla ışıklar açıkken sevişen ilk erkekti. “İlk gece başımı onun kucasına koyup ağladım. Benim babam gibiydi. Her şey çok saf, çok iyiydi... Ona nereye giderse peşinden geleceğimi söyledim.” Ve öyle de yaptı.

Linda Kasabian - Cadı Yana

Aileye yeni katılan Linda Kasabian, Tate cinayetlerinde Watson, Atkins ve Krenwinkel'e eşlik etti. İçlerinde sadece Linda'nın sürücü ehliyeti vardı. 21 Haziran 1949'da Maine, Biddeford'da dünyaya geldi. Henüz çok küçükken anne ve babası boşandılar ve tekrar evlendiler. New Hampshire, Milford'da büyüdü.

Kasabian o dönemi şöyle hatırlar: "Annemle babam çok kavgalı ederlerdi. Çocukluğumdan aklımda kalan ilk şey bir divanın üzerinde oturup ağlayışımıdır. New Hampshire'a taşındıktan sonra babam evi terk etti. Annem ayrılmadan önce bana ayakkabı alması için ona ısrar etti ve reddedildi. Sadece giderken elime biraz para tutuşturdu."

Daha sonra babasının onu görmek için arabayla evin çevresinde dolaştığını hatırlar. Arabada her zaman başka bir kadın oluyor ve Linda o kadından nefret ediyordu.

"Annem ve ben yakınlaştık... Saçlarıma bukleler yapar, bebek önlükleri giydirip sokağa çıkarır, herkese beni gösterirdi. Babam onu bulaşık makinesinin üzerine yatırıp döverdi. Fakat üvey babam daha kötüydü. Adı Byrd idi ve kendi çocukları vardı. Anneme kendi çocuklarının daha iyi olduklarını söyleyip dururdu. Bir gün ona bağırdım. "Senden nefret ediyorum, anladın mı?" dedim. O da bana "Öyle mi, ben de senden nefret ediyorum," dedi. "Kafayı yedim. Sadece kafayı yedim."

İlkokuldayken Linda bir amigo ve yıldız bir atletti. Fakat daha sonra hatırladıklarında hafif bir kayma olur ve Aileen Wuornos'un çocukluğunu andırır:

Nehir kıyısına gider soyunurduk. Orada oğlanlar ve kızlar vardı, kumlara uzanır, ördekleri besler, eğlenirdik. İri böcek gözleri olan o çocuk, Larry de oradaydı. Benden hoşlanıyordu, ben de galiba ondan hoşlanıyordum. Fakat onun bizimle nehir kıyısına gelmesini istemezdik ve bu durum onu kızdı-

rırdı. Bir gün öğretmenimize gitti ve bir sorun çıktı. Sonra bir gün tanıdığım bir kız bana pis küçük nehir kızı dedi. Fakat oğlanlar benden hoşlanırlardı. Belki beni nehir kızı olarak gördükleri için.⁴³

Linda 16'sına geldiğinde okuldan ayrıldı, evlendi ve hemen boşandı. Robert Kasabian adlı bir hippyile tanıştıktan hemen sonra onunla ikinci evliliğini yaptı ve çift çeşitli komünlerde kalarak ülkeyi dolaştı. Mart 1968'de Linda ilk çocuğu Tanya'yı doğurdu. Ertesi yıl çift, bazı Manson Aile üyeleriyle tanışan Charles Melton'la Topanga Kanyonu'nda yaşıyordu. Robert'le evliliği 1969'da dağılırken Linda, Aile'nin üstlendiği Spahn's Ranch'teki arkadaşlarını ziyaret etti. Manson'la bir gün geçirdikten sonra, Topanga Kanyonu'na geri döndü, eşyalarını topladı, Melton'ın beş bin dolarını çaldıktan sonra Robert'i terk ederek Aile'ye katıldı.

Cinayetler sırasında, evin dışında gözcülük yaptı. Mahkemede diğer sanıkların aleyhine tanıklık yaptığı için cezasında indirim yapıldı. Cezeviden çıktığında Kasabian'la barıştı. New Hampshire'a taşındılar. Orada Linda bir çocuk daha doğurdu.

1971'de kendisiyle yapılan bir röportajda koyu Hristiyan olduğunu iddia etti. "Özgürlük İsa'yla bütünleşmektir," diyor-du, yatağının başucundaki İsa resmini göstererek.

1996'da polis Linda'yla kızlarından birini bir silah ve uyuşturucu madde soygunu yaparken tutukladı. Linda'nın, takma adı "Bayan Tehlikeli" olan kızı kokain bulundurmakla suçlandı ve bir yıl hapse mahkûm edildi. Linda Kasabian'ın üzerinde metamfetamin bulundu, fakat madde bağımlılığı tedavisi görmeyi kabul edince serbest bırakıldı.⁴⁴

Manson, kızları Cielo Drive'a göndermeden önce onlara evde bir işaret bırakmalarını söyledi: "Cadıları hatırlatan bir

şey olsun.” Tex ve Atkins burunlarına kokain çekmiş (amfetaminleri küçümseyen Manson’ın bilgisi dışında), Kasabian ile Krenwinkel ise olacıklara dair merak içinde 1959 model Ford’u San Fernando Vadisi’nin cuma gecesi trafiğinin içinden geçerek Hollywood Hills’e doğru sürdüler. Gece vakti yüksek tepe büyüleyiciydi. Karanlık ve görece kırsal tepelerden Los Angeles, her iki tarafta ufka kadar göz kırparak uzanan engin bir ışık okyanusu gibi görünüyordu. Tepelerin üzerindeki Mulholland Drive’ı geçtikten sonra North Beverly Glen Bulvarı boyunca Bel Air’e doğru indiler, Sunset Bulvarı’na gelmeden tepenin çevresindeki karmaşık sokaklardan oluşan semte ulaşmak için sola döndüler, Cielo Drive kapısından tepeye doğru arabayı park ettiler. Yanlarında giysiler, bir halat, bıçaklar ve bir tabanca vardı. Siyah giysiler içindeydiler. Bu kıyafetleri “böcek gibi sürünebilmeleri” için Manson satın almıştı. Bu giysilerle kimseye görünmeden gece vakti insanların evine sessizce süzûlebileceklerdi.

Dışarıda, çalıkların arasına gizlenmiş gözcülük yapan Kasabian evin içinde olanlar hakkında pek az şey biliyordu. Bağırışmalar, itişme sesleri duyuyordu. Bir ara Voytek Frykowski’nin bağırarak, kanlar içinde evden fırladığını gördü. Susan Atkins ve Tex adamın peşinden koştu, onu yakalayıp bıçakladılar. Frykowski ayaklarının üzerinde durmaya çalışıyordu. Avcılar tarafından kuşatılmış yaralı bir hayvan gibi bahçedeki aydınlatma direklerinden birine sarıldı. Nihayet başına on üç darbe aldıktan, üzerine iki el ateş edildikten ve elli bir kez bıçaklandıktan sonra yavaşça kayarak çimenlerin üzerine yığıldı.

Kasabian, Abigail Folger’ın, beyaz geceliği kıpkırmızı evden çıktığını, Krenwinkel’in bir bıçakla onu kovalayıp çimenlik alanda doğramaya başladığını görünce, kendisini kötü hissetti. Cielo Drive’dan çıktı, arabaya gidip beklemeye başladı. On dakika sonra Tex, Atkins ve Krenwinkel’in, tıpkı birer zombi gibi, siyah giysileri sıırıslık, ellerinde ve yüzlerinde kırmızı lekeler olduğu halde evden çıktıklarını gördü.

Leslie Van Houten - Takma İsim Verilmeyen Lulu

Ertesi gece, Charlie, Tex ve Krenwinkel arabalarını bu kez Leno ve Rosemary LaBianca'nın evine sürdüler. Onlara Aile'nin bir başka kadın mensubu eşlik ediyordu: 19 yaşındaki Leslie Van Houten. Presbiteryen bir ailenin yine "mükemmel" çocuğu olan Leslie bir Mavikuş, Kız İzci ve Job Kızları denilen bir dini grubun üyesiydi. İki çocuğun en küçüğüydü. Yedi yaşındayken anne ve babası iki Koreli öksüzü evlat edinmişlerdi.

Aile bu örnekte de dindar ve ideal bir aile olarak resmedilir, fakat Leslie'nin babasının alkolizm sorunu vardır. Evlilik kayalara çarpar. Leslie 14 yaşındayken anne ve baba boşanırlar.

Leslie okulda gayet başarılı ve popülerdi. Lise mezuniyet balosunda Mezuniyet Kraliçesi seçildi. Fakat ikili bir hayatı vardı. Marihuana içiyordu. Bu alışkanlık dönemin orta sınıf aile çocuklarında nadiren görülüyordu. Hamile kaldı, çocuğu aldırdı.

İşletme okulundan mezun oldu, fakat çalışmadı. Sonunda San Francisco'ya gitti ve yeraltı film yapımcısı Kenneth Anger'in *Lucifer Rising* filminin yakışıklı yıldızı Bobby Beausoleil'le takıldı. Beausoleil, Manson'la takılıyor ve yavaş yavaş Aile'nin içine çekiliyordu. Sonunda Charlie'ye bağlandı ve Leslie Van Houten'i de beraberinde sürükledi.

Van Houten, Manson tarafından önemsenmediğini hissetti. Ona diğer kızlar gibi bir takma isim bile vermemişti. Üstelik onu rahatsız edici biçimde Watson'ın kadını olarak görüyordu. Van Houten, Cielo Drive'a giden kızların işledikleri cinayetleri dinledikten sonra, Manson'a olan bağlılığını kanıtlamak için bir dahaki sefere onlarla birlikte gitmeye karar verdi. Ertesi gece eline bir fırsat geçti.

Manson eve bizzat gelip Rosemary ve Leno LeBianca'yı silahla tehdit ettikten sonra, onları elleri kolları bağlanmış halde Charles Watson, Patricia Krenwinkel ve Leslie Van Houten'in insafına terk ederek ayrıldı. Leno'yu öldürdükten sonra, Rosemary'nin boğazına bir elektrik kordonu doladılar.

Watson ile Krenwinkel onları bıçaklarken, Van Houten onun başını bir yastıkla aşağıda tutuyordu. Sonra evin temizlenmesine, delillerin yok edilmesine, duvarlara ve buzdolabının üzerine “cadı” sloganları yazılmasına yardımcı oldu. Nihayet bir takma isim kazandı: Lulu.

Manson, Krenwinkel, Van Houten ve Atkins birlikte yargılandılar ve ölüm cezası aldılar, fakat 1970’de ölüm cezası geçici olarak askıya alındığında infazlar gerçekleşmedi. Şartlı tahliye duruşmalarının tutanaklarını internette bulmak mümkündür. Atkins, İsa’yı büyük bir yol olarak gördüğünü iddia ederken, diğer kadınlar onu küçük bir yol olarak görüyorlardı. Hepsi üzgündü, ağlıyorlardı. 2006 ve 2007 yılında sayısız şartlı tahliye duruşmasında boy gösterdiler. Salıverilme olasılıkları yoktu.

Manson partiye devam eder. Bir süre kadar kendi internet sitesi oldu: HASH.com. Fakat site kaldırıldı. Bir WHOIS araştırması sitenin “kilitli”, fakat satışa hazır olduğunu göstermektedir. Günümüzde elbette çare tükenmez. Bu kez başkaları onun adına farklı URL’lerle siteyi işleterek, önceki sitenin arşivine ulaşılmasını sağlamaktadır.

Charlie’nin Çılgınlığı İçin Yöntem

Charlie Manson çevresindeki insanlardan mutlak itaat talep ediyordu. Sözü asla tartışılmazdı. Önceleri, müritlerinin iradesini kıran şeyin uyuşturucular, özellikle de LSD olabileceği düşünülürdü. Fakat öyle değildi. Bunu sağlayan seks idi. Haight-Ashbury Kliniği’nde çalışan ve Manson grubuyla görüşen Dr. David Smith, “Charlie’nin ailesinde yeni bir kız beraberinde belirli bir ortasınıf ahlâkı getirirdi. Charlie’nin yaptığı ilk şey bu ahlâkı yıpratmaktı. Bu yöntem onların hayatlarını yönlendiren denetimin ortadan kalkmasını sağlıyordu.”⁴⁵ Manson’ın kızları orta sınıf geçmişlerine ve eğitimlerine rağmen değil, bu sayede onun taraftarları haline geldiler.

Manson aile içindeki erkekleri kızlar aracılığıyla denetliyordu. Kızlar genellikle erkekleri onun çevresine çekiyordu. Kızların bu erkeklerle seks yapmalarını ya da yapmamalarını belirleyen de Manson idi, zira daha yaşlı bir adam olarak genç kızları genellikle korkutup kaçırdığını biliyordu.

Manson'ın kendisine itaat etmeyen herhangi bir kadına fiziksel şiddet kullandığı da oldu. Kendisiyle seviştikten sonra uzaklaştığı için takma adı "Yılan" olan 13 yaşında bir kıza özellikle taciz uyguladı. Kızın anne ve babası hippie olmuşlardı; çeşitli topluluklarda dolaşıp duruyorlar ve onun Aile'ye katılmasına karşı çıkmıyorlardı. Manson'ın bir keresinde kızı bir sandalye bacağıyla, bir keresinde de elektrik kordonuyla dövdüğü görüldü. (Manson'ın cezaevine gönderilmesinden sonra, bir bölge savcısı kızı evlat edindi ve okula gönderdi. Günümüzde kendisi bir bankanın başkan yardımcısıdır. Bunun mutlu bir son olup olmadığından emin değilim.)

Manson, grubun seks dönemlerini düzenliyordu. Bir tanığın ifadesine göre, "Her şey Charlie'nin talimatıyla yapılırdı." Taraftarlarını çıplak olarak tren gibi sıraya dizip onlarla dans ediyordu. Manson LSD ve peyote dağıtır ve Aile onun verdiği talimatlarla grup olarak ilişkiye girerdi. "Her şeyi başeserini yaratan bir heykeltıraş gibi yönetir, fakat kil yerine sıcak vücutları kullanırdı."

İnsanların "takıntılar"ım gidermek için seksi kullandı. On üç yaşındaki Lake'i, grubun önünde sodomize etti ve kendisinin hiçbir takıntısı olmadığını göstermek için genç bir adama oral seks yaptı.

Fakat bundan daha fazlası da vardı. Günümüzde bir Charlie Manson'ın yaptıklarına insanlar omuz silkerek gülüp geçebilirler. Fakat altmışlar çok özel zamanlardı. Bütün bir *Leave It to Beaver* kuşağı için bir bekâret kaybı dönemi bu; onlar sadece LSD alıp, esrar içip seks yapmıyor, aynı zamanda Vietnam'da ölüyor, yurttaşlık hakları eylemlerinde ve kampüs protestolarında Father Knows Best yetişkinleri tarafın-

dan sopayla dövölüyor ve öldürölüyorlardı. Birinci Dünya Savaşı'ndan dönen ve yirmili yıllarda isyanı ateşleyen “kayıp kuşak”ın aksine, altmışların çocukları genellikle evlerindeydiler. Onların travmaları savaş alanlarında değil, sessiz, kapalı banliyö evlerinde oluşuyor ve hem genç erkekleri hem de genç kadınları etkiliyordu. Döneme hâkim olan ikiyüzlölük eziciydi. Charlie Manson gibi bir karakter onların gözünde gerçek anlamda İsa benzeri bir kurtarıcıydı. O yeni bir şeydi. Manson'a katılan kadınların çoğunun dindar ailelerde yetişmiş olması rastlantı değildi. Modern Kaliforniya'nın bütün ethosu yeni bir maneviyat arayışını temel alır. Manson bu arayışın merkezinde yer alan biriydi.

Manson hüküm giydikten sonra şöyle dedi:

Dişlerinize et yersiniz ve sizden daha iyi olanları öldürörsünüz ve aynı açıdan bakarak, çocuklarınızın ne kadar kötü, hat-ta birer katil olduklarını söylersiniz. Ben sadece her birinizin bir yansımasıyım... Bıçaklarla üstünüze gelen bu çocuklar, sizin çocuklarınız. Onları siz yetiştirdiniz. Onları ben yetiştir-medim. Ben sadece onların ayağa kalkmalarına yardımcı olma-ya çalıştım.⁴⁶

Bu sözler Charlie'nin asla bir yalana dönüştürmediği bir doğru olabilir.

SONUÇ

YIRTICI KADINI TANIMAK

Kadın Seri Katil Profili

Anneniz, kız kardeşiniz, kızınız, büyükanneniz, karınız, kız arkadaşınız, bebek bakıcınız, çocuğunuzun ateşini ölçen hemşire, evde büyükannenize bakan hizmetçi uygun anda harekete geçmeyi bekleyen bir seri katil midir? Elbette değildir, ama olabilir. Size tatlılıkla sunulan bir fincan kahveyi içtikten sonra boğazınızda hissedebileceğiniz bir yanma dışında uyarıcı olabilecek işaretler nelerdir?

Vaka araştırmalarına konu olan kadınlarda bazı uyarıcı işaretler, ortak davranış özellikleri vardır:

- Dinleyenin algısında anlatanın değerini ve önemini artırma amaçlı abartılmış öykülerin anlatılması
- Zorlanımlı yalan söyleme
- Küçük hırsızlıklar, çek sahteciliği, kredi hileleri
- Ani ruh hali değişiklikleri, duygulu ve saygılı bir tutumdan ansızın düşmanca ve aşağılayıcı bir tutuma sürekli bir geçiş
- Rastgele cinsel ilişki davranışı
- Ölüm ve gerçek cinayet edebiyatına hastalıklı bir ilgi
- Aşırı madde ve alkol kullanımı
- Düzensiz beslenme ve obezite
- Çocuk tacizi geçmişi
- Bozulan evlilik geçmişi

Pekâlâ, haklısınız. Milyonlarca ortalama erkek ve kadın bu özelliklerin çoğunu sergiliyor olabilir. Başka deyişle, bağlam olmaksızın çok az uyarıcı özellik vardır. Karşılıksız çek basit

bir hatadan kaynaklanabilir. Fakat bir Kara Dul söz konusuysa sorunun yaklaştığını gösteren uyarıcı bir işaret de olabilir. Buradaki sorun bağlam için yeterli bilgiye sahip olmaktır.

Bir psikopatın karakteristik göstergeleri şunlardır:

- Yüzeysel cazibe
- Ben merkezlilik ve kendini önemli görme
- Uyarıcı ihtiyacı ve sıkılma eğilimi
- Yanıltıcı davranış ve yalan söyleme
- Kandırma davranışı ve manipülasyon
- Pek az pişmanlık ya da suçluluk duygusu
- Derinliği olmayan duygusal tepki
- Empati yoksunluğunun yol açtığı duygusuzluk
- Başkasından geçinmek ya da talancı davranış
- Yetersiz özdenetim
- Dürtüsel hayat tarzı
- Uzun vadeli gerçekçi hedeflerin yokluğu
- Rastgele cinsel davranış

Fakat bütün psikopatlar katil değildir. Pek çoğu özellikle zekidir, kongre üyesi koltuğundan ve köşe başındaki bürolardan yasalara gayet uygun biçimde her türlü zararı verebilirler.

Munchausen sendromunun da bazı uyarıcı işaretleri vardır, fakat bunlar da ancak bağlam içinde görülebilir. İşaretler bu türden bilgiyi toplayıp değerlendirebilen hekim ya da sağlık görevlisi için yararlı olabilir, ancak ailelere fazla yarar sağlamaz:

- Sebebi belli olmayan inatçı ve tekrarlayan hastalıklar; anne tarafından “eklenen” ya da yeni “hatırlanan” semptomlar ya da ayrıntılarla sürekli biçimde kurban rolü verilen çocuk
- Hastalık geçmişi ile klinik bulgular arasında uyumsuzluk; fiziksel bulgular üretmeyi sağlayan, fakat tıbbi muayenede

hiçbir bulgu vermeyen taciz geçmişi –mesela tekrarlanan tecavüz; aktarılan geçmişte olgusal çelişkiler –mesela, polis-in doğrulayamayacağı mekânlar

- Çocuk annesinden uzakta olduğunda gerçekleşmeyen semptomlar ve işaretler ya da annesi yanında olmadığı zaman çocuğun semptomlarla ilgili olumsuz yanıt vermesi
- Belirgin bir sebep olmaksızın çocuğun tıbbi tedaviye sürekli biçimde gerekli yanıt vermemesi ya da çocuğun psikolojik tedaviye tepki göstermemesi
- Ana ya da babanın hekimden daha az kaygılı görünmesi, zaman zaman tıbbi görevlileri yatıştırmaya çalışması ya da çocuğun iddia ve semptomları ezbere söylemesi ya da kendi öyküsünü anlatmaya fazla istekli olması
- Belirli bir teşhis olmaksızın annenin ya da çocuğun tekrarlanan hastane ziyaretleri ve kesin tıbbi değerlendirmeler yapması; annenin çocuğu çeşitli hastalık iddialarıyla tekrar tekrar muayene ettirmesi ve olumsuz sonuçlardan tatmin olmaması
- Sürekli biçimde çocuğunun yatağının başında duran, çocuk muayene edilirken yanında olmak için ısrar eden, doktorları sürekli biçimde öven, onlara aşırı biçimde bağlanan ya da başka hastaların durumuyla aşırı derecede ilgilenen bir anne
- Acı çekmekte olan çocuğunun tıbbi testlerini görünce seven; çocuğun cinsel saldırı test ve sorgulamalarından hoşnut olduğu görülen bir anne
- Çocuğun tıbbi sorunlarının anneninkilerle sık sık karşılaştırılması
- Çocuğun hissettikleri hakkında çocuktan daha fazla şey bildiği görülen şikâyetçi anne

Bütün bunlar hekime yardımcı olsa da, çocuğun evdeki babasına yardımcı olmaz. Mary Beth Tinning'in kocası fabrikada çalışırken çocuklarının çektiği acılar ya da sözde acılar

hakkında ne biliyordu; bir şeyler bilse bile hekim muayenehanesinde karısına eşlik edebilecek kadar vakit bulacak mıydı? Orada olsaydı bile karısının doktora anlatabileceği yalanları fark edebilecek bir konumda olacak mıydı?

Havaii’li bir adli tabip ve el yazısı uzmanı olan Kim Iannetta, insanların el yazılarında yırtıcı özelliklerin göstergelerini arar. Yazılı iletişim ve adli tıp doküman incelemesiyle davranış profili çıkarma konusunda yaklaşık otuz yıllık bir deneyime sahiptir ve pek çok tekil ya da seri kadın katilin el yazısını incelemiştir.¹

Kadınların ve erkeklerin profillerinde nasıl farklılıklar olduğu sorulduğunda Iannetta şöyle der: “En geniş anlamda erkekler ile kadınlar ya da kadınlar ile diğer kadınlar arasındaki profil farklılıkları dizisinin katilin kişiliğinin bir işlevi olarak bir stil unsuru olduğu görülür. Yani onların öldürme yöntemleri kişiliklerin bir uzantısı olarak yorumlanabilir, bu ise onların sadece kim olduklarını değil ne olmak istediklerini de gösterebilir.”

“Daha özgül olarak, erkekler ve kadınlar toplumun kültürel beklentilerine alıştıkça, el yazıları bize onların kendi rolleri içinde rahat ya da rahatsız olma düzeylerini değerlendirme fırsatı sağlar. Kadınlar tipik olarak daha pasif cins olarak işlev görürler; besleme, bakım, himaye, organize etme ve yönetme sorumluluklarını üstlenirler. Toplum erkeklerden daha iddialı davranış talep eder: Kibir, gurur ve saldırganlık erkek tarzıyla daha fazla özdeşlenir. Ne var ki hem erkek hem de kadın katillerde ortak olan, öfkelerinin, hiddetlerinin ve gerçekleşmeyen ihtiyaçlarının sonunda serbest kalmasına izin veren sosyopatik ya da psikopatik kopuş düzeyidir: Öldürme eyleminin kendisi.”

“Öldüren erkekler ile kadınlar arasındaki en önemli farklılık, kadınların dikkatli biçimde oluşturulmuş bir kişilikle pasif-agresif bir tarzda davranma yetenekleridir. Göreneksel

bir rolü rahatlıkla oynayan ve 'normal' kabul edilen kadınlar toplumun 'içine karışıp giderler'. Bu durumda hedeflerine ulaşmaları daha kolay olur. Bu sinsi davranış onları özellikle tehlikeli hale getirir.”

“Göreneksel rollerine uygun davranan bazı kadın katiller genellikle derin bir aşırı dikkat açlığı çekerler. Başkalarının alanını bir alışkanlık olarak işgal edebilirler, sosyal ya da kişisel sınırlara ya hiç saygı göstermezler ya da çok az saygı gösterirler. Genellikle duygusal bakımdan olgunlaşmamışlardır ve tıpkı Karla Homolka gibi Anne ya da Baba'nın dikkatini çekme çabasıyla 'şirin küçük kız' rolü oynayabilirler. Bazı erkek katiller gibi, değer sistemlerini çarpıtan tekrarlamalı, saplantılı cinsel düşüncelere sahip olabilirler (Karla Homolka ve Carol Bundy). Christine Falling'in el yazısında görülen, zorlanımlı biçimde sarmallanan, onun değerler anlayışını çarpıtan bir düşünme tarzıdır.”

“Öldüren kadınlarda gördüğüm en dikkati çekici farklılık, erkeklerin aksine, onların yöntemli biçimde tasarlanmış bir kişilik ya da şirin gözükme için incelikle oluşturulan büyüleyici ve ayartıcı bir maske oluşturma yetenekleridir. Erkeklerin rol yapmak için fazla uğraşmadıkları, hükmetmek ve çoğu kez de kendi 'onur' ve gururlarının öcünü almak için daha çok sekse yöneldikleri görülür.”²

Eğer kadınlar, lanetta'nın öne sürdüğü gibi, “pasif-agresif bir tarzda davranma yeteneğinde uzmanlık” sahibiyse, bu durumda yırtıcı saldırganlıkları çok geç olmadan doğru biçimde görülebilir. Erkeklerde saldırgan davranış daha açıktır ve izlenmesi daha kolaydır: Erkeklerde saldırganlık iş hayatında, spor yarışmalarında ve görev durumlarında genellikle beklenir ve teşvik edilir. Erkekler saldırganlıklarının -ve onlara yöneltilen saldırganlığın- doğasıyla yargılanırlar. Fakat ken-

dilerinden hiçbir şekilde saldırganlık beklenmeyen kadınlar, saldırganlıklarını gizledikleri zaman, neler olup bittiğini ayırt etmek daha da zorlaşır. Erkeklerde olduğu gibi uygun ya da uygunsuz olarak yargılayacağımız gözle görülebilir hiçbir saldırganlık yoktur. Aslında çok geç olana kadar bunu görmeyiz.

Yırtıcı saldırganlık hakkında pek çok şey biliriz. (saldırıya tepki olan “duygusal” saldırganlığın aksine.)’ Yırtıcı saldırganlık serebral bir süreçtir. Yırtıcı saldırganlıkta biraz otonomik bir “savaş ya da kaç” uyarılması vardır. Denetimli ve sakin bir saldıradır; bununla birlikte, bazı vakalarda duygusallık ile saldırganlık arasında gidip gelebilir. Bu durum genellikle cinsel saldırganlar için geçerlidir.

Bir duygu yokluğu vardır. Öldürmeden önce, genellikle cinayet ortamında en duygusal olanların –bir coşku duygusu hissederek– erkek seri katiller olduğu bildirilmektedir. Cinayetin kendisi genellikle duygusal olarak uyuşmuş bir durumda işlenir.

Kadınların kendi coşkularını cinayetin içine yerleştirdikleri görülür. Mesela Genene Jones, Jane Toppan, Aileen Wuornos, hepsi gerçek cinayetlerle heyecanlanıyorlardı. Onların heyecan noktası budur; heyecan bu noktaya ulaşana kadar çoğalmaz. Bizatihi cinayetin kadın seri katilin esas imzası olabilmesinin sebebi budur. Yırtıcı şiddet planlanır ve amaçlıdır. “Organize olmayan” kadın seri katiller nadirdir. Çoğunun bir planı vardır ve hedef alınan kurbanın aldatılmasını ya da bir şekilde baştan çıkarılmasını gerektirir.

Yırtıcı saldırganlar şişmiş bir özdeğer duygusunu açığa vururlar: Kurbanın değerine ilişkin küçülmüş bir algıyla dengelenen grandiyöz bir kendilerinin önemli olduğu algısına sahiptirler. Yine bu, Aileen Wuornos vakasında ve onun kurbanlarını “tecavüzcü” diyerek aşağılamasında; terk edilmiş kurbanlarını toplum açısından değersiz olarak algılayan Dorothea Puente vakasında; kurbanlarının çoğunun yaşamayacak kadar yaşlı olduklarını düşünen Jane Toppan vakasında;

ve nihayet kurbanlarını zengin “domuzlar” olarak gören Manson kadınlarında gayet açıktır.

Kadın seri katilleri, Kara Dullar, ölüm melekleri, kült taraftarları, misyonerler, suç ortakları, intikam katilleri ya da Munchausen sendromu katilleri vb. şeklinde kategorileştirme girişimleri olmuştur. Fakat pek çok örnekte bir kadın seri katile tek bir güdüyü atfetmek imkânsızdır:

- Aileen Wuornos yaptıklarında kazançla ya da öfkeyle ve intikam duygusuyla mı yönlendirildi?
- Jane Toppan, yaşamayacak kadar yaşlı olduğunu düşündüğü insanları öldürürken bir misyoner katil mi, bir intikam katili mi, yoksa kurbanları ölürken zevk alan sadist bir cinsel katil miydi?
- Velma Barfield, biraz kazanç için mi öldürüyordu, yoksa özdeğer duygusunu kurtarmak için suçlarını örtbas etmeye mi çalışıyordu? Histerektomiden sonra yaşadığı hormonal dengesizlikle mi hareket ediyordu, yoksa onda aşırı derecede bağlı olduğu oğlundan ilgi görmeye çalışan birinin Munchausen sendromu mu vardı?
- Karla Homolka kocasının ahlâkdışı sadist fantezilerinin uysal bir kurbanı mıydı, yoksa onun ilham perisi olarak onu kendi yırtıcı cinsel arzularını ifade etmek için mi kullanıyordu?

Erkek seri katillere ilişkin çözümlememizde bu türden belirsizliklere nadiren rastlarız.

Emin olduğumuz tek şey, erkek ya da kadın, neredeyse bütün seri katillerin kurban olarak başladıkları çocukluk dönemlerinin acımasız havuzunda oluştuklarıdır. Her seri katil kendi tarihindeki ilk kurbandır: Sevilmesi, bakılması, beslenmesi gereken, fakat bunları yaşayamayan küçük kız ve oğlan çocukları. Dehşet verici eylemleri mazur görülemez, fakat durmamız gereken bir nokta varsa, o da bir çocuğun kalbidir. Eğer yapabilirsek.

Feministler bir konuda haklıdır: Bizleri sınıflandırmaya, bölmeye ve yönetmeye çalışan bir tür zengin otokrasi altında yaşıyoruz. Medya ve alışveriş merkezi bu otokrasinin yandaşlarıdır. Sisler içindeki bu otokrasi, kitlesel tüketimi, sosyal ve entelektüel yozlaşmayı, güç ve şiddete aptalca bağlanmayı teşvik eder. Erkekler ve çocuklar için de geçerli olacak şekilde kadınları birer kurban haline getiren şey budur. Hiçbir özel *kadın katliamı* yoktur. Sadece toplu katliam, herkesin eşit olarak katledilmesi vardır. Sadece insanların değil, HASH'ın; hava, ağaçlar, su ve hayvanların da öldürülmesi söz konusudur. Charlie Manson'ın dediği gibi, "Sizler ya HASH –hayat– için çalışıyorsunuz ya da ölüm için çalışıyorsunuz. Onu onarın ve yaşayın ya da ondan kaçın ve ölün."¹

Çektiği maganda acısı gerçek olduğu için Manson'ın sözleri anlamlı gelebilir. Kötü olan onun eylemleri idi. Fakat Charlie bir doğruyu alıp onu bir yalana dönüştürebiliyorsa, bizler de onun acı veren yalanlarından bazılarını alabilir ve onları doğruya ulaşmak için kullanabiliriz. Bize düşen budur.

Birbirinizi sevin ve her ne sebeple olursa olsun asla öldürmeyin. Bunu yapmayın.

BİLİNER BAZI KADIN SERİ KATİLLER VE OLASI KURBANLARININ SAYILARI

İsim	Doğrulan (Kuşkulanılan) Kurbanlar

Sara Aldrete	13 (15-30)

Susan Atkins	9 (20>)

Amy Archer-Gilligan	20 (40>)

Elizabeth Kontes Báthory	300 (<650)

Marie Alexandrine Becker	12

Mary Flora Bell	2

Marie Besnard	13

Elfriede Blauensteiner	5>

Marie de Brinvilliers	50>

Mary Brunner	9 (20>)

Carol M. Bundy	2 (6)

Patty Cannon	25(>)

Sarah Chesham	1 (10>)

Faye Copeland	5
Theresa Cross	2 (3)
Sarah Dazely	2 (4)
Catherine Deshayes	? (2,500)
Amelia Dyer	11>
Marti Enriqueta	6>
Christine Falling	6
Constance Fisher	6
Debbie Fornuto	6
Caril Fugate	11
Charlene Gallego	10
Janie Lou Gibbs	5
Amy Gilligan	9
Marie de Jesus Gonzales	91>
Gwendolyn Graham	5
Caroline Grills	4

Belle Gunness 16-28 (48)

Margaret Higgins (9)

Myra Hindley 5 (10)

Waneta E. Hoyt 5

Marie Jeanneret 7 (8)

Martha Ann Johnson 4

Eliza Joyce 3

Claudette Kibble 3

Tillie Klimek 9 (>)

Christa Lehman 3

Juliane Lipka 7 (100)

Anjette Lyles 4

Christine Malevre 7 (30)

Rhonda Belle Martin 6 (8)

Stephanija Mayer 49 (300)

Virginia McGinnis 4

Valerie Messalina (50>)

Alice Mitchell <37

Patricia Moore 3

Marie Noe 8

Sandra Pankow 3

Madame Alexe Popova <300

Terri Rachals 6 (9)

Martha Rendell 3

Antoniette Scieri 6 (?)

Lydia Sherman 10 (11>)

Mariam Soulakiotis 177

Mrs. Szabo 7 (100)

Bobbie Sue Terrell 12>

La Tofania <600

Lydia Trueblood 6

Lise Jane Turner 3

Leslie Van Houten 9 (20>)

Louise Vermilyea 10

Rachel Wall (korsan) 1>

Jeanne Weber 8 (<20)

Dorothy Williams 3

Catherine Wilson 5 (7)

Catherine May Wood 5

Aileen Carol Wuornos 7 (>)

Anna Zwanziger 3>

Kaynakça

- Theodor Adorno, ve diğerleri, *The Authoritarian Personality*, New York: Harper & Brothers, 1950.
- M.D.S. Ainsworth, ve diğerleri, *Patterns of Attachment: A Psychological Study of the Strange Situation*, Hillsdale, NJ: Erlbaum, 1978.
- Susan Atkins (Bob Slosser ile birlikte), *Child of Satan, Child of God*, Logos International: 1977.
- Velma Barfield, *Woman on Death Row*, Nashville, TN: Thomas-Nelson Books, 1985.
- Zygmunt Bauman, *Modernity and the Holocaust*, Ithaca, NY: Cornell University Press, 1989.
- Geoffrey Best, *Mid-Victorian Britain 1851-1875*, New York: Schocken, 1972. Daniel J. Blackburn, *Human Harvest*, New York: Knightsbridge, 1990. Jerry Bledsoe, *Death Sentence*, New York: Onyx Books, 1998.
- John Bowlby, *Attachment and Loss: Volume 1. Attachment*, New York: Basic Books, 1969.
- Ian Brady, *The Gates of Janus*, Los Angeles: Feral House, 2001. Jess Bravin, *Squeaky: The Life and Times of Lynette Alice Fromme*, New York: St. Martin's Griffin, 1998.
- Edward M. Brecher, *Licit and Illicit Drugs*, Boston: Little Brown and Company, 1972.
- Daniel Patrick Brown, *The Beautiful Beast*, Ventura, CA: Golden West Historical Publications, 1996.
- Daniel Patrick Brown, *The Camp Women: The Female Auxiliaries Who Assisted the SS in Running the Nazi Concentration Camp System*, Atglen, PA: Schiffer Publishing, 2002.
- Christopher Browning, *Ordinary Men: Reserve Police Battalion 101 and the Final Solution in Poland, (2nd Edition)*, New York: HarperPerennial, 1998.
- Christopher Browning, *The Origins of the Final Solution: The Evolution of Nazi Jewish Policy, September 1939-March 1942*, Lincoln, Nebraska/Jerusalem: University of Nebraska Press/Yad Vashem, 2004.

- Vincent Bugliosi, *Helter Skelter*, Bantam Books, New York: 1975.
- D. Cameron and E. Frazer, *The Lust to Kill: A Feminist Investigation of Sexual Murder*, New York: New York University Press, 1987.
- Jane Caputi, *The Age of Sex Crime*, Londra: Women's Press, 1987.
- John Cashman, *The LSD Story*, Greenwich, CT: Fawcett Publications, 1966.
- Phyllis Chesler, *Patriarchy: Notes of an Expert Witness*, Monroe, ME: Common Courage Press, 1994.
- Hervey Cleckley, *The Mask of Sanity* (5. baskı), özel basılmıştır 1988.
- <http://www.cassiopaea.com/cassiopaea/psychopath.htm>
- Joyce Egginton, *From Cradle to Grave*, New York: Jove Books, 1990.
- Peter Elkind, *The Death Shift*, New York: Onyx Books, 1989.
- Louise Farr, *The Sunset Murders*, New York: Pocket Books, 1992.
- Jennifer Furio, *Team Killers: A Comparative Study of Collaborative Criminals*, New York: Agora, 2001.
- V. Gerbeth, *Practical Homicide Investigations*, Boca Raton, FL: CRC Press, 1996.
- John Gilmore ve Ron Kenner, *The Garbage People*, Los Angeles: AMOK Books, 1995.
- Peter Haining, *Sweeney Todd: The Real Story of the Demon Barber of Fleet Street*, Londra: Robson Books, 2002.
- Lynda Hart, *Fatal Women: Lesbian Sexuality and the Mark of Aggression*, New York-London: Routledge, 1994.
- Eric W. Hickey, *Serial Murders and Their Victims* (3rd Edition), Belmont, CA: Wadsworth/Thomson Learning, 2002.
- Ronald M. Holmes ve Stephen T. Holmes, *Murder in America*, Thousand Oaks, CA, Sage Publications: 1994.
- Ronald M. Holmes ve Stephen T. Holmes, *Serial Murder* (2. baskı), Thousand Oaks, CA: Sage Publications, 1998.
- Ann Jones, *Women Who Kill*, New York: Fawcett Columbine, 1981.
- Ann Jones, *Next Time She Will Be Dead*, New York: Beacon Press, 1994.
- Michael Kater, *The Nazi Party*, Cambridge, MA: Harvard University Press, 1983.
- Michael D. Kelleher ve C. L. Kelleher, *Murder Most Rare*, New York: Dell Books, 1998.

- Dolores Kennedy –Robert Nolin, *On a Killing Day*, New York: S.P.I. Books, 1994.
- Ernst Klee, Willi Dressen, Volker Riess, *“Those Were the Days”: The Holocaust As Seen by the Perpetrators and Bystanders*, Londra: Hamish Hamilton, 1991.
- Shelley Klein, *The Most Evil Women in History*, Londra: Michael O’Mara Books, 2003.
- Judith Knelman, *Twisting in the Wind: The Murderess and the English Press*, Toronto: University of Toronto Press, 1998.
- Robert Jay Lifton, *The Nazi Doctors: Medical Killing and the Psychology of Genocide*, New York: HarperCollins, 1986.
- Clara Livsey, *The Manson Women*, New York: Richard Marek Publishers, 1980.
- J. Reid Maloy, *The Psychopathic Mind: Origins, Dynamics, and Treatment* (2nd Edition), Northvale, NJ: Aronson, 1992.
- Raymond T. McNally, *Dracula Was a Woman: In Search of the Blood Countess of Transylvania*, New York: McGraw-Hill, 1983.
- Kelly Moore ve Dan Reed, *Deadly Medicine*, New York: St. Martin’s Press, 1988.
- Belinda Morrissey, *When Women Kill: Questions of Agency and Subjectivity*, New York-Londra: Routledge, 2003.
- Joel Norris, *Serial Killers*, New York: Doubleday (Anchor Books) 1989.
- Jack Olson, *The Misbegotten Son: A Serial Killer and His Victims*, New York: Island Books, 1993.
- Patricia Pearson, *When She Was Bad: How and Why Women Get Away with mer*, Toronto: Random House Canada, 1998.
- Raymond Phillips, *Trial of Joseph Kramer and Forty-four Others (The Belsen Trial)*, Londra: William Hodge and Company, 1949.
- Otto Pollak, *The Criminality of Women*, New York: A. S. Barnes, 1961.
- J. Radford and D.E.H. Russell (Ed.), *Femicide: The Politics of Women Killing*, New York: Maxwell MacMillan International, 1992.
- Robert K. Ressler, Ann W. Burgess, John E. Douglas, *Sexual Homicide: Patterns Motives*, Lexington, MA; Lexington Books, 1988.
- Sue Russell, *Lethal Intent*, New York: Pinnacle Books, 2002.

- Ed Sanders, *The Family (Revised and Updated Edition)*, New York: Signet Books, 1989.
- Harold Schechter, *Fatal: The Poisonous Life of a Female Serial Killer*, New York: Pocket Books, 2003.
- Lawrence Schiller, *The Killing of Sharon Tate*, New York: New American k 1970.
- Gitta Sereny, *Cries Unheard*, New York: Henry Holt, 1998.
- Patricia Springer, *Blood Rush*, New York: Pinnacle Books, 1994.
- Deborah Schurman-Kauflin, *The New Predator: Women Who Kill*, Algora, NY: 2000.
- Kerry Segrave, *Women Serial and Mass Murderers*, Londra: McFarland & Co, 1992.
- Mark Seltzer, *Serial Killers: Death and Life in America's Wound Culture*, New York- Londra: Routledge, 1998.
- Stacey L. Shipley ve Bruce A. Arrigo, *The Female Homicide Offender*, Upper Saddle River, NJ: Pearson-Prentice Hall, 2004.
- Ervin Staub, *The Roots of Evil: The Origins of Genocide and Other Group Violence*, Cambridge MA: University of Harvard Press, 1989.
- Germain Tillion, *Ravensbrück*, Garden City, NY: Doubleday, 1975.
- Laszlo Turoczy, *Ungaria suis cum regibus compendio data*, Nagyszombat: 1729.
- Peter Vronsky *Serial Killers: The Method and Madness of Monsters*, New York: 2004.
- Michael Wagener, *Beitrag zur Philosophischen Anthropologie (Articles on Philosophical Anthropology)*, Viyana: 1796.
- Katherine Watson, *Poisoned Lives: English Poisoners and Their Victims*, Londra: Hambledon ve Londra, 2004.
- Emlyn Williams, *Beyond Belief*, Londra: Pan Books, 1967.
- Stephen Williams, *Karla: A Pact with the Devil*, Toronto: Seal Books, 2003.
- Colin Wilson ve Donald Seamen, *The Serial Killers*, Londra: Virgin Publishing, 1992.
- Patrick Wilson, *Murderess: A Study of Women Executed in Britain Since 1843*, Londra: Michael Joseph, 1971.
- Wayne Wilson, *Good Murders and Bad Murders: A Consumer's Guide in the*

Age of Information, Lanham, NC: University Press of America, 1991.

William P. Wood, *The Bone Garden*, New York: Ibooks, 1994.

AKADEMIK TARİHSEL BİLİMSEL

VE ADLİ DERGİLER

Dr. Robert L. Bergman, *Head of U.S. Public Health Service for Navajos, Presentation Paper*, Annual Conference of the American Psychiatric Association: 1971.

Béla Bodo, "The Poisoning Women of Tiszazug," *Journal of Family History*, Vol. 27, No. 1, Ocak 2002.

Steven J. Boros, M.D., ve Larry C. Brubaker, "Munchausen Syndrome by Proxy: Case Accounts," *FBI Law Enforcement Bulletin*, Washington D.C.: Haziran, 1992.

Yehoshua R. Buchler, " 'Unworthy Behavior': The Case of SS Officer Max Taubner," *Holocaust and Genocide Studies*, 17, No. 3, Kış 2003.

Jane Caputi. "The New Founding Fathers: The Lore and Lure of the Serial Killer in Contemporary Culture," *Journal of American Culture*, 13, 1-12, 1990.

T. Edwards Clark, M.D., *The Galaxy*, C. 6, Issue 3, Eylül 1868.

K. E. Cole, G. Fisher, ve S. S. Cole, "Women Who Kill: A Sociopsychological Study," *Archives of General Psychiatry*, 19, 1968.

G. Cote ve S. Hodgins, "The Prevalence of Major Mental Disorders Among Homicide Offenders," *International Journal of Law and Psychiatry*, No.15, (1992).

S. A. Egger, "A Working Definition of Serial Murder and the Reductions of Linkage Blindness," *Journal of Police Science and Administration*, 12: 348-357, 1984.

K. Feldman, D. Christopher, ve K. Opheim, "Munchausen Syndrome/Bulimia by Proxy: Ipecac as a Toxin in Child Abuse," *Child Abuse & Neglect*, 13, (1989).

A. Frodi, J. Macaulay, ve P. R. Thome, "Are Women Always Less Aggressive Than Men?" *Psychological Bulletin* 84 (1977).

Ilsa M. Glazer ve Wahipa Abu Ras, "On Aggression, Human Rights, and Hegemoic Discourse: The Case of a Murder for Family Honor in Israel," *Sex Roles* 30: 3/4 (February 1994).

- Kathryn A. Hanon, "Munchausen's Syndrome by Proxy," *FBI Law Enforcement Bulletin*, Washington, D.C.: Aralık 1991.
- Richard L. Jenkins, "The Psychopath or Antisocial Personality," *Journal of Nervous and Mental Diseases*, No. 131, (1960).
- Nancy C. Jurik ve Russ Winn, "Gender and Homicide: A Comparison of Men and Women Who Kill," *Violence and Victims*, 5:4 (1990).
- B. T. Keeney ve K. Heide, "Gender Differences in Serial Murderers," *Journal of Interpersonal Violence*, C. 9, No. 3, Eylül 1994.
- Robert D. Keppel and Richard Walter, "Profiling Killers: A Revised Classification Model for Understanding Sexual Murder," *International Journal of Therapy and Comparative Criminology*, C. 43, No. 4, 1999.
- Rachel MacNair, "Psychological Reverberations for the Killers: Preliminary Historical Evidence for Perpetration-Induced Traumatic Stress," *Journal of Genocide Research*, C. 3, No. 2, 2001.
- W.H.J. Martens "Marcel: A Case Study of a Violent Sexual Psychopath in Remission" *International Journal of Offender Therapy and Comparative Criminology*, 43(3), 1999.
- Susan McWhinney, "Petit Treason: Crimes Against the Matriarchy," içinde Amy Schroder (ed), *Critical Condition: Women on the Edge of Violence*, San Francisco: City Lights Books, 1993.
- Roy Meadow, "Management of Munchausen Syndrome by Proxy," *Archives of Disease in Childhood*, 60 (1985).
- Roy Meadow, "Munchausen Syndrome by Proxy: The Hinterland of Child Abuse," *Lancet*, 2 (1977).
- Roy Meadow, "Munchausen Syndrome by Proxy," *Archives of Disease in Childhood*, 57, (1982).
- R.T. Mulder ve diğerleri, "Antisocial Women," *Journal of Personality Disorders*, No. 8 (1994).
- Alexandra Przyrembel, "Transfixed by an Image: Ilse Koch, the 'Kommandeuse of Buchenwald,'" *German History* C. 19, No. 3. (2001).
- K. Ravenscroft, Jr, ve J. Hochheiser, *Factitious hematuria in a six-year-old girl: A case example of Munchausen syndrome by proxy*. Annual Meeting of the American Academy of Child Psychiatry'de sunulan metin, Chicago, 1980.

- D. A. Reiger, J. H. Boyd, ve diğerleri, "One Month Prevalence of Mental Disorders in the United States," *Archives of General Psychiatry*, No. 45 (1988).
- L.N. Robins, *Deviant Children Grow Up*, Baltimore: Williams & Wilkens, 1966
- M. Rutter, "Antisocial Behavior: Developmental Psychopathology Perspectives" D.M. J. Breiling, ve J.D.D. Maser (Ed), *Handbook of Antisocial Behavior*, New York: Wiley, 1994.
- M. Sigal, I. Carmel, D. Altmark, ve P. Silfen, "Munchausen Syndrome by Proxy: A Psychodynamic Analysis," *Medicine and Law*, 7 (1988).
- John M. Steiner, "The SS Yesterday and Today: A Sociopsychological View," Joel E. Dimsdale (Ed), *Survivors, Victims, and Perpetrators: Essays on the Nazi Holocaust*, Washington, D.C.: 1980.
- R. Warner, "The Diagnosis of Antisocial and Hysterical Personality Disorders: An Example of Sex Bias," *The Journal of Nervous and Mental Disease*, No. 166 (1978).
- Janet I. Warren ve Robert R. Hazelwood, "Relational Patterns Associated With Sexual Sadism: A Study of 20 Wives and Girlfriends," *Journal of Family Violence*, Vol. 17, No. 1, Mart 2002.
- R. A. Wesheit, "Female Homicide Offenders: Trends Over Time in an Institutionalized Population," *Justice Quarterly*, C. 1, No. 4, 1984.

GAZETE MAKALELERİ DEVLET BELGELERİ INTERNET SİTELERİ VE DİĞER KAYNAKLAR

- Amnesty International Execution Alert: February 7, 2000 (<http://www.ccadp.org/bettiealert.htm>).
- CBC News, Canada: "B.C. woman waiting for beating death trial arrested for assault," http://www.cbc.ca/story/canada/national/2004/02/11/ellard_bc040211.html.
- Church of Scientology, GS-C Comm; GS-G; D/G Intell U.S., *Compliance Report Re: Manson, Bruce Davis*, 22 June 1970—see: http://bernie.cncfamily.com/sc/Manson_Scientology.htm.
- "Information on the Infamous Concentration Camp at Buchenwald," 14 February 1945, U.S. vs. Josias Prince zu Waldeck, ve diğerleri, War Crimes Case No. 12-390 (The Buchenwald

- Case,) War Crimes Office, National Archives and Records Service, 1976, Record Group 153, Records of the Judge Advocate General, National Archives, (Washington, D.C.).
- Los Angeles County case number A-252156, Statement of Charles Manson, November 19, 1970.*
- Harland Manchester, "Jane Toppan, Champion Poisoner," *American Mercury*, 49: 340-346, Mart 1940.
- Mind of a Killer* CD, Kozel Multimedia, 1995-1998.
- New York Times*, Ekim 18, 1948, K. Sitte, Letter to the Editor.
- New York Times*, Ekim 22, 1948, "Clay Stands Firm in Use Koch Case."
- New York Times*, Marct 10, 1993, A. Quindlen, "Gynocide."
- SECONDS, <http://web.archive.org/web/19981206222051/http://www.sni.net/central/manson/man/interview1.html>, 19 December 1997.
- Bill Trent "The Girl Who Was Involved in One of North America's Most Bizarre Mass Murders," *Weekend Magazine, St. Thomas Times Journal, Ontario, Kanada, Temmuz 24, 1971.*
- James Tyson, "Woman's Pending Execution Revives Death Penalty Furor," *Christian Science Monitor*, Ocak 16, 1996.
- United Kingdom Parliamentary Papers*, 1850 C 45.
- U.S. Department of Justice, Bureau of Statistics, Female Homicide Offenders 1976-2002, <http://www.oip.usdoj.gov/bjs/homicide/gender.htm>.

Notlar

Giriş

- 1 Eric W. Hickey, *Serial Murders and Their Victims* (3. Baskı), Belmont, CA: Wadsworth/Thomson Learning, 2002, s. 213.
- 2 Peter Vronsky, *Serial Killers: The Method and Madness of Monsters*, New York: Berkley, 2004, s. ix-xix.
- 3 Hickey, s. 213. (yuvarlak istatistiksel rakamlar).
- 4 Michael D. Kelleher ve C. L. Kelleher, *Murder Most Rare*, New York: Dell Books, 1998, s. 287-288.
- 5 Hickey, s. 215.
- 6 A. Frodi, J. Macaulay ve P. R. Thome, "Are Women Always Less Aggressive Than Men?" *Psychological Bulletin* 84 (1977), s. 634-660.
- 7 Hickey, s. 215.
- 8 ABD Adalet Bakanlığı, İstatistik Bürosu, *Kadın Cinayet Sanıkları 1976-2002*, <http://www.ojp.usdoj.gov/bjs/homicide/gender.htm>.
- 9 Stacey L. Shipley ve Bruce A. Arrigo, *The Female Homicide Offender*, Upper Saddle River, NJ: Pearson-Prentice Hall, 2004, s. 3.
- 10 Ann Jones, *Women Who Kill*, New York: Fawcett Columbine, 1981, s. 14.
- 11 Susan McWhinney, "Petit Treason: Crimes Against the Matriarchy," Amy Schroder (der.), *Critical Condition: Women on the Edge of Violence*, San Francisco: City Lights Books, 1993, s. 48.
- 12 Patricia Pearson, *When She was Bad: How and Why Women Get Away with Murder*, Toronto: Random House Canada, 1998, s. 229.
- 13 James Tyson, "Woman's Pending Execution Revives Death Penalty Furor", *Christian Science Monitor*, 16 Ocak 1996, s. 3.
- 14 Uluslararası Af Örgütü'nün idam cezası uyarısı: 7 Şubat 2000 (<http://www.ccadp.org/bettrieralert.htm>).
- 15 <http://www.clarkprosecutor.org/html/death/US/smith746.htm>
- 16 Hickey, s. 224.
- 17 Nancy C. Jurik ve Russ Winn, "Gender and Homicide: A Comparison of Men and Women Who Kill," *Violence and Victims*, 5:4 (1990), s. 227-242.
- 18 Bkz. Patricia Pearson, *When She Was Bad*, s. 30.

- 19 D. Cameron ve E. Frazer, *The Lust to Kill: A Feminist Investigation of Sexual Murder*, New York: New York University Press, 1987, s. 1.
- 20 Jane Caputi, *The Age of Sex Crime*, Londra: Women's Press, 1987, s. 2
- 21 Jane Caputi, "The New Founding Fathers: The Lore and Lure of the Serial Killer in Contemporary Culture," *Journal of American Culture*, 13, 1-12, 1990, s. 2.
- 22 Ann Jones, *Next Time She Will Be Dead*, New York: Beacon Press, 1994, s. 81.
- 23 Ann Jones, *Women Who Kill*, s. xviii.
- 24 Ann Jones, *Women Who Kill*, s.12-13.
- 25 Alıntı, Susan McWhinney, s. 48.
- 26 Jane Caputi, *The Age of Sex Crimes*, Londra: Women's Press, 1987, s. 8.
- 27 Mary Daly, *Beyond God the Father: Toward a Philosophy of Women's Liberation*, Boston: Beacon Press, 1973, s. 194; A. Quindlen, "Gynocide," *New York Times*, 10 Mart 1993, s. A19.
- 28 Jane Caputi, *The Age of Sex Crimes*, Londra: Women's Press, 1987, s. 2.
- 29 J. Radford ve D. E. H. Russell (der.), *Femicide: The Politics of Women Killing*, New York: Maxwell MacMillan International, 1992.
- 30 Lynda Hart, *Fatal Women: Lesbian Sexuality and the Mark of Aggression*, New York-Londra Routledge, 1994, s. 141.
- 31 Bkz. Jane Caputi ve J. Radford, mesela.
- 32 5000 kurban efsanesine ilişkin ayrıntılı bir değerlendirme için bkz. Vronsky, *Serial Killers*, s. 23-29
- 33 Hickey, s. 242.
- 34 ABD Adalet Bakanlığı İstatistik Bürosu, *Kadın Cinayet Sanıkları 1976-2002*, <http://www.ojp.usdoj.gov/bsj/homicide/gender.htm>
- 35 Belinda Morrissey, *When Women Kill: Questions of Agency and Subjectivity*, New York-Londra: Rotledge, 2003, s. 19.
- 36 McWhinney, s. 50.
- 37 Lynda Hart, s. xiii.
- 38 Ronald M. Holmes ve Stephen T. Holmes, *Murder in America*, Thousand Oaks, CA: Sage Publications, 1994.
- 39 S. A. Egger, "A Working Definition of Serial Murder and the

- Reductions of Linkage Blindness," *Journal of Police Science and Administration*, 12: 348-357, 1984.
- 40 V. Gerbeth, *Practical Homicide Investigations*, Boca Raton, FL: CRC Press, 1996.
- 41 B. T. Kennedy ve K. Heide, "Gender Differences in Serial Murderers," *Journal of Interpersonal Violence*, C. 9, Sayı 3, Eylül 1994.
- 42 Helen Morrison, Forensic Psychiatrist, Evaluation Center, Chicago, *Mind of a Killer CD*, Kozel Multimedia, 1995-1998.
- 43 Deborah Schurman-Kauflin, *The New Predator: Women Who Kill*, New York: Algora Publishing, 2000.
- 44 Ronald M. Holmes ve Stephen T. Holmes, *Serial Murder* (2. Baskı), Thousand Oaks, CA: Sage Publications, 1998, s. 42-44.
- 45 Vronsky, s. 258-267.
- 46 Patricia Springer, *Blood Rush*, New York: Pinnacle Books, 1994.
- 47 Robert D. Keppel ve Richard Walter, "Profiling Killers: A Revised Classification Model for Understanding Sexual Murder," *International Journal of Offender Therapy and Comparative Criminology*, C. 43, Sayı 4, 1999.
- 48 Bkz. Hickey ve Kelleher ve Kelleher.
- 49 K. E. Cole, G. Fisher ve S. S. Cole, "Women Who Kill: A Sociopsychological Study," *Archives of General Psychiatry*, 19, 1968, s. 1-8.
- 50 Wayne Wilson, *Good Murders and Bad Murders: A Consumer's Guide in the Age of Information*, Lanham, NC: University Press of America, 1991.
- 51 Kelleher ve Kelleher, s. 9
- 52 Associated Press, 1 Haziran, 21 Haziran 2006.
- 53 Hickey, s. 221.

1. BÖLÜM

- 1 Vronsky, s. xii-xvi.
- 2 Robert K. Ressler, Ann W. Burgess, John E. Douglas, *Sexual Homicide: Patterns and Motives*, Lexington Books, Lexington, Mass.: 1988, s. x-xi.
- 3 Schurman-Kauflin, s. 57.
- 4 Hickey, s. 139.

- 5 Hickey, s. 215.
- 6 Keeney ve Heide, s. 389.
- 7 Hickey, s. 137.
- 8 Keeney ve Heide, s. 389.
- 9 Schurman-Kauflin, s. 61.
- 10 Gitta Sereny, *Cries Unheard*, New York: Henry Holt, 1998, s. 109.
- 11 Hickey, s. 144.
- 12 Hickey, s. 221.
- 13 Hickey, s. 221.
- 14 Hickey, s. 225.
- 15 R. A. Wesheit, "Female Homicide Offenders: Trends Over Time in an Institutionalized Population," *Justice Quarterly*, C. 1, Sayı 4, 1984, s. 478.
- 16 Hickey, s. 217.
- 17 Wesheit, s. 478.
- 18 Keeney ve Heide, s. 391.
- 19 Ressler, ve d., *Sexual Homicide*, s. 16-19.
- 20 Patricia Pearson, s. 17-18.
- 21 Ilsa M. Glazer ve Wahipa Abu Ras, "On Aggression, Human Rights, and Hegemonic Discourse: The Case of a Murder for Family Honor in Israel," *Sex Roles* 30:3/4 (Şubat 1994), s. 269-302.
- 22 Otto Pollack, *The Criminality of Women*, New York: A. S. Barnes, 1961.
- 23 Ressler, ve d., *Sexual Homicide*, s. 34.
- 24 Ressler, ve d., *Sexual Homicide*, s. 29.
- 25 Ressler ve d., *Sexual Homicide*, s. 29.
- 26 Schurman-Kauflin, s. 87.
- 27 Schurman-Kauflin, s. 88.
- 28 Göndermeler için bkz.: Martens, W. H. J., "Marcel: A Case Study of a Violent Sexual Psychopath in Remission," *International Journal Offender Therapy and Comparative Criminology*, 43(3) 1999, s. 392.
- 29 Jack Olson, *The Misbegotten Son: A Serial Killer and His Victims*, New York: Delacorte Press, 1993, s. 491-505.
- 30 Joel Norris, *Serial Killers*, New York: Doubleday (Anchor Books) 1989, s. 246-247.

- 31 Daniel M'Naghten's Case, 8 Eng. Rep. 718, 722 (H.L. 1843).
- 32 Richard L. Jenkins, "The Psychopath or Antisocial Personality," *Journal of Nervous and Mental Diseases*, Sayı 131 (1960), s. 318-334.
- 33 Hervey Cleckley, *The Mask of Sanity* (5. Baskı), Privately Printed, 1988. s. 191. <http://www.cassiopaea.com/cassiopaea/psychopath.htm>
- 34 American Psychiatric Association, *Diagnostic and Statistical Manual of Mental Disorders, Quick Reference Guide* (4. Baskı), American Psychiatric Association, Washington, D. C.: 1994, s. 649-650.
- 35 Shipley ve Arrigo, s. 44.
- 36 John Bowlby, *Attachment and Loss: Volume 1. Attachment*, New York: Basic Books, 1969, s. xiii.
- 37 M. D. S. Ainsworth, ve d., *Patterns of Attachment: A Psychological Study of the Strange Situation*, Hillsdale, NJ: Erlbaum, 1978.
- 38 American Psychiatric Association, s. 118.
- 39 Shipley ve Arrigo, s. 47.
- 40 D. A. Reiger, J. H. Boyd, ve d., "One Month Prevalence of Mental Disorders in the United States," *Archives of General Psychiatry*, Sayı 45, (1988), s. 977-986.
- 41 L. N. Robins, *Deviant Childeren Grow Up*, Baltimore: Williams & Wilkens, 1966.
- 42 CBC News, Kanada: "Döverek öldürmekten sanık B.C. adındaki kadın yargılanmayı beklerken saldırı nedeniyle tutuklandı." http://www.cbc.ca/canada/story/2004/02/11/ellard_bc040211.html
- 43 R. Warner, "The Diagnosis of Antisocial and Hysterical Personality Disorders: An Example of Sex Bias," *The Journal of Nervous and Mental Disease*, No. 166 (1978), s. 839-845.
- 44 R. T. Mulder, ve d. "Antisocial Women," *Journal of Personality Disorders*, Sayı 8 (1994), s. 279-287.
- 45 M. Rutter, "Antisocial Behavior: Developmental Psychopathology Perspectives", D. M. Stoff, J. Breiling ve J. D.D. Maser (der.), *Handbook of Antisocial Behavior*, New York: Wiley, 1994, s. 115-123.
- 46 Shipley ve Arrigo, s. 51.
- 47 R. T. Mulder.

- 48 Shipley ve Arrigo, s. 52.
49 G. Cote ve S. Hodgins, "The Prevalence of Major Mental Disorders Among Homicide Offenders," *International Journal of Law and Psychiatry*, Sayı 15 (1992), s. 89-99.
50 Shipley ve Arrigo, s. 65.
51 Keppel ve Walter, s. 435

2. BÖLÜM

- 1 Vronsky, s. 53.
2 *The Bible*, 6:21-29.
3 Vronsky, s. 43-45.
4 Örn. bkz. Shelley Klein, *The Most Evil Women in History*, Londra: Michael O'Mara Books, 2003.
5 Vronsky, s. 45-49.
6 Laszlo Turoczy, *Ungaria suis cum regibus compendio data*, Nagyszombat: 1729.
7 Michael Wagnier, *Beiträge zur Philosophischen Anthropologie (Articles on Philosophical Anthropology)* Viyana: 1796.
8 Raymond T. McNally, *Dracula Was a Woman: In Search of the Blood Countess of Transylvania*, New York: McGraw-Hill, 1983.
9 McNally, s. 66.
10 Macaristan Devlet Arşivleri, Budapeşte, Thurzo, F. 28, Sayı 19.
11 Macaristan Devlet Arşivleri, Budapeşte, Thurzo, F. 28, 2.19.
12 Peter Haining, *Sweeney Todd: The Real Story of the Demon Barber of Fleet Street*, Londra: Robson Books, 2002, s. 10-11.
13 T. Edwards Clark, M. D., *The Galaxy*, C. 6, Bl. 3, Eylül 1868.
14 Geoffrey Best, *Mid-Victorian Britain 1851-1875*, New York: Schocken, 1972, s. 224.
15 *Punch* (17), Londra: 1849, s. 214.
16 Judith Knelman, *Twisting in the Wind: The Murderess and the English Press*, Toronto: University of Toronto Press, 1998, s. 24.
17 Vronsky, s. 23-29.
18 Alıntı, Knelman, s. 52.
19 *Times* (Londra), 21 Eylül 1846, s. 4.
20 Béla Bodó, "The Poisoning Women of Tiszazug," *Journal of Family History*, C. 27, Sayı 1, Ocak 2002, s. 40-69.

- 21 Alıntı, Knelman, s. 67.
- 22 *United Kingdom Parliamentary Papers* 1850, C. 45, s. 447-463.
- 23 Katherine Watson, *Poisoned Lives: English Poisoners and Their Victims*, Londra: Hambledon ve Londra, 2004, s. 47.
- 24 Mark Seltzer, *Serial Killers: Death and Life in America's Wound Culture*, New York-Londra: Routledge, 1998, s. 1.
- 25 Harold Schechter, *Fatal: The Poisonous Life of a Female Serial Killer*, New York: Pocket Books, 2003, s. 4-5.
- 26 Schechter, s. 17.
- 27 Kerry Segrave, *Women Serial and Mass Murderers*, Londra: McFarland & Co, 1992, s. 252.
- 28 Schechter, s. 66
- 29 Harland Manchester, "Jane Toppan, Champion Poisoner," *American Mercury*, 49: 340-346, Mart 1940.

3. BÖLÜM

- 1 Kaynak: www.queerculturecenter.org/pages/wuronos.intro.html. (kullanılmıyor); ayrıca bkz: Tracy L. McKee, *Good Girls Do It Too! A Look at the Representation of Women Who Kill in Made-for-TV Movies*, MA Thesis, Concordia University, Montreal: 2000, s. 6.
- 2 Fotoğraflar için bkz. Sue Russell, *Lethal Intent*, New York: Pinnacle Books, 2002.
- 3 Ian Brady, *The Gates of Janus*, Los Angeles: Feral House, 2001, s. 87-88.
- 4 Aileen Wuornos'un ifadesi, 16 Ocak 1991.
- 5 Shipley ve Arrigo, s. 128-129.
- 6 Schurman-Kauflin, s. 118.
- 7 Phyllis Chesler, *Patriarchy: Notes of an Expert Witness*, Monroe Maine: Common Courage Press, 1994. Alıntı Andrea Dworkin, arka kapak.
- 8 *New York Times*, 8 Ocak 1992, s. A1.
- 9 Chesler, s. 85-160.
- 10 Chesler, s. 86.
- 11 Chesler, s. 95.
- 12 Vronsky, s. 258.
- 13 Vronsky, s. 276.
- 14 Chesler, s. 86.

- 15 Hickey, s. 215.
- 16 <http://www.phyllis-chesler.com/bio.php>.
- 17 Chesler, s. 95.
- 18 Chesler, s. 103.
- 19 Chesler, s. 104.
- 20 Chesler, s. 104.
- 21 Russell, s. 160, s. 499.
- 22 Chesler, s. 127.
- 23 Russell, s. 457.
- 24 Chesler, s. 127.
- 25 Chesler, s. 105.
- 26 Resler, ve d., *Sexual Homicide*, s. 46-47.
- 27 Dolores Kennedy ve Robert Nolin, *On a Killing Day*, New York: SPI Books, 1994, s. 251.

4. BÖLÜM

- 1 Chesler, s. 86.
- 2 Jerry Bledsoe, *Death Sentence*, New York: Onyx Books, 1998, s. 119.
- 3 Velma Barfield, *Woman on Death Row*, Nashville, TN: Oliver-Nelson Books, 1985, s. 89.
- 4 Barfield, s. 90.
- 5 Bledsoe, s. 127.
- 6 Bledsoe, s. 133.
- 7 Bledsoe, 136.
- 8 Barfield, s. 26.
- 9 Barfield, s. 28.
- 10 Barfield, s. 54.
- 11 Barfield, s. 59.
- 12 Barfield, s. 69.
- 13 Barfield, s. 69.
- 14 Barfield, s. 84.
- 15 Barfield, s. 86.
- 16 Daniel J. Blackburn, *Human Harvest*, New York: Knightsbridge, 1990, s. 153.
- 17 Blackburn, s. 152.
- 18 William P. Wood, *The Bone Garden*, New York: Ibooks, 1994, s. 68.

- 19 California Department of Corrections (Parole) Probation Report, Dorothea Puente, Haziran 1982.
- 20 Wood, s. 116.
- 21 California Department of Corrections (Parole) Probation Report, Dorothea Puente, Haziran 1982.
- 22 Wood, s. 18.
- 23 <http://www.crimelibrary.com/notoriousmurders/women/puente/4.html>

5. BÖLÜM

- 1 Kelly Moore ve Dan Reed, *Deadly Medicine*, New York, St. Martin's Press, 1988, s. 148.
- 2 Peter Elkind, *The Death Shift*, New York: Onyx Books, 1989, s. 19.
- 3 Elkind, s. 22-23.
- 4 Elkind, s. 67.
- 5 *New York Times*, "Contempt Asked in Baby Deaths Inquiry," 4 Kasım 1983; *New York Times*, "Investigators Near End of Inquiry into Deaths of Infants at Hospital," 11 Nisan 1984.
- 6 Steven J. Boros, M. D. ve Larry C. Brubaker, "Munchausen Syndrome by Proxy: Case Accounts," *FBI Law Enforcement Bulletin*, Washington D. C.: Haziran 1992.
- 7 Roy Meadow, "Munchausen Syndrome by Proxy: The Hinterland of Child Abuse," *Lancet*, 2, (1977), s. 342-345.
- 8 Roy Meadow, "Munchausen Syndrome by Proxy," *Archives of Disease in Childhood*, 57, (1982), s. 92-98.
- 9 Roy Meadow, "Management of Munchausen Syndrome by Proxy," *Archives of Disease in Childhood*, 60, (1985), s. 385-393.
- 10 Kathryn A. Hanon, "Munchausen's Syndrome by Proxy," *FBI Law Enforcement Bulletin*, Washington D.C.: Aralık 1991.
- 11 M. Sigal, I. Carmel, D. Atmark ve P. Silfen, "Munchausen Syndrome by Proxy: A Psychodynamic Analysis," *Medicine and Law*, 7 (1988), s. 49-56.
- 12 K. Feldman, D. Christopher ve K. Opheim, "Munchausen Syndrome/Bulimia by Proxy: Ipecac as a Toxin in Child Abuse," *Child Abuse and Neglect*, 13 (1989), s. 257-261.
- 13 K. Ravenscroft, Jr., ve J. Hochheiser, *Factitious hematuria in a six-year-old girl: A case example of Munchausen syndrome by*

proxy. Amerikan Çocuk Psikiyatrisi Yıllık Toplantısı'nda sunuldu, Chicago, 1980.

- 14 Joyce Egginton, *From Cradle to Grave*, New York: Jove Books, 1990, s. 340.

6. BÖLÜM

- 1 Hickey, s. 213.
- 2 Kelleher ve Kelleher, s. 107.
- 3 Kelleher ve Kelleher, s. 108; Hickey, s. 216.
- 4 Janet I. Warren ve Robert R. Hazelwood, "Relational Patterns Associated With Sexual Sadism: A Study of 20 Wives and Girlfriends," *Journal of Family Violence*, C. 17, No. 1, Mart 2002, s. 75-89.
- 5 Warren ve Hazelwood, s. 79.
- 6 Warren ve Hazelwood, s. 87.
- 7 Emlyn Williams, *Beyond Belief*, Londra: Pan Books, 1967, s. 119.
- 8 Emlyn Williams, s. 120.
- 9 Vronsky, s. 165-185.
- 10 Colin Wilson ve Donald Seamen, *The Serial Killers*, Virgin Publishing, Londra: 1992, s. 238.
- 11 Hem Bundy'nin hem de Clark'ın çocukluklarına ilişkin değerlendirmeler için bkz. Louise Farr, *The Sunset Murders*, New York: Pocket Books, 1992.
- 12 Jennifer Furio, *Team Killers: A Comparative Study of Collaborative Criminals*, New York: Algora, 2001, s. 105; *Globe and Mail*, 3 Mart 1993, s. A6.
- 13 Karla Homolka'nın, Paul Bernardo'nun karşılaşma hakkında kendisine söylediği sözlerle ilişkin tanıklığına göre.
- 14 Stephen Williams, *Karla: A Pact with the Devil*, Toronto: Seal Books, 2003, s. 85.
- 15 Patrick Wilson, *Murderers: A Study of Women Executed in Britain Since 1843*, Londra, Michael Joseph, 1971, s. 94.

7. BÖLÜM

- 1 <http://www.imdb.com/name/nm0831471/bio>.
- 2 Christopher Browning, *Ordinary Men: Reserve Police Battalion*

- 101 and the Final Solution in Poland (2. baskı), New York: HarperPerennial, 1998, s. 48.
- 3 Rachel MacNair, "Psychological Reverberations for the Killers: Preliminary Historical Evidence for Perpetration-Induced Traumatic Stress," *Journal of Genocide Research*, c. 3, no. 2, 2001, s. 273-282.
 - 4 "Information on the Infamous Concentration Camp at Buchenwald," 14 Şubat 1945, US - Josias Prince zu Waldeck davası ve d., War Crimes Case No. 12-390 (Buchenwald Case), War Crimes Office, National Archives and Records Service, 1976, Record Group 153, Records of the Judge Advocate General, National Archives (Washington, D. C.) [alıntı, Buchewald Davası].
 - 5 Vronsky, s. 185-186.
 - 6 Alexandra Przyrembel, "Transfixed by an Image: Ilse Koch, the 'Kommandeuse of Buchenwald,' *German History*, C. 19, No. 3 (2001), s. 369-399.
 - 7 Michael Kater, *The Nazi Party*, Cambridge, Mass: Harvard University Press, 1983, s. 148ff ve 254.
 - 8 http://yad-vashem.org.il/odot_pdf/Microsoft%20Word%20-%206088.pdf.
 - 9 Bkz. Christopher Browning, *The Origins of the Final Solution: The Evolution of Nazi Jewish Policy, September 1939-March 1942*, Lincoln, Nebraska/Jerusalem: University of Nebraska Press/Yad Vashem, 2004.
 - 10 Przyrembel, s. 376 ve s. 386-387.
 - 11 Yehoshua R. Buchler, " 'Unworthy Behavior': The Case of SS Officer Max Taubner," *Holocaust and Genocide Studies*, C. 17, No.3, Kış 2003, s. 409-429.
 - 12 Ernst Klee, Willi Dressen, Volker Riess, "Those Were the Days": *The Holocaust as Seen by the Perpetrators and Bystanders*, Londra: Mahish Hamilton, 1991, s. 197.
 - 13 PS-1919, *International Military Tribunal*, C. 29, 1948, s. 145.
 - 14 Przyrembel, s. 383-384.
 - 15 K. Sitte, Letter to the Editor, *New York Times*, 18 Ekim 1948, s. 22.
 - 16 "Clay Stands Firm in Ilse Koch Case," *New York Times*, 22 Ekim 1948.
 - 17 George C. Marshall Research Fondation, Virginia. General Lu-

- cius Clay'le yapılan görüntülü röportaj, http://www.nizkor.org/features/techniques_of_denial/clay-koch-03.html.
- 18 Daniel Patrick Brown, *The Beatiful Beast*, Ventura, CA: Golden West Historical Publications, 1996, s. 25.
- 19 Brown, s. 27.
- 20 Germain Tillion, *Ravensbrück*, Garden City, NY: Doubleday, 1975, s. 69-70.
- 21 Örn. Bkz., Yehoshua R. Buchler, " 'Unworthy Behavior': The Case of SS Officer Max Taubner," *Holocaust and Genocide Studies*, C. 17, No. 3, Kış 2003, s. 409-429.
- 22 Bkz. Robert Jay Lifton, *The Nazi Doctors: Medical Killing and Psychology of Genocide*, New York: HarperCollins, 1986.
- 23 Lifton, s. 208.
- 24 Raymond Phillips, *Trial of Joseph Kramer and Forty-four Others* (The Belsen Trial), Londra: William Hodge and Company, 1949, s. 706.
- 25 Theodor Adorno, *The Authoritarian Personality*, New York: Harper&Row, 1950.
- 26 Zygmund Bauman, *Modernity and the Holocaust*, Ithaca: Cornell University Press, 1989.
- 27 John M. Steiner, "The SS Yesterday and Today: A Sociopsychological View," Joel E. Dimsdale (der.), *Survivors, Victims, and Perpetrators: Essays on the Nazi Holocaust*, Washington D. C.: 1980.
- 28 Ervin Staub, *The Roots of Evil: The Origins of Genocide and Other Group Violence*, Cambridge: University of Harvard Press, 1989, s. 18.
- 29 Church of Scientology, GS-C Comm; GS-G; D/G Intell U.S., *Compliance Report Re: Manson, Bruce Davis*, 22 Haziran 1970 – bkz. http://bernie.cncfamily.com/sc/Manson_Scientology.htm.
- 30 Ed Sanders, *The Family*, [düzeltilmiş ve genişletilmiş baskı], New York: Signet Books, 1989, s. 22; ve ayrıca bkz. Joel Norris, s. 162-163.
- 31 John Gilmore ve Ron Kenner, *The Garbage People*, AMOK Books, Los Angeles: 1995, s. 23-24.
- 32 John Cashman, *The LSD Story*, Greenwich, CT: Fawcett Publications, 1966, s. 31.
- 33 ABD Navajos Halk Sağlığı Servisi'nin Başkanı Dr. Robert L.

- Bergman'ın Amerikan Psikiyatri Derneği'nin Yıllık Konferansı'na sunduğu tebliğ: 1971.
- 34 Dr. Sidney Cohen, alıntı, Edward M. Brecher, *Licit and Illicit Drugs*, Little Brown and Company, Boston: 1972, s. 350.
- 35 SECONDS'la mülakat, <http://www.sni.net/central/manson/man/interview1.html>, 19 Aralık 1997.
- 36 Jess Bravin, *Squeaky: The Life and Times of Lynette Alice Fromme*, New York: St. Martin's Griffith, 1998, s. 46.
- 37 Lawrence Schiller, *The Killing of Sharon Tate*, New York: New American Library, 1970, s. 70.
- 38 Lawrence Schiller, s. 82.
- 39 Susan Atkins (Bob Slosser'le birlikte), *Child of Satan, Child of God*, Logos International: 1977.
- 40 Charles Manson'ın şartlı tahliye duruşmasından, 1992.
- 41 Vincent Bugliosi, *Helter Skelter*, New York: Bentam Books, 1975, s. 374.
- 42 Clara Livsey, *The Manson Women*, New York: Richard Marek Publishers, 1980, s. 204-206.
- 43 Bill Trent, "The Girl Who Was Involved in One of North America's Most Bizarre Mass Murders," *Weekend Magazine*, *St Thomas Times Journal*, Ontario, Kanada, 24 Temmuz 1971.
- 44 <http://www.cielodrive.com/>.
- 45 Alıntı, Vincent Bugliosi, s. 222-223.
- 46 Los Angeles Bölge mahkemesi, dosya numarası A-252156, Charles Manson'ın ifadesi, 19 Kasım 1970.

SONUÇ

- 1 <http://www.trialrun.com>.
- 2 Kim Iannetta, yazara gönderdiği e-posta, 24 Mart 2006.
- 3 Bkz. J. Reid Maloy, *The Psychopathic Mind: Origins, Dynamics, and Treatment* (2. Baskı.), Northvale, NJ: Aronson, 1992.

SONSÖZ

- 1 <http://en.wikipedia.org/wiki/ATWA>.

Yüzyıllar boyunca seri katilleri ve psikopat yırtıcıları erkek olarak düşünmeye koşullandırıldık. Kadınlar kolektif paranoya radarımıza nadiren yakalandı. Bu etkileyici kitapta Peter Vronsky, öldüren kadınlar olgusunu, her bir kurbanla birlikte gömülen politik, ekonomik, sosyal ve cinsel içerimleri açığa çıkarıyor ve sorguluyor.

Elizabeth Bathory'den Nazi Canavarı Irma Grese'ye ve ünlü Aileen Wuornos'a kadar, hem ilgi çekici hem de dehşet verici birçok ismin öyküsünü bu kitapta bulacaksınız.

- Kadın Seri Katillerin Kısa Tarihi
- Postmodern Kadın Seri Katil
- Kara Dullar ve Kazanç Katilleri
- Seri Katil Anneler, Ölüm Melekleri ve Diğer Cani Bakıcılar

Çeviren: Yavuz Alogan

[/ithakiyayinlari](#)
[/ithakiyayinlari](#)
[/ithakiyayinlari](#)

35 TL

İnternet Satış:
www.ilknotka.com
www.ithaki.com.tr

